

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Fear the monsters
we make.

SHIELD OF SPARROWS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
DEVNEY PERRY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Fear the monsters
we make.

SHIELD OF SPARROWS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
DEVNEY PERRY

SHIELD OF SPARROWS

ABD K DAYBESTSELLING AUTHOR

DEVNEY PERRY

İçindekiler

1. [Telif Hakkı Sayfası](#)
2. [Adanmışlık](#)
3. [İçerik Uyarısı](#)
4. [Bir](#)
5. [İki](#)
6. [Üç](#)
7. [Dört](#)
8. [Beş](#)
9. [Altı](#)
10. [Yedi](#)
11. [Sekiz](#)
12. [Dokuz](#)
13. [On](#)
14. [On bir](#)
15. [On iki](#)
16. [On üç](#)
17. [On dört](#)
18. [On beş](#)
19. [On altı](#)
20. [On yedi](#)
21. [On sekiz](#)
22. [On dokuz](#)
23. [Yirmi](#)
24. [Yirmi Bir](#)
25. [Yirmi İki](#)
26. [Yirmi Üç](#)
27. [Yirmi Dört](#)
28. [Yirmi Beş](#)
29. [Yirmi Altı](#)
30. [Yirmi Yedi](#)
31. [Yirmi Sekiz](#)
32. [Yirmi Dokuz](#)
33. [Otuz](#)

34. [Thirty-One](#)
35. [Otuz İki](#)
36. [Otuz Üç](#)
37. [Otuz Dört](#)
38. [Otuz Beş](#)
39. [Otuz Altı](#)
40. [Otuz Yedi](#)
41. [Otuz Sekiz](#)
42. [Otuz Dokuz](#)
43. [Kırk](#)
44. [Kırk Bir](#)
45. [Kırk İki](#)
46. [Kırk Üç](#)
47. [Kırk Dört](#)
48. [Kırk Beş](#)
49. [Kırk Altı](#)
50. [Kırk Yedi](#)
51. [Kırk Sekiz](#)
52. [Kırk Dokuz](#)
53. [Elli](#)
54. [Elli Bir](#)
55. [Elli İki](#)
56. [Elli Üç](#)
57. [Elli Dört](#)
58. [Elli Beş](#)
59. [Elli Altı](#)
60. [Elli Yedi](#)
61. [Elli Sekiz](#)
62. [Elli Dokuz](#)
63. [Altmış](#)
64. [Altmış Bir](#)
65. [Altmış İki](#)
66. [Altmış Üç](#)
67. [Teşekkür](#)
68. [Yazar Hakkında](#)
69. [Ayrıca Devney Perry tarafından](#)
70. [Asla Listesi](#)

71. [Tanrılarının Oynadığı Oyunlar](#)

Simgesel Yapılar

1. [Kapak](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2025 Devney Perry LLC tarafından. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Yan haklarla ilgili bilgi için lütfen Yayıncı ile iletişime geçin.

Entangled Publishing, hikayelerin ilham verme, bağlantı kurma ve kalıcı değişim yaratma gücüne sahip olduğuna inanır. Bu nedenle yazarlarımızın haklarını ve eserlerinin bütünlüğünü koruyoruz. Telif hakları yaratıcılığı sınırlamak için değil, mümkün kılmak için vardır - yazarların kendi sesleriyle cesur, orijinal hikayeler anlatmaya devam edebilmelerini sağlamak için. Bu kitabın yasal bir kopyasını tercih ettiğiniz için teşekkür ederiz. İzinsiz kopyalamayarak, taramayarak veya dağıtmayarak yazarların yazmaya devam etmesine ve okuyuculara ulaşmasına yardımcı olursunuz. Bu kitap, büyük dil modelleri veya diğer dil modelleri dahil olmak üzere yapay zeka sistemlerini eğitmek için kullanılamaz. makine öğrenimi araçları, mevcut ya da gelecek. Bu hikayeler insanlarla bağlantı kurmak için yazıldı, makine tüketimi için değil.

Entangled Publishing, LLC
644 Shrewsbury Commons Ave; STE 181
Shrewsbury, PA 17361
rights@entangledpublishing.com

Kızıl Kule, Entangled Publishing, LLC'nin bir baskısıdır.

Liz Pelletier tarafından düzenlenmiştir
Kapak tasarımı: LJ Anderson
Bree Archer tarafından kenar tasarımı
Kasa tasarımı Elizabeth Turner Stokes Kasa
görseli yukitama/Shutterstock
Juho Choi'nin orijinal illüstrasyonu İç harita
Elizabeth Turner Stokes'un orijinal çizimi
İç mekan harita çerçevesi görselleri: MassyCG/Shutterstock,
DestinaDesign/Shutterstock
Britt Marczak tarafından iç tasarım

Ciltli 978-1-64937-851-4; Ebook ISBN 978-1-64937-808-8

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir Birinci
Baskı Mayıs 2025

*Daha önce gelen karakterlere.
Bizi buraya getiren hikayelere.
Aldığımız risklere. Peşinden koştuğumuz hayallere.
Kanatlarınıza güvenin.*

Serçelerin Kalkanı, ölümcül canavarların ve daha da ölümcül gizemlerin olduğu bir dünyada geçen, yürek hoplatan bir romantizmdir. Bu nedenle, hikaye savaş, şiddet, kan gibi tüm okuyucular için uygun olmayabilecek unsurlar içermektedir,

kan, insan ve hayvan ölümü, yaralanma, parçalanma, hastalık, hastaneye yatma, kundaklama, alkol kullanımı, cinsel aktivite ve grafik dil, arka planda zehirlenme ve kaçakçılıktan bahsediliyor. Bu unsurlara karşı hassas olabilecek okuyucular, lütfen dikkat edin. Sizi bir kitap almaya davet ediyoruz

bıçaklayın ve yeni bir dünya için hazırlanın...

Bir

Ya atlarsam?

Dik bir uçurumun kenarında dengede durmuş, bu âlemin merhametine kalmış, çıplak ayak parmaklarımı ayaklarımın altındaki toprakta oynatıyordum. Güçlü bir rüzgâr beni ileri ya da geri savurabilirdi. Yeryüzündeki en ufak bir sarsıntıda düşebilirdim.

Ya da uç.

Ya atlarsam? Kimse umursar mıydı?

Hayır. Benim için değil. Quentis'in yanlış prensesi için değil.

Kırk metre aşağıda dalgalar kayalara çarpıyor, suyun spreyi gri taşlara beyazlaşıyordu. Atlamak istedim. O okyanus mavisine dalmak istedim. Tanrı'nın unuttuğu tek bir an için herkesin beklentilerinden kurtulmak istedim.

Ama atlarsam geç kalırdım. Ve eğer geç kalırsam, boka batardım.

Babamın Quentis'e davet ettiği Turan savaşçılarıyla buluşmayı kaçırsam Margot kıcıma tekme basar, bu yüzden atlamak yok. Özellikle de bugün.

Kenardan uzaklaştım. Günaha.

Bu fiyasko için bana ihtiyaçları yoktu. Mae misafirlerimizi etkileyecekti.

O doğru Quentin prensesiydi.

Üvey kardeşim hayatı boyunca bu olay için hazırlanmıştı. Bu gösteri için. Er ya da geç Turan kraliçesi olacaktı ve bugün, bu yılın sonlarına doğru veliaht prensleriyle evlenmeden önce müstakbel tebaasıyla tanışma fırsatıydı.

Benim katılımım mı? Tamamen gereksiz.

Ama üvey annem Margot'yu ve babamı kızdırmamak için çok çalıştım. Onun en sevdiği kızı ya da el üstünde tuttuğu prensesi olmayabilirdim ama yatak odamda bir taç vardı. Ve bugün Turanlar'a taçlarımızın ne kadar ışıltılı olabileceğini gösterecektim.

Uçurumdan bir adım daha uzaklaşırken omuzlarım çöktü, sonra bir adım daha, ayaklarımın tabanı çimenlere batarken daha önce tekmelediğim kömürlü terliklere doğru yürüdüm. Ama bir ayakkabıya adım atmadan,

toynakların gürültüsü dikkatimi yola doğru çekti.

Gürültü daha da arttı -şüphesiz bir atlı bu tarafa geliyordu, muhtemelen beni almaya geliyordu.

"Lanet olsun." Geç mi kaldım?

Margot bu sabah kahvaltıda durmadan gevezelik etmişti ve Turanlar'la tanışmadan önce bugünün etkinlik programını anlatırken onu ancak yarım yamalak dinleyebilmişim.

Korucular dün geç saatlerde, hava karardıktan sonra gelmişlerdi. Seçkin savaşçılar grubu akşam yemeği ya da toplantı zamanını kaçırmıştı. Bilerek mi? Muhtemelen.

Onları suçlayamazdım. Krisenth Geçidi üzerinden yaptıkları yolculuktan sonra dinlendikleri ya da kraliyet nezaketinin şatafatından kaçındıkları için onları kalenin kendi kanadında kaldıkları için de yargılayamazdım. Ama hoşuma gitse de gitmese de bir gösteri olacaktı. Mae'nin parlama zamanı.

Turanlılar, Turan savaşçılarının yabancı krallıkları ziyaret ederken yaptıkları her neyse onu yaparken, kız kardeşim de hazırlanıyordu.

Mae yıkanacak ve şımartılacaktı. Mae'ye kokulu yağlarla masaj yapılacak ve kıtadaki en iyi cilt tonikleriyle tedavi edilecekti. Mae, terzisinin bu geceki ziyafet için bir ay boyunca hazırladığı elbiseyi giyecekti.

Mae. Bu tamamen Mae ile ilgiliydi.

Ziyarete gelen erkeklerin nakışları ya da dantelleri umursayacağından şüpheliydim ama ne bilebilirdim ki? Mae onların gelecekteki kraliçesiydi, ben değil. Benim tek yükümlülüğüm görünmekti.

Tam zamanında.

Margot'nun bu sabahki yemekte sıraladığı talimatlar arasında benim adıma bir tek o zaman anmıştı.

Geç kalma, Odessa.

Her zaman geç kalmazdım. Genellikle, ama her zaman değil. Çoğu zaman kimse fark etmezdi bile.

Gri bir terliğin içine atlayarak, uyumlu elbisemin eteklerini savurdum ve diğer ayakkabıyı çekmek için yer değiştirdim. Tanıdık bir atlı tepeyi aşır uçurumun kenarına geldiğinde ikisi de ayak parmaklarımı sıkıca örtüyordu.

Banner eyerde gururla oturuyordu, kısa, açık kahverengi saçları taranmıştı ve tek bir teli bile yerinde değildi. Yüz ifadesi boştu.

Bu iyi bir boşluk muydu? Yoksa nişanım general olarak sorumluluklarını bırakıp beni almaya geldiği için başımın belada olduğu anlamına mı geliyordu?

Banner dizginleri çekiştirerek geyik derisi aygırını yavaşlattı ve durmasını sağladı. Akıcı bir hareketle eyerden indi ve atını kararlı, korkutucu adımlarla bana doğru yönlendirdi.

"Prenses." Ses tonu ciddiydi, kahverengi gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu ama ağzının kenarından bir sırıtış geçti.

"Ben de tam gidiyordum." Bir elimi kaldırdım. "Yemin ederim."

"Bu yoldan gittiğimi duymadan önce mi sonra mı?" Bir kaşını kaldırdı. "Geç kalacaksın."

Geç kalacaktım. Yani geç kalmadım. Henüz geç kalmadım. *Vay be.*

"Zamanında geleceğime söz veriyorum," dedim. "Beni almaya gelmene gerek yoktu." "Aslında, gezintiye çıkmıştım."

"Ah." Belki de bu, kale duvarlarının dışında olduğumu kimsenin bilmediği anlamına geliyordu. Fark edilmeden içeri girebilir ve aceleyle kıyafetlerimi değiştirebilirdim.

Banner toplantı için çoktan giyinmiş, resmi üniformasını giymişti. Deniz mavisi ceketinin altın düğmeleri uzaktaki kalenin kuleleri kadar parlaktı. En sevdiği fırlatma bıçakları deri kemerine takılıydı. Babası da hemen hemen aynı üniformayı giyecekti ama o bir kılıç tercih ediyordu. Mae'nin bu geceki elbisesi akuamarin ve gök mavisi katmanları ile tasarlanmıştı. Margot muhtemelen kendi imzası olan maviyi giyecekti.

Elbisem, tüm elbiselerim gibi, gri olacaktı.

Bir gün, Margot'nun gardırobumu dikte etmediği ya da babamın her yemekte beni eleştirmedeği bir zamanda, kırmızı giymek istedim. Ya da yeşil. Ya da siyah. Ya da sarı.

Gri hariç her renk.

"Bilirsiniz, buraya kadar yürümek yerine kendi pencerenizden şehri gözetleyebilirsiniz," dedi.

"Ama bu bana daha iyi bir görüş sağlıyor."

Güneş ışığı Banner'ın gözlerindeki kehribar rengi yıldız patlamalarını yakaladı, gözlerinin kahverengisine karşı bu canlı renk parlıyordu. Bu kehribar rengi yıldız patlaması Quentin topraklarında doğan herkesi işaretliyordu.

Bakışları arkamızdaki kaleye kaydı, sonra bu uçurumun yanındaki kıyı şeridi boyunca uzanan şehre kaydı.

Roslo'nun beyaz binaları öğleden sonra ışığında adeta parlıyordu. Başkentin sokakları insanlar ve arabalarla dolup taşıyordu. Tekneler limanın rıhtımlarını doldurmuştu ve Roslo Körfezi'nin sakin suları güneşin parlak ışınları altında parlak bir akuamarin rengindeydi. Aynı deniz mavisi rengindeki Quentin bayrakları, kalenin kulelerine asıldıkları yerden esen rüzgârda dalgalanıyordu; en büyükleri kraliyet armasıyla dikilmişti.

yaprakları ve buğday sapları.

Babam taht odasının balkonundaki manzaranın eşsiz olduğunu düşünüyordu ama ben şehrimi bu noktadan görmeyi tercih ederdim.

O kale benim evimdi ama bu uçurum kenarı benim sığınağımdı. Burası havanın yargılamayla dolu olmadığı ve her köşede hatalarımı Margot'ya bildirmeye hazır muhafızların bulunmadığı tek yerdı.

Bu noktadan, sudan süzölen tuzun kokusunu alabiliyordum. Meydandaki pazarlardan rüzgârıa taşınan yemek ve baharat kokuları. Bugünkü gibi sakın günlerde rıhtımların güröltüsünü ve sokakların şamatasını duyabiliyordum. Ve zamanım olduğunda, çeşitli manzaraları çizmek için yanıma bir günlük alırdım.

Banner'ın bakışları körfeze yanaşmış üç ahşap gemide durdu; orman yeşili yelkenleri Quentin teknelerindeki deniz mavisi vurgularla hafif bir tezat oluşturuyordu.

"Onları gördün mü?" Ben sordum. "Turanları mı?"

"Henüz değil. Ama az önce babanla görüştüm." Çenesi sıkıştı. "Bana Muhafız'ın korucularla birlikte seyahat ettiğini söyledi."

"The Guardian." Midem çenem düştü. "Muhafız.

O burada mı? Roslo'da mı?"

"Görünüşe göre," diye kestirip attı Banner.

Oh, lanet olsun. Bu kötü oldu. Nişanlımın gezintiye çıkmasının sebebi buydu.

Aşık olmayabilirdik, hatta arkadaş bile sayılmayabilirdik ama nişanlılığımız sırasında Banner hakkında öğrendiğim birkaç şey vardı. Babama olan sadakatinden ödün vermiyordu. Rütbesinin ve bir prensesle nişanlanmasının statüyü seviyordu. Ve Muhafız'dan nefret ediyordu.

"Özür dilerim." Ona doğru uzandım ama elini saçlarında gezdirerek beni başından savdı. "Toplantıya gidecek misin?"

"Ben babanın lejyonunun generaliyim. Ne düşünüyorsun?"

Evet demek onun için gerçekten bu kadar zor muydu?

Belki evlendikten sonra bana çocukmuşum gibi davranmayı bırakırdı. Gerçi aramızdaki on beş yıllık yaş farkını göz önünde bulundurursak, nefesimi tutmuyordum.

Banner bir elini pürüzsüz ve öfkeli bir çizgiye oturmuş çenesine götürdü. "Carine'e soğukkanlılığımı koruyabilmem için dua et."

Barış Tanrıçası'nın bugün hepimizle birlikte olması için dua ediyorum.

"İntikamımı alacağım," dedi, benden çok kendi kendine ve kocam olacak o soğukkanlı, sakın adam kayboldu. Vücudu öfkeyle titremeye başladı. Elleri iki yana açılmıştı, sanki çekmeye can atıyordu.

bir bıçak çıkardı. "Yemin ederim."

"Banner," diye uyardım. "Eğer Muhafız Turanlılarla birlikte yelken açıtsa, babamın daveti üzerine burada. Zamanı değil. Bu sırada onun peşinden gidemezsin."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Yüzüme doğru bağırdığında irkildim. Bu, bir adamın öfkesini bana yönelttiği ilk sefer değildi. Sonuncusu da olmayacaktı. Ve teslim olmanın savaşmaktan daha kolay olduğunu öğrenmişim. "Özür dilerim."

"Kenara çekilip bu *misafirleri* krallığımızda ağırlamaktan başka seçeneğim olmadığının farkındayım. Babanızın taht odasında bulunmalı ve ailemi mahveden pislikle tanışmalıyım. O piçin kellesini bir tepside almayı hak ediyorum ama yine de hiçbir şey yapamıyorum. Hiçbir şey. Saatin kaç olduğunu çok iyi biliyorum, Odessa."

Adımı tükürürken sessiz kaldım. "Geç kalacaksın," diye bağırdı. "Doğru."

Başımı salladım ve bakışlarımı onun cilalı botlarına diktim.

Banner kendini toparlayarak nefes verdi. Sonra bir parmağını çenemin altına soktu ve bakışlarımız kilitlenene kadar yüzümü yukarı doğru eğdi. Gözlerindeki öfke yavaş yavaş azalıyordu. "Özür dilerim. Hayal kırıklığına uğradım."

"Anlaşılabilir bir durum."

"Seni geri götürmemi ister misin? Yolculuğumun geri kalanını atlayabilirim." "Hayır." Ona yumuşak bir gülümseme verdim. "Sen git. Ben yürüyeceğim."

Banner'ın botlarını giyiyor olsaydım, muhtemelen benim kafamı toplamam gerekirdi.

Babam neden onu bugün bu toplantıya katılmaya zorladı? Babam Gardiyan'ın Banner'ın kardeşini öldürdüğünü biliyordu. Turah'ta bir kadın için kavga ettiklerini ve bu kavganın ölümle sonuçlandığını. Kardeşinin öldürüldüğü haberi Quentis'e ulaştığında, bu haber Banner'ın annesini onarılamaz bir şekilde kırmış, öyle ki kadın geçen yıl kendi canına kıymıştı.

Görünüşe göre, babam sevgili generaline karşı da en büyük kızına karşı olduğu kadar duygusuz olabiliyordu.

"Sonra görüşürüz," dedi. "Geç kalmayın, Prenses."

Banner bir parmak eklemine yanağımda gezdirdikten sonra atının yanına çekildi, eyerine atladı ve Roslo'yu çevreleyen tepelere ve tarlalara doğru arkasına bile bakmadan gözden kayboldu.

O gözden kaybolana kadar bekledim, sonra iç çekerek beni şatonun arka girişine götürecek olan patikadan aşağı inmeye başladım. Oradan bir yan girişten geçip merdivenleri tırmanarak odalarım çıkabilirdim.

dördüncü katta. Gri odalarım.

Mae'nin süiti, yakında bir prensle evlenecek olan bakire gelin için soluk maviydi. Beş krallığı barış içinde tutan Calandra ticaret anlaşmasına uygun olarak rolünü yerine getirecekti.

O Serçe'ydi.

Ama Mae tatlı, narin bir kuş olmaktan çok uzaktı. Düğün gecesinde bakire olmayacağı kesindi. Gardiyanların onun geliş gidişlerini hiç rapor etmemeleri komikti, hele de yüzbaşılarını becerirken.

Omzumun üzerinden uçurumun kenarına ve ötesindeki açık okyanusa baktım.

Orada ne vardı? Mae öğrenecekti. Düğünden sonra Turah'a yelken açacaktı. "Şanslı velet."

Hayatımda bir kez bile Mae'yi kıskanmadım. O babamın en sevdiği kızıydı. Sparrow'u seçme zamanı geldiğinde, Mae'yi seçmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Ve o Margot'un gururu ve neşesi idi. Benim bir hayaletim varken onun bir annesi vardı. Yine de onu hiç kıskanmamıştım, bir kez bile.

Şimdiye kadar.

Çünkü yakında ayrılacak ve Roslo'nun kapılarının ve Quentis'in kıyılarının ötesindeki diyarı keşfedecekti.

Üvey kız kardeşimi özleyecektim. Beş yaşındayken Margot onu kollarıma günden beri Mae benim olmuştu. Benimle her konuda mücadele etti. Beni acımasızca rahatsız etti. Nazik ya da minnettar değildi. Tam bir baş belasıydı ama o benim kız kardeşimdi.

Onu özleyecektim.

Ve onun gitmesini bekleyemedim.

Belki gölgesi gittiğinde, biraz özgürlüğüm olacaktı. Belki de olmayacaktı. Belki de hayatımın geri kalanında bulacağım tek huzur anı bu uçurumun kenarındaydı.

Bir esinti asi saçlarımı kaldırdı ve bir tutamını ağzıma itti. ama Margot'nun her hafta kullandığı kahverengi boyanın acı tınısı dilime yayılmadan önce değil. Leydimin hizmetçileri ne kadar çekiştirirse çekiştirsin, vahşi bukleler asla örgülerinde kalmadı. İş birliği yaptığı tek zaman ıslak olduğu zamandı.

Okyanus beni çağırıyordu. Durdum ve

döndüm. Ya atlarsam? Biri fark eder miydi?

Hayır. Bu prenses için değil. Ağzımı bir gülümseme kapladı.

Uçuruma doğru koştum. Koşarken gri elbisem arkamdan akıyordu, daha hızlı, daha hızlı, kollarım pompalıyor, bacaklarım itiyordu. Hiç düşünmedim. Tereddüt etmedim. Bir an, ayaklarım toprağa bağlıydı.

Sonra, uçuyordum.

İki

Sırılsıklam elbisemin eteklerinden damlayan su, kalenin doğu kanadındaki galeride parmak uçlarımla ilerlerken noktalı bir iz bıraktı. Kalbim hızla çarpıyordu, uçurumdan dalışın heyecanı hâlâ damarlarımda dolaşıyordu.

O atlayışı ilk kez yaptığımda on altı yaşındaydım. Bir grup hizmetçi çocuk kavurucu bir yaz öğleden sonrasında o tepeye tırmanmıştı ve ben de merakımdan onları takip etmiştim. Teker teker uçurumdan atlarken onları uzaktan izlemiştim.

Onlar kıyıya yüzüp kaleye çekildiklerinde, ben de uçuruma yaklaşmak için cesaretimi toplamıştım. Sonunda atlayışı yapmadan önce düşüşü değerlendirmek saatlerimi almıştı. Soğuk suyun altına dalıp öfkeyle yüzeyi tekmelediğimde, bir daha asla atlamayacağıma yemin etmiştim. Ama bir hafta sonra, okçuluktaki beceriksizliğim yüzünden silah ustasından yediğim azarın ardından o yamaca tırmanmıştım.

Kendime ait olduğunu iddia etmiştim.

Cesur hissetmeye, özgür ve canlı hissetmeye ihtiyaç duyduğum anlarda, o uçurum benim kurtuluşumdu.

Bugün şatoya su içinde gizlice girdiğim ne ilk ne de son seferdi. Terliklerim gitmiş, deniz tarafından çalınmıştı ve ıssız galeride sürünürken çıplak tabanlarım beyaz mermer zeminlerde ezildi.

Goblenlerin ve tabloların yanından geçerken kulaklarım en ufak bir sese karşı tetikteydi. Sinsice yaklaşmak muhtemelen gereksizdi. Bu salona kimse girmezdi, özellikle de Margot.

Bu galerideki sanat eserlerinden hoşlanmamıştı. Onun zevkine göre fazla ürkütücüydü.

Her bir parça geçmiş nesillerin en önemli olaylarını tasvir ediyordu. En büyük duvar resmi, yaklaşık otuz yıl önce, devasa, kartal benzeri canavarların Calandra üzerinden uçup halkımızı katlettiği son göçlerinden sonra yapılmıştı.

Resimde, kumral bir erkek haç, devasa gagasıyla bir adamı ikiye bölmüştü. Açık ağzından bağırsaklar sarkıyordu. Herhangi bir bıçaktan daha keskin olan pençesi, ağırlığı altında ezilen bir kadının kalbini delmişti. Erkeğin kalın, sivri boynuzlarından kan ve irin damlıyordu.

Margot haksız değildi. Bu galeri vahşiydi. Ve belki bir göç yaşadıktan sonra ben de bir daha bu salona adımımı atmazdım.

Eski tanrılar Ama ve Oda'nın Calandra'nın hayvanlarını insanlara hediye olarak yarattığı yazılmıştır. Bu diyarda paylaşacakları yoldaşlar olarak. Anne ve Baba güzel yarattıklarıyla gurur duyuyorlardı. Onlara övgü ve şan yağdırmışlar.

Ancak bu gurur tanrıların çocuklarını öfkелendirdi ve kıskançlık krizine giren yeni tanrılar -Altılar- kendi hayvanlarını yaptılar. Altılı, Calandra'nın hayvanlarına benzeyen yırtıcılar yarattı ama onların varyasyonları çok daha güzeldi. Çok daha güçlü. Çok daha ölümcül.

Hem insanlara hem de hayvanlara kırılgan ve önemsiz olduğumuzu hatırlatmak için canavarlar doğurdular. Ve Crux'tan daha korkulan bir canavar yoktu.

Bu sanat eserini, o unutulmaz duvar resmini ilk gördüğümde, bir sakı eğrelti otunun içinde midem bulanmıştı. Ancak bir sonraki göç yakında gerçekleşecekti, bu yüzden kendimi bu galeriye tekrar tekrar gitmeye zorladım, ta ki sahneler artık midemi bulandırmayana kadar.

Uçurumun ilk kez uçtuğunu gördüğümde, halkımızın karşılaşacağı yıkıma hazırlıklı olacaktım.

Tanrılar yarattıklarıyla kendilerini gerçekten aşmışlardı.

Canavarlar vardı.

Ve sonra en önemli noktalar vardı.

Akademisyenlerin tahminlerine göre, bir sonraki göç önümüzdeki bahar gibi erken bir tarihte gerçekleşebilir. Bir yıldan az bir süre sonra. Bu kale duvarları içinde korunma lüksüne sahipken, pek çok kişi değildi.

Gözlerimi duvar resminden ayırarak köşeyi döndüm, merdiven boşluğuna doğru son bir hamle yapmak üzereydim ki neredeyse bir bedene çarpıyordum, çarpışmadan bir an önce geri çekildim.

"Özür dilerim-" Voster rahibine bakarken özrüm dilimde kayboldu. Babamın elçisinden uzaklaşırken soluğum duvarlarda yankılandı.

Boyumdan bir baş ve kemikli omuzlar kadar yüksek olan gövdesinden gözlerini kırpmadan bakıyordu. Bordo renkli bir cübbe giymişti, kumaş sırtık gibi vücudunu sarıyor, ayak bilekleri ve ayakları benimkiler kadar çıplaktı. El ve ayak parmaklarındaki tırnaklar kalındı ve koyu yeşil renkte yivliydi. Saçı yoktu, kaşları yoktu ve teni soğuk, soluk bir beyazdı. Şahin gibi burnu ince, renksiz başının üzerinde keskin bir şekilde duruyordu.

Dudaklar.

En sevdiğim hizmetçim rahibin teninin onu ürperttiğini söylemişti ama benim tüylerimin diken diken olmasına neden olan onun gözleriydi. Katı, gözbebekleri olmayan sonsuz havuzlardı, tırnaklarıyla aynı koyu yeşil renkteydiler.

O gözlerde kabuslar doğdu.

Kardeşlik hakkında başkalarının ne söylediği umurumda değildi. Vosterlar beş krallıkta dolaşan tüm canavarlardan çok daha korkunçtu.

Vücudundan yayılan güç beni topuklarımın üzerinde salladı. Voster büyüsü etrafımda kıvılcımlar gibi çıtırdadı. Baş döndürücüydü. Mide bulandırıcıydı. Uçurumdan atlamak gibiydi ama dibi yoktu. İçimin dönüşünün ya da ayaklarımın altındaki çukurun sonu yoktu.

İnsanlar büyüye bu kadar yakın olmamalıydı.

Gücü kollarımın çıplak derisini tırmalayıp çizirken haykırmaya isteğimi bastırdım.

Voster ıslak giysilerimi incelerken başını bir kuş gibi yana eğdi. Kemikli bir elini kaldırıp tek bir parmağını havaya kaldırdı. Bileğinin bir hareketiyle su saçlarımdan aktı.

Yüzümün etrafında dönüyordu, damlacıklar birleşiyor ve yükseliyordu, ta ki başımın üzerinde berrak bir su topu dönene kadar. Daha da genişledi, inceldi ve ortası boş bir çember haline geldi. Sudan sivri uçlar uzanıyordu, sanki tonozlu tavana doğru çekiliyordu.

Rahip suyu başımın üzerinde yükselen bir taç haline getirene kadar dönüp durdu.

Peder, Voster kardeşliğinin bir mesaj iletmek için genellikle sıvı büyüsünü kullandığını söyledi. Havayı, suyu ve kanı manipüle ederek açıklamalar yaparlarmış.

Bu su tacı her ne anlama geliyorsa, rahipten bunu hecelemesini istemeyecektim. Merdivenlere koştum, ilk katı hızla çıktım, sıırıslık olmuştuk eteklerim yumruklarımın arasındayken basamakları ikişer ikişer çıktım. Sahanlıkta arkama baktım.

Rahibin kara gözleri bekliyordu.

Tırabzanı kavrayıp kendimi tırmanmaya zorlamadan önce omuzlarımdan bir ürperti daha geçti. Derimin üzerinde gezinen örümceklerin hissinin azalması üçüncü kata kadar sürdü.

Islak elbisemin kollarını sildim, sanki karıncalanma hissini fırçalayarak giderebilmişim gibi.

Rahip neden saçım yerine elbisemi kurulamadı? *Bu* yardımcı olabilirdi. Saçlarımdan kabardığını hissedebiliyordum.

buklelerim.

Islak örmek için çok fazla.

Voster, Turanlılarla bu toplantıya gitmek istemememin bir başka nedeniydi.

Rahipler kaleyi nadiren ziyaret ederdi ama altı gün önce, hiçbir uyarıda bulunmadan Peder'in elçisi gelmişti. Onunla her karşılaşmamda midem bulanıyordu.

Onun burada ne işi vardı ki? Belki de kardeşlik, babamın Turan korucularını işe aldığını duymuştu. Ya da belki de Muhafız yüzünden gelmiştir.

Voster'lar ele avuca sığmazdı ve çoğu insandan uzak dururlardı. En azından ben böyle düşünüyordum, çünkü gördüğüm tek rahip Peder'in elçisiydi ve ziyaretlerinde kaleye yakın duruyordu.

Kardeşliği kaç Voster'ın oluşturduğundan bile emin değildim. Yüzlerce mi? Binlerce mi? Şatonun kütüphanesinde Voster'larla ilgili tek bir kitap vardı ve kısıydı. Çok, çok kısıydı.

Babamın elçisi önemli siyasi olaylar, önemli düğünler ve kraliyet cenazeleri için ziyaret ederdi. Muhtemelen hepimizin Calandra'nın büyülu anlaşmalarının şartlarına uyup uymadığımızdan emin olmak için.

Bir keresinde bir öğretmene Voster'ın akışkan büyü yapmak ve krallar için kan yemini hazırlamak dışında gerçekte ne yaptığını sormuştum. Rahipler büyüü miras almış insanlar mıydı yoksa tamamen başka bir şey mi? Bana bunun karmaşık olduğunu söylemişti - ki bu onun da bilmediği anlamına geliyordu.

Babam elçisiyle iyi anlaşıyor gibiydi ama kesinlikle yakın arkadaş gibi görünmüyorlardı.

Rahibin bugün burada olmasının nedeni ne olursa olsun, gittiğini görmeye fazlasıyla hazırdım. Şansım yaver giderse, Turanlar Roslo'dan ayrıldığı anda o da gitmiş olacak ve Voster'ların ev dedikleri yere dönecekti. İnsanlarıyla ilgili bir başka gizem daha. Kimse nerede yaşadıklarını bilmiyordu.

Bütün bir Voster kasabasının, sokakların ve binaların büyüüyle çürümesi fikri bile midemi bulandırıyor.

Sanki izleniyormuşum gibi bir his ensemden aşağıya doğru akıyordu. Rahibi bulmayı umarak döndüm ama merdiven boşluğunda yalnızdım.

"Ve açıkça paranoyak," diye mırıldandım dördüncü katın büyük salonuna çıkan son merdivenden inerken.

"Elbisen neden ıslak?" Margot'nun sorusu beni hazırlıksız yakaladı, elim göğüs kemiğime çarptı. "Peki saçına ne oldu?"

İnledim. Fark edilmeden gizlice girmek buraya kadarmış. *Lanet* olsun. "Üzgünüm, Margot."

Bu Voster'ın suçuydu, o sürüngenin. Normalde, halıdan odama geçmeden önce boş olduğundan emin olmak için koridoru kontrol ederdim. Bunun yerine, rahibin büyüünün dikenli dokunuşuyla dikkatim dağılmıştı.

"Odessa." Calandra'da üvey annem kadar ismime kızgınlık aşılayabilecek başka biri yoktu.

"Zamanında hazır olacağım. Söz veriyorum."

Okyanus mavisi gözleri Quentin'in kehribar rengi yıldız patlamasıyla hançer gibi keskindi ve kapımı işaret etti. "Zaten geç kaldın."

"Henüz değil."

Odama doğru koşarak yanından geçerken üvey annemin burun delikleri alevlendi. "İyi. Neredeyse geç kaldım."

"Acele et." Beni içeri ve giyinme odama kadar takip etti. Ben saçlarımı -çok kuru, çok kıvrıkcık ve çok da kahverengi olmayan saçlarımı- omzumun üzerinden çekerken, o da parmaklarıyla elbisemin düğmelerini çözmeye başladı.

"Kalmak zorunda değilsin," dedim. "Brielle ya da Jocelyn bana yardım edebilir."

Son düğmeyi o kadar sert çekti ki düğme koptu ve yerde kaymaya başladı. "Brielle ya da Jocelyn'i görüyor musun?"

"Um, hayır." Odalarım boştu ve bu sabah üzerimden çıkardığım uyku kıyafetleri hala soyunma bölmesinin yanında yerde birikiyordu.

Leydimin hizmetçileri ya o gün için Mae'ye atanmışlardı ya da Turanları gözetlemeye gitmişlerdi. Benim tahminim ikincisiydi.

Margot, "Güneydoğu kanadında meşguller," dedi.

Ah. Turanlar orada kalmıyor muydu?

"O korucular pisliği salonlarımıza kadar takip ettiler."

Pislik mi? "Krisenth'te yelken açmamışlar mıydı? Nereleri kirlenmiş olabilir?"

"Odessa." Yine o kızgınlık vardı. "Doğru.

Soruları sonra sor."

"Lütfen." Margot beni ileri doğru itti ve elbisemin korsajını göğsüme bastırarak paravanın arkasına koşturmamı sağladı.

Yeni elbisemi ekranın kenarına doğru iterken giysi yere düştü.

Margot'nun bir öncekinden daha sıkıcı bir gri tonu bulmayı başarmış olması aslında oldukça şaşırtıcıydı. Eteklerine adımımı atarken dudağım kıvrıldı.

"Saçını boyamak zorunda kalacağız. Yine. Ve hiç zamanımız yok." Ayağıyla yaptığı vuruş, eline defalarca tokat yemiş gibiydi. "Yüzme. Tamamen giyinik. Neden böyle yapıyorsun? Neden okçuluk ya da ata binmek gibi normal bir hobin yok?"

Resim yapmayı ve çizmeyi çok severdim ama Margot sanat çalışmalarımı takdir eder miydi? Bunun yerine, parmaklarım kömür ya da pastel boyayla lekелendiğinde sinirlenirdi.

Mae gibi olmamı istedi. Kılıç kullanmayı ve dövüşmeyi sevmemi. Bunlar kızı, prensesi için kabul edilebilir hobilerdi. Ama sanat ve yüzme, her ikisi de nispeten uysal aktiviteler, zahmetli ve can sıkıcı olarak görülüyordu.

Evet, yüzüyordum. Evet, muhtemelen yarına kadar beklemeliydim. En azından Margot suya nasıl girdiğimi tam olarak bilmiyordu. Kimse bilmiyordu.

Eğer biri o uçurumdan atladığımı öğrenirse, bunun bedelini çok ağır öderdi. "Acele ediyorum," diye söz verdim. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

"Kızım, sabrımın sınırlarını zorluyorsun."

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim." Ne kadar özür dilesem de bir fark yaratmıyordu ama bu beni denemekten asla alıkoymadı.

Gri giysilerimle ortaya çıktığımda öfkeden kuduruyordu.

"Dön." Elbisenin düğmelerini ilikleyebilmesi için ona sırtımı döndüm.

Kumaş kaburgalarımı ve göğüslerimi sarıyordu. Yakası köprücük kemiklerimi ve boğazımı açıkta bırakırken, kolları parmak uçlarıma kadar uzanıyordu. Etekler kalçalarımın etrafında dalgalanıyor, hareketlerimle birlikte sallanıyor ve sallanıyordu.

Başka bir renkte olsaydı çok güzel bir elbise olurdu.

Grinin içinde, neredeyse taş zemine karıştım. Belki de amaç buydu.

"Saç." Margot parmaklarını şıklattı ve makyaj masasını işaret etti, ben bankta otururken arkamda durdu.

Tarağı ona vermekte tereddüt ettim. Onun elinde, sık sık kullandığı bir silahtı. İşkenceyi bitirdikten sonra kafa derim saatlerce ağrırdı. "Bunu yapmana gerek yok. Ben halledebilirim. Eminim Mae'nin sana daha çok ihtiyacı vardır."

"O... meşgul."

Meşguldü. Yani, öğleden sonra oynaşmaları için muhafız yüzbaşıyla birlikteydi.

Neden Mae'nin Turanlılarla buluşmadan önce biraz eğlenmesinde bir sorun yoktu da ben okyanusta yüzdüğüm için azarlanıyordum?

Bu kalenin etrafındaki çifte standartlar boğucuydu.

Margot tarağı elimden çekip aldı ve buklelerimin arasından geçirdi, o kadar sert çekiyordu ki yere devrilmemek için bankın kenarlarından tutmak zorunda kaldım. Takılan yerlerin çoğunu hallettikten sonra boştaki elinin parmaklarını şıklattı. "Pudra."

Makyaj masasının üzerindeki opal kavanoza uzandım, kapağını açtım ve boyanın keskin kokusuyla boğuldum. Koku birkaç dakika içinde kaybolacaktı ama tanrım, o ilk nefes boğazımı yaktı.

Doğal rengim solana kadar pudrayı köklerime doğru salladı. Turuncu, kırmızı, bakır ve karamel saç tellerim yok olana kadar. Tek bir kıvrım bile kaybolmamıştı ve aynaya baktığımda, kahverenginin tanıdık tonu camın arkasından bana bakıyordu.

Kahverengiye aldırmadım, pek sayılmaz. Margot bunun yüzümün rengine uygun olduğunu söyledi. Burnumdaki çilleri ve gözlerimdeki altın rengi çizgileri ortaya çıkardığını söyledi.

Çoğunlukla, kırmızının ona annemi çok fazla hatırlattığını düşünüyorum.

Anneme çok fazla benziyordum.

"Hayatımda bela bulmaya bu kadar meraklı biriyle hiç karşılaşmamıştım." Margot tarağı bir kenara fırlattı ve saçlarını örmeye başladı. "Köpekbalıklarına yem olabilirdin."

"Kıyıya bu kadar yakın köpekbalığı yok."

"Oh? Ve sanırım hiç marroweel de yok. Turanlıların burada bulunma nedenini unuttunuz mu?"

"Hayır," diye mırıldandım.

Turanlılar, geçtiğimiz yıl boyunca Baba'nın ticaret yollarına zarar veren canavarları öldürmek için buradaydı. Canavarların tek tük başlayan saldırıları giderek artmış ve bu yaz itibarıyla her üç gemiden yalnızca biri hedefine ulaşabilmişti. Her saldırıda marroweel'ler sağ kurtulan bırakmıyordu.

Geçtiğimiz yıldan önce, gemilerimize saldırmaya başlamadan önce, sadece Marixmore Okyanusu'nun en derin sularında, Quentin gemilerimizin yelken açtığı yerlerden uzakta yaşadıkları biliniyordu. Neden yaşam alanlarını değiştirmişlerdi? Canavarlar yiyecek için iç bölgelere mi taşınmıştı? Onları Roslo kıyılarına doğru iten yeni bir avcı mı vardı?

Tanrılar Crux'tan bile daha korkunç canavarlar mı yaratmıştı?

Sadece sevkiyatlarımız kaybolmakla kalmıyor, Quentis'in en iyi denizcileri de boğuluyor ve Marroweel'ler tarafından yeniyordu. Birilerini Krisenth Geçidi üzerinden yolculuk yapmaya ikna etmek imkansız ve pahalı hale geliyordu.

Ticaret yollarının güvence altına alınması gerekiyordu. Hasat ettiğimiz ve Laine, Genesis, Ozarth ve Turah'a sattığımız tahıl, başka bir kral bu kayıp sevkiyatları hakaret olarak algılamadan önce teslim edilmeliydi. Anlaşmaya uyulmaması olarak. Savaş için bir davet olarak.

Hiç kimse bir savaşı göze alamazdı, hele ki en önemli göç bu kadar yakinken.

Kaynaklarımızı stoklamamız gerekiyordu. Canavarlar geldiğinde hazırda silah, yiyecek ve malzeme bulundurmak için. Getirecekleri yıkımı ancak Tanrılar bilebilirdi. Buğday, mısır ve arpa yüklü gemilerimiz kaybolamazdı, özellikle de bu ürünler silah ve kereste için takas edilmişken.

Quentin askerleri Marroweel'leri öldürmeye çalışmıştı ama canavarlar herhangi bir savaşçı kadar vahşi ve kurnazdı. Yıldırım hızıyla hareket ediyorlardı ve kafataslarından çıkan sert kemikler bir geminin iskeletini delip geçebilirdi. Adamlarımız bazı canavarları öldürmeyi başarmıştı ama yeterli değildi. Dehşet gemilerimizi batırmaya devam etti.

Yani babam Krisenth Geçidi'ni Marroweel'lerden temizlemek için Turanlıları tutmuştu. Nasıl? Hiçbir fikrim yoktu.

"Sence onları öldürebilecekler mi?" Margot'ya sordum.

"Eğer bu sabah rıhtımda asılı duran altı ölü canavar bir gösterge ise, o zaman evet diyebilirim."

"Ne? Marroweel'leri çoktan öldürdüler mi?" Daha dik oturdum. "Ne zaman?"

"Dün gece gelirken onları da getirdiler."

Bilseydim, uçurumun kenarını atlar ve doğruca rıhtıma giderdim. Efsanevi Marroweel'lerden birini kitaplar dışında hiçbir yerde görmemiştim. "Ne kadar büyükler? Mavi midirler?"

Margot alay etti. "Altı ölü canavar için Banner'la olan düğününüzden daha çok heyecanlanıyorsunuz."

Haksız da sayılmazdı. Katıldığımdan daha fazla planlama toplantısını kaçırmıştım. Etrafımda döndüm. "Onları nasıl öldürdüklerini düşünüyorsun?"

"Odessa," diye tersledi ve başımı aynaya doğru çevirmeye zorladı. "Dur. Kıpırdama."

Saçım kimin umurundaydı? Bugün sergilenen kadın ben değildim. Hiç kimse

beni önemsiyordu. Ama kapalı tuttum ve Margot'nun örgü örmeye devam etmesine izin verdim.

Annemin ölümünden önce, Margot onun hizmetçisiydi ve annemin saçlarına sahip olduğum için, Margot bukleleri terbiye etme konusunda oldukça deneyimliydi.

"Banner'ı daha önce gördüm." Margot'nun mavi gözleri aynada benimkilerle buluşana kadar bekledim. "Bana Muhafız'ın Turanlar'la birlikte geldiğini söyledi."

"Evet." Kaşlarının arasında bir kırışıklık oluştu. The Guardian.

Tanrılar tarafından yaratılmış tüm yaratıklardan daha vahşi ve ölümcül olduğu söylenen bir adam.

Muhafız'ın haberi Quentis kıyılarına üç yıl önce ulaşmıştı ve o zamandan beri kökenleri hakkında sayısız hikâye anlatıldı.

Bazıları onun Turah'taki bir mezardan sürünerek çıktığına inanıyordu. Ölümlü bir varlıktan çok bir hayalet olduğuna. Bazıları onun Izzac'ın vücut bulmuş hali olduğunu söyledi. Ölüm Tanrısı tahtından bıkmış ve eğlence olsun diye insanoğluna eziyet etmek için insan kılığına girmişti. Diğerleri ise güçlerinin bizzat eski tanrılar tarafından verildiğinden emindi.

O bir insandan çok efsaneydi ve hakkındaki hikâyeler kıtayı bir yangın gibi sarmıştı.

"Burada olması ne anlama geliyor?" Margot'ya sordum.

"Bu, korumalarınız olmadan dolaşmamanız gerektiği anlamına geliyor. Bu, geç kalmamamız gerektiği anlamına geliyor." Öfkeli parmaklarıyla çalışarak her bir tutamı kalın bir örgü haline getirdi. Ama bugün saçlarım bile bu maskaralığı protesto ediyor gibiydi. Üçüncü parça şakaklarımdan çözülürken ellerini havaya kaldırdı.

"Bunun için zamanım yok. İşini bitir ve taht odasına git." Kapıya doğru yürürken kobalt rengi elbisesinin etekleri uçtu.

Bir pencerenin önünden geçerken güneş ışığı tacındaki mücevherlerin arasından kırıldı. İpeksi altın rengi saçları, omuzlarından ve omurgasından aşağıya doğru zarif paneller halinde dökülüyordu. Yürümekten çok süzülüyordu, çenesi yüksekteydi. Kraliyet ailesinden olabilirdi ama Margot Cross tam bir kraliçeydi.

Kızı da öyle olurdu.

Üvey annem gidince aynanın karşısına geçtim ve çöktüm.

Böyle zamanlarda, daha genç olmayı dilerdim. Arthalayus gibi bir çocuk olmayı. Üvey kardeşim günlerini kreşte geçirirdi, yükümlülüklerinden habersiz bir şekilde. İyi bir şeydi. Babamın tahtının varisi olan Arthy, Calandra'nın beş krallığındaki çoğu kraliyet varisi gibi bir gün babama kanla bağlılık yemini edecek ve kısa süre içinde benim kaldırılabileceğimden çok daha fazla yükümlülüğe sahip olacaktı.

Zavallı çocuk.

Aramızdaki yirmi yıllık yaş farkına rağmen, babam ve Margot'nun taleplerinden kurtulmak istediğinde bana geleceğini umuyordum. O zamana kadar bu yükü Mae ve ben taşıyacaktık.

Margot'nun örgü girişimine rağmen saçlarım darmadağınktı, ancak yüzümü çerçevelemek için birkaç tutam bırakarak zayıf bir şekilde boyun eğdirdim. Saten bir kurdeleyle bağladığım ucuyla, makyaj masasının üzerinde bırakılmış olan tacı koparıp başıma taktım.

Ağırdı, metal soğuk ve acımasızdı. Pırıl pırıl parlayan altının içine yüzlerce kehribar mücevher işlenmişti.

Bu tacı üzerimde gri olmayan tek şeydi. Tanrım, griden nefret ederdim.

Omurgamı dikleştirdim ve üç yaşımdan beri kibarlık hocalarımın bana öğrettiği duruşu takındım. Aynaya baktım ve karşımda bir prenses gördüm.

Geç kalan bir prenses.

Üç

Taht odasının yan girişinden süzıldüm, sessiz adımlarla kraliyet kürsüsünün solundaki Margot ve Mae'ye katılmak üzere ilerlerken nefesimi tuttum.

"Hoş geldiniz." Babamın sesi, geniş ve yankılı mekân kadar soğuktu. Buz gibi bir atmosferi tercih ederdi, muhtemelen ruh haliyle çok sık örtüştüğü için.

Vitray pencerelerden süzülen ışık, mermer zemine mavilerin, yeşillerin ve sarıların farklı tonlarını yansıtıyordu. Herkes alanın ortasında toplanmıştı, Baba'nın altın tahtı kürsüsünün üzerinde boş duruyordu. Normalden daha fazla muhafız vardı. Her kapıda iki yerine dört kişi duruyordu.

Babamın bakışları önünde duran adamlardan ayrılmıyordu ama hiç şüphesiz geç kaldığımı biliyordu. Daha sonra azarlanacağım bir şey.

Margot ve Mae erkek grubundan ayrılmış, birkaç adım geride yan yana, taçlı ve cilalı bir şekilde duruyorlardı. Kızları da anneleri kadar güzeldi. Kız kardeşim inatçı, demir gibi iradeleriyle babamın bir kopyasıyken, Mae de burunlarının klasik çizgisinden çenelerinin sivri ucuna kadar görünüş olarak Margot'nun neredeyse bir kopyasıydı.

Anneme benziyor muydum? Keşke onun yüzünü hatırlatan bir şey olsaydı. Ben bebekken ölmüştü ve babam onun portrelerini koridorlardan kaldırtmıştı. Saçlarının miras kaldığını bilmemin tek nedeni, Margot'nun sık sık lanetlemesi idi. Ama bunun dışında burnumuzun, çenemizin ya da ağzımızın aynı olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Margot'nun yanında durduğumda bana onaylamayan bir bakış attı, sonra dikkatini adamlara geri verdi.

Beş Turanlı omuz omuza durmuş, geniş gövdeleri bir duvar oluşturmuştu. Her biri bilenmiş kas ve kaba kuvvetten oluşan bir sütundu. Tanrılar, dev gibiydiler.

Banner'ın boyu 1.80'in üzerindeydi ama bu adamlarla kıyaslandığında zayıf ve çelimsiz kalıyordu. Şimdiye kadar gördüğüm en iri adam olan babam bile Turan'ın boyu ve kas gücüyle boy ölçüşemezdi.

Marroweel'leri öldürebilmelerine şaşmamalı.

Turanlar şık giyinmemişlerdi, bir grup savaşçıdan özel dikim paltolar ya da parlak çizmeler beklemiyordum. Kalın kalçalarına oturan deri pantolonlar giyiyorlardı. Kahverengi, aletli yelekleri, fitilli pazuları zorlayan fildişi pamuklu tuniklerin üzerine giyilmişti. Her birinin bileklerinde deri kelepçeler vardı. Adamlardan ikisinin ön kollarını kaplayan karmaşık, koyu renkli dövmelemler vardı.

Her Turan'ın sırtında bıçak ya da kılıç vardı. Bir adam kemerinde üç hançer taşıyordu. Soylularla bir akşam yemeğine değil, savaşa hazır görünüyorlardı.

Babamın onları silahlı bir şekilde taht odasına alması bile şaşırtıcıydı. Normalde konuklar kralın huzuruna çıkmadan önce silahlarından arındırılırdı. Turanlılar reddetmiş miydi? Ya da muhafızlar sorma zahmetine bile girmişler miydi?

"Tanışmaya başlamadan önce." Babamın derin sesi odada yankılandı. "Hizmetleriniz için minnettarlığımı sunmak isterim. Adamlarım bana dün gece gemilerinizle altı marroweel getirildiğini söyledi. Bu kadar çabuk hareket etmenizi beklemiyordum. Bunun için size teşekkür ederim."

Hançerli adam kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Çenesinin altından örülmüş gür bronz bir sakalı vardı. "Biz sadece bizi tuttuğunuz işi yaptık."

Adamın ses tonunda bir şey vardı. Bir elini kaldırıp parmaklarını şıklatırken babamın çenesinin bükülmesine neden olan bir küçümseme notası.

Birkaç dakika önce gizlice girdiğim yan kapı açıldı ve iki muhafız, içine kıvrılıp uyuyabileceğim kadar büyük bir sandığı içeri taşıdı. Sandığı taht odasının ortasına koydular, sonra kapağını açtılar ve yüzlerce Calandran sikkesini ortaya çıkarmak için geri çevirdiler.

Daha önce hiç görmediğim kadar zengindi. Roslo'daki herkesi aylarca doyurmaya yetecek kadar altın ve gümüş.

Pürüzsüz kahverengi teni ve derin koyu gözleri olan bir Turan savaşçısı sandığa doğru yürüdü ve içindekileri incelemek için çömeldi. Siyah saçları uzun sıralar halinde örülmüş ve ipler ensesinde bağlanmıştı. Tek bir bozuk para aldı ve havada çevirdi. Bir *çınlamayla* diğerlerinin üzerine düştü.

O Guardian mıydı?

"Sayayım mı Majesteleri?" diye sordu ayağa kalkıp diğerlerine katılırken.

Bekle. Ne diyordu? Kime Majesteleri diyordu?

Sıranın ortasındaki savaşçı başını salladı.

Ama bir savaşçı değildi, değil mi? O veliaht prens miydi?
Turan prensini daha önce hiç görmemiştim ama o Xavier Wolfe
olmalı. Turan tahtının varisi.

Mae'nin müstakbel kocası.

Tamam, *bu* bir sürprizdi. Margot da şaşırdıysa bile bunu belli etmedi. Mae
de öyle. Belli ki geç kalarak bir şeyleri kaçırmıştım.

Prens Xavier Roslo'daydı. Muhafız Roslo'daydı.

Neler oluyordu? Bunun hızlı bir toplantı ve babamın kiraladığı Turan
korucularına ödeme yapma şansı olması gerekiyordu. şimdi de kraliyet
tanıtımı mı oldu? Benden başka herkes bunu biliyor muydu? Bu Voster
rahibinin neden burada olduğunu açıklıyor.

Eğer bu nişanlısıyla ilk yüz yüze görüşmesiye, iyi ki Margot daha önce
Mae için tüm o bakım işlerinde ısrar etmişti.

"Parayı saymaya gerek yok." Babam soğukkanlı ve kayıtsız tavrıyla
konuştu, ancak karamel gözlerindeki ateş görünüşünü ele veriyordu.
"Üzerinde anlaştığımız her ons para orada."

Daha önce konuşan savaşçı, hançerli sakallı adam, babama değerlendirici
bir bakış attı. "Peki ya anlaştığımız fiyat artık yeterli değilse?"

Prens Xavier'in konuşmadığı söyleniyordu. Dedikodu doğruysa, belki de o
savaşçı bir danışman gibi onun adına konuşuyordu. Ya da bir general.

Babamın gözleri daha da parladı, kehribar rengi yıldızlar ikiz alevler gibi
parlıyordu. "Peki yeni fiyatınız tam olarak nedir?"

Savaşçı cevap veremedi ana kapılar açıldı ve herkesin dikkatini çekti.

Daha önce arpıştığım Voster rahibi taht odasına girdi. Çıplak ayakları
cüppesinin altından dışarı fırlamıştı, o korkunç yeşil tırnakları sergileniyordu.
Ama bu sefer yalnız değildi. İki adım gerisinde aynı bordo cübbeyi giymiş
başka bir kardeşlik üyesi vardı.

Bu rahip yürümüyordu. Bunun yerine, sanki görünmez bir rüzgârla
taşınıyormuş gibi yerden hafifçe yukarıda süzölüyordu. Sanki yerçekimi onun
bedenine diğerlerinininki kadar ağır gelmiyordu. Ellerindeki ve ayaklarındaki
tırnaklar o kadar uzundu ki, kurdeleler gibi kıvrılıp bükölüyorlardı.

Büyülerinin acısı anlıktı. Güç omuzlarımdan omurgama doğru zonkluyordu.
Kıvrınmamak için kendimi zor tuttum.

Bir Voster rahibi rahatsız ediciydi. Ama iki tane? Neredeyse dayanılmazdı.
Kollarımı ovuşturma ve kapıya doğru koşma dürtüsüne karşı koydum.

Margot ya da Mae rahatsızlık hissettiyse bunu belli etmedi.

Kimdi bu ikinci rahip? Buraya Turanlılarla birlikte mi gelmişti? Yoksa Muhafız'a eşlik mi etmişti?

Vosterlar dünyayı sarsamaz ya da ateş topları fırlatamazdı ama havayı ve suyu istedikleri gibi eğip bükebilirlerdi. Kan büyülerini kırılmaz bağlar oluşturmak için kullanırlardı. Ama daha önce hiç havalandığını görmemiştim. Bu rahibin gücü, babamın elçisinin gücünden daha güçlü, daha keskin geliyordu.

Her iki Voster da aynı görünüyordu, tüysüz ve yarı saydam tenliydi ama bu diğer rahip daha yaşlı görünüyordu. Dikkati, o yeşil-siyah gözleri, omzunun üzerinden kapılara odaklanmadan önce bir anlığına bana kaydı.

Odada gerginlik vardı ve bakışlarım onunkileri takip ederken kalbim boğazıma tırmandı.

Daha sonra içeri giren adam cisimlenmiş bir tanrı gibi görünmüyordu. Hayalet gibi de görünmüyordu. Diğer Turanlar gibi uzun boylu ve genişti. Dikkat dağıtacak kadar kaslıydı. Çikolata kahvesi saçları omuzlarının üstünü gıdıklıyordu ve yontulmuş çenesi aynı tonda kısa bir sakalla kaplıydı.

İlk bakışta, o sadece bir adamdı. Çarpıcı. Korkutucu. Ama yine de, sadece bir adam.

Yine de gözbebekleri tipik Turan yeşili yıldız patlamasına sahip değildi. Katı, erimiş gümüş rengindeydiler. Sıvı metal. Renksiz, elbisem gibi.

The Guardian.

Voster'ı takip ederken çizmelerinin gümbürtüsü nabzımın ritmine uyuyordu. Turanlıların aksine üzerinde silah, kılıç ya da bıçak yoktu. Belki de babam bu toplantıya silahsız gelmesinde ısrar etmişti ama içimden bir ses çıplak elleriyle hepimizi öldürebileceğini söylüyordu.

Banner'ın kardeşini öldürdüğü gibi. Nefes borusu ezilene kadar boğazını sıkan eller.

Gözlerim nişanlıma kaydı. Banner'ın bakışlarında cinayet vardı. Muhafız'a olan nefreti saç boyamın kokusu kadar güçlüydü. Ama Tanrıça Carine barış için ettiğimiz duaları duymuş olmalıydı, çünkü öfkesini dizginlemiş, babamın yanında saygılı bir general gibi metanetle duruyordu.

Banner'a aşık değildim. Babamın parmağı altındaki bir adamın karısı olmak beni heyecanlandırmıyordu. Ama onun vatana ihanetten asıldığını da görmek istemiyordum.

Voster rahipleri durdular, birlikte ve diğer herkesten ayrı olarak. Onlar da Margot, Mae ve benim gibi bu garip çilenin içinde kendi gruplarını oluşturuyorlardı.

Muhafız onlara katılmadı. Bunun yerine, o yaklaşırken Turan hattı ayrılarak Prens Xavier'in yanında ona yer açtı.

Oda durgunlaştı ve sessizleşti. Gerilim o kadar yoğundu ki nefes almak zordu. Büyü başımı ağrıttı.

Tek bir toplantı. Sadece bu saçma toplantıdan sağ çıkmamız gerekiyordu. Sonra Banner şakağındaki zonklayan damar patlamadan önce izin isteyebilirdi. Ben de Turanlar ve Voster Roslo'dan ayrılana kadar kalacağım odama kaçabilirdim.

Öne doğru eğildim ve kız kardeşime bir kez daha bakma riskini göze aldım.

Güzel dudaklarında bir gülümseme oynayıyordu. Dışarıdan bakıldığında mütevazı ve tatlı görünüyordu. Ben daha iyi biliyordum. Mavi gözlerinde kurnazlık vardı, sanki kimsenin benimle paylaşmaya zahmet etmediği bir sırrın içindeymiş gibi.

Mae sırları severdi. Buna bir doz çatışma ve bir tutam kana susamışlık da eklenince mutlu oluyordu.

Bu onun doğası mıydı? Yoksa yetiştirilme tarzı mı?

Çocukken Margot doğum günlerimi kutlamak için bana oyuncak bebekler verirdi. Mae beş yaşına bastığında, babam ona yaldızlı bir bıçak seti hediye etmişti.

Bu Turan savaşçılarına uyum sağlayabilirdi, değil mi? Bu prenze? Mae'ye babasının güçlü yapısı ve Margot'nun boyu miras kalmıştı. On sekiz yıllık eğitim onu bir silaha dönüştürmüştü. Turanlılar Mae'yi kıramazdı.

Belki de babam bunun tam tersi olacağını düşünüyordu.

"Nerede kalmıştık?" Babam sordu. "Fiyatınızla ilgili bir endişeniz mi vardı? Bunu nasıl çözebiliriz?"

Um...

Turanları mı kandırıyordu? Çünkü bu kulağa pandik gibi geldi. Ve babam da hiç yalakalık yapmadı.

Korucunun parayı saymakla ilgili yorumuna sert bir karşılık vermeden geçiştirmişti. Şimdi de *bir endişeyi* nasıl *çözebileceğini* mi soruyordu?

Mae kurnazlığını onun öğrettiklerinden öğrenmişti, peki gerçekte ne oluyordu? Burada bir kralın paralı asker tutmasından daha fazlası vardı.

"Tanışmalar. Devam etmeden önce." Havada duran Voster rahibi ipek gibi sesiyle konuştu.

Daha önce bir rahibin konuştuğunu hiç duymamıştım. Rahatsız edici bir ses beklerdim.

güçleri kadar dikenli. Ama müzik gibiydi, yumuşak ve büyüleyici. Sizi bütünüyle yutmadan önce uyumanız için şarkı söyleyen bir sirenin sesi.

Onun emriyle adamların dikkati bize doğru kayd. İrislerinde yeşil yıldız patlamaları olan beş çift Turan gözü Margot ve Mae'nin üzerinde gezinirken Muhafız'ın gümüş bakışları bana kilitlendi. Voster büyüğü kadar rahatsız ediciydi.

Babam Margot'ya başıyla onay verdi.

Elini Mae'nin beline koydu ve birlikte Turanlar'a doğru yürüdüler, ben de bir adım geriden takip ettim.

Grubun ortasındaki Turan'ın alnında bir çember vardı. Bant mücevher ya da taşlarla işlenmemişti. Gümüşten bir çizgi oluşturmak için birbirine örölmüş metal ipliklerden oluşuyordu.

Kahverengi saçları diğerlerinden daha kısaydı, yumuşak dalgalar yüzünden uzaklaşıyor, uçları ensesinde hafifçe kıvrılıyordu. Tacının kenarları kulaklarındaki tellerin altında kayboluyordu. Kaşlarından birini küçük bir yara izi kesiyordu. Gözleri fırtınalı bir gündeki yosun rengindeydi. Gölge, irislerindeki yeşil yıldız patlamalarını neredeyse yutuyordu.

Prens Xavier yakışıklıydı. Çarpıcıydı, gerçekten, güçlü bir erkekliği vardı. Ve sıkılmıştı. Müstakbel geliniyle tanışırken en ufak bir ilgi belirtisi yoktu.

Her an esnemesini görmeyi bekliyordum.

Gardiyan ise sanki tüm bunlar bir şakaymış gibi eğlenmiş görünüyordu. Sırtırken gözlerinin kenarları kırışmıştı.

Komik olan neydi? Neyi kaçırdım?

"Prens Xavier, size kızım Mae'yi takdim ediyorum," dedi babam. "Serçelerin Kalkanı'na uygun olarak, üç ay sonraki sonbahar ekinoksunda gelininiz olacak."

Zavier uzun bir süre Mae'yi inceledikten sonra Muhafız'a baktı.

Aralarında konuşulmayan bir sohbet geçti. Bu Gardiyan'ın güçlerinden biri miydi? Zihinleri okuyabiliyor muydu?

Eğer benimkini okuyabilseydi.

Git . Lütfen ve teşekkürler.

Gardiyan prensi başıyla onayladı, sonra da tüylerimi diken diken eden tok bir sesle konuştu. "O değil."

Margot gözlerini kırıştırdı. "Affedersiniz?"

"O." Gardiyan'ın gözleri bana doğru kayd ve tüm oda onun bakışlarını takip etti.

Benim için.

"Prens Xavier *onunla* evlenecek," diye ilan etti. "Bu gece. Marroweel'lerinizi öldürmenin ödülü olarak."

Dört

Taht odasındaki sessizlik, ciğerlerimdeki havayı emen yoğun duman gibiydi. Zemin dönmeye ve eğilmeye başladı, dengem bozuldu.

Margot'nun eli ön koluma dolandı ve bir an için onun sabitleyici dokunuşuna minnettar oldum. Ama sonra tırnakları elbisemin kumaşını öyle sert ısırdı ki neredeyse derimi deleceklerdi.

Ağrı bileğimden dirseğime kadar zonklasa da hareket etmedim. Hareket edemedim.

Onunla.

Ben mi? Prens Xavier benimle evlenmek mi istedi?

Hayır. Kesinlikle olmaz. Bu gerçek değildi. Halüsinasyon görüyordum. Okyanus suyu kafama girmişti. Ya da Ferious oyunlarından birini oynuyordu. Bu, Yaramazlık Tanrısı'nın hoşuna gidecek bir şeye benziyordu. Belki de Voster'dı. Henüz yere değmemiş olan o rahip bu kâbusu zihnime yerleştirmişti.

Bu gerçek değildi. Gerçek olamazdı.

Banner ile nişanlıydım. Mae, Turan prensiyle evleniyordu. Mae. Ben değil. Mae.

Margot daha sıkı sıkı, parmak uçları etime batıyordu. Neyse ki kolay kolay morarmıyordum. Yoksa sabaha kadar beş tane yuvarlak daire olurdu.

Ama onu sarsmaya çalışmadım. Gardiyan'ın zihnimde çılgılık atan sözlerini dinlemekle meşguldüm.

Onunla.

O. O. O. O.

Ben.

Sessizlik yükseldikçe yükseldi. Gerilim ikiye katlandı. Üç katına çıktı. Patlama kaçınılmazdı. Ve sonunda sessizlik bozulduğunda, oda bir anda patladı.

"Bir yanlışlık olmalı." Margot dişlerini sıkarak konuştu.

Her hece tırnaklarının koluma daha derin batmasıyla noktalanıyordu.

"Hayır." Babamın sesi duvarları sarsan bir gümbürtü gibiydi.

Mae'nin boğazından çiğ ve aç bir hırıltı yükseldi.

Sonra Banner malumu ilan etti. "O benim nişanlım." Ve bir kahkaha.

Çakıllı. Alçak. Kuru ve mizahsız.

Gözlerimi kırıştırdım, görüşümü odaklanmaya zorladım ve o kahkahaya odaklandım.

The Guardian. Gülüyordu. Gümüş gözleri şimşek gibi bembeyaz parlıyor ve ağzındaki sırıtış geriliyordu.

Jackass.

Margot'nun nefesi

kesildi. Babamın çenesi

sıkıştı.

Lanet olsun. Sanırım bunu yüksek sesle söyledim. Güldüğü için tam bir ahmaktı.

Özür dilemek için değil ama tekrar, bu sefer daha açık bir şekilde söylemek için ağzımı açtım, ama babamın elinin havadaki bir dilimi o ezici sessizliği geri getirdi.

Taht odasındaki her adam daha uzun boylu görünüyordu. Savaşçılardan biri elini hafifçe kaldırdı, sanki sırtındaki kılıcı kullanmaya hazırlanıyor gibiydi.

"Prens Xavier," dedi babam. "Mae benim kızım, sizin gelininiz olacak. Eğer ekinoks için planlanan şenliklerden vazgeçmek isterseniz, o zaman bu gece birleşmenizi ayarlayacağız."

Bakışlarım Turan'dan Voster'a, babamdan Banner'a ve tekrar geri dönerek odanın içinde zıpladı.

Prens hâlâ sıkılmıştı. Voster komada gibiydi. Banner ölümcül görünüyordu. Babamın ifadesi ayırt edilemeyecek kadar temkinliydi. Mae ve Margot öfkeliydi. At. Bana.

Ve Gardiyan hâlâ sırıtiyordu.

Ondan anında nefret ettim. Belki de Banner'ın onun boğazını kesmesini dilemeliydim.

Shades, bu taht odasından çıkmam gerekiyordu. Derhal.

Babam buna izin vermezdi, değil mi? Prense bir gelin ödülü hakkında ne düşündüğünü tam olarak söyleyecekti - bu her ne haltsa.

Babamın sessiz kalması dışında. Turanlılara sabit bakışlarını dikmiş, cevaplarını beklerken ağzı ince bir çizgi halinde büzülmüştü.

Benden bir borcun ödenmesi için kullanılmamı istemeleri umurunda mıydı? Kızını o para kasası gibi takas etmek istemeleri? Yoksa karamel gözlerinde kaynayan öfke sadece emirleri sorgulandığı için miydi?

Cevap vermek istemedim.

Gözlerimi babamdan ayırdığımda Gardiyan'ın bakışları beni bekliyordu.

Bir dakika önce olduğu gibi aynı gümüş değildi. Gözleri kararmış, gümüş rengi griye, kahverengiye ve yeşile dönüşmüştü. Taş kadar sert bir ela.

Gülüşü gitmişti. Esprileri yerini soğuk ve acımasız bir kötülüğe bırakmıştı.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki canımı acıtıyordu. Nabız atışları kulaklarımı sağır ediyordu. Ama onun değışen gözlerine bakmadım. O parıltıdan. O katilin bakışları altında solmayacaktım.

Babam bana uzun zaman önce sadece aptalların korktuğunu öğretmişti.

En sevdiğı kızı olmayabilirdim ama aptal olmamaya çalıştım. Bu yüzden Gardiyan'ın bakışlarını üzerimde tuttum, iradem Ozarth demiri kadar bükülmezdi. Mae ve ben bu inatçı çizgiyi paylaşıyorduk.

Gardiyan'ın ağzının köşesi yukarı kalktı.

Evet, hala bir ahmak. Bugün onun eğlence kaynağı olabildiğime sevindim. Dudağımı kıvırdım ve dikkatimi bu kez Prens Xavier'e yönelttim.

O okunamazdı. Hiçbir duygu belirtisi yoktu. İlgi ya da kayıtsızlık belirtisi yoktu. Hayatımda gördüğüm en korkutucu bakıştı, babaminkinden bile daha korkutucuydu.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Gardiyan'ın bakışı bir sınavsa, prensinki bir sözdü. Onun karısı olacaktım.

Terliklerimin altındaki zemin yine yana doğru eğildi.

"O senin değil." Öfke Banner'ın bedeninde çatırdıyor, vücudu adeta titreşiyordu. "O benim."

Romantik olabilirdi. Ama Banner sevdiğı kadını başka bir adam çaldığı için kızgın değildi. Hayır, Banner kraliyet ailesiyle olan bağını kaybettiği için öfkeliydi.

Gözde prenses olmayabilirdim ama *bir* prenestim. Hizmeti için bir hediye. Statüsünün bir sembolü.

Muhafız, Banner'ın alayına kendi alayıyla karşılık verdi. "O senindi. Şimdi prene ait. Hem gelin ödülünü hem de anlaşımayı yerine getirecek. O bizim kraliçemiz olacak."

Kraliçe.

Bu gülünçtü. Ayakkabı ve elbise giymekten ve içeride kapalı kalmaktan nefret ederdim. Derslerin ve konferansların monotonluğundan nefret ederdim. Yönetmek ya da liderlik etmek için yaratılmamıştım. Politika sıkıcıydı ve kraliyet partileri abartılıyordu. Ben bir kraliçe değildim.

Başımdaki taç kaşınmaya başladı.

"Buna izin vermeyeceğim," diye açıkladı Banner. "Mae ile evleneceksin."

Prens Xavier çenesini çevirdi ve nişanlıma o vurdumduymaz bakışını attı. Kraliyete karşı bir meydan okuma. Calandra'nın bilinen en eski anlaşmasına meydan okuma.

Banner yutkundu.

Zavier göz kırparak onu kovdu ve babasıyla yüzleşti.

"Prens istediği kişiye sahip olacak." Sanki Gardiyan Xavier'in zihninin içindeydi ve prensin söyleyemediği sözleri söylüyordu. "Ve onu arzuluyor."

Onu. İşte yine o kelime. Oh,

Tanrım. Hasta olacaktım.

"Serçelerin Kalkanı anlaşması kralın seçeceği bir kızı şart koşuyor. Bu odadaki tek kral ben olduğuma göre, seçim bana ait." Babam Mae'yi işaret etti. "Mae ile evleneceksin. O bir Serçe. Marroweel'lere yardımın karşılığında sana söz verdiğimiz altını vereceğiz."

Bu adamlar bizim için sanki ekinmişiz gibi takas yapıyorlardı.

Mae caka satıyordu, sanki bir meta olmaktan onur duyuyor gibiydi. Kendini beğenmiş bir gülümseme ağzını kaplarken, omuzlarını dikleştirerek daha uzun durdu.

Azı dişlerim birbirine çarptı, neredeyse kırılacaktı ama sessiz kalmayı başardım. İtirazımdan bir şey çıkmayacaktı. Bu odadaki hiç kimse benim fikrimi umursamıyordu. Kaderim bana ait değildi ve geleceğimi bu *adamlar* belirleyecekti.

Zavier iç çekti, sanki bu tartışma öğleden sonraki uyku saatini bölüyormuş gibi. Ondan nefret ediyordum. Hepsinden.

"Kral Haç haklı." Peder'in Voster elçisi rahiple aynı yumuşak ses tonuyla konuştu. "Serçelerin Kalkanı aracılığıyla sunulacak kız kralın seçimidir."

Ciğerlerimdeki hava boşaldı. Bir Voster'ın benim kurtuluşum olacağı kimin aklına gelirdi?

"Anlaşma sadece her nesilde bir kızın başka bir krallığa verilmesini gerektiriyor. Kızın babası hangi kızı seçeceğine karar verme hakkına sahip," diye devam etti rahip. "Gerçi marroweel'ler için hala bir başlık parası meselesi var."

Babam başını salladı. "Başlık falan yok. Altın olarak ödeyeceğiz." "O altın istemiyor," dedi Muhafız.

Doğru. *Onu.* O beni istedi. Neden? Ben özel değildim.

Diğer rahip, Voster hâlâ yerde asılı duruyordu, elini kaldırdı ve konuşmadan önce ağzından çıkan her kelimeden nefret edeceğimi biliyordum. "Prens, isteğiniz üzerine sizin adınıza yedi dişi yaratığı öldürdü,

King Cross. Eğer bir başlık parası istiyorsa, bu ödenmelidir. Ve bunun için, gelin *onun* seçimidir."

"Altı," diye düzeltti babam. "Sadece altı marroweel vardı."

Altı ya da yedi. Canavarların rastgele sayısı kimin umurundaydı ki? Zavier o canavarları öldürmek için kullandığı kılıç, yay ya da her neyse onu iyi kullanıyorsa ne olmuş yani? Lütfen şu gelin ödülü meselesine geri dönebilir miyiz? Çünkü şafaktan önce evlenip evlenmeyeceğimi gerçekten bilmek istiyordum.

"Muhbirleriniz yanılıyordu Majesteleri." Gardiyan'ın zalim gülümsemesi genişledi. "Krisenth Geçidi'nde *yedi* dişi Marroweel katledildi. Hepsi de prensin kendisi tarafından. Yediler Zinciri'ne göre, prens bir başlık ödülü talep edebilir."

Neyin zinciri? Margot'ya baktım ve yüzündeki renk kaybolurken midemdeki çukur ikiye katlandı.

"Yediler Zinciri bir çocuk efsanesinden başka bir şey değil." Banner alay etti. "Uygulanabilir değil. O yüzden altınlarını al ve git. Mae ile evlenmeye ve Serçelerin Kalkanı'nı imzalamaya hazır olduğunda geri gel."

Muhafız Banner'a "Yediler Zinciri bir efsane değil," dedi. "Marroweel'leri gönderme isteğiniz daha açık olmalıydı."

Tam olarak ne hakkında spesifik?

"Sen neden bahsediyorsun?" Sesimin çıkmasına herkes şaşırmış gibiydi. "Yediler Zinciri mi? Nedir o?"

"Bir zincirde yedi hayat." Babamın elçisi sanki bir yumruk atıyormuş gibi nazikçe konuştu. "Uzun zaman önce, beş krallıktan önce, karalar ve denizler canavarlar tarafından istila edildi. Kontrolü yeniden ele geçirmek için, hükümdar lordlar bir kararname çıkardı. Canavarlara karşı hayatını tehlikeye atan herhangi bir savaşçı, o türden öldürülmüş yedi dişinin başıyla geri dönerse kendi seçtiği bir ödülle ödüllendirilecekti. Tüm anlaşmalarda gibi, Yediler Zinciri de bizim büyümüzle mühürlendi."

Şartlarını ihlal eden herkes için ölüm anlamına geliyordu. Eğer babam prene borçluysa ve ödemeyi reddederse, Voster'ın büyüğü onun hayatını çalacaktı.

Turanlılar bu yüzden mi diğer rahibi yanlarında getirmişlerdi? Kararı uygulatmak için mi? Eğer anlaşmayı mühürleme yetkisi varsa, onu da geçersiz kılamaz mıydı?

"Neden yedi?" Sesim titriyordu. "Bu sayı neden önemli? Ve neden kadınlar?"

"Yaşam zincirini değiştirmek için," dedi yüzen rahip. "Yedi dişiyi öldürmek

zinciri kıracaktır. Yeterince yerinden kırılırsa gücü kalmaz."

Bu kadar çok canavarı öldürüp hayatta kalmak kolay olmazdı. Yani kadim hükümdarlar bu tür başarılar için onlara bir lütuf mu vermişlerdi? Galip gelenler bir ödül kazanacaktı.

Bir gelin bile.

Banner haklıydı. Bu bir çocuk kitabındaki hikayeye benziyordu.

"Yediler Zinciri gerçek değil. Bir efsaneden başka bir şey değil." Baba çenesini kaldırdı. "Prens Xavier'e Serçelerin Kalkanı'nı yerine getirmesi için verilecek tek gelin Mae'dir. Yediler Zinciri gibi arkaik bir efsane yüzünden Mae'nin yerine Odessa'yı göndermeyeceğim."

Havaya yükselen Voster bakışlarını babamın üzerine dikti. "Senin arkaik efsane dediğin şey eski büyüdür. Ve eski büyü hâlâ büyüdür evlat. Oldukça gerçektir." Rahibin son sözüyle birlikte taht odasında buz gibi bir rüzgâr esti. Elbisemin eteklerini ayak bileklerime doladı ve Margot'nun bir tutam saçını yüzüme savurdu.

Sonra sanki hiç esmemiş gibi rüzgâr durdu. Elbisemin paçaları bir hışımla terliklerimin üzerine düştü.

Margot doğruldu, sonunda kolumdaki tutuşu gevşedi.

Rahatlama kısa sürdü. Voster ayaklarının üzerine düştü, tabanları sonunda yere bastı. Bu onun büyüsunü topraklamış, bir şekilde yoğunlaştırmış olmalıydı. Büyüsü odaya nüfuz ettikçe tenimin karıncalanması daha derine, daha keskin bir şekilde nüfuz etti.

Rüzgâr gitmişti ama soğuk devam ediyor, gittikçe alçalıyordu. Pencereerde kristaller oluştu. Buz zemini kapladı. Sığ nefeslerim beyaz bir tutandı. Dişlerim takırdıyordu.

Zaman yavaşladı, dakikalar sessiz bir ıstırap içinde geçti ve hala sıcaklık yükselmedi. Eğer bizi burada tutarsa, eğer bizi bu odaya hapsederse, hepimiz donarak ölebilirdik.

Sanki Voster tehdidi yeterince açık etmemiş gibi, sıcaklık tekrar düştü ve o kadar soğudu ki kanın metalik tadı dilime yayıldı. Donmuş ciğerlerin tadı. Her nefes alışımında burun deliklerim yanıyordu. , Margot titremeye başladı. Mae, ilk kez dehşete düşmüş görünüyordu.

Babamın bile yüzü kızardı.

Turanlar heykel gibi hareketsiz duruyordu, görünüşe göre etkilenmemişlerdi. Bir an için Voster'ın onları gösterisinden esirgeyip esirgemediğini merak ettim ama buzlar prensin halkasının üzerine yayılıyordu. Xavier ve Muhafız endişeli değil ama uyarıcı bir bakış paylaştılar.

Babam Voster'ın büyüsunü sorgulayarak çok ileri gitmişti.

"Yediler'i kendi büyüm ve kadim kralların kanıyla mühürledim." Voster'ın sesi tavanda oluşan buz parçaları kadar ölümcüldü. "Arkaik bir efsane dediğin şeye dikkat et."

Babam başını eğdi. Hayatımda ilk kez onu bir başkasının önünde eğilirken görüyordum. Bunu kendi Voster elçisine bile yapmamıştı. Kabul ediyorum, bu rahip hepimizi öldürmek üzereydi, bu yüzden şimdi biraz alçakgönüllülük göstermenin tam zamanıydı.

"Özür dilerim, Baş Rahip," diye mırıldandı Peder.

Başrahip mi? Başrahip mi? Bugünlük sürprizlerle işim bitmek üzereydi.

Zihnim tüm bu yeni bilgileri saklayacak yer bulamıyordu. Bu toplantının sadece bir formalite olması gerekiyordu. Voster'ın Baş Rahibi'nin de katılacağını bilseydim yüzmeye devam ederdim.

Kardeşlik hakkındaki o kitaba göre, Vosterlar uzun ömürlüydü ama ölümsüz değillerdi. Baş Rahip on yıllardır görülmediği ya da kendisinden haber alınamadığı için çoğu kişi onun öldüğüne inanıyordu.

Hayır, sadece Turanlılarla birlikte saklanıyordu. Prens Xavier'in elçisi miydi? Turah'ta mı yaşıyordu?

"O sizin kızınız, değil mi?" diye sordu Başrahip.

"Evet." Baba başını salladı.

"O zaman hem Serçelerin Kalkanı hem de Yedilerin Zinciri için prensin gelini olacak."

O. O.

Ben.

Beş

Baş Rahip'in açıklamasıyla hava ısındı.

Margot nefesini verdi, nefes alırken vücudu sallanıyordu, nefesi artık bir bulut değildi. Soğuktan nefret ediyordu çünkü dizlerini acıtıyordu.

Sıcaklık normale döndüğünde buzlar eridi. Mermer üzerine düşen su damlacıklarının sesi taht odasında yankılandı.

Babamın elçisi elini kaldırdı ve tıpkı saçıma yaptığı gibi parmağını bir daire içinde döndürdü. Su akıntıları, çatlaklarından kaçarak kapalı ön kapılara doğru koştu.

Başladığı kadar hızlı bir şekilde, Voster büyüsünün gösterisi sona erdi. Tenime verdiği tahriş dışında, sanki buz ve rüzgâr buraya hiç dokunmamış gibi her iz yok olmuştu.

Prens Xavier Voster kardeşlere başıyla selam verdikten sonra döndü ve çıkışa doğru ilerledi. Kolcuları bir sıra oluşturdu ve hemen arkasından takip etti.

Sanırım işleri bitmişti? Gelin ödülü için gelmişti, ağzımı tıkadım ve istediğini elde etmişti.

Ardından Muhafız, kimseye veda bakışı atmadan ayrıldı.

Baş Rahip yerden kalktı ve Muhafız'ın yanında süzüldü. Ancak kapılar arkalarından gümbürdeyerek kapandığında nefes alma riskini göze aldım.

"Kardeş Dime." Peder'in gözleri yalvarır gibiydi.

Elçi. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı."

Dime. Adını hiç bilmemem çok garip.

Şatonun düzenli bir ziyaretçisi değildi ama benim hayatım boyunca birkaç kez buralara gelmişti. Büyükbabamın cenazesinde. Babamın beş yıl önce ev sahipliği yaptığı krallar şöleni. Arthalayus'un Quentin tacının varisi olarak takdimi.

Kendimi daha önce tanıtmalıydım. Adını öğrenme zahmetine katlansaydım belki Dime Kardeş benim adıma konuşur, Baş Rahip'e karşı koyardı.

"Mae Turan kraliçesi olacak," dedi babam. "Odessa olamaz. O yetenekli değil."

Ahh. Tamam, seçilmiş kız ben değildim ama kraliçe olmam fikri gerçekten bu kadar akıl almaz mıydı?

Kraliçe olmak istediğimden değil. Hem de hiç. Hiç.

"Oh, Tanrım." Parmak uçlarımı şakaklarıma bastırdım, kafatasımda çiçek açan ağrıyı ovuşturdum.

Bu gerçek değildi. Bu gerçek değildi.

Dime Kardeş bana doğru yürüdü, yakınlığı başımdaki zonklamayı daha da kötüleştirdi.

Onun anlamsız bakışlarıyla karşılaştığımda ellerim iki yanıma düştü.

"Lütfen."

"Bu senin servetin, çocuğum." Bana doğru uzandı, uzun, cılız parmaklarını uzattı.

Ama o kemikli parmaklarıyla yüzüme dokunamadan önce geri çekildim, Margot'ya yaklaştım ve onun bedeninin büyüünün acısını emeceğini umdum.

Dime uzun bir süre beni inceledi, başı daha önce gibi yana eğikti. Ürkütücü gözlerini bir kez kırıştırdıktan sonra taht odasından çıktı ve Roslo'yu ziyaret ettiğinde nerede kalıyorsa oraya doğru gözden kayboldu.

Bir kale kanadı var mıydı? Yoksa şehirde mi kalıyordu? Belki bunu da sormalıyım.

Büyüsünün tahrişine karşı savaşmak zorunda kalmadan, gücümün son kırıntıları da bedenimden sızdı. Yere yığıldım, dizlerim çatırdayarak mermerin üzerine düştü. Midem çalkalandı ve saatler önce yediğim yemek yeniden ortaya çıkma tehdidinde bulundu ama öğürme isteğimi bastırdım.

"Tanrılar." Elimi yüzümün ve kalbimin etrafında dolaştırarak Sekiz'i imzaladım. Sekiz Tanrı'nın beni dinlediğinden şüpheliydim ama Ama, Oda ve altı çocuklarının bir parça ilahi müdahalesi varsa, bunu kabul ederdim.

"Odessa benim karım olacak." Banner bir çizmesini yere vurdu.

"Baş Rahibi duydunuz." Peder başındaki tacı yırttı ve adil bir eli altın rengi saçlarında gezdirdi. Şakaklarındaki teller bu fiyaskodan önce olduğundan daha kül rengi görünüyordu.

İnsanlar ona Altın Kral derdi. Saçları olgunlaşmış buğday rengindeydi. Karamel gözleri, sandığın içindeki paralarla aynı altın tonuyla beneklenmişti. Kehribar rengi yıldız patlamalarıyla babamın bakışlarında her zaman bir parıltı vardı.

Calandra'nın topraklarının derinliklerine kök salmış büyü, doğduğumuzda gözbebeklerimizi o yıldız patlamalarıyla renklendirerek bizi sonsuza dek bir yere bağladı. Nerede yaşarsak yaşayalım, nereye taşınırsak taşınalım, o tek renk değişmezdi. Her Quentin'in kehribar rengi bir yıldız patlaması vardı.

Ben hariç tüm Quentin'ler.

Gözlerim som altındandı. Görünürde bir yıldız patlaması yoktu.

Çocukken babama neden farklı olduğumu sorardım. Bu soruyu sayısız kez duymazdan geldikten sonra, anlamaya çalışmayı bıraktım.

Mae ve ben kızken, Serçe'yi seçme zamanı geldiğinde ve en büyük kızı olmama rağmen benim yerime onu seçtiğinde, bunu da açıklamamıştı.

Altın Kral'ın kimseye bir açıklama borcu yoktu.

Babamın lakabı, tacı büyükbabamdan devraldığından beri krallığımıza getirdiği inanılmaz zenginlikten kaynaklanıyordu.

Quentis hükümdarlığından önce zengin değildi. Büyükbabamın tutkusu kadınlar, partiler ve halkının parasını savurganlık için harcamaktı. Bu kalenin altınla kaplanmasının sebebi oydu.

Babam kaynaklarımızı daha akıllıca kullanmayı seçmişti. Serveti kalenin duvarlarında değil, altında kilitliydi. Yine de Altın Kral bile bu borcu zenginlikle ödeyemezdi.

"Başka bir yolu olmalı," dedi Banner. "Turanlar onu benden alamaz. Bu olamaz-"

"Banner." Babamın sesi duvarları çatlattı. "Bizi yalnız

bırakın." "Kralım-"

"Git. Bizi."

Banner, her zamanki sadık general, gecikmeden ayrıldı, önlükleri yerden geçerken sivriydi.

Babam muhafızlara "Dışarı," diye emretti. Banner'ın aksine, hiç tartışma olmadı.

Onlar gidince, sadece biz kaldık. Aile.

Boğazıma bir bıçak dayanmadan bir an önce bir bıçağın kınından çıkarılma sesi duyuldu.

"Ne yaptın sen?" Mae seethed.

"O bıçağı benden uzak tut." Her şeyin ötesinde, kız kardeşimin maskaralıkları için enerjim yoktu. Kendimi başka bir uçurumdan atmama dakikalar kalmıştı ve o *şimdi* bıçağının keskinliğini test etmek için iyi bir zaman olduğunu mu düşünüyordu? Gerçekten mi?

Elini iterek bıçağı boynumdan uzaklaştırdım. Yine de bileğini, deriyi kıracak ve bir damla kan akıtacak kadar hafifçe oynatmadan önce değil.

"Kahretsin," diye tısladım, parmak ucumu çentiğe bastırarak. "Beni gerçekten kestini mi? Shades, sen bir iblissin."

"Bana ne yaptığını söyle," diye tersledi. "Hiçbir şey. Hiçbir şey yapmadım."

Güzel yüz hatları öfkeyle buruştu. "O zaman Prens Xavier seni neden istiyor?"

"Nereden bileyim?" Boynumdaki kanı sildim ve kolumun alt tarafına bulaştırırken ona ters ters baktım. "Belki de sarışınları sevmiyordur."

Kız kardeşim hamle yaptı, diğer elini yumruk yaptı, burnuma çarpmaya hazırdı ama daha yaklaşımadan babamın eli bileğine dolandı ve hızını kesti.

Bıçağı kadının elinden aldı ve yere fırlattı. Tahtının kürsüsünün merdivenlerine çarparak durdu.

"Mae," diye azarladı Margot. "Bu duruma hiç yardımcı olmuyorsun." "O bir şey yaptı anne. Onu kandırdı ya da-"

"Yeter." Babamın emri itaatsizliğe yer bırakmıyordu. Mae'yi serbest bıraktı ve önümde çömeldi, karamel gözleri benimkileri arıyordu. "Bana dürüstçe söyle. Bugünden önce Xavier'le tanıştın mı?"

"Hayır." Başımı salladım. "Asla."

"Geldiklerinden beri Turanlılardan herhangi biriyle yolunuz kesişti mi?"

"Bir kez bile."

"Bugün neredeydin?"

Gerçeklerden iyi bir şey çıkmaz. Babamın uçurumdan dalıştan haberi yoktu. Banner sadece resim çizmek, şehri daha iyi görmek ve kalenin duvarlarından kaçmak için tepeye çıktığımı sanıyordu. Margot ve Mae de kıyılarda yüzmeyi sevdiğimi sanıyorlardı.

Babamın çok sevdiğim bu eğlenceyi umursamazlıktan ziyade cesurca bulma ihtimali yoktu. "Dışarıda yürüyüşe çıktım. Sonra da yüzmeye gittim."

Sanki yarı gerçeği sezmiş gibi gözleri kısıldı. "Ve?"

"İçeri girdiğimde bir galerinin önünde Dime Kardeş'e rastladım." "Hangi galeri?"

"Crux galerisi."

"Merakını o salonla lanetle," diye tersledi, burun delikleri alevlendi. İrkildim. "Özür dilerim."

Bana birden fazla kez buranın zamanımı geçirmem için uygun bir yer olmadığını söylemişti. Babam göçlere olan ilgimi anlamamıştı. Ayrıca bugünün sanatla ya da canavarlarla ilgili olmadığını da anlamamıştı. O galeri, fark edilmeden içeri sızmamın en kolay yoluydu.

Babam iç çekti. "Bugün başka ne oldu?"

"Hiçbir şey. Kardeş Dime'ı gördükten sonra üstümü değiştirmek için yukarı koştum. Margot saçımı yapmama yardım etti." Babam hareket etmedi. Konuşmadı. Gözlerini şüphe dolduruyordu, sanki ona tüm gerçeği anlatmadığımı biliyordu.

Bu sessizlik onun en sevdiği taktiklerden biriydi. Sessizliği ilk kimin bozacağını görmek hoşuna gidiyordu.

Genellikle ben yapardım. Öğretmenlerimden saklandığımı ya da av köpeklerine sofra artıkları verdiğimi itiraf ederdim. İkramlar için mutfağa gizlice girdiğimi ya da rıhtımı ziyaret ettiğimde muhafızlarımdan kaçtığımı itiraf ederdim.

Ama o uçurumun kenarındaki gerçek benimdi. Pes etmeyecektim, bununla olmazdı. Eğer bir mucize olur da beni Turanlılarla olan bu karmaşadan kurtarmanın bir yolunu bulursa, o özgürlüğü kaybetmeyecektim.

"Tanrılar." Babam iç geçirdi ve avucunu çenesinin üzerinde gezdirdi. "Özür dilerim, Dess."

Tüm vücudum sarsıldı. Bana en son ne zaman Dess demişti? Yıllar olmuştu. Ve ondan hiç özür dilediğini duymamıştım.

Gözlerindeki nezaket o kadar yabancıydı ki kalbim sıkıştı. Uzun, çok uzun zamandır bana böyle bakmamıştı. Çocukluğundan beri. Gecenin bir yarısı kabustan çılgılık atarak uyandığım ve babamın beni gün doğana kadar kucakladığı zamandan beri. "Bunu yapmak zorunda olduğun için üzgünüm."

"Yapamam, baba. Lütfen beni zorlama."

Parmak eklemlerini yanağımda gezdirdi. "Yapmalısın."

"Onunla evlenmek istemiyorum. Bunu geri almanın bir yolu olmalı."

Arkasına yaslandı ve bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Gelin ödülü bir yana, Turanları reddederek kızdırmayı göze alamayız. Ve Serçelerin Kalkanı'nı da kıramayız, hele ki bu göç başımızdayken. Mae Turah'a gidecekti. Onun yerini sen almalısın. Artık Serçe sen olmalısın."

Kanla imzalanmış ve büyüyle mühürlenmiş bir başka anlaşmaydı.

Eğer bir kral kızını başka bir krala vermeyi reddederse, o zaman baba ölürdü. Bildiğim kadarıyla hiçbir erkek kızını kendisine tercih etmemişti.

Kesinlikle böyle bir fedakarlık beklemiyordum.

Anlaşmalı evlilik şartlarının ötesinde, Serçelerin Kalkanı özünde bir ticaret anlaşmasıydı. Beş krallığı da hayatta tutuyordu. *Adil* bir şekilde. Hepimize gelişmek için gerekli kaynakları sağladı. Ve en önemli göç geldiğinde, hayatta kalmak için.

Elde edebileceğimiz kaynakları (ekin ve sığır) takas ettik.

yapamazdı. Quentis'in silah yapmak için ihtiyaç duyduğu demir Ozarth'tan geliyordu. Binalar için kullandığımız kereste Turah'tan. Laine bize baharat ve altın verdi. Ve Genesis fenerlerde ve sobalarda yaktığımız yağı çıkardı.

Serçeler Kalkanı'nın kurulduğu günden itibaren, bir zamanlar kıta genelinde yaygın olan savaşlar aniden durdu. Ancak atalarımız, kırılğan barışı korumak için sadece mal ticaretinin yeterli olmayacağından korkmuş ve ulusları kanla bağlamaya karar vermişlerdi.

Her nesil, her göçten önce, bir kız çocuğu başka bir kraliyet ailesiyle evlendirilir, böylece çocuklarının her iki ülkeyle de bağları olurdu.

En son görücü usulü evlilik Laine ve Ozarth arasında gerçekleşmişti.

Düğünler cömertçe düzenlenirdi. Tüm krallıklar kutlamalara davetliydi, çünkü bu birliktelikler hepimize yüce iyiliği hatırlatacaktı. Bu barış her ne pahasına olursa olsun korunmalıdır.

Kendimizle ve merkezle savaşamazdık. Çünkü canavarlar hangi topraklara saldırdıklarını umursamıyorlardı. Ve hiç merhamet göstermediler.

Zirve noktası gökyüzünü aylarca karartacak, güneş binlerce kanat çırpışıyla engellenecekti. Çiftlik hayvanları katledilecekti. Ekinler ve hasatlar yok edildi. Binalar yerle bir edilecek ve başkentler yok edilecek.

Serçelerin Kalkanı'ndan bu yana, beş krallık dokuz göçten sağ çıkmayı başarmıştı.

Dokuz evliliği kutluyoruz.

Mae'ninki onuncu olacaktı.

Lanet Yediler Zinciri olmasaydı.

"Buna inanamıyorum," diye fısıldadım. "Bu gerçek olamaz."

"Dinle." Babam ellerini omuzlarıma koydu ve beni sarstı, az önceki nezaketi gitmişti. "Bu geceden önce yapman gereken çok şey var. Öğrenmen gereken çok şey var."

"Beni yabancı bir krallığı yönetmeye hazırlamak biraz geç değil mi?"

"Odessa." Babam omuzlarımı tekrar sıktı. "Yaz bitmeden Allesaria'ya giden yolu bulmalısın. Sonra da şehre nasıl sızabileceğimi haber ver."

Ağzım açık kaldı, talebini tekrarladım. "Ne-ne?"

Turan başkentine bir lejyon mu göndermek istiyordu? Serçelerin Kalkanı'nda bir krallığın başka bir krallığı işgal etmesini yasaklayan bir madde vardı. İtaatsizliğin bedeli, evlenmek için bir kızı teslim etmeyi reddetmekle aynı oluyordu.

Bir kralın ölümü.

Turan başkentini işgal etmek sadece bir savaş başlatmakla kalmaz, aynı zamanda babamın hayatına mal olur.

Ciddi olamaz. Ciddi ?

"Leydinizin hizmetçileri Turah'a yolculukta size eşlik edecek," dedi. "Onlardan birini ya da ikisini öğrendiklerinizle birlikte Quentis'e geri göndermek için bir neden icat edin."

"Brielle ve Jocelyn?"

"Allesaria senin önceliğin. Anladın mı? Planlarım için çok önemli. Geciktiremeyiz. Ama aynı zamanda Muhafız ve güçleri hakkında öğrenebileceğin her şeyi öğrenmelisin. Onu öldürmenin bir yolunu bul."

Çenem düştü. "Gardiyanı öldürmemi mi istiyorsun?"

Bir katil. Turah'taki efsanevi canavarları öldürdüğü söylenen bir adam. Muhtemelen Calandra'daki en iyi dövüşçü. O Muhafız mı?

"Evet," dedi babam. "Denemelisin. En azından neler yapabileceğini öğrenmelisin. Turah'a kaç casus gönderdiysem hiçbiri onun güçlerinin boyutunu ya da kaynağını öğrenemedi."

"Powers? O... normal görünüyor." Yani, çoğunlukla normal.

Muhafız hakkındaki söylentiler onun bir engerek kadar hızlı olduğunu söylüyordu. On adamın gücüne sahipmiş. Ama yetenekleri Voster'inki gibi değildi. Akışkan ve kan büyüüne sahip gibi görünmüyordu. Bugün kesinlikle herhangi bir güç gösterisinde bulunmamıştı.

Gözleri hariç. Benim gibi yıldız patlaması yoktu. Ve gözlerinin rengi değişmişti - hayal etmediysem tabii. Bu noktada neyin gerçek olduğundan emin değildim. Bir saat önce Yedili Zincir ya da gelin ödülü diye şey olduğunu bilmiyordum ama işte buradaydım, sıkılmış, düşünceli bir prence ödemek üzereydim.

Bir parça merhamet umarak Margot'ya doğru baktım. Hayır.

Biraz bile. Hâlâ öfkeliydi.

Mae attığı bıçağa yaklaşmaya devam etti.

Babam da sinirli görünüyordu. Sanki kuklaları iplerini çekmeye itaat etmiyormuş gibiydi.

Tek olduğumuz şey buydu. Kukla. Kafamdaki döngü, farkına varmamla birlikte aniden durdu.

"D-did sen plan Bu mu?" Bu marroweels ve
ve paralı askerlerve kafasında başka ne varsa?

Kaşlarını çattı. "Banner'ın lejyonerlerinin bir avuç marroweeli öldüremeyeceğine gerçekten inandın mı?"

Yani evet, bunu planlamıştı.

"İnsanlar öldü. Geri dönmeyeceklerini bile bile Krisenth'e asker mi gönderdiniz?" *Hayır de. Lütfen hayır de.* Halkını siyasi bir entrika için yem olarak kullanmış olsaydı, bir daha yüzüne bakamazdım.

"Marroweel'ler ticaret yolu boyunca saldırıyorlar. Kaybedilen her hayat bir trajediydi. Artık güvenli olmadığını anladığımızda, birkaç geminin ortadan kaybolmasını sağladık. Gemideki tüm askerler evlerine döndü. Ama Turanlıların bunu bilmesine gerek yok."

Çerçevem sarktı. Bu da bir şeydi. "Anlamıyorum. Mae onunla üç ay içinde evlenecekti. Neden ekinoksu beklemedi? Neden onları şimdi buraya getirdin?"

"Üç ay bekleyemem. Yıllardır, onlarca yıldır Allesaria'ya giden yolu bulmaya çalışıyoruz. Tahmin edebildiğimiz kadarıyla başkent Turan dağlarının derinliklerinde. Eğer öyleyse, kış geldiğinde bir ordu için geçilmez olabilir. Mae'nin şehre girmenin bir yolunu bulmak için yeterli zamanı olmasını ve bir lejyonun kar yağmadan önce bu yolculuğu yapmasını istedim. Aksi takdirde, gelecek bahara kadar beklemek zorunda kalacağız. Eğer Crux bilginlerin tahmin ettiğinden daha erken göç ederse, şansımı kaybederim."

"Ne şansı? Turah'ı fethetme şansı mı?"

Çenesi büküldü. "O şehirde istediğim bir şey var." "Ne?"

"Detayları bilmeniz sizin için önemli değil. Ama göçten önce şehre girmenin bir yolunu bulmam çok önemli. Crux'u durdurmak için tek şansımız bu."

Zaman durdu. Kalbim de öyle.

Zirveyi durdurmak. Bu mümkün müydü? Canavarların Calandra'yı yok etmesini engellemenin gerçekten bir yolu var mıydı? Kale galerisinde gösterilen dehşeti önlemenin bir yolu?

"Nasıl?"

"Bunu açıklayamam. Henüz açıklayamam. Ama halkımızın iyiliği için bunu yapmalısın. Bana güvenmelisin. Bana Allesaria'ya giden bir yol bul."

"Ama anlaşmalar. Ne hakkında?"

"Anlaşmalar bozulabilir, Odessa. Bunu unutma."

Başımdaki dönme intikam duygusuyla geri dönmüştü. "Nasıl? Bu öleceğin anlamına gelirdi."

"Şart değil."

Neden ? "Anlamıyorum."

Tacını tekrar başına yerleştirdi. "gerek yok."

İnce ayrıntıları anlayıp anlamamam önemli değildi. Babam başka bir seçeneği olmadığı sürece beni karanlıkta tutacaktı. Bana sadece emirlerini yerine getirmem için bilmem gerekenleri söylerdi.

"Marroweel'leri öldürmeleri için onları tuttuğunuzda Prens Xavier'in geleceğini nereden biliyordunuz?" Ben sordum.

İçini çekti, sorularımdan rahatsız olduğu belliydi ama yine de cevap verdi. "Farklı kaynaklardan edindiğimiz bilgilere göre kolcularıyla daha sık seyahat ediyormuş. Bu bir garanti değildi ama bir şansa değerdı. Muhafız ve Baş Rahip'in gruplarıyla birlikte görüldüğünü öğrendiğimizde, Xavier'in de aralarında olduğunu düşündüm."

"Ama bir gelin ödölü beklemiyordunuz, değıl mı?" "Bu... beklenmedik bir şeydi."

Şakaklarımı tekrar ovuşturdum, bu konuşmayı anlamlandırmaya çalışırken ağrım tekrar başladı. "Yani Marroweel'leri öldürmeleri için Turanlıları tuttun ve Xavier'in de peşine takılacağını bile bile ödemeyi alabilmeleri için onları buraya getirdin, tüm bunları prensin ne yapacağı umuduyla yaptın? Mae'ye bir kez bakıp umutsuzca aşık olması ve planlanandan aylar önce evlenmelerini istemesi için mi?"

Babam alay etti.

Ne . Babamın aşka inanmadığını unutmuşum.

"Düğün tarihini değıştirmeye açık olacağını umuyordum," dedi. "Buraya gelirse, ticaret yollarımızı güçlendirme kisvesi altında onu daha erken evlenmeye ikna edebilirdim. Zirveye hazırlanmak için stoklarımızı artırmak için çok çalıştık. Turah iki yıldır kuraklık çekiyor. Üretimleri onları göç boyunca ayakta tutmaya yetmedi. Tahıl sevkiyatının artması karşılığında düğünü hızlandırmayı umuyordum. Böylece Mae bu yaz onlarla birlikte denize açılabilirdi. Allesaria hakkında bilgi edinmek için daha fazla zamanı olacaktı."

"Ya prens gelmeseydi? Ya düğünü taşımak istemeseydi?"

"En kötü ihtimalle, ödeme olarak altınımızı alırlar ve o da ekinoksta Xavier'le evlenir."

Ama bu en kötü durumdu. En kötü durum bendim.

"Neden beni seçsin ki?"

Babamın kaşlarının arasında bir kırıışıklık oluştu. "Bilmiyorum."

"Mae'nin casus olacağından mı şüpheleniyor?"

"Bunu yapmaması aptallık olur. Calandra'daki her krallığın Allesaria'nın nerede olduğunu merak ettiği bir sır değil. Ama bu bizi reddedemeyecekleri tek fırsat."

Sadece bu evlilikle gelen bir fırsat.

"Mae'yi tamamen reddedeceğini düşünmemiştim," dedi babam. "Planımda bir hata var."

Planlama, komplo kurma, zihninin çalışma şekliydi. Kimseye güvenmezdi. İhanet beklerdi. Ve nadiren şaşırdı.

Mae'nin dudağı kıvrıldı. "Onu bu işin dışında bırakmalıydık." "Muhtemelen haklısın," diye mırıldandı.

Ama bugün beni dışlamak için hiçbir neden yoktu. Duvarların arasına karışmaktan ve kız kardeşimin bir adım gerisinde durmaktan memnun bir hiç prensesiydim. Babamın ölen karısından doğan önemsiz en büyük kızıyım. Zaten generaliyle nişanlıyım ve Mae'nin güzelliğı ya da çekiciliğıyle hiçbir şekilde rekabet edemezdim.

Ailemden kimsenin Prens Xavier'in dikkatini çekeceğimden şüphelenmesi için hiçbir neden yoktu.

Ellerim titremeye başladı. "Ben bir casus değilim. Bir savaşçı değilim. Bir suikastçı olmadığıma da eminim. Bunu yapamam." En son kılıç tuttuğumda, kendi avucumu için silah ustası beni revire götürmüştü.

"Yapacaksın," diye emretti babam. "Emirlerinizi tekrarlayın."

Sertçe yutkundum. "Allesaria'ya giden yolu bulmalıyım. Sonra da Gardiyan'ın güçlerini öğreneceğim. Ve eğer şansım olursa, onu öldürmemi istiyorsun."

Başka biri.

Benden bir can almamı istiyordu.

"Evet." Babamın rahatladığı hissediliyordu. "Bunu yapabilirsin. Bunu yapmalısın.

Sonra seni eve getireceğim."

İmkansız. Quentis'ten ayrıldığımda, geri dönebileceğimden . Özellikle de Turanlar casus olduğumu anladığında.

Ya da Guardian beni ilk öldürdüğünde.

"Bana güvenmelisin," diye fısıldadı babam. Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra ayağı kalktı ve Margot'ya başıyla işaret etti. "Onu hazırla."

Düğünüm için. Bu gece.

Altı

Margot'nun hırıltısı odamı doldurdu. "Getir. Bana. Mavi."

"Özür dilerim, Majesteleri." Brielle'in yanakları kızarmış, ter şakaklarında boncuk boncuk olmuş ve kahverengi saçlarını kaplamıştı. Kucağındaki üç gri elbiseyi diğer üç gri elbiseyle değiştirmek için beşinci kez dolaba dalarken, kalkık burnunun üstündeki bal rengi gözleri panik içindeydi.

Brielle son dört saattir şatonun etrafında koşturuyor, üvey annemin keskin emirlerinin her birine hatasız bir şekilde itaat ediyordu. Ama gardırobunda mavi bir elbise bulmak? İmkansızdı. Bunu ikimiz de biliyorduk. Brielle, Margot'ya karşı koyamayacak kadar tatlıydı.

Jocelyn burada olsaydı, Margot'ya en başından beri mavi bir ilmeğim olmadığını söylerdi. Jocelyn'in yolculukta yanımıza almamız için doğum kontrol çayı toplamak üzere eczaneye gönderilmiş olması dışında.

Taht odasından ayrıldığımızdan beri Margot tam olarak babamın talimatlarını yerine getirmişti. Brielle ve Jocelyn'in yardımıyla beni hem bir düğüne hem de kıtalar arası bir taşınmaya hazırlamıştı.

Geleneksel düğün tonlarında bir gelinliğim olmayabilirdi ama onun dışında beni bir geline dönüştürmüşlerdi.

Mae'nin bu sabah gördüğü tüm o şımartılmayı benim için bu öğleden sonra hızlandırmışlardı. Banyo odamda fokur fokur kaynayan sıcak bir banyo hazırlanmıştı -büyükbabamın şatodaki abartılı altın kaplamalarını haklı çıkaramayabilirdim ama iç tesisat kesinlikle hoşuma gitmişti. Cildim pul pul döküldü, yağlandı ve kokulandı.

Saçlarım yeşilliklerle örülmüştü. Brielle saçlarımı kalın örgülerden ve omurgamdan aşağı sarkan kıvrımlardan oluşan özenli bir yumak haline getirmişti. Jocelyn yanaklarımı şeftali rengi allıkla pudralamış ve dudaklarımı pembeye boyamıştı. Göz kapaklarımda ışıltılar ve kirpiklerimde sürme vardı. Bilezikler her iki bileğimi de süslüyordu ve altın çiçekli kelepçeler kulaklarımda kabukları boyunca uzanıyordu.

Yirmi üç yıl boyunca hiç bu kadar güzel görünmemiştim. Daha çok bir prenses gibi. Yine de aynadaki yansımamı her yakalayışımda, başıma geleceklerden duyduğum dehşet o kadar sert vuruyordu ki, tekrar başımı çevirmek zorunda kalıyordum.

"Eninde sonunda bunlar bitecek." Margot saç boyası kavanozlarını duvara dayalı üç sandıktan birine doldurdu. "Bir pazar bulman gerekecek

Turah. O zamana kadar saçınızı az yıkayın."

Prens Xavier esmer bir eş için pazarlık etmişti, bu yüzden esmer olarak kalacaktım.

Margot bagajın kapağını öyle sert kapattı ki, koltuğumda sarsıldım. Kapağı kapatıp kilitledikten sonra ayağa kalktı ve odada gözden kaçırdığı bir şey olup olmadığını kontrol etti.

Ama geriye kalan tek şey mobilyalardı. Mücevherlerim, sabunlarım, kremlerim ve cilt toniklerimle birlikte paketlenmiş ve istiflenmişti. Bana üç çanta dolusu altın para göndermişti. Jocelyn eskiz defterimi ve en sevdiğim kalemlerimi paketlemişti. Brielle en sevdiğim elbiselerimi katlamış ve iç çamaşırlarım ve terliklerimle birlikte saklamıştı.

Sahip olduğum her şeyin üç sandığa sığması iyi miydi yoksa kötü mü? Bir kâhya hepsini bir saatten az bir sürede arabaya taşıyabilirdi.

Almak istediğim birkaç kitap vardı ama onlar kalenin kütüphanesindeydi ve onları almak istediğimde Margot bana zaman olmadığını söylemişti. Turah'ta kütüphaneler vardı, değil mi?

Brielle elinde benim en soluk gri elbisemle dolaptan fırladı. "Maviye en yakın şey bu."

Maviye yakın bile değildi. Kesinlikle çoğu gelinin düğün günlerinde giydiği cesur, canlı renklerden değildi. Gelinlik neredeyse beyazdı.

Ölüleri giydirdiğimiz renk.

Cenazelerde giydiğimiz renk.

"Kesinlikle hayır," diye kestirip attı Margot.

"Bu mükemmel." Banktan kalktım ve Margot onu Brielle'in elinden alamadan kaptığım gibi soyunma perdesinin arkasına taşıdım.

"Mavi değil," dedi Margot.

"Yeterince iyi."

"Mavi önlüklerinizi çoktan paketlemiş olmalıyız."

Banyodan beri üzerimde olan saten bornozun düğmelerini açarken alay ettim. Gerçekten de sadece gri elbiselerim olduğunu bilmiyor muydu? Yoksa babam törende neden ölümün rengini giydiğimi sorduğunda kullanacağı argümanın provasını mı yapıyordu?

Etek dolgundu ve kalçalarımın ayaklarıma kadar dalgalanıyordu. Üst kısmı gri ve beyaz boncuklarla süslenmiş işlemeli dantelden yapılmıştı. Sırtımdaki derin V, omurgamın uzunluğunu ortaya çıkarıyordu.

"Bu elbise mükemmel. Mae, önüne hiçbir kumaş çıkmadan beni sırtımdan bıçaklayabilir," dedim.

"Odessa." Ekranın arkasından onu göremiyordum ama muhtemelen kaşları çatılmıştı. "Dramatik olmayalım."

En yakın duvarın ötesinde bir gürültüyankılandı. Sanki bir vazo yere çarpmış gibi ses çıkarıyordu.

Ekрана doğru eğildim ve kaşlarımı kaldırdım. "Dramatik miyim?"

Yanlış kıza ders veriyordu.

Margot bileğine bir fiske vurdu. "Sadece giyin." Yan kapıdan bir gürültü daha geldi.

Ben hazırlanıp toparlanırken, kız kardeşim sekiz yaşından beri görmediğim türden bir öfke nöbeti geçiriyordu. Belki Mae odasını dağıtmayı bitirdiğinde benim odama taşınabilirdi.

Artık *bomboştu*, *bana ait* hiçbir şey yoktu.

Giyinik ve hazır bir şekilde paravandan çıktım, bakışlarım mekânı taradı ve yatağın üzerinde durdu. Örtü, eşyalarımın sandıklara konulmadan önce yığıldığı yerden kırışmıştı. Yine bu odada mı uyuyacaktım? Yoksa bu gece Xavier'in yatağını mı paylaşacaktım? Ürperdim.

Margot, "Brielle, bizi yalnız bırak," diye emretti.

"Emredersiniz, Majesteleri." Leydimin hizmetçisi reverans yaptı ve aceleyle kapıya yöneldi. Bana Turah'a kadar eşlik edecekse yapması gereken kendi eşyaları vardı.

Margot kapı kapanana kadar bekledi. "Onu yatırman gerekecek."

Shades. "Bu konuşmayı gerçekten yapıyor muyuz?"

On üç yaşındayken bir şifacıdan seksle ilgili her şeyi öğrenmiştim. Onun eğitimimde bıraktığı boşlukları hizmetçiler doldurmuştu. Kocamla nasıl yatacağım konusunda Margot'nun tavsiyesine ihtiyacım yoktu.

"Daha önce bir erkekle birlikte oldun mu? Banner ya da..."

Nişanlandığımızda, Banner'ın düğünden önce seks yapmak isteyip istemeyeceğini merak etmiştim. Ama Brielle bana şehirde bir sevgilisi olduğunu söylemişti. Yıllardır tanıdığı bir kadın.

Hala onunla yatıyor muydu? Onun bir başkasıyla birlikte olması fikri beni hiç rahatsız etmemişti. Belki evlendikten sonra olabilirdi ama bu artık bir sorun değildi, değil mi?

Banner'la hiç yatmamıştım ama bir keresinde bir çocuk olmuştu. On beş yaşındayken. Çilli yanakları ve kolay gülüşü olan bir çocuk. Ahırda çalışıyordu.

Babam onu gizlice odama aldığımı öğrenmiş olmalı, çünkü bir gün onu ahırda ziyarete gitmiştim ve o da şehri terk etmişti.

Roslo'dan ayrılması için babam ona ne kadar ödemişti? Bir sandık dolusu altın olmadığı kesin.

Değerim artıyordu. Benim için iyi oldu.

"Evet, daha önce bir erkekle birlikte oldum," dedim Margot'ya. "Sıradaki konu."

Düşürdü mü? Tabii ki düşürmedi. "Krallar güçlü adamlardır. Güçlü adamların genellikle... zevkleri vardır."

"Margot." . "Lütfen dur. Sana yalvarıyorum."

Doğuştan meraklıydım, ama babamın yatak odası zevkleri söz konusu olduğunda değil.

Margot, "Mae'nin kaçamaklarını herkesin görmezden gelmesinin bir nedeni var," dedi.

Mae baştan çıkarma becerilerini geliştirdiği için mi? Eww.

"Zavier'i memnun etmelisin," dedi. "Karısı olarak seninle ne kadar mutlu olursa, art niyetinden o kadar az şüphelenecektir."

Düzenli olarak becerilen bir prens aptal olduğu için mi? Muhtemelen Yaratılış'ta ya da Ozarth'ta ya da Laine'de hatta Quentis'te. Ama Xavier'in diğer prensler gibi olduğundan şüpheliydim, onun mirasıyla değil.

Turah da neredeyse Muhafız kadar gizemliydi.

Yöneticileri Serçelerin Kalkanı'na itaat etti. Ticaret ve alışveriş için yükümlülüklerini yerine getirdiler ama sadece bu kadar. Konu ittifakları genişletmek, ilişkiler kurmak ve birliği teşvik etmek olduğunda, Turah kapalı bir kapı da olabilirdi.

Üç nesil önce, Crux Turan başkentini yok etmişti. Yani eski başkenti. Bu göçten önce Turan başkenti Perris'ti, kıyıda bir şehir. Krisenth'in karşısındaki Roslo'nun bir aynası.

Bu göçten sonra kral kalesini yeniden inşa etmek yerine harabe halinde bırakmış ve kalesini Turan dağlarına taşımıştı.

Allesaria.

Bildiğim kadarıyla tek bir yabancı hükümdar bile Turan kalesine davet edilmemişti. Kalandran haritalarında yoktu. Tarifi hiçbir kitapta bulunamazdı.

Her geçen yıl Allesaria'yı çevreleyen gizlilik daha da artıyordu. Halkımızı bu çıkmazdan kurtarmanın gerçekten bir yolu var mıydı? Babamın bu kadar çok istediği Turan başkentinde saklı olan şey neydi? Diğer krallar biliyor muydu? Yoksa sadece babam mı?

Allesaria'yı merak eden tek kral kesinlikle o değildi. İnsanlar şehri aramaya çıktılar ve bir daha geri dönmediler. Başka hiçbir kral onları zorlayamadığı için

Turanlıların diplomasiden giderek daha da uzaklaşmasına izin vermekten başka yapılacak pek bir şey yoktu.

Şimdiye kadar.

Serçe'ye kadar.

Mae'nin çocukluğundan beri bu kadar iyi eğitilmesinin bir nedeni vardı. Allesaria'ya giren ilk yabancı prenses olacaktı. Nesiller boyu süren gizemi yıkma şansına sahipti. Karanlıkta gelişmekten memnun görünen bir krallığa ışık tutacaktı.

Ve şimdi bu görev bana verilmişti.

Zavier bunu kolaylaştırmayacaktı, değil mi? Taht odasında hepimizi çok yakından, çok dikkatle izlemişti. Babamın bir şeylerin peşinde olduğundan mı şüpheleniyordu? Bu gelin ödülünde Xavier'in Mae'den başka biriyle evlenmek istemesinden daha fazlası olmalıydı.

Belki de bana bir kez baktı ve bir tehdit olmayacağımı anladı. Kesinlikle haklı olurdu.

Mae'nin odasından bir gürültü daha yankılandı. Bir saatten fazladır uğraşıyordu.

Kırılacak ne kalmıştı?

"Gerçekten bundan kurtulmanın bir yolu yok mu?" Mae'nin benim yerime geçip bir prensle birlikte uzak diyarlara gitmesinin bir yolu yok mu?

"Voster'ı duydu." Margot'nun ifadesi yumuşadı ve bir parça sempati gösterdi. "Babana hazır olduğunu söyleyeceğim."

Hazır mıydım? Bir önemi var mıydı?

"Gitmeden önce Arthy'yi görebilir miyim? Ona bir veda öpücüğü vermek istiyorum." Margot başını salladı. "Elbette."

"Teşekkür ederim."

Sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırarak düzeltti ve odadan çıktı.

O yokken çok sessizdi, çok boştu. Herhangi bir ses var mı diye kulak kabarttım ama Mae'nin odası da sessizliğe gömülmüştü.

Eğer bu gece buraya dönemeyeksem, toparlamam gereken birkaç şey daha vardı. Dolabıma girdim ve en uzak köşeye gittim. Gerçekten yalnız olduğumdan emin olmak için omzumun üzerinden bir kontrol yaptıktan sonra yere çömeldim.

Duvara en yakın tahtayı çekiştirdim. Açıldı ve on yaşındayken tesadüfen bulduğum küçük bir bölme ortaya çıktı.

Mae ve ben o gün saklambaç oynuyorduk. Saklanmaktan nefret ederdi, her zaman arayan olmayı tercih ederdi ama saklandığım yer çok zor olursa sinirlenirdi.

Kız kardeşim sadece Margot ve babam tarafından şımartılmamıştı. Mae'yi ben de şımartmıştım. Yıllar önce o günkü oyunumuz sırasında kendimi bu köşeye sıkıştırmış, gri elbiselerin arkasına saklanarak onun beni bulmasını beklemiştim. Tahta

ayağımın altında kaymıştı ve ben de bu saklanma yerini bulmuştum.

Ben doğmadan önce bu odayı kimin kullandığını bilmiyordum ama belki de başka bir prenses bu şatoda yaşarken bu odaları kullanmıştı. Belki de çoktan unutulmuş bir büyükanne. Benimle aynı kanı taşıyan birinin bu bölmeyi kullandığını düşünmek hoşuma gidiyordu. Tahtayı ilk kez yerinden söken ve hatıralarını içine tıkıştıran kişinin o olduğunu.

On üç yıl önce bulduğum kolye onun boynundaydı.

Bu bahar pazardan aldığım deri günlüğü çıkardım.

İlk sayfada Margot'nun babamla yaptığı bir kavgaya tanık olduktan sonra çizdiğim bir resmi vardı. Ağzı kapanmış, yüzü yıpranmış ve gözleri yaşlarla dolmuştu. Bu ona asla göstermeyeceğim bir çizimdi. Çok gerçekti. Çok çığ.

Margot gerçek ya da çığ sevmezdi.

İkinci sayfada Mae'nin eğitim merkezinde çizilmiş bir resmi vardı. Ağzı çığlık atarcasına gerilmiş, elleri iki yanında yumruk olmuştu. Bazen omuzlarına çok fazla yük bindiği için mi çığlık attığını merak ederdim.

Belki de benimkine yüklendiğine göre artık dururdu.

Bu birkaç eskiz dışında sayfalar boştu. Onları Arthy'nin, kalenin, Sancak'ın ya da gözüme çarpan başka bir şeyin çizimleriyle doldurmayı . Bunun yerine, bu kitap Turah ve Muhafız hakkındaki notlarımı tutabilirdi.

Kitabın altında kolyem vardı. Narin zincir düzgünce sarılmıştı.

Onu kaldırdığımda kolye ışıpta parlıyordu.

Gümüşten bir kanat, altından bir çemberin içine işlenmişti. Ama altın değildi. Tonu kırmızı ve turuncuydu ve hasat ayı kadar parlaktı.

Daha önce hiç görmediğim bir semboldü. Kütüphanedeki kitapları karıştırmıştım. Çizdim ve tasarımı tanıyan var mı diye görmek için rıhtıma götürdüm.

Ama bunca yıl sonra bile bir sır olarak kaldı.

Bölmeyi gizlemek için tahtayı yerine yerleştirdim, sonra elbisemin eteklerine basmamaya dikkat ederek ayağa kalktım. Günlük, açılmamış son sandığın içine sıkıştırılmıştı. Kolyeyi elbisemin içine, elbisemi saran kumaşın içine yerleştirdim.

Göğüs.

Turah'a ulaşana kadar, kolyeyi geride bırakacak kadar güvende hissedene kadar, o benimle kalacaktı.

Kolye tenime değdiği anda ısındı. Metal, vücudumun ısınıp altın ya da gümüşten daha hızlı emiyor gibiydi. Ya da belki de bu sıcaklığı kendi kendine yayıyordu. Bu da sembol kadar bir muammaydı.

Tam dolaptan çıkıyordum ki odamın kapısı açıldı ve Mae içeri girdi.

"Odalarınızı yıkmayı bitirdiniz mi?" Ben sordum.

"Bu yüzden birkaç şey kırdım." Bir omzunu kaldırdı. "Tüm gençliğini bir şeylere hazırlanarak ve umut ederek geçirmiş olsaydın, ama o şeyler elinden alınsaydı nasıl hissederdin?"

"Kızgın."

Bu duyguda yalnız değildi. Ben de kızgındım. Ama odalarımı mahvettim mi?

"Kraliçe olmak istiyorum," dedi.

"Ve ben istemiyorum. Ama ikimizin de başka seçeneği yok."

Mae yüzümü, elbisemi ve saçımı inceledi. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

İç çekti, omuzları çöktü. "Beni özleyecek misin? Ben seni özleyeceğim."

"Evet." Aramızdaki boşluğu geçtim ve daha kısa, daha zayıf olan kardeş olmama rağmen onu kollarıma aldım.

Kıvranıyordu. Kız kardeşim sarılma konusunda pek iyi değildi ama ben yine de ona sarıldım. her sarılma için Mae'ye iki sarılma vermeye çalışırdım.

Aynı şey Arthalayus için de geçerliydi. Her sabah küçük kardeşime sarılmak için kreşe giderdim.

Mae'yi daha yakın, daha sıkı tuttum, sonunda bedenime yaslanıp bana sarılana kadar. O daha uzun, daha güçlü, daha güzel olabilirdi ama ben hala onun kız kardeşiydim ve genellikle ikna etmek gerekse de sarılmalarımı hoşgörüyü karşılardı.

"Hâlâ bir kraliçe olabilirsin. Babam başka bir evlilik planlayacak." Başka bir krallıktaki başka bir prensle.

Mae bir kahkaha attı. "Beni Banner'la evlendirecek."

Bu mümkündü. Eğer bir prens yoksa, bir general bir sonraki en iyi eşleşmeydi. Ve bu Banner'ın ailemize yıllarca sadık kalmasını sağlayacaktı.

Arthy sadece üç yaşındaydı. Babamın saltanatında daha uzun yıllar vardı ama yaşlandıkça sadık askerlere ihtiyaç duymaya başladı.

Margot, Mae doğduktan sonra gebe kalmak için mücadele etmişti. Bu süre içinde üç bebeği ölü doğmuştu. Ama sonunda, babam kendisine erkek bir varis verecek yeni bir eş bulmadan önce, Margot Arthalayus'u doğurmuştu.

Onun genç bir adama dönüşmesini izlemek için burada olmazdım. Onu tanıyamazdım, değil mi?

"Ben gittikten sonra Arthy'ye sarılmalısın," dedim ona. "Bana söz ver." "Söz veriyorum."

Söz verme konusunda berbattı ama belki bu sözünü tutabilirdi.

O kıpırdanıp kurtulmadan önce birkaç kalp atışı daha birbirimize sarıldık.

"Babamın istediği bilgiyi alana kadar dönmeyi düşünme."

Kardeş zamanı ermişti. İşimize dönelim. "Yapmayacağım."

"Size asla güvenmeyecekler. Hiçbir iyiliğe aldanmayın." "İyilik kötüdür. Anladım."

İç çekti. "Berbat bir casus olacaksın."

"Bu konuda anlaşabiliriz." Güldüm. "Başka bir tavsiyen var mı?"

"Sakin ölme." Mae şakağımdaki saçlara dokundu. "Acımasız olmalısın, Dess."

Acımasız. İkimiz de bunun onun uzmanlık alanı olduğunu biliyorduk, benim değil. "Seni seviyorum, Mae."

"Ben de seni seviyorum."

Ben ona bir kez daha sarılamadan kapı açıldı ve babam içeri girdi, Margot da arkasından geliyordu.

Mae'nin tavrı anında değişti. Tüm yumuşaklığı kayboldu. Ellerini arkasında kavuşturmuş, omuzları kenetlenmiş, bir prenesten çok muhafızlardan biri gibi görünüyordu. Banner gibi.

Eğer babam nişanlanmalarını ayarlarsa, gerçekten iyi bir çift olabilirler.

Babamın karamel gözleri beni tepeden tırnağa değerlendirdi. Omzunun üzerinden Margot'ya bakarken burun delikleri genişledi. "Ona mavi bir elbise bulamadın mı?"

Margot'nun bakışları yere düştü.

Babam ceketinin cebinden bir cam şişe ve küçük bir bıçak çıkardı.

Onun talimatına ihtiyaç duymadan boğazımda yükselen safrayı yuttum ve elimi uzattım. Tanrım. Geri dönüş , değil mi? Bundan sonra olmaz.

Babam parmaklarımı sıkıca tuttu ve bıçağı derimin üzerinde gezdirdi.

Acı avuç içimden geçerek koluma yayıldı. Gözlerimden yaşlar süzüldü ama babam elimi eğip şişeyi kanımla doldurduktan sonra mantarla kapatırken göz kırparak onları uzaklaştırdım. Sonra yaranın etrafına keten bir bez sardı. Üç ilmek ve parmak eklemlerimin yanında sert bir düğüm, sanki savaş alanında bandajlanan bir asker gibiydim.

Kan sızıp bezi beneklerken, yatak odamın penceresinin ötesindeki manzaraya son bir kez baktım.

Okyanus dalgaları masmavi gökyüzünün altında parılıyordu. Güneş ufka yaklaştıkça Roslo'yu sarı ve turuncu tonlara büründürüyordu.

Bu gece olmadan önce, bir erkeğin karısı olurdum.

Daha önce suda kalmalıydım. Akıntıların beni Marixmore'un derinliklerine sürüklemesine ve o okyanus sularının canavarlarının bedenimi ele geçirmesine izin vermeliydim.

Yüzmeye devam etmeliydim.

Yedi

Kalenin mabedi havasız ve sıcaktı. Babam beni oymalı kapılardan geçirirken duman ve tütsü kokuları burun deliklerimi yakacak kadar güçlüydü.

Margot ve Mae arkamızda, yan yana yürüdüler. Muhafızlar da onları takip ediyor, toplu ayak sesleri karanlık ve dar alanda yankılanıyordu.

Güneş ışığını içeri almak için hiç pencere yoktu. Bu mabet, göç sırasında insanların tanrılara ibadet edebilmeleri için kalenin altındaki kayalara oyulmuştu. Sıralar bu gece boştu, ancak krikonun uçtuğu zaman, ahşap banklar muhtemelen bu duvarların içinde barınanlar için hem koltuk hem de yatak olarak hizmet verecekti.

Hep onlarla birlikte olmayı planlamıştım. Göç aylarını mabedin bitişiğindeki, babam ve ailesi için ayrılmış odalarda geçirmeyi.

Turah'ta bir kale var mıydı? Allesaria'daki kalenin altındaki mağaralar ve tüneller? Babamın peşinde olduğu düğüm noktası hakkındaki bilgileri orada mı saklıyorlardı? Belki de Allesaria'da bir kale bile yoktu.

Yakında öğrenecektim.

Mabet, karanlık gölgelere karşı savaşıyan yüzlerce şamdanla aydınlatılıyordu. Küçük bir kızken bir din adamına her gün tüm mumları ne kadar sürede yaktıklarını sormuştum. Bana alevleri asla söndürmediklerini, sadece yanan mumları değiştirdiklerini, böylece Oda'nın bakışları arasında asla kaybolmayacaklarını söylemişti.

Neden dışarı çıkıp Baba'ya ibadet etmediklerini sorduğumda kaşlarını çatı ve öğretmenimi çağırdı.

O gün iki şey öğrenmiştim. Bir: mabet öğretmenlerimden saklanmak için iyi bir yer değildi. İki: din adamları güneşi pek sevmiyorlardı.

Şatodaki odalarından pek uzaklaşmışa benzemiyorlardı ve her akşam iki saatlik nöbetlerinden ne pahasına olursa olsun kaçındığım için yollarımız nadiren kesişiyordu.

Bu gece bir düğün töreni olduğu için en azından Baş Rahibi görmeyi umuyordum ama mabet iki Voster dışında boştu.

rahipler zaten sunakta duruyorlardı. Belki de büyüleri rahipleri korkutup kaçırmıştır.

Cildimdeki iğne izleri anlıktı. Dayanılmaz. Quentin düğünleri genellikle üç saat sürerdi. Bu hisse o kadar uzun süre katlanabileceğimden emin değildim.

"Din adamları nerede?" Sesimi sadece babamın duyabileceği kadar alçaltarak sordum.

"Bir tören olmayacak. Sadece evlilik kararnamesi ve antlaşma imzalanacak."

"Oh." Neden sesim hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu? En azından bu iş çabucak bitecekti. Gerçi bu, Prens Xavier'e yatak odasında katılmayı geciktirmek için saatlerim olmayacağı anlamına geliyordu.

Her Sparrow düğün gecesinden bu kadar korkar mıydı? Xavier'e başımın ağrıdığını söylesem -yalan değil- beni rahat bırakır mıydı? İçim içimi yiyordu. Margot daha önce bir şeyler yememi söylemişti ama ben reddetmişim. Belki de bir tabak kraker ve peynir atıştırmalıydım. Mihrapta Xavier'in çizmelerine safra kussaydım, bu gelin ödülü hakkındaki fikrini değiştirir miydi?

Sunaktan on adım ötede durduk ve babam elimden kurtulup beni Margot ve Mae'yle bırakarak Dime Kardeş'le konuşmaya gitti. Başlarını birbirine eğdiler, sesleri benim duyamayacağım kadar kısıktı.

Mae'ye o kadar yaklaştım ki birbirimize dokunduk ve sert bir şey yan tarafıma bastırdı.

"Elbisende kaç tane bıçak saklıyorsun?" Ben sordum.

"Birkaç tane. Neden? Düğün gecen için bir tane ödünç almak ister misin?" diye fısıldadı.

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı içeri çektim.

Peder Başrahip'e başıyla selam verdi, ardından mabedin girişindeki muhafızlara döndü. Elini sallayarak kapıları açtılar ve bir kalp atışı sonra Turanlılar içeri girdiler.

İlk olarak Xavier girdi, üzerinde daha önce giydiği kıyafetler vardı. Şık bir kıyafeti ya da özel dikim bir ceket yoktu. Alnında mum ışığında parıltı veren gümüş halkayı saymazsak, bir prensten çok koruculardan birine benziyordu.

Dört savaşçısı onun arkasından geliyordu, yüz ifadeleri liderlerinininki kadar katı ve okunaksızdı. Taht odasında olduklarından daha da iri görünüyorlardı. Daha ölümcül.

Mae, "Seni Turah'a göndermek bir intihar görevi," diye mırıldandı. Orada

Sesinde gerçek bir endiŖe vardı.

"Ben senden daha iyiyim." Elini sıktım. Tüm eğitimine rağmen Mae için tehlikeli olabilirdi.

"Hayır. *Ben* senden daha iyiyim." Elini bir kez , sonra çekti. Sarılmalarda olduğu gibi, Mae de elini tutacak tipte biri değildi.

Mabede en son giren Muhafız oldu. Diğerlerine göre daha yavaŖ ve temkinli adımlarla yürüyordu, sanki koridorda aceleye getirilmeyecekmiŖ gibiydi. BakıŖları o sert, taŖ gibi elaydı. BakıŖları bana yöneldiğinde ağzının kŖesi yukarı kalktı.

Sırıtan kı.

Yüzünden silmek için ne kadar Ŗansa ihtiyacım var? Eğer onu hazırlıksız yakalamayı baŖarırsam, kesinlikle denerim.

Belki ona zehir verebilirim. O bakmıyorken bir fincan Ŗaraba birkaç damla ekleyin. Her zaman izleyen bir adama benziyordu ama yine de...

Bir kız düğün gününde hayal kurabilir.

Babam parmaklarını Ŗıklattı, mihrapta ona katılmam için bana iŖaret verdi.

Eteklerimi kaldırırken Mae kendi dirseğiyle dirseğimi drtt ve sonra babamın uzattığı doğru yürüdüm. Platforma çıkıp, pürüzsüz, parlak yüzeyinde parŖmen bir tomar bulunan ahŖap bir masanın yanında durana kadar beni iki basamak yukarı yönlendirdi.

Serçelerin Kalkanı.

Midem bir kez daha döndü. Bu gerçekten , değil mi?
Geri dnŖ yoktu.

AnlaŖma basit ve ssszdi. Sadece kağıt üzerine mürekkeple düzgün, temiz bir yazı.

Mürekkep. Ve kan.

AnlaŖmanın zerindeki kelimeleri taradım, kalbim terliklerimin yanında dinlenene kadar daha da derine battı. Xavier ve ben bunu kanımızla imzalayacak, Voster da büyüsüyle mhrleyecekti. Turah ve Quentis bu birliktelikle birbirlerine bağlanacaktı. Doğuracağım ocuklarla.

Belge kolum uzunluğundaydı, yazı küçüktü ama parŖmenin çoğunu doldurduğu için okunabiliyordu. Atalarımız titiz davranmıŖlardı, bunu onlara vermeliydim. Bunların hepsini okumam mı gerekiyordu?

Xavier merdivenleri tırmanırken Turan korucuları Mae ve Margot'nun yanında durdu ve yanımda yerini aldı. Kolunun sıcaklığı benimkini ısıttı. Sabun ve sedir ağacı kokuyordu.

Çok güzeldi. Temiz ve ormanlık. En azından at ya da başka kadın kokmuyordu.

Zavier'in profili granitti, gözleri kararnameyi satır satır tarıyordu.

Tamam, şimdi bunu okuyorduk.

En baştan başladım ama cümleler birbirine karıştı. Kelimeler bulanıklaştı. Din adamlarının zaman zaman hâlâ kullandığı eski dilde yazılmış da olabilirdi. Konsantre olmam için beni izleyen çok fazla göz vardı ve o lanet Voster büyüü cildimi tahriş ediyordu.

Odaklan, Odessa. Derin bir nefes aldım, uzun bir süre gözlerimi kapattım, sonra tekrar başladım. Eğer bu şeyi kanla imzalıyorsam, en azından ne yazdığı hakkında bir fikrim olmalıydı.

Başlangıçta antlaşmanın tarihi anlatılıyordu. Beş krallığın her nesil bir kral ya da müstakbel kral ve bir Serçe sunma yükümlülüğü.

İlk gelinin adı Serçe'ydi, dolayısıyla antlaşmanın adı ve o zamandan beri her nesilde sunulan kadının Serçe olarak adlandırılmasının nedeni de buydu. Babası Turan kralı, onu ezeli düşmanı Yaratılış kralına gelin olarak vermişti.

Turah'taki orijinal Serçe hakkında bilgi edinecek miydim? Krallığı için yaptığı fedakârlığı övdüler mi? Heykeller ve resimlerle onurlandırılmış mıydı? Yoksa o da diğer kayıp nesiller gibi unutulmuş muydu?

Büyük büyük büyükbabama Ozarth'tan bir Serçe verilmişti. Adını ya da iyi bir kraliçe olup olmadığını bilmiyordum. Mae onun kim olduğunu biliyor muydu? Belki buna hazırlanmak için zamanım olsaydı, biraz araştırma yapabilirdim.

İçimi çektim. Eğer onun hakkında bir şey bilmiyorsam, o zaman muhtemelen kötü bir kraliçe değildi.

Babam boğazını temizledi, muhtemelen zihnimin dağıldığını hissetmişti. Gözlerimi kırptıştırarak sayfaya yeniden odaklandım.

Ticaret yükümlülükleri. Bir krallığın diğerini işgal etmesini yasaklayan hükümler. Ve sonra, kocayı karısına bağlayan yasalar.

BİR KRAL SERÇESİNİ ÖLDÜREMEZ VE BİR SERÇE DE KRALINI ÖLDÜREMEZ,
DOĞRUDAN YA DA DOLAYLI OLARAK, İKİSİNİN DE BAŞINA ÖLÜM GELMEDEN.

Ölüm.

Sözcük parşömeden sıçradı. Voster'ın içinde tuttuğu büyü her neyse

damarlarında dolaştığında, bu kararnameye karıştığında, kanımıza karıştığında, Xavier'i öldürürsem ölürüm.

Bildiğim iyi oldu.

Beyannamenin altında karalanmış beş isim vardı. Beş orijinal kralın imzaları. Kanları zaman içinde solmamıştı. Mürekkep kadar koyu, sanki yüzyıllar değil de birkaç dakika önce imzalanmış gibi taze görünüyordu.

Ardından gelen kralların bu şartları kabul etmesine gerek yoktu. Onlar için bu ilk beş kişi tarafından yapılmıştı. Taç giyen herkes buna uymak zorundaydı.

Kral olmanın kuralları vardı. Bu anlaşmada belirtilen kurallar.

Elbette, özellikle uluslar arasındaki sınırlar boyunca kavgalar vardı. Ama krallardan barışı korumaları beklenirdi.

Ve parşömeden yayılan büyü, niyetini güçlendirdi.

Yapılması ve yapılmaması gerekenler satır satır yazılmamıştı. Belki de anlaşmayı bu kadar korkutucu yapan da buydu. Ve zekice.

Krallar bu antlaşmanın iradesini uygulamanın ne anlama geldiğini yorumlamak zorundaydılar. Diğer hükümdarlarla iyi geçinmek zorundaydılar. Ama neyin iyi olduğuna kim karar veriyordu?

Belirsiz, görünmez sınırlamalar, yöneticilerin her zaman en iyi şekilde davranmaları anlamına geliyordu. Aksi takdirde, ölmüş olurlardı.

Babam bana anlaşmaların bozulabileceğini söylemişti. Nasıl? Bu büyü çok güçlüydü. Çok eski. Parşömen üzerinde dalgalanarak, antlaşma üzerinde nöbet tutan Voster'ın büyüünün acısını artırıyordu. Eğer babam gerçekten Allesaria'ya asker getirmeye niyetliyse, harekete geçtiği anda bu kadim büyü onun canını alırdı. Öyle değil mi?

Babam yine boğazını temizledi. "Bitirdin mi?"

Başımı salladım, gözlerim beş kralın isimlerinin altına kazınmış isimlere sabitlenmişti.

Tanis Meşe

Sparrow Wolfe

İlk kral. İlk serçe.

Keresteleriyle tanınmayan Genesis kraliyet ailesine bir ağacın adının verilmesi ironik değil miydi?

Tanis ve Sparrow'un isimlerinin altında bir dizi başka isim vardı. Daha fazla Meşe. Daha fazla Kurt. Haçlar, Tırmıklar ve Kasanlar. Kraliyet soyadlarının her biri buna dahildi.

Üç yüz yıllık bir listeydi. Ve yakında benimkini de içerecekti.

"Bu sayfada yer kalmadığında ne olacak? İmzaları arkaya mı taşıyacaksınız?"

Babam homurdandı. "Odessa."

"Özür dilerim." Ona abartılı bir şekilde kaşlarımı çattım.

Gergin olduğumda sorular sorduğumu biliyordu. Dürüst olmak gerekirse, bunu beklemeliydi.

Çenemi eğdim ve yanaklarımda sayısız bakışın sıcaklığını hissettim. Yukarı bakma riskini göze aldığımda, her bir çift erkek gözü bana doğru çevrilmişti. Voster'inki bile.

Rahipler erkek miydi? Onlara kardeşlik diyorduk ama kimse tercihlerini sormuş muydu?

Bu soruları içimde tuttum ve Xavier'e baktım.

Diğerlerinin aksine, o hâlâ dümdüz duvara bakıyordu. İfadesiz.

Her şeyden bu kadar bıkkın mıydı? Yoksa sadece bu evliliğe mi? Madem gelinle bir şey yapmak istemiyordun, neden gelin ödülünü talep ettin?

Alçak bir kıkırdama odayı doldurdu.

Dikkatim kaynağa yöneldi. The Guardian.

Bunun neresi komikti? Ona en sert bakışımı attım. Yine güldü.

Zehir. O adamı kesinlikle zehirliyordum. Tanrılar için bir sığınaktayken birini öldürmeyi planlamak kötü bir şey miydi? Her ihtimale karşı zihinsel olarak Sekiz'i imzaladım.

Hâlâ sırtıtmakta olan Muhafız, Baş Rahip'e başıyla onay verdi. Bu ahmak neden bu felaketin sorumlusu kendisiymiş gibi davranıyordu?

"Başlayacağız." Baş Rahip'in yumuşak sesi, ürperten büyüyle çelişiyordu.

Zavier bana döndü ve ellerini uzattı. İlk kez boş ifadesi kırıldı ve bana sıkı bir gülümseme verdi.

En azından gülmüyordu.

Nemli avuçlarımı eteğime sildikten sonra, benimki gibi bir bezle sarılmış olan avuçlarımı onunkilere yerleştirdim. Sonra onun yosun yeşili gözleriyle karşılaştım. Uyanık ve değerlendirciydiler. Sanki aklımdan geçen her düşünceyi okuyabiliyormuş gibi beni inceliyordu.

Belki sorularımdan birkaçını seçip bana bazı ipuçları verebilirdi. "Odessa Cross." Baş Rahip konuştuğu ben daha da dikleştim ve

Boğazımda bir yumru. "Turah'ın prensi ve gelecekteki kralı Xavier Wolfe ile birlikteliğinizde Serçelerin Kalkanı'nı koruyacağınıza yemin ediyormusunuz?"

Reddedersen babam ne yapacaktı? Hayatım boyunca onun cezalarına yeterince katlandım ve bunu öğrenmek istemedim.

Gözlerim babama kaydı. O da gözlerini kırpmadı ama bakışlarındaki söze dökülmemiş emir açıktı.

Yemin . Şimdi.

Panik göğsümde fokurdadı, nefeslerim kısa ve sığdı. Düğünümde kusmayı unuttun, bayılabiliirdim.

Babamın bakışlarını tutmak çok zordu, bu yüzden önce Xavier'e, sonra Voster rahiplerine bakarak sunağın etrafına göz gezdirdim. Bakışlarım Muhafız'a takıldı. Dönen gümüş gözlerinde bekleyen meydan okumaya.

Konuşacak mıydım, konuşmayacak mıydım?

"Ben, Odessa Cross, bu yemini ediyorum." Aceleyle çıktı. Bir fısıltı.

"Zavier Wolfe," diye devam etti Baş Rahip. "Odessa Cross'un Quentis prensesi ve Turah'ın gelecekteki kraliçesi Odessa Cross ile olan birlikteliğinizle Serçelerin Kalkanı?"

Zavier Muhafız'a bir el salladı.

"Onun adına konuşacak mısınız?" diye sordu Başrahip.

"Evet. Prens adına konuşuyorum." Gardiyan'ın bariton tınısı mabedi doldurdu. Taht odasında olduğundan daha derindi. Mae'nin kılıçlarından daha keskin bir kenara sahipti. "Zavier Wolfe bu yemini ediyor."

Başrahip cüppesinin cebine uzandı ve basit bir tüy kalem çıkardı. Uzun, boğumlu parmakları ve kıvrık tırnaklarıyla kalemi uzattı.

Babam onu elinden aldı ve cebinden kanımın bulunduğu şişeyi çıkardı. Başparmağıyla mantarın üzerine bastırınca mantar açıldı. İkisini de bana uzattı.

Yemin başka bir şeydi. Bozulabilecek sözlü bir söz. Bu gerçek bir seçimdi. Adımı imzalamak. O anlaşmaya bir kez imza attım mı, geri dönüşü yoktu.

Önüme serilen isimlere bakarak tereddüt ettim. Bu gelinlerden kaç istemeden gitmişti? Kendi krallıkları için fedakârlık yapmışlardı. Calandra'nın iyiliği için. Barış için.

Onlar yapabiliyorsa, ben de yapabilirim.

Omuzlarımı dikleştirerek tüy kalemi kanıma batırdım ve kağıda bastırdım, adımı yazarken elim olması gerekenden daha sabitti.

Odessa Cross

On bir harf. Ve hayatım asla eskisi gibi olmayacaktı.

Kalemi Xavier'e verdim, elimden alırken bakışlarına karşılık veremedim.

Cebinden kan şişesini çıkardı, yumruğuyla o kadar sıkı tutuyordu ki camın çatlayacağından korktum. Benimkine benzer bir bezle sarılmış aynı yumruktu.

Bundan sonra yara izlerimiz birbirine uyacaktı.

Gecikmeden tüy kalemi daldırdı ve bileğinin bir hareketiyle adını imzaladı.

Hava ciğerlerime doldu, bir baş dönmesi dalgası beni dengesizleştirdi.

Başrahip tüy kalemi aldı ve cüppesinin aynı cebine soktu. Sonra ürkütücü gözlerini kapattı ve iki elini kararnamenin üzerine koydu. Büyü görünmez kıvılcımlar gibi parladı, beni her yönden bombardımana tuttu, elbisemi yaktı, tenime battı.

Gözlerimi kapattım ve acı dalgası dinene kadar ağılamamak için di lerimi sıktım.

"Tamamdır."

Kardeş Dime'in açıklamasıyla gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Başrahip kararnameyi çoktan rulo haline getirmiş, siyah deri bir kılıfın içine yerle tirmişti. Başka bir şey söylemeden Kardeş Dime ile birlikte sunaktan indi ve mabedi terk etti.

Bu kadar mıydı? Bitti mi? Bitmişti ve ben evlenmiş miydim?

Hiç tantana yoktu. T ren yoktu. Öpücük yoktu.

Xavier yine duvara bakıyordu, on dakikalık bir düğün çok uzun sürmüş gibi çenesi sıkılmıştı.

Benim kocam.

Ben onun karısıydım.

Ve bana bakamadı.

Uyu ukluk uzuvlarıma yayıldı. Soğukluk tenime yerleşti.

"Evliliğınızı bir ziyafetle onurlandıracağız." Babam bir kolunu mabedin kapısına doğru uzatarak önce bizim gitmemizi işaret etti.

Kimsenin onu arkadan bı aklayamayacağından emin olmak için genellikle korumaları dışında bir odadan en son çıkan kişi olurdu.

Xavier bakışlarını duvardan ayırdı ve babasına dikti. Başını hızlıca sallayarak ziyafeti reddetti.

Bana uyar. Midem yemek için çok karışık ı. Gerçi bu fikir

şarap, çok şarap, kulağa o kadar da kötü gelmedi.

Zavier bana baktı ve yaklaştı. Çenemi işaret parmağı ve başparmağının arasına alıp yukarı doğru eğdiğinde kalbim boğazıma tırmandı.

Yeşil gözlerinde bir ifade parladı. Sonunda bir duygu gösterdi. Ne yazık ki ne olduğunu anlayamadım. Üzüntü, belki? Acıma mı? İkisi birden mi?

Dudaklarını yanağımda gezdirdi. Sonra gitti, eli yanına düştü ve omzunun üzerinden Muhafız'a baktı. Taht odasında olduğu gibi, iki adam sessiz bir sohbeti paylaştılar. Sonra Xavier bir kez başını salladı ve sunaktan çıktı.

Kolcuları da arkasından kapıya doğru yürümeye başladı.

Onlarla mı gitmem gerekiyordu? Artık bu iş bittiğine göre, ben kime aittim? Quentin'lere mi? Yoksa Turanlar'a mı?

Babamın elleri iki yanında yumruk oldu. Xavier gözden kaybolurken burun delikleri alevlendi.

Babam güçlü bir kraldı ve küçümsenmeye alışık değildi. Xavier geldiğinden beri babamı her fırsatta reddetmişti.

Onun bu korkunç ruh halinden nasibini alacak kişiyi hiç kıskanmıyordum. O kişinin ben olmayacağımı umuyordum.

Bir adım öne çıkarak Turanların peşinden mabetten çıkmak üzereydim - kesinlikle Xavier'i kanadına kadar takip etmeyecektim. Hayır, planım bu elbiseden kurtulup kaleden gizlice çıkmaktı. Ancak sunaktan aşağı inmeden önce, alçak bir kıkırdama beni durdurdu.

O lanet kakhaha çok tanıdık gelmeye başlamıştı. Döndüm. "Evet?"

Muhafız masanın yanında durmuş, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, dudaklarında o kendine has sırıtışla bekliyordu. "Zavier'i odasına kadar kovalamaya hevesli misiniz kraliçem?"

Yanaklarım alev alev yanarken Margot'nun nefesi mabedi doldurdu.

Şimdi ellerimi iki yanıma yumruk yapma sırası bendeydi. Azı dişlerimi birbirine öyle sert vuruyordum ki çenem ağrıyordu.

Zehir, Muhafız için fazla iyiydi. Çok kolaydı. O adamı kendi ellerimle öldürecektim. Belki uyurken boğazını bir bıçakla kesecektim. Ya da öğlen yemeğinin tadını çıkarırken kalbine bir ok saplayacaktım.

Gözlerimde gördüğü öfke sadece o kibirli sırıtışı daha da genişletti.

Masadan kalktı, merdivenlere doğru yanımdan geçerken babama bir bakış bile atmadı. "Quentis'teki son gecenin tadını çıkar, Sparrow. Şafakta yola çıkıyoruz."

Sekiz

Rıhtımda durmuş ufukta beliren güneşe bakarken bir esneme ağzımı gerdi. Margot bu esneme ya da kaleden ayrıldığımdan beri sayısız esneme için ağzımı kapatmadığıma çok kızardı ama o burada değildi.

Bu sabah arabamın arkasına binen muhafızlar dışında kimse yoktu.

İlk kez şafak vakti, dükkânlar ve tüccarlar iş için açılmadan önce rıhtımı ziyaret ediyordum. Erkekler ve kadınlar koşuşturuyor, dükkânlarını kuruyor ve güne hazırlanıyordu. Balık ve salamura kokuları gün ortasında olduğu kadar güçlü değildi. Yürüyüş yolları boştu ve insanlarla dolu olmadığı için tahmin ettiğimden daha genişti.

"Affedersiniz, Majesteleri." Birbirinin aynısı üç Turan gemisinden birine gidecek olan, birbirinin aynısı üç sandığımdan birini taşıyan, sırim gibi yapılı, tel tel sarı saçlı bir kâhya yanımdan geçti.

Zavier ve savaşçıları henüz gelmemişti ama gemilerin mürettebatı rıhtım boyunca erzak kutularını yükleyerek yola çıkmaya hazırlanmakla meşguldü.

Midemdeki sinirler, dalgaların iskelelere çarpması gibi çalkalandı. En azından sinirden olduğunu düşünmüştüm. Belki de sadece acıkmıştım.

Düğün yemeğim iptal edilmişti, resmi bir yemeği kaçırdığım için üzgün değildim. Ama herhangi bir akşam yemeği güzel olurdu.

Onun yerine babam beni casusluk dersleri için özel çalışma odasına götürmüştü ve yemek tamamen unutulmuştu. Uyku da öyle.

Bütün gece beni çalışma odasında tutmuş, haritaları ve Turah hakkında topladığı bilgileri incelemişti. Bir saat önce Margot gelinliğimi çıkarıp seyahat için uygun bir elbise giymem için beni almaya gelene kadar Allesaria'nın yeri hakkındaki teorilerini anlatıp durdu.

Babam kahvaltı bulmaya gitmişti.

Bir çörek, poğaça ya da bir avuç kraker istediğimde, Margot bana tekne de yiyebileceğimi söylemişti. Bu, artık Xavier'in sorunu olduğumu söylemenin bir yolu olmalıydı.

Umarım Turan tayfalarından biri aşçıdır. Ya da bana atıştırılacak bir şeyler gösterebilir.

Kâhya yanımdan geçerken başını salladı, elleri boştu, iki numaralı sandığı getirmeye gidiyordu.

Herkes neredeydi? Babam, Margot, Mae ve Arthalayus neredeydi? Geliyorlardı, değil mi? Veda etmeden izin vermezlerdi, değil mi?

Merak etmek zorunda kalmam bile gözyaşı tehdidiyle burnumun direğini sızlattı.

Yorgunluktu. Açlık. Duygusal bir çöküşün eşiğindeydim ve şu anda tek umudum yalnız kalabilmektir.

Elim bu sabah at arabasına binerken taktığım kolyeye uzandı ve kolyeyi sade, gri elbisemin yakasından çekip çıkardı. Kolyeyi elime sardım, metal tenimi ısıttı, ağırlığı beni rahatlatmıştı.

Roslo'ya geri dönebilecek miydim? Bu rıhtımları tekrar görebilecek miyim? Ailemi görebilecek miyim?

Belki de babamın dün gece beni yalnız bırakmamış olması iyi bir şeydi. Bana tüm bunları sindirme şansı vermemişti. Yıkılıp ağlamam için.

Ama şimdi yalnızdım, o gemilere bakıyordum ve kaçınılmaz olandan kaçmanın hiçbir yolu yoktu.

Bugün Roslo'dan ayrılıyordum. Evden ayrılıyordum.

Kâhya bagajımı taşıırken bu kez hızlıca başını sallayarak yanımdan tekrar geçti. Birazdan üçüncüyü de alacaktı ve sonra her şey bitecekti. Ben burada tek başıma dururken o arabayı şatoya geri götürecekti.

Burada tek başıma duramazdım. Burada hiç duramazdım. Endişeli enerji bacaklarımı ve kollarımı seğirtti, bu yüzden gemilerden uzaklaştım ve rıhtım boyunca yola çıktım.

"Prenses?" diye seslendi muhafızlardan

biri. "Yürüyüşe çıkıyorum," dedim

ona.

"Ama-"

"Yalnız."

Bana hafif bir selam verdi. "Prenses."

Beni takip eder miydi? Kesinlikle. Bana atanmıştı ama emirlerimi almıyordu. Ama mesafesini koruduğu sürece umurunda değildi.

Terliklerim ayağımın altındaki düz olmayan tahtaların üzerinde sessizdi, tahta her birkaç adımda ağırlığımla gıcırdayıyordu. Yakındaki bir binadan gelen pişmiş yumurta ve tuzlanmış et kokusu midemin guruldamasına neden oldu.

Elinde balık sepeti taşıyan bir adam, ben açık tezgâhının önünden geçerken iki kez baktı. Koyu kahverengi gözleri tacımı görünce büyüdü - Margot'un bir aksesuarı

ısrar etti. Sepeti aniden yere bıraktı ve eğilmek için acele ederken sepet devrildi. "Ekselansları."

"Günaydın." Sepeti düzeltmesine yardım etmek için yanına gittim ama gümüş bir balık almak için eğildiğimde bana el salladı.

"Hayır, Prens. Lütfen onları bırakın. Ellerinizi kokacak."

Balık gibi elleri olan bir prens. Tanrı korusun.

Onu işiyle baş başa bırakıp yürümeye devam ettim, rıhtım boyunca ilerledikçe daha fazla şaşkın bakışla karşılaşıyordum.

En sevdiğim kâğıtçının dükkânı kapalıydı, matbaasını gizlemek için pencereler perdelenmişti. Turah'ta kâğıtçılar var mıydı? Umarım vardır. Haftalık dergileri okumayı severdim.

Bazı gazeteler kurgusal hikayelere ayrılmıştı. Diğerleri şehirden dedikodulara yer verirdi. Bir de suçlar ve kutlamalar gibi gerçek olayları haberleştirenler vardı.

Roslo'da her gün bir avuç dolusu gazetenin şatoya ulaşmasına yetecek kadar gazete vardı. Hizmetçiler onları şeker gibi etrafa dağıtırdı. Margot'nun kendi abonelikleri vardı. Mae'nin de öyle. Benim de.

Yolculuk sırasında okumak için birkaç tane almayı düşünmemiş olmam çok kötü.

Kâğıtçıların hepsinin gerçek ofisleri ve binaları vardı, ancak rıhtımdaki tüccarların çoğu açık tezgahlarda faaliyet gösteriyordu. Geceleri üzerlerini branda brandalarla örterlerdi. Ancak bu muşambalar bu sabah eğimli çatıların üzerine atılmış, masaları, sepetleri ve sergileri ortaya çıkarmak için kenara itilmişti. Balıktan meyveye, şifalı otlardan mücevhere, toniklerden kumaşlara kadar Roslo'daki rıhtımlardan satın alınamayacak pek bir şey yoktu.

Bu yürüyüş yolları her zaman meşguldü, her zaman kalabalıktı. Bugün hariç. Ben geçerken insanlar aval aval baktı. Diğerleri gözden kayboldu. Normal müşteri olmayınca ortama karışmak imkânsızdı. Kitlelerin arasında saklanmak.

Başımda bu lanet taç varken olmaz. Ya onu okyanusa atarsam?

Margot'nun yüzünü hayal ederek kendi kendime güldüm. Çok cazipti. Eğer inanılmaz bir servet israfı olmasaydı, bunu bugün yapardım. Ama altın ve mücevherler bir aileyi bir nesil boyunca beslemeye yetecek değerdeydi.

Bu yüzden ben yürümeye devam ederken başımda kaldı. Belki onu parça parça ve Turah'ın üzerine mücevherler serpiştirebilirdim.

"Yedi." Bir adamın sesi kulağıma çarptı. "Sen hiç yedi marroweel gördün mü?"

"Gölgeler hayır. Hiç görmedim." Başka bir adam güldü, ikisi de o kadar hızlı yürüyorlardı ki beni dinlediklerini fark etmemiş gibiydiler.

Marroweels.

Canavarları aramam gerekirken burada amaçsızca dolaşıyordum.

Gerçek bir marroweel görme fikri bana enerji patlaması yaşattı ve adamları takip ederek yolumu değiştirdim. Pazardan uzaklaştık ve bir tarafında deniz mavisini yelkenleri bağlanmış ve istiflenmiş, suda sallanan Quentin gemileriyle çevrili uzun bir rıhtımdan aşağı indik.

Bir grup adam yürüyüş yolunun sonunda kümelenmişti. Yanlarında balıkçıların filolarından yakaladıkları en büyük balıkları devasa demir kancalara astıkları uzun destek kirişleri vardı.

Ancak bugün bu kancalar mersin balığı ve köpek balığı yerine bir dizi ölü marroweel'i deldi.

Yedi marroweel. Yediler Zinciri için.

Düne kadar hiçbir numaradan nefret etmemiştim. İşler nasıl da değişti.

"Yedi," diye tükürerek canavarlara yaklaştım.

Marroweel pulları safir kadar maviydi ve turkuaz renkteydi. Sırtlarındaki yüzgeçler opal gibi yanardönerdi. Kafataslarından uzanan tek kemikler pürüzsüz ve kar kadar beyazdı. Ağzıları ölüm anında ardına kadar açılarak beş sıra jilet gibi keskin dişlerini ortaya çıkarıyordu.

Tahmin ettiğimden daha kalındılar, bir insanın iki katı genişlikteydiler. Ve o kadar uzundu ki, ortalarından şişlendiklerinde bile kuyrukları rıhtımın tahtalarına kalın halatlar gibi dolanıyordu.

"Vay canına," diye fısıldadım.

En yakınımdaya duran adamın dikkatini çekti. Bir kez bana baktı, sonra tekrar baktı, tacımı fark edince gözleri büyüdü. "P-Prenses."

Diğerlerinin benimle yüzleşmesi için kekeleyerek söyledikleri bir kelime yetti. Sepetli adam gibi, her biri selam vermeyi beceremedi.

"Pardon, Majesteleri." Yıpranmış mavi bir şapka takan bir adam, kel kafasındaki şapkayı çekerek yanından geçti.

Diğerleri de kısa süre sonra onları takip ederek pazar yerine doğru geri çekildiler. Görünüşe göre, bir marroweel'in cazibesi bile onları yanımda tutmaya yetmemişti.

Tacım gerçekten o kadar korkutucu muydu? Daha önce rıhtımda hiç takmamıştım.

Sanırım bu sefer kendi soruma kendim cevap verebilirim.

Yirmi adım ötede, teknelerin arasına karışmaya çalışırken, adamlar geçip giderken korumam gözle görülür bir nefes verdi. Onların gitmesi bana canavarlara yaklaşma şansı verdi.

Açık ağızlarının altında yedi kan havuzu vardı, kurumuş kırmızı o kadar koyuydu ki neredeyse siyahtı. Vücutlarından damlayarak su birikintilerine dönüşmüştü. Rıhtımın tahtalarındaki çıtaların arasından süzülüp aşağıdaki suya düşmemiş olan kan şimdi sertleşmiş ve kabuk bağlamaya başlamıştı.

İlk marroweel'in yanına çömeliş siyah gözlerine baktım. İkisi önde, ikisi yanlarda olmak üzere toplam dört tane. Okyanusun derinliklerinde başka yırtıcılar varsa, bu canavar onların geldiğini görürdü.

Marroweel'in yüzünde zarif ve narin bir şey vardı. Hem güzel hem de ölümcül bir canavar. Yine de o cansız gözlerde hüznü bir şey vardı. Belki de bu benim kendi kalp ağrımı yansıtmamdı.

Bu canavar, bir prens bir kralı manipüle edebilsin diye ölmüştü. Bir adam bir kadını evliliğe zorlayabilsin diye.

Ellerim balık gibi kokacaksa ne olayım. Başparmağımın tırnağına yakın büyüklükte bir pul buldum ve parlak mavi yüzeyi boyunca turkuaz uca kadar iz sürdüm. Parmağıma bir acı saplanınca nefesim kesildi ve elimi çekince bir kan damlası gördüm.

"Bu pullar dişleri kadar keskin." Omzumun üzerinden derin, gürleyen bir ses geldi.

Ayağa fırladım ve döndüm. Arkamda Muhafız tahta bir direğe yaslanmıştı. Nereden gelmişti? Yaklaştığını nasıl duymamıştım? Marroweel'i incelerken gözden kaçırmış olmalıyım. Ya da işine geldiğinde ayak seslerini gizleyebiliyordu. Belki de Baş Rahip gibi havaya yükselebiliyordu. Daha sonra ona dikkat etmek ve arkamı kollamak için aklıma bir not aldım.

İkimiz dışında rıhtım boştu. Ya korumamı kovmuştu ya da onu kovalamıştı.

"Günaydın kraliçem." Parmağımdaki kanı elbisemin eteğine silerken Muhafız'ın ağzının köşesi yukarı kalktı.

Direği itti ve yaklaştı. Çok yaklaştı. Üzerimde yükseliyor, sürekli değişen gözleriyle aşağıya bakıyordu. Bugün, zümrüt gibi canlı bir yeşildiler. "Daha önce hiç gördün mü?"

"Hayır."

"Çok güzeller, değil mi?" Beni geçti, adımları uzun ve telaşsızdı, bir marroweelden diğerine, diğerinden diğerine yürüyordu. Tüm sıra boyunca

Sonuncusuna, en büyüğüne ulaşana kadar. Hareketleri tamamen insan olamayacak kadar akıcı ve zarıftı.

Voster'la aynı zahmetsizlikle yürüyordu.

Kardeşlikle bir bağlantısı var mıydı? Gücünün kaynağı bu muydu? Sihirleri mi?

Dün gece, babamın casusluk dersleri sırasında, Muhafız'dan neredeyse Allesaria'dan bahsettiği kadar sık bahsetmişti. Bu adamın güçlerinin kaynağını bulma konusundaki çaresizliği, Turan başkenti hakkındaki bilgi ihtiyacı kadar aşikârdı.

Gardiyan elini canavarın yanına koydu ve pullarını okşadı.

Kanlı bir avuç çekmesini bekleyerek gerildim, ama o sinir bozucu sırtışıyla yüzüme bakmak için çekilirken eli zarar görmemişti.

"Güzel taç."

Balığı olan tüccara vermeliydim. "Teşekkür ederim." Tatlı bir gülümseme takındım.

"Sandıklarınıza koyduklarınız bunlar mı? Taçlar ve mücevherler mi?"

"Eşyalarım seni ilgilendirmez." Kollarımı göğsümde kavuşturup çenemi kaldırarak bana doğru yürürken, botları rıhtımın tahtalarında sabit bir davul sesi çıkarıyordu.

O geniş gövdesiyle önümde durduğunda kalbimin çarpma ritmine uyuyorlardı. O kadar uzundu ki gözlerim kalbiyle aynı hizadaydı ve bakışlarını yakalayabilmek için yüzümü eğmek zorunda kaldım. Bunu yaptığımda, gözleri bahar yağmurundan sonra Quentis çayırları gibi yeşilin en parlak tonuna dönüştü.

O gözler göz kamaştırıcıydı. Korkutucuydu. Omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlandı.

Bu adam bir katildi. Böyle büyüleyici gözleri olmamalıydı.

Korumam beni yalnız bırakmamalıydı.

"Gemilerimiz kraliyet kıyafetleriyle tanınmaz. Bu geçişten nasıl sağ çıkacaksınız?" diye alay etti.

Omuz silktim. "Eminim ki kocam kraliyet kıyafetleri olmadan günlerce dayanabiliyorsa, ben de gayet iyi idare ederim. Benim iyiliğim için endişelenmenize gerek yok. Aslında, belki de beni tamamen unutmanız en iyisi olur. Bir katille ilişki kurmamayı tercih ederim."

Gözlerinin daralması, sırtışının titremesi, Banner'ın kardeşinden bahsettiğimi anladığını gösteriyordu.

Etrafımızdaki hava değişti. Yüklendi. Tenimde bir vızıltı vardı ama Voster büyüğü gibi hissetmiyordum. Aynı çatırtıya sahip değildi

ısırik.

Gardiyan'ın gücü daha çok kaynayan bir öfke gibiydi. Gövdesinden dalgalar halinde yayılıyordu.

Daha akıllı bir kadın muhtemelen uzak dururdu. Bu hissi ağzına dikkat etmesi için bir uyarı olarak kabul ederdi. Ama çok yorgun ve çok açtım ve bu adam derimin altına girmişti.

Ne yapacaktı, prensinin gelinini mi öldürecekti?

Beni öldürmezdi. Değil mi?

Gardiyan'ın bakışları yüzümde gezindi, o kadar uzun süre kaldı ki içimden gelen kıpırdanma isteğiyle savaştım. "Yorgun görünüyorsun. Uzun bir gece miydi? Umarım nişanına veda etmek için geç saate kadar ayakta kalmamışsındır."

"Ayrıca seni ilgilendirmez."

"Öyle değil mi? Turan tahtının varisiyle evlisin. Çocuklarınız onun soyundan gelecek. Bacaklarınızın arasına girmesine izin verdiğiniz tohumla ilgilenmeye hakkım olduğunu söyleyebilirim."

Yüzüm alev aldı, çenem düştü ve vurulmuş gibi geri çekildim. "Bunu bana söylemedin."

Bir omzunu kaldırdı.

Bu. Pislik. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Cevabı o kadar yakınımaya eğilmek oldu ki kokusunu aldım. Erkeksi ve baharatlıydı, deri ve narenciye gibi. Okyanus esintisi, taze toprak ve şiddetli yağmur gibiydi. Göz rengi kadar kaotikti.

Tekrar yer değiştirdiler, gözbebekleri koyulaşarak elaya dönüştü. Yeşil, altın sarısı ve kahverengi, tek bir tonda karar kılamadan dönüp dururken birbirleriyle savaşıyor gibiydiler.

Eli belime dolandı ve beni o kadar hızlı döndürdü ki nefesim kesildi.

Sonra omurgama bir hamleyle beni ileri doğru itti.

Ya da beni ileri itmeye çalıştı.

Ayak parmağım bir güverte tahtasına takıldı ve dengemi kaybederek yana doğru sendeledim ve neredeyse bir marroweel'in cesedine çarpıyordum.

Ancak Muhafız, ben o sivri pullarla çarpışmadan kolumu kavradı. Margot'nun dün beni tam olarak tuttuğu yeri yakaladı. Henüz çürük yoktu ama hassas bir yerdi.

Boğazımdan bir inilti kaçtı ve beni anında bırakarak bir adım uzaklaştı. Kolumdaki acıyı sildim ve doğrulup ona dik dik baktım. "Ne istiyorsun? Beni utandırmak mı? Gözümü korkutmak mı?"

"Belki de."

En azından dürüsttü. Omzumun üzerinden Marroweel'e baktım. "O zaman sanırım iki canavar arasında sıkışıp kaldım."

"Bu ifadenin ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı, bir adım daha yaklaşarak. "Kolun. İyi misin?"

"değil." salladım. "Sadece daha önceki bir yaralanma."

Kaşlarını çattı, yaralanmanın ayrıntılarını öğrenmek ister gibi bakıyordu. Ama sormak yerine saçıma uzandı ve omzumdaki gevşek bir buklenin ucunu kopardı.

Bugün sadece yarısı tutturulmuştu. Margot saç örgüsüyle uğraşmak istememişti.

Kilit parmaklarının arasına girdiği anda burun delikleri sanki boyanın kokusunu alıyormuş gibi alevlendi. Alaycı bir tavırla kilidi bıraktı ve parmaklarını pantolonuna sildi. Arkasını dönüp uzaklaştı, parmaklarını bana doğru şaklattı, sanki uysallaştırılması gereken bir köpekmişim gibi.

"Gel , Serçe. Geç kaldın."

Ya denizdeyken onu denize ittiysem? Bırak okyanus benim için öldürsün.

O orospu çocuğunun boğulmasını izleme fikri neredeyse hoşuma gidiyordu.

Dokuz

Babam, Margot ve Mae Turan gemilerinin yanında, rıhtımda sıra halinde duruyordu.

Omurgaları kaskatı kesilmiş, elleri kenetlenmiş ve taçları şafağın soluk ışıklarıyla parıldarken duruşları mükemmeldi.

Veda etmeye gelmişlerdi.

Onları görmenin verdiği rahatlama o kadar büyüktü ki ciğerlerimdeki rüzgârı dindirdi ve ayaklarımı durdurdu.

Geldiler.

Marroweel'lerden dönerken, kendimi bu uğurlamayı atlamalarının önemli olmadığına ikna etmiştim. Casusluğum tamamlandığında babamın beni eve getireceğine söz verdiğini bildiğim için incinmeyecektim. Gelmeyeceklerinden emindim.

Ama işte oradaydılar, her biri koyu deniz mavisi giymişti. Ve onlar da benim hissettiğim kadar mutsuz görünüyorlardı.

Gardiyan artık onun peşinden gitmediğimi fark edince omzunun üzerinden bana kaşlarını çattı. Ama parmaklarını tekrar şıklatmadı, beni etmeye çağırmadı. Aileme bir bakış bile atmadan geçip gitti.

Neredeyse gitme vakti gelmişti. Rıhtım bomboştu, malzemeler valizlerimle birlikte gemilere yüklenmişti. İki hizmetçimi aradım ve Brielle'i ortadaki gemiye tek başına binerken buldum. Jocelyn çoktan güverteye çıkmış olmalıydı. Öndeki gemideki mürettebat rıhtım klemenslerine sarılı halatları çözüyordu.

Hareket etmeye çalıştım ama yapamadım. Bacaklarıma yürümem için verdiğim her zihinsel komut görmezden geliniyordu.

Nasıl veda ettim? Ya bu bir sonsa? Ya ailemi bir daha göremezsem?

Ya başarısız olsaydım? Ya sevdiğim herkes göç sırasında ölmüşse? Babam dikkatini bir Turan gemisinden ayırdı ve beni donmuş halde buldu, yirmi adım ötede. Saçları hep bu kadar beyaz mıydı? Yoksa gecenin bir vakti benim bu iş için uygun olmadığımı anladığında mı bu saçlar filizlendi?

Mae beni fark ettiğinde mavi gözleri yumuşadı, sanki sıkıştığımı anlamış gibiydi.

Margot'nun yanından uzaklaşıp benim yanıma geldi ve kollarımızı birbirine doladı. Bir çekiştirmeye beni hareket etmeye zorladı. "Bu sabah çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." İltifat için değil, rıhtıma geldiğin için. Bunu tek başıma yapmak zorunda kalmayayım diye burada olduğun için. Kalbim çok sert atıyordu ve boğazımdaki yanma gözyaşlarımın yolda olduğu konusunda uyarıyordu. Ağlamak sadece babamı kızdıracaktı, bu yüzden yutkundum.

"Ağlayacaksan ağlama," dedi, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Ağladığında çirkinleşiyorsun."

Güldüm, bu sabah mümkün olabileceğini düşünmediğim bir şeydi bu. "İblis."

"Kabul . Beni özleyeceksin."

"Asla." Beni ileriye doğru götürürken başımı omzuna yasladım.

Hızımızı yavaşlattı, babam ve Margot'ya bu kadar çabuk ulaşmayalım diye beni neredeyse geriye doğru sürüklüyordu. "Muhafız'ın etrafında dikkatli ol."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kestirip attım. "Tehlikeli olabileceğini düşünmemiştim." "Ben ciddiym. Her zaman tetikte olmalısın. Ve onlara güvenmemelisin.

Babamın Allesaria'yı bulması gerekiyor."

"Bekle." Onu durdurdum ve benimle yüzleşene kadar bekledim. "Ne planladığını biliyor musun?"

"Tabii ki."

Tabii ya. Hepimizin karanlıkta olduğunu düşündüğüm için aptalım. Hayır, sadece ben.

Turah'a götürülüyordum ve sırlarını çalmam emrediliyordu. Bir prensle evlendirilmiş ve kanımla eski, büyülu bir antlaşmayı imzalamaya zorlanmışım. Benim konumumdaki bir prensesin yapması gereken her şeyi neredeyse hiç itiraz etmeden yapmışım.

Yine de bana tüm gerçeklerini vermek istememişti. Bana tam güvenini vermemişti.

Onun şefkati olmadan yaşamayı uzun zaman önce öğrenmişim. Onun sevgisi. Ama lanet olsun, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onun güvenini istiyordum. Onun güvenini.

Neden niyetini Mae ile paylaştı da benimle paylaşmadı? Acımasız olduğu için mi? Cesur ve kurnaz olduğu için mi? Kılıç kullanmayı ve dövüşte kazanmayı bildiği için mi?

Sebebi ne olursa olsun, Serçe olması için onu seçmişti. Her zaman onu seçerdi.

Tek yaptığım ona hizmet etmektir. Tek yaptığım onun istediği gibi davranmaktır. Tek yaptığım beni görmesini sağlamaktır.

Neye mal olacaktı?

Belki de onun güvenini kazanmamın tek yolu Allesaria'ya giden yolu bulmaktı.

Ve cinayetle.

Muhafızı öldürürsem bana güvenir miydi? Onun yerine ölecek olanın muhtemelen ben olacağımı umursar mıydı?

Mae sesini alçaltarak, "Bunu yapabilirsin," dedi. "Allesaria'ya git. Mümkün olduğunca çabuk haber gönderin. Ve bunu yaparken Muhafız'ın kalbini de sök."

Tanıdığım sevgili kız kardeşim vardı.

"Suikastı çok basitmiş gibi gösteriyorsun," diye mırıldandım, yüzümü öne dönerek.

Geminin orta güvertesinde duran adamın erimiş gümüş bakışlarıyla karşılaştım.

Gardiyan bana o kadar yoğun bir şekilde baktı ki bir titreme beni topuklarımın üzerinde sarstı. O kadar uzaktan bizi duymuş olması mümkün değildi ama dudak büküşü, çenesinin sıkılığı, her kelimeyi duyup duymadığını merak etmeme neden oldu.

Tanrılar. Bu onun güçlerinden biri miydi?

Margot önüme geçti ve ellerini omuzlarıma koyarak Muhafız'ın görüş alanını kapattı. "Dikkatli ol."

"Yapacağım."

Beni kucakladı ve kulağıma doğru konuştu. "Sen güçlüsün, Odessa. Sandığınızdan daha güçlü."

Margot tanıdığım tek anneydi ama övgüler yağdıracak bir kadın değildi. Hoş karşılandığı kadar yabancıydı da, ölmekte olan bir bitkiye düşen yağmur damlası gibiydi.

Beni kollarına aldığı gibi hızla bıraktı, sonra kuruyan gözlerinin kenarlarını sildi.

Belki de hepsi gösteriş içindi. Bugün, sahte olsa bile performansı kabul ederdim.

"Arthy nerede?" Etrafıma bakındım, kardeşimi arıyordum. Hâlâ arabalarında mıydı?

"Uyuyor." Söylenmemiş bir söz asılı kaldı. "Neredeyse şafak sökecek."

"Ama veda edemedim."

Bana onu getireceğini söylemişti. Gitmeden önce onu görebileceğimi, ona sarılabileceğimi. Eğer burada olmazsa, o zaman giderdim ve onu bir daha asla görememe ihtimalim çok yüksekti. Boğazımdaki o yanma intikam duygusuyla geri döndü.

"Onu tekrar göreceksin." Elinin tersiyle itti.

Ya hatırlamazsam? Beni hatırlayacak mıydı? Ağzımı açtım ama söyleyecek bir şey yoktu. Artık çok geçti. Gidiyordum.

Babam Margot'nun yerini aldı ve güçlü ellerini omuzlarıma koyarak önümde durdu. Çenesini sallayarak Margot ve Mae'yi gönderdi ve bizi yalnız bıraktı.

Karamel gözleri benimkileri hiç görmediğim kadar nazik bir şekilde tutuyordu. Eğer bu da bir rolse, buna inanmayı reddettim. "Bunu yapabilirsin."

"Denerim." Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "Senin için."

Beni kollarıyla sararken iri gövdesi sönükleşti. "Baban olarak çok fazla hata yaptım. Özür dilerim. Annen beni çok hayal kırıklığına uğrattı."

Bu ifadenin yarattığı şok, gözyaşı tehdidini bastırdı. Annem hakkında hiç konuşmadı. Hiçbiri bahsetmedi. Ve özür dilemişti. Kimdi bu adam ve benim soğuk, gururlu babam neredeydi?

"Sana söylediğim her şeyi hatırla," diye mırıldandı, sesi ancak fısıltı halindeydi. "Hatırlayacağım."

"Güzel." Tutuşunu gevşetti ama beni bırakmadan önce ona daha sıkı sarıldım.

"Bizi gerçekten doruktan kurtarabilecek misin? Serçelerin Kalkanı'nı kırabilecek misin?" Bu sormak için tek şansımdı. Bana söyleyeceğinden şüpheliydim ama denemek zorundaydım.

"Deneyeceğim. Ama göçten önce Allesaria'ya gitmeliyim."

"Neden? Şehirde şey nedir? Bana anlatırsanız, belki bulmanıza yardımcı olabilirim."

"Bu yükü taşımak sana düşmez."

Hayır, ama Mae'ye vermişti.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Anlaşmayı okudum. Eğer işgal ederseniz, anlaşmanın hükümlerine karşı gelmiş olursunuz." Çok fazla ayrıntı yoktu ama bu kesin bir kuraldı. "Sen Quentis'in kralısın. Öleceksin."

"Ölmek gibi bir niyetim yok. Yakın zamanda değil." "Ama-"

"Başka soru yok." Beni bıraktı ve geri . "Senden güvenini istiyorum, Odessa. Güvenini kazandım mı?"

Ona benimkini verdim ama karşılığında onunkini alamadım. Bu adil değildi. Ama tereddüt etmeden konuştum. "Evet."

Gözlerini kapattı, rahatlama yüz hatlarını yumuşattı. "Güzel."

Belki tüm detayları bilmiyordum. Ama o benim babamdı. Kralımdı. Hayatım boyunca onun halkı için en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yaptığını gördüm. Ve ne kadar uzağa yelken açmış olursam olayım, hâlâ onun halkından biriydim.

Bir eliyle yüzümü kavradı, başparmağı yanağımda gezindi. Bakışları saçlarıma, tepeme kaydı. "Margot'nun saçını boyamasına asla izin vermemeliydim. Kızıl annenindi."

"Bana söylemiştin." Uzun, çok uzun zaman önce. Ben küçük bir kızken ve o annemi henüz unutmamışken.

"Her ne olursa olsun, kahverengi sana yakışmış." Alnımdan öptü, sonra yana kaydı ve dirseğini uzatarak bana merkez gemiye kadar eşlik etti.

Ahşap bir yürüme yolu tekneyi rıhtıma bağlıyordu.

Babam tutuşunu gevşetti ve elini sırtımın küçük kısmına koyarak beni ilerlemeye teşvik etti.

Tek başına.

Dar gri gözlü Turan bir adam diğer tarafta bekliyordu, tek basamaktan inip güverteye çıkmama yardım etmek için elini uzatmıştı. İki ayağım da güverteye sağlam bir şekilde basar basmaz yanımdan uzandı ve yürüme yolunu çekti.

Geminin duvarına sabitlerken tahta tahtaya çarptı, sonra arkamdaki kapıyı metal mandalını çevirerek kapattı. Sonra gitti, birbirlerine bağırarak diğerlerine katıldı, gemideki herkes Roslo'dan ayrılmaya hazırды.

Ya geminin sallanma hareketinden ya da bunun o an olduğunu farkına varmamdan dolayı dizlerim titredi. O geçit olmadan, artık Quentis'e bağlı değildim. Eve.

"Ekselansları." Brielle yanıma koştu, yanakları kızarmıştı ve düz kahverengi saçları ensesindeki düğümden kurtulmuştu. Hızlıca başını salladıktan sonra geminin arka tarafını işaret etti. "Benimle gelin. Jocelyn bekliyor. Bana yoldan uzak durmamız gerektiği söylenmişti."

Yani ona *beni* yolundan çekmesi söylendi.

Turanlıların arasına karışmak gibi bir niyetim yoktu, bu yüzden beni güvertenin merdivenlerinden çıkarıp kaptan köşkünü geçerek kıç taraftaki küpeşteye götürmesine izin verdim.

Yelkenler açıldığında adamların gürültüsü azaldı. Biz bir o yana bir bu yana sallanırken su geminin gövdesine vuruyordu.

Jocelyn biz yaklaşırken reverans yaptı. "Ekselansları."

Yanaklarında gözyaşı izleri vardı ve rengi solmuştu.

Yüzü. Dalgalı sarı saçları Brielle'inki gibiydi, düğümlenmişti ama dağınıktı.

Ahşap korkuluklara yaslanarak ikisinin arasına yerleştim. İkisi de benden uzun boyluydu ve tatlı kıvrımları vardı. Onların vücutlarına her zaman imrenmişimdir. İnce bedenim ve cılız kollarımla muhtemelen kadınlar arasında bir kız gibi görünüyordum.

Ben Margot ya da Mae gibi değildim. Biz çocukken, Mae daha küçük olmasına rağmen, başka bir çocukla kavga ettiğinde benim yerime kavga etmesine izin verirdim. İtip yumruklayan kişi olmasına izin verirdim.

Jocelyn ve Brielle'den benimle savaşmalarını istemek doğru olmazdı. Bir şekilde, bunu kendi başıma yapacak gücü bulmalıydım. Nasıl? Hiçbir fikrim yoktu.

"Ne zamandır buradasın?" Jocelyn'e sordum.

"Uzun sürmez," dedi. "Güvertenin altındaydım, odamızı yerleştiriyordum." "Odamızı mı?"

"Gemiye binmeme yardım eden adam hep birlikte kalacağımızı söyledi." Yani Xavier ile aynı kamarayı paylaşmayacaktım. "Bana uyar."

"Dün gece. O..." Brielle yalnız olduğumuzdan emin olmak için arkamıza baktı. "Tatsız mıydı?"

Dün odamdan ayrıldığından beri onu görmemiştim, bu yüzden gecemi babamın çalışma odasında değil de Xavier'in yatağında geçirdiğimi düşünmesi mantıklıydı.

"Henüz yatakta ona eşlik etmemi istemedi ve o isteyene kadar da böyle bir planım yok."

"Ah." Başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra bir tıkırtıyla kapattı.

Mae muhtemelen bu gerçeği kendine saklardı. Genellikle leydi hizmetçilerinin neye inanırlarsa inansınlar, kişisel sorulara cevap vermezdi. Yayıkları söylentiler yanlış olsa bile dedikodu yapmalarına izin verirdi.

Ama Brielle ve Jocelyn bu yolculuktaki tek müttefiklerim olacaktı. Sonunda arkadaş bile olabilirdik. Bu arkadaşlığa bir yalanla başlamak istemedim.

"Onu gördünüz mü? Prensi mi?" Ben sordum. "Hayır, Majesteleri," dedi Jocelyn.

Belki de Xavier başka bir tekne seçmişti. Belki de Şans Tanrıçası Daria benim tarafımda olsaydı -ki nadiren olurdu- Muhafız da o başka tekneye binerdi.

Rıhtımda toplanan bir kalabalık vardı. Ailem ve diğerlerinin yanı sıra

Kraliyet muhafızları, bir grup tüccar ve satıcı bizi izlemek için yanımıza gelmişti. Margot'nun arabasının yanında bir grup asker toplanmıştı.

Banner gelmemişti. Onu taht odasından beri görmemiştim.

Vedalaşmak güzel olurdu ama muhtemelen uzak durması en iyisiydi.

"İşte annem." Jocelyn diğerlerinden ayrı duran bir kadını işaret etti. Saçları kızıninkiyle aynı dalgalı sarıydı. "Bana geri döneceğime dair söz verdirdi."

Bir şekilde bu sözü tutmasına yardımcı olabileceğimi umuyordum. "Ailen burada mı?" Brielle'e sordum.

Sertçe yutkundu ve başını salladı. "Hayır, Majesteleri. Bu kadar kısa sürede tek yapabildiğim onlara bir mektup göndermek oldu."

Ailesinin Quentis'te bir çiftliği vardı. Kendilerini ve kardeşinin ailesini geçindirmeye yetiyordu ama o şehirdeki işi için ayrılmak zorunda kalmıştı. Ve çiftlikleri, haberin onlara bir günden kısa sürede ulaşamayacağı kadar uzaktaydı.

Belki de onun yerine Mae'nin hizmetçilerini götürmekte ısrar etmeliydim. Quentis'ten ayrılacaklarını bir yıldan uzun süredir biliyorlardı. Hazırlanmak için zamanları vardı. Taht odasından beri kopan fırtınada, Babam ve Margot'nun Brielle ve Jocelyn'in Turah'a kadar bana eşlik etmeleri yönündeki emirlerine karşı çıkmayı düşünmemiştim.

Bu gelin ödülü, bu Tanrı'nın unuttuğu evlilik, benimkinden çok daha fazla hayatı altüst etmişti.

"Özür dilerim."

Bir omzunu kaldırdı. "Bu senin hatan değil."

"Yine de üzgünüm."

"Teşekkür ederim." Burnunu çekerken sesi titriyordu.

Roslo'ya bakarken ciddi bir sessizliğe gömüldük.

Sevgili şehrim dönecek miydim? Altın kalemi bir daha görebilecek miydim? Bu görevi başarsam bile, Allesaria'ya giden yolu , bir daha asla Quentis'te yaşayamazdım, değil mi?

Dördüncü kattaki o dar balkonlu oda artık benim değildi. Tekne yalpalayıp adamlar bağırana ve biz sürüklenip gidene kadar her ayrıntıyı, her kuleyi ve kuleleri ezberledim.

Jocelyn bir elini havaya kaldırıp annesine el sallarken diğer eliyle ağzını kapattı ve sessiz hıçkırıklara boğuldu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken burnunu çekti.

Bu adil değildi. Hiç adil değildi.

"Seni eve göndereceğime söz veriyorum," dedim ona. "Quentis'i tekrar göreceksin."

Bu yemini bozma ihtimalim çok yüksekti. Tutabileceğimden emin olmadığım bir sözü vermek çok acımasızcaydı.

Yine de yaptım.

Allesaria'ya giden yolu bulamazsam başarısız olacağım tek kişi babam değildi. Brielle ve Jocelyn'i yabancı bir krallıkta kapana kısılmış, ailelerinden sonsuza dek ayrı bırakamazdım.

Bu beklentilerin baskısı nefes almamı zorlaştırıyordu. Bu sırların ağırlığı omuzlarımda ağır bir yük oluşturunuyordu.

Bunu yapabilir miyim?

Muhtemelen olmaz. Ama yine de deneyeceğim. Şu andan itibaren.

Bunu yapabilirim.

Belki kendime yeterince söylersem inanmaya başlayabilirim.

Babam dönüp bekleyen atına doğru ilerlerken rıhtımdaki kalabalık yer değiştirdi. Margot ve Mae arabalarına doğru çekildiler.

Şehir onları yutana kadar, muhafızları tarafından korunarak cadde boyunca ilerlemelerini izledim. Beyaz binaların yanından geçerek kaleye giden sokakları takip ediyorlardı. Ben kendi hayatıma yelken açarken onlar kendi hayatlarına döneceklerdi.

Askerlerin ardından tüccarlar tezgahlarına doğru süzıldüler. Gün batımına kadar onları tüketecek ve sofralarına yemek koyacak işlerine.

Roslo Körfezi'nden ayrılırken rıhtımda sadece bir kişi kalmıştı.

Jocelyn'in annesi.

El sallamaya devam etti. Hiç durmadı. Kolları yorulmuş olmalıydı ama kızına el sallamaya devam etti.

Tacı giyen kadın ben olabilirim ama zengin Jocelyn'di, değil mi?

Annesini ve o dalgayı izlemek, Jocelyn'in bir dakika daha el salladığını görmek çok zordu, bu yüzden uçurumun kenarına baktım.

Burayı boş bulmayı bekliyordum ama tepede atının üzerinde yalnız bir binici oturuyordu. Deniz mavisi üniforma giymiş bir adam, geyik derisi bir aygıra biniyordu.

Afiş.

Kolumu havaya

kaldırdım. O da aynısını

yaptı.

Kıyı şeridinde sadece bir leke olana kadar onu izledim. Binalar beyaz bir denizde birbirine karışana kadar. Ta ki altın kale

sırtlar ufukta bir parıltıya dönüştü. Brielle ve Jocelyn aşağıya inmek için mazeret bildirdikten sonra bile o ahşap korkulukta kalıp vatanımın yok oluşunu izledim.

Göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu. Bir an, gözlerimi iyice kısarsam hala seçebiliyordum. Sonra kayboldu ve görebildiğim tek şey su oldu.

Ya da belki de sadece benim gözyaşlarımdı.

Tacı saçlarımdan çektim ve gözlerimi kırptıştırarak kuruladım.

"Başka kıyafetlere ihtiyacın olacak." Bir adamın derin, gürleyen sesi beni bir sarsıntıyla irkiltti. Döndüm, neredeyse tacımı düşürüyordum, çünkü Muhafız'ı pusuda bekliyordum.

Ama o Xavier'di.

Ne zamandır orada duruyordu? Ve konuşmayı ne zaman öğrenmişti?

"Turah'taki kadınların çoğu erkekler gibi giyiniyor." Küpeştede bana katıldı. "Pantolonu günlük yaşam için daha pratik buluyorlar. Perris saraylarında bile hanımlar genellikle sadece partiler için elbise giyerler."

Moda hakkında mı konuşmak istedi? Kesinlikle hayır. "Konuşabilirsin."

"Konuşmuyor olmam konuşamayacağım anlamına gelmez." Sırıttı. Muhafız'inkinden daha az sırıtıyordu ama aynı derecede kibirli ve çileden çıkarıcıydı. "Cutter'a hoş geldin, Odessa Wolfe."

Wolfe. Çapraz

değil. Odessa

Wolfe.

Bir yumruk gibiydi. Bir günden kısa bir süre içinde değişen her şeyi hatırlatan bir başka şey. Korkuluklar olmasaydı, kıcımlın üstüne düşecektim.

Bir insan kabuğuna çekilmeden önce kimliğinin ne kadarını kaybedebilirdi?

Odessa Wolfe.

Ondan nefret ettim. Varlığımın her zerresiyle nefret ettim.

Belki bunu hissedebiliyordu. Belki de bu onun oyunuydu, *beni ben* yapan her şeyden için.

Ben oynamıyordum. Kendim yaparsam beni hiçbir şeyden mahrum edemezlerdi.

"Al." Tacımı ellerine tutuşturdum. "Bu bütün bir aileyi yıllarca besler."

Zavier alını çatlayarak altın ve kehribar mücevherleri inceledi.

Cevabını beklemedim. Kıç tarafa geçtim ve arkamda duyduğum acınası şırıltının tacımın okyanusa savruluşu olmamasını umdum.

On

Kesici. Top. Balta.

Görünüşe göre, Turanlar gemilere isim verirken silahlara bağlı kalıyorlarmış. Ve bu isimlerle çok gurur duyuyorlarmış.

CUTTER, odamdaki yemek masasının üzerine işlenmişti. Her sandalyede isminin yazılı olduğu pirinç bir plaka vardı. Ve arka pencerelerin üstündeki tahtaya girdaplı, bej renkli bir yazıyla boyanmıştı.

Yatağın başlığına kazınmamışsa, birinin nerede uyuduğunu unutacağından mı korkuyorlardı?

Levhalar bir yana, en azından bu gemi nispeten rahattı. Sürekli sallanma hareketine hâlâ alışmaya çalışıyordum ama midem bulanmamıştı. Brielle ve Jocelyn'in aksine, onlar gecenin büyük bir bölümünü göğüslerine kase tutarak geçirmişlerdi.

Yatakları arasında gidip geliyor, alınlarına soğuk kompres uyguluyor ve üşüdüklerinde üzerlerine battaniye örtüyordum. İkisi de birkaç saat önce nihayet uykuya daldıktan sonra, bugünü de uyuyarak geçirmeyi planlayarak iyice çökmüştüm. Ama geminin arka tarafı boyunca uzanan pencerelerin üzerinde perde yoktu. Gün doğumunun altın rengini yansıtan okyanus mavisini engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Uyumak için çok aydınlıktı. Ve bu oda çok havasızdı.

Bu kadar küçük bir alana çok şey sığdırmışlardı. Yemek için bir masa. Sandıklarım Brielle ve Jocelyn'inkilerin yanında duvara yaslanmıştı. Ve üç yatak. Benimki odanın bir tarafında, onlarınki karşı tarafta, dar bir yürüme yolu odayı ikiye bölüyordu.

Jocelyn valizlerimi tam olarak boşaltmamıştı. Sadece kapının yanındaki kancalara asmak için birkaç elbise çıkarmıştı. Her gün olduğu gibi bugün de sade gri bir elbise giymeyi planlamıştım.

Ancak yerde, kapının hemen içinde katlanmış bir giysi yığını vardı.

Kilitli kapı.

Ben uyurken bir noktada, kocamın ayak işlerini yapan biri bana giysi getirmek için odama girmiş. Bana bot getirmek için. Pantolon getirmek için.

Pantolon giymeıdim. Hiç giımedim.

Soyadıım, evim, tacım ve ailem gitmişti ama lanet olsun, kıyafetlerimi de kaybetmeyecektim. Gri bile olsa elbiseleri seven bir kadındım.

O pantolon çürüyebilir.

Bir askıya gidip en az kırıışmış elbisemi aldım ve en rahat terliklerimle birlikte giydim. Sonra kolyemi dün gece bıraktığım yastığın altından aldım.

Başımın üzerinden geçirip kolyeyi kalbime dayadığım an, bedenime sıcak bir ağırlık yerleşti. Kötü bir ağırlık değil. Bir yük de değildi. Sanki bir şey beni yavaşça yere sabitliyordu. Omuzlarımı kulaklarımdan uzaklaştırıyordu. Sanki bu sallanan gemide beni sabit tutacak yeni bir merkez bulmuştum.

Kapının arkasında asılı duran dar aynayla yüzleştim. Bana bakan kadın yorgundu. Hâlâ açtım - dün akşamki yemeği seçmiştim, çok fazla yersem hasta olacağımdan korkuyordum. Ama yine de o kadın bendim.

Sıkıcı gri elbise, kahverengi saçlar, aşınmış terlikler ve sıcak tutan kolye. Gardırobum donuk ve sıkıcı olabilirdi, ama bu belirsizlik denizinde bir parça normallikti.

Kolyeyi elbisemin yakasının altına sıkıştırdım ve göğüs kafesimin üzerine yerleştirdim.

Zavier vücudumla ya da bu evliliği tamamlamakla ilgilenmiyor gibi göründüğünden, göğüslerimin arasında tamamen güvende olacaktı.

Kıyafet ve bot yığınınına doğru yürüdüm ve onları bir köşeye süpürdüm.

Turanlar gerçekten pantolon giymemi istiyorlarsa, odama girmeden önce kapıyı çalabilirlerdi.

Brielle ve Jocelyn mışıl mışıl uyuyorlardı, ağızları gevşekti ve kolları gece boyunca birden fazla kez pencereden dışarı boşalttığım kaselerin etrafında kıvrılmıştı.

Elbisemin önünü düzelttim, omurgamı çelikleştirdim ve kapımın kilidini açtım. Sonra geminin güvertesine çıkan merdivenleri tırmandım.

Okyanustan esen bir rüzgâr saçlarıımın uçlarını kaldırdı ve buklelerimi karıştırdı. Daha sonra taramak çok zor olacaktı ama başka ne yapmam gerekiyordu ki? Eğer bu gece de bir öncekine benzerse, akşam yemeği odama geldikten sonraki saatleri dalgaları sayarak geçirecektim. Bir de Brielle ve Jocelyn'in öğürüp inlemelerini dinleyerek.

Saçımı taramak için zamanım olurdu.

Güverte temiz ve düzenliydi. Dün alana yayılmış olan kutu ve kasaların hepsi istiflenmişti, malzemelerimiz aşağıda güvendeydi.

Bir adam döşemeleri silerken diğerleri de donanımla meşguldü. Kimse bana doğru bakmıyordu. Kimse kamaramdan çıkmış olmamı umursamıyor gibiydi.

Turanlar için evde olduğum kadar görünmezdim. *Güzel*. Bu casusluğu kolaylaştırırdı.

Cannon ve *Cleaver*, *Cutter*'ın yanında yelken açtılar, çarpışma riskini göze alacak kadar yakın değillerdi ama birinden diğerine yüksek sesli bir bağırış duyulamayacak kadar da uzak değillerdi. Üçü birlikte ahşap gövdeler ve devasa yelkenlerden oluşan bir hat oluşturdular. Mavi bir denizi kesen kırmızı bir çizgi.

Geminin iskele tarafındaki duvarına doğru yürüdüm ve uzaklara baktım. Su, gökyüzü ve beyaz bulutlardan başka bir şey yoktu.

Yalnız olmalıydım. İzole edici. Ama Roslo'daki uçuşumun kenarında, Quentis kıyılarının ötesinde ne olduğunu hayal ederek, heyecan dışında bir şey hissedemeyecek kadar uzun yıllar geçirmiştım.

Bu benim seçtiğim bir macera değildi, ama yine de bir maceraydı.

Gözlerimi kapattım, yüzümde tuzlu su serpintisini hissettim. Başımı gökyüzüne doğru eğdim, güneşin sıcaklığını yanaklarımda hissettim ve ciğerlerimi rüzgârla doldurdum.

Benim maceram.

Bu durumdan memnun muydum? Hayır. Ama hiçbir şey olmasa bile, belki bu yolculukta neşe bulabilirdim.

"Mürettebat az önce temizledi. Güverteye fırlamamaya çalışın kraliçem." Bana böyle demeyi gerçekten bırakması gerekiyordu.

O tanıdık derin ses karşısında dudağım kıvrıldı. Dün gece Xavier'in sesini Gardiyan'ınkiyle karıştırmıştım. Ama mavi gökyüzündeki yeşil yelkenler kadar farklıydılar.

Xavier o kadar da küçümseyici değildi.

Gardiyan'ın güçleri arasında ruh hallerini algılamak da var mıydı? Neredeyse eğlendiğimi hissetmiş ve bu yüzden mutlu anımı mahvetmeye mi gelmişti?

"Rahatsız edeceğin başka kimse yok mu?" Yanımda durmaya geldiğinde sordum.

"Hayır." Ve sırtımaya başladı. Her zamankinden daha kibirliydi.

Öyle mi? o Kibir gel itibaren Öldürmek mi? Vardı
o sayılır kendisi

Dokunulmaz mı?

Çok yakın durdu, ben de uzaklaştım. Bu sadece sırtışını genişletti.

Tanrım, onu tokatlamak istedim. Masum insanların katili olduğu düşünüldüğünde muhtemelen iyi bir fikir değildi ama içimdeki dürtü çok baskındı.

Hayatımdaki erkekler sırtımadı. Babam kaşlarını çattı. Banner kendini asla böyle kaba bir şeye alçaltmazdı. Kaledeki muhafızlar da tarafsız bir ifade takınmaları için eğitilmişlerdi.

Gardiyan sanki bu hareketi kendi icat etmiş gibi sırttı. Ağzının sadece yarısı, bazılarının çarpık bir sırtış olarak görebileceği şekilde yukarı kalkmıştı ve gözlerinin daralması olmasa bu bir gülümseme olabilirdi. Adamdan küçümseme ve üstünlük sızıyordu.

Bakışları yine o zümrüt yeşiliydi ve şüphe doluydu. Sanki bir sırrı biliyormuş gibi bana bakıyordu. Benimle acımasızca alay edeceği bir sır.

"Güzel elbise." Bakışları yavaşça vücudumu tepeden tırnağa taradı. "Bu sabah sana bıraktığım kıyafetleri denemek istemedin mi?"

"Odama mı girdin?" Geminin küpeştesini sıkıca kavradığımda parmak eklemlerim bembeyaz oldu. Bu konuşma bitmeden önce tırnaklarım tahtada hilaller oluşturacaktı. "Kapı kilitliydi."

" miydi? Benim hatam."

Piç kurusu. Burnumu tıkadım, sonra eğilip yeleğini kokladım. "Uyandığımda havada kötü bir koku aldığımı sandım. Sen olmalısın."

O sırtış düz, beyaz dişlerle gerçek bir gülümsemeye dönüştü. "Horluyorsun, Cross."

Çapraz. Wolfe değil.

Muhtemelen hakaret etmek istemiştir. Turan soyadını henüz hak etmemiştim. Ama bir Wolfe olmak istemiyordum, bu yüzden bu pislik bana Cross demek istiyorsa, itiraz etmeyecektim.

"Ben horlamam."

Kesinlikle horlardım.

Dün gece olduğu gibi ne zaman aşırı yorgun olsam oluyordu. Öyle yüksek sesle horladığım zamanlar oluyordu ki kendimi uyandırıyordum.

Bunu ona itiraf edeceğimden değil.

Muhafız kıkırdayarak yanımda yelken açan *Cleaver*'a doğru döndü.

En çok neyden nefret ettim? Sırtımasından mı? Yoksa benimle alay edercesine kolayca gülmesinden mi? Berabere.

Ben aşağıya inmek için izin isteyemedim, ellerini benimkilerin yanındaki küpeşteye koydu ve akıcı bir salınımla denize atladı.

Suya dalıp dalgaların arasında kaybolurken çenem düştü.

Güverteyi taradım, başkalarından şok olmuş yüzler bulmayı bekliyordum ama adamlar bu normalmiş gibi çalışmaya devam ettiler. Sanki onu geride bırakmadan önce birinin ona ip atmasına gerek yokmuş gibi.

Yelkenler doluydu ve hızla ilerliyorduk. O kadar hızlı yüzemezdi, değil mi?

Kenardan baktım, suyu araştırdım. Nefesini ne kadar tutabilirdi? Neredeydi?

Evet, eğer boğulursa bu beni büyük bir dertten kurtaracaktı. Ve evet, onu kendim denize atmayı hayal etmiştim. Ama eğer ölürse, bu oldukça... can sıkıcı olurdu. Ve gerçekten tatmin edici olmazdı.

"İşte." Çevremde *Cleaver*'a doğru uzanmış bir kol belirdi. Xavier, Muhafız'ın durduğu yeri aldı ve diğer geminin gövdesini işaret etti.

Birkaç dakika önce bu tekneden atlamış olan bir adam, bir halattan diğerine tırmanmaya başlamıştı bile.

Hiçbir ölümlü bu kadar hızlı yüzemezdi. "O da ne?" Fısıldadım.

Zavier kolunu indirdi, gözleri hâlâ Muhafız'a kilitlenmişti. Soruma cevap vermedi. "Günaydın, Odessa."

"Günaydın," dedim Prens ve *Cleaver* arasında bakışarak.

Korucular o gemide miydi? Voster? Baş Rahip ya da Kardeş Dime *Cutter*'da olmadıkları sürece bunun bir önemi var mıydı? Büyülerini hissedemeyeceğim kadar uzakta oldukları için mutluydum.

Zavier elini uzatarak beni güverteye, merdivenlerden yukarı, dün gece durduğumuz kış tarafa doğru yönlendirdi. Yalnız konuşabileceğimiz yere.

"Dinlendin mi?" diye sordu korkuluklara yaslandığımızda, gözlerimiz nereye gittiğimize değil, nerede olduğumuza odaklanmıştı.

Omuz silktim. "Biraz."

Mırıldanarak Quentis'e doğru baktı. Yüzünde, çenesinin sert hatlarını şekillendiren bir kirli sakal tabakası vardı. Sırtında bir kılıç vardı. Kemerinde bıçaklar vardı. Savaşçı prens.

Gözlerinin altında koyu halkalar vardı, sanki bütün gece uyanık kalmış gibiydi. Marroweels ihtimaline karşı uyanık kalmış mıydı? Bizi savunmak için silahlanmış mıydı?

Bir canavarın saldırmaması durumunda?

"Hiç Krisenth Geçiş'i'ni yaptın mı?" diye sordu, kollarını küpeşteye dayayıp denize bakarak.

"Hiç gemiye binmedim."

Babam bir keresinde Ozarth'a bir gezi düzenlemiş ve beni de yanında götürmeyi kabul etmişti ama sonra öksürükten hastalandım ve beni şifacılarımızla geride bıraktı.

"Bu geçit zayıflar için değil. Miden nasıl?" "Zayıf değil."

"Güzel."

"Öte yandan leydimin hizmetçileri mücadele ediyor."

"Onları daha da kötüleşeceği konusunda uyarın. Bir keresinde Genesis'ten bir adamla karşıya geçmiştim. Daha önce hiç gemiye binmemişti ve tüm yolculuğu pencereden dışarı fırlayarak geçirdi."

Böyle bir durumda Brielle ya da Jocelyn'in odadan çıkacağından şüpheliydim. Ama sallanma hareketi hoşuma gidiyordu. Mışıl mışıl uyumamın ve horlamamın bir nedeni de buydu.

"Hiç Quentis'in ötesine seyahat ettin mi?" diye sordu.

"Hayır. Bu bir ilk."

Hayatım Roslo'da geçti ve arada sırada diğer Quentin kasabalarını ziyaret ettim.

Quentis, Calandra'nın en küçük ve en güneydeki krallığıydı. Üç tarafı Marixmore Okyanusu ile sınırlıydı. Dördüncüsünde, Genesis ile olan doğu sınırimızda bir uçurum vardı. Evon Vadisi.

Dere toprağı o kadar derin kesiyordu ki, dibi neredeyse simsiyahtı. Köprüyle geçilemeyecek kadar genişti, bu yüzden yolcular kayalıklardan aşağıya doğru bir makas çizerek vadinin tabanına doğru alçalıyor, sonra da aynı şekilde diğer tarafa tırmanıyorlardı.

Böylesine tehlikeli bir rotada pek seyahat edilmezdi. Ve Evon'un derinliklerinde gizlenen canavarlar, Marixmore'da yüzenlerden daha korkunçtu.

Krisenth Geçidi tehlikeli olabilirdi ama Quentis'ten başka bir krallığa yolculuk etmek için en güvenli yoldu. Ticaret yollarımızın deniz yoluyla kurulmasının nedeni de buydu. Komşumuz Genesis için bile yolcular kıyı boyunca yelken açarlardı. Turah en büyük ve en kuzeydeki krallık olduğu için, en uygun rota bu geçişti.

"Turah'a ulaşmak ne kadar sürer?" diye sordum.

"Hava durumuna bağlı olarak sekiz ila dokuz gün. Acil bir durum olursa diye iki haftalık erzağımız var."

"Bu yüzden mi bir değil de üç gemi getirdiniz? Acil bir durum olursa diye mi?" nce *Cleaver*'a, sonra da *Cannon*'a baktım. Üç gemi gereksiz gibi geliyordu. Belki de yeterli değildi. "Turah'tan kaç gemiyle ayrıldınız?"

"Altı."

Çenem düştü. Yarisı karşıya geçememişti. "Marroweels?" "Ve bir fırtına," dedi.

"Tanrılar." Sekiz'i imzaladım. "Korkuyor musun?"

"Evet." Düzgün bir yalan söyleyemeyecek kadar yorgundum.

"İyi," diye mırıldandı. " olmalısın. Ben de yleyim."

Bir prensten bekleyebileceğim bir şey değil. Belki drstlğmz sayesinde ortak bir nokta bulabiliriz. "O marroweelleri öldürdüğüne göre artık daha güvenli olmalı, değil mi?"

"Konu canavarlar olduğunda, güvenlik bir yanılsamadır. Baş Rahip dişilerin yumurtalarını bırakmak için Krisenth'i seçtiğine inanıyor. Nedenini kimse bilmiyor. Yedi l ile nüfusları azalacaktır. Saldırılarını daha seyrek hale getirecektir."

Belki de Yedili Zincir'in hayatımda yarattığı tahribatın ötesinde gerçekten bir şeyler vardı.

"Yani, evet," dedi. "Artık eskisinden daha güvenli."

Bu beni hiç de güvende hissettirmedi. "Saldırdıklarında onları nasıl ldrdn?"

"Gemiler zıpkın ve mızraklarla silahlandırılmış."

Ve beni dl olarak almak için o silahlarla yedi Marroweel'i de ldrmşti.

"Saldırıya uğramamız pek olası değil," dedi. "Fırtınadan daha çok korkmalıyız."

Tabii yedi canavar Krisenth'teki sayının çok küçük bir kısmı değilse. Ya yedi tane daha olsaydı? Yüz tane daha?

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı ve beni titretti.

"Onları yemledik, Odessa," dedi. "Bir denizci bu yolculukta on yıl boyunca en fazla bir marroweel görür. Yedi tane bulmak kasıtlıydı."

Doğru. Babamın isteği üzerine yemlendi. Yedi kişiye yemledi, böylece

Gelin ödülü.

"Neden ben?" Ağzımdan kaçırđım. "Neden benimle evlenmek istedin?" Eğer birbirimize bağlı olacaksak, bir cevap istiyordum.

Ancak Xavier sessiz kaldı, dirseklerini korkuluklara dayadı, uzun, güçlü vücudu ikiye büküldü. Bakışları ufka sabitlenmişti.

"Beni gerçekten görmezden geleceksin, ha?" Ağzının köşeleri yukarı kalktı.

Tam bir gülümsemeye yakın bile değildi ama umut vaat ediyordu. Zaten yakışıklıydı ama bir gülümsemeyle muhtemelen yıkıcı olurdu. Belki de gülümsememesi daha güvenliydi. İhtiyacım olan son şey kocama aşık olmak ve gardımı düşürmekti.

"Sizi uyarmalıyım, Turah Quentis gibi değil," dedi.

"Kadınlar pantolon giyiyor diye mi?"

Bu şaka bana bir başka yakışıklı yarım gülümseme daha kazandırdı. "Kıyafet seçimleri bir yana, Turah engebeli ve uçsuz bucaksız. Kıyılarına ulaştığımızda kat etmemiz gereken uzun bir yol var."

Allesaria'ya.

Nabzımın hızlandığını hissetmemesini umarak yüz ifademi düzelttim. Bana başkent hakkında her şeyi anlatsa daha uygun olmaz mıydı? Memnuniyetle burada durur ve dinlerdim.

"Quentis Turah'a hiç Serçe göndermedi. Üç yüz yıldır göndermedi. Tam tersi de oldu ama son dokuz evlilikte hiç bu şekilde olmamıştı."

Düzenlemeler her neslin ürettiği varislere bağlıydı. Yaşlarına. Cinsiyetlerine. Krallıklarına. Ailelerimiz aşkı ya da tercihi pek umursamazdı. Eğer bir prens başka birine aşıkça, yine de bir prensesle evlenmeye ve bir varis üretmeye zorlanırdı. Eğer prenses prensten on yaş büyükse, hala çocuk doğurabildiği sürece evlenirlerdi.

Gelecekteki kralların ve Serçelerin sağlığını güvence altına almak için soyların karışması arasında yeterli nesil geçtiği sürece, başka pek bir şey önemli değildi.

Babam uzun bir erkek varis soyundan geliyordu. Bildiğim kadarıyla babam beni hiçbir zaman Serçe olarak görmemişti. Belki Mae doğmadan önceki yıllarda, ama hatırlayabildiğim kadarıyla hep o olmuştu. Her zaman onun kraliçe olabileceğine inanmıştı. Neden ben olmayayım?

Sanırım artık bir önemi yoktu.

Tanrıların tasarımına göre, bu benim kaderimdi.

"Turah'a gelen son Serçe Laine'dendi," dedi. "Bu yüz yıldan fazla bir süre önceydi. Geldi ve uzun süre kalmadı."

Ne? "Gitti mi?"

miydik? Sanırım anlaşmada kalmamı gerektiren bir şey yoktu. Bir varis üretmem gerekiyordu. Eğer kısırsam... bildiğim kadarıyla hiçbir Serçe kısır olmamıştı. Belki de bu anlaşmanın büyüünün bir parçasıydı. Ayrıca Xavier'i öldürmeme de izin yoktu.

Ama belki de görevlerim bittiğinde kolayca . "Fikir mi ediniyorsun?" Xavier bir kaşını kaldırdı.

"Belki," diye gülerek itiraf ettim.

Sırttı -gülümseme değildi ama gülümsemeye benzer bir hali vardı. Çekici olduğu kadar tehlikeliydi de.

"Evet, gitti," dedi. "Kızı, yani büyükannemin büyükannesi doğduktan sonra. Laine'e geri döndü. Yine de bir bedel ödemedenden değil."

Çocuğunu. Çocuğunu Turah'ta bırakmak zorunda kalacaktı. Onların krallığı ne kadar acımasızdı ki bir anne kendi kızını terk ediyordu?

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye sordum.

"Beklentilerinizi belirlemek için. Turah, Quentis değil."

"Eğer mümkün olan en güçlü eşi istiyorsan, Mae'yi seçmeliydin."

Öne doğru baktı, yosun yeşili gözleri sert ve okunaksızdı.

"Neden konuşmuyormuş gibi yapıyorsun?"

Zavier tereddüt etti, sanki cevap verip vermemeyi tartışıyormuş gibiydi. "Çünkü diğer liderler bunu istismar edebilecekleri bir zayıflık olarak görürler. Bu genellikle sessizliği olması gerekenden daha fazla doldurdukları anlamına gelir."

"Ah." Akıllıca. Casusluk yapmaya çalışırken hatırlamam gereken bir şey.

Onlar hakkında, Allesaria hakkında bilgi edinmek kolay olmayacaktı, değil mi? Kendilerini diğer krallıklardan soyutlamalarının bir sebebi vardı. Basitçe güvensizlik miydi? Geçmiş nesillerde bir noktada ihanete mi uğramışlardı?

"Sırrını neden bana verdin?" Babamı kandırıp kendini bana ifşa etmesi hiç mantıklı değildi, özellikle de bu kadar erken. Yeni gelinine gerçekten güvendiğine inanacak kadar aptal değildim.

"Turanlılar Turanlılara sadıktır." Ses tonunda bir uyarı vardı.

Bir dakika. Bu bir testti, değil mi?

Serçelerin Kalkanı'nı imzaladığım andan itibaren Turan olarak kabul edildim.

Kendi halkının, tacına sadık olanların önünde ama yabancıların önünde konuşmazdı. Xavier dün Brielle ya da Jocelyn'in önünde konuşmamıştı. Konuşacağından da şüpheliydim. Onlar Quentin'di.

Ama ben?

Kuma bir çizgi çekmişti ve bu sır onun beni bir taraf seçmeye zorlama yoluydu.

Benimle konuştuğunu Brielle ya da Jocelyn'e söylememiştim. Çoğunlukla dün gece çok hasta oldukları için. Ama bir yanımda başkalarının bilmediği bir şeyi bilmekten hoşlanıyordu. Çoğu zaman dedikoduları en son duyan kişi ben olurum. Söylentileri yakalayan.

Son birkaç gün içinde, son birkaç yılda öğrendiklerimin toplamından daha fazla sır öğrenmiş olmam ne garipti. Babaminkini. Ve şimdi de Xavier'in.

Dizginlenemez bir güven hediyesi değildi. Muhtemelen iki adamdan da bunu asla kazanamayacaktım. Ama bu sırrı saklayacaktım.

Şimdilik.

"Neden beni seçtin?"

Daha önce olduğu gibi cevap vermedi.

Sormayı bırakacağımı sandıysa çok ama çok yanıltmış.

"Beni arzuluyor musun?" Soru, ben durduramadan dudaklarımın arasından kayıp gitti.

Boğazını temizledi ve zihninin nazik bir cevap için yarıştığını görebiliyordum. "Sen çok güzel bir kadınsın."

Bu hayır demekti.

"Yani bu bizim..." Soruyu bitiremedim bile. Bu muhtemelen iyiydi, çünkü Xavier'in yanıtı uzaklaşmak oldu. "Ugh." Korkuluklara yaslandım, tüm vücudum alev alev yanıyordu.

Utanç. Belki de sakinleşmek için kendimi denize atmalıyım. Ya da kocamdan ders almalıyım.

Ve lanet çenemi kapalı tutacağım.

On bir

Brielle'in nefesi odamızı doldurdu. "Ekselansları. Ne giyyorsunuz?"

"Pantolon."

Karamel deri pantolon. Belime aynı renkte bir kemer sarılmıştı. Üstümde ise ekru bir tunik vardı. Yakasındaki yırtmaç derindi, göğüs kafesime kadar iniyordu ama iki yanından geçirilmiş bir ipe bağlayabiliyordum. Uzun kolları bileklerimden kelepçeliydi ve yumuşak kumaşının yanları çiçeklerle işlenmişti.

Her renkten çiçekler. Kırmızı, pembe, mavi, mor ve yeşil. En son ne zaman bu kadar renkli bir şey giydiğimi hatırlayamıyordum.

Son beş dakikadır aynada kendime bakıyor, bu kıyafetlerde bir kusur bulmayı umuyordum.

Ama lanet olsun.

Bu pantolonu sevdim.

Bunun sorumlusu can sıkıntısıydı. Son dört gündür bu giysiler bir köşede yığın halinde duruyordu. Ve son dört gündür o yığın benimle alay ediyordu.

Ne Brielle ne de Jocelyn deniz tutmasının üstesinden gelebilmişti ve onlara acı çektirmektense mümkün olduğunca az şey yapmalarını ve dinlenmelerini söylemiştim. O yığını sorduklarında, görmezden gelmelerini söyledim. Pantolonu görmezden gelmekte sorun yaşamadılar. Ben mi?

Sıkılmışım ve sıkılmak meraklı olmak demektir.

Turan kadınları neden bunları giyyordu? Rahatsız mıydılar?

Öğrenmeye karar vermişim. Brielle kahvaltayı kontrol etmek için mutfığa gittiğinde ve Jocelyn bize taze bir leğen su getirmek için dışarı çıktığında, günaha teslim oldum.

Onları giymeyi, kalitesiz olduklarını düşünüp reddetmeyi ve sonra da pencereden planlamışım.

Ama onları çıkaramıyor gibiydim. Kumaş pürüzsüz ve esnekti. Deri, kalçalarımın kıvrımlarını şekillendiriyor ve uyluklarımı sarıyordu. Pantolon şeklini koruyacak kadar yapıldı ama hareketi kolaylaştıracak kadar da esnekti.

Çizmelerim siyahtı ve daha önce hiç hissetmediğim bir deriden yapılmıştı.

Dokusu

neredeyse pul gibiydi. Malzemesi pantolondan daha kalındı, sağlamdı ama rahattı. Tabanları ve kalın topukları boyuma bir santim daha ekliyordu. Asla Brielle ya da Jocelyn kadar uzun olamayacaktım ama alabileceğim her bir santimi alacaktım.

Tunik biraz fazla büyüktü - ya da ben göğüslerime ve kaburgalarımaya göre şekillenmeyen bir üst giysiye alışık değildim. Ama dökümlü kalıbı bana tam bir hareket alanı sağlıyordu. Kollarımı başımın üzerine kaldırdığımda sıkılmıyordu.

Kıyafetlerle sınırlı olmamak çok garipti. Var olmayan eteklerimi kaldırmamak için bilinçli bir çaba sarf etmem gerekti.

"Korkunç değiller," dedim Brielle'e.

"Ama... pantolonlar erkekler içindir."

Bana erkek gibi göründüğümü söyleme şekli bu muydu? Benziyordum, sayılır. Pantolon ve botlar biraz erkeksi duruyordu. Ama *Cutter*'da tuniğinde çiçek olan tek bir erkek bile görmemiştim.

Evet, pantolon erkekler içindi.

Quentis'te. Artık Quentis'te değildik.

"Onları seviyorum," diye itiraf ettim. "Rahatlar. Ve gri değiller." "Eğer sorun renkse, sana Turah'ta bir elbise bulabileceğimize eminim.

Bu yola başvurmamıza gerek yok."

Yüz ifadesindeki dehşete neredeyse gülecektim. Günlerdir yüzünde gördüğüm tek şey üzüntü ve hastalıktı. "Görünüşe göre Turah'taki kadınların çoğu erkekler gibi giyiniyor."

Sanki bu kıyafetim için bir mazeretmiş gibi. Ben bir Quentis prensesiydim. Biz pantolon giymezdik.

Bazen kendi düşüncelerim Margot'nun sesine çok benziyordu.

"Yani uyum sağlamak için mi giyeceksin?" diye sordu.

"Bu o kadar kötü bir şey mi? Turanlılara uyum sağlamak?" İç çekti. "Muhtemelen olmaz. Takmak zorunda mıyım?"

"Hayır."

Brielle Turah'ta onların tarzına uyacak kadar uzun kalamazdı.

"Güzel." Yatağına doğru yürüdü ve kenarına oturdu. Yüzü solgun ve gözleri yorgundu. İrislerindeki kehribar rengi yıldızlar sönükleşmişti. "Kahvaltı bir saat içinde hazır olacak. Mutfak bu sabah darmadağınık. Dolaplardan birinin mandalı kırılmış ve dün geceki fırtına sırasında içerideki her şey savrulmuş."

Krisenth Geçiş zayıflar için değildi-Zavier'in uyarısı doğru çıkmıştı. Geçtiğimiz iki gün boyunca, sürekli fırtınalar ve dalgalı denizlerle boğuştuk. Brielle ve Jocelyn bu sürenin çoğunu yatakta geçirmişti.

Geçene kadar pencere kenarında oturur, bir şimşek geceyi aydınlatana kadar karanlığa bakardım.

Okyanus saatlerce bir o bir bu yana savrulduktan sonra nihayet rüzgârlar dinmiş ve yağmur dalgaları yatıştırmıştı.

Bu sabah pencereden dışarı baktığımızda, sanki yeni bir diyara yelken açmış gibiydik. Su, güneşin ve bulutsuz mavi bir gökyüzünün altında parılıyordu.

"Ben güverteye çıkıyorum," dedim Brielle'e. "Sen de benimle gelmelisin."

Bu odadan çıkıp temiz hava almam gerekiyordu. Bu ona da iyi gelecektir.

"Bu kıyafetle mi gidiyorsun?" Beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

"Gerçekten o kadar kötü mü?"

"Hayır."

"Yalancı."

Bana yorgun bir gülümseme verdi. "Bu farklı. Ama ne giyersen giy çok güzel görünüyorsun. Saçların da bu sabah çok güzel görünüyor. Çok yardımcı olamadığım için özür dilerim."

"değil." Kendi saçımı örmek umurumda değildi.

Küçük bir kızken, bir dadım vardı. Büyüdükçe, bir hizmetçim oldu. Ama bana yardım etmesi gereken kim olursa olsun, her zaman onların çekilip gittiği ve benim kendi başımın çaresine bakmak zorunda kaldığım zamanlar olurdu.

Fazladan bir görevliye ihtiyaç duyan ziyaretçiler olurdu. Hazırlıklara yardımcı olmak için mevcut tüm hizmetkarları gerektiren bir parti. Çamaşırhanede ya da mutfakta eksiklikler olabilir.

Ya da Mae kendi hizmetçisini korkutacak ve benimkini kız kardeşim çalacaktı.

Brielle benimle en uzun süre birlikte olan kişiydi, yaklaşık üç yıl. Ama toplamda, muhtemelen bu sürenin sadece yarısında giyinmeme ya da saçımı düzeltmeme yardım etmişti.

Tabii ki, sinir krizi geçirebilirdim. Birinden saçımı örmesini isteyebilirdim. Ama krizler ve talepler Mae'nin tarzıydı, benim değil.

"Gel bakalım." Yatağa doğru yürüdüm ve elimi uzatarak ayağa kalkmasına yardım ettim. "Hadi yukarı çıkalım. Burası çok havasız. Jocelyn gelip bizi bulacak."

İtiraz etmek için ağzını açtı, ama onu kapıya doğru sürükledim, merdivenlere varana kadar çekiştirdim. Sonra güverteye tırmanması için onu bıraktım.

Güneş yüzümü ısıttı, temiz ve tuzlu hava ciğerlerimi doldurdu. Kafam anında berraklaştı. Omuzlarımdaki gerginlik kayboldu.

Başka bir hayatta, belki bir denizci olabilirdim. Fırtına vurmadan önce, günlerimin çoğunu güvertede geçiriyor, Brielle ve Jocelyn'i odada bırakıyordum.

Eğer pruvada durup okyanusa bakarsam, özgürmüşüm gibi davranabilirdim. Roslo'daki kayalığıma bulabildiğim kadar yakındı. Alemin geri kalanı, sorumluluklar rüzgârda kaybolup gidiyordu.

Ekip hâlâ ben yokmuşum gibi davranıyordu. Nerede durursam durayım beni görmezden gelerek işlerine devam ettiler. Ama bu sabah güverteye adım attığımızda tüm gözler bize çevrildi. Elinde paspas olan bir adam bizi görünce neredeyse paspası düşürecekti.

Brielle muhteşemdi. Onları suçlayamazdım. Aşağıda saklandığı için muhtemelen onun gemide olduğunu unutmuşlardı.

Brielle'e bakışları görmezden gelmesini söylemek üzere döndüm ama yalnızdım. Hâlâ merdivenlerdeydi, bir eliyle tırazanı kavrarken diğer eliyle eteklerini tutuyordu - pantolonla merdiven çıkmak çok daha hızlıydı.

Bu da tüm erkeklerin bana baktığı anlamına geliyordu. Sorun pantolondaydı, değil mi?

Dikkat çekmek isteyen bir tip değildim. Aslında, bunu tamamen atlamaktan memnundum.

Odamda adımı haykıran gri bir elbise vardı. Pantolonun canı cehenneme. Eteklerimle ilgilenirdim.

Brielle'i geri çekilmeye zorlamak için döndüm ama daha aşağıya çekilemeden gözümün ucuyla yüksek bir figür belirdi.

"O giysilerin günler önce denize atılmış olacağını düşünmüştüm kraliçem." Gardiyan'ın sesi normalden daha derindi. Önceki gece çok fazla kullanmış gibi boğuk bir tonu vardı.

Dün geceki fırtınanın ortasında, bağırان adamlar duymuştum. O da onlardan biri miydi? Yoksa fırtına dindikten sonra *Cutter*'a geri mi yüzmüştü?

Günler önce denize atladığından beri onu görmemiştim.

Sıkı bir gülümsemeyi zorlayarak onunla yüzleştim ve gözlerinin rengine baktım.

Soğuk, zümrüt yeşili.

"Zavier bu kıyafetlerin Turan kadınları için tipik olduğunu söyledi," dedim. "Bir denemenin iyi olacağını düşündüm."

"Sen Turan değilsin." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Evet, ama kocam öyle. Bunları bana o gönderdi, siz de çok iyi biliyorsunuz, bu yüzden onun emriyle giyeceğim."

"İtaatkâr bir , değil mi Serçe? En azından unvan olarak."

Alaycı tonunu gizleme zahmetine girmedi. Biliyordu, değil mi? Xavier'in beni yatağına almadığını? Ve bu konuyu yalnız bırakmak yerine, yüzüme vurdu. Xavier'in karısını arzulamamasını benim suçummuş gibi gösterdi.

Bu adamdan nasıl da nefret ediyordum. Her karşılaşmamızda daha da fazla.

Eğer bir arbaletle nasıl ateş edileceğini öğrenseydim, hedefim bu adam olurdu. Berbat bir nişancılığım olması dışında. On bir yaşımdayken silah ustası bana yaylı tüfek kullanmayı öğretmeye çalışmıştı ve neredeyse ayağına bir ok gönderiyordum.

Tatar yayı dersleri aynı gün içinde başlamış ve bitmişti.

"Majesteleri?" Brielle en üst merdivene ulaştı, dengesini bulmak için kolumu kavrarken nefesleri kesildi.

Bu dokunuş beni düşüncelerimden kopardı ve Muhafız'ı öldürme hayallerimden uzaklaştırdı. Ne zaman bu kadar gaddar olmuştum? Hayatımda bir kez olsun birini öldürmeyi hayal etmemiştim.

Mae böyle mi yaratılmıştı? Yüzeyin altında gizlenen kana susamışlık? Belki de ablam ve ben o kadar da farklı değildik.

"Sen iyi misin?" Her hareketimizi izleyen adamı görmezden gelerek ona sordum.

Başka bir yerde olması gerekmiyor muydu? Brielle'in etrafında bilinen bir katilin olması fikri hoşuma gitmiyordu. Hayatımın güvende olduğundan oldukça emindim ama Muhafız'a onun ya da Jocelyn'in yanında güvenmiyordum.

"Biraz başım dönüyor," dedi.

"Muhtemelen fazla yemek yemediğin içindir. Sadece birkaç gün kalacağız."

Cümlem Brielle'in yanıma çarpmasıyla kısa kesildi, düşmemek için kollarını bedenime doladı.

Baş dönmesinden değil. Eteklerine takılıp düşmekten değil.

Tüm gemi o kadar sert sallandı ki güvertedeki herkes irkildi.

"O da neydi öyle?" Brielle, Gardiyan'ın "Yılanbalığı!" diye bağırdığı sırada sordu.

Adamlar görevlerini bırakıp geminin yan duvarlarına istiflenmiş silahlara koşarken bağırışlar havayı doldurdu.

"Zıpkınlara." Gardiyan'ın sesi etrafımızda gürledi, herhangi bir insanınkinden daha yüksekti. Herhangi bir insanınkinden. Daha çok bir hayvanın kükremesine benziyordu.

"Oh, Tanrım." Brielle titredi. "Öleceğiz."

"Ölmeyeceğiz." Onu merdivene doğru ittim. "Aşağı in. Şimdi."

Ancak daha ilk adımı atamadan Gardiyan kolundan tutup onu merdiven boşluğundan uzaklaştırdı.

"Gerçekten de bu gemi battığında en güvenli yerin aşağı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye homurdandı. "Otur. Sıkı tutun. Yoldan uzak dur."

Brielle'e ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Yerde hızla ilerledi ve güverteye çıkan merdivenin yanındaki köşeye kıvrıldı.

"Git." Gardiyan'ın gözleri bir anda yeşilden gümüşe döndü. Sonra beni direğe doğru bıraktı, merdiveni her seferinde iki basamak tırmandı.

Devasa direğin yarısına kadar yükselen platforma ulaştığında, sanki yüzeyin altında gizlenen canavarı görebiliyormuş gibi suya baktı.

"Cross!"

Adımı haykırdığında sıçradım.

Sırtı bana dönüktü. Hareket etmediğimi nereden

biliyordu? "Peki ya Jocelyn?" Brielle sordu. "Nerede o?"

Kahretsin. "Onu bulacağım."

Ancak ben merdivenlerden aşağı koşmadan aşağıdan bir adam seli süzüldü.

Yüzü kızarmış ve terden sıırıslıkm olmuş aşçı, iki elinde birer satır taşıyordu. Diğerleri sadece akşamları gördüğüm adamlardı. Gece tayfası. Bazıları pantolonlarının düğmelerini ilikliyordu. Diğerleri gömleklerini çekiştiriyordu.

Beni geçip emin adımlarla açık silah sandıklarına doğru koştu. Her adam dikenli bir mızrak aldı ve onu dış parmaklığa taşıdı. Bir adam kocaman bir zıpkını çözdü. Ucu dikenliydi ama ucunda babamın gemilerindeki balıkçıların kullandığı gibi ip ya da zincir yoktu.

O zıpkın balık tutmak için değildi. Katliam içindi.

Geminin dışını çevreleyecek kadar adam vardı.

Zavier neredeydi? O Marroweel katiliydi. Hâlâ uyuyor muydu? Eğer yataktaysa, kendi başıydı. Jocelyn'i bulmalıydım.

Ancak merdivenin ağzına ulaştığımda o çoktan tırmanmaya başlamıştı.

"Acele et." Ona el salladım, o kendi eteklerini yukarı bekledim.

Tepeye ulaştığında onu Brielle'e doğru ittim ve önce onun gitmesine izin verdim.

Gemi tekrar sarsıldığında hâlâ ayaktaydım. Ve sonra, geriye doğru uçup kırımın üzerine inerken görebildiğim tek şey kendi botlarım ve mavi gökyüzüydü.

Marroweel. Gövdede bir delik açmaya çalışıyor olmalı.

Kafatasındaki kemik.

"Sancak tarafına!" Muhafız benim baktığım yönü işaret etti ve arkamdaki her adam mızrakları omuzlarının üzerinde fırlatmaya hazır bir şekilde ileri atıldı.

Ayağa kalkıp hıçkırarak ağlayan Brielle ve gözleri fal taşı gibi açılmış Jocelyn'in yanına koşmak üzereyken canavar tekrar saldırdı.

Daha önce olduğu gibi tekneye aşağıdan vurmak yerine, devasa gövdesi sudan fırladı, pulları tüm sancak tarafına sürtünerek bizi havaya fırlattı.

Altımdaki zemin gökyüzüne doğru eğildi, karnımın üstüne düşerken tutuşum zayıfladı.

Yelkenler kadar yükseğe fırlayan marroweel'in ağzından kulakları yırtan bir çığlık koptu. Çığlık atarken dişleri bembeyaz parlıyordu.

Adamlar teknenin gövdesi boyunca demirlemiş olan zincirlere ve halatlara sıkıca tutunmuşlardı. Bazıları mızraklarını fırlatabilecek kadar ayakta kalmayı başardı. Birkaçı canavarın postuna saplanabildi ama onu yere sermeye yetmedi. Bir diğerini ise canavar devasa çenesiyle parçalara ayırdı.

Ama ne bir halatım ne de bir zincirim vardı. Tek yapabildiğim kaymaktı, geminin iskele tarafına doğru düşerken ellerim çılgınca pürüzsüz zemine tutunmaya çalışıyordu.

Yoluma akan suya doğru.

Çığlığım gürültü ve kaosu içinde kayboldu. Tam zamanında omzumun üzerinden bakarak korkuluğun ayaklarıma geldiğini görmek için döndüm. Sadece Daria'nın şansıyla iki botumu da korkuluklara koymayı ve kendimi denize uçmaktan kurtarmayı başarabildim.

Su güverteye sıçradı, pantolonumu ve gömleğimi ıslattı ve *Cutter* diğer yöne doğru şiddetle sallandı, marroweel'in zarif vücudu derinliklere doğru kayarak bir kez daha yüzeyin altında kaybolurken düzlüğe döndü.

Yüzüstü yatıyordum, ıslak, soğuk ve dehşet içindeydim. Ama hayattaydım. Hâlâ hayattaydım.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde kalbim gırtlığıma dayanmıştı.

Brielle parmaklıklara sıkıca tutunmuş, tanrılara dualar gözyaşları yüzünden akıyordu. Jocelyn kollarını Brielle'e dolamıştı, ya rahatlatmak için ya da tekrar sallanırsak diye tutacak bir şey olarak.

Elleri boş olan adamlar mızraklarını değiştirmek için koşular. Diğerleri kılıçlarını kınından çıkardı.

"Zıpkın," diye bağırdı Muhafız tünediği yerden, elini uzatarak.

İri yarı bir adam silahı Muhafız'ın göğsüne saplamak istercesine havaya fırlattı.

Ama Muhafız onu yumruğuyla yakaladı ve tam da marroweel'in yeniden yükseldiği anda döndürerek yerine oturttu.

Daha önce olduğu gibi, geminin sancak tarafı havaya kalktı ve beni dengesiz bir şekilde yakaladı.

Hazırlıklı olmalıydım. Geminin şiddetli yalpalamasını beklemeliydim. Gardiyan bana sıkı tutunmamı söylediğinde onu dinlemeliydim.

Bu lanet gemide bile olmamalıydım. Ve değildim, artık değildim.

Çizmelerim tutmadı ve bir sıçramayla suya düşmeden önce omurgam korkuluklara çarptı.

Soğuk bir şoktu, göğsümdeki nefesi çalıyordu. Sonra dalgaların ve geminin akıntıları beni çekmeye başladı. Beni derinlere çekiyordu.

Yüzdüm. Bacaklarımı sertçe tekmeledim, parmak uçlarımla yüzeye ulaşmaya çalıştım. Beş sert kulaç attıktan sonra özgürdüm, bir dalga başıma çarpmadan önce nefesimi içime çektim. Bir nefes daha çektiğimde bir çığlık koptu ve marroweel gemiyi terk ederek suya daldı.

Kalbim durdu.

Bir Marroweel ile okyanustaydım. Böyle ölecektim. "Tanrılar, kurtarın beni."

"Yüzün!" Muhafız küpeştede belirdi, diğer adamlar etrafında kümelenirken bana odaklanmıştı, hepsi de marroweel tekrar su yüzüne çıktığında kullanılmak üzere silahlanmıştı.

Dalgaları taradım, yanardöner bir yüzgeç, safır pullar ya da jilet gibi dişler aradım. Ama yalnızdım ve gemi uzaklaşıyordu.

"Lanet olsun, Cross." Gardiyan yumruklarını parmaklıklara vurdu. "Yüzün!"

Yüzün. İyi fikir.

Tüm gücümle tekmeledim, dalgalarla bir ritim buldum. Bacaklarım hiç bu kadar sert pompalanmamıştı, kollarım tüm gücüyle suyu çekiyordu.

Daha hızlı. Daha hızlı gitmek zorundaydım. Vücudumdaki her kas yanmaya, protesto etmek için ağrımaya başladı ama acıyı bastırdım ve gemiyle birlikte kalmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Ama gittikçe . Yeterince hızlı değildim.

Adamlar gemiyi yavaşlatmak için yelkenleri indirdikçe yelkenler buruşmaya başladı. Sonra sertçe iskele tarafına döndüler, sanki geri dönüp beni almaya çalışıyorlardı.

Ne kadar hızlı yüzersem yüzeyim, rotayı ne kadar çabuk değiştirirlerse değiştirsinler, yeterli olmayacaktı.

Bir Marroweel'i asla alt edemem. Ve eğer suda mahsur kalırlarsa, canavarın merhametine kalırlar.

Güç, hız kaslarımdan sızdı, soğuk tekmelememi gittikçe zorlaştırdı.

Gardiyan bana baktı, odağı hiç değişmemişti, sanki beni ilerletmek istiyordu.

"Hadi gidelim!" Küpeşteye bir yumruk daha indirdi ve bir an için denediğimi haykırmak istedim. Ama benimle konuşmuyordu. Adamlara bağırıyordu.

Bir elinde zıpkın, diğerinde ipiyle bir tayfa belirdi.

Muhafız görüş alanından çıkana kadar geri çekildi. Sonra zıpkın geldi, arkasında akan halatla birlikte havada uçuyordu, parlak gökyüzüne karşı kahverengi bir çizgi.

Sivri ucu bacağımın yanındaki suyun içinde kaybolduğunda, etime batacağından emin olarak nefes nefese kaldım. Halat kolum boyunca sürüklendi ve iki elimle yakaladım, beni suyun içine çekerken sıkıca tuttum.

Güvertedeki adamlar beni daha hızlı ve daha hızlı bir şekilde *Cutter*'a doğru çekerken göğsüm dalgalara çarparak zirvelerine ulaştı.

. Yirmi metre. On beş.

Sert bir şey bacağıma sürtündü. Keskin bir şey.

"Hayır." Mesanem gevşerken uyluklarımin arasına ıslak bir sıcaklık yayıldı.

Hayatımda hiç böyle bir korku hissetmemiştim. Aşağıda, bedenimin altındaydı. Onu göremiyordum ama geliyordu. O gemiye ulaşmama izin vermeyecekti.

Her zaman çok büyüleyici bulduğum canavarlar tarafından yenecektim.

Turah'a asla ulaşamazdım. Asla eve gidemeyeceğim.

"Bekle." Gardiyan'ın emri beni korkudan kopardı. Gemiye baktığımda gümüş gözleri beni bekliyordu. Zıpkını havadaydı, silahın ucunun ötesine bakarken yüzü ürkütücü derecede sakindi.

bir püskürme sesi vardı, bir geminin su alırken çıkardığı sesin aynısı.

Gövde denizi yarmış.

Ama peşimdeki bir gemi değildi.

Ölümdü.

Eğer öleceksem, son görüşümün sıra sıra dişler olmasını istemedim, bu yüzden Guardian'a kilitli kaldım.

Ahmağın teki olabilirdi ama en azından yakışıklıydı. Bir hayatın sonunda güzel bir yüz görmekten daha kötü şeyler de olabilirdi.

Benimki de ıslanmıştı, gözyaşlarım tuzlu suya karışmıştı. On metre. Çok yaklaşmıştım. Çok, çok yakın.

Ve çok uzakta.

"Şimdi." Onun emriyle ellerimdeki ip sertçe çekildi ve sudan öyle hızlı çekildim ki karnım düştü. Boğazımdan bir çığlık koptu.

Ama çığlık atan tek kişi ben değildim.

Marroweel sudan dışarı fırladı, ağzı beni bütünüyle yutmak için genişlemişti. Boğazından gelen çığlık o kadar yüksekti ki derimi dalgalandırdı.

Gözlerimi kapattım, ellerim ipten kaymaya başladıkça acıyor ve zonkluyordu. Tutuşum gevşedi, parmaklarımın gücü azaldı. Ama canavarın bekleyen çenelerine düşmek yerine, *Cutter*'ın güvertesine çakıldım.

Yana doğru devrildiğimde vücudum buruştu.

"Düşmesine izin vermeyin," diye bağırdı Muhafız. "İçeri çekin." İçeri çekmek mi? Bir dirseğimin üzerinde doğrulup gözlerimi açtım. Mavi pullar. Ayaklarımdan birkaç santim uzakta.

"Ah!" Bakışlarım canavarın omurgasından boynuna ve kafasına doğru ilerlerken güvertede kayarak uzaklaştım.

Zıpkınla şişlenmiş bir kafa.

"Majesteleri." Brielle ve Jocelyn yanıma , dizlerimin üzerine çökmeme yardım ederken ikisi de hıçkırarak ağlıyordu.

Brielle kollarını omuzlarıma doladı ve sıırıslıkam gömleğimin içine ağladı.

"Öldüğünü sanmıştım."

"Ben de öyle," diye fısıldadım, nefesim kesik kesik geliyordu.

Adamların ötesinde, ayaklarımdan dibindeki ölü canavarın ötesinde yeşil yelkenler belirdi.

Cleaver yaklaştı, *Cutter*'ın yanında duramayacak kadar hızlı süzülüyordu ama Xavier'in bir gemiden diğerine sıçrayabileceği kadar yakındı.

Yüzü sertti, ölüleri incelerken ifadesi okunamıyordu.

marroweel ve mürettebat arka yarısını sudan çıkarıyor.

Gardiyan ellerini kalçalarına koymuş, göğsü zor nefes alıp vererek inip kalkıyordu.

Zavier güverteyi taradı ve beni arbedenin içinde buldu. Tüm vücudu sarktı. Sonra tekrar Muhafız'a baktı ve başıyla onayladı.

Gardiyan başıyla onayladı.

"Zavier." Savaşçılarından biri onu sırt üstü yatan ve güverteye kan sızan bir adamın yanına götürdü. Geminin yıkık sancak tarafından kopan bir tahta parçası adamın kalçasına saplanmıştı.

Zavier. Ona Prens ya da demiyorlardı.

Gardiyan ortaya çıktı, beni ayağa kaldırdı ve çok kızgındı. Brielle ve Jocelyn'e "Bizi yalnız bırakın," diye bağırdı.

Her iki kadın da güvertede ölü bir canavar olduğunu ilk kez fark etmiş gibi telaşla uzaklaştı. Jocelyn bir çığlık attı ve aşağıya inmek için merdivenlere doğru koştu.

Gözlerindeki gümüş rengi eriyen metale dönüştü. Yüzüme doğru eğildi, o kadar yaklaştı ki burunlarımız neredeyse birbirine değecekti. "Sana bir emir verdiğimde, itaat edeceksin."

"Özür dilerim."

Özrüm onu daha da öfkeliendirdi. Roslo'da hissettiğim o uğultu, kaynayan öfke yüzeye çıktı. "Sana kaçmanı söylersem kaçarsın. Saklanmanı söylersem saklanırsın. Tek ayağının üzerinde zıpla ve saçını okşa dersem, o zaman sen. Lanet olsun. Hopla. Anlaştık mı?"

"Hayır."

Bu kelime onu olduğu kadar beni de şaşırttı. Belki de çok fazla deniz suyu yutmuştum? Ama körü körüne kabul edecek değildim. Yirmi üç yılımı her hareketimi dikte edebileceklerini düşünen adamlardan emir alarak geçirmiştım. Benden bu kadar.

Bu adam için güç kullanamazdım. Ona bu kontrolü vermeyi reddettim.

Zaten çok şey kaybetmişken olmaz.

Gözlerini kırıştırdı, belli ki farklı bir cevap bekliyordu. "Ne dedin sen?"

"Hayır." Son gücümü kullanarak omuzlarımı dikleştirdim ve çenemi kaldırdım. "Kendim için bir güvenlik meselesi olduğunda dinleyeceğim. Diğer insanlar için. 'Yoldan çekilmek' için elimden geleni yapacağım. Ama her hevesinize boyun eğmeyeceğim. Beni küçük gördüğünüz için kendimi küçük düşürmeyeceğim.

Önemsiz. Sessiz kalmamı istiyorsan, o Marroweel'in beni öldürmesine izin vermeliydin. Ben senin liderlik edeceğin savaşılarından biri değilim. Ben senin komuta edeceğin karın değilim. Yani hayır, aramızda bir anlaşma yok."

Kabul etmesine ya da cevap vermesine ihtiyacım yoktu. Söyleyecek başka bir şeyim ve tartışacak enerjim yoktu, bu yüzden topuklarımın üzerinde döndüm, merdivenlere doğru ilerlerken ayaklarım botlarımın içinde gıcırıyordu.

Ama aşağıda kaybolmadan önce durakladım ve omzumun üzerinden konuşmak için döndüm. "Hayatımı kurtardığınız için teşekkür ederim."

Bir gün, eğer şansım olsaydı, bu iyiliğin karşılığını onunkini alarak öderdim.

On iki

Dün beni neredeyse yiyecek olan marroweel, kalın bir zincirle *Cutter*'ın direğine asılmıştı. Güverteye adım attığımda canavarın süt rengi gözleri, çürümüş balık kokusuyla birlikte beni karşıladı.

Belki de yatakta kalmalıydım. Belki de orada yeterince uzun süre kalsaydım, sonunda uyuyakalırdım.

Dün geceyi karanlık tavana bakarak, Jocelyn bir o yana bir bu yana dönüp dururken Brielle'in kâbus görerek inlemesini dinleyerek geçirdim. Mürettebat gemideki hasarı onarırken gövdeye vuran çekiç seslerini dinleyerek.

Gözlerimi her kapattığımda yine okyanustaydım. Canavarın vücudunun bacağıma dokunduğunu hissettim. Nefesini ayaklarımda hissettim ve çığlığını kulaklarımda duydum.

Bin yıl geçse de o sesi asla unutamam.

Brielle, Turah'a varana kadar odamızdan çıkmayı reddetti. Jocelyn mutfağa gidecekti ama güverteye adım atmayı reddetti. Belki de doğru fikirdeydiler.

Ama korku beni aşağıda hapsetmeyecekti. Dün sona eren benim hayatım değildi. Eğer *Cutter* saldırıdan kurtulmuş ve yelken açmaya devam etmişse, ben de yelken açmaya devam edecektim.

Ben de omuzlarım dik bir şekilde güverteye çıktım ve canavara yaklaştım.

Koku çok ağırdı. Burnum yerine ağzımdan nefes almadan önce öğürdüm.

Marroweel'in burun deliklerinden bir kovaya kan damlıyordu. Kova neredeyse ağzına kadar doluydu ve sürekli damlaması muhtemelen birilerinin onu sık sık boşalttığını gösteriyordu.

Yine öğürdüm.

Bu koku, çünkü çilede okyanusun yıkayıp götürdüklerinin yerine koymak için bu sabah saçıma sürdüğüm boyadan yüz kat daha kötüydü. Şansım yaver giderse, Guardian'la tartıştığım o birkaç dakika boyunca saçlarımdan kahverengiden çok kızıl olduğunu kimse hatırlamayacaktı. Saç rutinimi şimdi ya da hiçbir zaman savunacak enerjim yoktu.

"Aç mısın?" Bir hançerin ağzındaki elma dilimi yüzüme doğru itildi.

"Hayır." Gardiyan'ın elini ittim, midem bulanıyordu.

Dilimi ağzına attı, çiğnedikçe meyve çıtırdıyordu. Gözleri bugün elaydı. Belki de normal rengi buydu.

Canlı, cesur renkleri tercih ederdim. Onun normal bir adam olmadığını hatırlamayı kolaylaştırıyordu.

"Sakın bana birazcık kan gördüğünde miden bulandığını söyleme?" diye sordu. "Bir kova kadar kanı 'azıcık kan' olarak görmem zor."

Elmadan bir parça daha kesti, sonra çekirdeği denize attı. Elma bitince hançerini kaburgalarına bağladığı kınına soktu. Sonra yerdeki kovayı süpürdü ve dökmek için geminin kenarına taşıdı.

Kıpkırmızı bir akıntı bekliyordum ama sıvı kırmızı değildi. Bana Voster'ın gözlerini hatırlatan en koyu yeşilin bir tonuydu.

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü.

Bu kanın kırmızı olması gerekmiyor mu? Rıhtımdaki Marroweel'lerin kanı kırmızıydı. Bu neden farklıydı?

Canavarın burnundan düşen taze damlacıklar güvertenin tahtalarına sıçradı, birkaçı terliklerime doğru sıçradı.

Bu sıçramalar elbisemin eteklerini lekelemeden önce bir adım geriye sıçradım. Dünkü yüzmeden sonra botlarımın, pantolonumun ve tuniğimin iyice yıkanması gerekiyordu. Kurumaları için asılmışlardı ama hepsi tuzdan katılaşmıştı. Bu yüzden şimdilik gri elbiseler ve düz terliklere geri dönmüştüm. Ama uzun sürmeyecekti.

Turan kıyafetleri dün hayatımı kurtarmıştı. Belki de bu bir pantolon ve bir tuniğe gereğinden fazla değer vermektir, ama ayak bileklerinizin etrafında etekler varken tekme atmanın çok daha zor olduğunu bilecek kadar elbiseyle yüzmüştüm.

Gardiyan boş kovayı canavarın altına koydu. "Bu kan kırmızı değil."

"Çok dikkatlisin Cross."

Kaşlarımı çattım. "Zavier'in öldürüp Roslo'da bıraktığı dişi marroweellerin kanı kırmızıydı. Bunun kanı neden yeşil? Gözleri neden siyah değil de beyaz? Erkek mi yoksa başka bir şey mi? Farklı bir canavar türü mü?"

Gardiyan kollarını göğsünde kavuşturarak canavara baktı. "Bu bir erkek."

Bu neden bu kadar büyük olduğunu açıklıyor. Dişilerin neredeyse iki katı . Kafatasından çıkan kemik iki kat daha uzundu. Yüz hatları da o kadar zarif değildi. Yüzü köşeli, burnu daha genişti.

Dişiler korkunçtu. Erkekler? Kemik ürpertici. Bugün hayatta olmam için hiçbir sebep yoktu.

"Beni öldürmesi gerekirdi," dedim. "Suyun içinde bacağıma bir şeyin sürtündüğünü hissettim. O anda beni yemesi gerekirdi. Neden yemedi?"

"Benim tahminim? Gemiye odaklanmıştı. O kargaşada, kuyruğuyla size dokunana kadar suyun içinde olduğunuzu fark etmedi bile."

"O kadar şanslı olduğumu sanmıyorum. Daria hiçbir zaman benim yanımda bir tanrıça olmadı."

"O zaman dün olduğu için minnettar ol."

Teşekkürler, Daria. "Hızlı yüzüyorsun," dedim.

"Bugün de bariz olanı söylemeye devam edecek misin? Çünkü başka yükümlülüklerim de var."

Gözlerimi devirmiştim. *Ukala.* "Neden beni kurtarmak için suya atlamadın? Daha hızlı olmaz mıydı?"

Her anı tekrarlayarak geçirdiğim bir geceydi ve beni en çok rahatsız eden şey de buydu. Neden o zıpkını atmayı, beni almak için yüzmek yerine gemide kalmayı seçmişti.

Ya da benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını riske atmazdı.

Ya da aynı anda birden fazla görevi yerine getirmeye çalışıyordu. Beni kurtarmak. Canavarı öldür.

Kaşları kalktı. "Bir dahaki sefere bir marroweel tarafından neredeyse yutulduğunda, onun çenesinden kurtulma şeklinin kabul edilebilir olduğundan emin olmak için önce sana danışayım mı?"

"Öyle demek istemedim-" Başımı salladım. Düşüncelerimi ifade kadar yorgun ve yıpranmışım, bu yüzden denemeyecektim bile. "Özür dilerim. Nankörlük etmek istememiştim. Hayatımı kurtardığınız için tekrar teşekkür ederim."

Kaşlarını çattı ama bana başıyla onay verdi.

"Neden cesedini saklıyorsunuz? Neden denize atıp hepimizi pis kokudan kurtarmıyorsunuz?"

"Bu pullar çok değerli. Hasat edildikten sonra elden çıkaracağız."

"Oh." Okyanusa doğru baktım. "Başka bir Marroweel saldırısı için endişelenmeli miyim?"

"Pek olası değil. Gerçi Krisenth'te Marroweel'ler dışında korkulacak başka yaratıklar da var."

"Senin gibi mi?" Cevap otomatik olarak dilimden döküldü. Bir refleks.

Babamı ya da Margot'yu öfkeliendirecek o fevri, küçümseyici sözlerden biriydi. Normalde kendime sakladığım düşüncelerden biriydi.

Ancak Guardian söz konusu olduğunda, iğneleyici yorumlarıma engel olamadım. Aklıma ne gelirse ağzımdan çıkıyordu.

Gözlerini canavara dikti ve eğer sorum onu rahatsız ettiyse bile belli etmedi. "Tüm canavarlar tanrılardan doğmaz kraliçem. yaratıldık."

Bizi. O zaman o da kendini bir canavar olarak görüyordu. Onu yaratan kimdi?

Şimdi sorma zamanıydı. Babam için biriktireceğim bilgileri araştırmanın tam zamanıydı. Ama bugün Muhafız'ın sırlarını araştırmak istemiyordum. Bu yüzden farklı bir Turan aramak için güverteye göz gezdirdim.

Benim kocam.

"Zavier nerede?"

"*Cleaver*'da."

"Orada mı kalıyor?" Bugünden önce sormak hiç aklıma gelmemişti. Odasının *Cutter*'da bir yerde olduğunu varsaymışım ama dünkü saldırı sırasında burada olmadığını ve yelken açtığımızdan beri yollarımızın pek kesişmediğini düşünürsek, zamanını farklı bir gemide geçirmeyi seçmiş olması mantıklı geliyordu.

Karısından uzakta.

"Zavier'in nerede olduğunu merak ediyor musun, Sparrow? Neden ona nerede uyduğunu sormuyorsun?"

O cevabın içine doğru yürüdüm.

"Belki de bir gün bana göstermesini umuyorum." Kirpiklerimi kırıştırdım ve ona en tatlı gülümsememi verdim.

Omzumun üzerinden bir gırtlak sesi duyuldu. Gardiyan'ın sırtışı bunun sadece bir kişi olabileceğini gösteriyordu.

Döndüm ve Xavier'i beklerken buldum.

"Benim odam sizinkiyle aynı duvarı paylaşıyor," dedi. "Benim korucularım *Cleaver*. Dün Marroweel saldırdığında onlarla birlikte eğitim yapıyordum."

"Ah." Canavarla tekrar yüzleştim, eğer dümdüz bakarsam, İki adam da yüzümün yandığını göremezdi.

Gardiyan sessiz bir kıkırdama çıkardı.

Dudağım kıvrıldı. Beni aşağılamaktan bu kadar hoşlanan biriyle daha önce hiç karşılaşmamışım.

Zavier, marroweel'e yaklaşıp yanından geçti ve leşini inceledi.

Kuyruk, kenarları fırfırlı ikiz yanardöner yüzgeçlere doğru sivrilir. Dişiler gibi erkeğin de turkuaz uçlu safir mavisini pulları vardı. Dişilerin zarif özellikleri olmasa bile, bu canavarın güzelliği nefes kesiciydi. Omurgasında eksik olan bir dizi pul dışında kusursuzdu.

Zırhındaki U şeklindeki boşluk griydi ve bir yara izi gibi kabarcıklar oluştuyordu. Peki

Marroweel'ler birbirleriyle kavga eder mi? Başka bir canavar bu erkekten bir ısırik almaya mı çalışmıştı? Belki de ikisi Krisenth'te bölge için kavga etmişti.

Bu, aşağıda gizlenmiş, saldırmayı bekleyen başka bir erkek olduğu anlamına mı geliyordu? Kollarımı belime sararak titredim.

"Endişelenmeyin kraliçem. Sizi güvende tutacağız," dedi Muhafız. "Özellikle de kalırsanız. Üzerinde. . Gemide. Gemide."

Ona inanmıştım. Xavier ve adamlarının beni güvende tutacağına inandım. Ama ya tutulmaktan bıktıysam? Ya kurtarıcım olması için bir adama güvenmek istemiyorsam?

Eğer kaderimi gerçekten kontrol etmek istiyorsam, o zaman başkasının beni tehlikeden kurtarmasını bekleyemezdim. Benim için her zaman savaşacak tek kişi bendim.

Nasıl dövüşüleceğini bilmemem çok kötü. "Bir kılıç istiyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

Gardiyan her zamanki gibi tahmin edilebilir bir şekilde kuru bir kahkaha attı. "Bir kılıçla ne yapacağını biliyor musun?"

Bağırsaklarına gömme hayali dışında mı? Hayır, pek sayılmaz.

"Silah ustamızla eğitim aldım." Mae'nin aldığı eğitime hiç benzemiyordu, muhtemelen benden yıllar önce vazgeçtiği içindi ama eğitim eğitimdi. Arada kalan bazı dersler olmalıydı, değil mi?

"Kendine zarar vermeni istemiyorum," dedi Xavier.

Ahh. Kocamdan ne güven oyu ama. Roslo'daki silah ustasından aynı bahaneyi duymamış olsaydım daha az acı verebilirdi.

Eğitimime son vermesinin sebebi buydu. Babama kendime ya da bir başkasına zarar vereceğimden endişelendiğini söylemişti -Mae. Aslında beni daha iyi, daha kolay bir öğrenci -yine Mae- için terk etmek istemişti.

Bahanelerle işim bitmişti.

"Ben iyi olacağım." Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Ve ısrar ediyorum. Turah'ın tehlikeli olduğu konusunda beni uyarmıştın. En azından beni bu tehlikeye karşı silahlandırabilirsin."

Xavier'in ağzı ince bir çizgi halinde büzüldü.

Hayır derse yapabileceğim pek bir şey yoktu. Ayağımı yere vurmak ve surat asmak benden çok Mae'nin tarzıydı. Ama yeşil bakışlarını tuttum, bana bir şans vermesini diledim. Bana geçmişte çoğu insanın inandığından daha fazla inanmasını.

Evet de. Lütfen.

Bana baktı, ifadesi okunamıyordu.

Lanet olsun. Kesinlikle hayır diyecekti.

Yüzümün önünde bir kılıcın kabzası belirdi.

Muhafız bıçağı tuttu, parmakları keskin kenarlardan kaçınmak için pürüzsüz metali sıkıştırıyordu. "Al şunu."

Bekle. Bana kılıcını mı veriyordu?

"Tamam." Avucumda düğün fiyaskosundan kalan kesik hâlâ sarılıydı, çünkü açtığı yara kabukları yüzünden kılıcın kabzasını bandajımın üzerinden kavradım. Kabzadaki girintiler elim için çok büyüktü ama parmaklarımı aşınmış oluklara sığdırmak için elimden geleni yaptım.

Muhafız bıçağı bıraktığı anda silah düştü ve ucu ahşap güverteye battı.

Oops.

"Kaldır onu," diye emretti.

İki yumruk yapıp havaya kaldırdım ve belime kadar yükselttim.

"Ağır mı?" diye sordu Muhafız.

"Öyle olduğunu biliyorsun." Ona ters bir bakış attım ve tekrar düşmesini engellemek için tüm gücümü kullandım. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi sen tut." Bir parmağını ucunun altına soktu ve boynuna kadar kaldırdı. "Tam burada."

Ah. Yani bu bir çeşit testti. "Bu mı?" Ağzının

köşesi yukarı kalktı. "Şimdilik."

Zaman yavaşlarken kılıcı tutarak dişlerimi sıktım. Kılıç şimdiye kadar gördüğüm ya da dokunduğum tüm silahlardan daha ağır, daha sağlamdı. Kılıçlarla çok fazla zaman geçirmediğimi kabul ediyorum. Bu kadar büyük olması gerekiyor muydu? Bu kadar ağır olmasaydı kullanımı daha kolay olmaz mıydı? Anlaşılan öyle değilmiş. Gardiyan muhtemelen bu şeyi bir tüy gibi sallıyordu.

Bana baktı, ela gözleri bıçağın uzunluğu boyunca kısılmıştı.

Boğazı tam oradaydı. Tam silahın ucunda. Eğer hamle yaparsam, eğer hızlı bir hareket yaparsam, nefes borusuna gönderebilirdim.

Test bu muydu? Onu öldürmeye çalışmadığımı mı?

Kalbim hızla atıyor, kollarımdaki kaslar yanmaya başlıyordu. Avuçlarım terlemeye başlamıştı.

Tut şunu. Sadece tut. Tüm enerjimi bu kılıca yönlendirdim.

"Yoruldu mu, Sparrow?" diye sordu Muhafız.

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Bu kelimeyi son zamanlarda senden çok duyuyorum."

"Alış buna." Şakaklarımda ter boncukları oluştu. Kollarım titremeye başladı.

"Durabilirsin, Odessa," dedi Zavier.

Başımı salladım. "Tutabilirim."

"Ayak parmağının üstüne düşüreceksin." "Ben iyiyim."

Tanrım. Bu kılıcı ayak parmağımın üstüne düşürecektim.

Sadece biraz daha uzun. Bunu yapabilirim. Bu kılıcı Muhafız'ın boğazında on saniye daha tut.

On. Dokuz. Sekiz.

Kollarım o kadar titriyordu ki bıçak sallanıyordu. Yedi.

Altı. Beş.

Onu bırakacaktım. Lanet olsun. Bu saçma testi geçemeyecektim. Dört.

Üç. İki.

Muhafız o kadar hızlı hareket ediyordu ki, çok geç olana kadar onun değiştiğini göremedim. Bir an, kılıç boğazına nişan almıştı. Bir sonraki hamlesinde ise kılıca vurarak onu ellerimden havaya fırlattı ve kabzası onu bekleyen kabzasına çarpana kadar uçtan uca devrildi.

Sonra bıçak başka bir boğazı hedef aldı.

Benimkine.

Soğuk metal çenemin alt tarafına dokunduğunda yutkundum.

"Eski nişanlının büyük bir kılıcı olmamalı." Gardiyan'ın gözleri zümrüt yeşili parladı, ses tonundan kinaye damlıyordu.

Kaşlarımı çattım ve bıçaktan uzaklaşmak için geriye doğru bir adım attım. Sonra Zavier'le yüzleştım. "Eee?"

Konuşulmayan konuşmalarından birini daha yapabilmeleri için Muhafız'a baktı.

Zavier içini çekti ve başını salladı. "Peki. Sana bir kılıç alacağız."

Umarım gerçekten sallayabileceğim bir kılıçtır.

"Teşekkür ederim." Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden oradan uzaklaştım ve güverteden geçerken gülümsememi gizledim.

Evet. Kollarım gevşek deniz yosunu gibi hissediyordu ama amacıma ulaşmıştım. Testi geçmiş ve kendimi savunmuştum.

Belki de bunu çok çok uzun zaman önce yapmalıydım. Belki biraz daha omurgalı olsaydım babam bana güvenirdi. Ona *hayır* deseydim.

Ya öyle ya da hayatımı zindan ederdi.

Brielle ve Jocelyn'e aşağıya ineceğimi söylemek için merdivenlerden inmeye başladım.

bugün bir kılıç kazandı, ama üç adım aşağıda durdu.

Odamda yapacak bir şey yoktu. Xavier ile yolumun kesişmemesinin nedeni saklanıyor olmamdı.

Elbette güvertede ölü balık kokusu vardı ama pruvada durursam, arkamda marroweel olacaktı. Bu yüzden döndüm ve kapıya doğru tırmanıyordum ki derin bir ses beni dondurdu.

"Yayılıyor." Xavier'in sesi sessizdi.

"Biliyorum," diye mırıldandı Gardiyan.

Ne yayılıyordu? Marroweel'ler mi? Bu Yediler Zinciri'nin onları Krisenth'ten uzak tutamayacağı anlamına mı geliyordu? Babamın gemileri hâlâ tehlikede mi olacaktı?

"Onu silahlandırmak muhtemelen kötü bir fikir." *Onu*. Ben. "Muhtemelen," dedi Muhafız.

Geri çekildim, dönüp beni gizlice dinlerken bulacaklarından emindim. İyi bir prenses yakalanmadan önce aşağıya inerdi. Ama ben iyi bir prenses değildim.

Xavier ona, "Seni öldürmeye çalışacağının farkındasın," dedi.

Kalbim merdivenlerden aşağı yuvarlanarak düştü.

Babamın benden onu öldürmemi istediğini biliyorlar mıydı? Yoksa bu sadece bir tahmin miydi? Bunun bir önemi yoktu. Şüpheleri doğruydu. Bu da Muhafız'ı öldürmeye en çok yaklaştığım anın birkaç dakika önce kendi kılıcı boğazındayken olduğu anlamına geliyordu.

"Onu silahlandırmanın gerçekten akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?" Xavier sordu. Gardiyan güldü. "Daha kötü fikirlerim vardı."

Onlar merdivenlerden çıkıp kış güverteye doğru ilerlerken ben de merdivenlerden aşağı süzıldüm.

Günün geri kalanını da Brielle ve Jocelyn ile birlikte odamızda saklanarak geçirdik.

On üç

Deniz kuşlarının sesi beni ölü uykumdan uyandırdı. Kahvaltıya geç kalırsam Margot'nun beni çok fazla azarlamayacağını umarak yorganımın altına girdim.

Yatağımın bir o yana bir bu yana sallanması dışında. Vücudumun üzerindeki battaniyeler *benim* battaniyelerim değildi.

Yataktan kalkarken gözlerim açıldı ve bir gemide olduğumu hatırladım.

"Blarg." Yüzümü yastığıma gömdüm ve inledim.

Dışarıdaki kuşlar, eskiden yatak odamın penceresinden süzülen kuşlara benziyordu. Cıvıltıları ve ötüşleri o kadar tanıdıktı ki, keyifli bir an için kendimi kalede hissettim.

Evdeydim.

Açık pencereden güverteden gelen sesler, dalgaların uğultusuna ve martıların çığlıklarına karışıyordu.

Bu, *Cutter*'da kuşlarla uyandığım ilk sabahtı. Tekrar doğruldum, o kadar hızlıydı ki başım döndü.

Kuşlar. Kuşlar kara demektir.

Yataktan fırlayıp cama doğru koşarken uyku sisini kafamdan silkeleyerek yorganı üzerimden attım. Beyaz bir kuş süzülerek yanımdan geçti, kanatlarını açarak daireler çizdi ve gözden kayboldu.

"Dışarıda kuşlar var," dedim ve aceleyle giysi almak için dolaba yöneldim.

Brielle yatağından doğrulurken iç geçirdi. "Daha erken." Jocelyn hâlâ baygındı.

"Kalk. Giyin." Gri bir elbise çıkardım. "Sanırım kıyıya yaklaştık."

"Ne?" Bacaklarını yatağın üzerinde salladı ve benim yaptığım gibi pencereye doğru . "Jocelyn."

Hiçbir şey. O kadın ölü gibi uyuyordu.

Uyku tişörtümü çıkarmış, elbisemi iç çamaşırlarımın üzerine geçirmek üzereydim ki göz ucuyla bir şey dikkatimi çekti.

Kapının yanında bir yığın kıyafet duruyor.

Kilitli kapı.

"Bunları oraya sen mi koydun?" Katlanmış yığını işaret ettim, Brielle'in bunu yapmayacağını biliyordum ama yine de sordum.

"Hayır."

Allesaria'daki odamın daha iyi bir kilidi var mıydı? Yığını toplamak için yürüdüm.

Başka bir tunik, bu sefer kolları yeşil yapraklarla işlenmiş. Bir çift deri pantolon daha, bu sefer koyu kahverengi. Ve okyanusta yüzmemiş, aynı garip, pul dokulu siyah deriden yapılmış bir çift bot.

Anlaşılan iki gün önce beni gri elbisemle görmek Xavier'in hoşuna gitmemişti.

Kılıçla yaptığı testten beri, Xavier'in Muhafız'ı uyarmasına kulak misafiri olduğumdan beri, koridorun sonundaki su dolabına yaptığım kısa ziyaretler dışında bu odadan çıkmamıştım. Brielle de öyle. Jocelyn yemeklerimizi mutfaktan alıp masamıza getirmişti. Onlar uyuklarken, nakış işlerken ya da bir daha asla denize açılmamaya yemin ederken, ben günlüğüme bir marroweel resmi çiziyordum. Bu geminin başka bir resmini.

Tanrım, çok sıkılmıştım. Kollarım ve bacaklarım huzursuzdu, zihnim de öyle ve temiz hava için yanıp tutuşuyordum. Güneşin yüzümde parladığını hissetmek için.

Belki de bu kıyafetler saklandığım yerden çıkmam için bir davetti.

Belki kabul ederdim.

Yani Xavier ve Gardiyan onu öldürmeye çalışacağımdan şüpheleniyorlardı. Bir önemi var mıydı? Hayır. Pek değil. Şüphe kanıt değildi. Ve ne olursa olsun şüpheleneceklerdi.

Yine de Allesaria'ya gider ve babama şehre nasıl sızacağıma dair haber gönderirdim. Yine de Muhafız'ın güçleri hakkında her bilgiyi toplardım. Babamın listesindeki diğer her şeyi yapardım.

Ama cinayet? İçimde suikastçı olmak için bir güç olduğundan emin değildim. Yine de bu, Muhafız'ın yüzündeki kalıcı olarak silmenin yollarını hayal etmemi engellemezdi.

"Yine o pantolonu giymeyeceksiniz, değil mi Majesteleri?" Tuniği açıp başıma geçirdiğimde Brielle bana dehşet dolu bir bakış attı.

"Geçen gün önlük giymiş olsaydım bu kadar hızlı yüzemezdim. Ayrıca, onları seviyorum."

Yüzü ekşidi. "Öyle mi? Ama onlar çok... erkek."

Cutter'daki hiçbir adamın işlemeli tuniği yoktu. Onun için bir şey

bu odayı terk etseydi fark . Onu dışarı çıkmaya zorlayacak değildim.

Birlikte geçirdiğimiz günlerden sonra, hepimizin bir mola verme zamanı gelmişti.

"Ben yukarı çıkıyorum. Sen de gelmek ister misin?" Cevabını o söylemeden önce biliyordum.

"Kesinlikle hayır." Tekrar uzandı ve yastığına doğru kıvrıldı.

O ya da Jocelyn'in nasıl bu kadar çok uyuyabildiği beni aşırıyordu ama ikisi de mide bulantılarını tam olarak atlatamamışlardı. Brielle *Cutter*'a bindiğimizden beri neredeyse hiç yemek yememişti. Sekiz gün olmuştu ve elmacık kemiklerinde bir çukurluk vardı.

Umarım karaya ulaştığımızda ikisi de daha iyi hissederdi.

"Size bir şey getirmemi ister misiniz?" diye sordum.

"Bu soruyu sana benim sormam gerekirdi." Ben giyinmeyi bitirirken o bal rengi gözlerini kapattı ve uyukladı.

Kalın, kahverengi bir iple örülmüş saçlarımla kapıya doğru giderken botlarımı çekiştirdim ve arkamdan kapattım. Sonra merdivenleri tırmandım, güverteye ulaştığımda midemde bir sinir fırtınası koptu.

Ölü Marroweel gitmişti. Çürüyen cesedi olmadan hava tuzlu ve taze kokuyordu. Beyaz martılar suya dalmadan önce tepelerinde süzülüyor, bazıları gagalarında küçük gümüş balıklarla çıkıyordu.

Birkaç adım ötede duran bir adama doğru yürüdüm. Yaşlıydı, kahverengi tenliydi ve uçları kıvrılmış beyaz bir bıyığı vardı. Sardığı ip ön kolum kadar kalındı. "Affedersiniz. Turah'tan ne kadar uzaktayız?"

Uzun bir süre bana baktı, bakışları benimkiler üzerinde daraldı. Bu değerlendirme o kadar tanıdıktı ki bir an için Roslo'daki rıhtıma geri dönmüş gibi oldum. Bir dükkân sahibine selam verdiğimde, gözlerimdeki kehribar rengi yıldız patlamalarının yokluğu onu şaşırtıyordu.

Bazen insanlar gözlerimi sorardı. Ama çoğunlukla, diğerlerini yeterince tedirgin ediyordu ve başka tarafa bakıyorlardı.

Kaslı kolları hâlâ ipi çekmeye devam ederken adam bakışlarını kaçırmadı. Sonunda çenesini pruvaya doğru salladı.

"Teşekkürler mi?"

Gerçek, sözlü bir cevap çok mu fazla olurdu? Bu gemide benimle konuşan tek Turanlılar Xavier ve Gardiyan'dı. Neden böyle oldu? Mürettebata bana hiçbir şey söylememeleri talimatı mı verilmişti?

Bu adama sormanın bir anlamı yoktu, ben de onu işiyle baş başa bırakıp yürüdüm.

Pruvaya doğru.

Mürettebatın her üyesi bugün güvertede, kıyıya ulaşmaya hazırlanıyor gibiydi.

Yoldan çekilmek için elimden geleni yaparak yanlarından geçtim. Geminin ön tarafına ulaştığımda dirseklerimi küpeşteye dayadım ve gözlerimi kısarak uzaklara baktım.

Hiçbir şey yoktu. Görebildiğim kadarıyla sadece su vardı.

"Yakında karayı göreceksin, Serçe. Öğleden önce Turah'a ulaşacağız." Muhafız arkamda durmuş, geminin duvarına yaslanmış, ayak bileklerini çaprazlamıştı.

Devasa, iri yarı bir gölgeye sahip olmak gibiydi. Bu adamın ne zaman hava almaya çıksam beni rahatsız etmekten başka işi yok muydu? Bir an olsun huzur bulamaz mıydım?

"Görüyorum ki teslimatımı almışsın." "Odama girmeyi kes."

"O çok sevdiğin kelime neydi?" Düşünüyormuş gibi yaparak çenesine vurdu. "Hayır."

Gün ortası. Tek yapmam gereken gün ortasına kadar gitmekti. Kıyıya ulaştığımızda ne olacağından emin değildim ama en azından bu lanet gemide birlikte kapana kısılmayacaktık.

Duvarı itti ve aramızdaki mesafeyi kapattı, adımları bir kedinin fareyi takip etmesi gibi kasıtlıydı. Zümrüt gözleri odaklanmış ve keskindi. Sakalları daha gürdü ve asi bir hal almaya başlamıştı.

"Tıraş olman lazım." Bu saçma bir yorumdu. Yüzündeki kıllar kesinlikle beni ilgilendirmezdi ama her zaman olduğu gibi, o söz konusu olduğunda aklımdan geçen her düşünce ağzımdan çıkıyordu.

"Öyle mi kraliçem?" Kaburgasına bağlı hançere uzandı ve onu kınından çıkardı. Bıçağından yakalamadan önce havada hızlı bir takla atarak yukarı fırlattı. Sonra almam için önce sapını uzattı.

Elleri taştan mı yapılmıştı? O bıçaklar derisini nasıl hiç kesmedi?

Çenesini kaldırıp boynunun uzun sütununu ortaya çıkarırken silahı kavradım. Tenine bakarken omuzlarımdan garip bir ürperti geçti.

Sadece bir boğazdı. Her insanda bir tane vardır. Peki kalbim neden bu kadar hızlı atıyordu? Boğazını bu kadar çekici yapan neydi? Kordonlu kas. Ortasında yutkundüğünde sallanan o şişkinlik. Beni saten bir kurdele gibi saran baharatlı, erkeksi koku.

"İşte sana fırsat. Devam et. Boğazına saldır."

Yutkundum. Gerçekten onu öldürmeye çalışmamı mı söylüyordu? Bu da başka bir test miydi?

"Beni tıraş edecek misin, etmeyecek misin?" diye sordu.

Yüzüm kızarıırken gözlerimi boynundan ayırmaya zorladım. "Ben senin uşağın değilim. Kendin yap."

Çenesini indirdi ve bakışlarımız çarpıştı, onunki eğleniyordu, benimki sinirlenmişti. "Küçük silahlarla başlayacağız. Gemide kullanabileceğin kılıç yok, bu yüzden eğitime hançerle başlayacağız."

"Vay be." Boştaki elimi kaldırdım, avuç içim dışarıdaydı. "Ne demek 'biz'?"

"Tehlike durumunda silahlanmayı siz istediniz. Size bir silah verebiliriz ama nasıl kullanacağınızı bilmiyorsanız pek bir işe yaramayacaktır."

"Bekle. Beni eğitiyor musun?" Hayır. Kesinlikle .

"Biri yapmak zorunda."

Bu işi isteyen daha yaşlı, daha yavaş bir korucu yok muydu? Ünlü bir katilden eğitim almaya ihtiyacım yoktu. Sıradan bir öğretmen yeterli olurdu.

"Bu *senin* fikrindi," diye espri yaptı. "Tabii fikrini değiştirmediyse. Uyku programını bölüyor muyum? Başka bir zaman için yeniden planlayalım mı?"

Söylediği gibi, boğazına saldırmalıyım. "Hayır." En sahte gülümsememi takındım. "Şimdi olsa çok güzel olurdu."

"Çok güzel," diye taklit etti. "İlk ders, o bıçağı almama izin verme."

Başımı salladım ve sapını daha sıkı kavradım.

Bıçağı almasına izin verme. Tamam. Yeterince kolay.

Yeşil gözlerindeki parıltının midemi bulandırması dışında. Bir dakika. Neyi kaçıırıyordum?

Yarım adım ilerledi.

Geri çekildim, geminin sivri pruvasında sıkışıp kalmadığımdan emin olmak için omzumun üzerinden kontrol ettim. Küpeşte yakındı, bu yüzden bıçağı daha yukarıda tutarak yana doğru hareket ettim. Tekne bir dalgayla sallanırken bileğim biraz yalpaladı, botumun kenarı bir döşeme tahtasına takıldı.

Gardiyan bana yarasa kanatları çıkarmışım gibi baktı.

"Ne?"

"Hiçbir şey."

"Bir şey," diye tısladım. "Bana öyle bakmayı kes. Bana bıçağı almana izin vermememi söylemiştin. Bunu yapan benim."

"Belki de daha basit bir şeyle başlamalıydık. Yürümek gibi."

Dilimi çıkarma isteğime karşı koydum. "Kalın tabanlı ayakkabılar giymeye alışık değilim."

"Terliklerini göndereyim mi?"

"Hayır," diye homurdandım, o ilerlerken tekrar geri çekildim, bu sefer tam bir adım.

Gözleri kısıldı, yüz hatları sertleşti. Ve tekrar hareket ettiğinde, her şey bulanıktı.

Bileğimdeki acının farkına bile varamadan bıçak elimden uçup gitti. Sonra düşüyordum, sert bir gümbürtüyle kırımın üstüne düştüm.

Ow. "Bana çelme mi taktın? Gerçekten mi?"

"Tek yaptığım bıçağımı geri almaktı. Kendine çelme taktın." Ağzının kenarları kıvrıldı.

"Eğer bana gülersen, Izzac'a yemin ederim ki seni gözünden bıçaklamanın bir yolunu bulurum." Ölüm Tanrısı'na daha önce hiç dua etmemiştim ama her şeyin bir ilki vardır.

Muhafız çömeldi, bıçak parmaklarının ucunda sallanıyordu. "Beni tehdit etmek akıllıca değil."

"Sürpriz, sürpriz. Senden korkmuyorum."

Muhafız hakkındaki söylentileri duyduktan, Banner'ın kardeşi hakkındaki hikâyesini dinledikten sonra bile korkmadım. Neden korkmadın? Nedenini daha sonra irdelemeye çalışacağım. Şimdilik o bıçağı geri istiyordum.

Homurdandım, kendimi güverteden kalkmaya zorladım. Sonra elimi uzattım ve ayağa kalkmasını bekledim. "Tekrar denemek istiyorum."

"Bu noktada Xavier'in haklı olduğunu düşünüyorum. Ya kendine zarar vereceksin ya da birisi seni kendi kılıcınla öldürecek."

Bu tamamen mümkündü. Ama parmaklarımı şıklattım ve avucumu açtım. "Tekrar."

Başını salladı ama hançeri uzattı. "Rakibinin karşısında dik durma. Dövüş duruşu al. Silah ustan sana en azından bunu öğretmiş olmalı."

Belli belirsiz tanıdık geliyordu.

Hafifçe yana kaydım, sol ayağım sağ ayağımın önünde olacak şekilde onun ayaklarını yansıttım. "Tamam. Ben hazırım."

"Tanrılara şükürler olsun," diye mırıldandı.

Saldırdığında, gerçekten hazırdım. Ayağımın takılmaması için ayaklarımı toplamaya dikkat ederek geriye doğru süründüm. "Ha!"

Gözlerindeki parıltı midemi düğümledi.

Kahretsin. Başıım çok büyük beladaydı.

Bu sefer bana çelme taktı. Ön bacağını hızlıca benimkine doğru savurdu ve dengem bozuldu. Ellerimin ve dizlerimin üzerine düşerken bıçağı elimden aldı.

En azından kırımın üstüne düşmemiştim. Bu biraz daha az utanç vericiydi.

Ayağa kalktım ve bıçağı almak için elimi uzattım.

Ancak tekrar elden ele geçiremeden mürettebattan biri adını seslendi. "Muhafız."

Bir parmağını kaldırdı. "Bugünlük bu kadar yeter." "Bu kadar mı? Şimdiden bırakıyor musun?"

"Etrafta dolaş. Botlarını giy."

Yani eğitimime gerçekten yürüyüşle başlıyorduk. *Vay* be. Bu beni ne kadar zavallı yaptı?

Bunun cevabını düşünmeyecektim.

"Peki. Gardiyan," diye . "Herkes sana gerçekten böyle mi sesleniyor? Bir adın olmalı."

"İstiyorum."

Bekledim. Ve bekledim. Ve bekledim. "Peki, ne ?"

Daha yakına eğildi, sesi alçaldı. "Belki sana söylerim. Eğer hak edersen."

Bu adam söz konusu olduğunda her zaman bir sınav vardı. "Güvenini kazanmak gibi mi?"

Gülüştü mizahtan yoksundu. "Bir gün benim adımı hak edebilirsin. Ama hata yapma Cross. Sana asla güvenmeyeceğim."

Evet, sıraya gir.

Başka bir şey söylemeden çekip gitti. Ayrılık yorumunun ne kadar incittiğini göremeden.

Sorun bende miydi? Yaptığım, söylediğim bir şey mi insanların bana doğal olarak güvenmemesine neden oluyordu?

Dedikodu yapmazdım. En son ne zaman bir başkasının sırrını paylaştığımı hatırlamıyordum. Bazen insanların haberi olmadan onları çizirdim. Belki de bu bir istilaydı. Çizimlerimi çok az kişinin görmesi dışında.

Gençken babama ve Margot'ya kaşlarımı çattıktan sonra sanatımı çoğunlukla kendime saklamıştım.

Peki benim neyim vardı da kimse bana güvenmiyordu? Yoksa gerçekten güven eksikliği miydi? Belki de sorunun özü inançtı.

Kimse bana *inanmıyordu*. Kimse yetenekli olduğuma güvenmiyordu.

Dövüşemedim. Sakarlıklarımdan payıma düşeni fazlasıyla aldım. Mae gibi kurnaz ve sinsi değildim. Babam Crux ve Allesaria hakkındaki tüm gerçeği benden saklamıştı çünkü yakalanıp sırlarını ifşa edeceğimden korkuyordu.

Endişelenmesine gerek yoktu. Muhafız'a asla gerçeği söylemem. Önceliğim babamın göreviydi. *Onun* güvenini kazanmak. Ona değersiz bir şebboy kızı olmadığımı kanıtlamak. Ve bunu yaparken, halkımızı kurtarmanın bir yolunu bulmasına yardım edebileceğimi umuyordum.

İmkânsız bir görev gibi görünebilirdi ama lanet olsun, henüz pes etmiyordum.

Ayak parmaklarımı oynatarak botlarıma baktım. Güvertenin etrafında tur atmak utanç vericiydi ama yine de yaptım, döndüm, döndüm.

Kıç tarafa her ulaştığımda, suyun karşısına bakmak için durakladım. Uzaklarda bir yerde altın bir şehir vardı. Benim altın şehrim.

Babam bu yolculukta nasıl ilerlediğim konusunda endişeleniyor muydu? Margot kahvaltı masasındaki boş koltuğuma bakıp, geç kaldığım için beni azarlayabilmek için orada olmamı diledi mi? Mae çoktan odama taşınmış mıydı? Arthy nasıldı? Ben ayrıldığımda sayıları öğreniyordu. Şimdi ne kadar sayabiliyordu? Banner gelininin başkası tarafından alınmasına hâlâ kızgın mıydı?

Zavier yanımda durmadan bir an önce arkamda bir boğaz temizlendi. Gözleri yorgundu ve çenesi kirli sakallarla kaplıydı. Onun da tıraşa ihtiyacı vardı. Ve uzun bir gece uykusuna. "Yakında Turah'a varacağız."

"." Başımı salladım. "Mürettebatın benimle konuşmasına izin var mı?" "Evet." Kaşları birbirine çatıldı. "Neden?"

"Yok."

"Ah."

Bunun bir cevap olması mı gerekiyordu? Beni görmezden gelmeleri kimin umurundaydı? Bu beni neden bu kadar rahatsız etti? Muhtemelen bu ekibi bir daha görmeyecektim.

Belki de beni rahatsız etmesinin nedeni, temkinli olmak için iyi bir nedenleri olmasıydı. Xavier'in dediği gibi, Turanlar Turanlar'a sadıktı.

Nasıl giyinirsem giyineyim, nasıl davranırsam davranayım, ben bir Turan değildim.

Ama hâlâ bir Quentin miydim? Beni gerçekten kendilerinden biri olarak gören var mıydı? Yoksa krallıklar arasında sürüklenen bu tekne gibi miydim?

"Eğitim seansı nasıl geçti?" Xavier sordu.

Omuz silktilim. "Beni eğitmesi senin fikrin miydi? Yoksa onun mu?" "Benim. O Turah'taki en iyi savaşçıdır."

Ona baktım, burnunun düz çizgisini ve alnının üstündeki gümüş bandı inceledim. Bunu hep takar mıydı? Neredeyse tenine yerleşmiş gibiydi, sanki o taçla büyümüştü.

"İyi misin?" diye sordu. "Üzgün görünüyorsun."

Omuz silktim. "Sadece evimi özledim." Yalan değildi. Ama gerçek değildi. "Zavier."

Daha önce konuştuğum bıyıklı adam yaklaşırken ikimiz de döndük. "*Cannon*'da sana ihtiyaç var," dedi.

Zavier başıyla onayladı ve iskele tarafına bakarak diğer geminin yaklaştığını gördü. Sonra tek kelime etmeden bıyıklı adamı takip ederek güverteden indi, ben de Roslo'ya doğru uzanan denize son bir kez baktım.

Eğer evimi özlemiyorsam, bu evdeki herkesin de bensiz hayatına devam ettiği anlamına mı geliyordu? Mae söz verdiği gibi Arthy'ye sarılıyor muydu? Kardeşim gittiğimi fark etmiş miydi?

Cevaplar muhtemelen kalbimi kıracaktı. Bu yüzden güverteyi terk ettim, adamları son hazırlıklarını yapmaları için bırakırken ben de Brielle ve Jocelyn'e toplanma zamanının geldiğini söylemek için aşağı indim.

Her iki kız da duyuru üzerine canlandı.

Öğleden birkaç saat sonra, demirler atılmış ve mürettebat bizi kıyıya götürecek sandalları hazırlarken, kış tarafa dönüp son bir kez açık okyanusa baktım.

Beni özleyen var mı? Ben onları özledim mi? Evet, özledim.

Ama düşündüğüm kadar değil.

"Majesteleri," diye seslendi Jocelyn güverte merdivenlerinin dibinden. "Vakit geldi."

Bir zamanlar yaşadığım hayata sırtımı döndüm. Geleceğe yöneldim.

Turah'a doğru.

Zavier'in krallığı geminin ötesinde, sığ suların ve kumsalların ötesinde belirliyordu.

Bir sonraki kayık için Brielle ve Jocelyn ile sıraya girdim ve beklerken gemiyi inceledim.

Muhafız, sabah erken saatlerde bulunduğumuz *Cutter*'ın pruvasında duruyordu. Kolları kavuşturulmuş ve çenesi sabitlenmişti. Kıyıya güvenli bir şekilde ulaştıklarından emin olmak için kayıkları izliyor gibi görünüyordu.

Ama gözleri tekneleri takip etmiyordu. Karanın kendisine bakıyordu,

İfadesi sert ve gözlerini kırpmadan.

Sanki Turah bir düşmanmış

gibi. Ya da bir savaş alanı.

aşağı buz gibi bir su süzülür gibi bir ürperti süzüldü.

Cutter'a ayak bastığımdan beri ilk kez hasta olacaktım gibi hissediyordum.

"Majesteleri, önce siz gitmek ister misiniz?" Brielle el işaretiyle

Bir tayfa elini uzatmış, merdivenden aşağıdaki sandala inmemize yardım etmek için bekliyordu.

"Devam et," dedim ona.

Başını salladı ve geçti. O güvenli bir şekilde aşağıya indiğinde, Jocelyn'i gönderdim.

Belki de *Cutter*'dan ayrılmaya tam olarak hazır değildim.

Onu yanımda hissettiğimde, sinirlerim midemde çırpınarak ilerliyordum.

"Yollarımızı burada ayırma ihtimalimiz var mı?"

"Henüz değil." Gardiyan'ın gülümsemesi kurtçaydı. Tehditkârdı. Ve hiç de çekici değildi, en ufak bir şekilde. "Turah'a hoş geldiniz kraliçem."

On dört

Jocelyn elimi öyle sert kavradı ki parmak eklemlerim çatladı. Sandalın bankı üç kişi için yeterince genişti ama o kadar yakın oturuyordu ki neredeyse kucağımdaydı. Brielle diğer tarafımda oturuyordu, kıyı şeridini izlerken sırtı kaskatı kesilmişti.

Jocelyn, "Bir daha asla bir tekneye ayak basmazsam, mutlu bir kadın olarak öleceğim," dedi. "Böyle söyleme. Eve yelken açmalısın."

Kahverengi gözlerini hüznü doldurdu.

"Eve gideceksin," dedim. "Annene söz vermiştin, unuttun mu?"

"Evet." baktı, *Kesici'nin*, *Balta'nın* ve *Cannon*, hepsi kıyı şeridi boyunca daha derin sulara demirlemiş.

Zavier sandalımızın ön tarafında oturuyordu, duruşu sert ve omuzları gergindi.

Kıyıya gitmek üzere kayığa bindiğimizde tek kelime etmemişti. Sessiz, düşünceli prence geri dönmüştü. Leydimin hizmetçileri duymak için etrafta olduğu için miydi?

Muhtemelen. İkisine de konuşabildiğini söylememiştim. Bu güven testinde başarısız olmayacaktım.

Eğer o sessiz kalırsa, ben de kalırım.

Kürek çeken adamın her iki kulağında da altın halkalar vardı. Boynunun yan tarafını dolambaçlı bir dövme süslüyordu. Bileklerine deri kelepçeler ve başına kırmızı bir eşarp takmıştı. Kürekleri suya her daldırıp çekişinde kolları esniyordu.

Kıyıya çıktığımızda *Cutter*'a döneceğine dair his vardı içimde.

Gemiler buradan nereye gidecekti? Bu büyüklükteki gemiler için bir liman olmalıydı. Neden bir şehre gitmedik? Neden bizi burada, hiçliğin ortasında bıraktılar?

Gittiğimiz kumsal pürüzsüz, gri kumlardan oluşan kısa bir alandı. *Cleaver* ve *Cannon*'dan gelen kayıklar çoktan karaya çıkmıştı.

Zavier'e düğünümüzde eşlik eden dört savaşçı, sığ sulardan sahile doğru ilerleyerek eşyalarını boşaltıyorlardı. Sandıkları ya da çantaları yoktu. Sadece giysileri, silahları ve çantaları vardı.

göğüslerinde.

Kıyıda beş sandık vardı. Benimkiler. Biri Brielle için. Bir tane de Jocelyn için. Xavier'in bile fazla eşyası yoktu. Savaşçıları gibi, sadece bir çantası vardı.

Belki de bavulumuzu hafif tutmamızı söylemeliydiler.

Sahili tarayıp Muhafız'ı aradım. Turah'a yaptığı uğursuz karşılamadan sonra kayığa inerken onu kaybetmiştim. Beni takip etmesini bekliyordum ama yukarı baktığımda gitmişti.

Kaşıntılı bir döküntü gibi ortaya çıkma eğilimi göz önüne alındığında, bir yerlerde kaldığından emindim.

"Yakınlarda bir şehir olduğunu düşünüyor musun?" Brielle sesini alçaltarak sordu.

Dövmeli kürekçimiz kaşlarını çattı, sessizliği tamamen makul bir soruyla bozduğu için sinirlendi.

"Bilmiyorum. Ben bir şey görmüyorum."

Eğer bir kasaba varsa bile manzaranın içinde kamufle olmuştu. Ormanda bir yol ya da patıkaya dair hiçbir iz yoktu.

Kumun ötesinde, uçları rüzgârda sallanan kamış otları vardı. Sonra sık çam ağaçları ve çalılıklarla kaplı tepeler yükseliyordu. Bir sis perdesi en yüksek tepeleri örtüyordu ve hava serin, rüzgâr .

Bu plaj yalnız ve yersiz görünüyordu, sanki her iki tarafındaki gri kayalar yavaşça onu ele geçiriyor ve boğulmak için suya itiyordu. Quentin plajlarından o kadar farklıydı ki, buna plaj denebileceğinden bile emin değildim. Kilometrelerce uzanan beyaz, güneşin öptüğü kumlar yoktu. Sıcak ve misafirperver değildi.

Güzel olmasına rağmen. Sağlam. Korkutucu. Ama güzeldi.

Sığ sulara ulaştığımızda Xavier ayağa ve teknenin kenarından atladı, bizi kıyıya çekerken botları her adımda su sıçratıyordu. Elini beklemedim ve yan tarafa doğru adım attım, çizmeli topuklarım kuma gömüldü. Quentis'teki plajlar gibi yumuşak ve sıcak değildi. Bu sert ve , her adımda topuklarıma karşı koyuyordu.

Saçımın bir tutamı rüzgâra kapılıp ağzıma uçtu, çekip almadan önce boyamın tadı dudaklarımda acılaştı.

Brielle ve Jocelyn kıyıya çıktıktan sonra Xavier, taş yüzlü korucularının beklediği çimenlere doğru onu takip etmemizi işaret etti.

"Eşyalarımız mı?" Ben sordum.

Bakışları sessiz bir cevapla omzumun üzerinden geçti.

Beş adam bavullarımızı birkaç adım geriden taşıyor, izlerimizi takip ediyordu.

Kum.

Geriye doğru baktığımda onu fark ettim.

Gardiyan kıyıda, okyanusun ulaşamayacağı bir yerde duruyordu. Kıyafetleri ıslaktı, saçları omuzlarına dökülüyordu. Ve yalnız değildi.

Baş Rahiple konuşuyordu. Nefesim boğazımda düğümlendi.

Voster büyüünü hissedemedim. Çok mu uzaktaydı? Gemilerde onu hissetmememin nedeni bu muydu?

Oh, Tanrım. Bu bizimle birlikte Allesaria'ya seyahat edeceği anlamına mı geliyordu? Onun büyüünün sürekli ve yakınımda olması fikri içimi kemiriyordu. Her gün onun acısıyla başa çıkabileceğimden emin değildim.

Başrahip ve Muhafız konuşurken başlarını bir arada tuttular. Aralarında daha önce fark etmediğim bir yakınlık vardı. Neredeyse sevgi doluydular, kardeş gibiydiler.

Muhafız'a güçlerini Voster mı vermişti? Bu kadar hızlı yüzebilmesinin sebebi bu muydu? Bu kadar hızlı hareket edebiliyor muydu?

Çok açık görünüyordu. Çok kolay. Ama bu kadar basit olabilir miydi? Sihirlerini insanlara verebilirler miydi?

Vosterlar büyüleri ve kökenleri konusunda olduğu kadar nerede yaşadıkları ve kardeşliği kaç rahibin oluşturduğu konusunda da ketumdular. Onlar hakkında okuduğum kitap çoğunlukla spekülasyondan ibaretti. Tanık ifadelerinin raporları.

Babam benden Gardiyan'ın yeteneklerinin kaynağını bulmamı istemişti. Belki de bana sormak yerine Kardeş Dime'a danışmalıydı.

Gardiyan rahibin söylediklerini başıyla onayladı, sonra bir adım geri çekildi ve iki elini kalbinin üzerine koyarak hafifçe eğildi.

Baş Rahip de aynı hareketi yaptı. Sonra bir elini Muhafız'ın omzuna koydu.

Bu dokunuş tüylerimi diken diken edebilirdi ama Gardiyan hiç irkilmedi bile.

Baş Rahip'in sırtında tanıdık siyah bir çanta vardı. Serçelerin Kalkanı.

O anlaşmayı yanında saklıyordu. Bu belgelerin nerede saklandığını hiç merak etmemiştim ama Voster'ın bunların korunmasından sorumlu olması mantıklı geliyordu. Başka hangi antlaşma ve anlaşmaları kontrol ediyorlardı? Yediler Zinciri'nin kayıtları saklanmak üzere saklanıyor muydu?

Bu belgeler kaybolursa ne olur?

Yoksa yok mu edildi?

Geriye hiçbir şey kalmazsa anlaşma bozulacak mıydı? Babamın planı bu muydu? Serçelerin Kalkanı'nı kırmak mı? Kardeşliğin depolarını avlamak, sonra da anlaşmaları yakıp kül etmek mi?

Rahip Muhafız'ın gitmesine izin verdi, sonra kumsalda kayalara doğru yürüdü. Çıplak ayaklarıyla kayalara ustalıklarla tırmandı, elleri bordo cübbesinin eteklerini kavırıyordu. Sonra orman tarafından yutuldu ve gözden kayboldu.

Nereye? Voster Turah'ta mı yaşıyordu? Yoksa Ozarth'ın sınırına mı gidiyordu? Belki de Baş Rahip Allesaria'yı evi olarak görüyordu.

Ama ters yöne gidiyor gibi görünüyordu. Eğer o da Allesaria'ya seyahat ediyorsa, bizimle değildi.

İleriye doğru baktım, aklımda bir sürü soru dönüp duruyordu. Xavier'in önündeki savaşçılar sıralarından ayrıldı, her biri sazlık otların arasından farklı bir yol açtı.

Brielle ve Jocelyn Xavier'in arkasında kaldılar. Ben de Baş Rahip'in kaybolduğu yere son bir kez bakmak için yavaşlayarak hepsinin arkasından geldim.

Sorunlarım kalenin galerisinde Kardeş Dime ile karşılaştığım gün başlamıştı. Baş Rahip'in babamın taht odasına süzüldüğü gün.

Korku içimde çukurlaştı. Bu Baş Rahip'i son görüşüm değildi, değil mi? Emin olmamın bir yolu yoktu ama hayatımı mahvetmeyi henüz bitirmediğini iliklerime kadar hissediyordum.

Muhafız kumların üzerinde yürümeye başladı, bir elini ıslak saçlarının arasından geçirip yüzünden uzaklaştırdı. İri eliyle sakalındaki suyu çekti. Benimkiyle aynı krem rengi kumaştan olan tuniği neredeyse şeffaftı. Göğsünün gücüne, dalgalı karnının hatlarına göre şekilleniyordu.

Karnıma bir sıcaklık yayıldı, aşağıya doğru birikti. *Tanrım, hayır.* Yumruklarımı ve azı dişlerimi sıkarak gözlerimi ileri doğru zorladım.

Evet, çekiciydi ama yakışıklı bir yüzün ve taştan oyulmuş bir vücudun dikkatimi görevimden uzaklaştırmasına izin veremezdim, veremezdim. O adam bir katildi. Anlık bir fiziksel tepkinin kararımı gölgelemesine izin vermeyi reddettim.

Muhafızla ilgili tüm düşünceleri bir kenara bırakıp arkamda bavullarımızı taşıyan adamları dinledim.

"Jack'in burada olacağını sanıyordum," dedi bir adam.

Başka bir adam . "İki ay önce Ramsey'in milislerine katıldı.
O zamandan beri onu görmedim."

Ramsey. Kral Ramsey Wolfe gibi mi? Xavier'in babası mı?

Milisleri mi vardı? Neden? Kraliyet ordusu yeterli değil miydi?

Yoksa bu milisler Xavier'in korucuları gibi seçkin bir savaşçı grubu muydu?
Belki de göç sırasında koruma ve sığınaklara liderlik etmek için eğitilenler?

Geriye çekildim, kulaklarım daha fazlasını duymak için gerildi, ama
adamlar kulak misafiri olduğumu fark etmiş olmalılar ki tek kelime daha
etmediler.

Bir atın kişneme sesiyle ayak parmaklarımın ucuna kalktım ve yokuşu
tırmanırken Brielle'in başının arkasından baktım. Tepede durakladım,
ağaçlarla aramıza dolmuş atlara ve insanlara baktım. Her biri bir takıma
bağlı beş araba vardı. İki kesilmiş odunlarla doluydu.

Erkeklerle birlikte etrafta dolaşan birkaç kadın vardı ve kıyafetleri
benimkine benziyordu. Deri pantolonlar ve sağlam çizmeler bol tuniklerle
eşleştirilmişti. Sade ama kullanışlı kıyafetler. Kadınların çoğunun saçları
örgülüydü, benimkinden pek de farklı değillerdi.

Belki de bu insanların arasına karışabilirdim. Yeni gelmediğim için Serçe
olduğumu bilmelerine imkân yoktu. Bu görünmezliğin verdiği bir rahatlık
vardı. Hayatımın çoğunu fark edilmekten kaçınarak geçirmiştım. Dikkat
çekmekten hiçbir zaman hoşlanmamıştım ve Turah'ta buna kesinlikle
ihtiyacım yoktu.

Aynı şekilde giyinmiş olsak bile, gruba yaklaştığımızda çok fazla göz
yolumu izledi. Çok fazla insan açıkça baktı. Atlarla ilgilenen erkekler durup
profilimi inceledi. Kadınların bakışları sadece benim üzerimde değil, Brielle
ve Jocelyn'in üzerinde de yoğunlaştı. Sade mavi elbiseleri içinde ayrı
duruyorlardı.

Hepimiz ayrı durduk.

Xavier'in atları çoktan eyerlemiş olan savaşçıları hızlı bir duyuru yapmış
olmalıydı. Haber hızla yayılıyordu.

Ben Xavier'in prenses geliniydim. Serçe.

Görünmezlik buraya kadarmış.

Xavier arabaya doğru yürüdü ve sandıklar arkaya yüklenirken hepimiz
arabanın yanında durduk.

Bronz tenli muhteşem bir kadın yaklaştı. Siyah saçları şakaklarından
örgülüydü, üç sık sıra halindeydi ve geri kalanı omuzlarının etrafında
serbestçe kıvrılıyordu. Sırtında kınında bir kılıç vardı. "Xavier."

Onaylamak için çenesini eğdi, sonra bana işaret etti.

Sanırım Brielle ve Jocelyn yanındayken ancak bu kadar tanıtım yapabilirdi. Kadın küçük bir selam verdi. "Prenses Odessa Wolfe."

Bana bu şekilde mi hitap edeceklerdi? Kesinlikle hayır. "Bana Odessa de. Lütfen. 'Prenses' ve 'Wolfe' gereksiz."

Kaşlarını kaldırarak Xavier'e baktı. Gözleri zengin, güzel bir kahverengiydi. Turan yeşili yıldız patlamasıyla birlikte, kumsalın ötesindeki ormanın rengindeydiler.

Xavier başını sallayarak ona unvanları atması için izin verdi. Ve adını da. Belki de bana Prenses Odessa Wolfe derse onu düzeltmeye devam edeceğimi biliyordu.

"Odessa," dedi kadın. "Benim adım Tillia. Hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim."

Omzuna asılı üç boş çantası vardı. Onları çıkarıp birini bana, diğerlerini de Brielle ve Jocelyn'e uzattı. "Yola çıkmadan önce sandıklarınızdan almak istediğiniz önemli bir şey varsa, bunların içinde saklayın."

"Ne-ne?" Brielle kekeleyerek kahverengi deri kayışı tuttu. "Sandıklarımız bizimle gelmiyor mu?"

"Yakında yola çıkacağız, birlikte seyahat edeceğiz. Ama erzaklar genellikle ayak uyduramıyor. Ayrılma ihtimalimiz var. En iyisi en önemli şeyleri yanınızda tutmak."

"Ama-"

Elimi Brielle'in koluna koyarak itirazını susturdum. "Teşekkür , Tillia."

"Odessa." Dönüp uzaklaşmadan önce kahverengi gözleri yumuşadı. Brielle ve Jocelyn panik içinde birbirlerine baktıktan sonra aceleyle valizlerine doğru ,

Eşyaları çantalarına doldurmak için kapakları açıyorlar.

Sesimi alçaltarak Xavier'le aramdaki mesafeyi kapattım. "Tillia'nın bir kılıcı var. Tam benim ölçülerimde gibi görünüyor."

Ağzının kenarı seğirdi. Sonra bakışları bavullarıma kaydı, toparlanmam için sessiz bir emirdi bu.

"Buradaki herkes senin konuşabildiğini biliyor mu?" Sessizce sordum. Başını salladı.

"Turah'taki herkes senin konuşabildiğini biliyor mu?" Başını iki yana salladı.

Turanlıların Turanlılara sadık olması buraya kadarmış. Yine de bunun politik bir stratejiden daha fazlası olduğundan şüpheleniyordum. Xavier sessiz bir ruha benziyordu. Bir adam

Söyleyecek bir şeyi olmadığında konuşmayan
bir adam. "Yani Brielle'e
söylememeliydim."

Eğildi, ağzı kulağıma yaklaşırken sesi ancak fısıltı halindeydi. "Sen yapmadın."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü güvenimi kazanmak için çok uğraşıyorsun."

Kalbim parçalandı. Gerçek buydu. Acınası, gerçek gerçek.

Kendimi o kadar kaybetmişim ki neredeyse komikti. Günler önce beni açık bir kitap gibi okumuşlardı, değil mi? Her yüzümü, her hareketimi görmüşlerdi.

Burada ne işim vardı benim? Ben casus değildim.

Döndüm, titrek bir nefesi bu çantayı hazırlama görüntüsü altında sakladım. Sandıklarımın istediğim tek şey günlüğümdü ama her ihtimale karşı temiz bir elbise de aldım. Sonra geri kalan eşyalarımı, kitapları, terlikleri, mücevherleri ve kavanozları geride bıraktım ve Xavier'in eyerlenmiş bir çift ata doğru yürüyüşünü takip ettim.

Onunki uzun ve gururlu duran muhteşem bir doru aygırdı. Bana Banner'ın atını hatırlattı. Bir komutana uygun bir hayvan. Bir generale.

Yanında grimsi kürkü siyah tüyleriyle hoş bir kontrast oluşturan mavi alaca bir kısrak vardı. Yaklaştığımda beni kokladı, sonra otlamaya geri döndü.

Brielle ve Jocelyn bir grup savaşçıya katılmak üzere götürüldüler. Görünüşe göre, birlikte seyahat etmeyecektik.

"Ata binebilir misin?" Xavier sordu.

"Evet." İyi değildi ama düşmezdim. Muhtemelen. "Sanırım burada kamp yapmıyoruz."

Roan'un dizginlerini bana verdi.

Bu hayır demektir. Bu yüzden derin bir nefes aldım, ayağımı üzengiye koydum, sonra atın sırtında dengemi bulmak için kendime bir an vererek eyere doğru sallandım.

Devasa siyah bir aygıra binmiş olan Muhafız yanımda belirlediğinde toynak sesleri beni uyaran tek şey oldu.

"At üzerinde çok zaman geçirdin mi, Serçe?" diye sordu. "Ata binebilir miyim? Evet. Sık sık biner miyim? Hayır."

"Yazık."

Yani bu at üzerinde çok uzun saatler geçireceğim.

Ya onu itersem? Boynunu kırar mıydı? Bu güzel olmaz mıydı?

Muhafız, "Biz hazırız Xavier," dedi.

Zavier başını salladı ve tantana ya da anons olmadan açıklıktan ayrıldık, benim atım onunkinin arkasından geliyordu. Ağaçlara doğru sürdü, herkesin aynı şeyi yapması için bir işaret verdi.

Bir dakika sonra beş savaşçı dörtnala geçti, başlarında Muhafız vardı.

Ormana doğru inerken kalbim toynaklardan daha yüksek sesle çarpıyordu.

Arkama baktığımda okyanus ve gemiler gitmişti.

Tüm hayatımı deniz kenarında yaşayarak geçirdim. Dalgaların çarpması hayatım boyunca arka planda kalmıştı. Ağaç yapraklarının hışırtısı aynı değildi. Çok sessizdi, ritmi çok gelişigüzeldi.

Sanki kalp atışlarım değişmişti. Kulaklarım çok boştu.

Orman önümüzde farklı bir okyanus gibi uzanıyordu, bu okyanus uçsuz bucaksız gövdeler ve dallardan oluşuyordu.

İz yoktu, yol yoktu ama savaşçılar yolu biliyor gibiydi.

Zavier'e ayak uydurdum, onun yanında durdum, bakışlarım soldan sağa ve sağdan sola geziniyordu.

Aranıyor. Yer işaretleri için. Binaları. Günlüğüme not edebileceğim herhangi bir şey için. Açık bir yol olmayabilirdi ama yine de bir yol bulmam bekleniyordu. Ve yemin ettiğim şeyi yapmanın zamanı gelmişti.

Babamın güvenini kazanmak için. Krallığım için bu görevi yapmak. Halkımı kurtarmak için.

Allesaria'ya giden yolu bulmak için.

On beş

Bu attan atlasaydım ne kadar acırdı? Vücuduma yayılan şu anki acıdan daha mı az, daha mı çok?

Her saniye ısırap içindeydim. Sırtım ağrıyordu. Bacaklarıma kramp girdi. Kıçım uyuşmuştu. Kafatasım yarılıyordu.

Bir noktada durmamız gerekiyordu, değil mi? Sonsuza kadar devam edemezdik. Yoksa bu atın üzerinde uyumamı mı bekliyorlardı?

Uyumak için çok acıyordu.

Gece boyunca at sürdük, ormanın içinden geçtik. Hiç bu kadar karanlık bir yerde bulunmamıştım. Yüksek ağaçlar ve onların ağır dalları, Calandra'nın ikiz aylarından gelen bir parça gümüş ışık dışında her şeyi gizlemişti.

Her Turan bir meşale taşıyordu ama ışık gölgeleri zar zor uzak tutuyordu. Tek yaptıkları, kervanımızın bölünmemesi ve insanların kaybolmaması için arkadaki bir atlının öndeki bir atlıyı görmesini sağlamaktı.

Sıkı bir küme halinde kalmıştık, atlar birbirlerine yakın duruyordu. Arabalar arkadan geliyordu. Ağaç gövdelerinin arasından ve çalıların atların bile çiğneyemeyeceği kadar sık olduğu bölgelerden geçerken birden fazla kez ayağım Xavier'inkine sürtünmüştü.

Hızımız bir noktada yavaşladı ve patikayı takip edebilmek için tek sıra halinde sürüşe geçtik.

Guardian'ın açtığı bir iz.

Meşaleye ihtiyacı yoktu.

O sürekli değişen gözler karanlıkta görmesini sağlıyor olmalı.

Bu, babam için not ettiğim zihinsel güçler listesine girdi.

Sağlayacak başka değerli bir şeyim olmadığını düşünürsek, bu yeterli olmalıydı. Çünkü nerede olduğumuzu ya da buraya nasıl kesinlikle açıklayamazdım. Ben, şey... kaybolmuştum.

Bu gece ölüm yürüyüşünün amacı bu muydu? Beni karanlıkta tutmak için mi? İç pusulamı paramparça etmek mi? Gece ya da gündüz hiç güvenilir olmamıştı. Bu noktada tek bildiğim okyanusun muhtemelen arkamızda olduğuydu. Belki de. Bu bir tahmindir.

Daha sonra, şimdiye kadarki yolculuğumuzu özetleme şansım olduğunda, tek talimatım, *tüm vücudunuz çılgılık atana kadar ormanda sürün* olacaktı

Acı içinde. Eğer korkmuyorsanız, yanlış yapıyorsunuz demektir.

Dün gece korkmuştum. Korku beni bütün gece uyanık tuttu. Ne zaman ağaçların tepesinde bir boşluk olsa, gökyüzüne baktım. Sonra dua ettim.

Ama ve Oda'ya, yıldızlara.

Aradaki gölgeleri oluşturan Altı'ya, onların çocuklarına.

Şafak sökerken ağaçlar seyrelmiş, bize daha fazla seyahat alanı açmıştı. Sonra, bir süre önce, ağaçlar yerini tamamen geniş bir düzlüğe bıraktı. Arkamızdaki orman yeşil bir duvardı ve biz ilerlemeye devam ettikçe gittikçe küçülüyordu.

O karanlık ormandan çıktığımızdan beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Bir saat. İki. Üç. On.

Bu baş ağrısı, bu her yerdeki ağrı, düşünmeyi neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Nefes almak bile acı veriyordu.

"Sen iyi misin?" Xavier alçak sesle sordu.

"İyiyim." Eğer iyi olmak ölmek istediğim anlamına geliyorsa, evet, iyiydim.

Sahilden ayrıldığımızdan beri beni ilk kez kontrol ediyordu. O zamandan beri duyduğum ilk sestti.

Kimse konuşmamıştı, tek bir kelime bile. Hepimiz körü körüne Muhafız'ı şafağa doğru takip ettik.

Uzakta, bir dizi dağ gökyüzünde pürüzlü bir çizgi oluşturunuyordu. Keskin zirveleri beyaz örtüyle kaplıydı ve güneş yükseldikçe parlıyordu. O dağlarla aramızdaki arazi uzadıkça uzuyordu. Dağ eteklerine ulaşmamız günler ve günler alacaktı. Tabii gideceğimiz yer orasıysa.

Daha ne kadar devam edecektik? Eninde sonunda durmak zorundaydık, değil mi? İnsanlar için olmasa bile en azından atlar için.

Brielle ve Jocelyn arkamda bir yerlerde, Turanların arasında at sürüyorlardı. Kalabalığın içinde onları bulmak için dönmek istedim, ama en son eyerde döndüğümde, sadece yolu kapatan çok fazla insan yoktu, aynı zamanda acayip acımişti. Bu yüzden önüme bakmaya devam ettim ve korkusuz liderimizin arkasına hançer gibi baktım.

Gardiyan bakışlarımı hissetmiş olmalı. Omzunun üzerinden bakıp tüm koyunlarının onu takip ettiğinden emin olduktan sonra atını dörtnala koşturdu.

"Oh, Tanrım." İnledim. Koşmak mı? Şimdi de koşuyor muyduk? Bu eyerde zıplamak beni öldürebilirdi.

Bir grup Turanlı yanımızdan hızla geçmeden önce toynakların gürültüsü duyuldu,

Muhafız'a ayak uydurmak için acele ediyordum. Ama ben kısırağımı aynı şeyi yapması için teşvik edemedim, Xavier elini uzattı.

"Kamp kuracaklar. Acele etmemize gerek yok." Tüm bedenim rahatlayarak sarktı. "Tanrılara şükürler olsun."

"Kıyı ormanları boz ayılarla doludur. Gece görüşleri zayıftır, bu yüzden o bölgelerde gece seyahat etmek daha güvenlidir."

"Ah." Görünüşe göre, Turah'taki canavarlar avlarını uyanık oldukları saatlerde öldürmeyi tercih ediyorlardı.

Başka bir savaşçı grubu geçti, hızlı sürüyorlardı ama diğerlerinininki kadar hızlı değillerdi. Arkalarında yakacak odun yüklü iki araba ilerliyordu. Tekerlekleri uzun otların üzerinde ikiz izler bırakıyordu.

Manzara o kadar hızlı değişmişti ki, sanki Quentis'teki evimdeymişim, öğleden sonra at arabasıyla kırlarda geziyormuşum gibiydi.

Ancak görülebilecek hiçbir çiftlik, bina ya da kasaba yoktu. Her yönde sadece şu dağlara doğru uzanan altın sarısı ve yeşil otlarla kaplı engebeli düzlükler vardı.

Orada bir yerde Allesaria'ya ulaşmak için bir geçit var mıydı?

O zirveleri aşmaya çalışmayı hayal bile edemezdin. Daha önce hiç böyle dağlar görmemiştim, bu kadar büyük, bu kadar yüksek, gökyüzünü öpüyorlardı.

Turah beş krallığın en büyüğüydü, Quentis'in dört katı büyüklüğündeydi ama insan sayısı yarısından azdı. Calandra haritalarını incelemiştim. Kitanın coğrafyası hakkında genel bir fikrim vardı. Ama o haritalar aradaki farkın hakkını vermiyordu. Bu manzaranın büyüklüğünü asla aktarmamışlardı.

Uçsuz bucaksızdı. Ezici. Muhteşimdi. Korkutucuydu.

"Hiç kar görmedim," dedim, Xavier'le biraz sohbet etmenin beni ağrılarımdan uzaklaştıracağını umarak. "Roslo'da kar yağmaz. En soğuk aylarımızda, en kötü günlerin hepsi gri ve yağmurludur."

Mırıldandı. Tek anladığım buydu.

Dürüst olmak gerekirse, daha iyi bilmeliydim. Xavier havadan sudan konuşacak bir tip değildi.

Diğerlerinden daha az acı veren bir pozisyon arayarak seledede yer değiştirdim. Kuyruk sokumumun hiç bu kadar farkında olmamıştım.

Acıya, sertliğe rağmen arkamıza bakmak için döndüm. Diğerleri önden gittiği için Brielle'i görebiliyordum. Öne doğru yığılmıştı, uyuyordu. Tillia onun yanında at sürüyor, yere devrilmemesini sağlıyordu.

Tillia bakışlarımı karşıladığında, "*Teşekkür*," diye mırıldandım.

O da başıyla onayladı.

Toynak sesleri beni neredeyse uyutacaktı. Göz kapaklarım ağırlaştı ben irkilip kendime gelene kadar sarktı. Acının sarsıntısı beni tekrar uykuya dalmaktan alıkoymaya yetmişti.

Bir kaya çıkıntısından bir ağaç kümesine kadar işaret sayılabilecek her şeyi ezberleyerek kendimi uyanık tutuyordum. Babamın birliklerinin bu topraklarda yollarını bulmalarına yardımcı olabilecek her şeyi günlüğüme not ediyordum.

Dağlara doğru gitmek, iki ucunu da göremeyeceğim kadar geniş bir yelpazede yeterli ayrıntı olmayacaktı.

İleride bir araba görüldü, hafif bir yükseltinin üzerinde durmuştu. Arkalarında topraktan yükselen beyaz dumanlar ve havada duman kokusu vardı.

"Kamp ateşi mi?" Daha dik oturarak sordum. Xavier başını salladı.

Her zaman böyle mi olacaktı? Başını sallar ve kısa cevaplar verirdi. *Cutter*'da pek sohbet ettiği söylenemezdi ama Turah'a vardığımızdan beri neredeyse tek kelime etmemişti. Böyle giderse kocamı tanımam on yılını alabilirdi.

Brielle'e dönüp baktığımda uyanıktı, güzel yüzü acı içindeydi. Jocelyn de ona katılmıştı, yorgun görünüyordu ama o kadar perişan değildi.

Diğerlerine ulaşmamız uzun sürmedi. Tepeye vardığımızda, etrafı ateş çemberiyle çevrili bir çadır kümesi gördüm. En az yirmi tane ateş yakılmıştı ve adamlar arabalardan odun topladıkça her biri daha da büyüyordu. Onların ötesinde, ovayı mavi bir yılan gibi saran bir nehir vardı.

Zavier atından indi, bütün gece at sürmüş gibi rahat hareket ediyordu. İnmemeye yardım etmek için elini uzattı.

Kaslarım kilitlenmiş ve gerilmişti ama bir şekilde ayaklarımı üzengilerden kurtardım ve eyerden kaydım, botlarım toprağa değdiğinde neredeyse çöküyordum.

Allesaria'ya giden yolun geri kalanını yürümeme izin verirler miydi? Bu ata tekrar binme fikri bende çılgılık atma isteği uyandırdı.

"Zavier." Tillia bize katıldı, elini uzattı. "Atlarınızla ben ilgilenirim."

Dizginleri ona verdi, sonra dirseğimi tutarak beni yanına çağırdı.

Her adım sertti. Acı verici.

"Özür dilerim," mırıldandı, bana rehberlik ederken yeşil gözleri özürle doluydu.

Kamp alanının ortasındaki bir çadıra doğru.

Bir adam bir kazık çakarak brandayı toprağa sabitliyordu. "İçeride işleri neredeyse bitti."

Zavier ona başını salladı, sonra bir şey söylemek ister gibi bana baktı.

"Ne?" Fısıldadım.

"Majesteleri." Jocelyn aceleyle yanıma geldi, belli ki benim çektiğim acının sadece bir kısmını çekiyordu. "İyi misiniz?"

"Yorgunum." Zorla gülümsedim.

Zavier iç çekti. Söylemek istediği her neyse beklemek zorundaydı.

Bir gün belki ben de onun Guardian'la yaptığı gibi sözsüz konuşmalar yapmayı öğrenebilirdim. Ama henüz birbirimizi tanımıyorduk. Bu yüzden çenesini eğip uzaklaştığında, olduğum yerde kalmamı istediğini düşündüm.

Zaten daha fazla yürüyemezdim.

"Sence neden bu kadar çok ateş yakıyorlar?" Jocelyn kolunu benim koluma dolayarak sordu.

"Hiçbir fikrim yok." Beni ayakta tutmak için güçlü gövdesini kullanarak onun yanına yaslandım. Kemiklerim bile yorulmuştu. Saçlarım bile acıyordu.

Kızarmış et kokusu dumana karışıyordu ama karnım guruldası da yemek yiyecek enerjim yoktu. Sadece uzanıp gözlerimi kapatmak istedim.

"Bir şeyler yemelisin." Jocelyn kolunu serbest bıraktı. "Ben Brielle'i bulacağım.

Size yemek getireceğiz."

"Elbette." Benim de tartışacak enerjim yoktu.

O çadırların yanından geçerek uzaklaşırken ben de kendi çadırıma baktım ve içeride bir kadın buldum. Küçük bir karyola kuruyordu ve-

O bir küvet miydi? Yoksa halüsinasyon mu görüyordum?

Oof, kığım acıyordu. Hissettiklerim yavaş yavaş geri geliyordu, bacaklarımda ve kığım da karıncalanmalar ve iğne batmaları oluyordu. Pantolonumun üzerinden kaslarıma masaj yapıyordum, nasıl görüldüğümü umursamadan, örgümdeki bir çekiştirme başımı geri çekti.

"Kişisel sınırların yok mu senin?" Gardiyan'ın elini ittim.

Gözleri yine elaydı, kahverengiden yeşile ve altına kadar etrafımızı saran Turan renklerinin bir karışımıydı. Bakışlarını tuniğimden aşağıya, ellerimden birinin hâlâ kığımı avuçladığı yere doğru sürükledi. "Ağrınız var mı kraliçem? Eğitim programınıza ata de eklememiz gerekecek. Bu ya da ata binmek. Sana bir şey söyleyeceğim.

Zavier."

Yüzümün alev almasından nefret ediyordum. Sinirlerimi bu kadar kolay bozabilmesinden nefret ediyordum. Hayatımda hiç bu kadar cesur ve filtresiz biriyle tanışmamıştım. Xavier'in benimle ilgilenmediğini biliyordu, tıpkı benim o mavi kağının tepesine tekrar tırmanmakla ilgilendiğim gibi, ama bunu yüzüme vurmaya devam etti.

Zavier ile yatmak istiyor muydum? Henüz istemiyordum. Yakışıklı ve yapılıydı ama bir yabancıydı. Hiçbir zaman sıradan ilişkilere girecek bir tip olmamıştım.

"Rahatsız edeceğin başka kimse yok mu?" Öfkelendim.

"Bugün olmaz." Çadırımın kapağı açılıp içerideki kadın dışarı çıkarken ağzının köşesi yukarı .

"Prenses." Bana el salladı. "Çadırınız hazır."

"Teşekkür ederim." Ona gülümsedim, sonra örgümün ucunu fiskeleyerek Muhafız'ın yüzüne çarpmasına izin verdim.

Gülüşi beni çadırın içine kadar takip etti.

Beklediğimden daha genişti. Karyola bir tarafa yaslanmıştı, bir platform ve iki battaniyeden başka bir şey değildi ama platform toprakta uyumamı engelleyecekti.

Sandıklarım hâlâ arabaya yüklüydü ama karyolanın ayakucunda temiz giysilerden oluşan bir yığın vardı. Diğer duvarın karşısında da dumanı tüten suyla doldurulmuş basit, yuvarlak bir küvet vardı. Suyu çadırın arkasına açılan kapaklardan getirmiş olmalıydı.

"Evet," diye inledim at ve rüzgâr kokusunu yok etme düşüncesiyle.

"Saçın için yardım ister misin?" Serseri bir fısıltı kulağımın kabuğunu okşadı.

Muhafız'a doğru döndüm ve onu dışarı iterken ellerimi göğsüne koydum. Ya da itmeye çalıştım. Orospu çocuğu yerinden bile kıpırdamadı. "Sakıncası var mı?"

"Hiç de değil." Sırıttı.

"Eğer o su soğursa, Ama ve Oda'ya yemin ederim ki seni çıplak ellerimle, burada ve şimdi öldüreceğim."

"Ne öfke ama kraliçem. Ben sadece rahat olduğunuzdan emin olmak için buradayım." "Rahatım. Mutlu musun?"

"Yemek ister misiniz?"

"Şu anda olmaz. Güle güle."

Sırıttışı genişledi. "Dinlenmek için bugün ve yarın vaktin var. Atlara ve zayıf binicilere" -yani bana- "bir mola vereceğiz. Öteye yolculuk

nehir kolay olmayacak."

"Dün geceden daha mı zor? Aslında." Bir parmağımı kaldırdım. "Bilmek istemiyorum."

"Yarın antrenman yapacağız."

Bu fikir bende ağlama isteği uyandırdı ama ona bu zevki tattırmak istemedim. "Çok isterim. Başka bir şey var mı?"

"Ateşlerin yanından geçmeyin. Nehir için bile."

Nedenini sormak için ağzımı açtım ama kendimi durdurdum. Neden mesajları ileten kişi her zaman Muhafız oluyordu? Xavier benden saklanmayı ne zaman bırakacaktı? O sürekli ortadan kaybolursa birbirimizi nasıl tanıyacaktık?

"Peki. Lütfen Xavier'e onunla daha sonra konuşmak istediğimi söyler misin? Özel olarak?"

Gardiyan'ın gözleri kısıldı. "Neden?"

"Çünkü kocamla özel olarak konuşmak istiyorum. Konuştuklarımız sizi ilgilendirmez."

"Veliaht Prens her zaman beni ilgilendirir."

"Eğer onu buraya göndermeyecekseniz, sanırım çadırını kendim bulmak zorunda kalacağım."

"Benimkine girmekten çekinmeyin Prens." Daha yakına eğildi. "Zavier paylaşmayı sever."

Bu ifade göğsüme bir bıçak gibi saplanırken nefesim kesildi. Daha önce kadınları paylaşmışlar mıydı? Xavier benden bunu bekler miydi?

Bunu istemedim. Guardian'ı istemedim.

Aklımdan geçen her düşünceyi okuyormuş gibi beni inceledi. Gözleri eladan yeşile kaydı. Daha önce gördüğüm gibi bir göz kırpma değildi, renkler anında değişiyordu.

Yeşil, diğer tonları kovalayarak yavaşça yayıldı. Tenimin altındaki sıcaklık gibi çiçek açtı.

Kalbim daha hızlı, daha sert atıyor, boğazıma tırmanıyordu. Bu adamın bakışlarını tutmak tehlikeliydi ama yine de duramıyordum. Göz kırpmak için. O zümrüt yeşili bakışlarıyla beni sanki avıymışım gibi yakalıyor, gittikçe daha da yaklaştırıyordu.

"Hayır," dedim. Ona. Kendime.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak bir adım uzaklaştım. Ben o kadın değildim. O kadar zayıf değildim.

Eğer bu da başka bir testse, gidip kendini becerebilirdi.

"Majesteleri, siz-" Brielle'in sorusu, çadıra adım atıp yalnız olmadığımı fark etmesiyle bir solukta kesildi. "Oh. Uh..."

"Guardian da şimdi gidiyordu."

Uzun bir daha bana baktı. Sonra gitmişti. Hava bir anda inceldi. Daha serin. Nefes almak daha kolay.

"Onun yanında dikkatli olmalısın," dedi, omzunun üzerinden kontrol ederek yalnız olduğumuzdan emin oldu. "O tehlikeli biri."

"Farkındayım."

Bu tehlikeyi vücudunda sürekli bir kötülük ve öfke pelerini gibi taşıyordu. Bunu daha önce de fark etmiştim ama hiç böyle olmamıştı. Belki de hep açık alanlarda konuştuğumuz içindir. Ama burada, bu sıkışık çadırda?

Evet, tehlikeliydi. Birden fazla yönden.

Titredim, hareket uzuvlarıma acı dalgaları gönderdi. "Çok ağrım var."

"Ben de." Ayaklarını sürüyerek yatağa gitti ve yatağın ucuna oturdu. "Banyo yapmalısın."

"Çadırınız var mı?"

"Jocelyn ve ben paylaşıyoruz. Henüz ayarlanmadı ama çalışıyorlar. Ateşlere daha yakın. Seni kampın ortasına koyarlar."

Korunacağım yere.

"Jocelyn yiyecek bulmaya gitti."

"Tamam." Küvete doğru yürüdüm, tuniğimi başımın üzerinden sıyrırken kollarımdaki ve omuzlarımdaki her kas çığlık atıyordu. "Bu... garip bir geceydi."

Gözlerini kapattı. "Hiç bu kadar karanlık bir yerde bulunmamıştım." "Ben de öyle."

"Tillia, boz ayı yüzünden geceleri kıyıda uzakta seyahat etmenin daha güvenli olduğunu söyledi. Buna inanıyor musun?"

"Bize neden yalan söylesin anlamıyorum." Pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkardım, sonra küvete girdim ve kısık bir iniltiyle suya battım. "Hayatımda hiç bu kadar canım yanmamıştı."

"Eskiden hep ata binerdim. Evde, çiftlikte," dedi. "Ama hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı."

"Beklerken uzanmalısın." "Bu sizin yatağınız, Majesteleri."

"Benim için fark etmez." Gözlerimi kapadım, küvetin kenarına yaslandım. Örgüm dudağının üzerinden sarkıyordu. Dizlerimi göğsüme doğru çekmiştim ama

soğuyana kadar bu suyun içinde oturdu.

"Sanırım nereye gittiğimizi anlamayalım diye bizi bütün gece ata bindirdiler," dedi yan yatıp ellerini yanağının altına sıkıştırarak. "Bize güvenmiyorlar."

Ve yapmamalılar da.

"Bir tarkin ya da bariwolf tarafından saldırıya uğrayacağımızdan emindim." Esnedi. "Sence ateşler onları kamptan uzak tutar mı?"

"Bilmiyorum."

Bu noktada, bedenimdeki ağrılar ve ruhumdaki yorgunluktan başka bir şey bilmiyordum. Bu yüzden gözlerimi kapattım ve suyun sıcaklığının tadını çıkardım.

Uyuyamadım.

Daha uykuya dalamadan kamp alanını bir kükreme kapladı.

Vahşi ve vahşi bir kükreme, tüylerimi diken diken etti.

Zavier'in bana doğruyu söylemiş olabileceği anlamına gelen bir kükreme. Turah'ta geceler daha güvenliydi.

On altı

Uyumak imkânsızdı. Sadece çok parlak değildi, aynı zamanda Brielle yatağında sızmıştı ve ben başka bir kükreme bekleyip duruyordum.

Banyodan çıkıp temiz kıyafetlerimi giydikten sonra dinlenmek için Brielle'in yanına sıkışmışım. Ancak gözlerimi her kapattığımda kulaklarım en ufak sesleri duyuyordu - sinek vızıltısı, ayak sesleri - ve bir göz kapağımı kırıyordum.

Bir şey kükremişti, değil mi? Bunu küvette uydurmamıştım.

Ses sadece bir kez gelmişti ve bu noktada neyin gerçek olduğundan emin değildim. Bu bir hezeyan mıydı? Rüya mı görüyordum? Belki de hâlâ o ata biniyordum, uyuyordum ve banyoları, kükremeleri ve çadırları hayal ediyordum.

"Seni özledim," diye mırıldandı Brielle, daha da sokularak. Kolu belime dolandı.

Uyuyor mu diye kontrol ederek uzaklaştım. Evet. Alem için ölü.

Kimi özledi? Annesini mi? Bir sevgiliyi mi? Brielle yıllardır benim hizmetçimdi ama onu gerçekten tanıımıyordum. Arkadaş değildik.

Arkadaşım yoktu.

Şatoda her zaman çok fazla faaliyet vardı, öğretmenler ve görünüşler arasında çok fazla gereklilik ve son zamanlarda düğün planlaması. Boş zamanım olduğunda, odamın yalnızlığında geçirmeyi ya da kütüphanede kitap okumayı veya uçurum kenarında yürüyüş yapmayı tercih ediyordum.

Ama beni gözlerden uzak tutan sadece yoğun bir program değildi. Aynı zamanda kendi seçimimdi.

Quentis'in prensesiydim. İnsanlar benden bir şeyler bilmemi bekliyordu. Babamın planlarına ve isteklerine vakıf olmamı.

Küçükken, çoğu şehirdeki zengin asilzadelerin kızlarından oluşan bir arkadaş grubum vardı. Kızlar çay içmek için şatoya gelirdi ve bebeklerle oynardık. Büyüdükçe birlikte balolara ve partilere katılırdık.

Sonra da arkamdan dedikodumu yaparlardı.

Babam hakkında bilgi toplayıp kendilerine aktarabilmek için bizim arkadaşlığımızı taklit ettiler. Ya da bizim arkadaşlığımızı taklit ettiler çünkü bunun kendi konumlarını iyileştireceğini düşündüler.

Sahtelikten nefret ederdim. Yalandan nefret ederdim.

Bu yüzden "arkadaş" edinmeyi bıraktım.

Öte yandan Mae, sosyal oyun oynamayı severdi. Çok sayıda arkadaşı vardı ve hepsinden sırlar alıyor, bıçak biriktirir gibi skandal biriktiriyordu. Arkadaşlarını hizada tutmak için onların aksiliklerinden ve hatalarından yararlanırdı. Onları sadık tutmak için.

Quentis'teki kağıtçılar onun ne kadar çok sır sakladığını bilselerdi ağızlarının suyu akardı.

Kız kardeşim arkadaşlarının onu sırtından bıçaklamasını umursamıyordu. O kızların çoğunun ona amcık ve fahişe demesini umursamıyor gibiydi.

Ama ben Mae
değildim.

Önemsliyordum.

Bu yüzden partilerde, babam ve Margot'nun katıldığını kabul etmesine yetecek kadar kalır, sonra da tek başıma odama çekilirdim. Banner'la nişanlandıktan sonra, akşamları onun yanında geçirmem bekleniyordu. Partilerde en sevdiğim zaman, erkeklerin kadınları terk edip kapalı kapılar ardında çavdar viskisi içip sohbet ettikleri zamanlardı. Banner'ın arkasını döndüğü anda gizlice kaçırdım.

Ama burada, Turah'ta yalnız kalmak istemiyordum. Belki Jocelyn ve Brielle benim arkadaşlarım olabilirdi, en azından onları eve göndermeden önce. Burada mevki ve statü o kadar önemli görünmüyordu.

Çadırın kapağı açıldı ve Jocelyn elinde bir tabakla içeri daldı. Brielle'i uyurken görünce dondu kaldı.

Bir parmağımı ağızıma götürdüm ve karyolayı kaydırmamaya dikkat ederek Brielle'in kolunun altından kaydım ve ayağa kalktım. Sonra Jocelyn'i dışarıda takip etmeden önce sessizce botlarımı giydim.

"Buyurun, Majesteleri." Tabağı ellerime tutuşturdu. Kızarmış et ve sert kabuklu bir parça ekmekle doluydu. "Ben Brielle'i getireyim. Senin yatağında uyuya kaldığı için üzgünüm. Çok utanacak-"

"Bırak onu," dedim. "Hepimiz için zor bir yolculuk oldu. Ve ben uyuyamıyorum, gün boyunca değil."

"Ama-"

"Ben biraz kampta dolaşacağım." Tabağı kaldırdım. "Ve söz veriyorum yiyeceğim."

"Ekselansları." Reverans yaptı ve beni yalnız bıraktı.

Parlak güneş ışığı gözlerimi kısmama neden oldu ve gözlerime bir an için

Başımı gökyüzüne doğru eğerek günün sıcaklığının yüzümü ısıtmasına izin verdim.

Gökyüzü mavi bir pus içindeydi, yangınların dumanı havayı örtüyordu. Kömürleşmiş odun ve tatlı et kokuları burnuma doldu.

Bir ısırık aldım, lezzet dilimde patlarken inledim. Midem guruldadı ve açlığım büyük bir güçle geri döndü. Bir hanımefendiye yakışır ya da zarif bir davranış değildi ama yemeğimi içime çektim ve boşalan tabağı çadırın içine yerleştirdim. Sonra gezintiye çıktım.

Ben banyodayken Turanlar çok meşguldü. Her yöne uzanan bronz branda çadır denizinin içinden yürüdüm. Kampın dış çemberine doğru kıvrılan bir yol seçtim. Yanından geçtiğim her Turan çenesini eğmiş, toprağa bakıyordu. Çoğu kaşlarını çatmıştı.

Kadınlar ortadan kaybolmuş gibiydi. Belki de dinlenmeleri için bir şans verilmişti.

Burnumu takip ettim, kampın kenarına yaklaştıkça dumanın keskin acısı daha da keskinleşiyordu. Son çadır sırasının ötesinde, ateşe ve nehre kadar uzanan geniş bir ot yığını vardı.

Kıvılcımlar havada süzülüyor, kül zerreciklerine dönüşerek yok oluyordu. Çıtırtılar her yönden duyuluyordu ve duman kokusu güçlü olsa da gürültüye aldırmadım. Neredeyse okyanus dalgalarının yerini tutuyordu.

"Ekselansları." Tillia arkamdan ellerini birbirine kenetleyerek konuştu.

"Odessa," diye düzelttim. Eğer Xavier'e kendi ülkesinde Majesteleri denmiyorsa, benim de bu unvana ihtiyacım yoktu.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" "Hayır, sadece geziniyordum."

Ben ateşe bir adım daha yaklaşıp kadar kıpırdamadı. Sonra o da adım attı.

Haklısın. Ne cüretle tek başıma dolaşabileceğimi düşünürüm? "Zavier beni takip etmen için seni görevlendirdi, değil mi? Söz veriyorum, kaçma riskim yok. Sadece huzursuzdum."

Başını salladı. "Tabii ki."

Ama beni yalnız bıraktı mı? Hayır, bırakmadı.

Ateş çemberini takip ederek otların arasında yürürken, yol boyunca beş adım arkamda kaldı. Muhafızların sürekli peşimde olmasına alışkındım. Tüm hayatım boyunca onlar vardı. Tillia'nın arkadaşlığı beni rahatsız etmemeliydi.

Ama *Cutter*'daki o günler bana özgürlük yanılsaması vermişti. Gemide hiç koruma yoktu. Buna gerek yoktu. Ve aptal ben,

Belki Turah'ta ihtiyaç olmaz diye düşünmüştüm.

Gölge olmadan yürüyebileceğimi. Biraz yalnız kalabilirdim. "Zavier birkaç gün burada kalacağımızı söyledi," dedim yüzümü dönerek.

onu. "Tüm zaman boyunca benimle olacak mısın?" "Evet. Çadırım seninkinin yanında."

Yani o benim sadık bebek bakıcımdı. "Buradan nereye gideceğiz?"

"Ellder'a gideceğiz."

Ellder. Bu isim, düğünümün olduğu gece babamın Turah hakkında verdiği acele dersten tanıdık geliyordu. Bir kaleydi, eğer detayları doğru hatırlıyorsam en büyüklerinden biriydi. Ama bu kamptan ne kadar uzakta olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir günlük yol da olabilirdi, yedi günlük yol da ve hiçbir fikrim yoktu. "Korkarım biraz kafam karıştı. Ellder ne kadar uzakta?"

"Çok uzak. Bu kolay bir yolculuk değil. Yol boyunca bazı yerleşik kamplar var. Ama arada bunun gibi geçici istasyonlar kuracağız."

"Peki Ellder, Allesaria'ya gitmeden önce erzak alacağımız yer mi?"

Ağzımdan çıktığı anda sorduğuma pişman oldum. Çünkü Tillia'nın kahverengi gözleri anında temkinli bir hal aldı ve ifadesi sertleşti. "Belki de."

Bu hayır demekti.

Lanet olsun. Sanırım Tillia'nın başkentle ilgili ayrıntıları paylaşacağına güvenemezdim. "Az önce bir kükreme mi duydum?" Konuyu değiştirmeyi umarak sordum

bakışlarını yumuşattı.

Ağzını açtı ama cevap veremedi dikkati başımın üzerine kaydı.

Arkamda kimin durduğunu görmek için dönmeme gerek yoktu. Onun varlığını hissettim. Ateşten yayılan ısı dalgaları kadar belirgindi.

Tillia çenesini eğdi, sonra çadır kümesinin içinde kayboldu. Bir bebek bakıcısını diğeriyle takas ediyordu.

"Yalnız kalmama izin yok mu?" Muhafız'la yüzleşmek için döndüğümde sordum. "Çadırın güvende." Bu ifadede bir alay vardı. Hiç kimse, hatta kocam içeri girmeye cesaret ederdi.

"Rahatsız edecek başka kimse yok mu?" "Bugün yok."

geçerken ağzım ince bir çizgi halinde düzleşti. Hoşuna gitse de gitmese de dolaşmaya devam edecektim.

Ateş çemberine bağlı kalmadım, çadırlara girip çıktım. Odun kesmekle ya da bıçak bilemekle meşgul adamların yanından geçtim. Yaptığım her dönüşte Muhafız beni takip etti ve omzumun üzerinden iffetli bakışlar atmayı göze aldığım da gözleri hep bekliyordu, hep zümrüt yeşili.

Kampın diğer tarafına geri döndüğümde, daha önce yaşadığım yorgunluk geri gelmişti. Banyonun anlık olarak yatıştırdığı ağrılar da öyle.

Tek umudum çadırımı bulabilmektir. Gururum bugün Gardiyan'dan yeterince dayak yemişti. Ondan beni yatağıma geri götürmesini istemek zorunda kalırsam bir başkasına dayanabileceğinden emin değildim.

Muhafız yanıma geldi, kollarını kavuşturmuş, bacaklarını açmış, en yakın ateşten çıkan alevlerin havayı gıdıklamasını izliyordu.

"Daha önce duyduğum o kükreme hakkında,"

dedim. "Ne olmuş ona?"

Yeterince doğrulama. En azından sayıklamıyordum. "Neydi o?"

"Bir canavar."

Gözlerimi devirdim. "Bu benim soruma cevap değil."

"Fark eder mi?"

"Evet." Profiline baktım, bekliyordum.

Sessizliği bana yüzünü incelemek, kusur aramak için bir an verdi. Hiçbir kusur yoktu. Bir bakıma Xavier'e benziyordu. Gerçi Muhafız daha iriydi. Yüz hatları daha belirgindi. Daha cesurdu. Ama birkaç benzerlikleri vardı. Düz burun. Elmacık kemiklerinin altındaki hafif çukurlar. Keskin çene. Daha önce nasıl fark etmemiştim?

Akraba mıydılar? Kuzen olabilirler mi? Kardeş

miydiler? "Bir boz ayı," dedi. "Burası onların

bölgesi." Yangınlar bu yüzden. Ürperdim.

Bozkurtlar sadece kitaplarda okuduğum . Onlar efsaneydi.

Efsaneler. Benim dünyamda, sayfanın ötesinde var olmadılar.

Ama artık kendi dünyamda değildim, değil mi?

"Onu öldürdün mü?" diye sordum.

Bana attığı bakış, "*Ne düşünüyorsun lan?*" bakışının özeti gibiydi.

Tuniğinin üzerinde benekler ve noktalar vardı. Yürürken onları fark etmemiştim çünkü arkamdaydı. Ama benekler kan olmalıydı.

Bileğinde bile bir leke vardı. Boğazının sütununda bir damla. "Kimse yaralandı mı?"

Alay etti.

Elbette, yüce ve güçlü Gardiyan halkına zarar gelmesine asla izin vermez. Ne aptalım.

"Görebilir miyim?" Ben sordum. "Boz ayı mı?" "Neden?"

Omuz silktim. "Onlar hakkında sadece kitaplarda okudum." "Çok meraklısınız kraliçem."

Evet, . "Neyle karşı karşıya olduğumu bilmek istiyorum." Canavarlarla.

Onunla birlikte.

Öldürdüğü canavarı görmek istedim.

Tek kelime etmeden geçti, dirseği dirseğime .

Kamp boyunca yürürken onu takip ettim, adımları o kadar uzundu ki yetişmek için koşmam gerekiyordu. Kaslarım çığlık atıyordu ama ondan yavaşlamasını isteyemeyecek kadar meraklı ve gururluydum.

Kampın diğer tarafına ulaştığımızda nefes nefese kalmıştım. Ter alınımı kapladı. Kalbim küt küt atıyordu.

Boz ayıyı gördüğümde durma noktasına geldi.

Ayıya benzeyen gövdesi karnının üzerinde yüzükoyun yatıyordu. Devasa vücudu kaba tarçın rengi kürkle kaplıydı. Omurgası boyunca, o kalın, tel tel tüylerin arasından kolum kadar uzun sivri uçlar çıkıyordu. Kar kadar beyaz ve Muhafız'ın kılıcı kadar sivriydiler. Her yöne doğru açı yapıyorlardı, bazıları yanlara doğru kıvrılıyor, bazıları ise düz duruyordu.

Crux göçlerinde böyle mi hayatta kalıyorlardı? O sivri uçlarla bir bozkurt yukarıdan alınamaz.

Pençe gibi uçları olan ayakları omuzlarım kadar genişti. Dört ayak üzerinde en az bir metre boyunda olmalıydı. Arka ayakları üzerinde yükselirse, on.

Boz ayının kafası, boğazındaki yarığı gösterecek kadar kulağının üzerine çevrilmişti.

Hayır, yara değil. O kadar derin bir kesik ki canavarın kafasını vücuduna zar zor bağlıyordu. O ağır deriden sadece bir parça sarkıyordu.

Boğuldum. "Kafasını mı ?"

Gardiyan omuz silkti. "Neredeyse."

"Nasıl?" O cevap vermeden önce bir elimi kaldırdım. "Aslında. Boş ver."

Hayal gücüm boşlukları doldurabilir.

Yırtıcıdan yırtıcıya, boz ayı eşiyle karşılaşmıştı.

Canavarın burnu herhangi bir ayıninkinden daha uzundu, iki katı büyüklüğündeydi. Siyah burnu

Burnu parlak ve ıslaktı. Ağzı açıktı ve düzgün sıralar oluşturmayan dişleri ortaya çıkmıştı. Bunun yerine, sırtındaki sivri uçlar gibi, garip açılarla çıkıntı yapıyorlardı.

Boz ayılar ağızlarını kapatabiliyorlar mıydı? Yoksa sadece kurbanlarını parçalayıp pürüzlü parçaları mı yutuyorlardı?

Toprakta, ateşlerin ötesine uzanan bir sürüklenme izi vardı. Neden kampın içine getirmişlerdi ki? Kanı başkalarını çekmesin diye mi?

Siyah, cam gibi gözleri açık ve cansızdı. Başa yaklaştıkça, ölü olmasına rağmen adımlarımı takip ediyor gibiydiler.

Burun deliğinden koyu kırmızı bir kan damlası akarak açık ağzının altında birikti.

Damla. Damla. Damla.

Bu ses içimi burktu.

Zavier, *Cutter*'da Turah'ın nazik ya da kibar olmadığı konusunda beni uyarmıştı. Krallığının bana merhamet etmeyeceğini söylemişti. Bu topraklar, bu canavarlar beni parçalara ayırmak için ellerinden geleni yapacaklardı, değil mi?

Bu dünyayı kanımla ıslatmak için.

"Kılıcımı istiyorum."

Gardiyan bu isteği yüz yıl boyunca yüzlerce kez duymuş gibi içini çekti. Son birkaç gün içinde iki kez değil.

"Kabul ettin."

"Öyle yaptım." Bir eliyle sakallı çenesini ovuşturdu. "Ayaklarının üzerinde ölü gibi duruyorsun, Sparrow. Dinlen. Yarın antrenman yapacağız. Şafakta hazır ol."

Turanlıların şafakla ne alıp veremediği vardı? Şafak vakti hep bir şeyler oluyor gibiydi. "Peki."

"Ateşlerin yanından geçme." Uzun parmağıyla burnumu işaret etti. Bu canavarların yaşadığı vahşi doğaya mı gidecektim? "Hiç şansın yok." "Çadırına dönüş yolunu bulabilir misin?"

Muhtemelen. Gerçi bir saatimi alabilir. "Evet." Sonra gitti ve beni bozkurtla yalnız bıraktı. *Damla. Damla.*

Damla.

Uzun bir süre daha canavara baktım ve büyüklüğüne hayret ettim. Bu kadar güzel olmamalıydı, bu kadar korkunç bir canavar olmamalıydı. Yine de bakışlarımı ayıramıyordum.

Ta ki atların sesini duyana kadar, toynakların toprağa vuruşunu, ateşlerin patlamasını taşıyana kadar.

Zavier ve üç savaşısı kamptan hızla uzaklaştı. Bir dakika sonra başka bir atlı ateşlerin yanından geçerek onlara yetişmek için yarıştı.

The Guardian. Kömür aygırı ovada uçuyor, binicisi eyerde en az hayvanın kendisi kadar zarıftı.

Nereye gidiyorlardı?

İyi bir casus bir at bulur ve takip ederdi. Ama ben? İyi bir casus değilim. Bu yüzden boz ayıdan uzaklaşıp çadırıma doğru yavaşça geri çekildim. Sadece iki kez kayboldum.

Döndüğümde Brielle gitmişti, muhtemelen kendi yatağına gitmişti ve ben de kendi yatağıma kıvrıldım.

Bir sonraki kükreme geldiğinde, yeri göçü sarsacakmış gibi görüldüğünde, yastığı başımın üzerine çektim.

Şafağa kadar uyuyormuş gibi yapmak.

On yedi

Gardiyan'ın kılıcı aramızdaki boşluğu bir vınlamayla kesti. Elindeki kılıç gümüşten bir çizgi, bir şimşek gibiydi ve sadece bileğinin bir hareketiyle kullanılabilirdi. "Hazır mısın?"

Bir parmak şıklatmasıyla boynumu kırabilecek ya da bir kılıç darbesiyle beni ikiye bölebilecek bir adamla antrenman yapmaya hazır mıydım?

Hayır. Kesinlikle hazır değilim.

Bir kılıç istiyorum.

Ne düşünüyordum ki ben? Eğer bugün bu derme çatma eğitim alanında ölürsem, bu benim hatam olacaktı.

Ateşler ve çadırlar arasındaki çimenlik alanda bir daire vardı. Botlar tarafından çiğnenmiş ve düzleştirilmiş bir alan. Muhtemelen dün bu çemberde antrenman yapan savaşçılara aitti.

Ama bu sabah yalnızdık. Kendi ayaklarıma takılıp kırımın üstüne düşmemi izleyecek kimsenin olmaması küçük bir merhametti. Bugünkü aşağılanmamın tek tanığı, onu teslim eden adam olacaktı.

Güneş birkaç dakika önce çivit rengi dağların üzerinden doğmuş, kamp ateşinin ötesindeki düzlükleri yeşil ve altın rengine boyamıştı. Fırtına bulutları ufukta kümelenmiş, rüzgâr onları kampa doğru sürüklüyordu. Bu manzara herhangi bir resim kadar cesurdu, şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzaraydı.

Gardiyan'ın ela gözlerindeki şeytani parıltı, manzaranın tadını çıkarma şansım olmayacağını söylüyordu.

"Burada ne işim var benim?" Nefesimin altında mırıldandım. "Bu senin fikrindi, hatırladın mı?"

On adım ötedeydim ama yine de beni duymuştu. Muhtemelen kampın diğer ucundaki bir cırcır böceğinin cıvıltısını duyabiliyordu. Ya da sadece kafamdan düşünceleri çekip alıyordu.

Kılıcının ucuyla ayaklarımı işaret etti. "Dövüş pozisyonunu al."

Sol bacağım sağ bacağımın önünde olacak şekilde yana doğru dönerek pozisyonumu ayarladım. Sonra dizlerimi hafifçe bükerek, daha önce çadırımdan çıkarken bana uzattığı ikiz bıçakları kaldırdım.

Silahlar hançerden daha uzundu, bıçakları ön kollarımın uzunluğu kadardı ama Tillia'nın sırtında taşıdığı kılıçtan daha kısaydı. Neden bir kılıç yerine iki bıçakla başlamanın en iyisi olacağını düşündüğünü anlayamıyordum ama uykusuz geçen bir gecenin ardından kararına itiraz edecek gücüm yoktu.

Bu eğitim seansında hayatta kalmak için tüm metanetimi göstermem gerekecekti.

Sözlü tartışmayı başka bir güne bırakırız.

Çadırımdan çıktığımda Muhafız, iki bıçağı da kolunun altına sıkıştırmış, elma yiyerek bekliyordu.

Silahlar hiç çekici değildi. Ama o elma? Ağız sulandırıcı. Dünkü yemek yeterli gelmemişti ve ben de acıkmıştım.

Belki bu eğitim halkasından ayrıldığımda kendime ait bir meyve bulabilirdim. Tabii hala yürüyebiliyorsam.

Gardiyan çemberin ortasında durdu. "İster canavar ister insan olsun, bir rakibi geride bırakma şansın yok. Çok kısa ve yavaşsın."

"Teşekkürler," diye kestirip attım. "Bugün hiç iltifat alamayacağımdan emindim."

"Övgü yatak odası içindir, Cross. Antrenman ringi için değil."

Karanlık bir odada, üstsüz, kulağıma övgüler fısıldarkenki görüntüsü, ben durduramadan aklıma geldi.

Hayır. *Hayır, hayır, hayır*. Düşüncelerimin bu yönde dolaşmasına izin vermeyi reddettim. Yatak odama girecek tek erkek kocamdı.

Belki. Bir gün. Tanrım, evliliğim çok garipti.

Odaklan, Odessa. Bıçaklarımı daha sıkı kavradım. "Not edildi. Sıradaki?"

Boştaki elini saçlarının arasında gezdirerek kahverengi tutamları alnına doğru itti. Hiç çekici değildi. Değil. Hiç. Hiç.

Gardiyan yaklaştı, sert ve korkutucu bakışlarıyla beni yakaladı.

Yutkunmamak ve utanmamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

"Herhangi bir rakip muhtemelen yaklaşacaktır. Öldürmek için. Göreviniz düşmanınızın zayıf noktalarını bulmak olacak. Çoğu canavar için tek umudunuz bir yara açmaktır. Boğazına saldırın. Bir bacağı kesin. Bir göz oymak. Kaçıp saklanabilmeniz için onu yavaşlatacak herhangi bir şey. Eğer bir insanla dövüşüyorsanız, öldürmeye gidin." Boştaki eliyle sağ elimdeki bıçağı ve ucunu deri yeleğine dayadı.

Dünkü kıyafetlerimi giymiştim, deri pantolon ve işlemez bir tunik.

Taht odasında tanıştığımız gün onu gördüğüm kıyafetlerin aynısını giymişti. Gümüş ve pirinçle süslenmiş yelek, gövdesini ve altındaki kirli beyaz tuniği sarıyordu. Turan yeleklerinin sadece stil için olduğunu düşünmüştüm ama zırhlarının bir parçasıydı, değil mi?

Bıçaklarım keskindi ama o deriyi delmek için tüm gücümü kullanmam gerekecekti.

"Bıçağını kaburgaların yanından geçir. Doğrudan kalbe sapla. Bunu yapabilecek misin?" diye sordu.

"Beni kışkırtma."

"Bu bir şaka değil. Eğer kullanmayacaksan bu bıçaklara sahip olmanın bir anlamı yok. Bir adamı öldürebilir misin, Cross?"

Gözlerim onunkilere kaydı. "Eğer mecbur kalırsam."

Daha yakına eğildi, bıçağım yeleğe saplandı. Malzeme hala direniyor, hiçbir zayıflık göstermiyordu.

Tenine ulaşmak için ne kadar zorlamam gerekirdi? Ya tüm gücümü tek bir sert itişte toplarsam? Beni durdurur muydu? Onu hazırlıksız yakalar mıydım?

Gözlerinde bir cesaret vardı. Denemem için beni yemliyordu.

Yap şunu. İt.

Kolum hareket etmiyordu.

Bir adamı öldürebilir miydim? Bu adamı mı? Hayır. Bir can alabileceğimden emin değildim, onunkini bile.

Gardiyan'ın ağzının kenarı seğirdi, sanki yüzümdeki o farkındalığı okumuş gibiydi.

Bir adım uzaklaştı. "Bakalım ne kadar iyi blok yapabiliyorsun." Ve böylece eğitim başladı.

Gök gürültüsü tepemizde patladı. Antrenman yaptığımız saatler içinde fırtına bulutları kampın üzerine yerleşmişti ve birkaç dakika önce açılarak başımıza bir yağmur tufanı saldı.

Bunun seansımızı kısa keseceğini ummuştum.

Ama olmadı. Görünüşe göre Guardian, yağmur çamur demeden çalışmış.

Damlacıklar yüzümdeki tere karıştı ve her biri ağzıma kaçtığı anda tuz ve kan tadı aldım.

Göğsüm kabardı, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki pıtırdayarak duracağından korktum.

Öne doğru eğildim, kusmamak için elimden geleni yaparken dizlerimi destekledim.

Burası cehennemdi. Izzac, Muhafız'a karşı beslediğim tüm o ölümcül düşünceler yüzünden bana işkence etmek için beni gölgesine getirmişti.

"Şimdiden yoruldu mu?" Puştun nefesi bile kesilmemişti.

Gözlerimi sıkarak kapattım, burun deliklerimden bir nefes çektim, oksijen ciğerlerimi yakıyordu. Sonra dişlerimi sıktım ve dik durdum, dövüş duruşuma devam ederken suyun yüzümden aşağı akmasına izin verdim.

Pantolonum çamurla kaplanmıştı. Tuniğim kılıcının darbeleriyle kesilmiş ve mahvolmuştu, kumaş yanlarımdan lime lime sarkıyordu. Ama durmayacaktım, henüz değil. "Tekrar."

Gök gürültüsü gökyüzünü yararken kılıcı başımın üzerine indi.

Bu sefer kılıcı yakaladım ve daha önce bana öğrettiği gibi bıçaklarımın arasına sıkıştırdım. Sonra kollarım kenetli, bileklerim gergin, bacaklarım yanarken, kılıcını kafatasıma saplamasını engellemek için savaştım.

"Daha sert," diye bağırarak daha fazla baskı uyguladı.

Kılıcını yana savururken ağızımdan bir çığlık ve tükürük damlası çıktı. Etkileyici olabilirdi ama yer kaygandı ve ben de dengesizdim. Botum kaydı ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Gardiyan bana toparlanma şansı vermedi. Boynuma doğru hamle yaptı ve başımı omuzlarımda tutmak için beni karnıma doğru itti.

Çamurda yuvarlandım, ayağa kalkmak için çılgınca çabaladım.

Ayağa kalkar kalkmaz bana tekrar saldırdı, bu sefer karnımı hedeflemişti ve darbeyi zar zor savuşturdum.

Silahlarımızın metalleri birbirlerine çarpıp geri dönerken şakıyordu. "Daha hızlı," diye bağırdı. "Ayaklarınızı tutun."

Önce sola, sonra sağa açıyla tekrar üzerime gelmeden önce nefesimi içime çektim.

Hareketlerim ağırlaştı, bıçakları tutuşum bocaladı.

Bıçağı sol elimden alıp eğitim halkasının kenarına doğru fırlattı.

"Lanet bıçağını düşürmeyi kes," diye bağırdı.

"Deniyorum," diye bağırdım fırtınanın ve çarpan nabzımın üzerine.

"Daha sıkı dene," diye alay etti, sonra bıçağımı almak için yürüdü ve sapını avucuma soktu. "Tekrar."

Dişlerimi sıktım, vücudumun güçlü kalmasını, buna dayanmasını istedim. Sonra topuklarımı kaygan toprağa sabitledim.

"Sakin düşme," diye emretti.

Düşme, düşme, .

Bir hamle daha yaptı ve ben dik durmak yerine ayağımı sürüyerek

Geriye doğru, kendi ayaklarıma takılıp düştüm.

Tam kıcıımın üstüne düştüm. *Cehennem*. Bu cehennemdi.

Gardiyan bana doğru baktı, hayal kırıklığı yağmur kadar aşıkârdı. Kılıcını yüzüme doğrulttu ve bir an için bunun o olup olmadığını merak ettim. Beni sınımış, değersiz bulmuş ve Turah'ı zayıf bir prenesten kurtaracak mıydı?

Sırılsıklam saçlarımdan bir tutam için kullandığında bıçağın ucu alnıma bir fıslıltı gibi geliyordu.

Boya akıp gidiyordu. Kahverenginin yanaklarımı kapladığını hissedebiliyordum. Gümleğim. Çamurla karışacak ve beni hissettiğim kadar kirli gösterecekti.

"Düşme dedim." Kılıcını geri çekti ve kıvrım yüzüme yapışmak üzere düştü. "Bırakmaya hazır mısın?"

Ne kadar evet demek istesem de . "Asla."

"Güzeli." Beni ringin ortasına doğru salladı. "İlk içgüdün geri çekilmek. Yerinde durmalısın. Yana doğru hareket et. Saldırmak için bir açıklık yarat. Ama geriye gitme. Sadece kıcıımın üstüne düşersin. Yine."

"Kenara çekil. Tamamdır." Ayağa kalktım, nefes almak için bir kalp atışı kadar zaman ayırdım. Sonra iki bıçağımı da onun kendini beğenmiş yüzüne doğrulttum. "Hazır."

O kadar hızlı savurdu ki, rüzgârını yanağımda hissedene kadar bıçağın yakınımda olduğunu bile fark etmedim.

Her zamanki gibi topuklarımdın üzerinde sallanarak geri çekildim. Ama düşmedim.

"Lanet olsun, Cross. Saldır!" diye bağırdı ve beni tekrar doğradı.

Ama o gözlerinde cinayetle bana doğru gelirken saldıramazdım. Bacaklarımdın kendiliğinden hareket ederek beni uzaklaştırdı, uzaklaştırdı, uzaklaştırdı. Halkanın kenarına doğru. En yakın yanan ateşe doğru.

Yağmura rağmen parlıyordu, kıvılcımlar elbiselerimi ve saçlarımdın yakalamak için uzanıyordu.

Muhafız tekrar ilerlerken, "Ayağını çek," diye bağırdı. Ateş sırtımdayken, saldırısından kaçmaktan başka çarem yoktu.

"Öğreniyor," diye alay etti. "Sonunda."

Beni itip kakmaya devam ettikçe, fırtınalı bir günde onu eğlendirecek bir oyuncakmışım gibi benimle oynadıkça burun deliklerim alevlendi.

Hiçbir yere ve her yere nişan alarak ona sapladım, ancak bıçağım sol ön koluna taktığı kalın deri kelepçeden kaydı.

"Boz ayı derisini delmek için bundan daha sert vurmanız gerekecek."

Bu beni duraksattı. "O manşet boz ayı derisi mi? Öldürdüğün canavarı bu yüzden mi saklıyorsun?"

Kanının diğer yırtıcıları cezbetmesini önlemek için değil, derisi kelepçe ve yeleklerde kullanılabilsin diye.

Derisi inanılmaz derecede güçlüydü. Sert. Dayanıklı. Ve muhtemelen metal göğüs zırhlarından daha rahattı.

"Soru sormayı bırak, Cross. Savaş, lanet olsun. Saldır."

"Savaşıyorum," diye bağırdım, ses boğazımdan yırtılırcasına çıkıyordu. "Deniyorum."

"Yeterince sert değil." Eğildi, yüzüme doğru yaklaştı. Gözleri dönen gümüş rengine dönüştü ve diyarın geri kalanı eriyip gitti. "Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Quentin'ler genellikle kaçmakta savaşmaktan daha iyidir."

"Kaçmıyorum."

"O zaman geri çekilmeyi bırak. Turah'ın kraliçesi mi olmak istiyorsun? O zaman korkmamalısın."

"Turah'ın kraliçesi olmak istemiyorum." İtiraf o kadar hızlı geldi ki irkildim.

Alay etti. "Ailen varlığını unutturken altın bir kalede çürüyüp yok olmayı mı tercih ediyorsun yani? Sen onlar için bir hiçtin. Baban seni gözünü bile kırpmadan verdi. Kız kardeşin sana veda ediyormuş gibi yaptı ama bahse girerim o çoktan nişanlının yatağındadır. O adam da senin savaşmadan gitmene izin verdi. Ve senin küçük bir kardeşin yok mu? Veda etmene bile izin verdiler mi?"

Bugün indirdiği tek bir darbe bile daha sert değildi. Kalbimin en derin yerlerinden çekip çıkardığı ve çizmesiyle ezmesi için çamurun üzerine her güvensizlikti.

Acımasızcaydı.

Affedilemezdi. Gerçek bu.

Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir öfke derimin altında yanıyordu. Sıcak ve acımasızdı ve tüm varlığımı titretiyordu. Ellerim bıçaklarımı parmak eklemlerim bembeyaz olana kadar kavradı.

"Kızgın mısın, Sparrow? Öfkeni kullan. Lanet olsun. Dövüş."

Senden nefret ediyorum.

Eğer aklımı okuyabilseydi, bunu en önde isterdim. *Senden nefret ediyorum.* Ağzında yavaş bir sırtış belirdi. "İşte benim kraliçem." "Bana öyle demeyi kes," diye çıkıştım.

"Yap beni." Geri adım attı, yağmur kollarının üzerine yağarken kollarını kaldırdı.

Omuzları, kaslarının etrafını saran sırlı kumaşın üzerindeydi.

Kılıcını düşürdü ve çamura sıçrattı. Sonra bıçaklarını işaret etti ve bir parmağını çarpıttı.

Eğer silahsız dövmek istiyorsa? Olur. Yine de şansım yoktu, ama onun kanını istiyordum. Acısını istiyordum.

Daha fazla düşünmeden bıçaklarını boynuna doğrultarak hamle yaptım.

Bana bir canavarın boğazının peşinden gitmemi söylemişti ve bugün burada sadece bir canavar vardı.

Muhafız yana doğru kıvrıldı, hızlı bir yan adımla onu yolumdan uzaklaştırdı. Bu beni yön değiştirmeye zorladı, bir kez daha onu takip ettim. Bir kez daha onun tasmaıyla.

Ama yine de onu kovaladım, kollarım havada çılgınca sallanırken adımlarımı hiç yavaşlatmadım, biraz şans kazanacağımı ve bir şeyler bulacağımı umuyordum. Fazla bir şey istemiyordum.

Kulağının kabuğu. Burnunun ucu. Bir parmak ya da başparmak. Kana susamışlık damarlarımda ateş gibi . Görüşüm kırmızıyla kaplandı.

Her darbeden kaçtı ama ben devam ettim, ona, Xavier'e, beni Turah'a gönderdiği için babama olan tüm öfkemi boşalttım.

Bu öfkeyi kollarıma ve bacaklarıma aşılıyarak kullandım.

"Daha hızlı," diye bağırdı kaburgalarına sapladığımda, tamamen ıskaladım.

"Çekil!" Boğazımdan çiğ bir çığlık koptu, yağmur sesi yuttu.

Kollarım çırpındı, hareketlerim özensizleşti ama devam ettim, itmeye devam ettim, daha sert ve daha hızlı.

Etrafımızdaki boşluk bir bulanıklığa dönüştü. Geriye kalan tek şey o gümüş gözler oldu.

Onları kafatasından oymak istedim.

Ama ne kadar hızlı koşarsam koşayım, bıçaklarını ne kadar çabuk indirirsem indireyim, her zaman ulaşamayacağım bir yerdeydi.

Onun için zahmetsizdi, değil mi? Yığılmak üzereydim. Kollarımdaki güç azalıyordu. Bacaklarım güçsüzdü, dizlerim titriyordu. Onlara itmelerini emrettim ama hiçbir şey kalmamıştı.

Guardian beni tamamen tüketmişti.

Görüşüm bulanıklaşıyordu, yağmur gözlerime giriyor ve her kırışımda onları yakıyordu. Kontrolümün yıpranmış uçlarını topladım ve son bir saldırı yaptım, bıçakları yakalama umuduyla her yöne savurdum

onun eti.

Hayatımda bu kadar hızlı hareket etmemiştim. Yeterince yakın bile değildi. Bıçağın ucu vızıldayarak Muhafız'ın boynunu geçti, boğazını kesmesine çok az kalmıştı. Ama o küçük şey bir kıta bile olabilirdi.

Iskalamak ıskalamaktır.

Bıçak o kadar hızlı hareket ediyordu ki, elimden kurtulup eğitim çemberinin kenarına uçtu ve boğuk bir gümbürtüyle yere düştü.

Dizlerimin üzerine çöktüm.

"Ayağa kalk," diye emretti Muhafız.

Gözlerimi kapattım, omuzlarım yenilgiyle çöktü.

Ben burada ne yapıyordum? Bu eğitim ringinde. Turah'da. Xavier neden benimle evlenmişti?

Bir soğuk iliklerime kadar işliyordu, yağmurla hiçbir ilgisi olmayan bir soğuk.

Umutsuzdu. *Ben* . Bir oyuncaktan başka bir şey değildim. Bir oyuncak bebek. Krallar arasındaki bu kavgada işi olmayan önemsiz bir prenses. Babam muhtemelen başarısız olduğum zaman için acil durum planları yapıyordu.

"Kalk. Kalk." Gardiyan ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"Şimdi." "Yeter." Havada yeni bir ses çınladı.

Zavier atılmış bıçağımı topladı ve çemberde bize katıldı. Önümde çömeldi ve silahı bana uzattı.

Tek yapabildiğim ona bakmaktı. Kolum, gevşek ve bitkin bir şekilde yanımda asılı duruyordu.

Yüzümde gördüğü her neyse, ayağa kalkmadan önce kaşlarını çatmasına neden oldu. Sonra Muhafız'la konuşurken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yeter."

"Daha işi bitmedi," dedi. "Söylediğim zaman yeterli-"

"*Ben* yeter dediğimde." Xavier'in sesi ilk kez bir prens gibi çıkıyordu.

Gardiyan'ın burun delikleri alevlendi. "Zavier."

Bu ses tonunda kötü niyet vardı. Bir meydan okuma.

Ama Xavier yerinde durdu, gözlerini dikmiş Muhafız'a bakıyordu. Konuştuğunda, daha önce hiç duymadığım bir sakinlikle, sessiz ve yatıştırıcıydı. Bir canavarı evcilleştiren bir adam gibi. "Bu kadarı yeter."

Muhafız çenesini sıktı, sonra başka bir şey söylemeden kılıcını aldı ve ateşlerin yanından geçti.

Fırtınanın içine.

Zavier bir elini yüzünde gezdirerek damlaları sildi ve sonra elini uzattı

bir el. "Yaralandın mı?"

"Hayır." Başımı salladım ve ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim. Her ne kadar kendi başıma ayakta durmak istesem de, bacaklarım işbirliği yapmayacaktı.

"Sana gideceğimi söylemeye geldim. Perris'te yapmam gereken işler var."

Eski başkent. Üç gemiyi limana kabul edebilecek kapasitede bir liman kenti. Yine de o küçük sahile inmiştik. Neden? Bu soruyu başka bir güne sakladım. "Pekâlâ. Anladığım kadarıyla ben gitmiyorum?"

"Güvenli değil." Bu kulağa yalan gibi geliyordu. Buralarda hiçbir yer güvenli değildi. "Tillia ve diğerleriyle birlikte seyahat edeceksin."

Ellder'a. Kaleye. "Tamam."

Etimle ziyafet çekmekten başka bir şey istemeyen canavarlarla dolu yabancı bir krallıkta bir grup tuhaf savaşçıyla seyahat etmek üzere kocam tarafından terk edildim. Daha kötü olabilirdi, değil mi? Tam olarak nasıl olduğundan emin değildim ama muhtemelen daha kötü olabilirdi.

"Önümüzdeki birkaç gün... yorucu . Bu gece biraz dinlenmeye çalışın. Gideceksin-"

"Dur tahmin edeyim. Şafakta mı?"

Gözlerinin kenarları neredeyse gülümseyecekmiş gibi kırıştı. "Yakında görüşürüz, Odessa."

"Güle güle, Xavier." Çadırlara doğru ilerlemeden önce onun gitmesini bekledim.

Çoğu insan soğuktan korunmak için kendi çadırlarına sığınmıştı. Çadırımın kapakları arasından geçerken bir esnemeyi gizledim.

Sıcak bir banyo bekliyordu.

Ve bir elma.

İkisini de kimin ayarlamış olabileceğini düşünmeme izin vermedim.

On sekiz

"Gerçek bir yatağın nasıl bir his olduğunu hatırlıyor musun?" Brielle benimkinin yanındaki yatağından fısıldadı. "Sallanmayan bir yatak."

"Taşların sırtınıza batmadığı bir yatak." Jocelyn dinlenmek için daha yumuşak bir yer bulmaya çalışırken kaşlarını çattı.

"Yine gerçek yataklarımız olacak. Yakında."

Bu boş bir sözdü. Bildiğim kadarıyla Turah'ta hiç yatak yoktu. Geldiğimizden beri kesinlikle bir tane bile görmemiştik.

Etrafımızda, kampta hareket eden adamlar vardı. Birkaç dakikada bir, biri bağıırıyordu.

Zavier'in söz verdiği gibi, bugün yorucu geçmişti.

Şafaktan önce uyanıp çadırımın dışına çıktığımda, ayakta kalan tek yapı o olmuştu. Diğerleri arabalara istiflenmişti. Ateşler köz haline gelmeye başlamıştı ve atlar eyerleniyordu.

Çadırımı topladıktan sonra dağlara doğru yola çıktık. Tillia, Jocelyn ve Brielle yanımda at sürmüşlerdi. Bir grup savaşçı yakınımdaymış, her biri bir tehlike anında kılıçlarını ya da yaylarını çekmeye hazır bekliyordu. Yolculuk yorucu ve hızlı olmuştu. Tüm ekip buraya gelebilmek için çok çaba sarf etmişti.

Çimenli düzlükten çıkıntı yapan büyük kayalara karşı korunaklı bir yerdeydik. Bir önceki kamp yeri kadar açıkta değildi ama burayla ilgili bir şey uğursuzluk hissi veriyordu.

Belki de en iyi savaşçıları olan Xavier ve altı kolcusu Perris'e gittiği içindir.

Guardian da gitmişti.

Ama ve Oda'nın yıldızlarına ve aradaki Altı'nın tonlarına baktım. Beyazdan griye ve siyaha, gece gökyüzü hiç bu kadar berrak olmamıştı. Bu kadar güzel. Yıldızları ve gölgeleri bu kadar açık görebilmeleri Turanlıları tanrılara daha mı yakın kılıyordu?

Yıldızlar arasında çizgiler, tanrılar için zihinsel olarak görünmez tahtlar hayal ettim. Eğer izliyorsa, bu geceyi atlatmamızı sağlamaları için dua ettim.

Muhafız'la yaptığım antrenman seansından dolayı tüm vücudum ağrıyordu. O yorucu yolculuk boyunca atımın üzerinde kalmak vücudumun her zerresini tüketmişti.

Güç.

Nefes almak acı veriyordu. Düşünmek de. Uzuvarım kaskatı kesilmişti, kaslarım en ufak bir hareketi bile protesto ediyordu. Yerde yatarak geçirdiğim bir geceden sonra yarın nasıl hayatta kalacağımın emin değildim. Sol kalçama batan sivri bir taş vardı ama hareket edemeyecek kadar acıyordu, bu yüzden zahmet etmedim. Jocelyn gibi, yer değiştirsem bile muhtemelen başka bir kaya bulacaktım.

Tillia bize çadırlarla uğraşmayacağımızı söylemişti. Burada uzun süre kalmayacaktık. Onun yerine herkes gibi bizim de yataklarımız vardı. Bunlar vücudumuzu saran cızırtılı battaniyelerden başka bir şey değildi.

Yolcu grubunun tamamı bir araya toplanmış, sırtımızı korumak için kaya çıkıntısının yanına sıkışmıştı. Ön tarafta ise yarım daire şeklinde ateşler geceye doğru yanıyordu. Aralarındaki mesafe daha yoğun, birinin alevleri diğerininkini yalıyordu. Önceki kampın çok küçük bir kısmıydı. Tillia'ya göre savunulacak daha az alan vardı.

Karanlıkta bir dizi tıkırtı yankılandı, kayalarda yankılandı. Bu tıkırtılar saatlerdir geliyordu.

İlk başta, ne anlama geldiklerini fark etmemiştim. Şimdi mi? Gerildim, şimdi olacaklar için nefesimi tuttum.

"Solunda!" diye bağırdı bir adam.

Brielle elimi tuttu.

Jocelyn 8'i imzaladı.

"İki tane var," diye bağırdı başka bir adam gecenin içinden. Sonra kürekemeler geldi. Hırıltılar. Hırıltılar.

Bir çığlık kısa kesildi.

Kamp sessizleşene kadar daha fazla adam bağırdı ve bağırdı. Ürkütücü bir sessizlik.

Tıklama yok. Bağırma yok.

Tek duyabildiğim kendi kalp atışlarım ve Brielle'in boğuk çığlıklarıydı. Bu sefer biri ölmüş müydü?

Savaşçılar bütün gece savaşacaktı. Yerleştiğimizden emin olduktan sonra Tillia ateşin başındaki yerini almak için ayrılmıştı. Yatağını serme zahmetine bile katlanmamıştı.

"Rapor verin!" diye seslendi

bir adam. "Bir."

"İki."

"Üç."

Bir mevzide konuşlanmış her savaşçı kendi numarasını söyledi.

Otuz altıya ulaştıklarında tüm kamp nefes almış gibiydi. On iki ateş. Her birinde üç muhafız.

Otuz altı muhafız, hala hayatta.

Kampın üzerine bir sessizlik çökmüştü, tek ses ateşin çıtırtısı ve kütüklerin patlamasıydı. Tek yapmak istediğim uyumaktı. Gürültüyü ve korkuyu engellemek. Hiç bu kadar yorgun olduğumu hatırlamıyordum. Ama o tıkırtılar gelmeye devam etti.

Canavarlar her yerdeydi.

Bariwolves.

Tillia, sürülerin bu tıkırtıları iletişim kurmak için kullandığını söyledi. "Okyanusun sesini özledim," diye fısıldadı Brielle. "Ben de öyle."

"Eve gitmek istiyorum." Hıçkırarak ağladı, sesi o kadar hızlı çıkıyordu ki elini ağzına götürdü.

Tillia bize sessiz kalmamızı söylemişti. Ama bazen acıyı durdurmak mümkün olmuyordu. Yalnızlığı. Kalp acısını.

Yanıma yuvarlanırken vücudumun her parçası çığlık attı, elini elimde tuttum ve sıkıca kavradım. "Özür dilerim, Brielle. Çok üzgünüm."

"Bu senin hatan değil." "Öyle."

Boştaki elini yüzünü kurulamak için kullandı. "Evlenmek senin fikrin miydi?"

İçimi çektim. *Hayır*. "Tamam, belki benim hatam değildir. Ama yine de üzgünüm."

"Ben de." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Bir canavar tarafından yenmek istemiyorum."

"Ben de öyle," diye mırıldandı Jocelyn.

Brielle küçük bir kahkaha attı, sonra daha da yaklaşarak başını omzuma yasladı. "Sence bizi güvende tutacaklar mı?"

"Evet." Xavier'in beni neden karısı olarak istediğini bilmiyor olabilirdim ama beni hayatta istediğine dair inancım vardı. Gardiyan da öyle. Aksi takdirde, Marroweel'in beni bütün olarak yutmasına izin verirlerdi.

Sessizlik sürerken el ele tutuşarak birlikte kaldık. Artık tıkırtı yok. Bağırma yok. Sonunda göz kapaklarım açık kalamayacak kadar ağırlaştı, ben de yıldızları kapattım ve dalıp gittim.

Bir kükreme beni uykumdan uyandırdı, bir koltuğa itilip ateşlere doğru bakarken gözlerim açıldı.

Bu kükreme bariwolves'dan değildi. Çok gürültülü, çok derin, çok

Korkunç.

Bir grizzur.

Bu geceki ateşler diğer kampta yaktıklarımız kadar büyük değildi. Devasa bir canavarı uzakta tutacak kadar büyükler miydi? Yoksa o boz ayı çevreyi yırtıp hepimizi parçalayacak ve gün ışığında geriye sadece leş mi bırakacaktı?

Brielle kendi içine kıvrıldı, dizlerini göğsüne çekip onlara sıkıca sarıldı.

Diğerleri de oturmak için yer değiştirdi. Bazıları yerde kalıp yıldızlara baktı.

Gecenin içinde bir kükreme daha patladı, o kadar gürültülüydü ki arkamızdaki kayalar sarsılıyor gibiydi.

Ateşlerin başında duran savaşçılar geri çekildi, kılıçlarını ve bıçaklarını kaldırarak alevlerden uzaklaştılar.

"Sakin ol," diye emretti Tillia. Sesi güçlüydü. Sakindi.

Damarlarımda dolaşan dehşeti durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

Bir sarsıntı battaniyemin altındaki zemini sarstı. Sonra bir tane daha ve bir tane daha geldi. Toynak sesleri gibi bir ritim oluşturdular. Ama daha büyüktü. Çok daha büyük.

Gözlerimi kırpmadan ateşlerin ötesine ve karanlığa baktım.

Bakışlarımı hareket ettirmeden çantamı aradım. Çantanın içine sıkıştırdığım omuz kemerini ve onunla birlikte bıçaklarımı.

Bir boz ayıya karşı anlamsız olurlardı. Ve onları nasıl kullanacağımı henüz bilmiyordum. Kendimi çıplak ellerimle ve kir tutmasınlar diye bugünkü sürüşte kısa çiğnediğim tırnaklarımla da savunabilirdim.

Zavier beni Turah'ın tehlikeli olduğu konusunda uyarmıştı. Sonra bizi terk etti. Hepimizi.

Guardian da öyle.

Kalp atışlarım hızlandıkça ses daha da şiddetlendi. O kadar güçlüydü ki, yatağımın yanındaki küçük çakıl taşlarını zıplatmaya yetiyordu.

Tanrılar, kurtarın bizi.

Başka bir kükreme havayı kirletti. O kadar yakındı ki, kampın içinden esen sıcak bir nefes, bir ölüm öpücüğü gibiydi.

"Ama'ya şükürler olsun. Sevgili Anne," diye mırıldandı Brielle, "bu gece bizi kurtar. Ya da bizi yıldız ışığı kıyılarına getir. Bize hızlı ölümler bahşet Izzac. Oda'nın altın ışınlarında dinlenmemize ve huzur bulmamıza izin ver, sevgili Carine."

Etrafımızdaki adamlardan birkaçı yataklarını bırakarak ayağa kalktı. Onlar arabaları süren adamlardı. Kayalara doğru geri çekildiler.

özgürlüğe tırmanacaklardı.

"Dur!" Tillia'nın emri tereddütsüzdü. Otuz altı kişiden hiçbirisi kımıldamadı.

Ve arkalarında ikinci bir hat oluştu. Savaşçı değillerdi, sadece adamlardı. Ama kılıçları ve arbaletleriyle silahlanmışlardı, vücutları ateşin içinden gelecek her şeye karşı hazırды.

Deprem etkisi yaratan ayak sesleri, canavar kampa doğru koşarken gittikçe daha yüksek sesle çıkıyordu. Son sürat koşuyor olmalıydı. Belki de ateşlerin üzerinden atlayacak ve gece yarısı yemeğini yakmak için alevlerden yararlanacaktı.

Brielle ayağa fırladı ve beni yukarı çekmeye çalışırken ellerimden tuttu. "Majesteleri, gelin. Acele edin. Kaçmalıyız."

Asla başaramayacaktık. Bu yüzden yere yapışıp kaldım, bıçaklarımı avuçlarımda kavradım, yolumuza çıkan ölümü bekledim.

Ardından gelen kükreme vahşiceydi. Bunu Jocelyn'in inlemesine neden olan bir hırlama izledi. Ayak sesleri kesilmişti ama altımızdaki sarsıntılar devam ediyordu, sanki canavar hareket ediyordu ama koşmuyordu. Bir başka öfkeli hırıltı karanlığı yarıdı.

Dizlerimin üzerine çöktüm, neler olduğunu görmek için gözlerimi kısarak baktım. Savaşçılar boz ayıya ok mu atıyorlardı? Ateşler canavarı korkutmuş muydu? Ne oluyordu?

Savaşçıların hepsi duruşlarını ayarlayarak yer değiştirdi. Ama onlar da hareket etmedi. Gecenin içine baktılar ve bizim tek yapabildiğimiz canavarın hırıltısını dinlemeydi.

Bir şey boz ayıya saldırıyor olmalıydı. Bir şey yolunu kesmişti.

Bariwolves mu? Ama ben onların tıkırtılarını duymamıştım. Kulaklarım ve gözlerim gerildi, kalbim boğazıma düğümlendi.

Bir sonraki kükreme boğuldu. Kısa kesildi.

Bir kalp atışında kayboldu ve sonra hiçbir şey yoktu.

Ateşler kıvılcımlanıp patlarken tüm kamp nefesini tuttu.

Sonra Muhafız alevlerin arasından koyu kana bulanmış bir şekilde ilerledi. Saçlarının uçlarından ve çenesinden damlıyordu. Kollarından, pırıl pırıl parlayan gümüş kılıcından aşağı süzülüyordu.

Gözleri aynı renkteydi, dönen metal. Ve bana kilitlenmişti.

Hava ciğerlerime doldu.

Yine bizi terk etmemişti.

"Izzac," diye nefes nefese kaldı Brielle.

Belki de Muhafız hakkındaki söylentiler doğruydu. Belki de o Ölüm Tanrısıydı.

İnsanlar tezahürat yapmaya başladı. Bir tezahürat patlak verdiğiinde bıçaklar geceye saplandı.

Guardian. Guardian. Guardian.

Brielle yanıma düştü, ağlarken kollarını omuzlarıma doladı. "Oh, Tanrım."

"Biz iyiyiz." Jocelyn yüzünü ellerinin arasına gömdü, ağlarken vücudu titriyordu.

Bakışlarımı Muhafız'dan ayırdım ve Brielle'e doğru eğildim. "Her şey ."

Bana sarıldı ve gözyaşlarıyla tuniğimin kumaşını ıslattı.

Ateşlere doğru baktığımda Muhafız, Tillia ile birlikteydi ve başlarını eğmiş özel bir konuşma yapıyorlardı.

O kadar yakınına eğildi ki yanakları neredeyse birbirine değecekti. Bir elini onun kalbinin üzerine koydu, söylediği her şey karşısında omuzları kulaklarından uzaklaştı. Sonra alını göğsüne düştü, elinin yanında durdu.

Özel bir andı. Mahrem. Ve ben rahatsız ediyordum.

Bakışlarım yere kaydı.

Tillia ve Gardiyan mı? Birlikte miydiler? Mantıklı. İkisi de savaşçıydı. İkisi de korkusuzdu. Kadın nefes kesiciydi ve adam da... adamdı.

Derimin altında sümüksü bir his geziniyordu ve ben ona bir isim vermeyi reddederek onu ittim.

"Özür dilerim." Brielle burnunu çekerken yanaklarını kuruladı. "Roslo'dan ayrıldığıımızdan beri beni teselli etmek zorunda kaldın. Burada sana yardım etmesi gereken kişi benim."

"Benim için fark etmez." Ona yumuşak bir gülümseme verdim ve kahverengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım.

Etrafımızdaki ilahiler kesildi. Kayalıklara dağılan adamlar yataklarına döndüler ve rahatlamış iç çekişlerle yere çöktüler.

"Dinlenmeliyiz," dedim Brielle'e. "Yarıdan önce."

Ofladı pufladı. "Uykuya dalma şansım yok."

Ama yan yattığında, dehşet azaldığında ve kamp sessizleştğinde, vücudu gevşedi ve çok geçmeden yorgunluk galip geldi.

Başımı eğdim, hala dizlerimin üzerindeydim. Bıçaklar hala ellerimdeydi. Onları bırakacak gibi görünmüyordum. Bu yüzden keskin kenarlarına baktım, keşke ben de çelikten yapılmış olsaydım diye düşündüm.

Bir parmak çenemin altına takıldı.

Gözlerimi kaldırmadan önce kimin parmağı olduğunu biliyordum.

Gardiyan önümde çömelmiş, hâlâ kanlar içindeydi. Ses çıkarmadan bana doğru yürüyordu, ayak sesleri tüy kadar hafifti.

"İyi misiniz kraliçem?" Sesini hiç bu kadar nazik . Alçak ve ipek gibi pürüzsüz.

"Boz ayı mıydı?"

"Evet."

"Öldü mü?"

Bir kaşını kaldırdı. "Çapraz."

Doğru. Aptalca bir soru. Tabii ki ölmüştü. Onun da her tarafını kanatmış ve arkasında pis bir kan kokusu bırakmıştı.

Çenemi bıraktı ve yatağımı işaret etti. "Uyu. Gidiyoruz-" "Şafakta. Biliyorum."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "İyi geceler kraliçem."

Gitmeden önce ona teşekkür etmeliydim. Canavarı öldürdüğü için. Beni kontrol ettiği için. Sadece varlığıyla korkularımı dindirdiği için. Ama battaniyemin üzerine uzandım ve onun karanlıkta kaybolmasına izin verdim.

Muhtemelen çoktan Tillia'nın yanındaydı, nöbet tutuyordu. Birlikte.

En azından yatağının üzerinde kucaklaşmıyorlardı.

Bir mucize eseri, gün doğumuna kadar uyumayı başardım. Sonra atıma atladım ve sönmekte olan ateşlerden uzaklaşan alaya katıldım.

Süt beyazı gözleri olan ölü bir bozkurtun cesedinden uzakta. Ağzının köşelerinde köpükler var.

Ve kesik boğazından sızan koyu yeşil kan.

On dokuz

On üç yaşımdayken, bir bulaşıkçı beni fenek dişi tozuyla zehirledi.

Sabah çayına karıştırdı ve yakalandıktan sonra, babama olan borcunu ödeyemeyen bir asilzade tarafından ödeme yapıldığını itiraf etti.

Lord, Quentin kraliyet ailesindeki bir ölümün kendisine zar masalarında bir servet kazanmak için daha fazla zaman kazandıracağını uman alışılmış bir kumarbazdı.

Bunun yerine, o ve hizmetçi Roslo meydanında asıldı.

Cesetleri bir hafta boyunca çürümeye terk edilirken, güneşin altında kavrulurken ve kuşlar tarafından gagalanırken, ben de ölümün eşiğinde bir hafta geçirdim.

Bildiğim kadarıyla doktorlar hâlâ zehirden nasıl kurtulduğumu bilmiyorlardı. Toz, herhangi bir yılanın zehrinden iki kat daha zehirliydi ama vücudum ateşle savaşmış ve bir şekilde hayatta kalmıştım.

Hayatımda hissettiğim en kötü şeydi. Şimdiye kadar.

Turan coğrafyasında üç gün boyunca at sürdükten sonra, sağlıksız dozda fenek dişi tozunu memnuniyetle kabul ederdim.

Gerçi fenekler Calandra'da nadirdi. Öğretmenlerime göre, tilkiye benzeyen bu canavarların soyu yüz yıl önce neredeyse tükenene kadar avlanmıştı. Canavarlar arasında en küçükleri onlardı ve daha büyük olanlar kadar vahşi olsalar da öldürülmeleri tarkin, bariwolves ya da grizzurlardan daha kolaydı.

Calandra neredeyse feneklerin sonuncusunu görmüştü. Ama sonra birisi dişlerini toz haline getirmenin kıtadaki en iyi zehri ürettiğini keşfetmişti.

Fenek yetiştirmek tüm krallıklarda yasadışıydı ama bu pek bir şey ifade etmiyordu. Yeterince parası olanlar için toz karaborsadan satın alınabiliyordu.

Turah'ta vahşi fenek var mıydı?

Tillia'ya soramayacak kadar yorgundum. Yanımda at sürüyordu, duruşu mükemmel ve ifadesi rahattı. Belli ki eyeri benimki gibi uyluklarının içini acıtmıyordu. Atın üzerinde, bir kanepede uzanırken olduğu kadar rahat görünüyordu.

Bu arada, ben muhtemelen Brielle ve Jocelyn gibi görünüyordum. Haggard.

Yıpranmış. Fiziksel ve duygusal bir çatlağın eşiğinde.

Bugün daha ne kadar yol alacaktık? Öğle saatlerinde ovaların sınırına ulaşmıştık ve dağ eteklerinde ilerliyorduk. Bir aşağı bir yukarı, bir aşağı bir yukarı yuvarlanıyorlardı. Daha önce bir dereyi geçmiştik, yola devam etmeden önce sadece atların su içmesine izin verecek kadar duraklamıştık.

Çam ve toprak kokuları etrafımızı sarmıştı, keskin ama tatlı ve ferahlatıcı. Ağaçlar ve çalılar burada sahil boyunca olduğu kadar sık değildi, bu da bize kalın, geniş gövdeler arasında grubumuzun engelsiz bir şekilde ilerlemesi için bolca alan sağlıyordu.

Turah'ın diğer dört krallığa kereste sağlaması hiç de şaşırtıcı değildi. Bu ağaçlar kırılmaz gibiydi. Bükülmez. Evler ya da gemiler için mükemmel. Şimdiye kadar gördüklerimden daha uzunlardı. Tepeleri gökyüzüne doğru uzanıyor, kolları öğleden sonra güneşinden gölge sağlıyordu.

Roslo'da, kalenin duvarlarını terk etmek ve dışarıda birkaç saat geçirmek için her zaman neden bulurdum. Bu kısa kaçışlar günümün en güzel kısmıydı. Temiz havayı ve özgürlüğü severdim.

Artık tek istediğim bir yatak odası, bir banyo ve dışarıyı sonsuza dek unutmaktı.

Bu sabah, şafaktan kısa bir süre sonra, gökyüzü hala loşken, bir kasaba veya şehirden gelen ışıkların parıltısını gördüğümü sanmıştım. Hedefimize yaklaştığımızı umarak, güneş yükselirken onların kayboluşunu izledim. Ama bu dağ eteklerine doğru sürmeye devam etmiştik ve geçtiğimiz yer her neresiyse artık çoktan gitmişti.

Her gece kavrulmuş et yemeğinden sonra toprağın üzerinde uyurduk. Her sabah kahvaltımızı at sırtında yapardık. Kurumuş, kösele gibi et parçaları ve sert ekmek. İçime çektiğim o elma sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

Freya adını verdiğim atım, devrilmiş bir dalın üzerine bastı. Yürüyüşündeki değişiklik eyerimde kaymama neden oldu ve kışımındaki ağrı arttı. Dizginleri kavradım ve dişlerimi sıkarak bir iniltiyi bastırdım.

"Sen iyi misin?" Tillia sordu.

Hayır. "Evet."

"Neredeyse . Bu son hamle." "Ellder'a mı?"

"Henüz değil," dedi. "Planda ufak bir değişiklik oldu. Treow'da duracağız."

"Oh." Planlar neden değişti? Sorsam bana söylemezdi, ben de

rahatsız etmedi. "Treow bir kasaba mı?"

İsmi tanıımıyordum ve Turah hakkında bu kadar az şey bilmem utanç vericiydi. Ne kadar çok sormam gerekiyordu. İşte buradaydım, kraliyet ailesinin en yeni üyesiydim ve bu krallık hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

"Hem evet hem hayır," dedi Tillia. "Oraya vardığımızda anlayacaksın."

Belirsiz cevaplardan nefret ederdim. Turanlar da bu konuda çok başarılıydı.

Her neyse. Sadece bu lanet attan inmek istedim.

Mae Turan coğrafyasını incelemiş miydi? Tüm kasaba ve şehirlerini ezbere biliyor muydu? Haritaları ezberlemiş miydi? O burada bile değildi ama ben hâlâ kardeşimin gerisindeydim. Kıtanın diğer ucundaydım ve hala... daha az. Bu his hiç geçmeyecek miydi?

Belki de. Eğer babamın görevini başarırsam.

Günlüğüm çantamın içinde güvenle saklanıyordu. Dün gece kampımızda birkaç not eklemiştim ve dağları çizmeyi planlamıştım, ancak Tillia beni çizim gördüğü anda günlüğümü ve bir daha kimsenin beni onunla görmesine izin vermememi söylemişti.

Nedenini sormamıştım. Ses tonundaki sertlik, sorgusuz sualsiz itaat etmem için yeterliydi.

Ayrıca, önemli olan her şey kafamın içinde kilitliydi. Güvenli bir yere, yalnız kalabileceğim bir yere vardığımızda harita üzerinde çalışmaya başlayacaktım.

"Yiyecek bir şey ister misiniz?" Tillia sordu.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Pek bir şey yememişsin."

Elimi salladım. "Aç değilim."

Yemekler lezzetli ve besleyiciydi ama iştahım kesilmişti. İçim sürekli bir düğümlemiş gibiydi, bütün gün ata binmek ve oturmaktan yapacak bir şeyim yoktu.

Ben de öylece

durdum.

Üzerinde. Her

şeyi.

Kendi zihnim en büyük düşmanım haline gelmişti.

Tek bir güvenli konu bile yoktu. Ailem üzerinde durdum. Brielle ve Jocelyn'i ve bu iş bittiğinde benden nasıl nefret edeceklerini düşündüm. Xavier ve onun ilgisizliği üzerinde durdum. Tanrıları ve insanları nasıl hem sevip hem de nefret ettiklerini düşündüm. Nefesimin ve bedenimin pis kokusu üzerinde durdum. Çenemin ucu ve burnumun sivriliği üzerinde durdum.

Ve bunu durdurmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Guardian'ın üzerinde durdum.

O bir katildi. Efsanevi bir katil. Beni korkutması gerekmez mi? Şimdiye kadar onu sadece canavarlarla savaşıırken görmüştüm. Halkıyla savaşıırken görmeyi beklemiyordum ama ona nasıl baktıklarını gördüm. Hayret içindeydiler. Bağlılıkla.

İnsanların vahşi bir kasabın etrafında böyle davranmasını beklemezdim. Ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Tillia ve Muhafız'ın birbirlerine yaslanmış hallerini aklımdan çıkaramıyordum.

Tillia'yı severdim. Turah'a geldiğimden beri nazik ve saygılı olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Bu krallıkta güvenmek istediğim bir kişi varsa, o da oydu. Gardiyan'a değer veriyordu. Belki ona aşık bile olmuştu.

Kötü bir adamı sevecek bir tipe benzemiyordu.

Belki de bu aptalcaydı. Birbirimizi tanımıyorduk. Ama Margot'nun çizimlerimden nefret etmesinin nedeni gerçek olmalarıydı. Ne gördüysem onu çizdim. Tillia'ya baktığımda bir savaşçı gördüm. Bir lider.

Neredeyse bir yabancı olan ama yine de hayranlık duyduğum bir kadın.

Ama Muhafız Banner'ın kardeşini vahşi ve acımasız bir şekilde öldürmüştü. Tillia bunu biliyor muydu?

Ellerimi şakaklarıma götürdüm ve kızgın daireler çizerek ovuşturdum. Zihnimi nasıl kapattım? Düşünmeyi nasıl durdurabilirdim? Tanrım, bu lanet attan inmek istiyordum.

Grubun önünden bir ses yükseldi, bir bağırış ya da tezahürat. Atlıların ortasındaki konumumdan bunu anlayamadım.

Tillia kaskatı kesildi ve kolunu sırtındaki kılıca doğru kaldırdı. " oluyor?"

Bıçaklarım kayışlarında kılıflıydı, bıçakları omurgamın üzerinde çaprazlama. Boz ayı ile geçirdiğim o geceden beri, dinlenmek için bile onları çıkarmadım. Gardiyan bizi yine terk etmişti ve başka bir canavarla karşılaşırsak silahsız olmayacaktım.

Tillia nefes verirken kolunu kalbine doğru indirdi. "Arabella'ya teşekkür et." Neden Aşk Tanrısı'na teşekkür ediyordu ki?

Tabii...

Gardiyan geri dönmüştü.

Önümüzdeki atlılar yer değiştirerek, grubumuzun ortasından dörtnala geçip bize doğru gelen bir adama yer açtılar.

Onu taht odasından tanıdım. Xavier'in korucularından biriydi; babamın altın para sandığını kontrol eden, uzun, siyah örgüleri ensesinde düğümlenmiş adam. Ve gözleri Tillia'ya kilitlenmişti.

Atını durdurdu ve elini hâlâ kalbinin üzerine bastırarak bekledi. Korucu onun yanına ulaşır ulaşmaz yüzünü iri ellerinin arasına aldı ve çenesini kavrayarak onu kendine doğru çekip ağzını onunkinin üzerine kapattı.

Beynim patladı.

Kimdi o? Peki ya Gardiyan? Neler oluyordu?

Öpüşmeleri aççaydı, sanki birbirlerine karşı açlık duyuyorlardı. Ağızları hareket ediyor, dilleri birbirine dolanırken yanakları çukurlaşıyordu.

Bunu yüzlerce kez yapmışlar gibi, onu atından indirdi, ağızları hiç ayrıldı ve kucağına oturttu. Adam kadının bedenini kucaklarken, kadın ellerini adamın boynuna doğru kaydırды ve avuç içlerini adamın nabzına bastırdı.

Sanki alemdeki tek insanlar onlarmış gibi öpüştiler. Sanki geri kalanımız izlemiyormuş gibi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Ve daha önce hiç böyle bir öpücük hissetmemiştim. Her şeyi tüketen. Çaresiz.

Ayrıldıklarında Tillia güldü, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Başparmaklarıyla onları yakaladığında korucunun yüzü yumuşadı. Sonra alnını onunkine dayadı ve duyamadığım bir şeyler mırıldandı.

Bizim baktığımızı fark edemeyecek kadar birbirlerine kilitlenmişlerdi.

"Hadi," dedim Brielle ve Jocelyn'e, diğerlerinin devam ettiği yere doğru başımı sallayarak. "Devam edelim."

Onlar atlarını ileri sürerken ben de aynısını yaptım ve Tillia ile savaşçısına son bir kez baktım.

Ağızına yumuşak bir öpücük bıraktı. Şefkatliydi. Güzeldi. Onu seviyordu. O onun evreniydi. Onun yanında, evindeydi.

Tillia ona doğru kıvrıldı, onu içine çekerken kolları beline dolandı.

Yüzümü öne döndüğümde kalbim sıkışmıştı. Yüz yıl geçse de Banner beni bu şekilde öpmezdi. Bin yıl geçse de ayrı olsak ağlamazdım.

Zavier'le de farklı olmazdı, değil mi? Bana tapmayacaktı, bana tapmayacaktı. Sevgisiz bir nişanı sevgisiz bir evlilikle takas etmiştim.

Hiç bir erkek bana bu şekilde bakmamıştı. Asla da .

Bu neden şimdi aklıma geliyordu? Neden daha önce beni rahatsız etmemişti?

Belki de üzerinde durmaya zaman ayırmadığım içindir. Bir aşkın kaybının yasını tutmak için. Tutkunun. Aşkın.

Göğsüme bir çekiç gibi indi. Tillia'ya duyduğum kıskançlık. Üzüntüm

o öpücük yüzünden hissettim.

"Majesteleri," dedi Brielle. "İyi misiniz?"

Düşmesine izin vermediğim gözyaşımı durdurmak için gözümün kenarını sildim. "Tamam."

"Yeterince yemiyorsun." Omuz silktim. "Aç değilim."

"Dinlenmen gerek."

"Hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var." Belki Treow'a, her neresiyse oraya vardığımızda dinlenebilirdik. Tillia'yı aramak için arkamıza baktım. Hâlâ savaşçısıyla birlikteydi, arkadan gelenler başlarını sallayarak ve gülümseyerek onları geçiyordu.

"Hiç aşık oldun mu, Brielle?" Ben sordum.

"Evet." Gözlerini bir hüzün kapladı. "Kalbimi kırdı ama onu hâlâ seviyorum. Her zaman yapacağım."

Ne? Ona bakakaldım. Bu ne zaman olmuştu? Yakın zamanda mı? Kalbinin kırıldığından haberim yoktu. Hiç sormamıştım. "Çok özür dilerim. Bilmiyordum."

"Neden yapasın ki? Sen bir prensessin. Ben senin leydinin hizmetçisiyim. Aşk hayatım seni pek ilgilendirmez."

Ama arkadaş olsaydık öyle olurdu. "Turah'ta unvanlar ve roller o kadar da önemli değil gibi görünüyor."

"Siz hâlâ bir prensessiniz, Majesteleri. Nerede olursak olalım, siz kraliyet ailesindensiniz. Ben değilim."

Ya kraliyet ailesinden olmak istemiyorsam? Ya sadece Tillia'nın öpüldüğü gibi öpülme şansı isteseydim?

Tillia yanıma dönmeden önce bir süre at sürdük. Çarpıcı bir gülümseme yüzünü aydınlattı ve gülümsememek mümkün değildi.

"Bu benim kocam," dedi. "Halston. Zavie'le birlikte seyahat ediyordu. Gardiyan bana geçen gece Perris'ten ayrılıp bize katılacağını söyledi ama ayrı kaldığımızda hep endişeleniyorum."

Kocası. Halston.

Gardiyan ona kocasından bahsetmişti. Bu yüzden bu kadar yakın konuşuyorlardı. Birlikte oldukları için değil.

Anında rahatladım. Ciğerlerimdeki hava boşaldı. Ve onunla birlikte, o kadar zehirli ve çirkin bir suçluluk duygusu ki, fenek zehiri de olabilirdi.

Rahatlamamalıyım. Umurumda olmamalı.

Tillia'nın kocası grubun arasından hızla geçerek kenardaki atlıların yanından dörtnala geçti. Ona bir el kaldırdı. Kadın ona bir öpücük verdi.

Halston önderliğinde, partimiz için yeni bir tempo belirledi, yavaş yürüyüş

kemiklerimi sarsan hızlı bir yürüyüşe dönüştü.

Her nasılsa, ağaçlar daha da uzamış gibiydi. Daha geniş. Daha güçlü. "Hiç bu kadar uzun ağaçlar gördün mü?" Brielle'e sordum.

"Hayır, Majesteleri."

"Bana Odessa diyebilirsin."

"I-" Başını iki yana salladı. "Deneyeceğim. Ama zor bir alışkanlık olacak."

Ve görünüşe bakılırsa, gerçekten denemeyecekti. Rollerimizi yerinde tutacaktı. Belki de en akıllıca seçim buydu.

Eninde sonunda . Ve benim de yas tutacak başka bir şeyim olacaktı.

"Dinle," dedi Tillia. "Bunu duyuyor musun?"

Kulaklarımı zorlayarak bir an bekledim ama sonra sesin ağaçların arasından taşındığını duydum.

Bir ıslık. Neredeyse bir kuşunki gibi ama tam değil.

". " Atını tırısı kaldırdı. "Yaklaştık."

Ayak uydurma fikrinden dolayı inledim ama Treow'a vardığımızda çökebileceğim düz bir nokta olacağını umarak Freya'yı takip etmesi için dürttüm.

Atlıların arasından sıyrılarak grubun önüne doğru ilerledik; Halston, Xavier'in iki korucusuyla yan yana gidiyordu.

Kocam mı? Görünürde yok.

Endişelenmeli miyim? Veliaht prense bir şey olmuş olsaydı, mutlaka biri bana söylerdi, değil mi?

"Ha," diye kendi kendime alay ettim. Çünkü çoğu zaman her şeyi bilen kişi ben oluyordum.

Kaderini en son öğrenen ben olacaktım. "Ne?" Jocelyn sordu.

"Yok bir şey." Silkindim. "Sadece kendime tamamen önemsiz olduğumu hatırlatıyorum."

Bana yan gözle baktı. "Şaka yapıyorum," diye mırıldandım.

Pek sayılmaz.

Halston yanından geçtiğimiz Tillia'nın eline dokunmak için uzandı ve korucular açıklığa doğru ilerlerken önden gitmemize izin verdiler. Ormanın içinde, basit bir tahta çitle sınırlanmış mükemmel bir oval. Bir çeşit ağıl ya da padok. Bir ucunda ahıra benzeyen ahşap bir bina vardı. Sonra bir düdük sesi daha geldi.

Kaynağı bulmak için padokta arama yaptım ama etrafta kimse yoktu.

"İşte orada." Tillia yukarıyı, yukarıyı ve yukarıyı işaret etti.

Bir ağacın içine inşa edilmiş bir gözetleme kulesine.

"Treow'a hoş geldiniz." Açıklığın ortasında durdu ve atından indi.

Ben de aynısını yaptım, neredeyse Freya'nın üzerinden sıçradım ve topuklarımın üzerine sertçe indim. Bacaklarım acı içindeydi. Sırtım, sefalet içindeydi. Kaskatı kesilmiş kollarımı yuvarlarken yüzümü buruşturdum.

"Şimdi dinlenmek için bir şansın olacak, Odessa." Tillia Freya'nın dizginlerini aldı ve ağaçların arasından çıkan bir çocuğa uzattı.

Diğerleri de onu takip etti, her biri grubumuzu karşılamaya koştu. Hepsi de benim günlerdir giydiğim tunik ve pantolonları giymişlerdi ama daha az buruşuk görünüyorlardı.

"Gel," dedi Tillia.

"Peki ya Brielle ve Jocelyn?" İkisi de biraz geride kalmış ve açıklığa yeni ulaşmışlardı.

"Onlarla ilgilenilecek. Merak etmeyin. Çok uzakta olmayacaklar. Tabii onların yardımına ihtiyacınız yoksa?"

"Hayır."

Kendim için yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Ve bununla birlikte bir suçluluk duygusu daha geldi.

Quentis'ten ayrıldığımızdan beri ikisine de ihtiyacım olmamıştı. Burada benimle olmalarına gerek yoktu. İkisini de babama vereceğim bilgilerle birlikte ne kadar çabuk eve gönderebilirim o kadar iyiydi.

Tillia açıklıktan ağaçların arasına doğru ilerledi. Güneşin altından çıkıp dalların ve uzuvların gölgesine girdik.

Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir yere. Sanki farklı bir aleme girmiş gibiydim.

Ona daha önce Treow'un bir kasaba olup olmadığını tekrar sorduğumda, "Evet ve hayır" demişti.

Şimdi anladım.

Treow sokakları, yolları, dükkânları ya da meydanları olan bir kasaba değildi. Ormanın içine kurulmuş bir kasabaydı.

Evler yukarıda, devasa yaprak dökmeyen ağaçlara tutturulmuş bir şekilde yükseliyordu. Bazıları halat köprülerle birbirine bağlıydı. Diğerleri bağlantısızdı, merdivenlerle toprağa bağlıydı.

Dört küçük kız yukarıdaki tahta geçitte koşuşturuyor, kıkırdamak ve bize bakmak için parmaklıkların üzerinden eğiliyorlardı. İkisi ikizdi, her biri zeytin tenli ve ipeksi siyah saçlıydı.

Tillia iki parmağını dudaklarına götürdü ve ıslık çaldı. Keskin ve gürültülüydü, Treow'a varmadan önce duyduğum sesin aynısıydı.

Kızların hepsi parmaklarını ağızlarına bastırarak ıslık çalmaya çalıştılar. Coğunlukla hırıltı ve tükürük olarak çıktı, bu da onları daha çok güldürdü.

"Çevrede gözcülerimiz var," diye açıkladı. "Kimse kalbinden okla vurulmasın diye düdük çalıyoruz."

"Ah." Başımı salladım. "Islık çalmayı bilmiyorum." "Bilmene gerek yok."

Kalmayacağım için mi? Yoksa çevreyi geçmeyeceğim için mi?

Zavier için sorular, eğer kocam benden kaçmayı bırakırsa. Bu arada, her ihtimale karşı kendime ıslık çalmayı öğretirdim.

"Neden ağaç evler?" Tillia'ya sordum.

"Böylesi daha güvenli. Artık Tarkin bölgesindeyiz. Ara sıra bariwolves sürüleri yakınımıza kadar gelebilir. Bozkurtlar genellikle sahili ve ovaları tercih eder ama ne yapacakları belli olmaz. Bu şekilde dolaştıkları biliniyor. Turah'taki köylerin çoğu canavarlara karşı korunma yöntemleri geliştirmek zorunda kalmıştır. Bu" -yukarıdaki yapılara doğru bir el salladı- "bizimki."

"Burada mı yaşıyorsun?"

"Kalıcı olarak değil ama yılın önemli bir bölümünü Treow'da geçiriyoruz." Geriye doğru dönerek tepedeki bir evi işaret etti. "Halston ve ben orada kalıyoruz."

Aşağıdan, bir ağaç evi diğerinden ayırt edemiyordum. Hepsi sadece katlardı.

"Sazdan çatısı ve ip merdiveni olan" dedi. Bu bir numara mıydı? "Hepsinin ip merdiveni var."

"Ama bizimki en yenisi." Güldü ve ileriye doğru dönerek yürüyüşümüze devam etti.

Ne kadar uzağa gidiyorduk? Sandıkların ötesindeki açıklığı görmeyi umarak arkama baktım ama yoktu.

"Çoğumuz günlerimizi burada geçiriyoruz," dedi. "Yemek pişirerek. Binicilik. Eğitim. Yemeklerimizi ortak alanda yiyoruz. Yarın biraz uyuduktan sonra sana orayı gezdireceğim."

"Atlar nasıl güvende tutuluyor? Atım-" Soruyu bitirmeden önce kendimi durdurdum.

Freya benim atım değildi. Aslında değildi. Ona sıkıldığım için isim vermiştim, sahiplendiğim için değil. Ama birlikte geçirdiğimiz bu zor günlerden sonra, ölmesini istemiyordum.

"Atlar her gece ahırlara getirilir. Atınız da burada güvende."

"Teşekkürler."

"Bir değil." Çenesini eğdi, sonra bir ip merdivenin önünde durdu.

Başka bir ağaç ev bulmak için yukarı baktım. Belki de tam altında durduğum için, bu diğerleri kadar yerden yüksek görünmüyordu. Ve iki kat daha büyük görünüyordu.

Ayrıca yürüyüş yolları ya da köprüleri de yoktu. Ayrı bir evdi. Gözlerden uzak.

Özel.

Burası Xavier'in ağaç evi miydi? Sonunda bana katılacak mıydı...

Yutkundum.

Eninde sonunda, garip bir seks gecesine katlanmak zorunda kalacaktık. Sadece bugün olmamasını umuyordum.

"Önden buyurun." Tillia beni yukarı kaldırdı. "Sandıklarınız bekliyor. Her şey gelişinize hazır olsun diye arabalar önden gitti. Ayrıca size yemek de bıraktılar. Lütfen yiyin."

"Teşekkür ederim."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Tillia sordu.

Merdivene tırmanmak için mi? Daha önce hiç merdivene tırmanmamıştım, ahşap, metal ya da ip. "Uh, hayır mı?"

Sanırım düşüp ölürsem, en azından o garip seksi atlamış olurum.

Güçlendirici bir nefes alarak basamakları çıkmaya başladım, kumdaki bir deniz kaplumbağası kadar hızlı hareket ediyordum. Sonunda sahanlığa ulaştığımda ter omurgamdan aşağı damlıyor ve şakaklarımda boncuk boncuk birikiyordu. Muhtemelen ağaç evin balkonuna çıkmanın zarif bir yolu vardı, ama ben ölü bir balık gibi karnımın üzerine düştüm, sonunda dizlerimi itip ayakta durana kadar yuvarlandım ve takla attım.

Parmaklıkların üzerinden eğildim ve Tillia'ya baş parmağımla onay verdim.

"Başardım."

Güldüğünü gizlemeye çalışıyor gibi görünüyordu. El sallayarak, muhtemelen kocasını bulmak ve bir yatak odası bulmak için kendi evine doğru koştu.

Şanslı kadın.

Yapıyı çevreleyen geniş platformu taradım, kenarından geçerken elim balkonun korkuluğunda gezindi. Ayaklarımda altındaki tahtalar temiz ve kuruydu, çam iğneleri . Ben

Binanın etrafında dolanırken, bunun arkasına sıkışmış başka bir ağaç ev buldum. Aralarında sadece üç metre vardı. Bir kapıdan diğerine çam kozalağı atabileceğim kadar yakındı.

Belki bir muhafız odası? Acil bir durumda sığrama yapabilecek kadar yakın mı?

Bir komşuyu karşılayacak havada değildim, bu yüzden omurgamı çelikleştirdim ve kapıyı açtım. Eğer burası Xavier'in ağaç eviyse, sonsuza kadar bundan kaçamazdım.

İçerisi, ortasında büyük bir yatak bulunan tek kişilik bir odaydı. Yatak pelüş, yulaf ezmesi renginde battaniyeler ve kabarık yastıklarla kaplıydı.

"Evet," diye nefes aldım, omuzlarım çökmüştü. Garip bir sekse katlanmak o yatağın bende kalması anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Tavanda yumuşak, bej perdeler vardı, muhtemelen mahremiyet için yatağın etrafını örtmek içindi. Ya da belki böcekleri uzak tutmak için.

Odanın bir tarafında ahşap sandalyeli bir masa vardı. Diğer tarafta ise oymalı ahşap bir gardırop vardı. Sandıklarım yerden tavana kadar uzanan bir bölmenin yanında duruyordu.

Bölmenin kenarına bakmaya gittim ve göğsümden çıkan inilti ağaç evi titretti.

Lavabosu ve bakır küveti olan bir su dolabı. Küvet sıcak, buharlı suyla doldurulmuştu.

Tuniğimin eteklerine uzandım, tam üzerimden çıkarmak üzereydim ki dışarıdan ayak sesleri geldi.

Midem bulandı. *Lanet olsun.*

Gömleğimi düzelttim ve karnımın her santimini kapattığımdan emin oldum. Sonra odanın ortasına doğru ilerledim, Xavier'in kapıdan içeri girmesini bekliyordum.

Aptal ben ve beklentilerim. Hiçbir şeyi varsaymamayı ne zaman öğrenecektim?

Tabii ki içeri gelen kocam değildi. Gardiyan'dı.

Sakalları çenesine yakın kesilmişti ve saçları yeni banyo yapmış gibi nemliydi. Tuniğinin yakası kalbinin üzerinde gergin, pürüzsüz bir deri üçgenini gösteriyordu. Pantolonu güçlü kalçalarını sarıyor ve aşınmış botlarına doğru sarkıyordu. Gözleri canlı zümrüt yeşiliydi.

Hayatımda gördüğüm en güzel adamdı.

Bakışlarımı yere indirdim. "Sen."

"Ben."

"Senin Xavier olacağını düşünmüştüm."

Dilini şaklattı. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm kraliçem. Kendisi... gözaltına alındı."

"Perris'te mi?"

"Çok merak ediyorum." Yavaş ve bilinçli adımlarla odaya girdi ve masaya doğru ilerledi.

Tabağın üstü bir bezle örtülüydü. Örtüyü kaldırdı, kızarmış et ve sebzeler ile yoğun, koyu renkli bir ekmek ortaya çıktı.

Karnım guruldadı, günlerdir ilk kez acıkmıştım. "Neden buradasın?"

"Bu kadar çok soru soran bir kadınla hiç tanışmamıştım."

"Ve karşılığında bu kadar az cevap alan."

Kısıp kakhahası odayı doldurdu. "Bir değişiklik yapıp soruları benim sormama ne dersiniz?"

"Evet dersem gidecek misin?" Su soğumadan o küvete girmek istedim.

Yemeğimin üstünü tekrar örttü, duvara yaslanıp kollarını . "Eviniz nerede?"

"Cevabı zaten biliyorken bu sorunun ne anlamı var?" "Yine de söyle."

"Ros. Lo." Her iki heceyi de hayal kırıklığımla dile getirdim. "Mutlu musun?" "Oldukça. O kadar zor muydu, Serçe?"

"Bunun bir anlamı var mı?"

"Tabii ki. Şimdi bir gerçeğin dilinizden döküldüğünü duymanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

"Bunca zamandır sana yalan söylediğimi düşündüğün için mi?" Gözlerimi devirdim. "Bana asla güvenmeyeceğini çoktan anladık. Ne söylersem söyleyeyim. Devam edebilir miyiz? Ben acıktım."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Kaç ?" "Yirmi üç. Sen kaç yaşındasın?"

Benim gibi yirmili yaşlarda görünüyordu. Belki de Voster gibiydi ve uzun ömürlüydü. Belki de yüz yaşındaydı ve sadece en verimli çağındaki bir adam gibi görünüyordu.

Cık cık etti. "İşte yine sorulara başladı. Gerçekten kendine engel olamıyorsun, değil mi?"

"Hayır, sanırım değil."

"Gözlerin. Sende yıldız patlaması yok."

O da öyle. Bu bizi bir şekilde benzer mi yapıyordu? Onunki gibi yetenekler barındırdığımdan mı ? Güç ya da hız? Antrenmanlarımız bu korkuları ortadan kaldırmış olmalıydı. Gözlerim farklı olabilirdi ama özel bir şey değildim.

"Bu bir soru değildi. Başka bir şey var mı?"

"Bakire misin?"

Gerçekten umursuyor muydu? Hayır.

Tepki almak için mi sordu? Evet. İşe

yarıyor muydu? Ne yazık ki.

Yanaklarım alev aldı. Ellerim iki yanımda yumruk oldu. "Sıradaki

soru." "Turah'ta geçirdiğiniz zamandan keyif alıyor musunuz?"

"Özellikle değil."

"Bindiğin atı beğendin mi?" "Evet."

"Şu anda kışın ne kadar ağrıyor?"

"Çok," diye cevap verdim dişlerimi sıkarak.

Duvarı itti ve yaklaştı, botlarının ucu neredeyse benimkini sıyrırıyordu. Göğsündeki sıcaklığı hissedebiliyordum. Teninin ve sabununun kokusunu alabiliyordum. "Baban seni buraya casusluk yapman için mi gönderdi?"

"Hayır."

Şimdiye kadar söylediğim en iyi yalandı. *Ben* bile inanırdım.

"Çok kötü bir yalancısın, Cross." Şakağımdaki bir kıvrıma dokundu, saç telim örgümden düşmüştü.

Elini . "Burada ne kadar kalacağım?" Bir omzunu kaldırdı.

"Emin değilim."

"Zavier ile Allesaria'ya ne zaman gideceğim?"

"Güzel kalemizi görmek için sabırsızlanıyor musunuz kraliçem?"

Burun deliklerim alevlendi. "Senden uzakta olmaya hazırım." "Allesaria'da yaşamadığımı varsayıyorsun."

"Öyle mi?" Onu bir şehirde hayal edemiyordum. Gardiyan vahşi doğada daha rahat bir adam gibi görünüyordu. Özgürce dolaşmaktan memnun bir canavar.

Kendi çapında bir canavar.

"Zavier sana güvenebildiği zaman Allesaria'ya gideceksin."

"Ya o da senin gibiye ve bana asla güvenmeyecekse? O zaman ne olacak? Hayatımın sonuna kadar bu ağaç evde mi yaşayacağım?"

Bu onu gülümsetti. Tehditkâr, şeytani, muhteşem bir gülümseme. "Git buradan," diye tersledim ve duvara bakmaya başladım.

Kapıdan çıkıp gittikten sonra bile gülüşü devam etti.

Bir kalp bekledim, sonra onu kilitlemeyi umarak takip ettim.

Ama kilit yoktu.

Onu ip merdivenden inerken görmeyi bekliyordum. Bunun yerine, onu püsküllerinden ayırdı ve yere fırlattı. "Hey, sen ne-"

Parmaklıkların üzerinden atlayıp yere düştü.

Ormanın zeminine bakarak kenara doğru koştum. Vücudunu eğilmiş ve kırılmış bulmayı umuyordum. Elbette, bu ağaç ev diğerleri kadar yüksek görünmüyordu, ama yine de yirmi fitlik bir düşüş vardı.

Hiçbir zarar görmemiş olan Muhafız ellerini ceplerine soktu ve uzaklaştı.

Beni yolda bıraktığı için endişelenmediği kesindi.

"Ahmak," dedim, beni duyabilmesini umarak.

Yürümeye devam etti ama küçük mutlu bir melodi ıslık çalmaya başladı.

"Grr." Avuçlarımı korkuluklara vurdum ve gözden kadar arkasından bakakaldım.

Bu ağaç ev yerden diğerleri kadar uzak olmayabilirdi ama atlamam için kesinlikle çok uzaktı. Lanet boynumu kırabilirdim.

Ve şimdi kapana

kısılmıştım. Lanet olası

bir ağaç evde.

Yirmi

İp merdivenim geri gelmişti.

Birkaç dakika önce beni bu ağaçtan kurtarabilecek birine el sallamak için dışarı çıktığımda merdiveni hâlâ yerde bulmayı bekliyordum. Ama biri ya bu sabah ya da dün gece merdiveni balkonuma yeniden bağlamıştı.

Dün gece banyodan ve akşam yemeğinden sonra yatağa girip sızmışım. Ağaç evin pencerelerinin ardında cıvıldaayan kuşların sesiyle uyandım. Açlık sancılarım olmasa muhtemelen hâlâ uyuyor olacaktım. Bugün kendimi daha da yorgun hissetmem çok garipti. Kafam sis içindeydi. Vücudum halsizdi.

Kahvaltının peşine düşecek, sonra da bir hafta boyunca o yatakta sürünecektim.

Merdivenin en üst basamağını ayağımla test edip sağlam olduğundan emin olduktan sonra dün tırmandığım gibi beceriksizce aşağı indim.

Bu merdivenleri nasıl takmışlar? Biri ağaca tırmandı mı? Halatları yerine kaldırmak için çubuklar ve kancalar kullandılar mı?

Son basamaktan yere atlarken Tillia'ya mekaniği sormak için aklıma bir not aldım, ellerimi yeni tuniğimle birlikte giydiğim temiz kömür pantolonuma sürdüm - bu en soluk mavilerden biriydi ve lacivert ve beyaz yıldızlarla işlenmişti.

Dolapta yepyeni giysiler bulmuştum. Bir çift bot daha vardı. Xavier beni Turan parçalarıyla giydirmekle kimi görevlendirdiyse işini iyi yapıyordu.

Gri elbiselerim hâlâ sandıklarımdaydı. Dün gece birinin kapağını açtığımda tacımı da bulmuştum.

Zavier onu Krisenth'e atmamıştı. Geri vermişti. Bir daha giyeceğimden şüpheliydim ama evimden bir parçaydı.

Avucumdaki kesik iyileşiyordu, bir yara izi oluşmaya başlamıştı ama onu yeni bir bandajla sarmışım. Saçlarım şampuanlanmış, taranmış ve yeni boyanmıştı. Kollarım örgü yapmakla uğraşamayacak kadar yorgundu, bu yüzden bukleleri gevşek ve bırakmışım. Gün ortasına kadar iki katına çıkmış olacaktı ama umarım o zamana kadar yastıklarımın arasına gömülmüş olurlardı.

Dün gece olduğum pis cesedin aksine, bu sabah gerçekten

insan gibi görünüyordu. Yemekten sonra ben de öyle hissedebilirim.

"Odessa." Tillia ağaçların arasından yürüdü, güzel yüzünde bir gülümseme vardı. El salladım. "Günaydın."

"İyi günler."

Ah. "Bu neden bu kadar aç olduğumu açıklıyor."

Güldü. "Hepimiz biraz daha dinlenmeyi hak ettik. Gelin, size etrafı gezdireyim ve yiyecek bir şeyler alalım."

Beni dün gittiğimizden farklı bir yola götürdü. Ağaçların arasından, daha fazla evin altından geçerek Treow'un kalbi olduğunu tahmin ettiğim yere vardık. Masa ve sandalyelerle dolu açık bir meydanın etrafına yerleştirilmiş dört sağlam kütük bina vardı.

"Burası ortak kullanım alanı." Dört binadan en yüksek olanını işaret etti. "Burası yemek salonu, tüm yemeklerin pişirildiği ve servis edildiği yer."

"Onlar için para ödüyor muyuz?" Tıpkı rıhtımda kase kase pirinç, kızarmış sebze ve balık satan satıcılar gibi.

"Treow bir köyden çok bir kamp gibi yönetiliyor. Burada kalan insanların çoğu sadece gelip geçiyor. Halston ve benim gibi bazıları diğerlerinden daha uzun kalıyor. Ama çoğu kaleler arasında seyahat eden askerler ve aileleri. Bu yüzden yemeklerimizi ve diğer ihtiyaçlarımızı kral karşılıyor."

"Ah." Quentis'teki askeri karakollara benzer.

Babam, askerlerinin hizmetleri karşılığında barınak ve yiyecekleri olduğundan emin oldu.

"Bu en yakın bina ticarethane," dedi. "Ellerinde sınırlı miktarda ihtiyaç malzemesi bulunduruyorlar, ama ihtiyacınız olan bir şey varsa tezgâhtara sormanız yeterli. Ashmore en yakın kasaba. Buraya gelirken yanından geçtik. Haftada bir ya da iki kez sevkiyat yapıyorlar. Eğer tüccarlarında ihtiyacınız olan şey yoksa, Perris veya Ellder'dan talep edebilirler."

"Allesaria değil mi?"

Başını salladığında gülümsemesi soldu. "Hayır."

Sadece...hayır.

Tamam. Neden ne zaman Allesaria'dan bahsetsem hava değişiyordu?

"Ticarethanenin karşısında çamaşırhane var," diye devam etti. "İçeride temizlik malzemeleri var ama leydinizin hizmetçileri her gün ağaç evinizle ilgilenecek. Yıkınmasını istediğiniz her şeyi bırakmanız yeterli."

"Pekâlâ." Son binaya başımla işaret ettim. "Peki ya bu?"

"Revir ve kütüphane."

Bir kütüphane. Bu garip askeri karakolun bir kütüphanesi mi vardı?

"Kütüphaneleri severim."

Özellikle de tarih kitapları ve haritalarla geldiklerinde. Elime bir harita verilmesini beklemiyordum ama denemeye değerdı. Belki de günlüğümde toplayıp saklayabileceğim bazı bilgiler vardı.

Tillia dirseğimi tutarak beni yemek salonuna yönlendirdi. "Önce yemek. Sonra kitaplar."

Salonun içi temiz ve düzenliydi. Adaçayı, sarımsak ve otlar gibi kokuyordu. Tillia beni fasulye, kabak ve et dolu tabağımı hazırlamam için sıraya soktu. Sonra ben bir prenses gibi yemediğimi hiç umursamadan yemekleri ağzıma tıkıştırırken o da benimle birlikte uzun, boş bir masaya oturdu.

Margot küplere binerdi.

Kendi kendime gülümsedim ve kucağımda bir peçete olmasına rağmen elimin tersiyle ağzımı sildim.

Yemeğimi bitirip bulaşıkları yıkamak üzere mutfağa gönderdikten sonra dışarı çıktık.

"Tillia." Halston'ın sesi, karısına doğru ilerlerken avluda yankılandı.

"Bir dakika." Bana rahat bir gülümseme verdi, sonra onunla buluşmak için yürüdü.

Binaların arasındaki meydanda bir grup çocuk çimlerin üzerinde birbirlerini kovalıyordu.

"Yakaladım seni!" Siyah saçlı bir çocuk, arkadaşlarından birini etiketledikten sonra kahkaha atarak ters yöne doğru koşmaya başladı.

Özensiz daireler çizerek koşarken, oynarken ve kıkırdarken yüzleri gülüyordu.

Diğerlerinden ayrı duran genç bir kız dışında herkes.

Dükkânın arka köşesine yaslanmış, başını yana eğmiş, kaşlarını birbirine çatmış beni izliyordu.

Saçları ipeksi kahverengiydi ve omuzlarının üzerinden gevşek dalgalar halinde sarkıyordu. Teni yıldız ışığı kadar solgundu. Ve geyik gözleri, yatak odamın penceresinin dışında gördüğüm okyanus gibi, serulean mavisi bir yıldız patlamasıyla griydi.

Ozarth'ta doğanların yıldız patlaması.

Hayatımda gördüğüm en sevimli çocuktu. Arthy'den bile daha sevimliydi.

Kardeşim bugün nasıldı? Kıkırdamasının nasıl bir ses olduğunu unutmaya başlamıştım bile.

Çocukların hepsi aynı anda yakınımda durduğumu fark etmiş gibiydi. Kahkahalar kesildi. Gülümsemeler soldu. Hatta bir çocuk bana dudak büktü. Sonra gittiler, en sevdikleri oyun alanını mahvetmişim gibi koşarak uzaklaştılar.

Vay canına. Tamam, yani çocuklardan sıcak bir karşılama beklemezdim.

"Özür dilerim." Tillia geri döndü, önümde durdu ve kızı görmemi engelledi. "Kütüphaneyi görmeye hazır mısın?"

"Evet."

Yoldan çekildiğinde kız ortadan kaybolmuştu. Bir an oradaydı. Sonra gitti. O kadar hızlıydı ki ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Hâlâ izlendiğimi hissediyordum ama o ortadan kaybolmuştu.

Garipti. Bu duygudan sıyrılıp Tillia'yı kütüphaneye kadar takip etmek üzereydim ki ortak alanın ötesinden toynak sesleri geldi.

Tillia durdu, bir süre dinledi. "Bu muhtemelen bir midilli sürücüsü. Gidip onunla açıklıkta buluşalım."

"Midilli binicisi nedir?"

Elimi tuttu ve beni ters yöne doğru çekti. "Göreceksin." Yönümüzü değiştirdik, çitlere varana kadar adımlarımız hızlandı.

Atlar içeride otluyordu. Freya'mı gördüm, ot yiyordu ve görünüşe göre Turah boyunca yürümekten memnun değildi.

"Dün bundan daha fazla at vardı," dedim. "Yolcu grubunun çoğu bu sabah Ellder'a doğru yola çıktı."

Doğru. Plan değişikliği benim içindi. Beni o ağaç evdeki kafese tıkmak.

Onlu yaşlarında sırık gibi bir çocuk ahırdan dışarı fırladı ve yalnız binici binanın yanında durdu. Hayvan nefes nefese kalmış, tüyleri terden köpürmüştü. Eyerinden inen binici de en az onun kadar bitkin görünüyordu, sanki ovada koşmuş gibiydiler.

Çocuk ona bir bardak su uzattı ve atlı birkaç yudumda içti, damlalar çenesinin kenarlarından süzüldü. Yüzü bronzlaşmış, ter ve kirle kaplanmıştı. Kahverengi gözleri geniş kenarlı bir şapka tarafından korunuyordu. Quentis'teki çiftçilerin çoğunun taktığı tarzda bir şapkaydı bu. Hem güneşi hem de yağmuru engelleyecek kadar büyük bir şapkaydı.

Atlı, kirli sarı saçları oturduğu yerden dümdüz olmuş şapkasını çıkardı ve bir koluyla alnını sildi. Sonra şapkasını bir kez daha taktı ve heybesini açıp ciltlenmiş bir deste

zarflar.

"Yolculuk iyi miydi?" Biz yaklaşırken Tillia sordu.

Çenesini eğerken şapkasının kenarına dokundu. "Hızlıydı. Ama sorun yok."

"Bunu duyduğuma sevindim." Mektupları aldı. "Kalıp dinlenecek

misin?" "Devam etmem gerekiyor," dedi.

Ona su getiren çocuk başını salladı. "Sana taze bir midilli ve hızlı bir yemek getireceğim."

"Minnettarım." Atlı gülümsedi ve eyerini çözmeye başladı. Tillia el salladı, sonra da uzaklaşmak için döndü.

"Bu mı?" Ben sordum.

Omuz silkti ve mektup demetini havaya kaldırdı. "Midilli sürücöleri oyalanmaz. Postayı bıraktıktan sonra bir sonraki kasabaya ve bir sonrakine devam ederler. Gündüz saatlerinde gidebildikleri kadar uzağa ve hızlı giderler."

Yani bu biniciler açı temelde krallıktaki iletişimi kontrol ediyordu.

Quentis bu tür işlere ihtiyaç duymayacak kadar küçüktü. Posta, krallık boyunca düzenli güzergahlarda dolaşan ve her iki günde bir teslimat yapan arabalarla taşınıyordu. Roslo'dan Quentis'in diğer ucundaki Kolmberg'deki bir arkadaşıma mektup yazsam, iki gün içinde ulaşırdı.

En azından benim varsayımım buydu. Kolmberg'de yazacak bir arkadaşım yoktu.

"Kaç binici var?"

"Turah'ta mı? Yüzlerce. Zor bir iş ama iyi para kazandırıyor. Genellikle, yuva kurmadan önce hayatını kazanmak isteyen genç erkekler. Ama tehlikeli bir iş. Vahşi doğada tek başlarına hatırı sayılır bir zaman geçiriyorlar. Ülkeyi geçmek zaman alıyor. Bu mektuplar muhtemelen haftalar önce yazılmış."

"Ve postayı tüm ülkeye bu şekilde mi dağıtıyorlar?"

Tillia başını salladı. "Her şehir. Her kasaba. Her köy. Treow gibi kamplar bile."

Mırıldandım, göğsümde bir umut kıvılcımı parladı.

Bir midilli sürücüsünden Allesaria hakkında bilgi almak mümkün mü? Postayı teslim etmek için şehre giriş ve çıkış yollarını bilmeleri gerekiyordu.

Ancak bu düşünce aklımdan geçerken bile, binicinin eyerini bir attan diğerine değiştirdiğini görmek için döndüm. Eğer daha fazla kalmazlarsa

birkaç dakikadan fazla sürse de, bilgi almak için birini köşeye sıkıştırmak kolay olmayacaktı. O güveni kazanmak için.

Bir sonraki midilli sürücüsü için gözümü dört açmam gerekecekti. O zamana kadar... "Kütüphaneye mi?" Tillia'ya sordum.

"Elbette."

Yemekhaneyi döndük, kütüphaneye geçmek üzereydik ki omzuma iri, sinir bozucu bir gölge düştü.

Yolumu değiştirmeyi reddettilim. Gözlerimi ileri dikerek yürümeye devam ettim.

"Tillia." Gardiyan o kadar yaklaştı ki kokusunun bir ipucunu yakaladım. Rüzgar ve deri ve toprak ve erkeksi baharat.

Dün gece ağaç evime o kokuyu bırakmıştı. Banyo suyumdaki parfümlerle nasıl bu kadar mükemmel bir şekilde karıştığını düşünmeme izin vermiyordum.

"Postayla sen ilgilenebilirsin," dedi. "Cross ve benim işimiz var."

"Ne işi?" Kendi lanet merakım galip geldi ve profiline bakmak için döndüm.

Gülümsemesi bekliyordu. "Eğitim. Senin fikrindi, hatırladın mı?"

"Unutmama kesinlikle izin vermeyeceksin," diye mırıldandım.

Bir kılıç istiyorum.

Hiçbir cümlemden bu kadar pişman olmamıştım. "İstifa edebilirsin," dedi.

"Bırakmıyorum."

"Aferin sana," dedi Tillia.

Muhafız'a başıyla kısa bir selam verdikten sonra zarfları alıp giderken ben de onunla birlikte ortak alandan uzaklaştım. Adımları o kadar uzundu ki ona yetişebilmek için ben de birkaç adımda bir koşmak zorunda kaldım.

"mısın?" Beni görmezden geldi.

"Ahmak."

Daha hızlı yürüdü.

Antrenman alanına vardığımızda nefes nefese kalmıştım.

"Dayanıklılığın berbat," dedi.

Dayanıklılığım hiç iyi değildi. Yüzmek beni her zaman formda tutmuştu. Ama kıtalar arası seyahat ettikten, çok az yedikten ve uykusuz kaldıktan sonra.

Bugün, dayanıklılığım bok gibiydi.

"Teşekkür ." Reverans yapar gibi yaptım. "Çok naziksiniz efendim. Gerçekten."

"Her zaman şımarık. Bakalım bu tavır önümüzdeki birkaç saat boyunca devam edecek mi?"

Midem bulandı.

Birkaç saat mi? Bu seans da geçen seferki gibi olsaydı, o sürenin yarısında ölmüş olurum.

Treow'daki her şey gibi, eğitim alanı da ağaçların altında yer alıyordu. Ağaç gövdeleri çeşitli istasyonlar için sınır görevi görüyordu. İki kadın farklı hedeflere arbaletle atış yapıyordu. Birkaç erkek kılıçla talim yapıyordu. Halston'inki gibi örgüleri olan genç bir çocuk elinde bir yayla ayakta duruyor, oku bir saman balyasına doğru uçuyordu.

Gardiyan bıçaklarımın beklediği ağacın dibine doğru yürüdü. "Benden bunları almamı isteyebilirdin. Özel alanıma izinsiz girme." Dedim ki.

"Ve her sabah kendi yatağını yapmalısın. Bunu leydinizin hizmetçilerine bırakmayın. Treow'da size hizmet etmekten daha fazla katkıda bulunmaları beklenecektir, *Majesteleri*."

Beni şımarık bir prenses gibi gösterdi. Belki de öyleydim. Yatağımı yapmamıştım çünkü ona dönmeyi planlamıştım. Ama ben de yatağımı yapmadım. Brielle ve Jocelyn'in hatırı için, başlayacağım.

"Tamam." Bıçaklar için ellerimi uzattım. "Başlamadan önce başka bir şey var mı?"

"Kıcının üstüne düşmemeye çalış." Denedim. Elimden geleni yaptım.

Ve fena halde başarısız oldu.

Bana çelme takardı, düşerdim. Beni iterdi, düşerdim. Bana yan bakardı, düşerdim.

Bir gecelik dinlenme yeterli olmamıştı. Hâlâ çok yorgundum, hareketlerim çok yavaştı ve yaklaşık üç saat boyunca Gardiyan bana hiç merhamet göstermedi. Diğerleri gelip giderken, o itmeye devam etti. Ve ben düşmeye devam ettim.

Ciğerlerim yanıyordu. Bacaklarım ve kollarım da öyle. Ağzımın tadı kan gibiydi ve öğle yemeğimi kusmamış olmam bir mucizeydi.

"Vazgeçmek mi?" diye sordu.

"Üç saat oldu mu?" "Pek sayılmaz."

Sikeyim. "O zaman hayır. Vazgeçmiyorum."

Bir dizi yumruk ve saldırıyla üzerime geldi. Kılıcını bıçaklarımla savuşturmayı başardım ama geriye doğru çekilirken kendi ayağıma takıldım.

Topuklarım, kalçam yere çarptı.

Kollarımı yukarı ittim, birkaç derin nefes almaya zorlarken dizlerimi çektim. "Ahh."

Öfkeli bir iç çekiş yaptı. "Biraz nefes al Cross. Özensiz ve yavaşsın."

"Ah, teşekkürler." Gülümsüyormuş gibi yaptım.

Bir ağaca doğru yürüdü ve iki bardak su aldı. Onları daha önce fark etmemiştim. Biz antrenman yaparken biri getirmiş olmalıydı.

Bana bir içki uzattığı anda, içkiyi . Kaşlarını çattı, kendi kadehini dudaklarına götürdü. "Ne?"

"Hiçbir şey." Bir yudum aldı. Susuzluktan ölmek üzere olmayan biri tarafından kibarca, normal bir yudum.

Muhafız gibi bir adam her gün ne tür bir antrenman yapardı? Dayanıklılığının sınırlarını ne zorlardı? Canavarları öldürmek mi? Yabancıları öldürmek mi?

"Tüm korucularınız bu tür bir eğitimden mi geçiyor?" Birkaç sorunun bana daha uzun bir mola kazandıracağını umarak sordum.

"Sadece korucular değil. Çoğu Turanlı silah kullanmayı bilir. Keresteciler genellikle balta ile antrenman yapar. Diğerleri kılıç ve bıçakla. Çocuklar temel becerileri ya ebeveynlerinden ya da ilkokulda öğrenirler."

"Ah." Quentis'te de durum pek farklı değildi. Kırsal kesimdeki insanların hepsi, çiftliklerine asi bir canavarın girmesi ihtimaline karşı nasıl savaşıacaklarını öğrenmişlerdi. Gerçi Turah'taki eğitimin iki kat daha zorlu ve yorucu olduğundan şüpheleniyordum. "Çocukken mi öğrendin?"

Başını salladı. "Ben yaptım."

"Bahse girerim çocukken soğukkanlı, ciddi bir tiptin, değil mi? Her zaman herkesin kurallara uyduğundan emin olan çocuk. Biri kendi bıçağını unutursa diye her zaman yanında fazladan bir bıçakla gelirdin. Öğretmenlerin en sevdiği öğrenciydin." Mae gibi.

Gardiyan alay etti. "Tam olarak değil."

"Peki sen nasıl biriydin?" Nefesimi tuttum, sadece bu son soruya cevap vermesini umuyordum. Artık aklımda siyah saçlı bir çocuk imgesi olduğuna göre, onu doğru hayal edip etmediğimi bilmek istiyordum.

"Ben bir dehşettim. Annem boynumu kırmamam için Ama'ya her gün dua ederdi. Koşabilecekken hiç yürümedim. Pencereden atlayabilecekken asla merdivenleri kullanmadım. Atıma binmek için dersten kaçtım. Ve en son

önemsediğim şey kurallardı."

Onun çocukluğuna dair zihnimdeki imge değişti ve dönüştü. Başlangıçta beklediğim bu değildi ama bu versiyonu da uyuyordu. Pantolonunun dizlerinde delikler olan ve kaygısız bir gülümsemeye sahip vahşi, korkusuz bir çocuk.

Onu karşımdaki bu adama dönüştüren neydi? Ne ya da kim onu Muhafız'a dönüştürmüştü?

Bir yudum daha alırken gözleri benimkilere kilitlenmişti. Bugün ela rengindeydiler, yosun, karamel ve çikolata karışımıydılar. Ama birkaç zümrüt yeşili benek fark ettim. Erimiş gümüşten birkaç çizgi.

Renk değişimi böyle mi işliyordu? Tamamen değişmiş değillerdi, renkler zaten oradaydı ve ruh haline bağlı olarak diğerlerini kovalıyordu.

Dikkatim kolundaki deri kelepçeye kaydı. Boz deride oymalar vardı. Semboller ve desenler. Çentikler ve girdaplar. Bunlar ne anlama geliyordu? Anlamalı mıydılar?

Tillia da kollarına kelepçe takmıştı ama ben herhangi bir oyma fark etmemiştim. "Bu oymalar ne anlama geliyor?" Manşeti göstererek sordum.

Onlara bakarken ön kolunu döndürdü. "Onlar aldığım canlar için. Bu yüzden asla unutmayacağım."

Onun bir canavar olduğunu mu? Bir katil mi? Hangi işaret Banner'ın kardeşi içindi?

"Turah'taki her savaşçı bunu yapar mı?"

"Biraz," diye yanıtladı, fincanındaki kalan suyu savurarak.

"Başka ne gibi gelenekleriniz var?" Bu arayı uzatmayı umarak sordum. Yeniden başlamaya hazır değildim.

"Bu kadar oyalama yeter mi Cross?" Ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Geleneklerimizi öğreneceksin. Zamanla. Basit olduklarını göreceksiniz kraliçem. Ama ülkemize, halkımıza olan sadakatimiz iliklerimize kadar işliyor."

Sesi pürüzsüzdü. Derin ve zengin. Ama tehdidi yanlış anlamak mümkün değildi.

Eğer onun halkına ihanet edersem, kılıcı yalancı boğazıma saplanacaktı.

Belki onu suçlamazdım bile.

Yirmi Bir

Treow'dan nefret ederdim.

Dünkü antrenman, afaktan beri çektiğim ikencenin yanında ocuk oynucağıydu.

lecektim. İşte bu kadar. Bu hayatımın sonuydu. Bu ağaçların altında yok olacaktım ve Turanlılar kalıntılarımı kargalara le bırakacaklardı.

Ellerimi dizlerime dayayarak, ciğerlerimi doldurmak için çaresizce nefes aldım. Piç kurusu beni uykumdan uyandırdığından beri ikinci kez nefesimi kesmiti.

Dürüst olmak gerekirse, ilk sefer tam olarak onun hatası değildi. İp merdivenin bir basamağında kaymı ve ormanın zeminine be metre düşerek sırt üstü yere akılmıtım. Orosu çocuğu beni yakalayabilirdi ama bunun yerine orada durup dm izlemiti.

Bu ikinci sefer mi? Kesinlikle onun hatasıydı. Karnıma dirsek atmıtı.

Ya da ayağım takıldığında dirseğine mi dmtm? Hiç fark etmezdi. Bu onun keskin dirseğiydi ve bu yüzden onun hatasıydı.

Ondan nefret ediyordum.

Dün gece yine ip merdivenimi alıp beni ağaç evime hapsettiği için ondan nefret ediyordum. Bu sabah yüzüme bir yastıkla vurduğu için ondan nefret ettim. Sivri dirsekleri yüzünden ondan nefret ettim.

Ondan nefret ettim.

Sonunda.

Ağaç evimin balkonundan dp ölür müydü? Belli ki atlayıtan sağ çıkmıştı. Ama ya sırt üstü dseydi? Omurgası kırılır mıydı? Boynu kırılır mıydı? Bir dahaki sefere mahremiyetimi ihlal ettiğinde onu korkuluklardan aşağı ölür müydü?

Bir kız hayal kurabilir.

Gözlerim kapalı bir şekilde burun deliklerimden bir nefes çektim ve açık ağzımdan yavaşça verdim. Yaayacağımdan emin olana kadar bunu defalarca . Sonra ayağa kalktım, karşımda sırtan bir pislik bulmayı bekliyordum.

Ama eğitim alanı boştu. O gitmişti.

"Alo?" Yavaş bir daire çizdim.

Boştu. Hiçbir şey yoktu.

Hangi cehenneme gitti? Bu bir numara mıydı? Bir çeşit ders olarak sinsi bir saldırı mı düzenliyordu?

Bu sabah kılıcını bile getirmemişti. Ben bıçaklarımla kesip biçerken o benimle -dirsekler hariç- tamamen silahsız dövüşmüştü.

"Hey," diye .

Sessizlik. İnledim ve gözlerimi gökyüzüne çevirdim, karanlık yavaş yavaş yerini güneş ışığına bırakıyordu.

Şimdiye kadar eğitim alanındaki tek insanlar bizdik. Diğer savaşçılar muhtemelen hala yataklarındaydı.

"Gardiyan," diye tersledim. Ona *Muhafız* demekten nefret ediyordum. Bu onun adı olamazdı. Kim çocuğuna Muhafız adını verir ki?

Tabii ailesi yoksa. Izzac'ın gölgesinden doğmadıysa.

Altılı'nın her biri bir gölgede yaşıyordu; evleri olarak hizmet eden bir öte âlem. Ruhların sonsuza dek yaşayacağı bir yer. Kalbi en saf olanlar Arabella'ya verilirdi, çünkü Aşk Tanrıçası'nın gölgesi ışıktı. İkiz ayların parlak beyazı

Cennete.

Gölgeler oradan Ölüm Tanrısı Izzac'a ulaşana kadar gittikçe koyulaştı.

Cehennem.

Izzac'a gönderilen ruhlar, onun canavarları tarafından sonsuza dek işkence gördükleri için bir daha asla ışığı görememek üzere karanlık tarafından cezalandırıldılar.

Gardiyan da o biri miydi? Ölümün habercisi. Bu noktada, bu beni kesinlikle şaşırtmazdı.

"Bu, bugünlük işimizin bittiği anlamına mı geliyor?" Kimseye sormadım.

Tekrar etrafımda döndüm, ormanı araştırdım. Gerçekten yalnız olduğumu fark ettiğimde omuzlarımdan aşağı bir ürperti yayıldı. Beni yalnız bırakmıştı.

Pusuda bekleyen bir tehlike olsaydı bunu yapmazdı, değil mi? Pek çok hatasına rağmen Gardiyan ölmemi istemiyor gibiydi. Ya da Xavier ölmemi istemiyordu ve Gardiyan da emirlere uyuyordu.

Eğer o burada kalmayacaksa, ben de eminim.

"Ben artık
gidiyorum." Bir
kuş cıvıladı.

"Bu sabah çok acelen olduğu için yatağımı yapamadım." Beni duyabilmesini *gerçekten* ama *gerçekten* umuyordum.

Saçlarımı kesmemeye dikkat ederek bıçaklarımı kınlarına koydum ve omurgamın üzerinde çaprazladım. Sonra ağaç evime giden yolu bulmak için ormanda başladım. Treow'da nasıl gezineceğimi anlamam biraz zaman alacaktı. Patikalar ince ve dolambaçlıydı, bazıları ise çiğnenmiş bir ot parçasından başka bir şey değildi.

İki yanlış dönüş ve bir geri dönüşten sonra ağaç evimin beni beklediğini gördüm. Aceleyle odama çıktım, hızlıca temiz bir pantolon ve yeni bir tunik giydim, sonra merdivenden indim -görünüşe göre sadece geceleri kayboluyordu- ve ortak alana doğru ilerledim.

Tek başıma. Tek .

Bedava.

Tillia'nın beni takip etmesine ne olmuştu? Artık bir eskorta ya da korumaya ihtiyacım yok muydu? Merdivenim neden geceleri ama gündüzleri gelip gitmem için hazır bekliyordu?

Gardiyan kaçmaya çalışacağımdan mı endişeleniyordu? Karanlıkta gizlice kaçacağımdan mı?

Eğer endişelendiyse, hiç zahmet etmesin. Gün batımından sonra benim iki katım büyüklüğünde canavarlarla dolu bir diyarda hiçbir yere gidemeyecek olmam bir yana, buraya babamın emrini yerine getirmek için gelmişim.

Turah bir sonraki kadar evdeydi. En azından benim için.

Treow'a geldiğimizden beri ne Brielle'i ne de Jocelyn'i görmemişim. Dün, eğitimden sonra, onları aramak için çok yorgundum. Ben de kütüphaneye dönemeyecek kadar yorgundum. Tillia akşam yemeğini odama getirmişti ve ben yemeği mideye indirdikten sonra Muhafız mahremiyetime tecavüz edene kadar yastığımın üzerine yığılıp kalmışım. Yine.

Yemek salonunda leydimin hizmetçilerini bulmayı umarak avluya doğru gidiyordum ki, sıcak kahverengi tenli ve kırlaşmış saçları sert bir düğüm halinde toplanmış bir kadın beni yolda karşıladı.

Ben yanından geçerken aniden durup selam verdi. "Prenses Odessa Wolfe."
Şimdiden resmi isme geri mi döndük?

"Günaydın," dedim. "Bana Odessa diyebilirsiniz. Lütfen."

Kaşlarını çatarken gözleri kısıldı. Sonra bir hışımla tepinerek uzaklaştı. "Tamam," diye . Bu da böyle? Burnumu kıvırdım ve Kadın gözden kaybolana kadar birkaç kez arkasına bakarak ortak alana doğru ilerledi.

İlk adımla hitap etmem doğru değil miydi? Xavier de onunkini kullanıyordu.

"Mariette'e aldırmayın. Serttir ama adildir." Ağaçların arasından çıkan bir kadın yanımda belirdi. Narin, dar bir burnu vardı, gözlerinde ve ağzında sık sık gülüyormuş gibi birkaç hafif çizgi vardı. Bembeyaz saçları omuzlarına dökülüyor, uçları neredeyse beline kadar uzanıyordu. "Mariette Treow'un bekçisidir. Ve oldukça... geleneksel."

"Geleneksel yani resmi adımı kullanmak isteyecek mi?" "Ya da yeni *soyadını* bırakmayacak."

"Ah." Bana Odessa demesini istemem kraliyet ailesine karşı bir hakaretti çünkü Wolfe'u atlamıştım.

Pekala, zor. Bir Wolfe olmak istemedim. Bu benim fikrim değildi. Treow'da, Turah'ta, bu topraklarda ve insanlarıyla daha rahat olana kadar, ben sadece Odessa'ydım.

"Ben Cathlin." Kadın elini uzattı ve avuçlarımız birbirine değdiğinde iki eliyle benimkini kavradı. Bu elime sarılmak gibiydi.

Sarılmayı özledim. Onları Mae'ye zorlamayı özledim. Onları Arthy ile paylaşmayı özledim.

"Odessa," dedim.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Benimle birlikte yemek salonuna doğru yürürken gülümsediğinde kestane rengi kahverengi gözleri ışıldıyordu, yeşil yıldız patlamaları parlaktı.

Cathlin uzun kollu, sade, ten rengi bir elbise giymişti. Hâlâ bavullarımda duran gri elbiselerden pek de farklı değildi. Sanırım Brielle Treow'da elbise giyen tek kişi olmayacaktı, çünkü pantolonu denemeyi reddetmişti.

Yemekhane sessizdi, birkaç masa doluydu ama ne Jocelyn'i ne de Brielle'i görebildim.

Kapının önünde durduğumda "Yemek yemiyor musun?" diye sordu.

"Leydimin hizmetçilerine katılmayı umuyordum. Geldiğimizden beri onları görmedim. Belki beklerken kütüphaneye uğrarım."

"Bir saat daha açılmayacak." "Oh."

Drat.

Bir elini elbisesinin ceplerinden birine sokarak bir dizi anahtar çıkardı. "Şanslısın ki şu anki kütüphaneci benim. Gel bakalım."

Şanslıydım. Quentis'ten beri kendimi yıllardır olmadığı kadar şanslı görmem garipti. Şans Tanrıçası Daria şimdilik benim tarafımdaysa, nedenlerini sorgulamayacaktım.

Kış gelmeden Allesaria'ya giden yolu bulmak için onun şansına ihtiyacım olacaktı. Quentis'ten neredeyse üç hafta önce ayrılmıştık. Zaman benim yanımda değildi. Hızımı arttırdım.

"Bu kütüphane benim tutku projem oldu," dedi Cathlin, adımlarıma uyarak. "Fazla bir değil ama şekilleniyor. Treow'a yaptığım her ziyarette koleksiyona daha fazla kitap ekliyorum."

Yani o da mı burada yaşamıyordu? Treow'u eve çağıran oldu mu? Belki Mariette, bekçi. Yoksa o da sadece buradan geçen bir göçebe miydi?

Kütüphanenin kapısı revir binasının sonundaydı. Dışarıdan bakıldığında bile buranın sadece bir dolap büyüklüğünde olduğu belliydi. Belki de Cathlin burayı kendine aitmiş gibi ele geçirene kadar sadece bu kadardı.

"Aslen nerelisin?" Anahtarını kütüphanenin pirinç kapı koluna sokup kilidini çevirirken sordum.

"Turah'ın her yerinde yaşadım. Perris'te doğdum. Ve Allesaria'da uzun yıllar geçirdim." Kapıyı iterek açtı ve beni içeri götürdü.

Kalbim o kadar hızlı çarptı ki eşiğe takılıp düştüm.

Turah'a geldiğimden beri Muhafız dışında başkentin adını söyleyen tek kişi oydu. Belki bazı sorularıma cevap verebilirdi.

"Ah canım." Dengemi sağladığım sırada Cathlin kolumu tuttu. "İyi misin?"

"Tamam. Özür dilerim. Ben, şey... sakarım."

Gülüşi nazikti. Pratikti. Sakindi. "Benim de o anları yaşadığım bilinir."

Kitap, parşömen ve karanfil kokuları burnuma doldu. Gözlerimi kapadım, içime çektim. Oda loştu ve penceresizdi. İlk sıra rafların arkasında, gölgelerin arasında hiçbir şey seçemiyordum.

Cathlin odanın ortasına doğru yürüdü ve tavandan sarkan uzun bir kordonu çekti.

Ağaç evde de benzer bir ip vardı ve kapının yanındaki kancaya takılmıştı.

O çekiştirdikçe, tavandaki bir sıra perde kendi üzerine çöktü, bir tarafa yığıldı ve çatıdaki bir sıra pencereyi ortaya çıkardı.

Kütüphane gün ışığıyla dolup taşıyor, binanın her köşesini dolduruyordu. Tavan pencereleri. Tavandaki bezler çatı pencerelerini örtüyordu. O an Ağaç evime dönmüştüm, kendiminkini açıyordum.

"İşte oldu." Cathlin ipi yoldan çekti, sonra ellerini birbirine vurdu. "Ne bulmanıza yardım edebilirim?"

Allesaria'ya giden ayrıntılı bir harita mı? "Oh, gerçekten her şey. Okumayı çok severim."

"Ben de öyle." Parmaklarını yakındaki bir rafın sırtlarında gezdirdi, kitaplara dokunduğunda gözleri yumuşadı. "Etrafa göz atmaktan çekinmeyin ama sizi uyarayım, bu koleksiyon çocuklar için tasarlandı. Treow'da okul yok, bu yüzden küçüklere okuma yazma öğreten ebeveynlere yardımcı olabilecek her şeyi getirmeye çalıştım."

"Okul yok." Dün Tillia ile yaptığım turu tekrar hatırladığımda bu bir sorudan çok bir ifadeydi. Bir okuldan bahsetmemişti.

"Hayır." Cathlin içini çekti. "Burada olmaz. Vahşi doğada olmaz." Vahşi doğa.

Turah'ın vahşi doğası.

"İyi öğretmenlerin burada yaşamasını sağlamak çok zor," dedi. "Bu anlaşılabilir bir durum. Kale ya da şehir duvarlarının arkasında kalırlarsa bir bariwolf tarafından yenme ihtimalleri daha düşük. Ama bu da eğitim yükünü ebeveynlere bırakıyor. Dolayısıyla benim koleksiyonum. Ama arka tarafta yetişkinler için de birkaç sıra var."

"Etrafı kurcalamamın sakıncası var mı?" "Hiç de değil. Keyfine bak."

"Teşekkür ederim." Gülümsedim, sonra kitaplığın önünden geçtim. Duvarla arasında ancak ikinci ve üçüncü sıralara ulaşabilecek kadar boşluk vardı. Cathlin her şeyi olabildiğince sıkışık bir şekilde yerleştirmişti.

Çocuklar için olan ve bazılarını özel öğretmenle geçirdiğim günlerden tanıdığım kitap sıralarının yanından geçtim. Yetişkinler için olan kitap sıralarına geldiğimde, en yüksek raftaki kitapları okumak için parmak uçlarımda durmak zorunda kaldım.

Kitapların çoğu Turah'la ilgiliydi ve bu başlamak için iyi bir yer gibi göründüğünden, yığınlardan bir avuç dolusu aldım ve incelerken kolumun üzerinde bir yığın oluşturdum. Renkli çizimlerle tamamlanmış bir canavarlar kitabı ekledim. Ve Calandra'daki diğer krallıklar hakkında bir düzine kitap gördüğümde, elim hemen deri sırtında *Quentis* olan kitaba uzandı.

Kitabı rafıma yerleştirdim ve kapağını açıp giriş bölümünü okudum.

Hainler. Yalancılar. Hırsızlar. Quentis'te bir yıl geçirdim ve şunu söyleyebilirim ki

kesin olarak, onlar aşağılık insanlar.

Krallığım hakkında bir kitap aldığıma emin olmak için iki kez kontrol ederek homurdandım. Bu giriş daha çok Yaratılış ya da Ozarth hakkında bir kitaba benziyordu.

SAMUEL HAY'DEN *QUENTIS'TE BİR YIL*

Rafa geri koymalıydım. Bu yazarın krallığım, evim, halkım hakkındaki görüşlerini hemen reddetmeliydim. Ancak iade edemedim, merakım galip gelerek kitabı istifimin en altına sıkıştırdım.

Bu görüş Turah'ta yaygın olarak paylaşıyor muydu? Adımı, mirasımı korumak istesem, bu insanlar bana hep kaşlarını çatarak ve dudak bükerek mi bakacaklardı?

Bir atlas ya da katlanmış bir harita arayıp durdum ama hiçbir şey yoktu. Tek umudum, Turan tarihi üzerine elime aldığım kitapların içinde bir çizim olabileceğiydi. Seçtiklerimi göğsüme bastırarak kütüphanenin önüne döndüm, Cathlin küçük bir masanın üzerinde bir tüy silgisi sallıyordu.

"Bitti mi?" diye sordu.

"Öyleyim. Bunların hepsini almamın bir sakıncası var mı?" "Hiç de değil."

"Teşekkür ederim." Gülümsemesine karşılık verdim, sonra dışarı çıktım ve bunları yatağımın yanına koymak için kamptaki ağaç evime doğru aceleyle ilerledim.

Yolun yarısına gelmiştim ki Brielle'in sesi ağaçların arasından geldi.

"Ekselansları."

"Brielle." Döndüğümde onu, bir koluna sepet dolamış, bana yetişmek için acele ederken buldum. Kitaplarımı yere bıraktım ve kısa bir kucaklaşma için kollarımı açtım. "İyi misin? Nerede kalıyorsun? Jocelyn'le birlikte misin?"

"Ben iyiyim," dedi nefes nefese. "Jocelyn de öyle. Gerçi bizi ayırdılar. O, ağaç evinde boş bir karyolası olan aşçılardan biriyle kalıyor. Ben de bekçiyle kalıyorum."

"Mariette?"

Başını salladı. "Evet. Sessizdir. Ve beni pek sevdiğini sanmıyorum. Kızının odasında kalıyorum ve sanırım kızının gittiğini sürekli hatırlatan biri haline geldim."

"Sana yeni bir yer bulacağım." "Hayır, bu-"

"Israr ediyorum. Zaten leydimin hizmetçisi olarak bana daha yakın olman gerekecek." Turah'ta daha fazla kalmasını sağlamak için şimdilik yapabileceğim tek şey buysa

daha kolay hale getirmenin bir yolunu bulurdum.

"Teşekkür ." Omuzları çöktü. "Sana kahvaltı getirdim. Seni yemekhanede bekledim ama gelmeyince bir tabak hazırlattım."

"Oh." Yemek konusunu unutmuştum. Ne zamandır kütüphanedeydim? "Benimle ağaç evime gelir misin?"

"Elbette. Bunu kaldırmaya yardım edeceğim. Ama sonra beni çamaşırhanede bekliyorlar."

Doğru. Artık Mariette'ten emir alıyordu. Şatonun seneschal'ından emir almasından bir farkı yoktu. Ama burada, benim otoritem altında olması gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Ayrıca Xavier'le de görüşeceğim konu. Eğer Xavier Treow'da yüzünü gösterseydi.

Bu arada, sanırım Tillia'ya sormam gerekecek. Ya da son çare olarak Gardiyan'a.

"Gel." Eğilip kitaplarımı aldım ve bir kolumun üzerine yerleştirdim. Sonra boştaki kolumla onunkini tuttum ve birlikte ağaç evime doğru yürüdük.

Bana çatı pencereleriyle birlikte gözden kaçırdığım makarayı ve asansörü gösterdi.

-Bu evlerdeki nüanslara gerçekten daha fazla dikkat etmem gerekiyordu- ve ikimiz de eşyalarımızı taşımak için ip merdivene tırmandık.

"Size başka bir şey getirebilir miyim?" diye sordu. "Banyo için suyu nasıl çekeceğimi gösterdiler ama iki kişi gerekiyor. İstersen daha sonra gelebiliriz."

"Bu-" *Bekle.* "Banyo yaptın mı?" "Evet." Koltuk altını koklamak için eğildi. "Neden?"

"Sebebi yok." Elimi sallayarak geçiştirdim. "Sadece senin de dinlenmeye fırsatın olduğundan emin olmak istedim."

"Tamamen dinlenmiş." Gülümsemeye zorladı ve yatağın üzerine koyduğum kitap yığınına işaret etti. "Günün geri kalanını okuyarak geçireceğini varsayabilir miyim?"

"Evet." Bu, Brielle'in beni bir yığın kitapla bulduğu ilk sefer değildi. Genelde Margot'nun haberi olmadan rıhtımdan aldığım bir yığın seksi romanı gizlice içeri sokuyordum.

"Sana yemek getireceğim." Brielle kirli sepetindeki çamaşırları süpürdükten sonra ip merdivenden inerek beni kitaplarımla baş başa bıraktı.

Turah'la ilgili olanlarla başladım. Sonra canavarlar hakkındaki kitaba daldım. Ve Samuel Hay'in Quentis hakkındaki kitabını sona sakladım.

Onun yerine yakmalıydım.

"Boktan bir pislik," diye mırıldandım tuniğimi yırtarak.

Ağaç evin dışında gece çökmüştü. Brielle ve Jocelyn saatler önce bana yemek getirmiş ve banyo yaptırmışlardı. Yemeğim de su gibi soğuktu.

Ama yine de kaynayan kanımı soğutmak için çırılçıplak soyundum ve küvete girdim.

"Siktir git, Samuel Hay."

Kitabında, ülkemi hırsızlar ve hainler ülkesi olarak adlandırdı. Roslo'nun ahlaksızlık çukurundan başka bir şey olmadığını söyledi. Ve babamın bir katil olduğunu iddia etti.

Kraliçe'nin ölümü de dahil olmak üzere birden fazla suikast girişiminin arkasında Altın Kral'ın olduğu.

Benim. Anne.

Babam mükemmel değildi. Hiçbir zaman kusursuz olduğunu iddia etmedi. Ama iliklerime, ruhumun derinliklerine kadar annemi onun öldürmediğini biliyordum.

Roslo'da, onun öldüğü gün eski benliğinin bir kabuğuna dönüştüğü bir sır değildi.

Hayatının aşkıydı.

Hayaleti Margot'nun en büyük güvensizliği idi. Margot'yu mükemmellik talep etmeye iten şey annesinin hatırasıydı.

Yine de hepimiz biliyorduk ki, Margot ne kadar metanetle onun yanında durursa dursun, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, babam her zaman anneme aşık olacaktı.

Onu öldürdüğü suçlaması o kadar sertti ki çılgılık atmak istedim. Tüylerim diken diken olduğunda, kollarım titrediğinde ve dişlerim soğuk sudan dolayı takırdadığında, küvetten çıktım ve sıcak bir gecelik giydim. Sonra yorganın altına girdim, o lanet kitap zihnimde tekrar tekrar çalarken karanlığa baktım.

Eğer biri bana şafak vakti Turah'ta Muhafız'dan daha çok öldürmek istediğim bir adam olduğunu söyleseydi, o kişiye yalancı derdim.

Ama şimdi?

Bıçaklarımı Samuel Hay'in boğazına saplamak istedim. Yalancı dilini koparmak istiyordum. O nefret dolu, gerçek dışı sözleri yazmak için kullandığı her parmağını kırmak isterdim.

"Siktir git, Samuel Hay."

Sonunda uykuya daldığımda, rüyamda bir bozkurt gördüm. Yüzü olmayan bir adamın vücudundaki eti parçalamasını izledim. Canavar yiyip bitiriyor, uzuvlarını koparıyordu.

prizler. Bir ılık geceyi yırttı. Paralamaya, penelemeye devam etti. Ama kurbanının yüzü Brielle'e dönüştü.

ılık attı ve ılık attı. *Kurtar beni, Odessa. Kurtar beni.*

Canavar bir crux oldu, kürkü tüye dönüştü. Erkek Crux'ın kumral tüyleri değil, dişilerin siyah tüyleri. Brielle'in bedenini ikiye böldü, iç organlarını tek bir lokmada yuttu.

Sonra boncuk gözlerini bana dikti.

Kan ter içinde uyandım, nabzım hızla atıyordu. Gözlerimi kırıştırdım ve bir elimi çarpan kalbimin üzerine koydum. "Bir kabus." Sadece bir kâbus.

Gözlerimi kapattım, görüntünün aklımdan çıkmasını diledim. Ama Brielle'in ılığını hâlâ duyabiliyordum. Pençelerin toprağı tırmaladığını duyabiliyordum. Ağacımın gövdesini.

Ses yine geldi, pençeler ağaç kabuğunu yırtıyordu.

Kafamdan gelen bir ses değil. Dışarıdan gelen bir ses.

Yorganı bacaklarımdan sıyırdım, parmak uçlarımda kapıya doğru ilerlerken soğuk hava anında çıplak tenimi ısırdı. Sessiz adımlarla dışarı çıktım ve balkona doğru ilerledim.

Aurinda ve Aurrellia, ikiz aylar, berrak gökyüzünde fenerler kadar parlaktı. Dalların arasından gümüş ışınlar saçarak ormanı aydınlatıyorlardı.

Balkonun kenarından baktım, karnım parmaklıklara iyice bastırıyordu. Ayak parmaklarımdın üzerine kalkıp aşağıya baktığımda kalbim boğazıma tırmandı.

Ağacımın gövdesinde beş inçlik pençelerini bileyen bir aslanağzı. Bir solukta korkuluktan sıçradım.

İp merdivenim gitmişti ve ilk kez burada mahsur kaldığım için mutluydum.

Lionwick'ler Quentis'in kırsalında dolaşırdı. Gececiydiler ve güneş battığında sığır, koyun ya da domuz sürülerini katlederek çiftlik hayvanlarına zarar veriyorlardı.

Dağ aslanlarına benziyorlardı, ancak şık sarı kürkleri yerine, altın gibi parlayan pürüzsüz, kösele kürkleri vardı. Postları en pahalı paltoların, eldivenlerin ve şapkaların yapımında kullanılırdı. Sadece en seçkin ve zenginler şatodaki partilerde aslanpençesi giyerdi.

Dişleri ve pençeleri Evon Vadisi'ndeki obsidyen kadar siyahtı. Ama aslanpenesinin çivili, dikenli kuyruğu en belirgin özelliğiydi. Ve en ölümcül silahı. Kuyruğu vücudunun iki katı uzunluğundaydı ve

havada kırbaçla.

Onlar kötü canavarlardı, acımasız ve gaddarlardı. Hızlı ve kurnazdılar. Ağaç tepelerinde saklanırlar ve beklerlerdi-

Midem bulandı. *Oh, kahretsin.*

Lionwick'ler mükemmel tırmanıcılardı. Korkuluktan bir adım daha uzaklaştım, ayağım çok gürültülü iniyordu.

"Şşş."

Fısıltıya doğru döndüm. Benimkinin yanındaki ağaç evin dışında duran adama doğru.

The Guardian.

Bir parmağını dudaklarına bastırdı. Diğer elinde kılıcını taşıyordu.

Boğazımı tırmalayan korkuyu yutarak başımı salladım.

Ben kendi balkonuma yaklaşırken o da kendi balkonunun kenarından baktı.

Başka bir gece, başka bir yerde, içeriye kapanmış, yatağın altına saklanmış olurdum.

Ama Muhafız buradayken, canavarların katili benim korumamken, balkonuma bir kez daha bakma riskini göze aldım.

Aslanpençesi ağacımdan sıkılmış olmalı. Bir sonraki ağaca doğru sinsice ilerledi, burnunu yere dayayıp kokladı.

Canavarı işaret ettim ve "*Öldür onu*" dedim.

Gardiyan başını salladı. "Sen öldür onu."

Ona düz bir bakış attım. *Evet, doğru.*

Kılıcını kapısına dayadı, sonra öne doğru eğildi, kollarını kendi parmaklıklarına dayadı, canavarın Treow'da dolaşmasını izlemekten memnun görünüyordu.

Bu mı? muydu?

Bir elimi kalçama koydum ve parmağımı aslanpençesine doğru uzattım.

Bu konuda bir şey yapacak mısın, yapmayacak mısın?" diye sorduğumda hiç sorun çıkarmadan anladı. "Hayır."

Hâlâ aşağıda sinsice dolaşan canavara baktım. Kuyruğu havada tembel, güzel ve ölümcül girdaplar çiziyordu.

"Yaşamasına izin mi vereceksin?"

Fısıldadım. "Şimdilik. Bu gece meşgulüm."

Alay ettim. "Ne yapıyorsun?"

Bana sırtarak baktı, sonra da kılıcını alıp ağaç evinin içinde kaybolurken parmaklıklardan aşağı itti. Bir klik sesiyle kapıyı kapattı ve beni dışarıda bıraktı.

Onun durduğu yere ters ters baktım. Sonra saçlarımı

ve kendi ağaç evime doğru döndüm. Sesini duyduğumda neredeyse içeri girmiştim.

Biriyle konuşuyordu. Yalnız değildi.

Tedirginlik, Treow'un içinden geçen canavar gibi damarlarımda dolaştı.

Kiminle? Gecelerini kiminle geçirdiği beni ilgilendirmezdi. Kimi yatağına davet ettiği. Özellikle de *evli* olduğumu düşünürsek.

Ama göğsümdeki batma hissi nefes almamı zorlaştırıyordu. Beni rahatsız etmemeliydi. Umurumda değildi. Umurumda değildi. Hiç. Hiç.

Yeterince pratik yaparsam, bir gün belki iyi bir yalancı olabilirim. Samuel Hay'in kitabındaki Quentin'lerden biri gibi olurdum.

İçeri girdim, güvenli olduğundan emin olmak için kapıyı kilitledim. Sonra tavanımdaki perdeleri geri çekmek için ipi çektim ve ay ışığını içeri buyur ettim. Tavan pencereleri bir aslanböceğini dışarıda tutacak kadar sağlamdı, değil mi? Tanrım, umarım öyledir.

Yatağa çöküp yıldızlara baktım ve yazarlar ya da canavarlar hakkında düşünmemek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Ya da yandaki adam.

Yirmi İki

Ertesi sabah ip merdivenimden indiğimde, aşağıda bekleyen bir aslanpençesi ya da Muhafız değildi -her ikisine karşı da bıçaklarımı takmıştım- Tillia'ydı.

", Odessa." "Günaydın."

"Guardian bugün birlikte antrenman yapmamızı istedi. Eğer sen de istersen." "Peki ya istemediğimi söylersen?"

"Sana onunla bir sonraki seansının iki kat daha uzun ve iki kat daha sert olacağını söylememi istedi."

Dudağım kıvrıldı. "Ahmak."

Gülümsemeye karşı koydu. "Senin de böyle söyleyeceğini söyledi."

"O zaman sanırım beni tamamen çözmüş." Sessiz ağaç evine bir kaş çatma gönderdim.

Orada mıydı? Dün gece yatağını paylaştığı kişiyle geç saatlere kadar uyuyor muydu? Bu konuşmayı dinliyor muydu?

"*Muhafız*'ı hayal kırıklığına uğratmak istemem," dedim, ismiyle alay ederek ve duymasını umarak. "Yolu göster."

Biz yürürken ellerini birbirine kenetleyerek yola koyuldu. Yüzünü gökyüzüne çevirmiş, güneş yanaklarına günaydın öpücüğü kondururken yüz hatları rahatlamış bir şekilde yürüyordu.

Gergin olması gerekmez miydi? Gardiyan ona dün geceki aslanböceğinden bahsetmemiş miydi? Belki de gidip onu öldürmüştür.

Parmaklarım iki yanımda büküldü, ellerim tehlike anında bıçaklarımı çıkarmaya hazırdı. Ama Treow'da ilerlerken yanından geçtiğimiz herkes sakın görünüyordu. Bu da sıradan bir gündü.

"Dün gece burada bir aslanböceği vardı." Tabii rüya görmediysem. Rüya mı gördüm?

"Vardı," dedi Tillia. "O halledildi. Endişelenmenize gerek yok."

"Ah." Sonunda Muhafız onu öldürmüş müydü? "Öldü mü?"

"Ölü değil. Tuzaklarımız var. Bu sabah tuzağa düşürüldü ve dağlara götürüldü. Bu bölgede çok yaygın değiller ama ziyaret ettiklerinde geceleri etrafı kurcalamayı seviyorlar. Her ihtimale karşı tuzaklarımız var. Ama

Endişelenmeyin. Treow'u ziyaret ettiğim bunca yıl boyunca, bir ağaç eve girdiğini hiç duymadım. Saldırgan olmadıkları sürece, genellikle onları başka bir yere yerleştiririz."

"Gerçekten mi?" Daha önce bir canavarın tuzağa düşürüldüğünü hiç duymamıştım. Serbest bırakılmış.

Ya geri gelip birini öldürürse? Endişelenmediler mi?

"Onlar zincirin bir parçası. Geyik nüfusunu dengede tutuyorlar.

Bir canavar tehdit oluşturmadığı sürece, mümkünse onları öldürmekten kaçınılırız."

Quentis'te canavarlarla başa çıkmanın tek yolu ölümdü. Bunun diğer türleri, diğer zincirleri nasıl etkilediğini düşünmemiştim.

Yediler Zinciri gibi.

"Hepimiz birbirimize bağlıyız," dedi Tillia. "Her zaman bir denge arayışındayız."

Tanrılar Crux'u bu yüzden mi yaratmıştı? İnsan nüfusunu dengelemek için mi? Sayımızı kontrol altında tutmak için. Bize önemsiz olduğumuzu hatırlatmak için. Bizi tanrıların merhametine bırakmak için.

O zaman düğüm noktasını düzenleyen neydi? Dışarıda daha büyük ve daha büyük başka canavarlar var mıydı? Yoksa enfeksiyon ya da hastalıktan mı öldüler?

"Ya lionwick geri gelirse?" diye sordum.

Omuz silkti. "O zaman onu tekrar tuzağa düşürürüz."

"Peki ya uzak durmazsa? Tekrar gelir ve birine zarar verirse?"

"Ağaç evinizde güvendesiniz." Elini koluma koydu. "Söz veriyorum."

Ona inanmak istedim. Gerçekten inanmak istedim. Ama şu ana kadar Turah ödümü koparmıştı. Bu krallığın herhangi bir yerinde kendimi güvende hissetmem biraz zaman alacaktı.

"Ya bir boz ayı Treow'a girerse? Tuzaklarınız dayanır mı?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Görüldüğü anda öldürülen bazı canavarlar var. Bozkurtlar. Ve bariwolves."

"Başka ne var?"

"Herhangi bir şey... vahşi."

Vahşi mi? "Hepsi vahşi değil mi?"

Bahsettiğimiz canavarlardı, ev hayvanları değil. Fırsat verilse, o aslanpençesi dün gece beni bir deri bir kemik bırakırdı. Onlar kontrol edilemez, vahşi ve ölümcül canavarlardı ve insan etinin tadına bakıyorlardı. Öyle değiller miydi?

Sorumun cevabı ya *evet* ya da *hayır* olacaktı. Ama o ikisini de vermedi ve yoluna devam etti; yürüyüşümüzün geri kalanını sessizlik içinde tamamladık.

Sorularımı görmezden gelme konusunda Xavier'den ders alıyordu. *Blarg*.

Eğitim alanına vardığımızda Tillia, "Bıçaklarınızla başlayalım," dedi. "Pekâlâ." Onları çektim ve dövüş pozisyonumu aldım. "Hazır."

Bir saat sonra, ter sırtımdan aşağıya doğru akarken, Tillia'yla dövüşmenin daha kolay olacağını düşünmekle fena halde yanıldığımı fark ettim. Muhafız'la yapacağım binlerce antrenmanı onunla yapacağım bir antrenmana tercih ederdim.

Bıçaklarımla bir tur attıktan sonra, henüz silahlarla çalışmaya hazır olmadığımı karar vermişti. Onun yerine antrenman yapmaya başladık.

İşkenceyle ilgili bundan daha nazik hikâyeler okumuştum. "Bir tane daha," dedi, yumruklarını kaldırarak. "Kendini zorla."

Dudaklarımdaki tükürük ve teri sildim, hayatımda hiç olmadığım kadar susamıştım ve ellerimi kaldırdım.

Burnuma hızlı bir yumruk ve çeneme solumla engellemeyi başardığım bir yumrukla üzerime geldi. Kaburgalarıma yöneldiğinde, bana öğrettiği gibi dirseğimi indirdim ve darbeyi savuşturmak için dirseğimi ve ön kolumu kullandım. Tekrar savurduğunda, topuklarımda üzerinde ağırlık olmadan ayak parmaklarımda üzerinde hafifçe durarak sağa doğru kaçtım.

"Daha hızlı," diye emretti.

Yumruklarını bir kez daha serbest bıraktığında nefesimi yuttum, bir yumruk daha ve ardından bir vücut yumruğu. Her engellediğimde dönüyor ve rutine yeniden başlıyorduk, hız artıyordu.

Altıncı rauntta formum düştü. Ağrıyan, yorgun kaslarım gecikmeye başladığında. Basitçe çok yavaş olduğum zaman.

Parmak eklemleri bir kez daha yan tarafıma çarptı ve acı gövdemde patladı.

"Oof," diye tısladım, nefesimi içime çekerken dizlerimin üzerine çöktüm.

Bu. Berbattı. Berbattı. Kesinlikle kıcımlı tekmeliyordu. Ve daha da kötüsü, her eğitim çemberi diğer korucularla doluydu. Bakışlarını hissedebiliyordum. Bir acı çığlığı attığımda fısıldadıklarını duyabiliyordum.

Tillia nefes nefese bile kalmadan, "Daha iyi," dedi.

"Gerçekten mi?" Alay ettim. "Daha iyiye gittiğimi hissetmiyorum."

"Ayak hareketlerin artık berbat değil. Dengen o kadar zayıf değil. Formun özensiz ama geliyorsun."

Alnımdaki teri sildim ve kendimi ayağa kalkmaya zorladım. "Teşekkürler mi?"

Birinin bu Turanlılara nasıl iltifat edileceğini öğretmesi gerekiyordu. Bu noktada, sırtımın sıvazlanmasına razıyım. Gerçi bahse girerim

Guardian'ın dün geceki yatağı muhtemelen saatlerce övgüyü hak etmişti.

Her neyse. Beni ilgilendirmez. Benim sorunum değil. Ve eğer onu düşünmeyi bırakabilirsem, bu harika olur.

Tillia bir çemberden diğerine bir kova su taşıyan bir çocuğa el salladı.

İki tahta fincan çıkardı ve ikisini de doldurdu. Bana bir fincan uzattı ama bakışları benimkilerle buluşunca durakladı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Tillia'ya baktı, hafifçe uzaklaşırken içkiyi göğsüne doğru geri çekti.

Ondan aldı, sonra eğitim gören adamlara başıyla işaret etti. "Gidebilirsiniz."

Çocuğa ikinci kez söylenmesine gerek yoktu.

"Özür dilerim." Fincanı uzattı. "Treow'a diğer krallıklardan pek sık ziyaretçi gelmez."

"Yok." Omuz silktim, çocuğun korkusu canımı acıtmıyormuş gibi davrandım. "Gözlerimin... farklı olduğunu biliyorum."

İrislerimde bir yıldız patlamasının olmaması bir çocuğu ilk kez sinirlendirmiyordu. Sonuncusu da olmayacaktı.

"Farklı." Tillia elini omzuma koydu ve bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Ama çok güzel."

"Teşekkür ederim." Bir içki daha aldım, sonra konuyu değiştirdim. "Zavier'in yakın zamanda Treow'a gelip gelmeyeceğini biliyor musun?" Artık dikkatimi kayıp kocama vermenin zamanı gelmişti.

"Bilmiyorum. Üzgünüm. Son duyduğumda Perris'ten Ellder'a gidiyordu."

Onu bir karısı olmadan seyahat etmek. "Beni sonsuza dek burada mı bırakacak?"

Fincanını boşaltarak bir yudum aldı. Bu evet demekti.

Zavier'in önceliklerinin sonuncusuydum. Beni kendi adamlarına yüklemiş, bu kampa tıkmış ve beni tamamen unutmuştu.

Neden? Neden en başta beni istemişti?

Tillia nedenini biliyor muydu? Halston ona Roslo'ya yaptıkları ziyaretten bahsetmiş miydi?

Bu noktada, bunun bir önemi var mıydı? Talep edilmiştim. Anlaşmayı yerine getirmiştım. Xavier gitmişti, tıpkı namuslu bir eş gibi davranma baskısı gibi. Belki de tek başıma olduğum için minnettar olmalıydım. Bu yeni bir şey değildi.

Hep tek başımaydım. Güvenebileceğim tek kişi

beni görmek için, *bendim*.

Son suyumu bitirdiğimde Tillia, "Sanırım bugünlük bu kadar yeter," dedi. "Biraz dinlenin. Sabah tekrar buluşacağız."

Bir iniltiyi bastırdım. "."

"Korkunç bir yalancısın, Odessa."

"Bana öyle söylendi." Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden bıçaklarımı topladım ve oradan uzaklaştım. Tunığım tenime yapışmıştı, saçlarım sıırıslılandı ve muhtemelen şakaklarımdan aşağı boya sızıyordu.

Çok fazla terlediğim için boyam çok çabuk bitiyordu ve yakında tüccara yeni bir kavanoz sipariş edip edemeyeceğini sormam gerekecekti. Planım Allesaria'da daha fazla almaktı ama bu noktada kıştan önce orada olacağımdan şüpheliydim.

Ve sanırım daha fazla boya alamazsam, Xavier sonunda bunu öğrenecekti. -Sürpriz! Karısının kızıl saçları vardı.

Kahvaltı etmek ve kütüphaneye uğramak için ortak alana doğru ilerledim. Belki sıradaki kitaplarım beni öfkelenendirmez ve kâbuslar görmeme neden olmazdı. Belki bugün bir midilli binicisi gelirdi ve birkaç soru sorma şansım olurdu.

Ancak ben yemekhaneye ulaşmadan toynak sesleri ormanda yankılandı.

Muhafız kampı yırtarcasına geçti, devasa aygırının üzerinde bana hiç bakmadan yanımdan hızla geçti. Yüzü granitti ve gölgeler içinde, öfkeli görünüyordu. Öfkesi o kadar güçlüydü ki, atını sürerken arkasından çıkan duman gibi, neredeyse onu görebiliyordum.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu; bir şeylerin ters gittiğini hissediyordum. Ağaçların arasından kaosu görerek ortak alana doğru koştum. Anneler çocuklarını topluyor, ellerinden tutuyor ya da kalçalarından tutup götürüyorlardı.

Turah'taki her korucu açık meydana doğru koşuyordu.

"Odessa, bekle." Tillia arkamdan koşarak dirseğimi tuttu ve beni durdurdu.

"Sorun nedir?" "Hiçbir şey."

Bu bir yalandı.

"Burada kalmanı istiyorum." Beni en yakın ağaca doğru itti ve çoğunlukla gözden uzak olacak şekilde konumlandırdı. "Lütfen."

"Tamam." Ne haltlar ? Panik içinde yürürken

Omuzları kaskatı kesilmiş ve yumrukları sıkılmıştı. Ağacın kenarına yaklaştım, avluya bakarken bedenimi sert kabuğa bastırdım.

Sessiz bir dalga gibi geldiler.

At sırtında en az elli silahlı adam ormandan çıktı ve Treow'un içine sis gibi sızdı.

Uyarı düdükleri çalınmamıştı ama Treow'daki insanlar dikkatli olmaları gerektiğini biliyordu. Nasıl?

Adamlar askerdi, metal kol ve bacak kalkanları takıyorlardı. Her erkeğin saçları kısa kesilmiş, boş yüzleri tıraş edilmişti. Ve hepsinin pırıl pırıl parlayan gümüş göğüs zırhlarının üzerinde aynı amblem vardı.

Çeliğe bir kurt başı yerleştirilmişti, gözleri yeşil renkte mücevherlerle süslenmişti.

Askerlerin hepsi ortak alanda durdu, Turan savaşçılarını ve ortalarında duran Tillia'yı çevreledi.

Düzenlerinde bir boşluk açıldı ve şık gri kürklü bir aygıra binen bir adama yer açıldı. Hayvan neredeyse Muhafız'ın bineği kadar büyüktü.

Adam, Zavier'in alnında tuttuğundan daha kalın ve karmaşık bir yüzük takıyordu. Gümüş bant koyu kahverengi saçlarına örülmüştü.

Turah Kralı Ramsey.

Kayınpederim.

Tillia'nın bana gözlerden uzak durmamı söylemesinin sebebi o muydu? Neden? Zavier'in beni takdim etmesine falan mı ihtiyacım vardı?

Daha iyi görebilmek için ağacın kenarına yaklaştım.

Turan korucuları Ramsey'in askerlerine ters ters bakıyordu. Askerler de Turan korucularına bakıyordu. Avlunun dışında neler olup bittiği kimsenin umurunda değildi. Bir bakış bile bana doğru kaymadı.

Ramsey Tillia'nın yanında durdu, atı kuyruğunu kaldırarak dakikalar önce çocukların oynadığı yere dumanı tüten bir bok yığını bıraktı.

Tillia başını eğerek dizlerinin üzerine çöktü.

"Ayağa kalk." Ramsey'nin derin sesi duyuldu. Bana kendi babamı hatırlattı. İkisi de hayatlarını her sözlerine hâkimiyet aşıl原因arak geçirmiş adamlardı.

İtaat etti ve orta parmağındaki mühür yüzüğü öpmek için adamın uzattığı elini tuttu.

yüzüğü göremeyebilirim ama babamın tüm altınlarına bahse girerim ki askerlerin taktığı gümüş kurdun aynısıydı.

"Sanırım oğlum burada değil," dedi Ramsey. Otuz metre uzaktan bile sesi net ve berraktı, alttan alta bir üstünlük duygusuyla doluydu. Başının üzerinde, ağaçlara doğru yansıyarak konuşuyordu. Sanki Xavier'in de benim gibi bir ağacın arkasında saklandığını düşünüyordu.

Tillia başını salladı.

Xavier'in burada olması gerekiyor muydu? Benden ve babasından kaçıyor muydu?

Kral Allesaria'da yaşıyordu. Xavier beni başkente götürmezse, kral mı götürecekti? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Kalbim boğazıma düğümlenirken ağaçtan inip omuzlarımı dikleştirdim. Gövdenin yanından geçmek üzereydim ki bir el omzuma dokundu.

ve bir çığlığı bastırmak için elimi ağızıma kapattım.

Cathlin arkamda durmuş, başını sallıyordu. Bir dala takılmadan ya da çam iğnelerine sürtünmeden yanıma sokulmuştu.

"Yapma," diye fısıldadı.

Kadının kestane rengi gözlerindeki ciddiyet olmasa onu görmezden gelebilirdim. Bu yüzden başımı salladım ve ağaca yaslandım.

Yanımda durdu, ikimiz de askerlere doğru bakıyorduk.

Kral hâlâ Tillia'yla konuşuyordu ama artık sadece onun duyabileceği kadar sessizdi.

Her kelimeyle omuzları daha da içe kıvrılıyordu.

"Git." Kralın emriyle sessizlik kayboldu. Binicileri atlarından inerken atlar kişnedi. Ramsey'in adamları yayıldıkça zırhların ve kılıçların metalleri tıngırdadı ve bir yangın gibi her binaya yayıldı. Her ağaç eve.

"Onlar ne-"

"Şşş." Cathlin bir parmağını dudaklarına bastırdı. Sorular sonra. *Anladım.*

Avludan bir çarpma sesi geldi. Kütüphane yönünden.

Cathlin olanları izlemeye dayanamıyormuş gibi gözlerini kapattı.

Bir kez daha baktığımda nedenini anladım.

Askerler kapı aralığından yığınla kitap atıyorlardı. Yakındaki bir ağaç evden başka bir adam çıktı, bir elinde bir yığın çocuk kitabı vardı. Muhtemelen daha fazlasını bulmak için diğer ağaç evleri aramak üzere topuklarının üzerinde dönmeden önce onları da aynı yığının içine attı.

"Ne yapıyorlar?" Sordum, sesim kısıktı. "Neden-" Hüzün

İhtiyacım olan tek açıklama bakışlarındaki ifadeydi. "Onları yok edecekler."

Cathlin zorlukla yutkundu ve başını salladı. "Neden?" Onlar sadece kitaptı.

Hiçbir şey söylemediği için çenesi sıkıştı.

Bir asker çakmaktaşından bir taş parçası çıkardı ve bıçağa vurarak yığına kıvılcımlar gönderdi. Ateş bir anda yandı ve yandıkça ağaç evlere baskın yapan askerler bulduklarını alevlere eklemeye devam etti, bu sırada Ramsey de olanları izliyordu.

Dumanın acı tınısı havayı doldurdu. Alevler iyice yükseldiğinde, bir kitabı bile kurtarmanın imkânı kalmadığında, kral atının dizginlerini çekti ve askerler göründükleri kadar çabuk gittiler.

Ateş yandı, kıvılcımlar havaya sıçradı.

Avluda tek bir kişi bile kıpırdamadı. Her korucu ateşin başında durup alevler sönmeye başlayana kadar izledi ve yayılmamasını sağladı. Ta ki Cathlin'in kütüphanesinden geriye dumanı tüten beyaz bir kül yığını kalana kadar.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Elimi sıktı ve yanağından süzülen bir damla gözyaşını fırçalayarak uzaklaştırdı. Sonra arkasını döndü ve uzaklaştı.

Ağacın arkasından çıktım ve ortak alana doğru yöneldim. Halston, Tillia'yla birlikteydi, konuşurlarken kolunu Tillia'nın omuzlarına dolamıştı, başları birbirine yakındı.

Diğerleri ağaçların arasından çıktı, yüzlerinde ciddi bir ifade vardı.

O askerler kitap almaktan başka bir şey yapmışlar mıydı? Kimse yaralanmış mıydı?

Birkaç kişi kütüphanenin kömürleşmiş kalıntılarına yaklaşarak parlayan kırmızı-turuncu kömürleri inceledi. Ancak çoğu, kralın gitmiş olmasından dolayı rahatlamış görünüyordu. Muhtemelen askerlerin yarattığı pisliği düzeltmek için evlerine çekildiler.

Kahvaltı için iştahım kaçmıştı, bu yüzden ağaç evime geri döndüm, ip merdiveni tırmanırken içimde ağır bir korku vardı.

Kapı aralıktı.

Bu sabah çıkarken kapatmıştım.

Kapıyı itip açtığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Giysiler odanın her tarafına saçılmıştı. Gardırop boştu, içindekiler sandıklardakilerle birlikte dağılmıştı. Yatağım iskeletinden ayrılmış, battaniyeler gri elbiselerle savrulmuştu. Saç boyamın kokusu kırık kavanozdan havaya yayılıyordu.

köşede.

Yatağımın başucunda bıraktığım taç gitmişti.

Kütüphaneden ödünç aldığım kitaplar da öyle.

Yabancı bir adam ellerini iç çamaşırlarımın üzerine

koymuştu. Bu ihlal midemi bulandırdı, tüylerimi diken diken etti.

O kitaplar düzgünce yapılmış yatağımın köşesinde duruyordu. Asker onları odamı dağıtmadan da alabilirdi. Sadece tacı çalabilirdi.

Duvarlar yaklaştı. Havanın tadı ekşiydi. Döndüm, dağınıklığı balkona bıraktım. Sonra ağaç evin arkasına doğru yürüdüm. Çatıya yakın ve alçakta duran kola doğru.

Dikkatli bir şekilde kendimi duvara ve parmaklıklara dayadım, kendimi o kola doğru kaldırdım.

Ve çantayı da gür, yaprak dökmeyen bir yaya saklamıştım.

Çantayı çevirerek açtım, günlüğümün, bozuk paramın ve kolyemin güvenli bir şekilde içine sıkıştığından emin oldum.

Tillia günlüğümü gözlerden uzak tutmam konusunda beni uyardıktan sonra onun tavsiyesine kulak vermiştim. Ve yatağımın altına bir şey saklamamayı çok uzun zaman önce öğrenmiştim. Mae günlüklerimi ararken hep ilk oraya bakardı.

Balkona indiğimde kısık bir kıkırdama beni ürküttü. Döndüm ve Muhafız'ı kendi ağaç evinin dışında, yüzünde bir sırıtişla buldum.

"Zekice, kraliçem."

Evet, zekiceydi. Gizli şeylerim için güvenli bir alan.

Ve şimdi varlığımın baş belası saklayacak bir şeyim olduğunu biliyordu.

Lanet olsun.

Yirmi Üç

Kral Ramsey'nin Treow'a yaptığı ziyaretin ardından geçen hafta olaysız geçti. Hatta huzurluydu.

Uzun sürmeyeceğini biliyordum. Çok fazla belirsizlik, cevaplanmamış çok fazla soru vardı, özellikle de hala kayıp olan kocamdan. Ama bu rutin görüntünün tadını çıkararak bir hafta geçirmeme izin verdim.

Her sabah, Tillia ve ben saatlerce birlikte antrenman yapardık. Bana bir kadın olarak nasıl dövüşeceğimi, daha büyük ve güçlü rakiplere karşı elimizdekileri nasıl kullanacağımızı öğretti. Bana bir erkeğin kasıklarına nasıl vurulacağını öğretti. Gözleri nasıl oyacağımı. Yere düştüğümüzde güçten nasıl yararlanacağımızı.

Beni her gün daha da zorladı, sanki beni bir savaşa hazırlıyordu.

Sanki bir savaşın yaklaştığını hissediyordu.

Tillia ile günlük eğitimimden sonra ağaç eve dönüyordum, Brielle ya da Jocelyn ziyarete geliyor ve kahvaltı veriyordu. Gün ortasına kadar bir süre günlüğüme çizimler yapardım. Kendime ıslık çalmayı öğretmiştim. Sonra, her öğleden sonra, Freya'ya binerek biraz zaman geçirmek için padoka giderdim. Eğer Turan topraklarında dolaşacaksam, at üzerinde daha fazla pratik yapmam gerekiyordu. Ve bu günlük gezintiden sonra, kampın etrafında dolaşarak ve sakinlerine kulak misafiri olarak keşfe çıktım.

Mariette'in herkese karşı sert olduğunu öğrenmiştim. Aşçılardan ikisi ahırda çalışan bir çocukla yatıyordu ve onlar dışında herkes çocuğun ikisiyle de oynadığını biliyordu. Midilli sürücüleri de Turanların geri kalanı gibi sorulara karşı mesafeliydiler.

Açıklıkta dünkü midilli sürücüsüyle buluşmaya gitmiştim. Allesaria'yı hiç ziyaret edip etmediğini sormuştum.

Adam direği ayaklarımın dibine fırlattı ve atını sürerek uzaklaştı. Casus olmak zordu.

Akşamları Brielle ve Jocelyn ile yemek yedim. İkisi de kaldıkları yeri sevmiyordu ama iyi olduklarında ısrar ediyorlardı. Tillia'dan onları ağaç evime yaklaştırmasını istemiştim ama görünüşe göre Calandra'da Tillia'nın korktuğu tek kişi Mariette'ti. Ben de Xavier'in gelmesini bekliyordum.

Prens bir bekçiyi etkisiz hale getirebilir, değil mi?

Brielle ve Jocelyn ile yediğim akşam yemeklerinden sonra ağaç evime döner ve Tillia'nın bana öğrettiği esneme hareketlerini yaparak kaslarımdaki katılığı giderirdim. Bazı geceler, hemen uyuyamadığımda, yatağıma uzanır ve tavan penceremden yıldızları seyrederdim. Annemin Arabella'nın gölgesinde olup olmadığını, cennetinden beni izleyip izlemediğini merak ederdim.

Diğer geceler, gökyüzü çok bulutluysa, kolyeme bakar, kanadı ve metali .

Ve her gece, üzerinde . Her konu üzerinde düşünmeye açıktı.

Özellikle de Xavier.

Geri dönecek miydi? Beni burada bırakarak babamdan intikam mı alıyordu? Her gece ip merdivenimi almak onun fikri miydi?

Muhafız'ı bir haftadır görmemiştim. Kral Ramsey'in ziyaretinden sonraki sabah ayrılmıştı ve ağaç evi karanlık ve boş kalmıştı. Ama belli ki beni esir tutma görevini bir başkasına devretmişti.

Gece banyoma merdivenle girerdim. Merdivensiz sıılsıklam çıkardım. Ama şafak söktüğünde, Tillia beklerken, orada .

Tıpkı bu sabahki gibi.

Son basamaktan indiğimde, eğitim alanına doğru ilerlerken beni gülümseyerek karşıladı. "İyi uyudun mu?"

"Evet. Sen?"

Omuz silkti. "Halston gittiğinde zor zamanlar geçiriyorum."

Guardian'la aynı anda ayrılmıştı. Ayrıntıları öğrenmek istesem de sormayı reddettiler. Halston geri dönecekti. Eninde sonunda. Muhafız döner miydi?

Bir parçam bunu yapmamasını umuyordu. Treow'dan, benden sonsuza dek uzak durmasını. Bu, onu tekrar görmeyi umduğumu kabul etmeyen parçamdı.

"Bugün antrenman yapacağız," dedi antrenman alanına vardığımızda. "Sabırsızlanıyorum," diye kestirip attım.

İkimiz de güldük.

Sonra işe koyulduk. Antrenmandan bir saat sonra işler iyi gitmiyordu. Konsantre olamıyordum. Dün bana gösterdiği adımlar ve hareketler rüzgârda uçuşan kelebekler gibi zihnimden uçup gidiyordu.

Su molası verdiğimizde kaşlarını çatarak, "Bugün dikkatin dağınık," dedi.

"Hayır, değilim."

Kesinlikle dikkatim dağılmıştı.

Bütün hafta olduğu gibi bugün de tüm antrenman alanları doluydu. Vurulan kılıçların çınlaması ve uçan okların vınlaması, antrenman yapmaya gelen kadın ve erkeklerin bağırışlarına karışıyordu.

Ramsey'in ziyaretinden beri bu böyleydi. Treow'daki herkes gergin görünüyordu. Neden? Tillia'ya ne söylemişti?

Tartışmaları hakkında soru soracak cesareti kendimde bulamamıştım. Henüz. Belki yarın. Ya da ertesi gün.

"Odessa." Tillia parmaklarını yüzümün önünde şıklattı.

"Ne? Dinliyorum."

"Gerçekten mi?" Bir elini kalçasına götürdü. "Peki ben ne dedim?"

"Bugün harika bir iş çıkardığımı mı?"

İç çekti. "Koşmaya başlamanı istediğimi söyledim."

"Koşmak." *Eww*. "Neden?"

"Dayanıklılığın bok gibi."

Bunu daha önce duymamış olsaydım duygularım incinebilirdi. "Muhafız'a benzemiyorsunuz ama sesiniz kesinlikle benziyor."

Ağzını bir gülümseme kapladı. "Teşekkürler."

Tabii ki bunu iltifat olarak kabul edecekti. "Tam olarak nereye koşmamı istiyorsun?"

"Treow'un etrafında tur atın. Bir turla başla. İkiye çıkın, sonra üçe. Çoğumuz günde beş ile on arasında

koşuyoruz." Çenem düştü.

Treow çok büyüktü. Bir tur, hayatımda hiç koşmadığım kadar uzak olacaktı.

Artık kampı tanımaya başlamıştım, sınırlarını ve gözetleme kulelerinin nerede olduğunu öğrenmiştim. Ayrıca aslanağzı tuzaklarını nerede tuttuklarını da öğrenmiştim, böylece yanlışlıkla bir tanesini fırlatıp kendimi ağa takılmış halde bulmayacaktım.

"Zorunda mıyım?" Ben sordum.

Tillia bir kaşını kaldırdı. Bu evet anlamına geliyordu. "Peki."

Dayanıklılığım gelişse de Turanlılarla kıyaslandığında hâlâ bok gibiydi. Her antrenman seansından sonra ciğerlerim yanıyor ve kaslarım yanıyordu. Ter içinde kalıyordum ve vücudum bu yeni fiziksel taleplere uyum sağlamaya başlasa da daha önümde uzun bir yol vardı.

"Bugün koşmaya başlayabilirsin," dedi su bardağını bir kenara bırakıp ringin ortasına dönerek. "Birkaç dakika daha antrenman yaptıktan sonra."

Tanrılar, şimdiden mi? Bana verdiği su molaları

daha kısa ve daha kısa. "Halston'la nasıl tanıştınız?"

"Oyalanıyor musun, Odessa?"

"Evet," diye itiraf ettim.

Gülümsemesi beni şımartacağını gösteriyordu. "Halston ve ben birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanırız. Ozarth sınırındaki küçük bir köyde birlikte büyüdük. Westor'dan çok uzakta değil."

"Uzun zamandır mı birliktesiniz?"

"Gençliğimizden beri." Bakışlarındaki yeşil yıldız patlamaları parlıyor gibiydi, sanki kocasını düşünmek onu içten dışa aydınlatıyordu. "Çocukken bir köpeğim vardı. Creed. Büyük ve gürültücüydü ve her zaman yanımdaydı. Bebekliğimden beri yatağımın ayak ucunda uyurdu. Annem ona nöbetçim derdi. Creed ben on üç yaşındayken öldü."

"Çok özür dilerim."

Bir omzunu kaldırdı. "Yaşlıydı. Bir gün uzaklaştı ve bir daha geri dönmedi. Gölgelere gitme vakti gelmişti. Ama bu benim kalbimi kırdı. Halston bir gün okuldan sonra beni ağlarken buldu. Beni eve götürdü ve elimi tuttu. O zamandan beri birlikteyiz. Creed'in beni sadece Halston'ın onun yerini dolduracağını bildiği için terk ettiğine inanmak istiyorum."

Bir elimi kalbime bastırdım, yoldaşını kaybetmiş ama başka bir yoldaş bulmuş bir kızın acısını ovuşturdum. Ruh eşini.

Tillia gözlerini çok hızlı kırptırdı, sanki köpeği için gözyaşlarıyla savaşıyordu. Sonra bana el salladı. "Pekâlâ. İşimize dönelim."

İnledim, içkimi bitirdim. Sonra ağır bir iç çekişle ona katıldım ve yumruklarımı kaldırdım. Bugün bana nasıl yumruk atılacağını öğretiyordu ki bu onunkileri engellemekten on kat daha zor görünüyordu. "Tamam. Hazır."

"Bu sefer bana vurmayı dene. Yumruklarını çekmeyi

bırak." "Arkadaşlarına vurmak kabalıktır."

Yüz ifadesi düzleşti. "Odessa."

"Ben gerçekten savunmaya daha uygunum." Ellerimi indirdim. "Senin gibi güzel ve tehditkâr bir savaşçı olmama gerek yok. Sadece bir dahaki sefere bir marroweel beni yemeye çalıştığında kendimi hayatta tutmak istiyorum."

"Bunu başarmak için tek yapman gereken lanet olası gemide kalmaktı."

Sert sese doğru döndüm ve kaynağını bir ağaca yaslanmış halde buldum.

Gardiyan deri pantolonunu giymişti ama tunik yerine yün bir kazak giymişti. Bej rengi kumaş bedenini sarıyor, omuzlarını normalden daha da geniş gösteriyordu. Saçlarının uçları omuzlarını geçmişti.

Şimdi omuzları, saatlerdir ata biniyormuş gibi rüzgârla savrulmuş ve dağınıktı. Sakalları, sanki bütün hafta bıçakla uğraşmamış gibi, yine asi bir şekilde uzuyordu.

Kalbim aynı anda yerinden fırladı. Bu çok garip bir duyguydu, o kadar garipti ki tıkaandım.

"İyi misin?" Ben öksürürken Tillia sırtımı sıvazladı.

"İyiyim." Göğüs kafesimi ovuşturarak başımı salladım.

Sırıttı. "Beni özledin mi Cross?"

"Asla."

Berbat bir yalancıydım.

"Ben devralıyorum." Gardiyan ağacı itti. "Oh, kahretsın." Yüzümü buruşturdum.

Tillia'nın yanında rahattım. Evet, bana işkence etmeyi seviyordu ama bu rahat bir işkenceydi. Onunlayken nabzım biraz hızlı atmıyordu. Ciğerlerim derin nefes almak için mücadele etmiyordu.

Bu adam beni tedirgin etti.

Onun güçleriydi. Bu , ham enerji beni geriyordu. Gerçekten berbat bir yalancıydım, kendime bile.

Shades, buna bir son vermeliydim. Belki de artık tekrar Treow'da olduğuna göre, nerede olduğunu merak etmeyi bırakıp ondan nefret etmeye geri dönebilirdim. Cinayetini planlamaya geri dönebilirim.

"Nereye gittin sen?" Kollarını iki yana açmış, önümde dururken sordum.

"Benim için endişeleniyor musunuz kraliçem?"

Gözlerimi devirdim. "Sadece öleceğini ve mezarına tüküremeyeceğimi düşündüm."

Sırıttışı genişledi. "Korkma. Hâlâ hayattayım ve senin koruyucun olmak için geri döndüm."

"Bekçim mi?" Xavier beni bu yüzden mi Treow'da bırakmıştı? "Birinin bebek bakıcılığı yapması gerek."

Tamam. *Ahh*. Gerçekten böyle bir yük müydüm? "Xavier nerede?"

"Sevgilini mi özlüyorsun, Sparrow?"

Burun deliklerim alevlendi. "Bir soru sorup karşılığında bir soru almanın ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyor musun?"

"Öyle mi?"

Övgüler yağdırmam gerekirken nereye gittiğini merak ettiğim günler

Ama ve Oda o orospu çocuğunu uzak tuttukları için.

"Boş ver." Bileğime bir fiske vurdum. "Antrenman yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

Kıkırdadı, başının arkasına uzanarak kazağını yumrukladı ve gövdesinden çekerek altındaki kolsuz gömleği ortaya çıkardı. Kolları kaslıydı, şimdiye kadar gördüğüm tüm erkeklerinkinden daha güçlüydü.

Bedenimden bir ürperti geçti ve gözlerimi toprağa diktim.

O bir canavar. *O bir canavar, o bir canavar, o bir canavar.* Güzel bir canavar ama yine de bir canavar. Banner'ın kardeşini öldürmüştü. O bir katildi.

Ve ben evliydim. *Evliydim.*

Evliydim. Evliydim.

Kahretsin, yüzüm
yanıyordu.

Gardiyan'ın parmağı çenemin altına takıldı ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

Elini ittim ve yumruklarımı kaldırarak bir adım geri çekildim. "Hayır. Devam edelim."

"Senin dileğin." Selam verir gibi yaptı, sonra da yüzüme bir tokat attı.

Vuruş o kadar hızlıydı ki geldiğini bile göremedim. Denesem bile engelleyemezdim.

Avucumu yanağımdaki hafif sızıya bastırırken çenem düştü. "Bana vurdun." Sayılır.

Eğer beni gerçekten incitmek isteseydi, yumruğunu kapatırdı. Ya da tokadına biraz güç katardı. Aslında daha çok bir dokunuş gibiydi. Ders almam için yeterli bir tokattı.

"Sadece uyanık olduğundan emin olmak istedim." Gözlerinde bir parıltı vardı, sadist herifin.

Ağzımı kapatırken dişlerim tıkırdadı, ellerimi tekrar kaldırırken azı dişlerim gıcırdadı.

Bu sefer eli havalandığında ben hazırdım. Omuzlarımın bükülmesine izin verdim, aynı zamanda ellerim darbeyi sadece parmaklarının uçları yanağıma sıyrarak kadar saptırdı.

"Ha." Gülümsemem çiçek açarken yumruğumu sıktım. Kutlama yapmak aptalca mıydı?

Evet. Yine de yapacak mıydım? Kesinlikle yapacaktım.

"Pratik yapıyordun. Sadece Tillia ile değil." Bakışlarındaki gurur muydu? Muhtemelen değildi.

Ama ikimiz için de yeterince gururlu olurdum çünkü kesinlikle

Pratik yaparak. Okyanus dalgalarının sesi olmadan çok sessiz olan gecelerde, gece yarısı saatlerimi pratik yaparak geçirirdim. Dans ederek.

Tillia bana dövüşü bir dans gibi görmemi söylemişti. Bir partnerle yaptığın gibi rakibinle de ritmini bul.

Roslo'daki dans öğretmenim bana tamamen umutsuz olmadığımı söyleyen birkaç kişiden biriydi. Harika bir dansçı değildim ama korkunç da değildim. Bu yüzden zihnim berraklaşana ve bedenim tükenene kadar dans ettim, dans ettim ve dans ettim. Sonra şafağa kadar derin bir uykuya daldım.

"Tekrar," dedi Muhafız başını sallayarak. Ancak ben ellerimi kaldırırken bakışları omzumun üzerinden kaydı. Ağzında yavaş bir gülümseme belirdi.

Yumuşak dudaklar. Düz, beyaz dişler. Pırıl pırıl gözler. Bu gülümseme nefes kesiciydi.

O gülümsemeyi hak eden kişinin ben olmadığımı fark edene kadar kalbim bir anlığına çırpındı. Bu benim için değildi.

Ve bunu kendim için istememeliyim.

Tanrım, benim neyim vardı? Onda takılı kalan şey neydi? Treow'u tekrar terk etmesi gerekiyordu. Temelli olarak.

"Casusluk mu Evangeline?"

Evangeline. İsmi kadar güzel bir kadın görmeyi umarak döndüm. Ama yerine, yanında duran, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşları çatık küçük bir kız vardı.

Avluda gördüğüm küçük kızdı. Kahverengi saçlı ve büyük, gri gözlü kız.

"Sakar değil," dedi Evangeline.

Öfkelendim, dikkatim Muhafız'a yöneldi. "Bana sakar mı dedin?"

Omuz silkti.

"Senden

nefret

ediyorum."

"Evet, öyle. Sakın unutma." Yürüdü, kızın yanına giderken omzu benimkine

Dört ya da beş yaşında olmalıydı, Arthy'den bir ya da iki yaş büyüktü.

Gardiyan onun önünde çömelmiş, dilini çıkarıyordu. "Luella'yla birlikte olman, derslerini yapıyor olman gerekiyordu."

Evangeline burnunu kıvırdı. "Dersler çok sıkıcı. Sadece fen derslerini seviyorum."

Onun için kimdi? Bu onun kızı mıydı? Oh, Tanrım. Bir ailesi var mıydı? Luella onun sevgilisi miydi? Karısı mıydı?

Tam bir pisliktim. Hem evliydim, hem de kaçırılmış bir adama aval aval bakıyordum. Suçluluk duygusu, ekşi, acı ve çürümüş, dilime yayıldı. Derimin altına süzüldü, sümüksü ve iğrençti.

Yeterli. Bu kadarı yeterliydi. Guardian'ı kafamdan çıkarmanın zamanı gelmişti.

Dikkatimi başka bir adama odaklamak için.

Zavier.

"Evie," dedi Gardiyan. "Luella'yla kalacağına söz vermiştin." "Ama-"

"Söz sözdür."

İç çekişi o kadar büyüktü ki tüm göğsünden geliyordu. Sonra bir çam kozalağına tekme atarak onu eğitim alanına doğru uçurdu. "Oh-kay."

Kızın omuzlarını çevirerek onu avluya doğru yönlendirdi ama kız daha yola çıkamadan uzaktan toynak sesleri yankılandı. Ardından bir düdük sesi duyuldu, net ve tiz bir şekilde, bu yoldan geçenlere Treow'a girmenin güvenli olduğunu duyuruyordu.

Midilli binicisi mi?

Belki bu daha kalıcı olur. Sorulara öncekinden daha açık olurdu.

Evangeline arkasını döndü, yüzü parlıyordu. "Bu o mu?"

Gardiyan başını salladı.

Atların tutulduğu açıklığa doğru, yanlış yöne doğru başlamadan önce sevimli yüzünde parlak bir gülümseme belirdi.

Gardiyan, "Evie, bekle," diye bağırdı ama Evie gitmişti.

Kollar ve bacaklar pompalanıyor. Çene sıkışmış. Yabani, gevşek saçlar sallanıyor. Kıkırdadı ve kolay bir koşuyla onun peşinden gitti.

"Bugünlük antrenmanımız bitti mi yani?" Evet,

kendi kendime konuşuyordum.

Ve tek başına.

Kimdi o? Merakımı uyandırdı ve ikisini de takip etmeye .

Yetişmek için fazla bir şey gerekmedi. Evangeline hâlâ koşuyor, kendini zorluyor, Muhafız ise geride kalıyor, adımlarını yavaşlatarak Evangeline'önde kalmasını sağlıyordu.

Üç korucudan oluşan bir grup Treow'a doğru at sürerken açıklığa ulaştılar.

Yanlarında kocam da vardı.

Yüzünü gördüğümde ne hissedeceğimi bilemedim. Sevindim. Rahatlamış.

Kızgın.

Suçlu. Kızgın.

Hepsi bir anda geldi ve başımı döndürdü.

Zavier atının üzerinde gururla oturuyordu, yüzü okunmuyordu. Tam olarak

Beni ilk kamp yerinde bıraktığı zamanki gibi. Stoik ve ciddi.

Bakışları açıklığı taradı, Muhafız'ın yüzünden benimkine kaydı, küçük bir kız tüm dikkatini çekene kadar bir an oyalandı.

Atından indi ve dizlerinin üzerine çöküp kollarını iki yana açarken atını serbestçe dolaşmaya bıraktı.

Evangeline onun göğsüne çarptı. "Baba!"

Um...

Ne?

Yirmi Dört

Yemek salonu kahkahalar ve sohbetlerle doluydu. Tüm Treow bu gece içeriye tıkılmış gibiydi, Xavier'in korucuları aileleriyle yeniden bir araya gelirken oda heyecanla titreşiyordu.

Rafe adında bir adam benimkinin yanındaki masada oturuyordu, karısı bir dizine tünemiş, küçük oğulları ise diğer dizinde zıplıyordu. Sakalları haftalar önce taht odasında olduğu gibi gürdü ve çenesinin altında hala örgülüydü.

Zavier'in Quentis'te bulunmayan bir başka korucusu olan Marlowe, annesi Mariette'in yanında oturuyordu. Bekçi Treow'a geldiğinden beri ilk kez gülümsüyordu, kızının sağ salim dönmesine çok sevinmişti.

Üçüncü korucu Hale ise kocasıyla el ele tutuşuyordu. Salonun ortasındaki bir masada oturuyorlardı ama birbirlerine bakışlarına bakılırsa, tüm Turah'ta sadece iki kişi olabilirlerdi.

"Bu bana evimi hatırlatıyor," dedi Brielle yanımdaki koltuğundan, hüzün gözlerini kör etmişti.

Jocelyn onun omzuna rahatlatıcı bir el koydu. Jocelyn de benim gibi Treow hayatına alışmaya çalışırken, Brielle içine . Her geçen gün daha melankolik ve evini özlemiş görünüyordu. Bu ailelerin yeniden bir araya gelişini izlemek onu gözyaşlarının eşğine getirmişti.

"Evimi o kadar çok özlüyorum ki canım yanıyor," dedi.

"Sen özlemiyor musun?" "Evet."

Hayır.

Belki de üzgün olmalıyım. Ailem için yalnız.

Quentis'i özlememem dışında. Gerçekten özlemedim. Okyanusun sesini özledim. Şatonun aşçısının her sabah taze pişirdiği hamur işlerini özledim. Çocuk odasına gizlice bir şeyler soktuğumda Arthy'nin gülüşünü özledim.

Ama geri kalanı? Şato. Şehir. Babam ve Margot.

Her geçen gün aklımdan daha az geçiyorlardı. Aklıma geldiklerinde ise tek hissedebildiğim omuzlarımdaki sorumluluğun ağırlığıydı.

Babam için casusluk yap. Babam için öldür. Babam için

Allesaria'yı bul. Nasıl? Sıkışmıştım. Tamamen

sıkışmıştım.

Belki de evi özlemememin nedeni evin babam anlamına gelmesiydi.

Ve onu düşündüğümde, onu tamamen hayal kırıklığına uğrattığımda yüzünde beliren hayal kırıklığını hayal ettim.

"Ekselansları." Jocelyn dirseğimi kendi dirseğiyle dürttü ve çenesini kapıya doğru salladı.

Yemek salonuna bir sessizlik çökmüştü. Sessiz bir adamın neden olduğu bir sessizlik.

Zavier kapının girişinde duruyordu, kollarını arkasında kavuşturmuş, sert bir duruşu vardı. Adamlarına başıyla selam verdi, sonra bana baktı.

Bir çağrı.

Yemeğimi bitirmemiştim ama bugün pek iştahım yoktu. Evangeline'in kendini Xavier'in kollarına atmasını izlediğimden beri.

Babasının kollarında.

Onunla bir günden az zaman geçirmiştim. Benim için bu odadaki çoğu insan kadar yabancıydı. Yine de bana kızından bahsetmemiş olması canımı acıtmıştı.

"Gitsem iyi olacak," dedim Brielle ve Jocelyn'e, ayağa kalkarak. "Yarın görüşürüz." Brielle gülümsemeye zorladı. "İyi geceler, Majesteleri."

"Odessa." Anlamsız bir düzeltmeydi ama yine de yaptım.

Zavier'e katılmak için masaların yanından geçerken kimse konuşmadı. Turanlıların hakkını vermeliyim, söylenti çıkarma konusunda ihtiyatlı davranıyorlardı. Roslo'da ben daha sandalyemden kalkmadan fısıltılar ve söylentiler havada uçuşmaya başladılar.

Zavier tüm odadakilere başıyla işaret ederek herkesin konuşmasına devam etmesine izin verdi. Sonra kapıyı açtı ve beni sessiz akşam ışığına doğru götürdü.

Avludan uzaklaşırken hiç konuşmadı. Tıpkı açıklıkta konuşmadığımız gibi. Tüm dikkatini Evangeline'e vermiş, bana ve Muhafız'a sadece başını sallayarak onu götürüyordu.

Bu buluşma kaçınılmazdı. Yine de konuşmak istemedim. Tüm o sorular. Tüm o sorular. Bu cevaplar için bir şanstı. Yine de tek istediğim bunu bir gün, on gün ya da yirmi gün daha ertelemektir.

İçimde gerçeğe hazır olmadığımı dair bir his vardı.

"Nasılsın Odessa?" diye sordu eğitim alanına giden boş, dar patikadan aşağı inmeye başladığımızda. Ağaç evlerden uzağa.

"İyiyim. Sen?"

"Tamam."

Ağzımı açtım. Kapattım. Tekrar denedim. Fikrimi değiştirdim.

Garip kelimesi bunun için yeterince güçlü bir kelime değildi. Yürüyor rağmen kıvranmaya başladım.

"Yani..." Dedim ki. "Bir kızınız var."

"Evet."

"Bunu bilmek iyi olurdu."

Bir elini çenesinde gezdirdi. Düşünde bandajladığı eliydi bu. Onda da benimki gibi pembe ama her geçen gün solan bir yara izi var mıydı? "Sen ve ben birlikte fazla zaman geçirmedik."

"Hayır, . Senin seçimin, benim değil."

Ondan uzak durmasını hiç istememiştim. Bunların hiçbirini ben istemedim. Bunu o yaptı. Taht odasından beri her şey Xavier'in suçuydu.

Artık sadece bir eş değil, bir üvey anneydim.

Babam Margot'yla evlendiğinde, onun bir baba olduğunu biliyordu. Onun çocuğunun sorumluluğunu üstleneceğini biliyordu.

Zavier bu yüzden mi benimle evlenmişti? Evangeline için Mae'den daha iyi bir üvey anne olacağıma karar verdiği için mi?

Haksız da sayılmazdı. Mae anaç bir tip değildi. Ama bu sadece başka bir şoktu. Başka bir sır. Bilen son kişi olmaktan çok ama çok yorulmuştum.

"Evie dört yaşında," dedi. "Çok az insan onun benim kızım olduğunu biliyor."

"Kimseye söyleme anlamında," diye mırıldandım. "Bugün onu takip etmemiş olsaydım bana söyler miydin?"

"Hayır."

Acımasızdı. Gerçekten. İrkildiğimi saklamaya çalıştım.

"Onun mahkeme hayatına karışmasını istemiyorum," dedi.

Adil. Kendi seçimi olmadan evlendirilmiş ve büyülü bir anlaşmayı imzalamaya zorlanmış bir kadın olarak, *prensesi* kesinlikle tavsiye edemezdim.

Serçelerin Kalkanı için sırada Turah mı vardı? Calandra'daki kraliyet aileleri Evangeline'den haberdarsa, anlaşmaya uymak için evlenmek zorunda kalan bir sonraki prenses o mu olacaktı?

Her şey gelecek nesil kraliyet ailesine bağlıydı. Eğer tek prenses oysa, o zaman Turah ondan vazgeçecekti.

Zavier onu ele verecekti.

Tabii kimse onun varlığından haberdar değilse.

Voster bile. "Peki ya annesi?" O Luella mıydı?

Oh, lanet olsun. Bu yüzden mi evliliğimizi tamamlamamıştı? Çocuğunun annesine aşık mıydı?

Söz konusu Serçelerin Kalkanı olduğunda, aşkın bir önemi yoktu. Her zaman evlenmek zorunda kalacaktı. Belki de benim daha iyi olacağımı düşünmüştü.

durumunu Mae'den daha iyi anlıyordu.

"O öldü," dedi. "Doğum sırasında."

"Özür dilerim." Ve her zamankinden daha şaşkın.

"Evie hayatının çoğunu Treow ve Ellder'da geçirdi. Mümkün olduğunca sık onunla birlikteyim ama..."

Ama o yükümlülükleri olan bir prensti. Ve eğer onunla çok fazla zaman geçirirse, insanlar şüphelenebilirdi.

"Nasıl saklıyorsun?" Ben sordum.

"Sır saklamayı genç yaşta öğrendi." "Ama bugün sana baba dedi."

Ağzı düzleşti. "Ve ona bu tür kaymaların olamayacağı hatırlatıldı."

"Ah." *Oops.*

Birkaç adım daha yürüdük, aklım hâlâ karışık. "Bununla ne yapacağımı bilmiyorum."

"Yapacak bir şey yok."

Onu sonsuza dek saklayacak mıydı? Onu kendi çocuğu olarak kabul edebilecek miydi?

Onu neden sakladığını anladım. Sayılır. Ama kalbim onun için kırıldı. Ve onun için.

"Onu tanımamın bir sakıncası var mı?" Ağzımdan kaçırıldım. Belki sadece küçük kardeşimi özlüyordum ama bu kızla arkadaş olmak istiyordum. Bu kızla. "Sırrınıza ihanet etmeyeceğim. Hayır dersan anlarım, ama ben-"

"Evet. Onu tanıyabilirsin."

"Teşekkür ederim."

Durdu, uzun bir süre bana baktı, gözleri benimkileri aradı. Sonra ellerini kalbine götürdü ve beni hafifçe selamladı.

Bu jest Gardiyan'ın Voster Baş Rahibi'ne yaptığı ve ondan aldığı jestin aynısıydı. Bu ne anlama geliyordu?

Ben daha sormadan Xavier tekrar yola koyuldu. "Treow'u nasıl buldun?"

Uzun süre burada kalacağım için mi soruyordu? "Beklenmedik bir şeydi. Ama hoşuma gitti."

Gerçek buydu. Ağaç evimi seviyordum. Tillia ile geçirdiğim zamanı. Bazı özgürlüklere sahip olmayı seviyordum.

"Sevindim."

"Leydimin hizmetçileri başkalarının yanında kalıyor. Bu mümkün mü

Onları birlikte mi taşıyalım? İçlerinden biri inanılmaz derecede evini özleyiyor. Bence bir arkadaşıyla daha fazla vakit geçirmesi ona yardımcı olabilir. Lütfen."

"Yarın ilk iş bununla ilgileneceğim."

"Teşekkür ederim."

Memnun oldum. Teşekkür ederim. Evliliğimiz hakkında söylenecek bir şey varsa, en azından kibardı.

"?" diye sordum. "Seyahat ediyordum."

Evie de bu belirsiz cevapları aldı mı? Yoksa bunlar sadece benim için miydi? "Seninle hiç *seyahate* çıkacak mıyım? Yoksa burada mı kalacağım?"

Zavier sessiz kaldı.

"Cevaplamak istemediğin soruları görmezden , değil mi?" "Bazen."

"Oldukça sinir bozucu."

Gülümsedi. "Evie de aynı şeyi söylüyor."

"Akıllı kız."

"Öyle." Başını salladı. "Burası Evie için daha güvenli. Senin için de öyle. Ama çok geçmeden Ellder'a gideceğiz. Treow'u ne kadar sevsem de, zorlu göç başladığında orası bulunulacak bir yer değil."

Kalbim, umutlarım toprağa gömüldü.

Eğer beni Ellder'de tutmak isteseydi, göçten önce Allesaria'ya gitmezdik.

Babama bilgi göndermemin hiçbir yolu yok. Bir kalede sıkışıp kalmışken olmaz. Ve eğer babam haklıysa, insanlarımız nesiller boyu olduğu gibi, uçurumdan düştüklerinde öleceklerdi.

Ne yaptım ben? Bunu nasıl düzelttim? Fikrini değiştirmenin bir yolu var mıydı?

Başım dönüyordu, imkansızın üzerinde dönüp duruyordum, öyle ki ağaç evime ulaştığımızda kendi ip merdivenimi fark etmem biraz zaman aldı.

"İyi geceler, Odessa."

Gözlerimi kırıştırdım ve kendime geldim. "Oh, iyi geceler, Xavier."

Bunu düzelt. Bir şeyler yap. Herhangi bir şey.

O uzaklaşmadan önce ayak parmaklarımda üzerinde yükseldim ve yanağına bir öpücük kondurdum. Çenesi pürüzsüzdü ve teni sedir ağacı ve sabun gibi kokuyordu.

ama vücudu sertleşti. Topuklarımda üzerine düştüğümde,

Bakışlarında acıma gibi bir şey vardı.

"Bunu neden yaptığımı bilmiyorum." Gözlerimi kapattım, başımı salladım, keşke geri alabilseydim. "Özür dilerim."

"Olma." Eli yanağıma geldi. Avuç içi nasırlıydı. Bir prene göre değil. Gerçi Xavier tanıdığım hiçbir prene benzemiyordu. Şımarık ya da zalim değildi. Kendini beğenmiş ya da kibirli.

Elini bıraktığında, geri çekilen ayak seslerini bekledim. Sonra bir gözümü kırdım ve yüzümü ellerime gömüp inlemeden önce gitmesini bekledim.

"Ugh." İp merdiveni tırmanmaya başlamadan önce bir toprak yığını ezdim. Balkona ulaştığımda içeri girdim, botlarımı tekmelemek üzereydim ama bir ziyaretçiyle karşılaşınca donup kaldım.

"Gece geç mi oldu kraliçem?" Gardiyan yatağıma uzanmış, kollarını başının arkasında kavuşturmuştu.

"Kaldır kışını yatağımdan. Şimdi." Ellerimi kaldırdım, parmaklarımı açıp büktüm ve boynuna doladığımı hayal ettim. Şu anda onu boğmak ne kadar iyi hissettirirdi. "Git. Uzaklaş."

Kestirmek için rahatlamış gibi ayak bileklerini çaprazladı.

"Bir insanın özel alanına hiç saygınız var mı? Yoksa sadece benimkini mi işgal etmekte ısrarcıyım? Yalnız kalmaktan korkuyor musun? Bu yüzden mi hep buradasın?"

"Sanırım ikimiz de yalnızlık hakkında bir şeyler biliyoruz."

Sesindeki bu kırılganlık mıydı? Yoksa benimle alay mı ediyordu?

Çenesi hâlâ sıkılıydı, kızgınlığı yüzünden okunuyordu. Ama ela gözlerindeki bir şey bu ifadeye ihanet ediyordu. Buraya yalnız kalmamak için geldiğini söyleyen bir şey.

Ya da ben de öyle olmayayım diye.

Ben bir anlam veremedim bakışları kayboldu ve gözleri her zamanki gibi sert ve öfkeliydi. "Evin nerede?"

"Yine mi bu?" Bir botu çekiştirerek çıkardım. Eğer yatak odamı işgal edecekse, o zaman kokan ayaklarımla uğraşabilirdi. "Roslo. Gerçi şu anda bu büyüleyici ağaç ev benim evim. Sıradaki soru?"

Gardiyan'ın gözleri gümüşe döndü. "Dikkatli ol."

"Yoksa ne olur?" Diğer botu çekip çıkardım ve ona fırlatmak istedim. "Senden korkmuyorum."

Sinir bozucuydu. Ama bir tehdit değildi. Gardiyan bana asla zarar vermez.

"Başka sorunuz var mı? Yoksa bu gecelik bu kadar yeter mi?"

"Kaç erkekle yattın? Xavier'e katılmak için can attığını biliyorum ama bir uyarıda bulunayım, çaresizlik kokan kadınlardan pek hoşlanmaz."

Çenem düştü. Burun deliklerim alevlendi ve yanaklarım kızardı. Elbette beni dışarıda aptal durumuna düşürürken görmüştü. Bu adam her zaman pusuda bekliyor, rezilliklerimi yüzüme vurmaya hazırdı. "Defol. Çık dışarı."

Yataktan fırladı, odayı geçmek için o kadar hızlı ayağa kalktı ki, gözümü kırptığımda önümde yükseliyordu. O kadar yakınımaya eğildi ki burnu neredeyse benimkine değecekti. Konuştuğunda nefesi yanağımı okşadı. "Baban seni buraya casusluk yapman için mi gönderdi?"

"Hayır." Çok hızlı, çok dengesiz söylenmişti.

Alay etti ve göz açıp kapayıncaya kadar kapıdan çıktı. "Testini geçtim mi?" Arkasından seslendim.

Benim ip merdivenimi çözüp yere bırakarak cevap verdi. Sonra benim balkonumun korkuluklarına çıktı ve kendi balkonuna atladı.

"Sanırım değil," diye mırıldandım. Kapısını çarptı.

Yirmi Beş

"Evangeline." Xavier'in babacan tonu, nazik ama kararlı olmanın mükemmel bir dengesiydi. "Luelladan kaçmaya devam edersen, derslerini sevmediğini düşünecek."

"Onları sevmiyorum." Suratını asarken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bilim bile mi?"

İri, gri gözleri yalvaran bir ifadeye büründü. "Seninle kalmak istiyorum." Xavier içini çekerek gözlerini öğleden sonra gökyüzüne dikti.

Pes edecekti. Konu o çocuğa geldiğinde, omurgası yoktu. Görünüşe göre kimsenin yoktu. Tüm Treow'u küçük parmağına dolamıştı.

"Peki," dedi. "Bize katılabilirsin. Ama daha sonra derslerine gideceksin." Gülümsemesi bulaşıcıydı. "Tamam."

Bugün hava sıcaktı, güneş ağaç dallarının arasından vuruyordu. Treow çevresindeki yürüyüşün tadını çıkarmak için neredeyse çok sıcak. Neredeyse.

Zavier'in kampa gelişinden bu yana geçen beş gün boyunca her öğleden sonra ağaç evimi ziyaret etti ve beni yürüyüşe davet etti.

Aynı yolu kullandık. Aynı yavaş tempoda yürüdük. Aynı, güvenli konular hakkında konuştuk. Hava durumu. Önceki akşamki yemek. Tillia ile antrenman rejimim. Ve bu konuları tükettiğimizde, ağaç evime geri dönene kadar yan yana yürürdük.

Bugün Evangeline ilk kez bizi takip edecek kadar cesur davranmıştı. On dakika boyunca arkamızdan gizlice ağaçtan ağaca koştu. Sonunda Xavier durdu ve dönerek onu bir hamlede yakaladı.

Aramızdaki boşluğu aldı, bana temkinli bir bakış atarken onun elini tuttu.

Evie henüz benimle konuşmamıştı. Bu kadar cesur bir kıza göre, benim söz konusu olduğumda gergin görünüyordu.

Zavier'le evli olduğumu bildiği için miydi? Ya da bir yabancı olduğum için mi? Ya da Gardiyan bana güvenmemesi konusunda onu uyardığı için mi?

Bir çocuğu bana karşı kıskırtmak onun tarzı gibi görünüyordu.

Onu beş gündür görmemiştim, saydığımından değil. Görünüşe göre, o

Zavier etraftayken bana *bakıcılık* yapmasına gerek yoktu.

Bana uyar.

"Merhaba," dedim ona en nazik gülümsememi sunarak. "Ben Odessa."

Zavier'in bacağına yaslandı, tatlı, utangaç ve alemdeki en değerli yüze sahipti. "Merhaba."

Zavier göz kırptı ve karnımda yüzlerce kelebek uçuştı.

Belki de bu evlilik tamamen umutsuz değildi. Xavier bir baba olarak haftalar önce tanıştığım sıkılmış, kayıtsız adamdan farklıydı. Çocuğu için gösterdiği koruyuculuk sevimliydi.

"Pap-" Evangeline kendini tam ortasında yakaladı.

"Zavier?" Ona Xavier dediğini duymak kalbimi biraz kırdı. "Giderken ben de seninle gelebilir miyim?" diye sordu.

"Yine mi gidiyorsun?" diye sordum.

Birimize cevap vermek için ağzını açtı ama dikkati ormana kaydı. Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşurken sessiz kalmamız için bir elini kaldırdı.

Ağaçları taradım, duyduğu şey her neyse onu arıyordum. Ama birkaç kuş cıvıltısı ve sincap gevezeliği dışında tek gürültü, arada sırada düşen çam kozalaklarından geliyordu.

Bir an daha dinledi, yüz hatları gergindi, nefes verene ve endişesi kaybolana kadar.

"Ne?" Ben sordum.

Evie gözlerini kısarak uzaklara, gölgelerin içine baktı. Sonra ağaçların arasından neredeyse sessiz adımlarla yürüyen bir adam belirince yüzü aydınlandı.

The Guardian.

Bebek bakıcım dönmüştü.

Lanet olsun kalbime. Atladı.

Mide yanması. Mide yanması olmalıydı. Aşçılar bu sabah yumurtalara biber eklemişlerdi. Baharatlıydılar ve şimdi midem yanıyordu.

Gardiyan yaklaşırken Xavier Evie'nin elini bıraktı. Xavier, "Nasıl gitti?" diye sorarken adamlar kollarını kavuşturdu.

Bugün Guardian'da bir ciddiyet vardı. Bir keskinlik. Xavier'in yolumuzdan çekilmesi için çenesini sallamadan önce Evangeline'e baktı, ifadesi biraz yumuşadı.

Bana doğru gözünü bile kırpmadı. Benim için de sorun değil.

, bizi engellemek için arkalarını döndüler. Beni engellemek için.

Evie parmağını kıvırdı ve fısıldayarak beni yaklaştırdı. "Canavarlarla savaşılmaya gidiyor. Kötü olanlarla."

Kötü olanlar mı? "Boz ayılar ve aslancıklar gibi mi?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Hasta olanlar." Hasta canavarlar. "Ne demek istiyorsun?"

"Evangeline!" Bir kadın sesi ağaçların arasında yankılandı.

Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. Dönüp kaçmak ve bir ağacın arkasına saklanmak üzereyken kadın onu durdurdu.

"Seni görüyorum, Evie. Sakın benden kaçmaya kalkma."

Evie yere baktı, alt dudağını çiğniyordu.

Bir kadın patikadan aşağı süzülerek bize doğru geliyordu. Güzeldi, ince, söğüt gibi bir vücudu vardı. Uzun, kahverengi saçları benimki gibi örülmüştü ve kalın örgüsü omzuna dökülüyordu. Zarafetle yürüyordu ve bana hemen Margot'yu hatırlattı. Düz bir omurga, sabitlenmiş omuzlar ve kalkık bir çene.

Kibirli ya da üstün değildi. Bu kadının duruşu tek kelimeyle mükemmeldi.

Önümüzde durdu, yeşil gözleri kısıldı. "Eee?"

"Üzgünüm, Luella," diye mırıldandı Evangeline.

Luella içini çekerek sorumlusu önünde çömeldi. "Kaçıp beni korkutuyor."

"Ama nereye gittiğimi söylersem, bana izin vermezsiniz."

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı büzdüm. Bir noktada, sanırım kendi öğretmenlerime de aynı şeyi söylemiştim.

Luella rahatladı, Evangeline'i kaybetme korkusu geçti ve küçük bir gülümsemeyle bana bakarak ayağa kalktı. "Sen Odessa olmalısın. Ben de Luella. Sizinle tanışmak bir zevk."

"Sen de öyle." Ona hafif bir selam verdim.

Daha önce kendi öğretmenlerimin önünde hiç eğilmemiştim ama bu otomatik olarak gelmişti. Sanki Luella'nın zarafeti bu saygıyı gerektiriyordu.

"Odessa." Xavier'in sesiyle döndüm. "Üzgünüm ama yürüyüşümüzü kısa kesmek zorundayım. İlgilenmem gereken bir şey var."

"Tabii ki."

Başını salladı, sonra başparmağını Evangeline'in yüzünde gezdirmek için eğildi. "Luella ile git."

Küçücük omuzları çöktü. "Gidiyor musun?"

"Henüz değil." Onu bacağına çekti ve kısa bir süre sarıldı.

Bakışlarım Muhafız'a kaydı.

Ela gözleri ona bakıyordu.

Bugün sırtıtmıyordu. İfadesinde alay ya da yaramazlık yoktu.

Bir şeyler yanılttı. Bir şeyler olmuştu.

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü.

"Gidelim mi?" Luella hem beni hem de Evangeline'i uzaklaştıracakmış gibi yolu işaret etti.

El sallayarak ayrılmadan önce onları ortak alana kadar takip ettim. Sonra ağaçların arasından dolanarak, aradığım kişiyi bulana kadar yüzleri inceledim.

Brielle ıslak giysilerini kuruması için ipe asıyordu. Kıyafetlerimi.

Zavier sözünde durarak onu ve Jocelyn'i kendilerine ait bir ağaç eve taşımıştı. Mahremiyet, bir arkadaşla arkadaşlık ona harikalar yaratmıştı. Treow'a geldiğinden beri olduğundan daha az somurtkan, daha mutluydu.

"Ekselansları." Reverans yaptı. "Her şey yolunda mı? Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır." Yanında durdum, yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafımızdaki boşluğu kontrol ederken yakın durdum. "Hasta canavarlar hakkında bir şey duydun mu?"

Alını çatıldı. "Hasta canavarlar mı? Hayır. Bu ne anlama geliyor?" "Emin değilim." Bir canavarı hasta yapan şey nedir? "Sadece bugün duyduğum bir söylenti."

"Canavarlarla ilgili hiçbir şey duymadım." Sesini alçalttı. "Ama dün gece şenlik ateşinde, sen odana çekildikten sonra bir şey duydum. Geri dönüyordum ve birkaç adamın konuştuğunu duydum. Kulak misafiri oldum."

Zavier geldiğinden beri Treow'a bir canlılık gelmişti. Belki de bu savaşçıların işiydi. Son beş gecedir, ortak alanın yakınında bir şenlik ateşi yakılıyordu. İnsanlar toplanıp hikâyeler anlatırken içki içiyorlardı. Jocelyn ve Brielle her gece gitmişlerdi. Kahvaltıda bana her şeyi anlatırlardı.

Ama ikisi de beni davet etmemişti. Tillia da.

Dışarıda bırakıldığım için somurttuğum bir dizi geceden sonra, bunun Gardiyan'ın işi olduğuna karar verdim. Her gece ip merdivenimi almasının sebebi buydu.

Bu yüzden şenlik ateşine gitmeyecektim. Turanlıların paylaşılmasını istemediği her neyse ona kulak misafiri olmayacaktım.

"Ne duydun?" Ben sordum.

"Treow'dan birkaç adam kayboldu."

"Kayıp mı? Gitmişler gibi mi? Yoksa kaçırıldılar mı?"

"Bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "İçlerinden biri beni dinlerken gördü ve konuşmayı kesti."

Bu yüzden hikâyelerini Brielle'den de sakladılar.

Akıllica.

"Jocelyn birinin kralın milisleri hakkında konuştuğunu duyduğunu söyledi. Daha fazla adam topluyormuş. Sanırım midilli sürücülerinden biri askere yazılmak için ayrılmış. Belki bu adamlar da oraya gitmiştir."

Ramsey neden milis kurmaya ihtiyaç duysun ki? En önemli göç için mi? Yoksa bir savaş için mi?

Babam bana Allesaria'ya girmesi gerektiğini söylemişti. Ama özellikle asker göndereceğini söylememişti. Bu varsayımı yapmıştım. Ya işgal etmeyi hiç planlamadıysa? Ya tüm bunlar Ramsey'nin yaptığı bir şeye tepkiyse?

Mırıldandım. Sahildeyken bavullarımızı taşıyan adamlar milislerden söz etmişlerdi. Ramsey krallığının dört bir yanından adam topluyor olmalı.

Onları Allesaria'ya mı çekiyorsunuz?

"Allesaria hakkında bir şey duydunuz mu?"

"Hayır." Kaşlarını çattı. "Bir keresinde Mariette'e sormuştum. O zamana kadar benimle pek konuşmazdı ama şehrin adını söylediğimde günlerce beni görmezden geldi."

"Benim için de aynısı oldu." Ne zaman Allesaria'dan bahsetsem, konuşma ya kesiliyor ya da yön değiştiriyordu.

Sanki şehir bir efsane gibiydi. Bir efsane. Ya

Allesaria diye bir yer yoksa?

Belki de babamın Turan başkentine girememesinin nedeni bir Turan başkenti olmamasıydı. Hiç yeniden inşa edilmemişti. Ve eğer bir başkent yoksa, o zaman babamın bulabileceği ve bize yardım edebilecek hiçbir şey yoktu.

Hayır. İmkansız. Çocuklara her krallığın başkenti öğretilirdi. Allesaria'yı okuma yazma öğrenecek yaşa geldiğimden beri biliyordum.

Varmış. Bir yerlerde.

Var mıydı?

"Burada kalırsak hiçbir şey öğrenemeyiz," dedim.

Brielle temiz bir tunik almak için eğildi ve onu çizgiye tutturdu. "Öyle görünüyor ki, Majesteleri, amaç da bu."

Bizi burada tuzağa düşürdüler.

Haftalardır burayı kabullenmişim. Eninde sonunda Allesaria'ya gideceğimizi düşünerek zamanımı bekliyordum. Ama Xavier onun yerine beni Ellder'e götürecekti. Tamamen başarısız olacaktım. Ve bedelini halkım ödeyecekti.

Eğer Allesaria'yı bulacaksam, bir şeylerin değişmesi gerekiyordu.

Ben. Değişmek zorundaydım.

Yüzüm mosmor olana kadar sorular sorabilirdim ama kimse cevap vermezdi. Hasta canavar tam olarak neydi? Marroweel ve ölü bozkurtta gördüğüm o yeşil kanla bir ilgisi var mıydı? Kral Ramsey neden kitapları yakıyor ve bir milis oluşturunuyordu? Turah'ta neler oluyordu ve bu insanlar başkentlerinin yeri dışında ne kadar sır saklıyorlardı?

Turanlıların bana bilgi vermesini beklemeyi bırakmanın zamanı gelmişti. Bir casus gibi davranmaya başlamanın zamanı gelmişti.

Treow'dan çıkmanın bir yolunu bulmanın zamanı gelmişti.

Yirmi Altı

Brielle yatağımın kenarına oturmuş, ıslak saçlarımı izlerken kaşlarını çatıyordu. "Bu şimdiye kadar aklına gelen en kötü fikir."

Haksız değildi.

"Denemek zorundayım," dedim ona.

"Yakalandığımızda ne olacak?"

"Muhtemelen beni bu ağaç eve, seni de kendi evine kapatacaklar." İp merdivenim muhtemelen her sabah yeniden ortaya çıkmayı bırakacak ve sonsuza dek bu odada hapsolacaktım.

Ama yakalanma korkusunun beni planımdan vazgeçirmesine izin vermiyordum. Büyük bir casus, prenses ya da savaşçı olmayabilirdim ama gizlice kaçma konusunda biraz deneyimim vardı.

Brielle benim isteksiz suç ortağımdı. Jocelyn'i mücadelenin dışında tutmaya karar vermiştik, böylece yakalanırsak cahil olduğumu iddia edebilirdi.

"Ya bir aslanpençesi ya da bariwolf tarafından yenirsen?" diye sordu. "O zaman eve gidersin."

"Ekselansları." İrkildi. "konuşma. Ve bunu yapmayın. Bu çok riskli."

Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "

zorundayım. Denemek zorundayım." Bir an

tereddüt etti. "Neden?"

Çünkü şimdi bırakırsam, bu beni nasıl bir insan yapar?

Babam sevecen bir adam olmayabilir. Sert, katı ve inatçıydı. Ama adildi ve her şeyden önce halkına hizmet ederdi. Tacına. Krallığına.

Belki tüm ayrıntıları bilmiyordum ama bana bu görevi iyi bir nedenle verdiğine inanıyordum. Onun bir katil ya da fatih olmadığına inanıyordum. Eğer askerlerini Turah'a gönderirse, bunun masumları acımasızca katletmek için olmayacağına inanıyordum.

Bir savaş planladığını söylememişti. Allesaria'yı bulması gerektiğini söylemişti. Şehre girmek için bir yol bulması gerektiğini. Serçelerin Kalkanı'nı kırmanın ve beni özgür bırakmanın bir yolunu bulmak istediğini söylemişti.

Daha iyi bir prenses, özverili bir prenses olsaydım, özgürlük fikri bu kadar çekici olmazdı.

Hayatım kendime ait olsaydı ne yapardım? Xavier'le olan bu evlilikten kurtulabilseydim ne yapardım? Halkımı kurtarmanın anahtarı benim omuzlarımda olmasaydı?

İnsanların merhametine kalmasaydım kim olurdu?

Bir maceracı mı? Bir gezgin? Bir yazar mı? Diyarı gezen ve parmak uçlarının kömür ya da boyayla lekelenmesini hiç umursamayan bir sanatçı?

Hayatımda bir kez olsun bu olasılıkları hayal etmeme izin vermemiştim. Bir kez olsun hayal kurma lüksüne sahip olmamıştım. Bu alemde herhangi bir şey olabilseydim, kim olurdu?

Öğrenmek istedim.

Bu yüzden bugün Treow'dan ayrılacaktım. Allesaria'ya giden yolu bulacaktım. Turah'ta bu hasta canavarlar ve yanan kitaplarla neler olduğunu öğrenecektim.

Ve bunu yaparken, belki de kendimi özgür bırakacaktım. Artık gelin ödülü ve serçeler yok.

Başarısız olur muydum? Muhtemelen. Ama belki, sadece belki, bir yolunu bulurdum. Kendim için. Ve *seçim* yapmak isteyen bir sonraki prenses için.

Ailemin beklediğinden daha yetenekliydim. Kendimi inandırdığımdan daha fazlasıydım. İçimde bir zamanlar uçurumun kenarından atlayacak cesareti bulmuş bir kız vardı. O kız bastırılmış ve boğulmuştu. O çalıntı cesaret anları dışında saklanmıştı.

Kanatlarını açıp uçuşasına izin vermenin zamanı gelmişti.

Tarağımı Brielle'in yanındaki yatağa attım. "Söylememiş olabilirler ama ailem başarısız olmamı bekliyor. Babamın Serçe olması için benim yerime Mae'yi seçmesinin bir nedeni var. Ve sanırım Roslo'dan ayrıldığımda içten içe ben de başarısız olmayı bekliyordum. Yol kenarına itilmekten bıktım. Reddedilmekten yoruldum. Onlara, kendime, takas edilecek bir simgeden daha fazlası olduğumu kanıtlamak istiyorum."

Brielle'in gözleri yumuşadı. "Onların sevgisini istiyorsun."

"Sevebiliyorlar mı bilmiyorum." Muhtemelen Brielle'in ailesinin onu sevdiği şekilde değil. "Onların güvenine ve itimatına razıyım. Belki tamamen işe yaramaz olmadığımı dair küçük bir inanç."

Belki bir kraliçe olabilirim.

"Ne olursa olsun, işe yaramaz ya da başarısız olduğunu düşünmüyorum," dedi Brielle. "Ve sana güveniyorum."

Bu çok hoştu. "Teşekkür ederim. Ben de sana güveniyorum."

Son dört gün boyunca ona casusluk planımdan bahsetmiştim. Babamın beni Allesaria'ya girmem için nasıl görevlendirdiğini. Benden nasıl

Muhafız'ın güçlerini öğrenmek. Benden Muhafız'ı öldürmemi istediğini söylediğinde, Brielle gülmek için kendini zor tutmuştu.

Aramızda hâlâ sırlar vardı. Ona Xavier'in konuşabildiğini söylememiştim. Evie'yi paylaşmamıştım. Ama diğer her şeyi anlatmıştım.

"Beklemek istemediğine emin misin?" diye sordu. "Bizi hâlâ Allesaria'ya götürebilirler."

Başımı salladım. "Yapmayacaklar. Göç için Ellder'da olacağız. Ve Muhafız zaten babam için casusluk yaptığımdan şüpheleniyor."

"Ki öylesin."

"Ki öyleyim. En önemli nokta yaklaşıyor. Yıllarımız olsaydı başka bir plan düşünürdüm. Ama bu şansı bir daha yakalayamayabilirim."

Banyonun yanındaki duvara monte edilmiş küçük aynaya gidip buklelerimi inceledim. Kırmızı ve turuncu spiraller tavan pencerelerinin altında parlaktı, saç telleri öğleden sonra sıcaklığından hızla kuruyordu.

Brielle ve Jocelyn dışında Treow'daki herkes beni kahverengi saçlarımla tanıyordu. Ve Brielle ve Jocelyn dışında, Treow'da beni en iyi tanıyan herkes gitmişti.

Zavier dört gün önce Evangeline ve Luella ile birlikte kamptan ayrılmıştı. Tillia ve Halston gittikleri yere kadar onlara eşlik etmiş, muhafızları olarak görev yapmışlardı.

Guardian da gitmişti.

Cathlin bile kampı ve boş kütüphanesini terk etmişti. Brielle boş ağaç evini temizlemekle görevlendirilmişti.

Hepsi dört gün önce, Gardiyan "hasta" canavarları avlamaktan döndükten sonra ayrılmıştı.

Belki de Evie'nin başka bir yerde daha güvende olacağını düşünmüşlerdi. Belki de Xavier kızına Perris'e bir kaçamak yaparak sürpriz yapmıştı. Belki de bir kement atmışlardı ve ikiz aylara doğru gidiyorlardı.

Tek bildiğim bir veda bile etmeden gittikleriydi.

Geride bırakılmam sürpriz olmamalıydı. Turanlılar için önemli biri değildim. Ben bir yabancıydım. İkinci bir düşünce. İzlenmesi gereken bir koğuş.

Cam bir kavanozda kilitli tutulacak bir böcek.

Quentis'te yaşadığım hayata şaşırtıcı derecede benziyordu.

Babamın muhafızlarla dolu kalesinden pek çok kez gizlice kaçmıştım. Bu lanet kamptan da gizlice kaçabilirdim.

Brielle, "Daria'ya şansının bizden yana olması için dua ediyorum," dedi.

"Ben de öyle."

Bu planı yapmam uzun sürmedi, sadece uykusuz bir gece geçirdim. Muhtemelen çok basitti ama yine de bir şansımı deneyecektim. Bazen tek gereken basit bir plandı.

"Ne bulmaya çalışacaksın?" diye sordu.

"Herhangi bir şey." Allesaria'ya dair herhangi bir ipucu. Bir harita bulacağıma dair nefesimi tutmuyordum ama bu lanet olası krallıkta bir yerlerde bir harita olmalıydı.

Ashmore arayışına başlamak için iyi bir yer gibi görünüyordu. Sadece oraya gitmem gerekiyordu.

Ashmore, Treow'a en yakın kasabaydı. Ve kampın ticarethanesine malzeme getiren tüccar, gözetleme kulelerini için en iyi şansımdı.

Buklelerimi bir düğüm haline getirdim ve kafatasımın dibine tutturdum. Sonra gardıroptan gri saten bir eşarp alıp alnıma geçirdim ve saçlarımın etrafına bağladım. "Her yer kapalı mı?"

Brielle başını salladı ve yatağın üzerinden çantamı alıp yanıma getirdi. "Bol miktarda paran var mı?"

"Evet." Ashmore'da bir handa kendime bir oda kiralamaya yetecek kadar altın. Birkaç gün içinde beni Treow'a kaçırmayı için bir gezgine rüşvet vermeye yetecek kadar altın. "Biri nerede olduğumu sorarsa ne diyeceğini hatırlıyor musun?"

"Evet. Aylık döngün geldi ve hastasın. Seni dinlenmen için bırakmamı istedin."

"Güzel." Roslo'da ne zaman erkeklere aylık döngümden bahsetsem, başka yöne kaçıyorlardı. Turah'ta da durumun böyle olacağını umuyordum.

"Guardian'ın senin hasta olduğuna inanacağını sanmıyorum," dedi.

Omuz silktim. "Muhtemelen inanmaz."

Ama beni yakalarsa gazabına .

Bana güvenmediğine yemin eden bir adam için beni yalnız bırakmak belaya davetiye çıkarmaktı. Bunun için sadece kendini suçlayabilirdi.

Ayrıca, Treow'daki hiç kimse gittiğimi fark etmeden iki ya da üç gün içinde geri dönme şansım da vardı.

"Bunu yapabilirim," dedim ona ve kendime.

Brielle'in gülümsemesi tatlı ve biraz da inanmazcaydı. Mae'den şüphe eder miydi? Muhtemelen etmezdi.

Çantayı göğsümde ilmekledim ve sonra ağaç evden ortak alana doğru yola çıktık.

Erzak arabası ticarethanenin dışına park edilmiş, yükü neredeyse boşaltılmıştı.

Şoför dün gece gelmişti. Malları teslim edildiğine göre artık oyalanmayacaktı. Gece geldi. Sabah boşalttı. Ve gitti. Her seferinde. Ashmore'a bir günlük mesafede olduğu için gece olmadan dönebilirdi.

"Keşke o çok sevdiğin atı da alabilseydin," diye fısıldadı Brielle. "O zaman en azından bir dönüş yolun olurdu."

"Ben de."

Freya, Treow'a geldiğinden beri beni rahatlatıyordu. O benim açık ara en sevdiğim Turan'dı. Ama buradaki insanlar muhtemelen onun kayboluşunu benden önce fark edeceklerdi. Atların Turan yaşamı için çok önemli olduğunu öğrenmiştim. Muhtemelen Freya'yı kurtarmak için bir arama ekibi kurarlar ve beni çürümeye terk ederlerdi.

Benim planım da erzak arabasına binmekti.

Göz önünde saklanıyor olacaktım.

Brielle ve ben, ikmal tüccarının ayrılmak için kullanacağı yolu işaretleyen ikiz tekerlek izlerini takip ederek ortak alanlardan uzaklaştık.

Ağaç evlerden ve binalardan kimsenin bizi göremeyeceği kadar uzakta olduğumuzdan emin olduk. Sonra yüksek bir ağacın altında gölgede durarak tekerlek seslerini duyana kadar bekledik.

Omuzlarımı dikleştirdim, tam yola çıkmak üzereydim ki Brielle elimi tuttu. "Belki de onun yerine gitmesi gereken kişi ben olmalıyım."

"Hayır." Bu benim fikrimdi. Bu benim görevimdi.

Ve yakalanırsam beni öldüreceklerinden şüpheliydim. Serçe olduğum zaman değil.

Brielle mi? O harcanabilirdi.

"Ayrıca, planları değiştirmek için çok geç." Elimle kıyafetlerini işaret ettim. "Ve sen zaten giyiniksin."

Pantolona baktı ve kaşlarını çatarak bel bandını ayarladı. "Bunları nasıl giyiyorsun anlamıyorum. Çok darlar."

"Onlara alıştım." Turan tarzına bu kadar çabuk alışmış olmam inanılmazdı. Ve tekrar bir elbise giymek ne kadar rahatsız ediciydi.

Son zamanlarda giydiğim tuniklerin bol, ince kumaşını özlediğim için gri elbisemin uzun, dar kollarını çektim.

Brielle onun yerine bir tunik giymişti, kahverengi saçları benim genellikle giydiğim gibi omzunun üzerinden toplanmıştı. Bugün prenses oydu.

"İşte geliyor." Saçımdaki eşarbı çekiştirdim ve tokalarını kopardım.

bukleler serbest kaldı.

Eşarp takan bir kadın gözetleme kulesi muhafızlarının dikkatini çeker mi? Muhtemelen. Ama canlı, vahşi saçları olan bir kadın? Kesinlikle. Dikkat çekerdim. Hiç şüphesiz.

Ama onların merakına güveniyordum, şüphelerine değil.

Bugün, geldiğimden beri Treow'daki her gözetleme kulesinin önünden geçmeyi, koşmayı ve yürümeyi kendine amaç edinmiş Prenses Odessa Wolfe'a hiç benzemiyordum.

Ve herkes beni burada yalnız bıraktığından beri, günlük yürüyüşlerime bir yaylı tüfekte çıkmaya başlamıştım.

Eğer kimse beni bıçaklarım konusunda eğitmeyecekse, o zaman nispeten basit görünen tek silaha geri dönecektim. Sürgüyü ipe geçirirken parmaklarımı sayamayacağım kadar çok çimdiklemişim ama ağaçları hedef talimi için kullanıyordum. Kabul, ağaçlar bir canavar ya da düşman gibi hareket etmiyordu ama giderek daha az ısıklıyordum.

Muhafızlar giderek daha az kısı kısı gülüyordu.

Bugün, çaresiz bir ağacı vurmaya kalkışmadan önce yukarıda duran muhafızlara el sallayan prensese hiç benzemiyordum. Parmaklarını dudaklarına götüren ve sonunda işe yarayana kadar ısıklık çalma alıştırmaları yapan kadına.

Shades, bu korkunç bir plandı, değil mi? Brielle ormandan çıkamayacağımdan emindi. Muhtemelen haklıydı.

Daha ayrıntılı ve inandırıcı bir plan yapmak için zaman ayırmalıyım. Ama ya bu şansı bir daha elde edemezsem? Ya Gardiyan, Tillia ya da Xavier beni bir daha asla yalnız bırakmazsa? Ya beni Ellder'e götürüp bir kalenin duvarları ardına hapsederlerse?

İşte . Bu işe yaramalıydı.

"Hazır mısın?" Brielle'e sordum.

"Hazır." Başını salladı, sonra omurgasını çelikleştirdi ve ağacın gölgesinden uzaklaşırken burnunu havaya kaldırdı.

Yıllarını kraliyet ailesiyle geçirmiş, davranışlarımızı ve tavırlarımızı gözlemlemişti.

Kendisi bir kraliçeymiş gibi dikkatleri nasıl üzerine çekeceğini biliyordu.

Kadının elini kaldırmasıyla adam arabasına bağlı iki doru atı hemen yavaşlattı.

"Efendim."

"Evet?" diye sordu.

Pantolonunun cebinden bir para kesesi çıkararak adamın yanına doğru yürüdü. O kesede bu adama iki at daha almasına yetecek kadar altın vardı.

ve bunun üç katı büyüklüğünde araba. "hizmetçisinin Ashmore'a götürülmeye ihtiyacı var. Bir hafta içinde ihtiyacım olan eşyalar var ama bu yolculuğu tek başına yapmaktan çekiniyor. Sizinle gelebilir mi?"

Bana da aynısını yapmadan önce çantaya uzun ve sert bir bakış attı. "Yedi gün daha Treow'a dönmeyeceğim."

Brielle boştaki elini salladı. "Sadece Ashmore'a geçmesi gerekiyor. Geri dönüş için bir araç ayarlayacaktır."

Gözleri kısıldı. "İhtiyacınız olan şey nedir? Neden dükkan sahibinden talep etmiyorsun?"

"Bu benim özel meselem." Brielle'in sesinde ürkütücü bir şekilde Mae'nin tehdidini andıran bir ton vardı. Belli ki kız kardeşimden birkaç şey öğrenmişti.

Adam kaşlarını çattı ve bir an için yoluna devam edeceğinden emin oldum. Ama sonra elini uzattı, çantayı kaptı ve kucağına koydu. "Atla."

Hayır. Lanet olsun.

Bu taraftan. Altı renk,
işe yaradı.

Arabaya doğru atıldım, neredeyse eteklerime takılıp düşüyordum ki bank koltuğuna tırmandım ve adamın yanına yerleştim.

Kaşlarını çattı ama atlarını teşvik etti, araba hareket ettikçe yalpalıyordu.

Brielle'e bakma riskini göze aldığımda kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki canım acıdı.

Ya onu birkaç gün içinde görürdüm. Ya da beni kaçmaya çalışırken yakalayıp geri götürdüklerinde bir saat içinde görürdüm.

Şoför atların dizginlerini biraz daha gevşetirken hiçbir şey söylemedi, daha fazla hız kazandıkça vagon yeniden yalpaladı.

Toynak sesleri panikle aldığım kısa nefeslerin sesini bastırıyordu. Önümdeki sınırı seçtim, en yakın gözetleme kulesini buldum, sonra bakışlarımı ileriye yönelttim.

Nefes al.

Gittikçe yaklaştıkça vücudum titremeye başladı. Havada bir ısıklık çaldı.

Biri ayrılırken muhafızların çıkardığı düdük, diğerlerini ayrılık konusunda uyarıyordu. Kısa, tiz bir sinyaldi.

Ağaçların arasından şarkı söylediğini duyduğum anda ciğerlerimdeki hava boşaldı.

"Teşekkür ederim Daria," diye
fısıldadım. "O da neydi?" diye
havladı adam.

"Yok bir şey," diye mırıldandım, gülümsememi gizlemek için dudaklarımı
büzdüm. Yenilmiş

Yol önümüzde ağaçların arasından düzlüğe doğru uzanıyordu.

"Orada," diye mırıldandı şoför, uzakları işaret ederek. Treow'dan ayrıldığından beri söylediği tek kelimeydi bu.

Ufuktaki karanlık bir nokta yavaş yavaş çatılara ve ahşap binalara dönüşürken gözlerimi kısıtım.

Ashmore.

Yolculuk bitmek bilmiyordu. Vagonun bankı rahatsızdı ve yoldaki çok sayıda tümsek dişlerimin kafatasımın içinde titremesine neden oldu. Tekrar açıkta olmak, korunmasız olmak sinir bozucuydu. Herhangi bir canavarın saldırısına maruz kalmak.

Bıçaklarım eteklerimin altından kalçalarımına bağlanmış olsa bile, tüm yolculuk boyunca düzlükleri yırtıcı hayvanlar için taradım.

Yolculuk korkunç ve heyecan vericiydi. Uçurumdan atlamak gibiydi. Bir inanç sıçramasıydı.

Bu özgürlüktü. Ve
ben bağımlıydım.

Güneş ufka doğru alçalıyordu ve yolculuğun son kısmı günler sürecek gibi görünüyordu, ancak kasabaya yaklaştığımızda yol nihayet genişledi.

Şoför dizginleri çekti ve bir sıra ahşap eve ulaştığımızda ekibini yavaşlatarak yürümeye başladı.

Hasır şapkalı küçük bir çocuk, yamalı otlarla kaplı bir bahçede oynadığı yerden başını kaldırıp baktı. Annesi kapının girişinde durmuş, kollarını kavuşturmuş, yüzünde nötr bir ifade ve biz yanından geçip giderken değerlendirme yapıyordu.

Ya tüccarı sevmedi. Ya da benim
görünüşümden hoşlanmadı.

Eşarbımı çıkardım ve hızla saçıma bağladım.

Yol boyunca daha fazla ev sıralanıyordu ve kasabanın merkezine yaklaştıkça evler birbirine daha da yakın inşa ediliyordu. Çoğunda keçiler ve tavuklar için küçük ağıllar vardı. Biz geçerken zincirle tasmalanmış bir köpek havlıyordu.

Tillia bana Turah'taki kasabaların canavarlara karşı korunmak için farklı yöntemler geliştirdiğini söylemişti. Ama Ashmore, Quentis'in tarlalarını süsleyen kırsal kasabalara benziyordu. Bu insanlar nasıl güvende kalıyordu?

"Peki ya canavarlar?" Şoföre sordum. "Ne
olmuş onlara?"

"Onları kasabadan nasıl uzak tutuyorsunuz?"

Çenesi sıkıştı. ". Artık yok." Artık mı? Bu da ne demek oluyor?

Ben daha soramadan dizginleri sertçe çekerek ekibini durdurdu. Sonra çenesini yola doğru salladı. "Dışarı."

Ücretini hak etmişti ve artık gitme zamanım gelmişti.

Atlarını harekete geçirdiğinde ayaklarım yere daha yeni basmıştı. Hızlı bir sıçrayışla uzaklaşmadan önce arabanın tekerleği neredeyse ayak parmaklarımın üzerinden geçiyordu.

"Bıraktığın için teşekkürler," diye mırıldandım, kaşlarımı çatarak arkasından baktım.

Elbisemin eteğini düzelterek doğruldum. Çantamın kapağını kapattığımdan emin olduktan sonra bir elimi çantamın askısına koyarak Ashmore sokaklarında ilerlemeye başladım.

Elinde mızrak taşıyan bir adam yola doğru ilerleyerek yanlarından geçti. Bu gece nöbet mi tutacaktı? Daha iyi bir silahı olması gerekmez miydi? Bu mızrak daha çok koyun ve keçileri gütmek için kullanılan bir sopaya benziyordu, bıçağı sadece sicimle tutturulmuştu. Bıçağı ya da kılıcı yoktu.

Bakışımı fark ettiğinde bana kaşlarını çatarak yoluma devam etmemi söyledi.

Ashmore büyük bir kasaba değildi ve evler hızla mağaza ve dükkânlara dönüşmüştü. Sokaklar dardı, binalar sıkışık ara sokaklarla ayrılmıştı. Ve her binanın her kapısının yanında pirinç bir çan vardı. Kapı çalmak yerine bunları mı kullanıyorlardı?

İnsanların gürültüsü beni yumuşak bir battaniye gibi sarmıştı, sesler bana Roslo'daki rıhtımlarda dolaştığım günleri hatırlatıyordu. Treow'daki yemekhanenin tıklım tıklım insanla dolu olduğu gecelerde bile, bir kasaba ya da şehrin gürültüsüyle aynı değildi.

Sokaklar düzgün sıralar halinde düzenlenmişti. Uzun bir nefes aldım, yemek, at, toprak ve ateş kokusu aldım. Birkaç bacadan dumanlar yükseliyordu ve karnım gurulduyordu, kaçışımın verdiği sinir sonunda yerini açlığa bırakmıştı.

Başarmıştım. Tanrılara şükürler olsun. Sekiz'i imzaladım ve göğsümden fırlamasını engellemek için bir elimi kalbime bastırdım.

Burada olmamın hiçbir yolu yoktu ama aptalca planım işe yaramıştı. Kahkaham sokaktan gelen başka bir arabanın takırtısıyla bastırıldı.

Acele etmeden yolda yürüdüm, binaları inceledim, bir kütüphane ya da okul aradım. İleride, Ashmore'un merkezi gibi görünen bir yerde, asılı bir tabela bir hanı işaret ediyordu.

Atların yanından geçerek caddenin karşı tarafına geçmeye başladım,

Arabalar ve dışarıda yürüyen diğer insanlar, o sırada kulağıma derin bir kahkaha geldi.

Bacaklarım kilitlendi, ayaklarım kuru toprağa yapıştı. Midem bulandı.

Bu kahkahayı biliyordum.

Her şeyi çok iyi biliyordum.

Yavaş bir daire çizerek dönerken, bir öfke patlamasına hazırlandım.

Treow'dan çıkmak elbette kolay olmuştu. Gardiyan'ın testlerinden biriydi. Bir tuzak. Bizi Ashmore'a kadar takip etmiş miydi? Şoför beni ovoidan geçirirken beklemek için ata binmiş miydi?

Kahkaha tekrar geldi, diğer tüm seslerin üzerinde yankılandı.

Muhafız meyhanenin dışında durmuş, açık kapının çerçevesine yaslanırken kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Ağzında bir gülümseme vardı, gözleri mizahla parlıyordu.

Ama bana doğru gülmüyor ya da gülümsemedi.

Dikkati saman rengi saçları olan güzel bir kadına kilitlenmişti. Kadının şehvetli kıvrımları, mor tuniğinin dikişlerini ve daldırma yakasını zorluyordu. Kadın kirpiklerini kırıştırdı ve adamın kulağına fısıldamak için ayak parmaklarının üzerinde dururken ona nazlı bir gülümseme verdi ve adamın gürleyen kıkırdamalarından birini daha kazandı.

Sarışına o kadar odaklanmıştı ki, diyarın geri kalanı hiç var olmamış gibi görünüyordu.

Bekle. Buraya benim için gelmedi,

değil mi? *Onun* için mi buradaydı?

Sokağın ortasında duruyordum ve o bana doğru gözünü bile kırpmamıştı. Sokağın ortasında duruyordum ve-

"Kahretsin," diye tısladım, arkamı döndüm ve çenemi eğdim. Buklelerimin uzun uçlarını omuzlarımin üzerine çektim, arkamdan tek görebileceği şeyin bu eşarp olmasını umuyordum.

Ata binen bir adam geçti ve ben hana doğru aceleyle ilerlerken beni koruyacağı umuduyla hayvanın diğer tarafına geçerek yetişmek için acele ettim.

Ya Guardian'ın Ashmore'da olduğumdan haberi yoksa? Ya bu bir tesadüfse? Ashmore'a sevgilisini ziyarete gelmişti ve ben de kaçmak için yanlış zamanı mı seçmişim?

Zihnim allak bullak olmuş, kalbim bu kez panik içinde göğsümden fırlayacakmış gibi atmaya çalışıyordu. Göz ucuyla bir ara sokağı görene kadar yüzüstü yürümeye devam ettim. Binaların arasındaki boşluğa doğru daldım, karanlığın içine girdim ve gözden kayboldum. Sonra sırtımı bir duvara yasladım,

Nefesini içine çekerek.

Sakinleşmek için kendime birkaç dakika verdim, sonra sokağın kenarına doğru ilerledim ve köşeden baktım.

Muhafız hâlâ meyhanedeydi, hâlâ sarışınla birlikte gülümsüyor ve kahkahalar atıyordu.

Rahatlama ve kızgınlık karışımı bir duygu kabardı, o kadar hızlı dönüyordu ki midem . Ya da belki de tek bir günde çok fazla stres yaşadığım içindi.

Elini kadının sırtına koyan Muhafız, kadını tavernaya soktu ve ikisi de gözden kayboldu.

Dilime ekşi bir tat yayıldı. Kıskançlık değil. Onun için değil.

Hayır, bu can sıkıntısıydı. Saf sıkıntı. Kızgınlık o kadar güçlüydü ki doğru düzgün göremiyordum. Kıskançlık değil.

"Hiç de değil," diye mırıldandım, ara sokaktan çıkarken.

Ama kıskanç olmamam yakalanmak istediğim anlamına gelmiyordu. Bu yüzden caddenin karşısındaki hana doğru koştum ve masadaki hancıya en iyi gülümsememi gösterdim. "Boş odanız var mı?"

Lütfen evet de.

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü, elbisemi ve başörtümü incelerken kaşları çatıldı. "Kaç gece?"

"Bir." Yarın, ne olursa olsun, Ashmore'dan ayrılacaktım. Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Gardiyan bu kadar yakındaysa, Treow'a dönmesi an meselesiydi. Oyalanmamın imkânı yoktu, şimdi olmazdı.

Kâtip defterine bir şeyler not etti, sonra parmağını kaldırdı. Masanın arkasındaki bir odaya daldı, sonunda pirinç bir anahtarla dönmeden önce tatlı zamanını aldı.

"Oda beş. İkinci kat. Soldan üçüncü kapı."

"Teşekkür . Akşam yemeğini yukarı göndermeniz mümkün mü?" "Evet," diye homurdandı. "Bu ek bir ücret."

"Sorun değil. Teşekkür ederim." Anahtar için para takas ettim, sonra merdivenlere yöneldim ve gecikmeden ikinci kata çıktım.

Odamın kapısının ardında ne kadar çabuk güvende olursam o kadar iyi.

Koridor sessizdi, botlarım pelüş halıya batıyordu. Diğer odaların önünden geçerken ensemdeki tüyler diken diken oldu, sanki içeridekiler beni izliyormuş gibi, bu yüzden adımlarımı soldan üçüncü kapıya doğru hızlandırdım. Ellerim o kadar kötü titriyordu ki anahtarı kilide sokmam bir anımı aldı.

Kapıyı açtım, içeri döndüm ve hızla kapattım. Sonra alnımı ahşap yüzeye bastırdım, gözlerimi kapatırken nefes verdim. "Bu korkunç bir fikirdi."

"Anlaştık."

"Ah!" diye bağırdım etrafımda dönerken.

Gardiyan odamın ortasında duruyordu, bacaklarını iki yana açmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Açık pencereden içeri bir esinti girdi. Ve o öfkeliydi.

"Merhaba kraliçem."

Lanet olsun.

Yirmi Yedi

Gardiyan'ın öfkesi bir fırtına gibi odanın üzerinde asılı duruyordu. Her an bir şimşek tavanı yarabilir ve beni öldürebilirdi.

Bakışları erimiş gümüş rengine dönmüştü ve renklerin ruh haline göre değiştiğinden şüpheleniyordum ama artık bundan kesinlikle emindim.

Silver kötüydü. Çok, *çok* kötüydü.

Kendimi kapıya doğru bastırdım, avuçlarım kapının yüzeyindeydi ve diğer tarafa geçip kaçabilmeyi diliyordum.

"Aklından ne geçiyordu senin?" Yumrukları sıkılı bir halde yatakla duvar arasındaki boşlukta volta atıyordu. Tüm vücudu bir patlamanın eşiğindeymiş gibi titriyordu.

Kaçmaya çalışsam ne kadar uzağa gidebilirdim? Elim kapıya doğru kaydı ve tokmağın etrafını sardı.

Volta atmayı bıraktı ve bana ters ters baktı. "Gitmeyi aklından bile geçirme."

Elim yanıma düştü.

Özür diledim mi? Affedilmek için yalvardım mı? Ortak alana giderken nasıl kaybolduğuma ve Ashmore'a nasıl geldiğime saçma bir bahane mi uydurdum?

Beni nasıl bulmuştu? Odama nasıl girmişti?

Tabii daha önceki önsezim doğru değilse. Bunların hepsi bir tuzaktı. Tuzağı o kurmuştu ve ben de hiç düşünmeden yemi yutmuştum.

O zaman meyhanenin dışındaki gösteri neydi? O sarışınla flört ederken benim sokakta olduğumu bilmiyormuş gibi mi davranıyordu? Sadece ruhumu ezmek için bir oyun muydu?

İşe yaramıştı.

Treow'dan kaçmamıştım.

Gözetleme kulesi muhafızları gitmeme izin vermişti.

Muhtemelen benim acınası kılık değiştirme girişimime gülmüşlerdir. "Lanet olsun." Muhafız bir elini saçlarında gezdirdi, açık renk saç telleri üst kısmı ışığı yakalıyor. "Bunun ne kadar pervasızca olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Özür dilerim."

Pek sayılmaz. Ama babam ne zaman kötü bir ruh halinde olsa, bir özür

genellikle öfkesini bastırırdı. Birazcık.

"Üzgün müsün?" Sanki çok yaklaşmak için kendine güvenmiyormuş gibi geriye doğru bir adım attı. "Kahretsin Cross. Burası Quentis değil. Turah'ta her gün insanlar ölüyor. Her gün. Lanet olsun. Gün. Tüm hayatlarını bu krallıkta geçirmiş insanlar. Tehlikelerle başa çıkmak için şımarık bir prenesten daha donanımlı olan insanlar."

O kadar yüksek sesle bağırdı ki, handaki herkes, Ashmore'daki herkes muhtemelen onun bana şımarık dediğini duymuştu.

"O zaman neden gitmeme izin verdiler?" Kapıyı ittim, kendi sesim yükseliyordu.

Burun delikleri alevlendi. "Yarın Treow'a döndüğümüzde öğreneceğim."

"Um..." Gözlerimi kırptım. "Yani gözetleme kulesi muhafızları ben olduğumu bilmiyorlar mıydı?" Alay etti. "Görünüşe göre bilmiyorlar, eğer burada duruyorsan."

O zaman planım gerçekten işe yaramıştı. Kaçıp gitmiştim. Özgür kalmıştım. Gururum kabardı ve gülümsememi gizlemek için çenemi indirdim.

"Seni dört günlüğüne terk ediyorum ve sen yerinde duramıyorsun. Sen, hiç şüphesiz, tanıdığım en büyük baş belasısın." Eli tekrar siyah saçlarına daldı ve köklerini çekiştirdi. "Açıkla. Burada ne işin var?"

Casusluk.

Sessiz kaldım.

"Cevap ver bana," diye emretti.

"Yeni krallığımı mı keşfediyorsun?"

Volta atmayı bıraktı. "Yeni krallığını keşfediyorsun."

"Evet?"

Cevap olmaları gerekiyordu ama bir soru edasıyla çıktılar.

Bir elini yüzünde gezdirerek alay etti, sonra duvara dönerek kağıdına baktı.

Pembe ve erik gülleri yeşil sarmaşıkla işlenmiş. Dikişler birkaç yerden sökülüyordu.

Ardından gelen sessizlik gergin ve çirkindi ve içimde kıvrınma isteği uyandırdı. Sessizlik uzadıkça uzadı, o kadar uzadı ki dışarıdan gelen ışık azalmaya başladı, bir akşam kızılılığına dönüştü. Ara sıra göz kırpmak dışında hiç kıpırdamadan duvar kağıdına bakmaya devam etti.

Cezamı beklemek işkence gibiydi. Onun öfkesinden daha kötüydü.

Sonunda tekrar benimle yüzleşti. "Yarın buradan ayrılacağız ve bir daha asla böyle bir şey yapmayacaksın ya da Treow'da sana tanınan özgürlüğü

yok olacak. Anlaşıldı mı?" *Evet*
mi bekliyordu *efendim*?

Başka bir hayatta olsaydım, cevabım bu olurdu. Ben de babama aynı şeyi söyledim.

"Hayır." Ne diyordum ben? Bu sadece cesurca değil, isyankârcaydı da. Ama geri almayacaktım. Titreyen ellerimi arkamda saklayarak dik durdum ve tekrar söyledim. "Hayır, bu anlaşılmadı."

Bakışları cinayete meyilli bir hal aldı. "Hayır mı?"

"Hayır." Küçülmeyi reddederek o gümüş bakışları üzerimde tuttum. Onun iradesine boyun eğmeyi reddediyordum.

"Bir yabancıyla evlenmeyi ve kıtanın öbür ucuna gönderilmeyi ben istemedim. Turah'a gelmeyi ben istemedim. Vahşi doğada bir ağaç evde hapsedilmeyi ben istemedim. Bunlar benim *için* erkeklerin kaprisleriyle alınan kararlardı. Yani özgürlüğümü elimden almakla istediğiniz kadar tehdit edebilirsiniz, ama sizinle savaşacağım. Her adımda. Son nefesime kadar. Ve sessizce bir kafese girmeyeceğim."

Göğsüm kabardı, saatlerdir koşuyormuşum gibi atıyordu. Her şeyi geri almak istedim.

Her şeyi tekrar söylemek istedim.

Kelimeleri yutmak ve onları sonsuza dek unutmak istedim. Avazım çıktığı kadar bağırmak istedim.

Gardiyan sadece bana baktı, yüzü okunmuyordu.

O dayanılmaz sessizlik geri döndü. O kadar ki, kapının ötesindeki koridordaki ayak seslerini, seslerin mırıltısını duyabiliyordum.

Onun metalik bakışlarını tutmak için her şeyimi verdim. Dik durmak ve o baktıkça, baktıkça ve baktıkça yere düşmemek için.

"Neden sormadın?"

"Ne-ne?" Kekeledim.

Sesi sakindi. Toparlanmıştı. Gözlerindeki gümüş rengi erimeye başlamış, yerini ela rengi almıştı. "Her isteğin yerine getirilmedi mi? Madem Ashmore'u keşfetmek istiyordun, neden istemedin?"

Ona baktım, çenem gevşemişti ve zihnim dönüyordu.

"Hiç durup düşündün mü, belki de kafesinin kapısı her zaman açıktı, Serçe? Ve senin tek yapman gereken onu itip açmaktı?"

Bu gerçekten doğru muydu? Basitçe sorabilir miydim?

Koridordan bir kapı sesi geldi ve cevap vermek için o kadar hızlı döndüm ki, kapıyı çekip açarken alnımı kapıya çarptım.

"Merhaba." Dışarıda genç ve güzel bir kadınla selamlaşırken ağrıyan yerimi ovuşturdum.

İki eliyle bir tepsi taşıdı ve yanımdan geçerek hâlâ odamı işgal eden düşünceli deve baktı. "Yemeğiniz, hanımefendi."

"Teşekkür ." Gülümsemeye çalışarak tepsiyi aldım.

Muhafız'a bakmakla o kadar meşguldü ki umursamadı bile. Yüzünde hürmet ve şaşkınlık gibi bir şey vardı. Kadın bir efsaneyi kanlı canlı gördüğü için açıkça afallamıştı.

Elimde tepsiyle geri çekildim ve kapıyı tekmeleyerek kapattım.

Yemeğimi köşedeki küçük masaya taşıyıp bıraktım ve sandalyeyi çekerek bir kase yahniiyi ortaya çıkardım. Sonra peçeteyi kucağıma bıraktım ve burnuma ot, kavrulmuş et ve patates kokuları doldu.

Aç değildim. Artık aç değilim.

Hiç durup kafesinin kapısının her zaman kilitli olmadığını düşündün mü, Serçe? Ve senin tek yapman gereken itip açmak mıydı?

Bunu zihnimde canlandırmak neden ağlamak istememe neden oldu? Kapıları test etmeye alışık değildim.

Her zaman kilitli olduklarını uzun zaman önce öğrenmişim.

Kaşığıma kocaman bir güveç lokması alıp ağzıma attım.

Çok sıcaktı ve dilimi yaktı ama tükürdüm mü?

Kesinlikle olmaz. Ağlamamak için çiğnedim, yüzümü buruşturdum ve biraz daha çiğnedim.

Gardiyan nefesinin altından bir şeyler homurdandı ama ben anlam veremeden pencereden çıktı ve beni yahnimle baş başa bıraktı.

Eşarbımı çekip çıkardım ve çantamla birlikte yere attım.

Ashmore'da dolaşabilmem için hâlâ yeterince gündüz vardı. Artık Muhafız'dan saklanmadığıma göre, kütüphanelerini arayabilirdim.

Ama ben odamda kaldım, yahnimi bitirdim ve tepsiyi salona koydum. Sonra çantamı açtım ve kalçalarım kadar inen uzun bir tunik giydim. Bu gece içinde uyuyacak kadar rahat olacak ve yarın seyahat etmek için iyice buruşacaktı.

Botlarımı çıkarıp gri elbisemi masanın üzerine katladıktan sonra yüzümü yıkadım ve yatağa girip tavana baktım.

Gardiyan gittikten sonra pencereyi kapatma zahmetine girmemişim. Sokaktan gelen sesler odama taşındı. Bir adamın içten kahkahası. Bir kadının bağıırışı.

Giyinip onlara katılmak ne kadar cazip gelse de, yatağında kaldım, yastığıma sarıldım ve yıllardır hissetmediğim kadar yalnız hissettim.

Neden sormadın?

Adil bir soru. Neden Treow'dan ayrılmak istememiştim? Xavier istediğim her şeyi tereddüt etmeden vermişti. Bilgi hariç. Ama önemli bir şey? İsteklerimi asla reddetmedi. Yine de bu yolculuğu nasıl açıklayabilirdim ki? Kesinlikle gerçekte değil.

Ama bu babamın ayak işiydi. Gardiyan kafeste olmadığımı iddia edebilirdi ama beni parmaklıklar ardına koyan tek kişi o değildi.

Onları bilgi vermeden eve gönderirsem Brielle ve Jocelyn'e ne olurdu? Babam benim başarısızlıklarım yüzünden onları cezalandırır mıydı? En başta onları benimle göndermesinin nedeni bu muydu? Kendimden çok onlar için endişeleneceğimi bildiği için mi?

Keşke bana daha fazla bilgi verseydi. Önemli bir şey. Allesaria'da Crux'u durdurabilecek ne vardı? Turanlıların bir silahı olsaydı, bunu kendileri kullanmazlar mıydı?

Ya babam bana gerçeği söylemeseydi? Ya benim sempatiyle oynadıysa? Ya halkımız için her şeyi yapacağımı bildiği için göçlere olan merakımdan faydalandıysa? Ya tüm bunları kör bir inançla yapıyorsam?

İçim burkuldu, bedenim huzursuzdu. Uykuya dalmayı ve sabah farklı bir insan olarak uyanmayı dileyerek diğer tarafıma yattım. Ama zihnimi kapatamıyordum.

Bunu yapmalısın.

Babam bunu yapmam için bana yalvardı.

Anlaşmalar bozulabilir, Odessa. Bunu unutma.

Ya yanılıyorsa? Ya yaptıklarım krallıklar arasında bir savaşa neden olduysa?

Avuçlarımı kulaklarımın üzerine koydum, dışarıdaki sesleri bastırabildiğim gibi kafamın içindeki gürültüyü de bastırabilmeyi diledim. Yüzümü yastığıma döndüm, gözlerim o kadar sıkı kapalıydı ki siyah yıldızları görebiliyordum.

Ve sonra yastığım gitti, yüzümün altından ve yatağımdan sökölüp alındı.

Bir ayağa kalktım ve Muhafız'ın onu yere izlerken çenem düştü. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Yatağımanın kenarına oturdu ve botlarını çıkardı. "Yatağı yastıksız da alabilirsin. Ya da yastıkla birlikte zemini. Seçim senin, Cross."

Öfkelendim. "Benim odamda kalmayacaksın. Kendine bir oda bul." Sırıttı. "Ve kraliçemi korumasız mı bırakayım? Asla." Lanet olsun o sırtışa. Kalbimi titretmesine lanet olsun.

Gardiyan daha yakına eğildi, o kadar yakındı ki deri, rüzgâr ve baharat kokusunu alabiliyordum. "Tabii seninle yatmamı istemiyorsan."

Nefesim kesildi.

Zihnimi dolduran görüntü o kadar canlıydı ki sanki bir iz gibiydi. Ağırılığı beni yatağa yapıştırmıştı. Teni benimkine karşı sıcaktı. Sesi kulağımda, parmakları saçlarımin arasında.

"Defol. Dışarı. Şimdi." Görüntü. Adam. Yorganın altından ona tekme attım.

Yere düşüp başının altında benim yastığımla sırt üstü yatarken güldü.

"Senden nefret ediyorum," diye feryat ettim.

"Evet, öyle. Unutmayın."

"Asla." Sırt üstü uzandım, kollarımı göğsümde kavuşturarak tavana baktım. "Beni nasıl buldun?"

"Ashmore'da sadece bir han var. Ve saçın da pek ince değil, Sparrow."

Blarg. Eşarbım kırmızıyı gizlememiş olmalı. Ama bu şu anlama geliyordu... Dirseklerimin üzerinde yükseldim. "Bunun benim gerçek saçım olduğunu biliyor musun?"

"Sürdüğün boya ölü bir balık kadar keskin. Gerçekten fark etmeyeceğimi mi sandın?"

Evet. Başka kimse umursamıyor gibiydi. Tabii kokuyu alabilen tek kişi o değilse. Boya sürüldükten sonra koku kayboldu. Ama onun yüksek duyuları, başkaları alamazken kokuyu alabilmiş olmalıydı.

"Ashmore'a neden geldiğini bana söyleyecek misin?" diye sordu.

Kesinlikle hayır. Suçluluğumu kabul etmiyordum. "Bunu bana gerçek adını söylediğinde söyleyeceğim."

Mırıldadı. "O zaman sanırım bir çıkmazdayız."

"Sanırım öyle." Yastığımyı özleyerek yatağa uzandım. "Umarım horlamam seni bütün gece uyanık tutar."

Kıkırdadı. "İyi geceler kraliçem."

Onun unutulmaz ve güzel sesi beni rüyalarım kadar takip etti.

Yirmi Sekiz

Uyandığımda yastığım yerdeydi ama Gardiyan ortadan kaybolmuş, arkasında sadece masanın üzerinde bir not bırakmıştı.

Gitmeden önce bitirmem gereken bir iş var. Fazla uzaklaşma.

El yazısı hiç de beklediğim gibi değildi. Düzgün ve temizdi. Uygulandı. Regal.

Benim senaryom onunkinden daha özensizdi.

Bitirmesi gereken ne işi vardı? Sarışınıyla başka bir randevu mu?

Önemli değildi. Umurumda değildi.

Onun yokluğu kendime ait bir sabahım olduğu anlamına geliyordu ve keşfetme şansını boşa harcamayacaktım. Dünden sonra beni bu odaya kilitleyebilirdi. Şafakta beni Treow'a geri sürükleyebilirdi. Bunun yerine, *fazla uzaklaşmamamı* emretmişti, yani dolaşacağımı biliyordu.

Kafesimin açık kapısını test etmeme izin veriyordu.

Böylece çantam vücuduma sarılı, uyurken giydiğim tunik ve yanımda getirdiğim pantolonla, damarlarımda kabaran heyecanla odamdan çıktım. Bıçaklarımın omuz askısını Treow'da bırakmıştım ama çantamdaydılar ve sapları bir taraftan hafifçe dışarı çıkıyordu. Onları nasıl kullanacağımı iyi bilmesem bile, yakınımda olmaları daha iyi hissettiriyordu.

Ashmore'un hareketli sokaklarına gitmek üzere handan ayrılırken sabah, her nefes alışımnda ciğerlerime çektiğim bir tatlılıkla berrak ve tazeydi.

Kısa, dikenli gri saçlı bir kadın karanlık, boş meyhanenin dışındaki bir arabadan adaçayı sosisi ve patatesli çörek satıyordu.

Dün yanından geçtiğim mızraklı adam, gözleri yorgun bir halde yolda ilerliyordu. Derme çatma silahı yanında gevşekçe sallanıyordu. Bana doğru baktı, ama bana bir bakış daha atacak enerjisi varsa bile, gecenin bir vakti yok olmuştu.

Deniz mavisi bir palto giyen bir adam sokağın ortasında ıslık çalarak yürüyordu. Bu renk bana Quentis'i, bayraklarımızı ve üniformalarımızı o kadar çok hatırlatıyordu ki, içimi bir sıra özlemi kapladı.

Kütüphaneye giden yolu sormadım. Yan bakışlar ve geniş

Sakinlerin bana verdiği ranzalar kendime saklamam için yeterliydi. Ayrıca, kasaba eğitime ihtiyaç duyacak kadar büyük değildi. Sadece sokaklarda bir aşığı bir yukarı dolaştım ve yol boyunca kahvaltımı bitirdim.

Onu üçüncü sokakta buldum.

Kütüphane için bir işaret yoktu. Kapıya kazınmış bir şey yoktu.

Kapı yoktu. Pencere yoktu. Bir bina bile yoktu.

Kütüphaneden geriye yanmış bir moloz yığınının başka bir şey kalmamıştı.

Kitap rafları yanmış ve parçalanıyor. Alevin yediğı yüzlerce ve yüzlerce sayfadan kalın bir ince kül tabakası oluşmuş.

Kral Ramsey ve askerleri Ashmore'u ziyaret etmişti. Treow'a yaptığı ziyaretten önce mi sonra mı?

Enkazın önünde dururken kalbim acıyordu.

Askerler bu binadan kitapları çıkarmaya zahmet etmemişlerdi. Sadece tüm binayı ateşe vermişlerdi. Cathlin'in kütüphanesi revire bağılı olmasaydı aynı şeyi Treow'da da yaparlardı mıydı? Ashmore'daki evleri de mi basmışlardı?

uzaklaşırken ruh halim ekşi ve asık suratlı bir hal aldı. "Bir kral neden kitapları yakmak ister ki?"

"Adil bir soru."

Yanımda bir kadın belirince nefesim kesildi ve iki kez dönüp baktım. "Cathlin?"

"Merhaba, Odessa." Gülümserken zarif beyaz saçlarını omzunun üzerinden taradı. "Yürüyüşünüzde size katılmamın sakıncası var mı?"

"Hiç de bile. Muhafızla buluşmak için hana geri dönüyordum."

"Ah. Seni buraya getirmesine şaşırdım."

"O, ...yapmadı. Buraya kendi başıma geldim sayılır."

Kaşları kalktı. "Şimdi mi geldin?"

"Bu kararın ne kadar pervasızca olduğı konusunda durmadan ders aldım."

"Eminim öyledir." Eliyle bir kahkahayı gizlemeye çalıştı-başaramadı.

"Peki bu sabah nerede?"

"Bilmiyorum." Omuz silktim. "Bana fazla uzaklaşmamamı söyledi."

"Ah. Ne kadar sinir bozucu olsa da, dinlemek akıllıca olur. Seni korumaya yeminli." "Öyle mi?" Bu ne zaman olmuştu?

Cathlin kolunu benimkinin içinden geçirdi, eliyle bileğimi okşadı. "Gel canım. Sana Ashmore'u gezdireyim."

Bir sonraki köşeden döndük ve sokaklardan geçerek

devam etmemizi engelleyen derin bir hendeğe ulaştık. Yaklaşık beş adım genişliğindeydi ve üç ev uzunluğundaydı. Kenarları hafif eğimliydi ve toprakta birinin sürünerek çıktığı ayak izleri vardı.

"Nedir bu?" Cathlin'e sordum.

"Göç tünelleri." Yerin altında bir deliğin açıldığı hendeğin ucunu işaret etti. "Burası topluluk barınağı için ana erişim noktası. Göç sırasında kalmak için kendi özel alanlarını kazmayanlar için mevcut olacak. Tüneller kasabanın altına kadar uzanacak. Han gibi bazı büyük binaların girişleri buraya bağlanacak."

"Ashmore son göç sırasında buna sahip değil miydi?" Ben sordum.

"Onlar yaptı." Sesinde bir melankoli vardı. "Ama yeterince derin değildi. Yeterince güçlendirilmemişti. Crux saklananların kokusunu toprağın içinden bile alabilirdi. Toprağı yardılar ve herkesi öldürdüler."

Bir elimi göğsüme bastırdım. "Bu korkunç."

"Umarım bu yeterli olur." Tünelden döndü. "Devam edelim mi?"

Omzumun üzerinden bir bakış atarak onun yanına geçtim. Roslo'da, şehri çevreleyen kaya duvarlarının derinliklerine inşa edilmiş tünellerimiz ve sığınaklarımız vardı. Crux'un içeride yolunu bulması mümkün değildi. Ama kırsaldakiler sığınak kazarlardı. Turanlılar gibi onlar da hazırlıklarına çoktan başlamışlardı.

Geçtiğimiz haftaların tüm hareketliliği içinde göçün yaklaşmakta olduğunu unutmak kolay olmuştu. Şimdi kalbime ağır geliyordu. Ashmore'da kaç kişi hayatta kalacaktı? Kaç kişi kendilerini güvende tutmak için bu tünellere güvenecekti?

Dün kasabaya gelirken önünden geçtiğim evlere varana kadar sessizce yürüdük. Bahçede oynayan küçük çocuk yine oradaydı, elinde kılıç gibi tuttuğu sopasıyla hayali bir canavarı kovalıyordu.

"Ashmore'da ne yapıyorsun?" Cathlin'e sordum.

"Eski bir sevgiliyi ziyaret ediyorum. Yakın zamanda yeniden bağlantı kurduk ve keşfetmeye değer bir şeyler olup olmadığını görmek istedim."

"Ve?"

"O çok hoş biri. Ama bir geleceğimiz olduğunu sanmıyorum."

"Ah. Üzgünüm."

İç çekti. "Her şey yolunda. Buradayken kütüphaneye göz atabileceğimi umuyordum. Görünüşe göre çok geç kalmışım."

"Bunun için ben de üzgünüm."

Cathlin dudaklarını büzdü. "Ben de öyle."

"Kral Ramsey neden kitapları ve kütüphaneleri yok ediyor?"

Dişleri birbirine öyle sert kenetlenmişti ki azı dişlerinin gıcırdağını duydum. "Çünkü Ramsey lanet olası aklını kaçırdı. Keşke daha iyi bir açıklamam olsaydı."

Ramsey. Kral Ramsey ya da Majesteleri değil. Turanlıların kraliyet liderlerine hitap etme şekilleri beni hâlâ şaşırtıyordu. Yine de bana Prenses Odessa Wolfe demekle ısrarlı görünen insanlar vardı.

Turan formalitelerinin nüansları hakkında bir derse ihtiyacım olacaktı. "Neden buradasın?" diye sordu.

İnsanlar bana bu soruyu sormaya devam edeceklerdi. Gerçeği söyleyemeyeceğime göre, inandırıcı bir yalan bulmanın zamanı gelmişti.

"Ben de kütüphane için geldim. Korkarım Turah hakkında pek bir şey bilmiyorum," dedim. "Olması gerektiği kadar değil. Zavier'le evlenmeye gerçekten hazır değildim."

Alını çatıldı. "Ama sen Serçe'sin."

Gardiyan bana şaka olsun diye Serçe derdi. Ama Cathlin'in konuşma tarzında saygı vardı. Ona göre bu sadece bir lakap değildi. Saygı duyulması gereken bir unvandı.

Hoşuna gitsin ya da gitmesin, ben Serçe'ydim.

Ve bu insanların gelecekteki kraliçelerinden beklentileri vardı.

"Düğünün ekinoksta olması gerekiyordu. Krallığınızı öğrenmek için daha fazla zamanım olduğunu düşünmüştüm." Bu yalanlara inanacağını umuyordum. Ona Ashmore'a neden geldiğimi söyleyemiyordum ve nedense Mae'yi ve gelin ödülünü açıklamak içimden gelmiyordu. "Deniyorum ama..."

"Kitaplar olmadan çok zor."

"Oldukça." Beni kasabanın kenarına kadar götürmesine izin verdim. "Sana bir şey sorabilir miyim? Canavarları Ashmore'dan nasıl uzak tutuyorlar? Dün beni buraya getiren tüccar öyle bir şey olmadığını söyledi." *Artık öyle değil.*

Cathlin bir adım daha atarak yolun ötesindeki açık düzlükleri inceledi. "Turah'taki kasaba ve şehirlerin çoğu doğal engellere karşı inşa edilmiştir. Korunmak için manzaralarımızın içine oyulmuşlardır. Ellder dağlara karşı sıkışmış durumda. Perris'in arkasında okyanus var. Gördüğünüz gibi Treow ağaçların içinde bir sığınak."

"Ama Ashmore değil."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Krallığımız çok geniş ve bu nedenle şehirlerimiz birbirinden ayrı. Perris'ten Ellder'a ve otesine uzun bir yol var. Ashmore gibi kasabalar gezginlere nefes aldırır. İnsanlar burada başka yerde bulamayacakları işleri bulabilirler. Bir tüccar dükkana açabilir. Bir kadın taverna işletebilir. Bazıları da sadece daha sakin bir yaşam tarzını tercih ettikleri için buradadır. Ancak vahşi doğada yaşamanın riskleri de yok değil."

"Canavarlar mı?"

"Onlar daha kayda değer bir risk. Hava da yle. Turan kışları herhangi bir canavar kadar acımasız olabilir. Quentis'te toprağınız burada asla yaşayamayacak tahıllar yetiştiriyor, özellikle de son yıllardaki kuraklıkla birlikte. Çiftlik hayvanları yetiştiriyoruz. Kereste topluyoruz. Bunlar bir şehir duvarının sınırları içinde yapılamaz. Bu insanlar burada bir şeyler yaratıyor. şehirlerde yaşayanlar yiyeceklerinin nereden geldiğini genellikle hafife alırlar. Evleri için odunu nereden aldıklarını. Kralımız da yle."

"Ne demek istiyorsun?"

"Geçmişe, korunmaya yardımcı olacak nehirlerin ya da dağların bulunmadığı kasabalara ordu mensupları verilir. Yoldan çıkmış canavarları köyden uzak tutmakla görevli kadın ve erkekler. Geldiğinizden beri hiç asker gördünüz m?"

"Hayır." Bir tane bile.

"Köylüler boşluğu doldurmak için ellerinden geleni yapıyorlar. İnsanlar nöbet tutuyor. Ama onların da kendi hayatları ve yapacak işleri var."

Mızraklı adamı görmüştüm. Muhtemelen bütün gece nöbet tutmuştu ve şimdi işe gidiyordu.

"Kral neden korumasını geri çeksin ki?"

"Ona sormanız gerekecek." Burun delikleri alevlendi. "Ama bunun insanların şehirlere taşınmasını istediği için olduğundan şüpheleniyorum."

G yaklaşırken, halkımı güvende tutmaya çalışıyor olsaydım, onları şehir duvarlarının arkasında da isterdim. Elle kazılmış tünellerden daha güvenli olurlardı. Peder'in ekibi, uçurum uçtuğunda Roslo'ya sığınacak insan akınına şimdiden hazırlanıyordu.

Durum böyleyken, Kral Ramsey neden onları şimdi korumasız bıraksın ki? Kriz tahmin edilenden erken gelse bile, insanların yer değiştirmesi için hâlâ zaman vardı. G bahara kadar gerçekleşmezdi.

Tabii bunun gle bir ilgisi yoksa.

"Güvende olmak için şehirlere taşınmalarını mı istiyor? Yoksa izlenmelerini mi?" Cathlin şakağına vurdu. "Akıllı kız."

Bunun milislerle bir ilgisi var mıydı? "Cathlin, ne-"

"Şşş." Döndü, sokağı tararken eliyle kolumu kavradı. Onu neyin alarma geçirdiğini anlamaya çalışarak döndüm.

Her yönden çan sesleri geliyordu. Her kapının yanında çanlar vardı. Ziyaretçileri duyurmak için değillerdi. Uyarı çanlarıydı.

Bahçedeki küçük çocuk sopalı kılıcını bir kenara fırlattı ve kapıya doğru koştu.

"Benimle gel." Cathlin kolumu bir kez çekti, sonra caddede koşmaya başlarken beni bıraktı.

İnsanlar bize doğru koşuyordu, sanki akıntıya karşı yüzüyormuşuz gibi. Her insan bir eve koştu ve kendini içeri kapattı.

"Hana," dedi. "Acele edin."

Onunla birlikte koştum, çantamı sekmesin diye tutuyordum. Bütün bir kasaba paniğe kapıldıysa, bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Canavarlar.

Bir dizi tıkırtı binadan binaya sıçradı, o kadar gürültülüydü ki ellerimi kulaklarıma götürdüm.

O tıkırtıları biliyordum. Onları karanlık ve korkunç bir gecede duymuştum. Ashmore'da bariwolves vardı.

Yirmi Dokuz

Tıkırtılar hızla art arda geliyordu, o kadar hızlıydı ki binalardan sekerken birbirlerine karışıyor, her yankıda ikiye üçe katlanıyorlardı.

O gece ovada olduğundan on kat daha gürültülüydü. On kat daha korkutucuydu.

"Hanın içine girin," diye bağırdı Cathlin gürültüyü bastırarak. "Ashmore'daki en güvenli bina orası."

Bana ikinci kez söylemesine gerek yoktu. O koşmaya başladığında ben de hemen arkasındaydım ve paniğin beni hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı koşmaya itmesine izin verdim.

Bir çığlık havayı yırttı. Bir kadının çığlığı.

Sonra bir tane daha geldi, bu seferki bir erkeğindi. O kadar ani kesildi ki neredeyse kendi ayaklarıma takılacaktım.

Kükremeler hırıltılara ve daha fazla çığlığa karıştı.

"Tanrılar." Sekiz'i imzaladım, kayıp ruhların bir ışık gölgesi bulması için dua ettim. Cathlin daha hızlı, daha sert koştu ve ben de hemen onun peşinden gittim.

Çok yaklaşmıştık. Neredeyse vardık. Beş bina ötede. Dört bina. Kapı kapalıydı, pencereler karanlıktı ama görevlinin bizi içeri alması için dua ettim.

Sokağa bir kadın koşarak girdiğinde geçilecek sadece üç bina kalmıştı. Bu sabah bana kahvaltı satan kısa, dikenli gri saçlı kadındı.

Koşarken ayağı takıldı, tökezleyerek ilerledi. Ayağa kalktığı anda, olabildiğince hızlı bir şekilde hana doğru koştu, ama bacağını kavradı ve bu sabah fark etmediğim bir topallamayla hareket etti.

Arkasına bakarken yüz hatları dehşetle buruştu.

Tam o sırada bir bariwolf sokağa çıktı.

İkimiz de kayarak durduğumuzda neredeyse Cathlin'in bedenine çarpıyordum, botlarımız yoldaki toprağı tekmeliyordu.

Ben onun koluna sarılırken o da benim kolumu tuttu.

Vücudum titremeye başladı, korku göğsümdeki havayı çaldı.

Calandra'daki diğer canavarlar gibi, bariwolves de çizimlerde ve resimlerde tasvir edilmiştir. Ama gerçekte, sadece korkutucu değildi. Bu canavar ölüm için yaratılmış bir canavardı.

Yüzü bir kurdu andırıyordu. Burnu zarifti, kulakları sivriydi ve

Uyarı. Kürkü o kadar siyah, o kadar parlaktı ki, güneş ışığını yakaladığında mavi mavi parlıyordu. Ama canavarın ön yarısı akıldan çıkmayacak kadar güzelken, arka yarısı tüylerimi ürpertti.

Babasının Arthalayus'a üçüncü doğum gününde verdiği benekli midilli kadar büyüktü. Tam boy bir attan daha küçüktü ama o kadar da değil. Kürkü bariwolf'un omurgasının yarısına kadar iniyor ve iğne gibi sivrilen pulları ortaya çıkıyordu. Dört ayağındaki beyaz pençeler devasa boyutlardaydı, her biri elimin tamamından daha büyüktü. Tek bir pençe darbesiyle bir insanı parçalara ayırabilirdi.

Bariwolf hırladı, dudakları kıvrıldı ve bir sıra uzun, vahşi diş ortaya çıktı.

Öldürmeye hazır dişler.

Başını gökyüzüne doğru eğdi, bir dizi klik sesi çıkarırken boğazı çalışıyordu. Sonra dikkatini hâlâ hana doğru topallayarak yürüyen kadına çevirdi.

"," dedim.

"O kendi başına. Gidin." Cathlin donup kaldı ve beni en yakın binaya doğru itti. Tavernaya. Ön kapısı kapalıydı, pencereleri diğer binalar gibi karanlıktı.

İçeri kaçabiliriz. Bariwolf kolay bir ava odaklanmıştı.

Cathlin muhtemelen benim de onun yanında olduğumu düşünerek binaya doğru koşmaya başladı. Ama diğer kadını öylece ölüme terk edemezdim. Cathlin önden koşarken bekledim. Meyhaneye yaklaşıp kadar bekledim. Güvenli bir yere. Sonra sertçe yutkundum ve parmaklarımı dudaklarıma götürerek tek, delici bir düdük çaldım. Ağaç evimin duvarlarının güvenliğinde çalışıp pratik yaptığım düdük.

Hiç bu kadar net ve berrak olmamıştı.

Bariwolf'un dikkati bana yöneldi ve ağzından çıkan hırıltı o kadar yüksekti ki inledim.

Gri saçlı kadın neredeyse hana varmıştı. Kapıya yaklaştığı anda kapı açıldı ve hancı onu içeri çekti.

Cathlin döndü, gözleri panik içindeydi. "Kaç, Odessa!"

Donup kalmıştım, bariwolf hırlayarak yaklaşıpken, ayakları her adımda küçük toz pufı çıkırıyordu. O uzun, güçlü bacaklarıyla birkaç hamle yapsa ölmüş olacaktık. Ama sanki bekliyormuş gibi sinsice ilerledi.

Avcılık.

Omzumun üzerinden bakmak için döndüğümde ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Arkamda, dilini ve dişlerini kaplayan kanı görebileceğim kadar yakınımda, mükemmel bir gizlilikle bana doğru ilerleyen başka bir bariwolf vardı.

Sadece bir gözü vardı. Ve soğuk, sonsuz bakışlarıyla karşılaştığımda gülümsüyor gibiydi.

Bu canavar bir sonraki yemeğinin ben olacağıma karar vermişti. Önce beni yakalaması gerekecekti.

Hayatımda hiç olmadığım kadar hızlı hareket ederek meyhaneye doğru fırladım.

İki canavar da kükredi ve saldırdı. Tek gözlü canavar o kadar yakındaydı ki, çenesini sonuna kadar açmış bize doğru gelirken kokuşmuş nefesinin sıcaklığını hissettim. Ama beni dişlerinin arasına alamadan, bir şey yan tarafına saplandı.

The Guardian.

Her şey o kadar çabuk oldu ki, canavar yuvarlanıp yuvarlanırken tek gördüğüm siyah bir bulanıklıktı.

Diğer bariwolf rotasını değiştirdi, onun yerine Muhafız'a doğru atladı. Çılgılık atmak, onu uyarmak için ağzımı açtım ama sonra metalin parıltısını gördüm, havayı yararak bariwolfun burnunu köprüden kesen bir kılıcın parıltısını.

Canavarın yüzünün yarısı gitmişti. Canavar sendeleyerek uzaklaşmadan önce ağzı mide bulandırıcı bir sesle yere düştü ve yere yığılmadan önce iki kez göz kırptı.

"Koş, Cross," diye bağırdı. "Git."

"Odessa." Cathlin yanıma koştu ve kolumu öyle sert çekti ki kolum yuvasında sarsıldı.

Tek gözlü canavar Muhafız'ın kılıcının erişemeyeceği bir yere doğru geri çekildi. Boğazından daha fazla tıkırtı gelirken başını gökyüzüne doğru eğdi.

Oh, Tanrım. Yardım mı istiyordu?

Birbirlerine baktılar, yarım daire çizerek saldırmak için zayıf bir nokta aradılar.

Muhafız rüzgâr gibi hareket ederek kendini canavara doğru fırlattı. Kılıcı parladı ve bariwolf'un boğazını kesti.

Ama canavar hızlıydı, silah boynunu kesmeden önce hareket etti. Muhafız'ın saldırısına dişlerini şaklatarak karşılık verdi ama Muhafız kaçmak için döndü ama sadece kaçabildi.

Cathlin ve ben, sokaktaki savaşı izlerken birbirimize tutunarak meyhanenin sundurma merdivenlerinde tökezledik. Kapıya vurup kilitli kolu test etti. "Kapıyı aç."

O vurmaya devam edip yardım için bağıırken, ben de gözümü kırpmadan Muhafız'ın o canavarla dans edişini izledim.

Her hamleye kılıcını savurarak karşılık verdi. Döndü, döndü, kılıcı pulların ve dikenlerin üzerinden sıyrıldı. Ama ne kadar hızlı hareket ederse etsin, bir zayıflık, saldıracak bir an bulamıyor gibiydi.

Canavar pençeleriyle ona doğru hamle yaptı ve Muhafız'ın kolunda bir kesik açtı.

"Hayır!" Nefes nefese kaldım, bir adım uzaklaştım. İşte o zaman diğerlerini gördüm.

Binaların arkasından karanlık gölgeler belirdi. Yedi bariwolf sokakta sinsice ilerliyordu.

Canavarlar çağrıya cevap veriyor.

"Kahretsin." Cathlin beni kendine doğru çekti ve sürü ortaya çıkarken ikimizi de meyhanenin duvarına doğru sürükledi.

Tavernanın köşesinden bir bariwolf çıktı.

Tek yapması gereken dönmekti ve bizi kilitli kapıya sıkıştırılmış olarak görecekti.

Beş adım ötedeydi, boynunun arkasındaki tüyler kabarmıştı. Ya sürünün en büyüğüydü ya da sadece en yakın olanıydı, çünkü lanet olası yaratık devasaydı.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Göz kırpmayı reddettim. Odak noktası hâlâ savaşmakta olan Muhafız'a kilitlenmişken ona baktım. Ancak şimdi öldürmesi gereken daha fazla canavar vardı.

Nasıl? Dokuz canavarla tek başına savaşamazdı.

Arkamızdaki kapı açılarak Cathlin'le beni yuttu, ikimiz de geriye doğru düştük, ben kırımın üstüne sertçe inerken o dengesini korudu.

Dün gördüğüm kıvrımlı sarışın beni kapıyı çarpacak kadar sürükledi, sonra da bir tahtayla barikat kurdu.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek en yakın pencereye gittim ve yanımızda duran bariwolf'un tavernanın verandasına atladığını görmek için yüzümü cama dayadım. Kendimi yere atarken dirseklerim sertçe çarptı.

Kadın kapıdan aşağı kaydı, kendini bir top haline getirirken gözyaşları yanaklarını kapladı.

Cathlin onun yanına çömeldi, bir parmağını dudaklarına götürürken bakışlarımla buluştu.

Sokakta canavarlar kükrüyordu. Daha fazla çılgılık vardı

tavernanın duvarlarının ötesinde. Ve hemen dışarıdaki bariwolf'tan devasa ayakların gümbürtüsü geliyordu.

Bizi bekliyor muydu? Bu canavarlar sonsuza kadar burada saklanamayacağımızı bilecek kadar zeki miydi? Pencerenin camını kırması ne kadar sürer?

Hepimiz saklanıyorduk.

Ve bir adam orada savaşıyordu.

Ölecekti, değil mi? O kadar çok canavarla tek başına savaşamazdı.

Kalbim küt küt atıyordu. Ölmek için fazla inatçı, fazla canavardı. Beni ölecek kadar rahatsız etmemişti. Bugün değil.

Çantamı kaydırıp kapağını açtım. Sonra bıçaklarımı çıkardım ve titreyen ellerimle kavradım.

Saklanamazdım. O dışarıdayken olmaz.

Bir parmak şıklatması dikkatimi Cathlin'e çekti. Sarışın yan tarafına kıvrılmıştı, başı kucağındaydı. Başını salladı, bakışları bıçaklarıma kaydı. Sonra uzak duvarı işaret etti.

Bir şişe rafının üzerine monte edilmiş yaylı tüfeğe.

Bıçaklarımı ve çantamı bir kenara bıraktım ve sürünmeye başladım, barın arkasına gelene kadar masa ayaklarının yanından geçtim. Sonra ayağa kalktım ve silahı duvardan kaldırdım. Sürgüler bir kavanoz yumurta turşusunun yanında gevşemişti.

Avucumdayken cama bakma riskini göze aldım.

Bariwolf bana baktı.

Sıcak nefesi camda bir daire oluşturdu.

Bir sürgüyü doldururken ruhsuz gözlerinde cinayet ve açlık vardı, onu gergin ipe kilitlerken dişlerimi sıktım. Sonra Treow'da alıştırmaya yaptığım daha ağır olan silahı kaldırdım. Ama tüm gücümü topladım ve canavarın yüzüne nişan aldım.

Roslo'daki silah ustam kaç kez kötü nişancılığımın yakınmıştı? İskalayacaktım. Hiç şüphesiz, ıskalayacaktım.

Ama ya yapmadıysam? Ya tüm o ağaçlara ateş etmek, bariwolflara yem olmayacağım anlamına geliyorsa?

Canavar camdan uzaklaşırken nefes alarak tutuşumu düzelttim. Her an öne doğru gelebilirdi. Her an içeri dalabilirdi.

Ama hiç gelmedi. Bekledim, bekledim ve bekledim, ta ki kollarım yaylı tüfeğin ağırlığından titremeye başlayana kadar.

Cathlin kıpırdandı, dimdik duruyordu. Sürüne sürüne pencereye doğru giderken bana temkinli bir bakış attı, dışarıya bakmak için pencerenin kenarında durdu.

Ve işte o zaman kaza sesi duyuldu.

Cathlin'in yanındaki pencereden değil. Diğer taraftakinden, sarışına en yakın olandan.

Dev bariwolf içeri uçtu, cam parçaları tavernaya sıçradı. Sarışının çığlığı, bariwolf'un kükremesiyle bastırıldı, dönerek dişlerini sırtına geçirdi, çeneleriyle onu kaldırdı ve

Vücudunu odanın diğer ucuna fırlattı.

Tetiği çektim ve sürgüyü fırlattım, geri tepmenin gücü beni geriye, içki şişelerine çarptırdı. Bariwolf hırlarken etrafımda kırıldılar.

Cıvata canavarın göğsünden fırladı. Yaralı ama kesinlikle ölü değil.

Kahretsin.

"Kaçın!" Cathlin çığlık atarak barın yanından geçen koridora doğru koşmaya başladı.

Dar alandan uçarak geçtim ve onu binanın sonuna kadar takip ettim.

Bariwolf masalara, duvarlara ve sandalyelere çarptıkça savruldu. Salona atlayamadan kırık cam parçalarının üzerinde kaydı.

Cathlin binanın arka tarafındaki bir kapıyı omuzlayarak bizi dışarıya ve kör edici güneş ışığına gönderdi.

"Üst kata." Beni binanın arka tarafına çıkan bir merdivene doğru itti.

Tırmanırken, kalbim hızla çarparak arbaletime bir ok daha yerleştirdim.

Binada bir titreşim vardı, sanki bariwolf kafasını kapalı olan kapıya çarpıyordu.

Sahanlığa ulaştık ve Cathlin kapıyı çekerek açtı, sonra arkamızdan çarparak kilitleme çubuğunu yerine kaydırды.

Bir daire. Muhtemelen sarışın kadının evi.

Bir anlık bir durgunluk oldu, kapıya bakarken nabzım kulaklarımda gök gürültüsü gibi atıyordu. Ardından gelecek dehşeti bekliyordum. Dairenin ötesinden, her yönden kükreme ve çığlıklar geliyordu. Boğuk. Ürkütücüydü.

"Kadın. Alt kattaki." Sesim çatallaştı. "Öldü mü?" Muhtemelen ölmüştü.

Cathlin zorlukla yutkundu. "Bilmiyorum."

Onu terk etmiştik. Onu orada o canavarla bırakmıştık.

Guardian'ı sokakta yalnız bırakmıştık.

Döndüm ve yatağın yanında yeni toplanmış kır çiçekleriyle dolu bir vazoda bulunan sade bir odadan geçerken kalbim küt küt atarak dairenin içinde koşuyordum.

Bu sabah ona o çiçekleri getirmiş miydi?

Yatak odasının penceresine gidip sokağa bakarken içim burkuldu, midem öyle bir çalkalandı ki kahvaltım gelme tehlikesi geçirdi.

Yerde yatan beş siyah canavar vardı. Ölmüşlerdi. Ve

Gardiyan üçüyle savaşıyordu.

Yüzünden ve kolundan kan akıyordu. Bir elindeki kılıcıyla savaşıırken, diğer eli de parmaklarının etrafından fışkıran yaraya bastırılmış bir şekilde yanında duruyordu.

Daha ne kadar savaşabilirdi? Daha ne kadar dayanabilirdi?

Turah'taki herkesin inanmasını istediği şeyin aksine, o ölümsüz değildi. Hareketleri daha yavaş ve durgundu. Ve bariwolves birlikte saldırdı, üçten çok tek bir canavar gibi hareket ediyorlardı.

O ölecekti.

Ben durup izlerken.

Arbaleti yatağın üzerine koydum ve pencereyi zorla açtım. Sonra bir kolumda silah, meyhanenin ön yüzünü kaplayan dar balkona tırmandım. Sallanan parmaklığa doğru ilerlerken ağırlığımın altında inledi ve gıcırdadı.

"Hayır." Cathlin koluma uzandı ama ben çok ileri gitmişim.

"Bunu yapabilirim."

Bunu yapabilirim.

Beni geçip Muhafız'a bakarken gözleri endişeyle doldu.

Ve onun tek başına savaşmaya devam etmesini izlerken, biraz önce benim yaptığım hesaplamanın aynısını yaptığını gördüm.

Bu savaş kaybediyordu.

Bir adım daha attım ve balkon ağırlığımın altında inleyerek bir santim .

"Kahretsin."

"Odessa," diye soluk soluğa bağırdı Cathlin, ben donakalırken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Nefesimi tuttum ve ayaklarımın altındaki tahtalara baktım. Sadece birkaç dakika daha. Sadece birkaç dakika daha dayanmak zorundaydı.

Mack, bu sürgüyü yönlendir.

Savaş Tanrısı'na ilk kez dua ediyordum.

"Dikkatli ol," diye tısladı, içerideki bariwolfun titreşimi hâlâ duvarları sarsıyordu.

Arbaleti yerleştirdim, çatışmaya doğru nişan alırken güçlendirici bir nefes aldım.

Kaçırmayın, . .

Tetiğe bastım, bir canavara çarpıp arka bacağının bükülmesine neden olurken bir feryat duydum.

Muhafız avantajı ele geçirdi, kılıcı bariwolf'un boynunu, kafası bir gümbürtüyle toprağa düşene kadar kesti. Sonra gözleri benimkileri buldu, sadece bir uyarı bakışı göndermesine yetecek kadar uzun bir süre.

Saklanıyor olmam
gerekliyordu. Onun yerine
başka bir mermi doldurdum.

Bariwolves acımasızdı, çeneleri hızlı bir şekilde art arda ona saldırıyordu. Ama o dişlerinden kurtulmayı başardı ve kabzasını iki eliyle kavradığı kılıcıyla onları savuşturdu.

Yan tarafından kan akıyordu.

Arbaleti nişan aldım, sakinleştirici bir nefes daha aldım. Sonra tetiği çektim ve yay toprağa uçarken tamamen ıskaladım. "Lanet olsun."

Muhafız sıçrarken kendi kükremesini çıkardı, sırtını bir bariwolf'unun üzerinden geçirerek karşı tarafına indi ve her iki kurdu da sağına koydu. Etrafının sarılmasını istiyorlarsa onları yeniden konumlanmaya zorladı.

Tek gözlü canavar sokağı dolduran bir hırıltı çıkardı. Bir adım geri çekildi ve diğer bariwolf'un Muhafız'la yüzleşmesine izin verirken kendisi ulaşamayacağı bir yerde durdu.

Bir sürgü daha doldurdum ve o tek gözlü dehşete nişan aldım. Görüş alanımdaydı, kalbi hedefimdi. Nefes verdim. Gözlerimi kırptım.

Ve gitmişti.

Lanet olası kaçtı.

Nişanımı kalan son canavara çevirdim ama ben ateş edemedim Muhafız dönerek ateş hattıma girdi. Atışımı engelledi.

Bariwolf dişlerini gösterdi ve sıçramak üzereymiş gibi kalçalarının üzerine çöktü.

Gardiyan ona saldırma şansı vermedi. Doğal olmayan bir hız ve zarafetle dizlerinin üzerine çöktü ve yuvarlanarak kılıcını canavarın dizlerinin üzerine getirdi ve ön bacaklarını kesti. Sonra kılıcını bariwolf'un göğsüne sapladı.

Kısır kalbine doğru.

"Annem adına." Arbaletin düşmesine izin vererek sarktım. Dizlerim titremeye başladı, kollarım titriyordu. Aşağıdaki katliama bakarken gözlerim yaşlarla doldu.

Muhafız kılıcını canavarın bedeninden çekip çıkardı ve göğsü kabararak döndü.

Ağırlığımı kaydırdım, bu çürük balkondan inmeye hazırdım, ama geriye doğru bir adım attığımda, her şey çöktü ve ayaklarımın altından kayboldu.

"Ah!" Çılgılığım balkonun korkuluklarını tutmayı başardığım için kısa kesildi. Platformun yarısı binaya bağlı kalırken diğeri yanımdan geçerek aşağıdaki verandaya düştü.

Ayaklarım havada sallanıyordu, yay hâlâ elimdeydi. "Odessa!"

Cathlin bağırdı.

Düşüşe baktım, tutuşum şimdiden sarsılmaya başlamıştı. Bu düşüşü kıracak su olmayacaktı. Hayır, bu acıtacaktı. Ama tutunamadım. Daha fazla dayanamazdım.

Ben de yayı sıkıca tuttum ve üçe kadar saydım.

Bir. İki.

Üçüncüsü hızlı bir düştü ve bacaklarımda öyle sert bir sarsıntı oldu ki yana doğru kaydım, şakağım verandanın direğine çarptı. Yan tarafıma düştüğümde gözlerimin arkasında beyaz noktalar patladı ve yukarıdan aşağıya tahta kıymıkları yağdı.

"Ah." Bir kolumu yukarı ittim, ağrı başımdan ayak parmaklarıma kadar yayılıyordu. Ama balkonun geri kalanı parçalanmaya karar verirse kalmak istemediğim için ayağa kalktım.

"Cross!"

Gözlerimi kırıştırdım, bulanıklığı temizleyerek caddenin karşısına baktım ve Muhafız'ın gümüş gözlerini buldum.

Genişlerdi. Paniklemişlerdi.

Ve o koşuyordu.

Neden kaçıyordu?

Sonra verandanın kaydığını, kalasların botlarımda altında titrediğini hissettim. Ne bulacağımı bilerek döndüm.

Bizi içeride avlayan, o güzel sarışın kadını öldüren bariwolf, meyhanenin içinden bana doğru, kırıldığı pencereye doğru hızla ilerliyordu.

Arbaleti kaldırdım, parmaklarım gümüş gibi tetiği çekmeye çalışıyordu.

yüzümün önünden geçti.

Gardiyan'ın kılıcı bariwolf'un kafatasına saplandı.

Canavar bana çarptı, kafası ikiye ayrılırken beni verandadan ve toprağa uçurdu.

Tam olarak durduğum yere mide bulandırıcı bir gümbürtüyle düştü.

Yüzüm yapış yapış ve sıcaktı. Bir elimi kaldırıp yanağıma dokundum ve parmak uçlarım çürümüş yeşile bulandı.

Kan.

Krisenth'te beni öldürmeye çalışan Marroweel'in yeşil kanının aynısı.

Haftalar önce bir boz ayıdan gördüğüm yeşilin aynısı.

Kana bakarken parmaklarım titremeye başladı ve ölüme ne kadar yakın olduğumu fark ettim. Tekrar.

Hayatımı kurtarmıştı.

Tekrar. *Seni korumaya*

yemin etti. The Guardian.

Efsanelerin katili.

Eli koluma kenetlendi ve beni ayağa kaldırdı.

Dengemi buldum, hayatımı kurtardığı için ona tekrar teşekkür etmek üzereydim ama yüz ifadesi aklımı başımdan aldı. Yüzünü kaplayan ve sakalına yapışan kan, irin, toz ve ter de öyle.

Yüzünde kesikler vardı. Kolunda bir yara. Her yarası o iğrenç yeşille kaplıydı.

Öfke vücudunu titretti, kolumu cezalandırıcı bir şekilde sıkıca kavradı. Gözlerindeki gümüş öylesine hızlı, öylesine karanlık dönüyordu ki, şimşek çakan fırtına bulutları gibiydiler.

Yayı hâlâ elimde tutuyordum. Yaklaştıkça silah aramızda sıkıştı. Sürgünün ucu yeleğine saplandı.

Parmağım hala tetikteydi. Tek

yapmam gereken sıkmaktı.

"Yap ." Sesi korkunç bir fısıltıydı. Bir meydan okuma. Bir

meydan okuma. Parmakları etime saplandı. Gözleri benimkilere dikilmişti.

Yap hadi.

Bu bir daha asla sahip olamayacağım bir şanstı. Aileme inandıklarından daha fazlası olduğumu bu şekilde kanıtladım.

Gözlerimi kapattım. O gümüş gözleri görmezden geldim.

Çek tetiği. Öldür onu.

Parmağım hareket etmiyordu.

Kolumdaki tutuğu daha da sıkılaştı. "Bana bak," diye hırladı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ve gördüğüm şey dizlerimin bükölmesine neden oldu.

Haftalardır sözlü münakaşa ettiğim adam bu değildi. Benimle acımasızca alay eden aynı adam değildi.

Bu adam bir canavardı.

"Odessa!" Cathlin tavernanın kapısından içeri daldı ve neredeyse ölü bariwolf'a takılıp düşüyordu. Cesedin üzerinden atladı ve verandadan aşağıya sıçradı.

Yanıma ulaştığında Gardiyan çoktan gitmişti.

Otuz

Handaki odam bir mezar kadar sessizdi. İkiz aylardan gelen ışık pencereden içeri süzülüyordu. Gökyüzünde bulut yoktu, ışınları gizleyecek hiçbir şey yoktu. Sanki Ama ve Oda Ashmore'un aydınlık bir geceye ihtiyacı olduğunu biliyorlardı.

Saldırıdan sonra girdiğim banyodan dolayı saçlarım hâlâ nemliydi. O kadar kirliydim ki hizmetçi banyoya girmeme izin vermeden önce beni dışarıda hortumla yıkamasını istemişti. Kıyafetlerim iğrençti, tuniğim yıkanmaya bile değmezdi. Onu yakmaya götürmüş ve yatarken giymem için bana çok büyük bir tunik ödünç vermişti.

Meyhanenin sahibi olan sarışın kadın da dahil olmak üzere on yedi kişi ölmüştü.

Sariah. Adı Sariah'tı.

Taverna ona altı ay önce Perris'e yaptıkları bir yolculukta ölen anne ve babasından miras kalmıştı. Erzak almaya gitmişler ve bir daha geri dönmemişler, cesetleri de asla bulunamamış. Onları yiyen canavar her neyse, derilerini ve kemiklerini tamamen tüketmişti.

Şimdi kızları, kazılmasına yardım ettiğim taze bir mezara gömülmüştü. Ashmore'un mezarlığında yer kalmamıştı, bu yüzden yakındaki bir ağacın altına gömülmüştü.

Revir yaralı kurtulanlarla dolup taşıyordu. Hava, bariwolf cesetlerini yakan ateşlerden kokuyordu.

Vücudum temizdi. Yüzüm fırçalanmıştı. Ama hâlâ o çürümüş, yeşil kanın kokusunu alabiliyordum. Hala yanaklarımı kapladığını hissedebiliyordum. Ve gözlerimi her kapattığımda bir canavarın yüzünü görüyordum.

Bu yüzden tavana baktım, boş boş kolyemle oynadım, ağırlığı ve sıcaklığı şafağı beklerken tanıdık bir rahatlıktı.

Gardiyan'ın beni almaya o zaman geleceğini düşünmüştüm. Tabii Ashmore'dan çoktan ayrılmadıysa. Onu tavernadan beri görmemiştim. Onu vurmam için beni cesaretlendirdiğinden beri.

Buradan nereye gittik? Sonra ne oldu?

Bir aydan fazla bir süredir Turah'taydım. Taht odasında Xavier ve Gardiyan'la tanıştığımndan beri hiç zaman geçmemiş gibi hissettiğim anlar oldu. Sonra bunun gibi, sanki bir ömür geçmiş gibi hissettiğim zamanlar oldu.

Quentis'in kıyılarından ayrıldığından beri çok zaman geçti.

Şimdi ne olacak? Kaderin benim için bir sonraki planı neydi?

Sanırım birinin bana emir vermesini bekleyecektim. Bu aptalca, saçma yolculuktan sonra bana herhangi bir şekilde özgürlük tanınacağına dair hiçbir hayalim yoktu.

Ashmore'a yaptığım yolculuk epik bir hataydı. Ben olmasaydım, Sariah tavernanın kapısını açmazdı. Saklandığı yeri riske atmazdı.

Belki diğer on altı kişi hayatta kalamayabilirdi ama o yaşayacaktı. Onun ölümü benim hatam değildi ama yine de bunun sorumluluğunu hissediyordum. Hayatımın geri kalanında da hissedeceğim.

"Özür dilerim, Sariah." Suçluluk duygusu o kadar boğucuydu ki zar zor nefes alabiliyordum. Pişmanlık göğsüme öyle ağır bir şekilde oturmuştu ki beni bu yatağa sabitlemişti. Balkondan düştüğüm için tüm vücudum ağrıyordu. Kaburgalarım, kalçalarım ve bacaklarım birkaç gün içinde çürükler oluşacaktı.

Kolum.

Ama hiçbir şey kalbimden daha fazla acıtamazdı. Kapı açıldı.

Duvara çarpınca nefesim kesildi.

Sonra Muhafız sendeleyerek içeri girdi, her adımda sallanıyordu. "Ölülerle mi konuşuyorsun?"

Kelimeleri geveliyordu, hareketleri durgundu.

"Sarhoş musun sen?"

Omzunu kaldırdı. Evet değil. Hayır da değil.

Kıyafetleri temizdi. Saçları ıslaktı. Daha önce aldığı yaralardan hiçbir iz yoktu. Kolundaki yara kaybolmuştu. Yüzündeki kesikler ve çizikler de yoktu. Kavga sırasında olduğu gibi yan tarafını tutmuyordu.

Bu da onun güçlerinden biri miydi? Herhangi bir ölümlü insanı yere serecek bir yarayı iyileştirme yeteneği mi?

Yere düşmeden önce birkaç adım ilerledi ve homurdanarak sert bir iniş yaptı. "Seni burada bulacağımı düşünmemiştim."

"Ben nerede olurdum?"

"Quentissss'e gidiyorsun." S'y'i tısladı, çok uzun olmasına izin verdi. "Değerli krallığınıza geri dönüyorsunuz."

"Sen sarhoşsun." Kollarımı göğsümde kavuşturarak sırt üstü uzandım. Ancak başım yastığa gömüldüğünde suçluluk duygum geri geldi.

Sariah'ı tanıyordu. Bildiğim kadarıyla ona değer veriyordu. Ona pahalıya patlamıştım.

Özel biri ve suçluluk duygusu artmaya devam etti.

"Al." Yastığımı kaldırdım ve yere attım. "Çok cömertsiniz kraliçem."

Bana öyle dememeliydi. Ben bir kraliçe değildim.

Kraliçeler kamplardan gizlice kaçmadı. Queens başkalarını riske atmadı. Kraliçeler insanlara yardım etti. Onlara zarar vermediler.

Burada olmamam gerekiyordu. Serçe olmak için doğru kişi değildim. Turah için yeterince cesur, yeterince güçlü değildim. Burası Mae gibi bir kadının yeri. Cesur ve vahşi biri. Kırılmaz biri.

"Sariah için üzgünüm. Benim hatamdı."

Gardiyan alay etti. "Dişlerinle omurgasını mı parçaladın? Bu kadar vahşi bir ısırığın olduğunu fark etmemiştim. Daha dikkatli olmam gerekecek."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Eğer meyhaneye gitmemiş olsaydım, o hala hayatta olacaktı."

Doğrulup yastığı yumruklayarak top haline getirdikten sonra başının altına sıkıştırdı. "Ashmore'daki herkes kalmanın risklerini biliyor. Bu onların seçimi. Sariah'nın seçimi. Şehit rolü oynama, Cross. Bundan nefret ederdi."

"Hala üzgünüm."

"Ben de öyle." Nefes alış veriş düzleşti ve yere bakmak için yatağın üzerinden kalktığımda gözleri kapalıydı. Ama uyumuyordu, henüz değil. Muhtemelen rahat etmeye çalışarak bacak bacak üstüne attı.

"Bana bakmayı kes, Sparrow. Git uyu."

Yan tarafıma kıvrıldım, gözlerimi kapatma riskini göze alamayacak kadar acılı ve yırtık pırtıktım. Bu yüzden ellerimi yanağımın altında birleştirerek güzel duvar kağıdına baktım. "Bana neden Serçe diyorsun?"

Neden ilk adımı kullanmadı? "Çünkü sen bir kuşsun."

"Ne?" Yani uçup gitmeye mi çalışıyordum? Yoksa küçük olduğumu mu?

Bulanık beyninde bu cevabın mantıklı olduğundan emindim. Belki de bu gece daha basit sorularla devam etmeliydim.

"Göçten önce Allesaria'ya gidecek miyiz?"

"Hayır."

Beklediğim şey buydu. Sadece istediğim bu değildi.

"O bariwolves'larda bir sorun , değil mi? Yeşil kan."

O hayvanlar hastaydı. "Evet."

İçim içime sığmıyordu. "Onların nesi var?"

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra fısıldadı, "Lyssa." "Lyssa nedir?

Daha önce hiç duymamıştım."

Sessizlik.

Yatağımın kenarından tekrar bakmak için döndüğümde Gardiyan uyuyordu.

Thirty-One

Odanın zemininde sadece bir yastık ve masanın üzerinde bir notla uyanmanın dejavusu o kadar güçlüydü ki neredeyse dünün bir rüya olmasını umuyordum. Ashmore Han'ından ayrılıp Sariah'yı meyhanesinde bulacağımı.

Ama yataktan kalktığımda üzerimde hâlâ ödünç aldığım tunik vardı ve botlarımı giydiğimde üzerlerinde çürümüş yeşil kan lekeleri vardı.

Ashmore'dan ayrılmaya fazlasıyla hazır bir şekilde, çantamı göğsüme bağlayarak odadan çıktım. Gardiyan'ın Treow'dan daha fazla kaçma girişiminde bulunacağımdan endişelenmesine gerek yoktu. En azından şimdilik, ağaç evimde saklanıp yaralı kalbimi tedavi etmekten başka bir şey istemiyordum.

Ve vücut.

Shades, canım yanıyor. Merdivenlerden hanın lobisine inerken her adımda acı çekiyordum. Kaslarım ağrıyor ve hassaslaşıyordu. Derimde çürükler oluşmaya başlamıştı.

Bugün acı çekmek için yaşıyordum. Bu acıları yutardım. On yedi kişi aynı şeyi söyleyemezdi.

"Odessa." Hanın küçük salonunun önünden geçerken Cathlin beni durdurdu. "Günaydın." Beni kucaklamak için kendine çekerken ona hüznü bir gülümseme verdim. Sarılmak güzeldi.

"İyi misin?" diye sordu beni . Omuz silktim.

"Sen mi?"

O da omuz silkti. "Bugün gidiyorsun." Bir açıklama, soru değil.

Oturduğu sandalyeye doğru yürüdü, bir kitap aldı ve uzattı. "Bunu sana getirdim. Turan gelenekleri üzerine bir kitap. Seni tekrar gördüğümde daha fazlasını getireceğim."

"Bu ne zaman olacak?"

"Yakında. Ashmore'dan bir hafta içinde ayrılacağım. Önce söylemem gereken bir veda var. Yine de aceleye getirmek istemiyorum."

"Ziyarete geldiğin kadına." Cathlin başını salladı. "Evet."

"Dün onu sormadığım için özür dilerim." Mezar kazmakla meşguldüm. "O... iyi mi?"

"O iyi. Çoğu kişi gibi harap olmuş. Ama Turah hayatta kalanlarla dolu. O da senin gibi dayanacaktır. O da senin gibi güçlüdür."

"Kendimi güçlü hissetmiyorum," dedim nefes nefese.

"Yine de öylesin." Cathlin'in gözleri alnımdaki bir bukleyi silerken yumuşadı. Sonra geriye doğru bir adım attı ve iki eliyle kalbinin üzerine bastırarak beni hafifçe selamladı.

"Bu ne anlama geliyor? Bu jest?"

"Size iyi yolculuklar dilerim demek, Prenses Odessa Wolfe."

Normalde bu resmi isimden çekinirdim ama sesinde beni duraksatan bir şey vardı. Bu unvana alışmam gerektiğini söyleyen ciddi bir şey.

Kucaklamak için.

Kimdi bu kadın? Dün akla hayale gelmeyecek bir şey atlatmıştık ve ben onun soyadını bile bilmiyordum. Belki de önemli değildi.

Ellerimi kalbimin üzerine koydum ve eğildim.

Botlar yerde gümbürdüyordu. Tanımaya başladığım amaçlı, uzun adımlar.

Gardiyan yanımda durdu, dikkati Cathlin'in üzerindeydi. "Gidiyorsun."

Başka bir ifade.

"Evet."

Ellerinin kalbini örtmesini bekledim ama bunun yerine onu kucaklamak için kendine çekti.

Bekle, sarıldı mı? Bu çok tatlı görünüyordu. Hiç de Gardiyanlara göre değil. Onu bıraktığında, takip etmem için çenesini salladı. Benim için tatlı değil.

"Hoşça kal Cathlin," dedim.

"Elveda, Odessa."

Onu yakında tekrar göreceğimi umuyordum. Hayat şu anda kırılğan geliyordu. Geçici. Kitabımı çantama tıktırıp, koşar adımlarla Guardian.

O ve atı dışarıda bekliyordu. Aygırın siyah kürkü sabah güneşinin altında parlıyordu.

Gardiyan hayvanın yanağını okşadı ve alçak sesle bir şeyler mırıldandı. At onun dokunuşuna doğru eğildi.

Çok güzel bir gündü, gökyüzü açıktı ve havada keskin bir tatlılık vardı. Boşa gitmiş gibi görünüyordu. Burada kimse bundan zevk almazdı, özellikle de ben. İnsanlar sokaklarda aceleyle ilerlerken başlarını öne eğerek yürüyorlardı.

Tüm mutluluklar katledilmişti.

"Bir uyarı almaları gerekirdi. Koruma," dedim.

Kılıcını ve kınını eyere bağlarken Muhafız'ın çenesi sıkıştı.

Bunu bir hakaret olarak söylememiştim, ama sözlerimi tekrar ettiğimde atın onun tarafından geldiğini duydum. Az önce bu insanları hayal kırıklığına uğrattığını ima etmişim. "Seni kastetmemiştim."

"Peki onları başka kim koruyacak?"

"Kral. Taç. Xavier devreye giremez mi? Korucularından bazılarını yardım için bu kasabalara gönderemez mi?"

Gardiyan'ın ela ve kızgın gözleri benimkilerle buluştu. Çizgiyi aştığımı anlamam için tek gereken bakışlarıydı.

Bu prensesin, bu müstakbel kraliçenin, bu Serçe'nin görülmesi ve duyulmaması gerektiğine dair bir hatırlatma.

"Sadece soruyorum. Sanırım buna hakkım var."

"Gerçekten mi?" Bir kaşını kaldırdı. "Bu hakkı sana kim verdi?"

"Benim kanım. O anlaşılmaya imzamı attığım an. Xavier'in gelin ödülünü aldığı gün. Ben buradayım. Turah'tayım. Bu krallıktaki herkes gibi benim de buna hakkım var. Bu böyle devam edemez. Bu böyle devam edemez."

"Peki siz ne öneriyorsunuz kraliçem? Bu konuda ne yapmalıyız? Xavier, ben ve tüm kolcularımızın daha önce düşünmediği ne gibi bir çözüm öneriyorsunuz?"

Bir utanç seli omuzlarımı kulaklarıma kadar çekmeme neden oldu, bir kaplumbağa gibi olmayı ve başımı bir kabuğun içine sokmayı diledim.

Bir çözümüm yoktu. Turan siyaseti hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Bu yüzden çenemi kapalı tuttum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı, üzeniği ayarlamak için dönerken.

"Bir fark yaratmak istiyorum," dedim. "Doğru olanı yapmak istiyorum. Yardım etmek istiyorum."

Gardiyan durdu ama dönmedi. "Ata bin, Cross."

Aygıra yaklaştım, ayağımı üzeniğe sokmak için eteklerimi yukarı kaldırdım. Ama hayvan çok uzun, ben ise çok kısaydım. Uzanamadım.

Gardiyan sinirli bir hırıltı çıkardı, beni belimden tutup eyerin üzerine oturttu.

"Teşekkürler mi?" Eteklerimi düzelttim, keşke başka bir pantolonum olsaydı diye düşündüm. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Hangi ata bineceksin?"

"Benimkine."

Oh, lanet olsun.

Eteklerimin etek uçlarına fiske vurdu. "Şunları yolumdan çek."

Elimden geldiğince toparladım, kumaş kucağında topaklandı. Sonra arkamdaki eyere geçti, kalçaları benimkilere sarıldı. Dizginleri eline aldığıında göğsü sırtıma bastırdı, kolları beni yerime kilitledi.

At gecikmeden caddeden aşağı inmeye başladı.

Bu hareket beni Muhafız'ın daha derinlerine itti. Vücudundan yayılan sıcaklık, deri, baharat ve rüzgâr kokuları kaçınılmazdı. Lanet olsun, bu kokudan nefret etmeyi ne kadar isterdim.

Bu yolculuk ıstırap verici olacaktı. Tam bir işkence. Belki de amaç buydu.

"Sakin ol," diye emretti.

Rahatlamak, ona yaslanmam gerektiği anlamına geliyordu. O geniş göğsüne gömülmek.

Onun bedeninde erimek. Hayır. Bir. Şans.

"Ben rahatım."

"Elbette ." Sesi kulağıma çok yakındı. Omurgamdan aşağı bir ürperti yuvarlandı.

Ve hiç şüphesiz bunu hissetti.

Başka bir gün, muhtemelen bu tepki için benimle dalga geçerdi. Başka bir gün, kıvranışımdan zevk alırdı. Ama bugün şaka yapılacak bir gün değildi. Kasabanın dışındaki mezarlıkların yanından geçerken olmazdı.

Sariah'yı yatırdığımız ağaca uzun uzun baktım, sonra bakışlarımı gökyüzüne, ikiz ayların soluk hatlarına çevirdim. Güneşle savaşıırken bile bembeyaz parlıyorlardı.

Arabella'nın gölgesinin rengi.

Sariah'ın ve Ashmore'dan gelen herkesin ruhunun Aşk Tanrıçası'nın yanında dinlenmesini umuyordum.

Calandra'da tanrılara tapmayanlar vardı. Altılara ya da onların gölgelerine inanmıyorlardı. Bedenlerimizin toprağa toz olarak döndüğüne inanıyorlardı. Basitçe yok olduğumuza.

Bir de ruhlarımızın yeniden doğduğuna, kaybedilen her hayat için bir başkasının yaratıldığına inananlar vardı. Bu alemde bir yerlerde, Sariah'ın ruhu yeniden nefes alıyordu.

"Tanrılara inanır mısınız?" Muhafız'a sordum.

"Neden sordun?"

"Dünkü dövüşten kimse sağ çıkmamalıydı. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen güçlerin var. Sanırım tanrıların bunları sana hediye olarak verdiğine inanıp inanmadığını bilmek istedim."

Gülüğü alçaktı. Tehditkârdı. Vücudundan gelen bir gümbürtü benimkine karşı titreşiyordu. "Senin hediye dediğine ben lanet diyorum. Evet, tanrılara inanıyorum. Bizi değerli gölgelerinden izlediklerine inanıyorum. Ve onların ikinci, çıkarıcı ve tahtlarından bize eziyet etmeye niyetli piçler olduklarına inanıyorum."

Hayatımda hiç bir insanın tanrılardan bu kadar nefretle bahsettiğini duymamıştım. Böyle bir kötülük. Buna ne diyeceğimi bilemedim. Onlarla alay ederek belaya davetiye çıkarıyormuşuz gibi geliyordu.

"Bu sabah başka sorunuz var mı, Sparrow?"

Başımı salladım.

Kasabanın kenarından geçtik ve bizi Treow'a götürecek yola koyulduk. Bir gün. Katlanmak zorunda olduğum tek şey buydu. Sadece bir gün.

Dizginleri çekerek atı yoldan çıkardı. Bizi ormandan uzaklaştırıp tepeleri sivri ve beyaz örtülü bir dağ silsilesine doğru çevirdi. Altlarında bir nehir vadisi görünüyordu.

"Treow'a , değil mi?" "Hayır."

"Nereye gidiyoruz?"

"Ellder."

"Neden?" Eşyalarım ne olacak? Brielle ve Jocelyn ne olacak? "Her zaman bu kadar çok soru soracak mısın Cross?"

"Evet."

İç çekti. "Zavier."

Midem bulandı. Kocam Ellder'daydı. Ve ben de bakıcıma geri götürülüyordum.

"Pekâlâ." Bedenlerimiz arasında bir parça boşluk bırakmaya çalışarak uzun ve sert bir şekilde oturdum. Göğsümdeki batma hissinin beni aşağı çekmesine izin vermedim.

Bu en iyisiydi. Xavier'le birlikte olmalıydım. Daha sessiz yürüyüşlere, yalnız kalmaya ihtiyacımız vardı. Emin değildim ama Gardiyan'ın kalede kalmayacağını hissediyordum. Bir kez olsun duvarlarının arkasına kilitlenmemiştim, artık onun korumasına ihtiyacım yoktu. Bu da demek oluyordu ki bu yolculuktan sonra

muhtemelen yok olacak.

Güzel. Ortadan kaybolmasına ihtiyacım vardı. Haftalarca, aylarca uzaklara gitmesine ve bana kafamı, kalbimi tekrar yerine koymam için zaman vermesine. Onu zihnimden için.

Sürekli tartışırdık. Başımın belasıydı. Ne kadar çabuk giderse o kadar iyiydi.

Manzara boyunca at sürerken tek ses atın toynaklarıydı. Ashmore'u çevreleyen tepelerde bir aşağı bir yukarı akıp gidiyorduk, ta ki kasabanın kendisi bir anıdan ibaret kalana dek. Huzursuz gecem öğlene doğru beni yakaladı ve her birkaç dakikada bir esnememi gizledim.

"Dinlenmelisin." Bu, Muhafız'ın saatlerdir söylediği ilk sözdü.

"İyiyim," diye yalan söyledim, omuzlarımı çöktükleri yerden kaldırarak. "Eminim öylesindir."

Uzaktaki dağ eteklerine , ağaçlar dağların fonunda yavaşça uzadıkça gözlerimi açmaya zorladım. Birkaç dakikada bir önce sola, sonra sağa bakıyor, saklandıkları yerden çıkıp saldırabilecek canavarları arıyordum.

"Dünkü paket. Normal boyutta mı?" Ben sordum.

"Hayır. Daha büyüktü. Genellikle bariwolflar üç ya da dört kişilik sürüler halinde seyahat ederler."

Tanrım. Bu sürü iki katından fazlaydı. Onları bir kasabaya saldıracak kadar korkusuz yapan sayıları ?

Ashmore'daki insanlar Muhafız buralarda olduğu için şanslıydı. Bu bölgeyi o sürüden kurtardığı için. Ama bunu ona söylersem sadece alay edeceğini hissediyordum.

Sariah için kendimi suçlayabilirim ama o on yedi ölüm için de kendini suçluyordu.

Saatler uzadıkça göz kapaklarımdaki ağırlıkla mücadele etmek imkânsız hale geldi. Ta ki savaş nafile olana kadar.

Ta ki Turah'ta bir yerde, yanlış adama sarılıp uykuya dalana kadar.

Otuz İki

Odessa.

Babamın sesi beni bir kâbustan uyandırdı.

Taht odasındaydım, dizlerimin üzerindeydim. Mae'nin bıçağı boynumdaydı.

Beni öldürmesini emretmişti. Roslo'ya Allesaria hakkında hiçbir bilgi vermeden döndüğüm için cezam buydu. Mermer zeminde yanımda, açık boğazlarından kan sızan Brielle ve Jocelyn vardı.

Zihnimdeki görüntüyü silkeleyip ve etrafıma bakarken göz kırparak uyku sisini dağıttım.

Şafağın ilk ışıkları gökyüzünü renklendiriyordu. Bütün gece Gardiyan'ın göğsüne yaslanarak uyumuştum.

Bizi dik bir tepenin üzerinde durdurmuştu. Arkamda hareketsiz oturuyordu, atı da altında kıpırdamadan duruyordu.

Yanımda bir uçurum vardı, sivri kayaları azgın bir nehre düşüyordu. Su ilerlerken çarpıyordu ve bir an için gözlerimi kapatıp kendimi sadece dinlemeye bıraktım. Bu ses okyanus dalgalarıymış ve ben de Roslo'daki uçurumun kenarındaymışım gibi davrandım.

Manzarayı seyrederken göğsümde bir şeyler kıpırdadı. Bir merak duygusu. Barış.

Burası *benim* özel yerim olmayabilir ama burada o kadar çok güzellik ki hepsini anlamak zordu.

Nehrin diğer tarafında uçsuz bucaksız, sık ve yeşil bir orman vardı. Karla kaplı tertemiz zirveleriyle çivit rengi dağlarla aramızdaki boşluğu dolduruyordu. Renkler o kadar canlıydı ki, bir rüyaya adım atmak gibiydi.

"Küçük bir çocukken annem beni ilk kez buraya getirdi. Tek yapmak istediğim etrafta koşuşturmak ve çilek avlamak olmasına rağmen beni bir saat boyunca yanında oturttu. O zamanlar bu bana bir ceza gibi gelmişti. Şimdi ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Bu, büyüyene kadar değerini anlayamadığım derslerden biriydi."

Annesinden daha önce sadece bir kez bahsetmişti. Peki ya babası? Kardeşleri var mıydı?

Bu adamı tanımak ama hakkında hiçbir şey bilmemek tuhaf bir duyguydu.

İfadelerini biliyordum. Nasıl hareket ettiğini biliyordum. Öfkelendiğinde havanın nasıl dolduğunu ve yakın olduğunda alemin nasıl bulanıklaştığını biliyordum.

Halkına şiddetle sadıktı. Krallığını severdi. Güçlü ve kırılmazdı, ama bu sert dış görünüşünden yumuşaklık çıkabilirdi. Cathlin'e sarılma şeklinden. Evangeline'e davranışında. Atına gösterdiği şefkatten bile.

Ama annesinin hayatta olup olmadığını bilmiyordum. Ailesini, eğitimini ya da çocukluğunun geçtiği evi bilmiyordum. Bu güçlerle, bu yeteneklerle doğup doğmadığını bilmiyordum. Ya da kindar bir tanrı tarafından lanetlenmiş miydi?

Onu en iyi ihtimalle sadece bir tanıdık olarak görmem beni olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyordu.

Gardiyan uzaklara baktı, gözleri yeşilin farklı bir tonundaydı. Bu yeni bir renkti. Beni acımasızca kızdırmak istediğinde sayısız kez gördüğüm o canlı zümrüt rengi değildi. Hayır, bu derin bir avcı tonuydu.

Turan ormanlarının rengi.

"Çok güzel." Orman. O gözler.

Bakışlarını indirdi, benimkilerle buluştu.

Hâlâ ona sarılmıştım, uykumda omuzlarıma doladığı koluna doğru kaymıştım. Hareket etmeliydim. Düzgün oturmalıydım. Bu attan inip aramıza biraz mesafe koymalıyım.

Ama kendime bile itiraf etmekten korktuğum gerçek, taşınmak istemediğimdi.

Beni bu eyerden atmadığı sürece hiçbir yere gidemezdim.

İfadesi açık ve korunaksızdı. Tamamen tüketiyordu. Bu Turan sahnesinden bile daha muhteşemdi. Benim onun gözlerini aradığım gibi o da benim gözlerimi aradı. Cevaplar için. Kurtuluş için. Merhamet.

bir bağ vardı. Koptuğunda

Tanrılar bizi kurtarsın.

Beni sahiplenen adam için neden böyle hissedemiyordum?

Ağzlarımız çok yakındı. Tek yapmamız gereken bir kaymaydı ve . Birbirimize çarpacaktık ve şok dalgaları ikimizi de yok edecekti.

Kötü bir şey söylemesine ihtiyacım vardı. Sinirimi bozmasına. Kalbimi kırmasına. Beni öyle bir incitmeliydi ki onu asla affetmemeliydim.

"Senden nefret ediyorum."

Bu anı bozmalıydı. Bu onu . Ama o

sanki seyredilecek bir şeymişim gibi bana baktı. El üstünde tutulacak bir şey. Korunacak bir şey.

"Evet, biliyorsun," dedi. "Sakın unutma." "Asla."

Gardiyan gibi bir adamı unutmak diye bir şey yoktu. Benim için öyle değil. Yine de Ellder'a ulaştığımızda deneyecektim. "Gitmeliyiz."

Başımı salladım, dik oturdum. Sonra uçuşumun ötesine son bir kez baktım. "Beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim."

"ederim, kraliçem."

Uzun yolculuğun geri kalanında hiç konuşmadık; kuru meyve, kuruyemiş ve et yerken, mataradan su içerken bile.

Ormanın içinden geçen patika sıkıldı. Yakın zamandaki bir fırtınanın yağmuru dallara yapışmıştı ve ne zaman bir dal elbiseme değse, su kumaşın içine işliyordu. Gece çöküyordu ve ağaçların altında önümdeki dar patikayı görmek zorlaşıyordu. Ormanda bir yerlerden gelen bir uluma sesi beni gerdi.

Gardiyan hiç irkilmedi bile.

Kaleye vardığımızda ıslanmış ve üşümüşüm. Bir yanım burada olmaktan memnundu. Bu attan indiğim için. Diğer yanım ise bu yolculuğun bitmesine hazır değildi.

Kalenin duvarlarına monte edilmiş meşaleler karanlığa karşı ısıllı ısıllı yanıyordu. Duvarlar çevredeki ağaçlar kadar uzun duruyor, hiçbir canavarın tırmanamayacağı kadar yükseliyordu. Her biri pürüzsüz bir barikat oluşturmak için kabuklarından sıyrılmış yüzlerce ve yüzlerce kütük vardı. O kadar uzanıyordu ki karanlıkta iki tarafın da nerede bittiğini göremiyordum.

Muhafız atını kapıların dışında durdurdu ve iki parmağını dudaklarına götürerek Treow'da duyduklarımın farklı, keskin bir ısıllık çaldı.

"Kapıları açın!" diye bağırdı bir adam yukarıdaki surlardan.

Adamlar ağır ahşabı çekerek açarken menteşeler inledi ve içeri girmemiz için çift kapı gibi sallandı. Eşiği geçer geçmez askerler bizi içeri kapattı.

Avlu, küçük leğenlerde yanan ateşlerle alev alevdi.

Muhafız'a benzeyen boz deri giysili adamların hepsi durduğumuzda başlarını salladı ve eğdi. Fısıltılar havayı doldururken

Attan indi.

Bu Guardian. O

burada.

The Guardian. The Guardian. The Guardian.

Ellder'e sık sık gelmiyor muydu? Kocaman gözler ve açık bakışlar sorumu yanıtladı.

Genç bir çocuk koşarak geldi ve atın dizginlerini eline aldı.

Gardiyan, "Bol su ve yiyecek aldığından emin olun," dedi. "Diğer atlarla aynı ahır paylaşmaktan hoşlanmıyor."

"Onu kendi yerine koyacağım, efendim."

"Güzel." Çocuğu omzundan alkışladı, sonra yanıma geldi ve bana yardım etmek için elini uzattı.

Eyerden zarifçe kaymaya çalıştım ama dünkü düşüşten ve ata binerek geçirdiğim bir günden sonra bacaklarım işbirliği yapmadı. Yan yatarken göğsüne çarptım.

Beni belimden yakaladı ve yere bıraktı, dengemi bulana kadar bir süre beni tuttu. Sonra, o heybelerini açarken ben de eteklerimi düzelttim ve çantamın kayışını ayarladım, etrafımızdaki insanlar bakmaya ve fısıldaşmaya devam ederken ellerimi meşgul ettim.

Kim o?

Onu tanıyor musun?

Guardian'ın yanındaki kim?

Heybesini omzuna attı, sonra bir eliyle bileğimi kavradı ve avludan çıkıp surların içindeki kasabayı ikiye bölen bir yola doğru yürürken beni de yanına çekti.

Sokaklar Ashmore'daki gibi düz çizgiler ve düzenli sıralar halinde düzenlenmişti. Ancak her şeridin ortasında delikler vardı, belim kadar geniş ve boyum kadar derin görünen delikler.

"Bunlar ne?" Ben sordum.

"Göç için. Her birine ahşap çiviler koyuyoruz, sokakları kalabalıklaştırıyoruz, böylece bir crux'un inmesi zorlaşıyor. Kazıldıktan sonra işçiler çivileri çakmaya başlayacak. Tıpkı dış duvarlar gibi boyları kadar derine gömülecekler."

"Ah." Canavarlar için bir başka caydırıcı unsur. Turanlıların kendilerini korumalarının bir başka yolu.

Binaların hepsinin çatısı ahşaptı, ancak bazılarında metal çiviler her açıdan yukarıya doğru çıkıyordu, muhtemelen başka önlemler de vardı.

doruk noktası. Pencereleden altın rengi ışık sızıyordu ama o kadar hızlı hareket ettik ki içeriyi görme şansım olmadı.

"Yarın keşfe çıkabilirsiniz," dedi. "Kalenin duvarları içinde kalmayı başarabilir misin?"

Bu sözü veremezdim. Yalan söylemek istemedim.

Bu yüzden Xavier'in taktiğini çaldım ve sessiz kaldım.

Gardiyan nefesinin altında homurdandı.

Sonunda ana yola sapmadan önce üç ara sokaktan geçtik.

Bizi kare cepheli geniş bir eve doğru götürürken bileğimi bırakmadı. Basit bir binaydı ve yanından geçtiğimiz diğerleri gibi dış cephesi zengin, kızıl tahtalarla kaplıydı. Her pencere karanlıktı, ev ya boştu ya da uykudaydı. İkinci kat boyunca bir yürüyüş yolu uzanıyordu.

Turah'taki evler gösteriş için değil, işlev için inşa edilmiş gibi görünüyordu. Bu evle ilgili abartılı olan tek şey ön kapısıydı.

Ahşap yüzüne bir kurt oyması işlenmişti. Turan amblemi. Burası Xavier'in eviydi.

Gardiyan bileğimi bırakarak beni binanın köşesinden kıvrılan ve yürüyüş yoluna çıkan bir merdivene götürdü.

Tırmanırken elimi korkuluktan ayırmadım, kalbim her basamakta boğazıma düğümleniyordu. Xavier burada mıydı? Burası onun odası mıydı? Kocamın yatak odasına mı götürülüyordum?

Gardiyan'ın botları yürüyüş yolunun tahtaları üzerinde gümbürdüyor, tek kapıya doğru yürüyüp tokmağı çevirirken ritmi çarpan kalbimin ritmiyle eşleşiyordu.

O içeri girip önce bir fener, sonra bir tane daha yakarken ben dışarıda kaldım, elim hâlâ parmaklıklara yapışmıştı. Eğer Xavier içeride olsaydı, Gardiyan öylece içeri dalmazdı. Bu yüzden elimi korkuluktan çektim ve kapıdan içeri girdim.

Özel bir süite benziyordu. Oturma odasında şömineyi çevreleyen iki kahverengi deri sandalye vardı. Bordo, çikolata ve çam yeşili gibi koyu renklerle dokunmuş bir halının üzerinde oturuyorlardı.

Muhafız ocağın yanına çömelmiş, ateş yakmak için çakmaktaşından bir kutuya vuruyordu.

Oturma alanının ötesinde, açık bir kapı aralığında, kalın, boz renkli bir yorgan ve pelüş yastıklarla kaplı büyük bir yatak duruyordu. Ve duvarın karşısında, kapakları açık, düzgün sıralar halinde dizilmiş sandıklar vardı. Çoğunda elbiselerim vardı. Bir tanesinin üstünde saç boyamın olduğu cam bir kavanoz vardı.

Onları ne zaman göndermişti?

"Treow'a geri , değil mi?"

"Hayır." Ateş çıtırdayarak canlandı ve avuçlarını temizleyerek ayağa kalktı.

O küçük ağaç evi şimdiden özlediğim için kalbim sıkıştı. "Peki ya Brielle ve Jocelyn?"

"Şimdilik kampta kalacaklar."

Ashmore'a verdiğim ceza bu muydu? Sorun çıkarırken yakalanan çocuklar gibi ayrı tutulacak mıydık?

"Biraz dinlen," dedi ve yanımdan geçip kapıya doğru yürüdü.

"Gardiyan." Bileğini kavradım, ön koluna oturan deri kelepçeyi sıkıca tuttum.

Elini yumruk yaptı ama çekmedi. "Ne?" "I..."

Bilmiyorum.

Yalnız kalmaya hazır değildim.

Gitmesine hazır değildim.

O kapıdan dışarı adımını attığında, gitmesine izin vermek zorunda kalacaktım. Ve ben hazır değildim.

Boştaki eli tam da dün meyhanenin dışında beni tuttuğu yere, koluma dokundu ve yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim."

"Bana zarar vermedin." Evet, bugün hassas bir gündü. Tüm vücudum ağrıyordu.

Ama hiç iz yoktu. Tutuşundan kaynaklanan çürükler yok.

"Belki de değil." Yeşil gözlerindeki hüznün kalbimi parçaladı. "Ama yapabilirdim."

Dün gece yüzden mi sarhoş olmuştu? Kontrolünü kaybettiği için mi? Çünkü onun öfkesinin kurbanı olabilirdim?

Bakışları, köprüsündeki çilleri sayar gibi burnuma kaydı. Elini şakağımdaki bir kıvrıma götürdü ve parmak ucuyla sarmalın izini sürdü. "Kim olduğunu saklamak zorunda değilsin Cross. Burada değil."

Turah'ta

olmaz.

Onunla olmaz.

Gardiyan bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Ama sonra fikrini değiştirmiş olmalı. Elimden kurtuldu ve ben daha gözümü kırpamadan gecenin içinde kayboldu.

Nefes almak, gözlerimi kapatmak ve havada kalan kokusunun tadını çıkarmak için kendime birkaç dakika verdim. Sabaha kadar gitmiş olacaktı.

Ve tahmin etmem gerekirse, o da öyle.

En iyisi buydu. daha iyiydi. Bu yalanları tekrarlardım ve

bavullarımı açarken tekrar tekrar. Bu yeni eve yerleşirken.

Saç boyası kavanozumu yatak odasının penceresinden dışarı boşaltırken.

Otuz Üç

Ön kapımın çalınması gerçek bir vuruş değil, sürekli bir musluk sesiydi.

"Geliyorum!" Yatak odamdan çıkarken güldüm. Kapı çalmaya devam etti.

Ve onunla birlikte günüm başlayacaktı. Tıpkı Ellder'a geldiğimden beri geçen hafta her sabah olduğu gibi.

Kapıyı açtığım anda ziyaretçim hızla içeri girdi ve kendini bir sandalyeye atmak için oturma odasına koştu.

"Günaydın, Evie."

Koyu renk saçlarını yüzünden uzaklaştırırken kıkırdadı. "Saklambaç oynamak ister misin?"

"Dünden sonra mı? Biraz bile değil," dedim ve kapıyı kapattım.

Oyun için belirlediğimiz kurallara uymak kolay olmalıydı. Ben elliye kadar sayarken o benim odamda ya da onun evinde herhangi bir yere saklanabilirdi. Ancak üçüncü oyunumuz sırasında kuralları değiştirmiş ve bir yavru kediyle oynamak için bahçeye kaçmıştı. Neredeyse bir saatimi onu aramakla geçirmiş, evin altını üstüne getirmiştım. Sonra panik atak geçirdim çünkü Xavier'in çocuğunu kaybetmiştim.

Luella'ya çılgınca Evangeline'i kaybettiğimi söylediğimde kaşlarını çatmış ve aramama yardım etmişti. Onu on dakika sonra havuç sıralarının arasında beş top beyaz-gri kürküyle otururken bulmuştuk.

Bir daha asla saklambaç oynamayacaktım.

"O zaman ne yapacağız?" Bacaklarını tekmeledi, botları sandalyenin kenarına çarptı.

"Keşfetsek nasıl olur?"

Daha dik oturdu. "Nereyi keşfedeceğiz?"

"Bilmiyorum." Omuz silktim. "Ellder. Belki bana etrafı gösterebilirsin."

Bir haftayı dünyadan saklanarak geçirdim, ya bu süitte ya da Xavier'in birinci kattaki odalarında. Saklanmak.

Ve kendimi cezalandırıyorum.

Ashmore için. Brielle ve Jocelyn'i terk ettiği için. Gardiyan için. Her sabah Evie ziyarete gelirdi. İlk gün, Luella da

merhaba demek için. Evie kendisini süite davet ettikten sonra, beni de en yeni oyun arkadaşı olmaya davet etti.

Luella her sabah kendine birkaç saat ayırmaktan rahatsız olmuyor gibiydi ve Roslo'da yaşarken Arthy'nin kucaklamalarına ihtiyaç duyduğum gibi Evie'nin kapıyı çalmasına ihtiyaç duyuyordum. Kalbimdeki boşluğu dolduruyordu, her zaman ailemi sakladığım yeri.

Bu kızın gülümsemesi günümün en güzel parçası haline gelmişti.

Öğle yemeği ve öğleden sonraki dersler için onu Luella'ya geri götürmek en kötüsüydü.

Yapacak başka bir şeyim olmadığından, üst kattaki süite sıvıştım. Cathlin'in kitabını okur, alıştırma yapar ve günlüğüme bir Turan haritası çizerdim. İşim bittiğinde tavana bakar ve hatalarım üzerinde düşünürdüm.

Acıma partisi sona ermişti. Henüz kalede nereye ait olduğumdan tam olarak emin değildim. Bunu öğrenmenin zamanı gelmişti; içimde bir süre Ellder'de kalacağıma dair bir his vardı. "Hadi gidelim." Evie sandalyeden atladı ve kapıya doğru koştu, geçerken elimi tuttu. Sonra beni dışarıya, yürüyüş yoluna çekti.

merdivenlere.

Gardiyan'ın beni buraya getirdiği gece hava çok karanlık olduğu için Xavier'in evinin büyüklüğünü anlayamamıştım. Neredeyse bütün bir bloğu kaplıyordu. Evin büyük bir kısmı Evangeline ve Luella'ya ayrılmıştı. Ama aynı zamanda mutfak, çamaşırhane, Evie'nin dadısı ve diğer personel için de odalar vardı.

Üst kattaki süitimde ihtiyacım olandan daha fazla oda vardı. Oturma odam ve yemek alanım vardı. Yatak odam ve bir de yedek yatak odası vardı. Küveti doldurmak için bir sürahi pompasıyla tamamlanmış bir tuvalet bile vardı. Su sıcak değildi ama birkaç fokurdayan çaydanlık eklediğimde harika oluyordu.

Ama bu süitin en sevdiğim yanı özel balkonuydu. İkinci kattaki tüneğimden Ellder'i ortadan ikiye bölen ana yolu görebiliyor ve insanların gelip gidişini izleyebiliyordum.

Caddenin karşısında bir fırın vardı ve sahibi her sabah karısına merkezdeki pazardan taze çiçekler getiriyordu. Köşedeki kafede genç bir kız çalışıyordu ve şimdiye kadar beni izlediğini fark eden tek kişi o gibi görünüyordu. Beni dışarıda otururken görürse, bana küçük bir el sallardı, ben de ona el sallardım.

Her öğleden sonra genç bir adam bir yığın kâğıdı binadan binaya taşırdı. Ellder'in bir gazetecisi vardı. Sadece kale haberlerini basardı ama gazete kapıma geldiğinde her kelimesini yutardım.

Askerler sokaklarda bir aşağı bir yukarı dolaşüyor, başlarını sallayarak selam veriyorlardı.

Avluya gidip gelirken yanlarından geçiyorlardı. Anlayabildiğim kadarıyla, duvardaki vardiyaları günde üç kez değişiyordu.

Her gün sokaklar boyunca uçları sivri ve keskin daha fazla tahta çivi yerleştiriliyordu.

Ellder, tüccarlara ve tacirlere ev sahipliği yapıyordu. Öğretmenler ve hemşireler. Her yaştan çocuğu olan aileler. Ve o devasa duvar ve askerleri hepsini güvende tutuyordu.

Evie'yi güvende tuttu.

Her şeyden ama kendi yarattığı sorunlardan.

Beş gün önce, Luella'nın dikkatli gözlerinden kaçıp evin mutfağına gizlice girmiş ve her zamanki öğle yemeği yerine yemek için bir avuç tart çalmıştı. Bütün yatağını hasta etmişti.

Ondan sonraki gün, "yanlışlıkla" gardırobuna çiçekler çizmişti. Ondan sonraki gün, Luella'nın makyaj masasından bir kutu allık "ödünç almış" ve yanaklarına bulaştırmıştı.

Bir insana hiç bu kadar çabuk aşık olmamıştım.

Buraya terk edilmenin acısını biraz hafifletti. O da burada terk edilmişti.

Zavier, kızını Treow'dan buraya taşıdıktan kısa bir süre sonra Ellder'den ayrılmıştı. Gardiyan da beni odama teslim ettiği gece ayrılmıştı.

"Luella'ya keşfe çıkacağımızı söyleyelim mi?" Oymalı ön kapıya el salladım.

"Orada değil. Zindanda işi bitene kadar seninle kalmam için bana söz verdirdi."

"Uh... Ellder'in zindanları mı var?" Luella neden zindanları ziyaret etsin ki?

Quentis'te suçlular Evon Vadisi'ne yakın bir kampta tutuluyordu, ancak kışlada Banner'ın askerlerinin onları kampa nakledilmeden önce tutabilecekleri hücreler vardı.

Sanırım Turah'ta suçlular kale zindanlarında tutuluyordu.

"Evet ve tüyler ürpertici." Evie'nin yüzü . "Hadi oraya gidelim." "Kesinlikle olmaz."

"Neden olmasın?" Gülümsemesi surat asmaya dönüştü. Çok sevimliydi. Çok sevimli. Bu somurtmayı bir kılıç gibi kullanıyordu. "Bütün bu kitaplar, parşömenler ve garip şeyler var. Luella onlara ıvır zıvır diyor."

"Bir dakika. Zindanlarda kitap mı var?"

"Evet." Başını salladı ve kulağıma fısıldayabilmek için beni kendine çekti.

"O benim bunu bildiğimi bilmiyor ama ben biliyorum."

Luella, Ramsey'in askerleri kitaplarını yakamasın diye onları saklıyor olmalı.

"Göster bana."

"Evet!" Evie bir kolunu havaya kaldırdı, sonra da caddeye doğru fırladı.

"Hey, bekle." Güldüm, o ana yola doğru koşarken ben de ona yetişmek için koştum.

Evangeline arada bir omzunun üzerinden kontrol ederek hâlâ arkasında olduğumdan emin oluyordu. Her seferinde gülümsemesi genişliyor, parlak gözleri ışıltıyor, mavi yıldız patlamaları gökyüzü kadar cesur görünüyordu. Mavi, Ozarth'ın topraklarındaki göz rengi.

Bir veliaht prens olan Xavier neden çocuğunun Turan topraklarında doğmasını sağlamadı ki yeşil yıldız patlamaları olsun? Belki de annesi Ozarth'ta doğması için ısrar etmişti.

Eğer bir gün Xavier ve benim çocuklarımız olursa, Evie bu karışıma nasıl dahil olacaktı? Xavier onun kraliyet hayatının bir parçası olmasını istemedi. Ama bir noktada, bir varis üretmemiz beklenirdi. Bütün çocuklarını saklayacak mıydı?

Yoksa sadece kızları mı?

Zihnimde bir tarafı sorular, diğer tarafı cevaplar olan bir dizi terazi varmış gibi hissettim. Soru tarafı o kadar ağırdı ki taşıyorlardı. Cevap tarafı ise bomboştu.

Ve bu kalede kilitli kalarak pek bir şey öğrenemeyeceğime dair içimde bir his vardı.

Cathlin'in söz verdiği gibi, Ellder dağlara karşı inşa edilmişti. Uçurumlar önümüzde pürüzsüz, gri kaya tabakaları halinde yükseliyordu. Bana toprakta uyuduğumuz ve neredeyse bir bozkurt tarafından saldırıya uğradığımız ikinci kamp alanını hatırlattı.

Kayalıklara tırmanmak, Ellder'dan çıkmak mümkün olabilirdi ama kesinlikle denemek istemiyordum. O kayalıklardan düşmek hızlı bir ölüm anlamına gelirdi.

Ön kapıdan çıkmaya çalışmamıştım. Gardiyanların bana izin vereceğinden şüpheliydim.

Belki bu zindanlar işe yarar.

Evie yavaşlayarak yürümeye başladı ve ben ona yetişene kadar bekledi. Sonra elimi tuttu, ana yolun ortasından aşağıya doğru yürürken elimi tuttu, binaları, evleri ve aralarına dikilmiş ağaçları ve küçük bahçeleri inceledi.

Kışlalar Ellder'in kalbinde, dağlardan kale duvarına kadar olan yolun yaklaşık yarısında başlıyordu. Birimler düzgün, tek tip sıralar halinde dizilmiş basit kulübelardı. Eğer Banner'ın Quentis'teki askerlerinin kışlarına benziyorlarsa, bir yatak odası ve banyodan daha fazlası olamazlardı. Yemekler muhtemelen askerler için ortak bir salonda servis ediliyordu.

Evie beni dağa kadar götürdü, sonra döndü ve kayalıklar boyunca yürüdü, diğer eli sürekli kayaları gıdıklamak için uzanıyordu.

İleride, ahşap duvar taşla buluştu. Kütükler yüzeye uyacak şekilde oyulmuş ve kalıplanmış gibi görünüyordu, sıkışmak için en ufak bir boşluk bırakmıyor, Ellder'a giriş ve çıkış için tek yolu izlenen kapılar haline getiriyordu.

Evie yavaşladı ve bir an için kaybolmuş olabileceğini düşündüm. Ama sonra kayada bir açıklık belirdi, öyle bir açığa sahipti ki tam önünde durmadığınız sürece burada olduğunu asla anlayamazdınız.

"Zindanlar bir mağara mı?" Ona sordum.

"Evet. Sana ürkütücü olduğunu söylemişim." Hiç tereddüt etmeden içeri girdi, ben de gözlerimin alışması için bir an vererek onu karanlığa kadar takip ettim. "Hadi, Dess."

Elini benimkinin içine soktu ve sıkıca tuttu.

Birkaç gece önce Luella beni onlarla birlikte ana evde yemek yemeye davet etmişti ve Evie tüm yemek boyunca konuşmuş, sadece Luella ona gözleme ve tavuğunun soğuduğunu hatırlattığında yemek yemişti.

Bana bir lakabım olup olmadığını sormuştu, ben de babamın çok az kullandığı bu ismi ona vermişim. Evie o zamandan beri bana Dess'ten başka bir şey demedi.

Eğimli zemin boyunca yürüdük ve tünelin derinliklerine doğru indik. Kayalar pürüzsüzdü, ara sıra attığımız adımlar bizi daha da alçaltıyordu. Tavan hayal ettiğimden daha uzundu, ayak parmaklarımın ucuyla bile ulaşabileceğimden daha yukarıdaydı. Dışarıdan gelen ışık çok hızlı azalıyordu.

"Evie, belki de çok karanlık olmadan geri dönmeliyiz."

"Hayır, devam et."

Israrından kısa bir süre sonra ileride turuncu bir parıltı belirdi. Duvardaki bir kancaya asılı bir fenerin yanından geçene kadar büyüdükçe büyüdü. Yanında boş bir hücre vardı. Demir parmaklıkları kayaya sabitlenmişti ama kapısı açıktı ve kilitlenmemişti.

Tutsaksız zindanlar.

"Kötü adamlar yan kapıdaki hapishaneye gidiyor," dedi düşüncelerimi okuyarak. "Oraya gidemem."

"Hayır, yapamazsın."

"Burası artık Luella'nın gizli yeri." Mürebbiyesine yakalanmaktan korkuyormuş gibi sesini alçalttı. "Burası onun özel kitaplarını sakladığı yer."

Kalbim yerinden fırladı. Peki o özel kitaplarda tam olarak ne vardı? Umarım Evie için sadece okuyucu ve ders kitaplarından fazlası vardır.

Tüneller nemliydi, uzaktan şırıl şırıl su sesleri geliyordu. Kitapları saklamak için tercih edeceğim bir yer değildi ama kralın emriyle kitap yakmakla görevlendirilmiş bir asker olsaydım kitap *aramayı* düşüneceğim son yerdi.

Bir fenerin ışığından diğerine geçerek yürümeye devam ettik, ta ki Evie parmağını dudaklarına bastırıp parmak uçlarında yürümeye başlayana kadar. Bir sonraki hücreye geldiğimizde yavaşladı ve parmaklıkların arkasını işaret etti.

İçeride raflar yoktu, sadece üst üste yığılmış nesnelerle kitap yığınları vardı. Tanrıların oyma figürleri vardı. Çeşitli amblemleri olan madalyonlar. Evie'nin söz verdiği gibi biblolar.

Beni bir sonraki hücreye doğru çekerken elini başparmağıma doladı. Bir öncekinde olduğu gibi raflar yoktu ama boş bir karyola arka duvara yaslanmıştı ve üzerinde yığınla rulo yapılmış parşömenler vardı.

Lütfen bunlardan biri harita olsun.

Hepsini gözden geçirmek için bir güne ihtiyacım var. Evie olmadan geri dönmek zorundaydım. Luella burada değilken. Ama bir haftadır ilk kez bir umut kıvılcımı canlandı.

Belki de Ellder'in duvarlarının ardına hapsolmuş olsam bile, her şeye rağmen bilgi bulma şansım vardı.

Evie çekmeye devam etti ve ben de hepsi boş olan üç hücreyi daha geçtim. Yerde, ağlayan kayanın oluşturduğu su birikintileri vardı.

Tünel hücre hücre devam etti, ancak biz daha devam edemeden bir boğaz temizlendi.

Evie ve ben arkamıza döndüğümüzde bir kadının arkamızda olduğunu görünce nefes nefese kaldık. "Burada ne yapıyorsun Evangeline?" Luella sordu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Luella.

Odessa ile saklambaç oynuyorduk."

"Bu benim hatam," dedim. "Bugün Ellder'i biraz keşfetmek istedim. Özür dilerim." "Ve sen de zindanları mı seçtin?" Luella, Margot'ya bir koşu verebilirdi.

Parayı solduran bakışlara.

Evie'nin gövdesi çöktü. "Özür dilerim."

Luella başını salladı ama bıkkın bir kahkaha attı. "Ne kadar zamandır

zindanları biliyor muydun?" Evie

omuz silktili. "Bilmiyorum."

"Sanırım eninde sonunda beni buraya kadar takip edeceğini tahmin etmeliydim." "Bu başımın belada olduğu anlamına mı geliyor?" diye sordu Evie. "Yoksa başın belada değil mi?"

"Başın belada değil." Luella onun önünde çömeldi ve bir tutam siyah saç kızın kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ama buraya bir yetişkin olmadan gelmeni istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı." Evie ona emin bir şekilde başını salladı. "Keşfe devam edebilir miyiz?"

"Keşfetmeye bayılırım." Luella'nın arkasından gelen kadın sesi tanıdıktı.

"Cathlin." Yolumuzda yürürken gülümsedim, kestane rengi gözleri fenerin ışığında dans ediyordu.

"Merhaba canım." Bana sıkıca sarıldı, sonra eğilip Evie'nin saçlarına bir öpücük kondurdu. "Canım benim. Bugün Luella'ya eziyet mi ediyordun?"

"Her zamankinden fazla değil." Luella ayağa kalktı ve Cathlin'i tepeden tırnağa gözden geçirdi. Kütüphanecinin yara almadığını görünce rahatlayan bakışları yumuşadı.

"Koleksiyonunuza ekleyeceğim birkaç şey var." Cathlin omzuna astığı çantayı açarak deri ciltli üç kitap çıkardı. Onları Luella'ya uzattı, sonra da çabucak kucakladı. "Merhaba dostum."

"Merhaba," dedi Luella. "Burada ve güvende olmana sevindim. Ashmore'a olanları duydum. Saldırı dışında, nasıl geçti?"

Cathlin'in sevgilisini mi kastediyor?

"Bunu sana sonra anlatırım." Cathlin elini omzuma koydu. "Sana verdiğim kitabı okudun mu?"

"Yaptım. Teşekkür ederim. İnanılmaz derecede yardımcı oldu."

Kitapta anlatılan Turan geleneklerinden bazılarını burada geçirdiğim süre içinde öğrenmiştim. Zırh ya da giysi yapımında kullanılmak üzere canavarlardan alınan çeşitli deriler. Kampların ve kasabaların korunmak için doğal bariyerler içine inşa edilme şekli. Posta dağıtan midilli sürücüleri.

Ama bunun dışında, kitap bir bilgi hazinesiydi. Turan ekonomisinin kereste üretimine bağlı olduğunu biliyordum ama demircilerinin ve demirhanelerinin Calandra'nın en iyileri olduğunu fark etmemiştim. Ozarth ile paylaştıkları sınırdan ithal ettikleri ham metal sadece silahlar için değil, balta ve testere gibi aletler için de kullanılıyordu. Erken yaşta ata binmeyi öğrendikleri için mükemmel at binicileriydiler. Genç yetişkinler genellikle reşit olduklarında ava çıkar, bir geçiş töreni olarak bir bariwolf ya da tarkin öldürürlerdi. Kadınlar da erkekler gibi savaşmak ve silah kullanmak için eğitilirdi.

silahları da.

"Eğer bu kitabı bitirdiysen, sana diğerlerini bulalım." Cathlin beni yakındaki bir hücreye soktu, parmaklarını kitap sırtlarında gezdirirken belinden eğildi.

O hücreden ve bir sonraki hücreden çıktığımızda, okumak için beş kitaplık bir yığınım vardı. Calandran tarihi hakkında birkaç tane seçmişti. Bir diğeri Turah'taki hayvanlar ve canavarlar üzerine. Ve Crux ve göçleri hakkında bildiklerimiz üzerine bir kitap.

Beşi arasında en ince olanıydı.

"Bir tane daha," dedi Cathlin, raftan kapağına uygun bir deri kayış sarılmış kırmızı bir kitap aldı. "Bu eski efsaneler ve mitlerle dolu. Ve içinde benim en sevdiğim efsane var."

"O da ne?" Ben sordum.

"Ufkun ötesine yelken açan Sora adında bir kadın hakkında. Yüz yıllığına gitmiş ama Calandra'ya döndüğünde yanında diyarımızın daha önce hiç görmediği yaratıklar ve hayvanlar getirmiş. Bazıları canavarlarımızın buradan geldiğine inanıyor. Yeni tanrılar değil, daha önce hiç bilmediğimiz bir tanrı. Diğerlerinden daha güçlü bir tanrı. Bu beni hep meraklandırmıştır. Dışarıda başka ne hikayeler var? Ya bazıları doğruysa? Ya çok fazla kitap yaktıysak?"

İçimde Sekiz'i imzalamak için karşı konulmaz bir istek vardı.

Bu sadece bir hikâyeydi, ama sanki bu tartışmamız gereken bir konu değilmiş gibi bir korku kaburgalarımı sızlattı. Sanki tanrıların gözünden düşüyormuşuz gibi.

Bir yanım bu kitabı geride bırakmak, tamamen atlamak istiyordu. Diğeri ise başka neler içerebileceğini merak ediyordu.

Bu kitapta Yediler Zinciri'yle ilgili bir hikâye var mıydı? Turanlılar gelin ödülünü alabileceklerini böyle mi öğrenmişlerdi? Xavier bu kitabı okumuş muydu?

"Bayılacaksınız. Çok seversin." Cathlin benim için çektiği yığına baktı ve abartılı bir şekilde kaşlarını çattı. "Kendimi fazla kaptırmış olabilirim. Kral bu gizli yeri henüz keşfetmedi. Keşfettiğinde bunların hepsinin gideceğinden eminim. Şansımız varken hepsini özümsemek bir bakıma aciliyet arz ediyor."

"Neden kitapları yakıyor?" Ben sordum.

"Odessa?" Luella yanımda belirdi, elini usulca bileğime koydu. "Evie'ye eve kadar eşlik eder misin? Odasına koymak için ceplerini ıvır zıvırla doldurdu. Korkarım daha fazla kalırsa,

hepsini geri taşıyamayız. Fenerleri söndürüp hemen arkanızda olacağım."

Kral Ramsey'in kitapları neden yaktığına dair doğru bir cevap almak için çok fazla.

"Elbette." İki kadına da gülümsedim, sonra Evangeline'i aramak için tünelden aşağı indim ve onu parşömenlerin olduğu hücrede buldum.

Sade elbisesinin cepleri doluydu. Parmaklıkların önünde durmuş, parmağını dudaklarına götürerek koridorun sonundaki Luella'yı işaret ediyordu.

Bu kız. Benim olabileceğimden çok daha iyi bir casustu.

Sırtımı onun yanındaki duvara dayayarak ahıra girdim. Sonra sahiplerinin fark ettiğinden çok daha uzaklara taşınan fısıltı seslerini dinledim.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Luella tısladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana naz yapma, Cathlin. Seni hayatım boyunca tanıdım. Bir şeylerin peşindesin."

"Onlar kitap, Lu. O zavallı kıza okuyacak bir şeyler veriyorum. Hepsi bu."

"Hepsi bu kadar mı? Burada olması gereken son kişi o," diye hırladı Luella. "Evie'nin beni takip edeceğini bilmeliydim. O kız."

Cathlin, "Annesine çok fazla benziyor," dedi.

Luella içini çekti. "Eğer öğrenirse, bunun bedelini çok ağır öder. Ve ben yeterince ödedim."

O. Ramsey'i mi kastetti? Yoksa Xavier'i mi? Xavier kızının burada olduğunu öğrenirse Luella cezalandırılır mıydı?

Sesleri, konuşmalarının geri kalanını anlayamayacak kadar kısıldı.

Evie de kulak misafirliğimizin sona erdiğini anlamış olmalıydı çünkü boştaki elimi tuttu ve beni hücreden dışarı çıkardı.

Tünellerden çıkıp gün ışığına doğru yürüdük ama ben karanlıkta da kalabilirdim. Bugünlerde orada sıkışıp kalmış gibiydim.

Sürekli sorgulama. Sürekli tahmin. Kral ve bu kitaplar hakkında. Xavier ve Gardiyan hakkında. Lyssa ve "hasta" canavarlar hakkında.

Mağaranın girişinde Evie yalnız olduğumuzdan emin olmak için kayalıkların arkasına baktı. Sonra en yakın baraka sırasına doğru ilerledi ve sanki sabah gezintisine çıkmışız gibi rahat bir tempoda yürümeye başladı.

Evet, o küçük bir casustu.

"Yavru kedilerle oynamak ister misin?" diye sordu kitapları bırakmak için odama geri döndüğümüzde.

"Peki ya derslerin?" Dilini dışarı çıkardı.

Luella burada değildi, neden olmasın? "Yavru kediler o ."

"Tamam," dedi parlak bir sesle.

Kız sadece dört yaşındaydı ve okuma yazma biliyordu. Xavier onun bir prenses olmasını istemiyor olabilirdi ama yine de onu buna hazırlıyordu. Mae ve ben de onun yaşındayken aynı katı yapıda dersler almıştık.

Bahçeye vardığımızda Evie doğruca yavru kedilerin uyuduğu ağıla gitti. Her birini kucakladı, sonra yere uzandı ve ceplerinden ıvır zıvır çıkarmaya başladı.

"Bu Ferious." Fesat Tanrısı'nın başının altın heykelciği güneşte parlıyordu. "O benim en sevdiğim tanrı."

"Bu beni neden şaşırtmıyor?" Mırıldandım. "Favori bir tanrınız olmaması gerekiyor."

Omuz silkti ve heykelciğin kel kafasını öptü. "Babam öyle diyor."

"Ve belki bir gün beni dinlersin." Bariton sesi ikimizi de ürküttü.

"Baba?" Evie'nin dikkati Xavier'in dudaklarında bir gülümsemeyle durduğu kapı aralığına kaydı. "Baba!"

Ona doğru koşarken neredeyse ayağı takılıyordu ama adam onu yere düşmeden yakaladı ve vücuduna sarılarak onu kucakladı.

"Seni çok özledim." Saçlarını öptü ve onu göğsüne bastırdı. "Merhaba, Odessa."

"Merhaba, Xavier."

Kocamı gördüğüme, onun burada ve güvende olduğunu bildiğime sevinmeliydim ama midemde bir batma hissi vardı. Bir kendinden nefret dalgası. Keşke Xavier'i göreceğim için heyecanlı olsaydım. Ama değildim.

Hayır, başka bir adamı görmeyi arzuluyordum.

Guardian'ı kaçırdığım için kendimden nefret ettim.

Kapıda onlara katıldım, kendimi dışarı atmaya hazırdım. "Sizi yalnız bırakayım." Ama Xavier yandan bir bakışla beni durdurdu. "Saçın farklı."

"Oh, um..."

"Bu kırmızı." Evie bariz olanı ilan etti ve ben açıklama yapamadan benim için yaptı. "Boyamak . Hem de her zaman, çünkü Margot

Üvey anne kahverenginin onun rengine daha uygun olduğunu söyledi ama bence Margot yanılıyor ve kırmızı çok daha güzel. Özellikle de gözleriyle. Parlak değiller mi? Yıldız patlamalarını bile göremiyorsun."

Benim yıldız patlamam yoktu ama Evie benimkinin sadece kılık değiştirmiş olduğunu varsaydığında düzeltme yapmamıştım. Farklı olduğumu açıklamak istemedim. Kaçınılmaz sorularına verecek cevabım yoktu.

Zavier kızına gülümsedi. "Bence de kırmızı daha güzel. İkiniz de birbirinizi tanımaya başlamışsınız gibi görünüyor?"

"Var." Evie'ye göz kırptım. "Çok meraklı, çok sevimli bir kızınız var."

"Evet, biliyorum." Onu alnından öptü, sonra yüzünü inceledi. "Ben yokken çok değişmişsin. Üç çilin daha çıkmış."

"Beş," diye düzeltti.

Mırıldandı. "Sanırım kapsamlı bir sayım yapmam gerekecek."

Evie onun gerçekten burada olduğundan emin olmak istercesine ellerini yüzünde gezdirerek gülümsedi. "Yavru kedileri görmek ister misin?"

"Bundan daha fazlasını istemezdim." Ben gitmeden önce Xavier koluna dokundu. "Bu akşam yemekte bize katılır mısınız?"

"Elbette." Evie'ye el salladım, sonra evin içinde dolanarak ön kapıdan çıktım ve üst kata çıktım.

O kitaplar kendi kendine okunmaz.

Ancak ikinci kattaki yürüyüş yoluna ulaştığımda ayaklarım durdu. Gardiyan kapımın önünde durmuş, kayıtsızca duvara yaslanmıştı.

Gözleri zümrüt yeşiliydi. Saçlarının uçları nemliydi ve kesilmesi gerekiyordu. Giysileri temizdi ve eğer bir sorun bulduysa yıkayıp temizlemişti. Sakallıyla birlikte. Yüzü temiz tıraş edilmişti ve köşeleri bıçaklarım kadar keskin, böylesine yontulmuş bir çene görmemiştim.

Tanrım, muhteşem görünüyor. Sakallı ya da sakalsız, umurumda değildi. O buradaydı ve güvendeydi. Gardiyan olabilirdi ama bu beni endişelenmekten alıkoymuyordu.

"Merhaba." Sesim, lanet olsun, çok nefesliydi.

Binadan aşağıya doğru itti ve kınalı bir kılıcı bana doğru fırlatırken daha da yaklaştı.

Yakalamak için hamle yaptım ama parmaklarımın arasından kayıp ayağımın dibine düştü. "Oops."

Gözlerini gökyüzüne dikti. "Oda, kurtar beni."

"Onu bana fırlatacağını bilmiyordum." Onu ,

saçlarımın yanaklarımın kızarıklığını örtmesine izin verdim. "Bu ne için?" "Kraliçem bir kılıç istedi."
O da bana bir tane getirmişti. Unutmamıştı.
geçip gitti, kolu değdi. "Hadi gidelim."
"Nereye?" Merdivenlerden inerken onu takip etmek için dönerken bile sordum. "Birinin onu kullanman için seni eğitmesi gerekiyor."
Eğitim fikri beni heyecanlandırmamalıydı.
Ama yine de karnımda çırpınıyorlardı, çırpınmamaları gerekse bile.

Otuz Dört

Bana verdiği kılıç zarif ama sadeydi. Tam olarak kendim için seçeceğim şeydi. Mae'nin topladığı silahlar süslü püslü işlemelerle bezenmiş ve mücevherlerle işlenmişti. Abartılı bir kılıç istemiyordum ya da buna ihtiyacım yoktu.

Çelik bıçak o kadar pürüzsüz ve temizdi ki, kenarında kendi yansımamı görebiliyordum. Kabzası ve çapraz koruması altındı. Kabzası siyahtı ve elimin boyutuna uyacak şekilde dardı.

Onu nasıl kullanacağını öğrenmek için bir hafta harcadım. Bir hafta boyunca Ellder'ın eğitim merkezinde debelenip durdum, darbelerden kaçtım ve kırımın üstüne düştüm. Bir hafta boyunca Muhafız'ın kaşlarını çattı, suratını astı ve eleştirilerini homurdandı.

Uzun zamandır geçirdiğim en iyi haftaydı.

Vücudumdaki her kas ağrıyordu. Bir çürük solar solmaz, bir diğeri çiçek açıyordu. Dün bana bir ders vermek için örgümü çok sert çektiği için saçlarım bile acıyordu, ya kes ya da yolumdan çek.

Saçımı kesmiyordum.

Bugün antrenman için örgüyü ensemden bükerek tutturmıştım. Neredeyse iki saattir uğraşıyorduk ve tek bir iğne bile yerinde kalmamıştı.

Muhafız'la yüzleşip bir sonraki saldırısına hazırlanırken yarım yamalak örgüyü omzumun üzerinden attım.

"Mack aşkına, sakın olur musun Cross? Bayılmadan önce nefes al." Savaş Tanrısı'ndan sık sık bahsederdi. Pek şaşırmadım. İyi arkadaş olduklarına bahse girerim.

Kılıcımın kabzasını sıkıca kavradım. "Rahatım. Ve nefes alıyorum." "O zaman omuzlarına kulaklarından aşağı inmesini söyle."

Omuzlarım düştü. "Şimdi mutlu musun?"

"Beni kandan uzak tutarsan mutlu olurum." Kılıcını kaldırdı, kaşlarını kaldırdı. "Hazır mısın?"

Hayır. Gardiyan'la savaşmaya hazır olan var mıydı? "Evet."

Kaburgalarımın bir darbe indirerek üzerime geldi. Zar zor savuşturdum ve soluma doğru hızlı bir yan adım attım. Sonra darbeler birbiri ardına geldi ve tüm çemberi geçene kadar beni ringin etrafına itti.

Her vuruşunu engellemeyi başardım, bu da son vuruşun öyle olacağı anlamına geliyordu.

hızlı bir şekilde geldiğini bile göremezdim.

Gümüş bir çizgi.

Etrafımda parladı ve çok geç hareket ettim.

Kılıcı boğazımda durdu, bıçak derimden sadece bir kıl kadar uzaktaydı.

Kalbim gümbürdedi ve her nefes alışımında göğsüm kabardı. Ama boynumu gergin tuttum, o jilet gibi keskin ucun etime saplandığını hissetmek istemiyordum.

Gardiyan'ın ela gözleri kılıcının uzunluğuna bakarken sertti. Biz eğitim yaparken o gözler hep elaydı. Ama bakışları ağzıma düştüğünde, renk yavaşça, bulutların berrak bir gökyüzünü kaplaması gibi değişti.

Parlak, koyu yeşil gözlerini doldururken altın ve çikolata benekleri gittikçe küçüldü. Dili dışarı fırladı, alt dudağını yaladı ve karnımdaki düşüş anında gerçekleşti. İçimde bir sıcaklık oluştu, arzularım kalçalarımın arasında birikti.

Bıçak hâlâ boğazımdaydı ama buradaki asıl tehlike o bakıştı, onun yumuşak dudaklarından başka bir tarafa bakamayışımı.

Beş sığ nefes aldım. Altı. Ağzıma bakmadığı zaman onu istemiyormuş gibi davranmak daha kolaydı. Onun da beni isteyebileceğini düşünmeme izin vermediğimde.

O an göz açıp kapayıncaya kadar sona erdi, kılıcı elinden düşerken gözlerindeki yeşil elaya döndü. "Bugünlük bu kadar."

Kollarımı iki yanıma bırakarak nefes verdim. Anı bir kenara bıraktım ve merkezimdiki o donuk zonklamanın durmasını diledim.

"Stamina-"

"Boktan bir şey." İçimi çektim.

"Biliyorum." "Bu daha iyi."

Şok olmuş gibi yaptım. "Bu... Az önce geliştiğimi mi söyledin?"

"Kafana girmesine izin verme."

"Asla." Ağzımda bir gülümseme belirdi.

Yüzünde hafif bir ter parıltısı vardı. Her gün traşlı gelirdi. Bugün hariç. Çenesi bir günlük kirli sakalla kaplıydı ve bir bakıştan sonra bunun en sevdiğim versiyon olduğuna anında karar vermiştim. Sonra kendi ayaklarıma takıldım.

O, tabii ki gülmüştü.

"Askerlerin atlarını çitin çevresinden sürerek dışarı çıkardıklarını fark ettim," dedim. "Eğer müsait bir at varsa, acaba

tekrar sürmeye devam edin."

"Yani Ellder'den gizlice kaçtığınızda, bu sefer bunu bir tüccarın arabasında değil de kendi başınıza mı yapacaksınız?"

"Aynen öyle." Çenemi kaldırdım ve bakışlarıyla buluştum. Zümrüt yeşili.

Karnım çırpındı. Başımı eğdim ve toprağa baktım.

Her akşam kendime ertesi gün antrenmana gitmememi söylüyordum. O Ellder'dan ayrılana kadar odamda kilitli kalmayı. Ve her sabah, şafakta Muhafız'la buluştum.

Ashmore'dan at sırtında gelirken bana tanrıların kindar, çıkarıcı piçler olduğunu söylemişti. Belki de haklıydı.

Kaderin bu acımasız cilvesiyle, bu adam rüyalarımın musallat olurken ben Xavier ile evliydim.

Birlikte sahip olabileceğimiz tek şey buydu. Örtülü iltifatlar ve filtresiz alaylarla dolu sabah antrenmanları. Bu bir dostluk değildi. Ama Turah'taki günlerimi düşündüğümde, en iyisinin Muhafız'la olduğunu fark ettim.

Belki bu yüzden gitmesine izin veremiyor gibiydim.

"Zavier'den ata binmesini istediğinde ne dedi?" diye sordu.

"Ona sormadım. Sana soruyorum."

Onu test etme sırası bendeydi. İsteklerimi yerine getiren gerçekten Xavier miydi? Yoksa Gardiyan mıydı?

"Zavier'e bundan bahsedeceğim." Başını eğdi ve sonra eğitim merkezinde sinsice ilerleyerek diğer savaşçıların ve askerlerin yanından geçip gitti; hepsi de efsane yanlarından geçerken duraksayıp bakakalmıştı. Bir binanın köşesinde gözden kayboldu.

Yine de o zümrüt yeşili gözler saatlerce aklımdan çıkmazdı.

Emerald eğlendiği anlamına geliyordu. Meraklanmış. Onu gerçekten mutlu gördüğümünden emin değildim ama kızgın olmadığı zamanlarda bakışlarının rengi yeşildi. Ciddi, odaklanmış ya da sinirli olduğunda elanın çeşitli tonlarına dönüşürdü. Bir de öfkesinin gümüş rengi vardı.

Onun gözlerini okuyamamalıydim. Onun yerine Xavier'inkilere konsantre olmalıydim. Yine de kocam zamanının çoğunu Evie'yle geçirerek ortalıkta görünmez olmuştu.

Bu yüzden yanlış adamın gözleriyle ilgili detayları ezberlemiştim. Kalbim kırıldığında, sadece kendimi suçlayacaktım.

Kılıcımı kınına sokarak eğitim merkezinden ayrıldım.

yol boyunca geçti. Bölge Treow'daki toprak alanlardan daha resmiydi. Burada ödünç alınabilecek silah rafları vardı. Her dövüş alanı için bir kız ya da erkek çocuğu, bir kova içme suyuyla birlikte konuşlandırılmıştı. Okçuluk ve tatar yayı talimlerinde kullanılmak üzere ahşap bir çit boyunca bir sıra hedef dizilmişti.

Eğitim alanından çıktıktan sonra, yalnız odama dönmek için acele etmeden Ellder sokaklarında ilerledim.

Kaledeki çoğu insan bu prensese pek dikkat etmedi. Kimse benim Serçe olduğumun farkında değil gibiydi ve Turanlıların çoğunun Xavier'in evlendiğini bildiğinden bile şüpheliydim. Muhtemelen çoğu onun sonbahar ekinoksunda evlenmesini bekliyordu.

Bu, Ellder'de sıradan bir insan olduğum anlamına geliyordu. Zaman zaman bana uzun uzun bakanlar oluyordu ama ben bunları saçlarıma ve altın gözlerime bağlıyordum.

Kaleye geldiğimden beri kimse bana Majesteleri dememişti ve bu erteleme, buraya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemi sağladı. Unvanlar olmadan nefes alıp gelişmek için bu şansa. Kraliyet hayatının şatafatından ve gösterişinden kaçmak için. Turanlıları gözlemlemek ve bu yeni krallığım hakkında kendi fikirlerimi oluşturmak için.

Sıkı çalışmaktan çekinmemelerini sevdim. Sırtlarından ter akarken bile yüzlerinde gülümseme vardı. Ailelerine olan bağlılıklarına hayrandım. Kışkandım da. Komşularına karşı naziktiler. Bana da nazik davranmışlardı.

Ya babam yalan söylediyse? Ya Allesaria'da bir şeyin peşinde değilse ama anlaşmayı bozduktan sonra bir savaş başlatmayı planladıysa? İşgal ederse kaç Turanlı ölürdü? Kaç Quentin?

Buradaki insanlar savaşmadan ölmezlerdi. Cesur oldukları kadar sadıktılar da. Eğer babam ordusunu Turah'a getirirse, iki ülkenin de kanı ellerime bulaşacaktı.

Babamı hayal kırıklığına uğratma düşüncesi kafatasımı ağrıttı. Ama Turanlılara ihanet etme fikri midemi bulandırdı.

Sıkışmıştım. Ve babama verecek bir şeyim olmadığını düşünürsek, sıkışıp kalacaktım.

Cathlin'in bana verdiği kitaplar eğlenceliydi ama Allesaria sorununu çözmemişlerdi. Ve beş gün önce Luella'nın parşömenlerine gizlice bakma umuduyla zindanlara gittiğimde her hücre boşaltılmıştı.

Her şeyi almış ve saklamıştı.

Treow'da olduğu gibi Ellder'de de kimse Allesaria'dan bahsetmiyordu. Birkaç gün sonra

Bir süre önce bir hizmetçiye hiç şehre gidip gitmediğini sormuştum. Hızlı bir hayır cevabından sonra reverans yaptı ve aceleyle uzaklaştı. Dün ilk kez bir fırına gitmişim ve sırada meyveli tart almak için bekleyen bir asker vardı. Beklerken boş boş sohbet etmiştik ve tek görev yerinin Ellder olup ya da başkente de gidip gitmediğini sormuştum. Duvardaki vardiyasına geç kaldığına dair bir bahane uydurmuş ve tart almadan çıkmıştı.

Ya Allesaria var olmasaydı?

Bu düşünce aklımdan birden fazla kez geçmişti. Hiçbir krallığın sahte bir şehir hilesini başaramayacağından emin olduğum için başlangıçta bunu reddetmişim.

Ama ya Allesaria bir yalansa?

Hiçbir yerde olmayan o sahile inmiştik. Eski başkent Perris bir liman kenti idi. Xavier Perris'e gitmiş ve beni geride bırakmıştı. Ya hâlâ başkentse?

Ya da hiç başkent olmasaydı? Kale yoksa? Ya üç nesil önceki göçten sonra Turanlar hepimizi kandırmaya karar verdiyse? Bizi var olmayan bir yere götürmek için.

Eğer biri Allesaria'dan bahsederse, Turanlar o kişinin muhtemelen iyi bir şey yapmayacağını bilirdi.

Eğer şehir var olmasaydı, babamla paylaşabileceğim hiçbir şey olmazdı. Başından beri mahkum olduğum bir görevde başarısız olamazdım. Yani bir bakıma, bu sefer onu hayal kırıklığına uğratmak benim suçum değildi.

Bunu bilmenin bir yolu yoktu. Şimdilik Allesaria'yı kelime dağarcığımdan siliyordum. Askerle karşılaşmam beni yeterince korkutmuştu ve bu konuyu bir daha açmayacaktım. Kendi görünmezliğimden çok keyif alıyordum ve gereksiz yere dikkat çekmek istemiyordum.

Zavier'le evli olduğumu sadece Xavier, Gardiyan, Luella, Cathlin ve ben biliyorduk.

Evie bile babasıyla evli olduğumu bilmiyor gibiydi. Dün bana soyadımı sormuştu. Quentis'ten gelen bir prenses olduğumu bilmiyordu. Xavier'in karısı olduğumu bilmiyordu.

Tanrılara şükür, ağzımdan kaçırıp ona sırrımı söylememiştim. Bu bir sır mıydı? Dün gece Xavier'e sormayı planlamıştım ama yemeği kaçırmıştı. Belki bugün öğrenirdim. Ya da belki kimliğimin bir sır olarak kalmasına izin verirdim.

Belki de sadece Odessa olsaydım hepimiz için daha kolay olurdu. Dess.

Eve giden ana yola sapmak üzereydim ki bir çığlık duydum.

Hava. Gürültüye doğru döndüm ve Muhafız'ı omzunda tekmeleyen, çılgın bir Evie'yle bana doğru yaklaşırken buldum.

"Ben de onunla gidiyorum." Yumruklarını onun sırtına vurdu. "Evie. Dur."

Daha sert tekmeledi, yere bırakılmak için kıpırdandı. Burun delikleri alevlendi. Ela rengi geri gelmişti.

"Bırakın beni." Evie yine çığlık attı, o kadar yüksek sesle ki irkildim.

"Hayır." Gardiyan meraklı ve sivri bakışları görmezden gelerek yoluna devam etti. "Dvşebilirim!" Evie o kadar şiddetli çırpındı ki bir bacağını serbest bıraktı. Hızla dönerek onu bırakmaya zorladı. Yan tarafa doğru hamle yaptı, kaçmak ama adam onu karnından yakaladı ve tekrar ayağa kaldırdı. Havada koşmaya çalışıyormuş gibi tekmeliyordu.

"Evangeline." Adını haykırdı ve kızın tüm çırpınışları durdu. Eğer benim adımlı da böyle bağırsaydı, ben de donup kalırdım.

İkiye katlandı ve bir patates çuvalı gibi adamın koluna dolandı.

Gözlerini kapadı, bir i çekti ve durdu, Evie'nin önünde melirken onu ayağa kaldırdı.

Göğsüne yığılıp hıkır hıkır ağlamadan önce omuzları titremeye başladı.

"zr dilerim." Onu kollarıyla sardı. "Beni hep terk ediyor," diye ağladı.

Zavier.

Elim ağrıyan kalbime gitti. Bu zavallı kız. Babasını seviyordu ve babası çoğu zaman ortalıkta yoktu.

"Dvşebilirim. Onunla ava gidebilirim. Lütfen," diye yalvardı hıçkırıkları devam ederken.

"Bu güvenli değil." Gardiyan o kadar nazik bir sesle konuşuyordu ki tanıyamadım. Muhtemelen bu ses sadece onun içindi.

"Ama ben güçlü ve cesurum."

Başparmaklarıyla yanaklarındaki gözyaşlarını silerek onu rahatlattı. "Bazen güçlü ve cesur olmak geride ve savaşın dışında kalmak anlamına gelir."

Başını iki yana salladı. "Hayır, değil."

"Peki ya özel bir şey yaparsak?"

Evie burnunu çekti ve elinin tersiyle burnunu sildi. "Ne gibi?" "Yarın Treow'a gidecektim. Bir at almak için."

Benim atım. Freya.

Atımı almaya gidiyordu.

Gardiyan'ın gözleri bana doğru kaydı ve ilk kez orada durduğumu fark etti.

"Seninle gelebilir miyim?" Evie ona

sordu. "Sadece uslu duracağına söz

verirsen."

Sekiz'i imzaladı. "Tanrılar üzerine yemin ederim."

"Peki ya sen?" Ona baktı ama benimle konuştu. "Bizimle geliyor musun Cross?"

Evie döndüğünde beni arkasında dururken buldu. Ellerini birbirine kenetledi ve başını salladı. "Gelmek zorundasın. Lütfen, Dess. Lütfen."

"Hmm." gibi yaparak çeneme vurdum. "Çok meşgulüm ama sanırım Treow'a bir gezi için zaman ayırabilirim."

Otuz Beş

"Şimdi yolu yarılalık mı yarılamadık mı?" Evie birkaç dakika içinde üçüncü kez sordu.

Muhafız'la birlikte ata biniyor, eyerde Muhafız'ın önünde oturuyor ve dikkati rüzgârda karahindiba taneleri gibi farklı yönlerle dağılıyordu.

"Daha fazla," dedi.

"Sonunda." Gözlerini gökyüzüne dikti ve iç çekti.

Bütün gün at sürmüş, bu sabah Ellder'dan bizden önce ayrılan keşif grubunu takip ederek Treow'a olan yolculuğun güvenli olduğundan emin olmuşuk. Muhafız beklendiği gibi bizi şafakta uyandırmıştı, böylece akşama kadar kampa varmış olacaktık. Kavurucu yaz güneşinden kaçınmak için ağaçlardan uzak durmuşuk ve tempomuz yorucu olmasa da oyalanmamıştık da.

Evie'nin huzursuzluğu göz önüne alındığında, eyerden inmeye fazlasıyla hazırdı.

Nefes verdi, atın yanına eğildi, bacaklarını ve kuyruğunu inceledi. "Ona bir isim verebilir miyim?"

"Ona zaten isim vermediğimi kim söyledi?"

"Öyle mi?" Dönerek Muhafız'a baktı ve parmağını onun yanağına soktu. "Ne oldu?"

"İsimleri paylaşmayı pek sevmez," dedim yanlarında, kahverengi bir iğdişin tepesindeki yerimden.

"Belki de sadece seninle isimleri paylaşmıyorumdur." Sırıttı, sonra bir elini Evie'nin kulağına götürdü ve gri gözlerinin açılmasına neden olan bir şey fısıldadı.

"Aurinda mı? Bu bir kız ismi." Bir kahkaha krizine girdi ve adamın beline doladığı kolu olmasa yere düşecekti.

Burnuna dokunarak kıkırdadı. Ona karşı duyduğu şefkat benim felaketim olabilir.

"Aurinda," dedim. "İkiz aylardan birinden sonra mı?"

Aurinda ve Aurrellia. Aurinda'nın yüzeyini gölgeleyen devasa gri krater dışında neredeyse birbirlerinin aynısıydılar.

Aygırına başıyla işaret etti. "O bir ikizdi, kış gündönümünde prematüre doğdu. Kız kardeşi hayatta kalamadı. Kimse onun da yaşamasını beklemiyordu ama her şeye rağmen o . Bir Voster rahibi bunun Aurinda'nın Aurrellia'yı yaşatmak için bir parçasını vermesi gibi, ruhunu ona verdiği için olduğunu söyledi."

Cathlin'in bana verdiği kitaplardan birinde ikiz ay efsanesini . Gerçi bu hikâyeyi çocukluğumdan beri biliyordum.

Efsaneye göre, Ama ve Oda gökyüzünü tek bir ay için hazırlamışlardı. İki tanesi çok ağır olur ve Altı'nın gölgeliklerini çeker.

Ancak tüm yaratımlarında olduğu gibi, Ama ve Oda'dan doğan her şey bir ikizdi.

Kız kardeşini kaybetmek istemeyen Aurinda kendi etini kesti, kalbinde bir krater . Krateri yıldızlardan ve gölgelerden uzağa gönderdi. Yok olacak kadar uzağa değil ama Aurrellia'nın sonsuza dek onun yanında kalabileceği kadar uzağa.

Krater Calandra'ydı.

Biz Aurinda'nın kalbinden doğduk.

Ve Gardiyan atına kendi adını vermişti.

Tahmin edebileceğim bir isim değildi, ama şimdi hikayeyi bildiğim için, benim de seçeceğim isim tam olarak buydu.

"Hiç Voster rahibi gördün mü, Dess?" Evie sordu.

Bugünkü gezintide konuşulan konular at isimlerinden en sevdiği renklere ve bir çam kozalağını ne kadar uzağa fırlatabileceğine dair tahminlere kadar uzanıyordu. Xavier ne kadar sessiz olsa da Evangeline tam tersiydi. Çoğu dört yaşındaki çocukta olduğu gibi, konuşmalardaki durgunluklar onu kıpır kıpır yapıyordu.

"Evet," dedim. "Kardeşlik sık sık Quentis'teki evime bir elçi gönderirdi."

"Emzery nedir?"

"Em-is-sar-y. Bir kişi ya da temsilci anlamına gelir. Voster babama yardım etmesi için bir rahip görevlendirdi."

"Ah." Evie başını yana eğdi. "Neden?" "Babam önemli bir adam."

The Guardian alay etti.

Gözlerimi devirdim. Babamı sevmiyor olabilirdi ama kral kraldı ve büyük ve güçlü Muhafız bile babamın önemli olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Kim o?" Evie sordu.

"O Quentis'in Altın Kralı."

Eğer Xavier mirasımı kızıyla paylaşmamı istemiyorsa

talimatlar bırakmış olabilir. Ama kim olduğumu saklamayacaktım, ondan değil. Evliliğimizin detaylarını anlatmasına izin verecektim ama bir Quentin olmaktan gurur duyuyordum.

"Ne?" Ağzı açık kaldı. "O bir kral mı? Bu senin prenses olduğun anlamına mı geliyor?"

"Evet."

Gözlerini kırpıştırarak bunun kafasına dank izin verdi. Sonra alnı çatıldı. "Bu yüzden mi artık Quentis'te yaşamıyorsun? Uzaklara gönderildiğin için mi? Ben de çok gönderildim, çünkü ben bir prensesim-"

Nefes nefese kaldı ve hatasını anladı. Panik içindeki bakışları Muhafız'inkilere kaydı. "Bunu yapmak istememiştim."

"Her şey ." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ona söyleyebilirsin.

Ama başka kimse olmasın, tamam mı?"

Evie başını salladı, omuzları çökmüştü. "Bunu kimseye söylememem gerekiyor," diye mırıldandı.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Çok gençti ama yaşından daha büyüktü. Henüz öğrenmemesi gereken dersleri öğrenmişti. Saklanmayı. Numara yapmayı. Yalan söylemeyi. Bunlar yetişkinler için derslerdi, çocuklar için değil.

"Sırrın benimle güvende." Ona yumuşak bir gülümseme verdim. "Ve bir gün sana Quentis'i neden terk ettiğimi anlatacağım."

Serçelerin Kalkanı hakkında. Yediler Zinciri hakkında. Bilmek istediği her şey hakkında. Kendi sorularımın çoğunun cevapsız kalmasından nefret ediyordum. Evie için bunu istemedim.

"Babam da öyle diyor. Bir gün bana anlatacakmış. Bir gün, çok şey öğreneceğim."

Gardiyan kıkırdadı ve saçlarını öpmek için eğildi. "Tüm Calandra'daki en zeki prenses olacaksın."

Evie ona gülümsedi, sonra esnerken başını onun göğsüne yasladı. "Kolyen ne?"

Kolye ucu tuniğimden çıkmıştı. Elime aldım, başparmağımı gümüş kanadın üzerinde gezdirmeden önce kırmızı metalin ışığı yakalamasına izin verdim. "Bilmiyorum."

"Neden olmasın?"

"Bunu uzun zaman önce buldum. Ne anlama geldiğinden emin değilim. Ama güzel olduğu için takıyorum." Aptalca bir umut yüzünden. Çünkü anneme ait olabilir de olmayabilir de.

"Oh." Tekrar esnedi.

"Biraz kestirebilirsin." Gardiyan, Aurinda'nın dizginlerini diğer elinde tutarken Aurinda'nın koluna yaslanabilmesi için tutuşunu değiştirdi. "Luella gece pek iyi dinlenemediğini söyledi."

Muhtemelen uyuyamayacak kadar heyecanlı olduğu içindir.

Evie başını salladı ve tekrar esnedi. "Yorgun değilim."

On dakika sonra uyuyordu.

Bu da benim için soru sorma zamanının geldiği anlamına geliyordu.

"Nereye gideceğini nereden biliyorsun?" Ormanda yol ya da patika yoktu ama onun yolu bildiğinden emindim. "Ağaçların hepsi aynı görünüyor. Bir harita ya da ezberlediğin bir şey var mı?"

"Yolu öğrendikten sonra bulmak zor değil."

Yani hayır, harita yoktu. *Kahretsin.*

"Luella neden bizimle gelmedi?" Ya da Evie'nin dadısı. Belki de Treow'da ona bakabilecek biri vardı?

"Gerek yok. Evie'ye ben bakarım."

O da mı onu korumaya yemin etmişti? Benim olduğu kadar onun da koruyucusu muydu? İki tane olacaktı. O kızı korumak için yemin etmemiştim ama hayatım pahasına koruyacaktım.

"Zavier nerede?"

"Avlanıyor."

"Canavarlar mı?"

Başını salladı. "Evet."

"Lyssa yüzünden mi?"

Bakışları benimkilere kaydı. "Bunu sana kim söyledi?"

"Yaptın. Ashmore'da. Sarhoşken. Yastığımla birlikte yerimde hemen önce."

"Oh." Kaşlarını çattı.

Görünüşe göre, zaman zaman ağzı sürçen tek kişi Evie değilmiş. "Peki bana anlatacak mısın, yoksa tahmin etmek zorunda mı kalacağım?"

Lyssa'nın o çürümüş yeşil kanla ve canavar saldırılarıyla bir bağlantısı olmalıydı ama teyit edilmesi iyi olurdu.

Sessiz kaldı, yüzü öne dönüktü.

"Lütfen beni karanlıkta bırakmayın. Hayatım boyunca bir kenara itildim, reddedildim ve görmezden gelindim."

Bu sefer bana baktığında acıyarak baktı.

Onun acımasını istemiyordum ama cevapları almak için kendimi soymam gerekiyorsa

Ona tüm hayat hikayemi anlatırdım. Quentis'te bir prenses olarak ne kadar işe yaramaz olduğumu açıklardım.

"Bu bir enfeksiyon," dedi, sanki daha önce hiç açıklamak zorunda kalmamış gibi boğuk bir sesle.

"Bu yüzden Evie onların hasta olduğunu düşünüyor."

"Böyle mi söyledi?" Adam başını salladı. "Fark ettiğimizden daha fazlasını anlıyor."

"Evet, öyle."

Sanki onu bu âlemdeki dehşetten korumaya çalışıyormuş gibi ona daha yakın durdu. Bu konuşmadan. "Lyssa hakkında pek bir şey bilmiyoruz. Nasıl başladığını bilmiyoruz. Sadece yayılmasını engellemeye çalışıyoruz."

"Zavier'in bu kadar sık gitmesinin nedeni bu mu?"

"Av partilerinden birine liderlik ediyor. Üç tane var. Halston, Tillia'nın kocası, ikinciye komuta ediyor. Üçüncüsüne ise *Cutter*'ın kaptanı komuta ediyor. Krisenth ve kıyı şeridinde devriye geziyor."

Veliaht prensi bir av partisine göndermek tuhaf görünüyordu ama beni gelini olarak almak için yedi Marroweel öldürmüştü. Belki de ona ihtiyaç vardı. Belki de kendini riske atmayı ve Muhafız'ı kızına kulak olması için geride bırakmayı tercih ediyordu.

Ve karısı.

"Ne işe yarıyor? Bu enfeksiyon mu?"

"Bir canavar enfeksiyon olmadan da ölümcüldür. Beslenmek için öldürürler. Yavrularını korumak için. Bir bölgeyi savunmak için. Ama özünde bir canavarın bir ayıdan, aslandan ya da diğer yırtıcı hayvanlardan farkı yoktur. Altı sadece canavarlarını daha iyi ölüm makineleri haline getirdi."

Canavarlar olmasaydı bu diyar nasıl bir yer olurdu? Beş krallıkta dolaşan tek yaratıklar Ama ve Oda tarafından yaratılan hayvanlar olsaydı? Lyssa Altı'nın bir başka laneti miydi?

"Bir canavar Lyssa'yı ele geçirdiğinde daha da vahşi ve gaddar oluyor, değil mi?" Cevabı zaten bildiğim halde sordum.

"Evet. için öldürüyorlar, önlerine çıkan her şeyi katlediyorlar."

"Ashmore'daki bariwolves gibi."

"Evet. Bir sürünün bir kasabaya saldırması duyulmamış bir şey değil, özellikle de uzun ve zorlu bir kıştan sonra. Ama Ashmore'un derdi yemek değildi."

Kana susamışlıktı. Göç hakkında duyduklarımın aynısıydı. "Crux gibi."

"Evet."

Başım dönmeye başladı. Göç yeterince korkunçtu. Eski nesiller, sonuncusundan sağ kurtulanlar, canavarlardan dehşete düşmüşlerdi. Ama en azından bir ertelememiz vardı. Yeniden inşa etmek, başka bir saldırı için plan yapmak için yıllar.

Bu gittiğinde ne oldu? Büyülü bir enfeksiyon taşıdıkları için huzur bulmamıza asla izin vermeyen canavarlardan nasıl kurtulabilirdik?

"Crux'ın bunu yanında getirdiğini mi düşünüyorsun?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Bu pek olası değil. Son göç neredeyse otuz yıl önceydi. Lyssa'yı son dört yıl içinde öğrendik. Bütün bir nesil boyunca yayıldığından şüpheliyim. İşaretleri uzun zaman önce görmemiz gerekirdi."

Atlarımızın nal sesleri sessizliği doldururken, zihnim hızla yol alıyordu. "Ama ne zaman ve nasıl başladığını bilmiyorsun. O zamandan önce de var olmuş olabilir. Belki de uykuda yatıyordu."

"Bu mümkün. Ama Voster enfeksiyon hakkında öğrenebilecekleri her şeyi öğrenmek için yıllarını harcadı. En önemli noktayı elediler."

Elbette Voster bu işin ortasındaydı. Ve o da onların sözüne inanmıştı.

Babam biliyor muydu? Yoksa kardeşlik bu Lyssa'yı bir sır olarak mı saklıyordu?

Sınırları aştığında ne oldu? Voster ve Turanlar bu enfeksiyonu kendilerine saklamaya karar verdikleri için daha fazla masum insan katledildiğinde ne oldu?

"Nasıl yayılıyor? Yeşil kandan mı?" Çünkü Ashmore'daki o bariwolf'tan birkaç damlanın ağzıma girmeye çok yaklaştığından oldukça emindim.

"Isırarak."

"Kanla değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Sadece ısırarak."

Marroweel'in kuyruğunda bir ısırık vardı. "Diğer hayvanlara da bulaşır mı? Köpek ya da kedi gibi mi?"

"Bilmiyorum. Söyleyebileceğimiz kadarıyla, virüslü bir canavar tarafından ısırılan hiçbir hayvan hayatta kalamadı."

"Peki ya insanlar? Isırılırlarsa insanlara ne olur?"

Soruyu sordum ama kelimeler dilimden dökülürken cevabın zaten bende olduğunu fark ettim.

The Guardian.

Bana tekrar baktığında yeşil gözlerinde bir kırılganlık vardı. "Lyssa'ya sahipsin," diye fısıldadım.

Evie'yi göğsüne bastırarak ön kolundaki kelepçeyi çözmeye çalıştı. Aldığı canları unutmamak için kazıyıp oyduğu manşeti.

Bir yara izini gizleyen manşet.

Hilal şeklindeki bir dizi beyaz nokta dışında teni kusursuzdu. Bir sıra sivri diş.

"Seni ne ısırıldı?"

"Bariwolf." Yara izini gizlemek için kelepçeyi yeniden bağladı. "Dört yıl önce. Ben de benzer bir kelepçe takıyordum. Yoksa kolumu koparırdı."

Midemde bir düğüm oluştu. "Isırılan başka biri var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Isırılan herkes muhtemelen katledilmiştir. Canavar enfekte olmadığında çok az kişi saldırıdan kurtulabilir."

"Gerçekten bir tek sen mi varsın?" "Bildiğim kadarıyla."

Şakaklarımı ovuşturdum, zihnim dönüyordu. Bu beklediğimden çok daha fazlasıydı. Hemen kavrayabileceğimden çok daha fazlası. "Ne yapacağız?"

"Biz mi?"

"Evet." Artık bunun bir parçasıydım. Bu ülkenin. Evie'ye baktım. Bu aileye.

Beni isteseler de istemeseler de.

"Canavarları öldüreceğiz. Hepsini öldüreceğiz. Her birini." Onu. Canavarları öldürmeyi kastetmişti.

Sonra da kendisi.

Sırıttı, kibirli maskesi yerine oturdu. "Ben öldüğümde babanın ne kadar mutlu olacağını bir düşün. Ona beni öldürdüğünü bile söyleyebilirsin, tıpkı istediği gibi. Suikastçi kraliçem."

Otuz Altı

"Ne demek istiyorsun?"

Gardiyan bana düz bir bakış attı. "Çapraz."

Tamam, aptalı oynamakta pek iyi değildim. Ve o her zaman beş adım öndeydi.

Babamın onu öldürmemi emrettiğini nereden bildiğinden emin değildim ama belli ki biliyordu. Ya Roslo'da bir casusu vardı ya da tahmin etmişti.

Daha iyi bir yalancı olsaydım, bu kurtarabilirdim. Ama onun da belirttiği gibi, berbat bir yalancıydım.

"Sana ne yaptı? Lyssa'ya mı? Bu şekilde hareket etmenin sebebi bu mu?" Gözlerinin renk değiştirmesinin nedeni bu muydu? Calandra'nın toprağındaki, insanlara doğduklarında yıldız patlamalarını veren sihri mi değiştirmişti? Lyssa bu bağlantıyı koparıp yeni bir şey mi oluşturmuştu?

"Doğal yetenekleri artırıyor" dedi.

" bu sizi daha fazla yapar mı, um..." Nasıl ben bunu söyledim? Şiddet mi?

Agresif mi?

"Canavarca mı?" diye takıldı. "Evet."

Canavar canavara karşı. Bu yüzden o canavarları öldürebilmişti. "Treow yolunda, o kayalığa karşı kamp kurduğumuz gece. O gece öldürdüğün boz ayıya Lyssa bulaşmış mıydı? Bu yüzden mi ateşten korkmuyordu?"

"Evet."

"Peki ya o gece bariwolves?"

"Boz ayı tarafından alt edildiklerini bilecek kadar kurnazlar. Kesin olarak bilmiyorum ama Ashmore'a saldıran aynı sürü olabilir." Odaklanmadan ağaçlara doğru baktı. "Onları takip etmeliydim."

Ashmore için taşıdığı suçluluk duygusu tahmin ettiğimden çok daha derindi. Vicdanında başka hangi hayatları kaybetmişti? Kaç kişiyi daha hayal kırıklığına uğrattığına inanıyordu?

"Isırılmadan önce Lyssa'dan haberin var mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sanırım ısırıldığım için, ben... değiştiğim için daha fazla soru sormaya başladık."

"Biz mi?"

"Voster. Xavier."

"Peki bu dört yıl önce miydi?" Cevap vermesini beklemiyordum. Sorularıma gösterdiği hoşgörü her an sona erebilirdi. Ama bana çenemi kapatmamı söyleyene kadar denemeye devam edecektim.

"Evet. Isırıldıktan kısa bir süre sonra ateşim çıktı. Bir hafta boyunca sayıkladım. Sonunda geçtiğinde her şey normale döndü. Gerisi birkaç ay içinde geldi. İyileşmesi günler alması gereken bir kesik saatler içinde geçti. Daha net görebiliyordum. Daha iyi duyabiliyordum. Kavgada her zaman iyiydim. Her zaman hızlıydım. Şimdi daha hızlıyım. Daha güçlüyüm."

"Kulağa o kadar da korkunç gelmiyor."

Kuru bir kahkaha attı. "Bir zamanlar senin de dediğin gibi bu hediyelerin bir bedeli var. Kana susamışlıktan beslenenler sadece canavarlar değil."

Ashmore'da ona baktığım ve içindeki canavarın bana baktığını gördüğüm o gün. Gözlerinde gümüşün döndüğü günler.

"Kendimin bir parçasını kaybediyorum. Kontrolümün bir parçasından başka her şeyimi kaybediyorum." Benimle yüzleştğinde gözlerinde bir uyarı vardı. "Kurtulmak kolay değil. Gittikçe daha da zorlaşıyor."

Duramayacağı bir zaman gelebilirdi. Canavar adamı tamamen sildiğinde.

Ve o zaman geldiğinde, yakınlarda olmamalıydım. "Sence

Lyssa Crux'tan değilse nereden geldi?" "Kimse bilmiyor."

"Voster bile mi?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Ama bunu hissedebilirler. Yanlışlığını hissedebilirler. Belki de Altı, insanların çok güçlendiğini hissetti. Canavarları bizi kontrol altında tutmaya yetmiyordu, bu yüzden bize daha fazla ölüm ve kanla işkence etmek için Calandra'yı Lyssa ile lanetlediler."

Ben de aynı şeyi düşünmüştüm.

"Baş Rahip bunun bir mutasyon olabileceğine inanıyor," dedi. "Zaman içinde şekil değiştiren, gittikçe güçlenen bir hastalık."

"Peki siz neye inanıyorsunuz?"

İçini çekti ve Evie'yi hafifçe kucağına aldı. "Önceliğimiz bunun yayılmasını engellemek olmalı."

Enfekte olan her canavarı

öldürerek. Xavier'in görevi buydu.

"Neden sadece üç av partisi? Neden daha fazla değil?"

"Köyleri ve kasabaları korumak için savaşçılara ihtiyacımız var. Xavier'in ayırabileceği çok fazla adam var. Onun korucuları en iyileridir, bu yüzden onların güçlerine güvendik, yetenek için sayıları feda ettik."

"Peki ya kral? Ordusu?" Ya da duyduğum şu milisler?

Dışlerini o kadar sert sıktı ki gıcırdadığını duydum. "Bu bir seçenek değil."

"Neden olmasın?"

"Bu bir seçenek değil." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Yani Kral Ramsey dışarıdaydı. "Lyssa'yı biliyor mu? Kral mı?" "Evet."

Gözlerim büyüdü. "Ama yardım etmiyor mu?"

Gardiyan bir kaşını kaldırdı.

Bu hayır demekti.

"Peki ya tedavi?" Lyssa'yı Turah'tan yok etmek yerine iyileştirmek mi?

"Voster denedi. Tedavisi yok." "Ama ya-"

"Tedavisi yok," diye tekrarladı. "Tek yapabileceğimiz Lyssa'yı Turah'tan temizlemek. Krisenth'e çoktan yayıldı. Daha uzağa gidemez. Zamanımız tükeniyor."

"Zaman mı?" Alnım çatıldı. "Ne için?"

"Crux hikayelerini duymuşsundur. Calandra'daki tüm canavarlardan daha ölümcüldürler. Lyssa'nın onlara bulaşması durumunda neler olabileceğini hayal edebiliyor musunuz? Sadece ölü sayısı aşılamaz olmakla kalmaz, aynı zamanda bunu bir hafta içinde tüm kıtaya taşıyabilirler."

"Oh, Tanrım." İçim burkuldu. Bu

Calandra'yı sonsuza dek

değiştirecekti.

Belki de çoktan geçmiştir. "Krisenth'i geçmediğini nereden biliyorsun? Diğer krallıklara?"

". Kesin olarak değil."

"Görüldüğü en uzak yer neresi?" "Perris."

"Sahil mi?"

Başını salladı. "Bu yüzden *Cutter*'ın kaptanı bir av partisine komuta ediyor. Bir şekilde Marroweel'lere de bulaşmış."

"Nasıl?"

"Boz aylar balık bulmak için sık sık okyanusa açılırlar. Mükemmel yüzücülerdir. Muhtemelen bir marroweel kıyıya çok yakındı. Boz ayı

Saldırıya uğradı ama Marroweel yüzerek kaçmayı başardı." Omuz silktili.
"Ama bu sadece bir teori. Kimse kesin olarak bilmiyor."

"Eğer Krisenth enfekte olursa, Lyssa Quentis'e giden yolu bulabilir. Babam bunu bilmeli. Ona söylemelisin. Bir uyarı göndermelisin."

Gardiyan'ın gözleri kısıldı. "Zaten bilmediğini düşündüren nedir?"

"mi?" Casusluk yapmam için ısrar etmesinin nedeni bu muydu?

"Calandra'daki her kral Lyssa'yı biliyor. Onlar sadece bunun Turah'ın çözmesi gereken bir sorun olduğuna karar verdiler."

Çenem düştü. "Umurlarında değil mi?"

"Serçelerin Kalkanı savaşı önler kraliçem. Bağlılık gerektirmez."

Böylece Turah acı çekmeye terk edildi. Halkı ölüme terk edildi.

Bunun nedeni yıllar boyunca kendilerini izole etmiş olmaları mıydı? Ya da diplomatik ilişkilerden çekilmelerinin nedeni?

"Peki ya senin halkın? Turanlar Lyssa'yı biliyor mu?" Eğer öyleyse, neden daha önce kimse bana bundan bahsetmedi?

"Pek kimse bilmiyor."

"Bunu halkınızdan bir sır olarak sakladınız. Neden?"

Burun delikleri alevlendi, sorum sinirlerine dokunmuştu. "Kral bunun çok fazla paniğe neden olacağına karar verdi. Enfekte canavarların Lyssa'sız bir canavardan daha vahşi olduğuna inanmıyor."

"Ne? Nasıl böyle düşünebilir? Buna inanıp inanmaması önemli değil. İnsanlar daha büyük bir risk altındaysa neler olduğunu bilmeli. Ashmore'da olanlardan sonra bu bir sır olarak kalamaz."

"Bu benim vereceğim bir karar değil. Ya da geçersiz kılmak. Şu anda yapabileceğim tek şey bunun yayılmasını engellemeye çalışmak."

"Sence ne kadar yayılmıştır?" Ben sordum.

"Çoğunlukla bu bölgede olduğuna inanıyorum. Turah'ın diğer tarafında hiçbir işaret yok. *Cutter*'daki av partisi, gemimize saldıran marroweel'den önce aylardır enfekte olmuş bir marroweel görmemişti. Kasaba kasaba dolaşp herhangi bir saldırı olup olmadığını sorduk. Kanı kırmızı değil yeşil akan herhangi bir canavar. Kıyı boyunca, raporlar çok azdı. Ama dağlara doğru ilerledikçe, sayıları artıyor."

Yani muhtemelen buralarda bir yerde ortaya çıkmıştı. "Eğer sınırdan Ozarth'a yayılırsa, kralların fikirlerini değiştireceğini umuyorum."

"O noktaya gelindiğinde, durdurmak için çok geç olabilir" dedi.

Şakağımdaki bir kıvrımı ittim ve gözlerimi kapatarak her şeyin içime işlemesine izin verdim. Babam bunu biliyordu. Ve hiçbir şey yapmamıştı. Eğer Lyssa Quentis'e yayılır ve insanlar ölürse, bu onun suçu olacaktı. "Diğer krallar Lyssa'nın sende olduğunu biliyor mu? Babam biliyor mu?"

"Hayır. Çok az insan gerçeği biliyor."

"Ama bana söyledin. Neden?" Bu da başka bir test miydi? Sessizliğimi güvence altına almanın bir yolu mu? Aynı anda kendimi de mahkûm etmeden Muhafız'ın sırrını babama söyleyemezdim.

Sertçe yutkundu ve hâlâ göğsüne yaslanmış uyuyan Evie'ye baktı. Bana baktığında gözleri değişiyor, yeşilden elaya dönüyordu. Ağzını açtı, kapattı. Tekrar açtı. Neredeyse gergin görünüyordu.

Midem düğümlendi.

Bu iyi haber vermek üzere olan bir yüz değildi.

"Ne?" Yutkundum. "Söyle bana."

Ancak o daha açıklama yapamadan uzaktan bir çığlık yankılandı. Belli belirsiz de olsa, bu sesteki korkuyu anlamak mümkün değildi.

Bıçaklarım sırtımda bağlıydı. Her ne kadar kılıcımı getirmek istesem de, bıçaklar daha küçüktü ve onları kullanma konusunda daha fazla pratik yapmıştım. Shades, bugün onları kullanmak istemedim.

Muhafız'ın gözleri ilerideki ağaçlara dikilmişti, benim göremediğim bir şeyi görüyordu. Sonra toynakların sıkıcı gümbürtüsü geldi, keşif grubundan iki asker ormanın içinden geçene kadar gittikçe daha da yükseldi.

"Ne oldu?" diye sordu, sesi Evie'yi uyandıracak kadar sert ve yüksekti.

İrkilerek uyandı, doğrulurken gözlerindeki uykuyu kırıştırdı. "Tarkin," dedi bir asker, gözleri panik içinde. "İleride bize saldırdı."

"Lanet olsun." Gardiyan bir elini yüzünde gezdirdi. "Ölümler mi?"

"Beş. Belki daha fazla. Parti dağıldı. Bazılarımız Treow'a doğru at sürdü. Size geri döndük. Emin değilim ama sanırım Treow'a kadar devam etti."

"Lanet olsun." Muhafız aygırını benimkinin yanına çekti ve Evie'yi benim eyerimin üzerine kaldırdı. Burun delikleri alevlenerek etrafına bakındı. "Burada kalamazsın. İki katına çıkarsa olmaz."

"Ata binebiliriz," dedim ona.

Askerlere, zaten kül rengi olan yüzlerinin rengini solduran bir bakış fırlattı. "Bizimle geleceksiniz. Dış mevziler senin. Ne olursa olsun, sizi geçip atına hiçbir şey ulaşamayacak. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Gardiyan."

Kollarım Evie'nin etrafında kenetlendi, dizginleri kavrarken onu aralarında tuttum. "Sıkı tutun, küçük yıldız."

Eyerin boynuzunu iki eliyle kavrayarak başını salladı.

"Arkamda kal. Ne olursa olsun," dedi Muhafız, gözlerini kıza dikerek.

"Onu yakaladım," diye söz verdim.

"Bundan nefret ediyorum." Gözleri dönüyor, gümüş rengi ela rengini kovalıyordu.

Bundan nefret edebilirdi ama birlikte kalmak en iyi seçeneğimizdi. Onun yanında olmak daha güvenliydi, bu tehlikeye doğru at sürmek anlamına gelse bile.

Askerler sadece çocuktı, muhtemelen sadece on dokuz ya da yirmi yaşındaydılar. Bir canavarla yüzleşmek için çok genç ve deneyimsizlerdi. Özellikle de Lyssa'ya sahipse.

"Ağaç evinize." İleriye işaret etti, ben de parmağını takip ederek görünmez yolu işaretledim. Sonra tek kelime etmeden, toynaklarını şakırtarak uzaklaştı.

Arkada kalmak istemeyen iğdiş edilmiş atım, Muhafız'ın peşinden koşmaya başlamadan önce sadece ufak bir dürtmeye ihtiyaç duydu. Evie ve ben eyerde can havliyle tutunmaya çalışırken ikimiz de sarsıldık ama ağaçların ve çalıların yanından hızla geçerken yerimizde kalmayı başardık.

Dizginleri kavrayan elime ıslak bir şey çarptı. Bir gözyaşı. Evie'nin gözyaşı.

"yok," dedim. "Her şey girecek."

En yakın gözetleme kulesine yaklaştığımızda askerler yanımızda durarak Muhafız'ın emirlerine itaat ettiler.

Treow'daki tüm gezintilerimde ve koşularımda olduğu gibi yukarıda konuşlanmış bir savaşçı görmeyi umarak yukarı baktım ama boştu. Muhtemelen herkes Tarkin'le savaşmak için görev yerlerini terk etmişti.

Toynakların ve çarpan kalbimin gürültüsünden bile kamptan gelen bağırırları ve çığlıkları duydum.

Muhafız'ın aygırı şaha kalkarak ağaç evimin yanında, yere sarkan ip merdivenin yanında hızla durdu.

O kadar hızlı durduk ki neredeyse eyerden düşüyordum, bacağımı zar zor sallayıp aşağı atlamayı başardım. Sonra kollarımı açarak Evie'yi kendime doğru çektim.

"Tırman," diye emretti Muhafız.

"At-"

"Kahretsin, Cross. Tırman." Biz güvende olana kadar gitmeyecekti.

Yukarıda.

"Önce sen, Evie."

Aceleyle merdivene koştu, sanki binlerce kez yapmış gibi basamakları hızla çıktı. Muhtemelen yaptığı içindi. Treow'da sadece haftalar geçirmiştin. Onunsa ayları, belki de yılları vardı.

Onu takip ettim, tırmanırken omzumun üzerinden baktım.

Muhafız kılıcını çekti, bileğini döndürdü, bıçak havada bir vınlama sesi çıkardı. Sabırsız.

Dizlerimi platforma koyduğum anda gitmişti, avluya ve bağırıışlara doğru gidiyordu.

İki asker nereye gideceklerinden emin değilmış gibi bakıştılar. Sonra benim kahverengi atımı yalnız bırakarak onun peşinden gittiler.

Bir kadının çığlığı kollarımdaki tüyleri diken etti. "Dess."

Evie'nin sesi küçük ve korkmuştu.

"Her şey yoluna girecek." Ona sarıldım, ağaçlara baktım, keşke diğerlerinden bu kadar uzak olmasaydık da görebilseydim.

Keşke daha uzakta olsaydık da Evie çığlıkları duymak zorunda kalmasaydı.

"Babamı istiyorum." Evie boynuma gömüldü.

Aşağıdan bir hırıltı gelirken elim sırtında bir aşağı bir yukarı gezindi. Avludaki kargaşadan gelemeyecek kadar yüksek ve yakındı.

"Şşşt," diye fısıldadım, onu kucağıma alıp içeri taşıdım.

Onu yere bıraktığımda yatakta kalmadı. Kenarından sıçrayıp altına kaydı, gri gözleri yerden dışarı bakıyordu.

Bir parmağımı ağzıma bastırdım, sonra kapıya doğru ilerledim ve balkonun parmaklıklarına sürünmeden önce arkamdan kapattım.

Ağaç evimin altında, sessiz patileriyle yürüyen bir Tarkin vardı.

Kalbim durdu. Yavaşça, sessizce hareket ederek bıçaklarımı kınlarından çıkardım, metal deriye sürtünürken gerildim.

Bu noktadan, sırtını kaplayan kırmızı-turuncu zırhı mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Pullar elim kadar büyük, demir kalındı. Canavar sinsice ilerlerken, akan su kadar yumuşak bir uyum içinde hareket ediyorlardı.

Tarkin, Ozarth'ın yemyeşil nehir arazilerinde dolaşan kaplan kedilerine benzerdi. Bir tarkinin kürkü yakut kadar kırmızıydı ve pembe çizgiliydi. Bu canavarı öldürmenin tek yolu boğazına ya da kalbine bir bıçak saplamaktı. Sırtındaki pullar aşılmazdı. Kar kadar beyaz olan dişleri ve pençeleri bir insanın etini ıslak bir parşömen gibi yırtabilirdi.

Calandra'da dolaşan tüm canavarlar arasında tarkinler en güzel olanlarıydı. Eğer bir avcı canavarı öldürmeyi ve pullarını toplamayı başarsa, bunlar karaborsada fenek dişi tozu kadar bir fiyata satılırdı. Postları, o zengin, pürüzsüz kırmızı kürkleri, aslanpençesi postlarından iki kat daha değerliydi.

Aşağıdaki canavar ağaç evimin yanından geçerken bana aldırış etmedi, ormanda ilerlerken kuyruğunu salladı.

Müştereklere saldıran canavar bu muydu? Çok uysal görünüyordu. Rahatsız edilmemiş. Neden hâlâ hayattaydı?

Gardiyan neredeydi ve bu canavarı neden öldürmemişti?

Tabii birden fazla olmadıysa. Bu saldırı Ashmore'daki bariwolves gibiye ve diğer canavar Muhafız'ı meşgul ederken, bu yaratık ava çıkmış, kolay bir av arıyorsa o başka.

Hiç bulamamış olmalı. Bir ağacın arkasında gözden kaybolana kadar ormanda ilerlemeye devam etti.

Nefes verişim bir rüzgâr esintisi gibi geldi. Evie'yi yatağımın altından kurtarmaya hazır, bıçaklarımı gevşeterek kapıya doğru dönüyordum ki bir ses duydum.

"Acele et, Marco."

Başım o kadar hızlı döndü ki, boynuma beyaz bir acı saplandı.

Kusursuz kahverengi teni ve spiral bukleleri olan bir kız, genç bir çocuğun elini tutarak onu ip merdivenime doğru yönlendirdi.

Burada tek başlarına ne halt ediyorlardı? Ebeveynleri neredeydi?

Ağaç evin diğer tarafına koşup tarkini aradım ama gitmişti. "Teşekkür ederim, Ama."

Merdivene doğru ilerleyerek bıçaklarımı bir kenara bıraktım ve dizlerimin üzerine çökerek çocukları yukarıya doğru salladım. "Çabuk olun. Buraya gelin."

Kızın yüzü kalktı, yanakları gözyaşlarıyla doldu, çocuğu yanına çekerken gözleri büyüdü.

Esintiyi hissettiğimde neredeyse varmışlardı. Kokularımızı yanlış yöne savuran hava değişimini.

Kız bir sopaya bastı ve onu ikiye ayırdı.

Gürültü yüksek değildi. Başka bir durumda, buna aldırış etmezdim. Ama rüzgârla birleşen o çatırtı bir gök gürültüsü de olabilirdi.

Guardian bana çok ama çok kızacaktı.

Düşünmeden döndüm ve merdivenden aşağı inmeye başladım, olabildiğince hızlı hareket ediyordum.

dibe kadar inebildim. Yere ulaştığım sırada uzaktan alçak, gırtlaktan gelen bir hırıltı duyuldu.

Siketim.

Kızdan bir hıçkırık geldi, ama bir elini ağzına kapatarak ardından gelen çığlıkları bastırdı.

"Tırman. Hadi." şimdi sesim Gardiyan gibi çıkıyordu. Ama beni dinledi ve Evie'nin merdivenden çıktığı kadar hızlı hareket etti.

Çocuk başını iki yana salladı, gözleri korkudan kocaman , şimdi kız yolu yarılanıştı.

". " Onu kucağıma aldım, kalçama yasladım ve kucağımda bir çocuk varken yavaş ve beceriksizce ilerlemeye başladım.

Ensemdeki tüyler diken diken olmadan önce beş basamak çıkmıştık. Bir an orman boştu. Sonra, Tarkin ağacların arasından fırladı, dişleri ve tırnakları açılmıştı, pençeleri toprağı kazıyordu.

"Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin." Tırmanmaya devam ettim, yukarıdaki kızı kontrol ettim. Balkona çıkmayı başarmıştı.

Ve Evie, benim küçük cesur yıldızım, diğer kızın kalkmasına yardım etmek için yatak odasının güvenliğini terk etmişti.

"Marco!" diye bağırdı kız, ellerini uzatarak.

Tarkin'in kükremesi tenimde titreşti. O kadar hızlı koşuyordu ki, kırmızı ve turuncu bir bulanıklıktı. O devasa, kaslı vücut hız için bilenmiş. Ölüm için.

Bizim için sıçrayacaktı. Bizi bu merdivenden koparıp yere yuvarlayacaktı.

Daha hızlı tırmandım, oğlan feryat etmeye ve kıza uzanmaya başladığında onu kaydurdım.

"Dess!" Evie bağırdı.

Tarkin sıçradı, pençelerini uzattı, çenesi genişledi.

Kolumu halata doladım, tüm gücümle halata ve çocuğa tutundum.

Canavar merdivene çarparak bizi döndürdü. Pulları baldırıma çarptığında bacağımdan acı fişkırdı.

Ayağım kaydı ve bir basamak düştüm, ip avuç içimi ve kolumu yaktı. Ama tutunmayı başardım ve iki ayağıma da merdivene geri koydum.

" et," diye bağırdı Evie, tam o sırada Tarkin tekrar sıçrayıp merdivenin dibinden bana doğru hamle yaptı.

Çocuk kulağıma o kadar yüksek sesle feryat etti ki başka bir şey duyamadım. Kolumu beline doladım ve tırmanmaya devam ettim.

Henüz değil, Izzac. Kendimi Ölüm Tanrısı'na teslim etmeye hazır değildim. Henüz değil.

Ama kollarımdaki ve bacaklarımdaki güç azalmaya başlamıştı. Dişlerimi sıkarak bir basamak daha çıkmayı başardım. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha.

Tüm bunlar olurken Tarkin merdiveni tırmanıyor, o kadar çılgınca döndürüyor ve çekiyordu ki etrafımızda dönüyor, beni birkaç dakikada bir tırmanmayı bırakıp sadece sıkı tutunmaya zorluyordu.

"Yardım edin!" Evie'nin bağıırışı yüksek ve netti. "Bize yardım edin! Lütfen!"

Çocuğu merdivene yaklaştırdım, düşersem en azından burada kalabileceğini umuyordum. "Sıkı tutun. İpi tut."

Ağlarken tüm vücudu titriyordu.

"Lütfen. Dayanın."

Marco adındaki çocuk korkudan donup kalmıştı.

Bir basamak daha çıkmaya çalıştım, merdiven tekrar dönerken ayağımı bir sonraki noktaya koydum. Sonra kendimi yukarı doğru zorladım, iki botum da ipe kilitlendiğinde nefes verdim.

Daha yolu yarılamamıştık bile. Zirveye ulaşamayacaktık. Ama dayanabilirsek, sıkı tutunabilirsek, yardım gelecekti. Gardiyan bizi kurtaracaktı.

"Yardım edin!" Evie ellerini ağzına götürerek çığlık atmaya devam etti.

Merdiven yana doğru sallandı, öyle sertti ki karnım zıpladı. Başka bir sarsıntı, başka bir dönüş için hazırlandım ama hiç gelmedi. Merdiven durulmaya ve sakinleşmeye başladı.

Aşağıya bir göz atma riskini göze aldım.

Tarkin bir sıçrama daha yapmak için geri çekiliyordu, dudakları o tertemiz dişleri ortaya çıkarmak için kıvrılmıştı.

Yüreğim ağzıma geldi.

Beni daha önce ıskalamıştı. Yine ıskalamayacaktı.

Kahretsin, bu acıtacaktı.

Üç sıçrayıcı adım attı ve havaya uçtu, merdivene o kadar sert çarptı ki vücudu ipe dolandı.

Çıtlamayı hissetmeden önce duydum. Merdivenin sol tarafı balkondaki kancasından kopmuş, halat tek bir ip haline gelmişti. Sonra düşüyorduk, merdivenden geriye kalanlardan aşağı kayıyorduk, bacaklarım bizi yavaşlatmak için umutsuz bir çabayla merdivene sarılmıştı.

Serbest düşüş değildi ama yakındı. Yere çarpışım o kadar sarsıcıydı ki dizlerim büküldü ve geriye doğru uçtum, toprağa çarparken ciğerlerimden hava çalındı.

Görüşüm bulanıklaştı ve bir an için Izzac'ın sesini duyduğuma emin oldum. Ölüm Tanrısı beni cehenneme davet ediyor.

Odessa.

Adım hiç bu kadar tatlı gelmemiştir.

Sadece bulanık kenarlar keskinleşti, gözlerimdeki lekeler temizlendi. Ve her şey göz açıp kapayıncaya kadar aklıma geldi.

Çocuk göğsümün üzerine düşmüştü. Bedenim onun düşüşünü engellemiştir ama de canı yanmış olmalıydı. Dirseğimi yukarı ittiğimde inledi.

Yıkık merdivenimin ötesinde bir çift mor gözle karşılaştım.

Tarkin o sıçrayıştan sonra bir takla atmış ve ağaçlardan birinin kabuğu pullarına bulaşmıştı. Ama yine de ayağını buldu.

Ve bir sonraki cinayeti.

Midem dibe vurdu. Gidecek hiçbir yer yoktu. Kaçış yoktu.

Ben de kendimi çocuğun üstüne yuvarladım ve vücudumu onunkinin etrafına sararak onu korudum. Sonra gözlerimi kapattım, canavar etimle işini bitirene kadar Marco'yu kurtarmak için yardım geleceğini umuyordum.

Tarkin'in hırıltısı kulaklarımda akan kanın ötesinde duyabildiğim tek şeydi. Nefesimi tutup bekledim. Ama pençeleri ve dişleri etime batmadı. Gelen tek şey bir hırıltı ve saçlarıma konan bir rüzgâr öpücüğüydü.

Sonra hiçbir şey.

Huzurlu hiçbir

şey.

Barış Tanrıçası Carine beni gölgesine kabul etmişti. Gerçi Carine'in bot giydiğinden şüpheliydim.

Bir çift, çizilmiş ve sıçramış, yanımda belirdi. Sonra yerden kaldırıldım, çocuk hâlâ kollarımdaydı ve dizlerimin üzerine çöktürüldüm. Muhafız'ın elleri ve gözleri vücudumda geziniyor, yanımda diz çökerken yaralanma olmadığını araştırıyordu.

"Neren yaralı?" Sesi çılgıncaydı.

"Ben iyiyim." Hayattaydık. İçimi çektim, çocuğa sarıldım.

Daha sonra kollarımın ve bacaklarımda daha önce hiç olmadığı kadar acıyacağından emindim. Ama şimdilik hayattaydık. Guardian'a teşekkürler.

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve alnını benimkine yaklaştırdı. Başparmağı yanağımda gezindi ve tenimde karıncalanmalar başladı. "Sen iyisin."

Bana güven mi veriyordu? Yoksa kendini mi?

"Ben iyiyim."

Eğildi, yüzüm hala ellerinin arasındaydı. Başparmağı hala izliyordu. Durmasını hiç istemedim ama bağırışlar ağaçların arasından çınlarken beni bıraktı.

Omzumun üzerinden bakarak döndüm. Ve cansız bir Tarkin'in gözlerinin bana baktığını gördüm.

Menekşe rengi çoktan süt beyazına dönüşmeye başlamıştı.

Muhafız topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "Kahretsın, çok pervasızsın kadın.

Hayatın senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

"Masum çocukların hayatı olmaz." Bir elini yüzünde gezdirdi.

İkimiz de onun da aynı şeyi yapacağını biliyorduk.

"Marco." Bir kadın koşarak yanıma geldi ve çocuğu kollarımdan alıp göğsüne bastırdı.

Ağaç evdeki kız "Anne" diye ağladı. "Teşekkür , " diye hıçkırdı kadın. "Teşekkür ."

Benimle mi yoksa Gardiyan'la mı konuştuğundan emin değildim, bu yüzden titrek bir gülümseme sundum ve sonra ayağa kalkmak için yer değiştirdim.

Ağlamak mı, çığlık atmak mı yoksa gülmek mi istediğimden emin olamadan titreyen bacaklarımın üzerinde dururken önce Gardiyan ayağa kalktı, eli dirseğimdeydi.

Tarkin beş adım ötede yakut kırmızısı bir yığın halinde yatıyordu, Muhafız'ın kılıcı kaburgalarına saplanmıştı. Bıçağın etrafından kan sızıyordu.

Kokuşmuş, koyu yeşil.

Ancak daha yakından bakmak için hareket edemeden, derimin üzerinde bir karıncalanma, kollarımda sürünen örümceklerin hissi belirdi.

Titredim ve avluya doğru baktım.

Ve Voster Baş Rahibi'nin derin bakışlarıyla karşılaştı. Her zaman en kötü anlarda ortaya çıkıyor gibiydi. Bektan bir günü daha da kötüleştirmek için ev dediği yerden saklandığı yerden çıkıp geliyordu.

Başımı gökyüzüne doğru eğdim ve gözlerimi kapattım. Etrafım canavarlarla çevriliydi.

Otuz Yedi

Tarkin'in saldırısından duyduğum korku azalıyordu ve vücudum kapanmaya başlamıştı. Bacaklarım güçsüzleşmişti, adımlarım emin değildi. Kollarım karıncalanıyor ve başım dönüyordu. Ve Voster büyüünün eklenmesi de yardımcı olmuyordu.

Baş Rahip, ölü Tarkin'i incelerken Muhafız'ın yanında duruyordu. Voster'ın büyüü gücümün son kırıntılarını da alıp götürmüştü.

Gardiyan buna nasıl dayanabildi? Kıvrınmamak için enerjimin son kırıntısını harcadım.

Tillia ağaçların arasından, ortak kullanım alanlarının olduğu yönden geliyordu. Yanıma gelip elini omzuma koyarken Muhafız ve Baş Rahip'e hızlıca bir bakış attı. "Odessa, ne yaptığını duydum. İyi misin?"

"Evet," diye yalan söyledim. "Ben iyiyim."

Eğer iyi demek çılgılık atmaktan ya da ağlamaktan ya da her ikisinden de sanıyeler sonra demek olsaydı.

Tek istediğim yatağa girmektir. Gardiyan yeni bir ip merdiven ve onları ağaç evlerin balkonlarına tutturmak için kullandıkları direkleri getirmesi için bir asker göndermişti ama bu çok uzun sürüyordu. Yani şimdilik, burada bir Tarkin cesediyle durmak yerine Evie'yle birlikte olmayı dileyerek sıkışıp kalmıştım.

Gardiyan saldırıdan sonra kendi merdivenine tırmanmış, sonra da kızlarla ilgilenmek için balkonlarımız arasındaki boşluğa atlamıştı. Marco'nun kız kardeşi aşağı indirilmiş ve annesiyle yeniden bir araya getirilmişti. Evie ağaç evine götürülmüş ve Voster'la işi bitene kadar ona göz kulak olmaları için üç muhafızla birlikte bırakılmıştı.

Canavarı daha ne kadar dürtmeleri gerekiyordu? Canavar ölmüştü. Cesedi yakıp bu işi bitiremezler miydi?

Voster sadece Gardiyan'ın duyabileceği bir şey söyledi. Sonra ikisi de uzaklaştı ve sonunda nefes alabildim. Pencereleri açılmış bir hamamdan çıkan buhar gibiydi. Büyünün acısı bedenim sallanmaya başladı.

"Seni revire götürüyorum." Tillia'nın kolu benimkine dolandı ve beni yanına çekerken karşı koyacak halim yoktu.

"Ama Evie-"

"İyi. Yanında üç muhafız var. Gardiyan gelip onları rahatlatana kadar ağaç evden çıkmasına izin vermeyecekler."

"Revire gitmek istemiyorum." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz yeni bir baş dönmesi dalgası beni öyle bir çarptı ki sallanmaya başladım. "Peki, tamam. Belki de revire gitmeliyim."

Tillia alay etti. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Uyandığımda Tillia başucumdaydı, hâlâ sisliydi ama o kadar yorgun değildi. "Ne kadar uyudum?" Kendimi bir koltuğa iterek sordum.

"Çok uzun değil."

Revirin pencerelerinden süzülen ışığı, sanki hâlâ öğlenmiş gibi parlaktı.

"Daha mı iyi?" diye

sordu. "Çok daha iyi."

"Böyle bir korkudan sonra ben de bayılırdım. O çocuklar için yaptığın şey-"

"Pervasız." Guardian'ın sözünü çaldım.

Kolumu okşadı. "Ben de cesur diyecektim."

Daha önce kimse bana cesur dememişti. "O çocuklar saldırının ortasında tek başlarına ne?"

"Alarm tüm çocuklar ortak alanda oynuyordu. Anneleri Mariette ile birlikte çalışıyordu. İki Tarkin vardı, bir erkek ve bir dişi. Erkek olan onun yolunu kesti, böylece geri dönemedi. Sonra diğerlerinden ayrıldılar ve saklanmak için kaçtılar. Hiçbirimiz bir dişi olduğunu bilmiyorduk. Hepimiz erkeği köşeye sıkıştırmaya çalışmakla meşguldük."

"Kaç kişi öldü?" Sordum ama gerçekten cevap almak istemiyordum.

"Ellder'den beş asker. Treow'da üç kişi."

Sertçe yutkundum. "Çocuğunuz var mı?"

"Ahırda çalışan on yedi yaşında bir çocuk. Aşçılardan biri öldü.

Ve bir hizmetçi."

"Brielle ya da Jocelyn değil mi?"

Tillia başını salladı. "Onlar iyi. Sen uyurken ikisi de buradaydı. Yakında döneceklerine söz verdiler."

Karyolaya kıvrılıp tekrar uyumak, tüm bunlar kötü bir rüyaymış gibi davranmak istedim. "Bu nasıl oldu? Neden gözetleme kulelerinde öldürülmediler?"

"Tarkin, Treow'un üzerine son sürat, öldürmeye niyetli bir şekilde geldi. Zırhları ile

onları yukarıdan bir okla vurmak neredeyse imkansız. Ölen üç kişi, erkek avluya ulaştıktan birkaç dakika sonra öldürüldü. Bizi uyardıklarında koşarak geldik ama..."

Ama o canavar öldürmeye niyetliydi.

"Gardiyan onu indirmeyi başardı. Sonra Evie'nin çığlığını duyduk." Tillia zorlukla yutkundu. "Onu hiç bu kadar hızlı hareket ederken görmemiştim."

Bu hız için Lyssa'ya teşekkür etmeliyim. Yine de canavarı Treow'a ilk getiren şeyin enfeksiyon olduğundan şüpheleniyordum.

"Lyssa erkekte miydi?"

Tillia'nın gözleri parladı. "Sana Lyssa'dan mı bahsetti?"

"Eğer bir fark yaratacaksa, bunu kastettiğini sanmıyorum."

Etrafına bakınarak şifacıların konuşmamızı duyabilecek mesafede olmadıklarından emin oldu. "Evet, duydu. Dişi de öyle. Normalde tarkinler yalnız yaşayan yaratıklardır, özellikle de erkekler. Çiftleşmek için bir dişi bulurlar ama onun dışında bariwolf sürüleri gibi değildirler. Ama bu ikisi? Birlikte geldiklerine eminim, biri avlanırken diğeri dikkat çekiyordu."

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü. "Treow güvenli değil, değil mi?"

"Bu sabah size güvenli olduğuna dair söz verebilirdim. Şimdi mi? O kadar emin değilim." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi, sonra ayağa kalktı. "Yakmam gereken canavar leşleri var. İyi olacak mısın?"

"Evet. Teşekkür ."

Çenesini eğdi. "Kraliçem."

"Ugh." İnledim. "Onunla çok fazla zaman geçiriyorsun." Tillia'nın gülümsemesi biraz şeytani olsa da güzeldi. "Yakında görüşürüz."

Bacaklarımı yatağın kenarından sıyırmadan önce onun gitmesini bekledim, ayağa kalkmadan önce başımın dönmesinin durması için kendime birkaç dakika verdim. Sonra gitmek için koridora doğru yürüdüm.

Yatağım beni çağırıyordu. Muhafızları Evie'yi Gardiyan'ınki yerine benim ağaç evime götürmeye ikna edebilirsem, belki o ve ben kucaklaşabilirdik.

Sarılıp kucaklanmaya ihtiyacım var. Özellikle de Voster'la karşılaştığım için cildim hâlâ tahriş olmuşken.

Ancak koridorun sonundaki çıkışa yaklaştıkça bu rahatsızlık daha da arttı. Her adımda kollarımdaki ve bacaklarımdaki sürünme hissi daha da kötüleşiyordu. Sonra alçak, tanıdık bir ses duydum ve solumdaki revir odasında kimi bulacağımı çok iyi biliyordum.

Gardiyan yüksek bir masanın kenarına oturmuş, yüzü çatlak kapıya değil duvara dönüktü. Gömleği kucağında toplanmıştı, aynı şekilde manşeti de

ısırık izi.

Muhafız'ın yanında Baş Rahip duruyordu. Yeşil tırnakları düğün töreninden bu yana daha da uzamıştı ve küçük yılanları andırıyordu. Bir avucu Muhafız'ın çıplak göğsünün üzerinde duruyordu. Diğer hilal şeklindeki yara izinin üzerinde duruyordu.

"Ne zaman hazır olursan, kardeşim." Muhafız dişlerini sıktı, yontulmuş çenesi kenetlendi.

Sonra Voster Muhafız'ın tenine dokundu, alçak sesle ve yumuşak bir şeyler mırıldandı.

Gardiyan'ın gövdesi gerildi, her bir kası esnedi. Boynundaki kordonlar patlarken elleri dizlerinin üzerinde yumruk haline geldi ve vücudu titremeye başladı.

Bir adım daha yaklaştım, rahip konuşmaya devam ederken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Bu ne büyüydü? Ne yapıyordu?

Revirdeki ışık rahibin derisini parlatıyor, daha da yarı saydam hale getiriyordu. O kadar solgundu ki, kel kafasının altındaki yeşil damarları seçebiliyordum, sanki büyüğü içinden ellerine doğru akıyormuş gibi nabız atıyor gibiydi.

Ve Gardiyan acı içinde titremeye devam etti, gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülürken yüzünü tavana doğru eğdi.

Nefes nefese kapıya doğru ilerledim.

Ama Voster bir elini savurarak bana doğru bir rüzgâr dalgası gönderdi.

Kapı suratıma kapandı.

Şaşkınlıktan ağzım açık kalakalmıştım.

O odada neler oluyordu? Sanki rahip tüm kötü büyüünü Muhafız'ın bedenine göndermiş gibiydi. Neden?

Bir adım uzaklaştım, kafatasımda yeni bir ağır çiçek açtı.

Gardiyan'ın Voster'a olan inancı sarsılmazdı. Ama ya Baş Rahip yanılıyorsa? Ya Lyssa bir tür mutasyon ya da hastalık değilse? Ya buna onlar sebep olduysa?

Voster'ın gözleri, enfekte olmuş canavarların kanıyla aynı koyu yeşil tonundaydı. Bu bir tesadüf olamazdı.

Artık ne düşüneceğimi bilemez bir halde revirin çıkışına doğru yürürken neredeyse bir kadınla çarpışıyordum.

"Majesteleri." Brielle beni kollarının arasına aldı ve sıkıca tuttu. "Yaşıyorsun. Tanrılara şükürler olsun. Çok endişelendim."

"Brielle." Ona sıkıca sarıldım, sonra rahatladım ve giydiği tunikten cömert kıvrımlarını saran pantolonuna kadar onu içime aldım. "Elbise yok mu?"

Omuz silkti. "Turah'dayken."

Bugün mümkün olabileceğini düşünmediğim bir şey yaparak güldüm ve ona tekrar sarıldım. "Nasılsın? Bana her şeyi anlat. Seni çok özledim."

"Oh, hayır değilsin. Birkaç gün içinde dönmen gerekiyordu. Aradan haftalar geçti. Açıklama yapması gereken kişi sensin."

Ve ben de açıkladım. Ben ona Ashmore'u anlatırken bir saat boyunca yemekhanede oturduk. Bariwolves hakkında. Gardiyan'ın beni nasıl Ellder'a götürdüğünü, orada haftalarca kaldığımı. Ve Tarkin'le yüzleşmek için tam zamanında Treow'a nasıl döndüğümüzü.

Ona neredeyse her şeyi anlattım, Evie hariç. Ve Lyssa.

"Allesaria hakkında bir şey bulabildin mi?" diye sordu, ben bitirdiğimde alçak sesle.

"Hiçbir şey yok. Bu noktada, var olup olmadığını bile merak etmeye başladım," dedim ona. "Belki de sadece bir efsanedir."

Çoğunlukla şaka yollu söylenmişti ama Brielle mırıldandı, kaşları birbirine dolandı. "İlginç. Yabancı krallar için kesinlikle anlaşılması zor olurdu. Babaninki gibi onların da merakını çekecektir."

"Belki," diye mırıldandım. Hâlâ biraz zorlama gibi görünüyordu.

Eğer Allesaria bir efsaneyse, Turah'taki insanlar bu oyunu çok çok uzun zamandır oynuyorlardı.

Ya hepimiz var olmayan bir şehre inansaydık?

Baş ağrım arttı ve bu ilginç bir teori olsa da çok yorgundum. "Sanırım şimdi ağaç eve gideceğim. Biraz dinlenebilirim." "Elbette." Brielle ayağa kalktı ve benimle birlikte ortak alana doğru yürüdü. "Jocelyn ve ben sana yemek ve banyo için su getireceğiz. Emin değilim.

Nereye gittiğini. Ama o da sizi görmek için sabırsızlanıyor."

"Teşekkür ederim." Ona tekrar sarıldım ve ağaç evime doğru yola çıktım.

Avludan çıkarken bir korucu arkamdan gelip beni takip etmeye başladı. Ya Tillia'nın ya da Muhafız'ın işi olduğuna şüphe yok. Ama ağaç eve yaklaştığımda bana eşlik ettiği için mutluydum.

İp merdiven değiştirilmişti. Tarkin'in cesedi gitmişti ve kan izlerini saklamak için toprak tırmıklanmıştı.

İlk ayağımı en alt basamağa koydum ve donakaldım. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Uzuvarım çok ağırlaşmıştı. Gözlerimi kapattığımda o hırıltıyı duydum. Pençeler ve dişler gördüm.

"İyi misin?" diye sordu korucu.

"Evet." Gözlerimi zorla açtım, ellerimi merdivene koydum.

Ve tırmandım.

Tepeye ulaştığımda Evie'nin üç koruması balkonda bekliyordu. Sanırım sarılmak isteyen tek kişi ben değildim. Hareket etmesine izin vermeleri için onları ikna etmiş olmalı.

Gardiyanlardan biri elini uzatarak kalkmama yardım etti. Sonra odaya girdim ve Evie'yi yatağında, yastıkların altında uyurken buldum.

Onları çektim ve onu yana kaydardım, sonra yanına uzandım, vücutlarımız birbirine sarıldı. Brielle ve Jocelyn bize ortak bir akşam yemeği getirene kadar birbirimize sarıldık.

Evie yemek boyunca sessizdi, yemeğini karıştırıyordu.

"Korkuyor muydu?" diye sordum.

Omuz silkti.

"Ben de."

"O canavarlar hasta mıydı?"

"Evet."

Bir an için bunu düşündü. "Büyüdüğümde evcil bir canavarım olacak. Ve eğer hasta bir canavar peşimden gelirse, o beni koruyacak. Sonra ben de babam gibi canavar avcısı olacağım."

Babasının, Gardiyan'ın ya da Luella'nın onun evcil bir canavara sahip olmasına izin verme ihtimali yoktu. Ya da bir canavar avcısı olmasına. "Ona ne isim vereceksin? Bu evcil hayvanına?"

"Bilmiyorum." Bir havucu dürtükledi, sonra yalvaran gri gözlerle bana baktı. Gözlerindeki o mavi yıldız patlamaları, bir şey istediğinde her zaman daha parlak görünüyordu. "Dess? Bu gece seninle uyuyabilir miyim?"

"Sana hayır diyen var mı?" Başını

iki yana salladı.

"Yemeğini yersen benimle yatabilirsin, küçük yıldız." Bu lakap karşısında alnı çatıldı. "Bu da ne demek?"

"Parlak ve güzel olduğunu. Geceleri bile cesursun." Bana utangaç bir gülümseme verirken yüzü pembeleşti. Sonra yemeğine daldı, yanaklarını şişirecek kadar büyük ısırıklar alıyordu.

Margot onu hanımefendiliğe yakışmayan davranışlarından dolayı azarlardı. Onun yerine kendi ağzıma kocaman bir ısırık attım.

Oyunlar oynadık ve hikâyeler anlattık. Brielle ve Jocelyn banyo için suyla döndüklerinde, onun yerine Evie'nin kullanmasına izin verdim. Ve temizlendikten sonra

yeni bir uyku tişörtüyle saçlarını taradım ve ördüm. Sonra yastıklarına uzandık, gece Treow'un üzerine çökerken onun esnemeleri bana eşlik etti, sonunda uykuya dalana kadar.

Balkona açılan kapıdan gizlice girdiğimde yıldızlar parlıyordu.

Gardiyan tek başına bekliyordu. Perişan görünüyordu. Cildi solgundu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Ve ela rengi en sevdiğim göz rengi olmasa da, bu gece irislerinin düz, sessiz grisine tercih ederdim.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Çenesini eğdi. "Evie nasıl?"

"Uyuyor."

"Treow'dayken ve Xavier yokken genellikle benim yatağımı çalıyor. Onun için bir karyola getiriyorum ama sonunda onu kullanan ben oluyorum."

Bütün o geceler boyunca konuştuğu kişi bu muydu? Yatağını paylaşan bir kadın değil. Yatağını çalan bir kız.

Olması gerekenden daha fazla rahatlamıştım ama saldırının etkisinden hâlâ kurtulamamıştım. Bu gece, kendi lanet duygularımla savaşacak gücüm yoktu.

"Onu görmeye daha önce gelmeliydim." Uzun bir nefes verdi. "Elim kolum bağlıydı."

"Baş Rahiple mi? Seni gördüm. Daha önce revirde."

"Ah." Kollarını parmaklığa dayadı ve gözlerini ormana dikti. "Lyssa'yı kanımdan çekip alıyordu."

"Ne?" Duymayı beklediğim şey bu değildi. Bunu yapabilir miydi? "Neden? Tedavi edebileceğini mi düşünüyor?"

"Tedavisi yok, Sparrow. Bu düşüncayı aklından çıkar."

Neden vazgeçmiş gibi görünüyordu? Sesi boş geliyordu. Ashmore'da olduğumuz zamankinden farklıydı. Bu sadece üzüntü ve suçluluk değildi. Bu boşluktu. Umutsuzluktu.

"Enfeksiyon üzerinde çalışıyordu," dedi. "Nereden geldiğini bulmaya çalışıyor. Nasıl başladığını."

"Ve?"

Çenesi bükülerek geceye baktı.

"Baş Rahip bir şey buldu," diye tahmin ettim. Ve her ne ise Muhafız'ı mutlu etmemişti.

Başını salladı. "İlk başta bunun başka bir hayvandan geldiğini düşündü. Bir hastalık zamanla ev sahibini çürütmüş. Muhtemelen bir fenek. Lyssa'nın fenek dişiyle zehirlenmiş birinin kanıyla aynı hissi verdiğini söyledi.

Toz. Ama o kadar farklıydı ki aramaya devam etti. Krisenth'teyken kanımdan daha fazlasını çekip şifacıları ve simyacılılarıyla konuşmak umuduyla Laine'e götürdü."

Calandra'nın en iyileri olarak bilinirlerdi. Bunun en büyük sebebi krallığın baharat tarlalarına sınırsız erişimlerinin olmasıydı. Simyacıları deney yapma lüksüne sahipken, diğer krallıklardaki simyacılar ilaç yapmak için ham maddeler için cömertçe para ödemek zorundaydı.

"Bir şey biliyorlar mıydı?" Ben sordum.

"Hayır." Gözlerini kırpmadan ormanın zeminine doğru baktı. "Sadece korakine karşı güçlü bir tepkisi vardı. Lyssa ve korakin birbirlerine bağlı görünüyorlar. Birbirlerine benziyorlardı."

"Korakin. Kaverine gübresi gibi mi?" Gardiyan başını salladı.

Kaverine Calandra'daki küçük canavarlardan bazılarıydı. Kuzenleri olan porsuklardan iki kat daha vahşiydiler. Kaverine Laine çöllerinde yaşar, kum tepelerine yuva yapar ve geceleri avlanırdı.

Bir simyacının neden kaverin gübresiyle deney yapmaya karar verdiği beni aşırıyordu, ama ben doğmadan çok önce birileri onun kullanımını keşfetmiş ve ona korakin adını vermişti.

Korakin kaynatılıp lapa haline getirildiğinde, bir kişinin tek ihtiyacı olan şey tadına bakmaktı ve saatlerce halüsinasyon görürlerdi. Acı hissetmezler. Kendi isimlerini unuturlardı.

Roslo'daki revirde amputasyon ya da ameliyat gerektiren hastalar için kullanılıyordu. Bazılarında korkunç bir bağımlılık yaratıyordu ve korakin neredeyse fenek dişi tozu kadar pahalı olduğundan, onu arzulayanların çoğu daha fazlasını bulmak için hayatlarını mahvediyordu.

Bir enfeksiyon neden fenek dişi tozu ve korakin ile benzerlik gösterebilir ki?

Bu simya gibi geldi, sihir değil.

Gardiyan sessiz kaldı. Farkına kendi başıma varmam için bana zaman verdi. Ve farkına vardığımda dizlerimin bağı çözüldü.

"Bana bundan bahsettiğinde Lyssa'nın sihirli olduğunu düşünmüştüm. Öyle mi? Yoksa onu birinin mi yarattığını düşünüyorsun?"

Gardiyan içini çekti. "Bilmiyorum."

"Calandra'da sadece Voster'ların büyüü var." "Bildiğimiz kadarıyla," dedi.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ne istiyorsun? Başka büyüü

varlıklar?"

"Muhtemelen. Emin değilim. Ama öğrenmeye niyetliyim. Ve eğer biri onu , o zaman o pisliği bağırsaklarından ipe dizeceğim ve kargalar kemiklerindeki etleri toplarken çürümesini izleyeceğim."

Yüzümü buruşturdum. İğrençti. Gerçi bunu her kim yaptıysa cezalandırılmayı hak ediyordu. "Ben yardım edeceğim. Bağırsaklarla değil. Ama kaynağı bulmaya."

Gardiyan kuru bir kahkaha attı. "Aslında değilsin."

"Öyleyim." Çenemi kaldırdım. "İsrar ediyorum."

"İsrar ediyorsun." Korkulukları itti ve alaycı bir şekilde eğildi.

"Umursamadığım için beni affedin Majesteleri. Siz bu işe dahil değilsiniz."

"O zaman en bana bundan bahsetmemeliydin. Bu senin suçun."

Benden çok kendi kendine kaşlarını çatı.

"Lütfen benden boş boş oturup hiçbir şey yapmamamı istemeyin. İnsanlar ölürken olmaz."

"Bu çok tehlikeli."

"Büyük ve güçlü Muhafız'la birlikte olsam bile mi?"

Burun delikleri alevlendi. "Bana bir daha asla öyle

seslenme." "Bana gerçek adını söyle, ben de

söylemeyeyim."

Kollarını göğsünün üzerinde

kavuşturdu. "Dinle, bana

güvenmediğini biliyorum."

"Güvenmiyorum."

Bu biraz acıttı ama en azından dürüsttü. "Margot her zaman bela bulmaya meyilli olduğumu söylerdi. Eğer Lyssa'yı yaratan bir kişi varsa, o kişi kesinlikle beladır. Beni bir mıknaş gibi düşünün."

"Çapraz," diye uyardı.

"Lütfen." Ellerimi birbirine kenetledim. Bu gece yalvarmaya hiç niyetim yoktu. "Yardım etmeme izin verin. Bugün sekiz kişi öldü. Ashmore'da on yedi. Bu iş bitmeden önce kaç kişi daha ölecek? Sadece bekleyip umut edemem. Uslu duracağıma söz veriyorum. *Cutter*'dayken, 'Sana kaç dersem kaçarsın. Saklanmanı söylersem, saklanırsın.'"

"Ve sen bana 'Hayır' dedin."

"Dedim. Cevabımı düzeltebilir miyim? Dinleyeceğime söz veriyorum. Ve artık biliyorum ki, bana bir emir verdiğinde, bu benim güvende kalmam içindir. Lütfen yardım etmeme izin ver. Beni dışlamayın. Herkesin zaten bildiği şeyi en son öğrenen olmaktan çok yoruldum. Ben bir savaşçı değilim. Bir bilgin ya da şifacı değilim."

Prenses. Ama ben yetenekliyim. Kendime ıslık çalmayı öğrettim. Arbaleti marjinal bir isabetle nasıl vuracağımı. Kendi bıçağımla ya da kılıcımla kendimi kesmedim. Yardım edebilirim. Yardım etmek istiyorum. Lütfen?"

Muhafız gözlerini kapadı ve bir elini sakallı çenesinde gezdirdi. Yorgun görünüyordu. Bu krallığın yükü omuzlarına binmiş gibi görünüyordu.

İşte buradaydım, yükü paylaşmayı teklif ediyordum. "Tamam."

Çenem düştü. Gerçekten mi? Bu gerçekten işe yaramış mıydı? Ellerimi birbirine vurdum ve gülümsemeye çalıştım. "Teşekkür ederim."

"Buna pişman olacağım."

"Muhtemelen." Fikrini değiştirmeden önce içeri girmek üzere kapıya doğru geri çekildim.

"Odessa, bekle."

Beni durduran onun emri değildi.

Benim adımdı.

Ben her zaman *Cross*, *Sparrow* ya da *kraliçemdim*. Ama nadiren

Odessa. Adımı hiç bu kadar sevmemiştim.

"Teşekkür ederim. O çocukları kurtardığın için." İki elini kalbinin üzerine koydu ve eğildi. Sonra ağaç evine girip kapıyı kapattı.

Peki ya ip merdivenim? Bağlı kaldı. Bütün gece boyunca.

Otuz Sekiz

Tillia'nın yumruğu karnıma çarptı.

"Oof." İki büklüm oldum, ciğerlerimi doldurmak için mücadele ederken bıçaklarım elimden yere düştü.

"Dikkat etmezsen böyle olur." Cık cık dedi, sonra su içmeye gitmeden önce omzumu sıvazladı. "Seninle antrenman yapmayı özledim."

"Yani kıcıımı tekmelemeyi özledin."

Gülümsemesi acımasızdı. "Aynen öyle."

Gülmek acı veriyordu ama yine de güldüm. "Ben de seninle antrenman yapmayı özledim."

Muhafız, *Cutter*'daki o günlerden beri bana çok şey öğretmişti ama Tillia ile çalışmanın farklı bir yanı vardı. Kadın olduğum için kendini geri çekmedi. Gerçek bir düşmanın ben dikkat etmediğimde darbesinin gücünü azaltmayacağını ya da yumruğunu durdurmayacağını bildiği için herhangi bir rakibi gibi üzerime geliyordu.

Karnıma aldığım darbeyi hak etmiştim. Dikkatim onun saldırısı ve az önce ağaçların arasında kayboluşunu izlediğim adam arasında bölünmüştü.

"İşimiz bitti mi?" diye sordum. *Lütfen evet de.*

"Evet. . Son dakika dışında bugün çok iyi mücadele ettiniz." "Teşekkür ederim." Bıçaklarımı aldım ve dik durdum. "Yarın mı?" "Avluda bekliyor olacağım."

El sallayarak ağaçların arasına daldım, Muhafız'ın acelesi olmadığını umuyordum çünkü acelesi varsa ona asla yetişemezdim. Ama ileride beyaz bir şerit belirdi, gömleğinin kolu, bu yüzden yaklaşmak için koşarken adımlarımı hafif tuttum.

Kampın sınırına doğru ilerlerken kılıcını omuzlarına asmış, tek başına yürüyordu.

Evie neredeydi? Şafak vakti uykusunda yan dönerken kaburgalarımın attığı hızlı bir tekmeyle beni uyandırmıştı. O etrafta dönüp dururken ben efsaneler ve canavarlar üzerine bir kitap okumayı bitirmiştim ve sonunda uyandığında kahvaltı için ortak alana gitmiştik.

Tillia beni eğitim için almıştı ve Gardiyan da Evie'yi binicilik antrenmanı için ahıra götürmüştü. Belki de diğerleriyle oynuyordu.

Çocuklar mı? Onun geride kalması fikrinden hoşlandığımdan emin değildim.

Treow'un çevresini kontrol etmeye gidiyor olabilirdi ama adımlarında bir amaç ve niyet vardı, bu da bana kampta kalmadığını düşündürdü.

Muhafız yavaşladı ve o dönüp beni fark edemedi yakındaki bir ağaç gövdesinin arkasına atladım.

"Kahretsin," diye mırıldandım kendi kendime. Sonra beşe kadar saydım ve ağaç kabuğunun arkasından baktım.

Hâlâ ileriye doğru yürüyordu.

Vay be. Ağaçtan ağaca kaydım, mesafemi koruyarak ormanda zikzaklar çizdim.

Neredeyse ilk gözetleme kulesine varmıştık ve kalbim o kadar yüksek sesle atıyordu ki onun da duyabileceğinden emindim.

Ormanın içinden gelen bir ıslık sesi, görünmez sınırı geçtiğine dair yukarıdan gelen bir işaret.

Başka bir ağacın arkasına atladım. Fark edilmeden geçebilme şansım neydi?

Bir düdük sesi daha
duyuldu. Görünüşe göre
yok.

"Orada olduğunu biliyorum Cross. Bir trompet tugayı kadar gizlisin."

"Grr." Dirseğimi ağaç kabuğuna sapladım. "Ouch."

Acımı ovuşturarak ağacın arkasından çıktım, sonra kollarını göğsünde kavuşturmuş beklediği yere doğru yürüdüm.

"Beni takip ederek ne yaptığını söylemek ister ?" diye sordu. "Nereye gittiğini söylemek ister misin?"

"Hayır." Ağzı düzleşti ama yeşil gözlerinde bir parıltı vardı. En azından bugün herkesi eğlendiriyordum.

"Evie nerede?"

"Avludaki diğer çocuklarla birlikte. On altı yaşından küçüklerin yakın gelecekte gözlerinin önünden ayrılmasına izin vermeyecek olan ebeveynler ve koruculardan oluşan bir duvarla çevrili."

"Güzel."

Başını salladı. "Burada ne yapıyorsun? Casusluk yeteneklerini mi geliştiriyorsun?"

"Hayır." Bir toprak yığınına tekmeledim. Bileyecek bir yeteneğim yoktu. Calandra'nın en kötü casusuydum. "Lyssa'nın kaynağını bulmaya yardım edebileceğimi söylemiştin."

"Tamam," diye .

"Sen nereye gidiyorsan, ben de oraya gitmek istiyorum." Bu umutsuzca mı geldi?

Evet. Bu noktada, çaresizdim.

"Nereye gittiğimin Lyssa ile bir ilgisi olduğunu düşündüren nedir?" Omuz silktilim. "Bir önsezi."

"Peki böyle şeyler sık sık oluyor mu?

Önseziler?" "Gerçek değil- Aslında, evet.

Var."

Roslo'da, kalede her zaman ilgimi çeken, beni duraksatan şeyler oluyordu. Bu beni gelen ve giden insanlar hakkında meraklandırırdı. Sessiz fısıltıların ve iffetli toplantıların gerçek nedenleri hakkında. Ama hiçbir zaman bu önsezilerimle hareket etmedim. Ne yaptıklarını öğrenmek için Margot'yu, Mae'yi ya da babamı takip etmeye asla cesaret edemedim.

Merakımı tatmin etmek yakalanma riskine değmezdi.

Ama burada, muhtemelen Calandra'daki en tehlikeli adamın, bilinen bir katilin karşısında duruyordum ve dehşete kapılmalıydım.

Bana zarar vermemesi dışında. Muhafız'ın bana zarar vermeyeceğini hiç şüphem olmadan biliyordum. Evet, onu boğarak öldürmek isteyene kadar benimle dalga geçer, azarlar ve alay ederdi. Ama bana zarar vermezdi.

"Belki de yanılıyorumdur," dedim. "Ama evet, içimden bir ses Lyssa yüzünden bir yere gittiğini söylüyor."

Gözleri kısıldı. "Yardım edebileceğini söyledim. Sen de beni dinleyeceğine söz verdin. Senden geri dönmeni istesem, arkanı döner miydin?"

"Evet." Önce sinir krizi geçirir miydim? Kesinlikle. Ama giderdim. "Lütfen beni geri döndürme."

Bir eliyle çenesini ovuşturdu. "Tam bir baş , Cross." Bu evet demekti. Gülümsemem anında oldu. "Nereye gidiyoruz?"

"Tehlikenin içine atlamaya çok hazırsın."

"Tehlikeli mi?" Kaşlarını kaldırdı.

"Doğru. Her şeyin tehlikeli olduğu Turah'dayız. Tam olarak ne kadar tehlikeli?"

"Sanırım ." Arkasını döndü ve ormandaki devam etti, ben de ona ayak uydurmak için birkaç adımda bir koşuyordum.

Fark ettiğinde kaşları bir araya geldi, kaşları çatıldı ve muhteşem ağzını çekti. Sonra benimkine uymak için hızını yavaşlattı.

"Bölgede başka Tarkin olmadığından emin olmak için keşif ekipleri gönderdik. Bir in buldular. Kontrol edeceğiz."

Kendi ayaklarıma takıldım ve yüzüstü bir yığının içine düşecektim.

Çam iğneleri, belimi saran ve düşmemi engelleyen güçlü bir kol dışında.

Muhafız'ın kokusu burnuma doldu; rüzgâr, deri ve yosun, çam ve toprakla karışıyordu. Sırtım göğsüne bastırırken vücudunun sıcaklığı benimkine yayıldı.

Tüm vücuduma bir karıncalanma yayıldı ve etrafımızdaki orman kahverengi ve yeşilden oluşan bir bulanıklığa dönüştü.

"misin?" Sesi kulağımda alçak bir mırıltıydı. Başımı salladım. "Sadece... sakarım."

"Sen de kendi zarif birisin."

Kahretsin, o ses. Sert ve alçak, kulağımda içimi sıvılaştıran bir mırıltı.

Şu anda özgür kalmak için kıvranıyor olmalıydım. Aramıza en az bir metre mesafe koymak için. Ama hareket edemiyordum. Sıkıca saran kolunu ya da her nefeste yükselip alçalan göğsünü kaybetmek istemiyordum.

Benim kocam değil. Benim kocam değil. Benim kocam değil.

Gözlerimi kapattım ve Xavier'in yüzünü hayal ettim. Sonra Muhafız'ın elinden kurtuldum ve birkaç uzun adım atarak uzaklaştım. Yüzüm yanıyordu, şehvet utanca dönüşüyordu.

Bu Xavier'in planının bir parçası mıydı? Beni Muhafız'la bırakıp o tok sese ve yakışıklı yüze kanacağımı mı umuyordu? Beni bir hata yaparken yakalamak ve böylece karısını hizaya getirmek istediğinde sadakatsizliği bana karşı kullanabilmek için mi?

Ya da belki babamın yüzüne bir ilişki fırlatmak için. Bu düşünce ayıltıcıydı.

Sertçe yutkundum ve omurgamı dikleştirdim, yanaklarımdaki rengin gitmesini istedim. "Lütfen bana bir daha böyle dokunma."

"Odessa, ben-"

"Hiç Tarkin ini görmedim. Hadi gidelim."

Gözlerinin yeşili bir anda dönüştü. Çenesi sıkıştı. Sonra hışımla yanımdan geçip ormana doğru yürüdü, ben de ona yetişmeye çalıştım.

Bir parçam geri dönmek istedi. Tüm bu çileyi unutmak ve ağaç evimde saklanmak. Ama tıpkı bir kılıç istediğim gibi, dahil edilmeyi de istemiştim. Vazgeçmek için çok inatçıydım.

Gerçek şu ki, ona güvenemezdin. Xavier'e güvenemezdin. Belki babama da güvenemezdin. Şu anda güvenilebileceğim tek kişi kendimdi.

Özgür kalmamın tek bir yolu vardı. Bilgi.

Açığa çıkardığım her sır beni özgürlüğe götürecekti. Seçme özgürlüğüne. Böylece nereye gitmek istediğime karar verebilecektim. Nerede yaşamak istediğime. Kim olabileceğime.

Ormanı oyarak toprağı delmiş gibi görünen uzun, gri kayalardan oluşan bir oluşuma ulaştığımızda şakaklarımda ter damlaları oluşmuştu.

Muhafız taşla ulaşmadan önce durdu ve toprağı çömeldi.

Bir yaprağı kenara itti ve bir Tarkin pençesinin mükemmel izini ortaya çıkardı.

Bölge ayak izleriyle doluydu. "Burada kaç kişi yaşıyordu?"

"Sadece bir tane. Dişi olan. Memeleri vardı ve görünüşe göre kısa bir süre önce doğum yapmış."

"Yavruları bulmak için buradayız."

Başını salladı ve gözleriyle etrafı tarayarak ayağı kalktı. "Onları çalışma odasına koymuş olmalı."

"Sence midir? Lyssa'da mı?" "Bu mümkün."

İşte bu yüzden buradaydık. "Nasıl ?" Cevap vermedi.

Gerek yoktu.

"Onların kanı. Yeşil olacak." Onunki gibi. Ashmore'da yaralarından fışkırdığını gördüğüm kan gibi. Sarı kurtlara ait olduğunu varsaydığım kan.

"Sonra ne olacak?" diye sordum. "Onları öldürecek misin?" "Gerekirse."

"Treow'da kalmalıydım," diye fısıldadım. Bu avda olmak istememiştim. Bebekleri katletmek için değil.

Uzaklaşmak için hamle yaptı ama durdu. "Ne olursa olsun, bunu alacaklarını sanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü ısırıldıklarından şüpheliyim."

"Ama tükürüğüyle temas etmiş olmalılar. Eğer onları yalayarak temizlediyse."

"Bu şekilde aktarılmıyor gibi görünüyor."

"Nereden biliyorsun?" Bu daha önce de olmuş muydu? Bir anneyi öldürüp yavrularını avlamış mıydı?

Bir elini saçlarında gezdirdi, bu sorularımın eskidiğinin bir işaretiydi ama ben sormaya devam edecektim. Bunu ikimiz de biliyorduk.

"Isırıldıktan ve ateşlendikten sonra kendimi farklı hissettim. Ama dediğim gibi, değişiklikler zamanla ortaya çıktı. Aylarca bende bir sorun olduğunu fark etmedim. Farklı hissediyordum ama bunun sadece ateşin kalıcı etkileri olduğunu düşündüm. Bir tavernadaydım. Bir kadınla tanıştım."

"Oh." *Tanrım*. Ben ve lanet ağzım.

Kıskançlık anlıktı. Mideme Tillia'nın bu sabahki yumruğundan daha güçlü bir yumruk indi. Sorumu geri almak, hepsini geri almak istedim, böylece onun başka bir kadınla olan görüntüsü sonsuza dek beynimden silinecekti.

Ashmore'dan Sariah mıydı? Yatağa götürdüğü o muydu? Öptüğü kişi?

Bu bilmek istediğim bir hikaye değildi. Biraz bile değil. "Lyssa'yı yakalayamadı," dedi.

"Güzel." Sesim çok parlaktı. "Bu harika. Eminim müstakbel eşin senin..." Bu daha da kötüleşmeye devam etti. "Ne dediğimi biliyorsun."

"Gelecekteki karım onu öpebildiğim ve becerebildiğim için mutlu olacak."

"Evet. Harika haber." Utanç derimin altında sürünürken içim burkuldu. Eğer yakınlarda başıboş bir Tarkin olsaydı, şu anda beni öldürmesini engellemeye bile çalışmazdım. "Sanırım onu ısırılmamak için dikkatli olman gerekecek."

Neyim vardı benim böyle? Neden çenemi kapatamıyorum?

"Kadınları ısırmayı pek sevmem."

Neden hala bunu konuşuyorduk?

"O yavruları bulsak iyi olur." Bakışlarını omuzlarımda hissederek kayalıklara doğru yola çıktım.

"Çapraz."

Durdum. İnledim. Döndüm. "Evet?"

"Lyssa hakkında bilgi almak istemiştin."

Yani bu konuşma konusu benim hatam mıydı? *Kesinlikle*. Bundan daha fazla pişmanlık duyamazdım. "Ben yaptım. Paylaştığın için teşekkürler."

Gözleri eladan yeşile parladı.

Bu onu tekrar eğlendirdiğim anlamına mı geliyordu? Şu anda, sanırım onun öfkesini tercih ederdim.

"Utanmanıza gerek yok kraliçem."

Ona düz bir bakış attım. "Sadece seks hayatınıza inanılmaz derecede ilgisizim." "Not ettim." Sırttı.

Sırtımayalı uzun zaman olmuştu.

Hâlâ nefret ediyor olmayı diledim. Keşke bu onu daha çekici yapmasaydı. Keşke kaç kadını yatak odasına götürmeden önce o sırtışı gördüğünü merak etmiyor olsaydım.

"Yavrular mı?" Başparmağımı omzumun üzerinden kayalıklara doğru uzattım.

Kayalara tırmanmaya başlamak için yanımdan geçip kolunu benimkine sürüttüğünde sırtışı genişledi. Çoğu tırmanılamayacak kadar dikti ama en yakındaki kayalıkta bir çıkıntıya doğru yükselen daha kademeli bir eğim vardı. O kadar dikti ki ellerimi kullanarak sürünerek çıkmak zorunda kaldım.

Gardiyan da öyle yaptı. Önce o gitti ve başımı kaldırdığımda mükemmel kışını görebiliyordum. Harika bir vücudu vardı. Doğru yerlerin hepsinde güçlü ve kaslı. Sıkı ve-

"Gah." Neyim vardı benim?

Onunki şimdiye kadar baktığım ilk güzel popo değildi. Sonuncusu da olmayacaktı.

Neden onu bu şekilde düşünmekten vazgeçemiyordum? "Sorun ne?" diye sordu.

"Avucumu çizdim," diye yalan söyledim.

Bana inanmayan bir bakış attı ve çıkıntıya doğru tırmanmaya devam etti. Tepeye ulaştığında ellerini pantolonuna sildi, sonra ayağa kalkmama yardım etmek için uzandı.

Karanlık bir köşeden yavru bir kedinin miyavlamasına benzeyen bir hayvan uluması geldi.

Muhafız kalçasındaki kından bir bıçak çıkardı ve yavaşça gürültüye doğru ilerledi.

Yakın durdum, bir grup figür belirlediğinde kolunun arkasından baktım.

Üç küçük Tarkin bedeni yan yatmış, kaburgaları kürkü geriye doğru. Cansız gözler hiçbir şeye açılmamıştı.

Göğsüm sıkışmıştı. "Açlıktan öldüler."

Gardiyan nefes vererek yanlarına çömeldi. "Birkaç gün önce gitmiş olmalı. Daha çok küçükler. Belki bir haftalık. Süt olmadan uzun süre hayatta kalamazlar."

"Ama gürültü..." Döndüm, kaynağı arıyordum. Ve işte oradaydı, çıkıntının karşısında tek başına duruyordu. Gözleri ölmemiş bir Tarkin.

Henüz.

Onu almak için koştum, ama Gardiyan'ın eli etrafımı sardı.

Dirseğimi tutarak beni geri çekti.

Bıçağı diğer elinde sıkıca duruyordu. " dön. Seyretme."

"Bekle." Ona baktım, o yeşil gözleri arıyordum. "Onu öldürme."

"Ölüyor. Açlıktan ölmektense kılıcım ona merhamet eder."

"Neden açlıktan ölmek zorunda?" Kolumu onun kavrayışından kurtardım ve eğildim, avuçlarımı küçük yaratığın altına yerleştirdim ve onu alıp kolumun kıvrımına bıraktım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Muhafız. "Bu bir canavar." "Öyle olmak zorunda mı?"

Evie'nin dün geceki sözleri kafamda çınladı.

Büyüdüğümde, evcil bir canavarım olacak.

İnsanlar kedi ve köpekleri her zaman evcil hayvan olarak beslerdi. Tarkin canavarları adını vermiştik. Dünkü saldırıdan sonra, doğru görünüyordu. Ama ya korkulmaları gerekmiyorsa? Ya bu yaratıklarda daha fazlası varsa?

Göğsümde bir şey kıpırdadı. Garip ve yabancı bir şey. Açıklayamadığım bir şey. Sadece biliyordum, tıpkı Gardiyan'ın bana zarar vermeyeceğini bildiğim gibi, adımın Odessa olduğunu bildiğim gibi, gözlerimin altın, saçlarımın kızıl olduğunu bildiğim gibi, bu canavarı bugün öldüremeyeceğimizi biliyordum.

"Bende kalmasını istiyorum."

"Hayır." Ona ama ben kaçtım. "Lyssa olabilirdi." "Olabilir. Daha güçlü olduğunda test edebilirsin."

"Peki ya bu sırada seni ısırırsa?"

Gözlerimi devirdim. "Kafasını kaldıramıyor. Sanırım bugünlük güvendeyim." "Cross," diye uyardı.

"Ölüm tek merhamet değildir." Parmağımı Tarkin'in alnında gezdirdim.

"Kendi başına hayatta kalabilecek kadar büyüdüğünde, onu serbest bırakacağım."

"Hayır."

Başımı kaldırdım ve onun bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verdim. "Evet." "Peki ya enfeksiyon kaptıysa?"

"Onu kendim öldüreceğim."

"İşimi şansa bırakmayacağım." Bir bıçak çıkardı ve Tarkin'in kalçasına bastırdı.

"Tamam." Yaklaştım ve o bebeğin bacağına ısırırken gözlerimi sıkıca kapattım.

Lütfen kırmızı ol. Lütfen kırmızı ol.

Gözlerimi kırarak açtım.

Ve bıçağında parıldayan kırmızı kan buldu.

Phew.

Gardiyan'ın bakışları beklediğim elaya değil, o zengin orman yeşiline kaydı. "Onu gerçekten öldürecek miydin?"

"Evet." Ruhumdan bir parça kopacaktı ama bunu yapacaktım. "Gerekirse beni öldürür müsün?"

Bu soru beni sessizliğe itti.

Birbirimize baktık, kollarımda ölmek üzere olan bir canavar vardı ve onun da aynı merhameti istediğini fark ettim. Eğer bir canavara dönüşürse, kontrolünü kaybederse, hızlı bir ölüm isteyecekti.

"Evet," diye fısıldadım. "Eğer mecbur kalırsam."

"Yemin et." Sesinde nefes almayı zorlaştıran bir yoğunluk, bir sınır vardı.

"Yemin ederim."

"Bu yemine sadık kalacağım." Bakışlarını Tarkin'e çevirdi. "Odessa."

İlk adımı o kadar nadir kullanırdı ki, ne zaman kullansa dikkat kesilirdim. "Adımı sormuştunuz," dedi.

"Bana bunu hak etmem gerektiğini söylemiştin."

Başını salladı. "Ransom. Benim adım Ransom."

Otuz Dokuz

Tarkin'im sandığından bir *rawr* çıkardı.

"Bırak da uyuyayım." Yüzümü yastığa gömdüm.

Rawr.

"Daha yeni yedin."

Rawr.

"Ugh." Mutlu bir sessizlik anı için yastığı kulaklarımın üzerine kapattım. Ama suçluluk duygusu başka bir *rawr* da olabilirdi.

Yorganı üzerimden attım ve yataktan sürünerek çıktım, minik canavarımı kucağıma almak için sandığa doğru ilerledim. Kolumun girer girmez menekşe rengi gözleri kapandı.

"Şımarıksın." Omurgası boyunca uzanan pulları okşadım.

Sadece dar bir pul şeridi vardı, toplam dört sıra. Bir yetişkin olarak sahip olacağı tam zırh kaplaması değildi. Tırnakları gibi sert ama esnekti. Bebeğin kürkü tüyler kadar yumuşak ve kabarıktı. Rengi annesinin zengin yakut kırmızısı değil, bir gün çizgilerine dönüşecek olan pembenin daha açık tonuydu. Karnı o kadar solgundu ki neredeyse beyazdı.

Ayak sürüyerek yatağa gittim ve kenarına oturdum. Sonra uzandım, yastıklarına yaslandım, gözlerimi kapatırken Tarkin'i göğsümün üzerine yerleştirdim. Top gibi kıvrıldı ve hemen uykuya daldı, kalp atışları göğsümde sabit bir şekilde çarpıyordu.

Son dört gün içinde bu küçük canavar büyümüştü. Tek ihtiyacı olan keçi sütü, su ve sürekli ilgiydi. Hâlâ çok zayıftı ama kaburgaları kürkünün altında o kadar belirgin değildi. Menekşe rengi gözleri o kadar bulanık değildi.

"Sandık için çok fazla." Ransom'ın sesi kapı aralığından geldi.

Onu tanıdığım, Muhafız olarak düşündüğüm süre boyunca adını zihnime yerleştirmek için hiç çaba harcamamıştım. Sanki hep bir boşluk, bir delik vardı ve ben bunca zamandır bu boşluğu bir isimle doldurmak için bekliyordum.

Fidye.

Başka bir şey olduğunu hayal bile edemezdim.

"Faze'e sandığında kalmayı daha sonra öğreteceğim." Esnedim ve hareket etmedim.

"Yan taraftan atlayacak kadar büyüdükten sonra mı? Ya da pençeleriyle çıtaları sonra mı?"

"Bir iki saatten fazla uyuduktan sonra." "Yorgun musunuz kraliçem?"

Bitkin düşmüştüm. Sahilden ovalara doğru yaptığımız yürüyüşten beri hiç bu kadar bitkin olmamıştım. Ama yorgun olduğumu kabul etmeyi reddettim. Bu canavar enerjimi tüketiyordu. "Yorgun değilim. Üzülüyorum. Evie'yi özlüyorum."

İki gün önce onu Ellder ve Luella'ya geri götürmüştü. Onu hemen özlemiştim. Sanırım Faze de onu özledi.

Bu Tarkin'de benim yardımcımdı. Ona Faze adını vermişti.

Ne anlama geldiği ya da nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Evie ona Faze demeye başlamıştı ve artık onun adı buydu.

İnden döndüğümüzde, Evie'nin canavardan korkabileceğinden endişelenmişim, özellikle de annesinin saldırısından bu kadar kısa bir süre sonra. Bu yüzden Faze'i kendime sakladım, ağaç evde kalarak onu derme çatma bir biberonla sütle besledim.

Ransom Evie'ye ağaç evimden uzak durmasını söylemişti. Onu ip merdivenime kendisi de taşıyabilirdi. Benim küçük yıldızım hayır denilecek biri değildi.

Yavruya tek bir bakış atmış ve sevinç çığlıkları atmıştı. O anda Faze *onun* evcil canavarı olmuştu.

Ransom onu bebeğinden ayırmak için Ellder'a geri götürmeye geldiğinde geçirdiği sinir krizi Mae'ninkiyle yarıştırdı. Ama kale onun için daha iyi bir yerdi, duvarlarının arkasında ve Luella'nın dikkatli bakışları altında güvendedi.

Yakında ona katılacağımdan emindim. Ransom da bana bakıcılık yapmaktan yorulduğunda. Beni kaleye bırakacaktı ve o da canavar avına çıkacaktı.

Belki de bu sabah bu yüzden buradaydı.

Ellder'a döndüğümde en azından bu küçük canavar bana eşlik edecekti. O şimdilik benimdi. Onu serbest bırakma zamanı gelene kadar.

"Bu suratsızlık daha ne kadar ?" Ransom sordu.

"Bilmiyorum. Bir ya da iki gün." Ya da ben uyuyana kadar. "Bu çok talihsiz bir durum."

Tek gözümü kırdım ve başımı yastığımdan kaldırdım. "Neden?"

Kapıma yaslanmış, yontulmuş kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

Yeşil gözlü. Koyu yeşil.

En sevdiğim renk.

"Yakınlardaki bir köyde bir lionwick öldürüldü."

Tamamen doğruldum ve Faze kucağıma düşmeden onu yakaladım.

"Lyssa?" Başını salladı.

"Gidiyor musun?"

Başka bir baş sallama. "Zor bir yolculuk olacak. Bir buçuk günden fazla." "Ben de gelebilir miyim?"

"Tek durak uyumak olacak, o da uzun sürmeyecek." "Bu bir evet mi?"

"Seçim senin, Sparrow."

"Geliyorum." Yataktan fırladım, Faze'i sandığına koydum ve duymazdan geldim. "Giyinip toplanmam için bana bir dakika ver."

Koşarak banyoya gittim, bölmenin arkasına saklandım, uzun uyku gömleğimi pantolon ve muhtemelen saçlarımla çatışacak ama umursamadığım cesur bir renk olan yakut bir tunikle değiştirdim.

Saçlarım ensemde deri bir tutamla sabitlenmişken, aceleyle fazladan bir takım kıyafet alıp günlüğümün yanındaki çantama doldurdum. Botlarımı giydikten sonra Faze için hazırladığım taşıyıcıyı göğsüme bağladım.

Arthy bebekken bakıcısı böyle bir taşıyıcı kullanmıştı. Ben de eski gri bir elbiseden kendime bir tane yapmıştım.

Faze oluşan keseye sığırdı ve yerleştikten sonra rahat etmek için kıvrılırken, bıçaklarım için omuz kemerimi omurgamın üzerinde çapraz olacak şekilde sabitledim. Sonra kılıcımı ve onun şişesini aldım. "Hazır."

"Savaşa gitmiyoruz, Cross."

"Bunu her zaman savaş için giyinen adam söylüyor." Bir elimi omzunun üzerinden görünen kılıç kabzasına doğru uzattım. "Tam olarak nereye gidiyoruz?"

"Ravalli."

Hiç duymadım. "Harika. Ravalli'de ne yapacağız?"

"Araştırma. Bazı sorular soracağız. Daha önce duymadığımız başka örnekler olup olmadığına bakarız."

"Tamam. Hadi gidelim." Odayı geçtim, ama yer değiştirdi ve kapının çerçevesini o kocaman bedeniyle doldurdu. "Ne oldu?"

"Canavarı bırak."

"Yapamam."

"Neden olmasın?"

"Çünkü biri bana onun varlığını bir sır olarak saklamamı söyledi." Başkalarının Faze'i öldürmeye çalışmasından ve bunu yaparken Evie'nin kalbini kırmasından endişe ediyordu. "Ve ona göz kulak olacak kimse yok. Brielle ve Jocelyn'i de Ellder'e götürmüştün, hatırladın mı?"

İkisi de onu ağaç evlerinde hoş karşılamazdı. İkisi de küçük canavardan korkuyordu.

Faze'in burada olduğu ilk gece, onu kurtardığım gece, Jocelyn ziyarete gelmişti. Bir kez baktı ve çılgılık attı. Brielle Sekiz'i imzalamış ve ölmek isteyip istemediğimi sormuştu.

Leydimin iki hizmetçisi de Treow'dan ayrıldıkları için çok mutlu görünüyorlardı. Umarım Ellder'daki hayatı biraz daha kolay bulurlar. Belki burası onlara Roslo'yu hatırlatır ve yeni bir eve yerleşebilirler. En azından ben onları evlerine gönderene kadar.

Ransom kaşlarını çatarak Faze'e baktı. "Hayır."

"Evet. Beni zaten davet etmiştin. Artık geri dönüşü yok."

Döndü ve nefesinin altında bir şeyler homurdandı. *Kıçımdeki acıya* çok benziyordu. Sonra kapıdan çıktı ve balkonumdan, Aurinda'sının ve Freya'mın eyerlenip beklediği yere atladı.

"Ya bu geziye hayır deseydim?" Ona seslendim. "Freya'yı boşu boşuna hazırlamış olacaktın."

İkimiz de hayır demeyeceğimi biliyorduk.

Ben merdivenden inerken gökyüzüne bakarak iç geçirdi. "Bu yolculukta kaç soru sorulmasını bekleyebilirim?"

"Kim tahmin edebilir ki?" Son basamaktan inip Freya'ya doğru ilerlerken .

Ormana doğru yola çıktık, kampın sınırını geçerken bir gözetleme kulesi muhafızının ıslığı bizi uğurladı. Yolculuğumuzun beşinci dakikasında ağaçların arasında kaybolmuştum bile ama Ransom'ın yanında kaldım, bakışlarım etrafımızı tararken vücudum kaskatı ve tetikteydi.

Ormanda son derece rahat görünüyordu. Bir yamaçtan aşağı inip otlarla kaplı bir nehir vadisine girene kadar rahatlamadım.

En azından açık alanda bir canavarın geldiğini görebiliyorduk.

Manzara çarpıcı ve yeşildi. İndigo dağları ufukta sivri bir çizgi oluşturuyordu. Otların arasından beyaz ve sarı kır çiçekleri fışkırıyordu. Nehir vadinin içinden geçerken mavi mavi parlıyordu. Ve uzakta, çok uzakta, dağın üzerinde bir perde gibi asılı duran bir şelale vardı.

yan.

"İlk sorum için hazır mısınız?" Sessizliği bozarak sordum.

"Hayır dersem, yine de soracak mısın?"

"Evet."

"O zaman elbette." Devam etmem için elini uzattı. "Lütfen. Sor." "Seni öldürmem için bana yemin ettirdin. Bu yemini başka kim etti?"

"Başkalarının da olduğundan nasıl emin olabiliyorsun? Bir önsezi mi?"

"Hayır. Senin olsaydım ben de böyle yapardım." Sevdiğim insanlara zarar verme ihtimalim olsaydı, o insanlara canımı almaları için söz verdirirdim.

Bir elini saçlarında gezdirdi, ipeksi kahverengi bukleler parmaklarının arasından ayrılıyordu.

"Saçını kestirmen gerek," dedim.

"Saçımı kestirmem lazım." Bana baktı, yeşil gözleri beni bütünüyle yutuyordu. "Tillia. Halston. Av partisindeki tüm korucular. Hepsi kontrolümü kaybedersem gerekeni yapacaklarına yemin ettiler."

"Peki ya Xavier?"

"İlk söz veren oydu. Ve ölüm zamanım geldiğinde, onun kılıcı olmasını tercih ederim."

Zamanı geldiğinde. Eğer değil. Zamanı geldiğinde. Bunun tek bir olası sonuçla biteceğinden o kadar emindi ki.

"Ya bir tedavisi varsa?"

"Yok. Sen farkına bile varmadan güzel saçlarından kurtulmuş olacağım." Turah'ın Muhafız olmadan var olabileceği fikrini aklım almıyordu.

Yaklaşık iki aydır bu krallıktaydım ve bir şekilde o, bu yeni hayatın merkezi haline gelmişti. Yörüngesinde döndüğüm eksen.

Beni başka hiç kimsenin denemediği bir şekilde gördü. İğnelemelerimi ya da iğneleyici sözlerimi bastırmadı. Sorularıyla dalga geçerdi ama son zamanlarda Evie'nin merakını giderdiği gibi benim merakımı da giderirdi. Bana kendim olma özgürlüğünü verdi. Saklanmayı bırakmam için.

Beni uçurumdan aşağıya kadar takip edecek, yanıma atlayacak, beni uçurumun kenarından çekmeyecek bir adamdı.

O ölemezdi. Bunun onun tek kaderi olduğuna inanmayı reddettim. Ransom bir tedaviyi göz ardı etmiş olabilir. Ama ben etmedim. Henüz değil.

"Araştırma için Ravalli'ye gidiyoruz. Ne bulmayı umuyorsun?" diye sordum.

"Duydum, aslında. Sen bir kalede büyüdün. Dedikodunun ne kadar değerli olduğunu bilirsin.

olabilir. Eğer Lyssa'yı gerçekten yaratan bir kişi varsa, o zaman birilerine söylemiş olma ihtimali var. Bu noktaya kadar çoğunlukla canavarların izini sürmekle ilgilendik. Artık diğer söylentileri de dinlemeye başlamanın zamanı geldi."

Ve belki de bu söylentilerin içinde bir doğruluk payı vardır. "Neden Ravalli?"

"Son Lionwick saldırısıyla birlikte normalden daha fazla konuşulacağını tahmin ediyorum."

"Ah." Başımı salladım. "Lyssa'yı her kim yarattıysa onu bulmak kolay olmayacak."

Eğer Ransom yıllardır canavar avlıyorsa ve henüz bir kaynağın fısıltılarını duymadıysa. Eşsiz bir büyüye sahip olsalar bile.

"Hayır, yapmayacaklar," dedi. "Ama böyle bir şeyi yaratırken tek başlarına hareket etmeleri pek olası değil. Bir canavarı tuzağa düşürmek. Ona bu enfeksiyonu vermek için. Tek yapabileceğim iyi bir ipucu bulmayı ummak. Bugün bulacağımızdan şüpheliyim. Ama bu bir başlangıç." "Ben yanlarında olursam insanların sessiz kalma ihtimali var." Ben bir Yabancı. Güvenilecek değil, korkulacak biri.

"Muhtemelen. Ya da müstakbel kraliçelerinin kulağına sahip olma fırsatına balıklama atlayacaklardır."

Alay ettim. "İnsanlar Zavie'le evli olduğumu bilmiyor gibi görünüyor. Evie'ye bile söylemedi. Ayrıca, ben kraliçe değilim."

"Yine buradasınız, halkımızı kurtarmaya yardım ediyorsunuz."

Omuz silktim. "Yapılması gereken doğru şey bu. Tüm Calandra için."

Uzandı ve bir buklenin ucuna fiske vurdu. "Bir kraliçe gibi konuştun." "Kes şunu." Öfkelendim ve onu uzaklaştırdım. "Kraliçe olmak istemiyorum."

"Zor iş."

Burnumu kıvırdım. "Devam edelim. Hiç midilli binicisiyle konuştun mu? Krallığın dört bir yanını dolaşıyorlar. Muhtemelen getirdikleri kadar haber de yayıyorlardır. Belki bir söylenti falan duymuşlardır."

Ransom'ın kaşları bir araya geldi ve ağzı aşağıya doğru döndü.

"Ne?"

"Bu iyi bir fikir."

"Ve sen de bunu kendin düşünmediğin için kızgınsın."

"Evet," diye itiraf etti.

Eyerimde daha uzun oturarak gülümsedim.

"Ravalli'yi geçince midilli sürücüler için bir karakol var," dedi. "Köyde işimiz bitince gideriz."

Faze sabah uykusundan uyanmış gibi kıvrandı ve bir inilti çıkardı.

Çantamdan şişesini çıkardım ve içmesi için ona uzattım.

"Kediyi gerçekten saklıyor musun?" Ransom sordu.

"Fikrimi deęiřtireceęimi mi dūřündün?"

"Dürüştçe mi? Evet."

Faze'e gülümsedim. "Sanırım canavarlara karşı zaafım var."

Belki de hepsi göründüklerinden daha fazlasıydı.

Ya da belki bu küçük Tarkin beni uykumda öldürebilir.

Kırk

Ravalli, Ashmore, Treow ve Ellder'dan ne kadar farklıysa onlar da birbirlerinden o kadar farklıydı. Şimdiye kadar ziyaret ettiğim her Turan kasabası benzersizdi.

Quentis'te durum böyle değildi. Roslo en büyük şehirdi ve onu kıyı şeridindeki diğer şehirlerden ayıran tek özelliği kalesiydi. İç kesimlerdeki köy ve kasabaların hepsi birbirine benziyordu, aynı tarz binalarla doluydu. Beyaz ya da gri alçı duvarlar ve gri sazdan çatılar. Çoğu evde kraliyet rengini temsil etmesi için deniz mavisi kullanılmıştı.

Ravalli'deki binaların hepsi kaba yontulmuş kütüklerden inşa edilmişti ve bana bir ailenin evinden çok Ellder'ın kale duvarlarını hatırlatıyordu. Tepeden tırnağa ahşaptı ve küçük pencereleri vardı. Ve hepsi yere gömülmüştü, öyle ki bir kapıdan içeri girmek için önce dört ya da beş basamak inmeniz gerekiyordu. Çatılar neredeyse göz hizasındaydı ve her biri Ellder'deki çatılar gibi metal mızraklarla çivilenmişti. Zirveyi engellemek için çiviler. Yeraltı sığınakları yerine batık evler.

Hiçbir şey toprak yollarla aynı hızda olacak şekilde inşa edilmemişti. Bunun yerine her yol, evini yoluna koyan kişinin etrafından akıyordu. Köy, garip açılarda duran bir dizi kahverengi kütük kutudan oluşuyordu. Dükkânlar kasabanın bir ucundan diğerine dağılmış, evlerin arasına karışmıştı.

Köyün içinden geçip hanı bulduğumuzda tamamen kaybolmuştum. Kasabanın ötesindeki dağlar ve tepeler olmasa, hangi yönden geldiğimize dair hiçbir referansım olmayacaktı.

Ben eyerimden yere doğru sallanırken Ransom Aurinda'dan indi ve Freya'nın dizginlerini aldı.

"Atları burada bırakacağız." İkisini de otostop direğine bağladı. "Seyisin gelip onları almasını sağlayacağım."

"Pekâlâ." Onu hanın ön kapısına kadar takip ettim ve kapının çerçevesinden içeri girmesini izledim.

Dün geceyi sırtıma batan bir taşla ince bir battaniyenin üzerinde uyuyarak geçirdikten sonra, bu gece gerçek bir yatakta yatmayı umuyordum.

Hanın içi karanlıktı. En alt kat, geyik boynuzlarından yapılmış bir avize ve ocakta yanan küçük ateşle aydınlanan bir meyhaneydi. Yaz soluyordu ve serin sabahlar sonbaharın gelmekte olduğunu ilan ediyordu.

Ancak öğleden sonraları hâlâ sıcaktı ve bu ateş ortamı yapış yapış yapıyordu.

Ransom masaların arasından odanın uzak uzun bara doğru bir yol açtı.

Ransom bir sıra tahta taburenin yanında durduğunda boynuna kırmızı bir fular bağlamış olan bir adam başını salladı.

Burada barmen dışında tek bir kişi bile yoktu ama insan kokusu, ter, duman ve bayat bira kokusu sinmişti. Tek bir pencere bile yoktu. Bir tane bile. Kapı da duvarlar kadar kalındı.

En büyük boz ayı bile bu meyhaneye giremezdi.

Ransom barın üzerine bir deste bozuk para koydu, sonra da barmenin elini sıktı.

Yanıma döndüğünde elinde iki pirinç oda anahtarı vardı.

"Bu gece benim katımda uyumayacak mısın?" Bana bir tane verirken sordum. "Sana kendi alanını verdiğime pişman etme beni."

"Lütfen." Ofladım. "Asla sorun çıkarmayacağım."

"Kendinize gerçekten inanıyor olmanız bu ifadenin en korkutucu kısmı."

Elimi kaldırdım. "Hey, bela beni bulur. Ben onu aramaya gitmiyorum."

Faze'e başıyla işaret etti. "Bunu göğsüne Tarkin bağlanmış bir kadın söylüyor." "Haklısın," diye mırıldandım. "Şimdi ne olacak?"

"İster misiniz? Yiyecek ya da içecek bir şeyler alır mısınız?"

Bu sıcak, havasız odada mı? "Hayır."

"O zaman gidelim." Ransom bizi tekrar dışarı çıkararak kapıya kadar eşlik etti.

Ciğerlerimi çimen ve yakındaki nehirden gelen su kokularının karıştığı tatlı öğleden sonra havasıyla doldurdum. "Önce ne yapacağız?"

"Lionwick'i kimin öldürdüğünü bulmak istiyorum. Yerel demirci biliyor olmalı. Oradan başlayacağız."

"Yolu göster."

Çekiçlerin metale vuruş sesleri bizi getirene kadar yan yana, yollardan ve sokaklardan dolanarak ilerledik. Tavernada yaptığım gibi, Ransom demirciyi selamlarken ben geride durdum.

Yaşlı adamın kulaklarının üzerinde beyaz saç tutamları vardı ama onun dışında kafası keldi. Dönüp Ransom'a tek başına hitap etmeden önce bakışları bir kez ve sadece bir kez bana doğru kaydı.

"İyi günler, Gardiyan."

Lanet olsun. Korktuğum şey . Belki de gelmemeliydim.

Bu insanlar gerçeklerini altın gözlü bir bakışla ortaya koymayacaklardı.

aralarındaki yabancı. Ransom'ın inandığının aksine, bana güvenmiyorlardı. Kahretsin, *o da* bana güvenmiyordu.

"Ve sana, Smith."

"Arkadaşın kim?" diye sordu demirci, sesi alçaktı ama yeterince alçak değildi.

"Prenses Odessa Wolfe."

"Wolfe?" Demirci kendi tükürüğüyle boğuldu ve boğazını temizlemek için öksürdü. "Wolfe. O Serçe."

Demirci gözlerini kocaman açarak döndü ve eğildi.

Ransom sırttı.

Demek planı buydu. Bu insanların bir yabancıya güvenmemesinden endişe etmemişti. Burası Turah'ı tanıtmaya turumun ilk durağıydı. Ve benim Serçe olma özelliğimi bu insanlardan bilgi almak için kullanacaktı. Gerçi bana pek de gerek yoktu.

Guardian başlı başına bir yenilikti. Ama bu biraz daha ilgi çekebilir. Dış mahallelerden insanları getirebilir.

Akıllıca. Lanet olsun.

Demirciye, "Sizinle tanışmak bir zevk," dedim. "Çok güzel bir demir ocağınız var."

Demirhaneler hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Turan gelenekleri ve uzmanlıkları hakkında bir şeyler okuyordum, metal dövme de listenin başında geliyordu. Muhtemelen bir pislik gibi görünecektim ama raflarda düzenlediği ve kancalara astığı aletleri işaret ettim.

"Daha önce hiç bu kadar etkileyici bir keski, kalıp ve koni mandreli koleksiyonu görmüş müydüm bilmiyorum."

Adam dik durdu, gülümsedi, yanakları kızarmıştı. "Teşekkür ederim, Majesteleri. Tüm bunları elde etmek bir ömür sürdü."

"İyi harcanmış bir ömür." Gülümsedim.

"Yoldan geçiyorduk ve bir aslanpençesi ile talihsiz bir karşılaşma yaşadığınıza dair bir söylenti duyduk." Ransom bir kirişe asılı bir dizi kancaya doğru yürüdü. Bir tanesini çıkarıp elindeki metali tarttı. "Kimse öldü mü?"

"Hayır. Şükürler olsun. Ama onu indirmek için altı adam gerekti. O canavarda bir terslik vardı."

Yeşil kanı olduğu gerçeği gibi. İnsanlar onun adının Lyssa olduğunu bilmeyebilirdi ama yeşil kanı görmezden gelmek zordu. Kaç Turanlı bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmeye başlamıştı?

"Gazeteci, şehirde yeni, kolunda kötü bir kesik var," dedi demirci.

dedi.

"Paperman?" Anında neşelenerek sordum. Papermen bilgi demekti, umarım Ellder'deki gazetede paylaşılandan daha fazlası.

Demirci, "O sizin krallığınızdan, Majesteleri," dedi. "Karısı gölgeye götürüldükten sonra Quentis'ten ayrıldı. Altı aydır Ravalli'de. İyi bir adam. Kendi halinde biri. Gerçi korkarım buralarda önce meyhanede paylaşılmayan pek bir şey olmuyor. Gazetesini bastığı zaman, genellikle eski haber oluyor."

Bir Quentin Paperman. Onu tanıyor muydum? Eserlerini daha önce okumuş muydum?

Demirci ayaklarını sürüyerek yaklaştı ve kimsenin kulak misafiri olmadığından emin olmak için arkamı kontrol etti. "Eğer akıllı olsaydı, gerçekleri basmayı bırakıp hikayeler anlatmaya başlardı. Kasabada çok fazla hikâye anlatıcısı yok. Masal anlatarak çok daha fazla para kazanırdı. Hatta bir keresinde ona bunu önermişim. Ama kralın milisleri hakkındaki şüphelerine takılıp kalmış."

Ransom bana *sakın buna cüret etme* der gibi bir bakış attı.

Görmezden geldim ve demirciye yaklaştım. "Bağışlayın beni. Krallığınızda yeniyim. Kralın milisleri mi?"

"Evet, Majesteleri. Kral Ramsey milisleri için asker topluyor. Bir asırdır böyle bir şey olmamıştı. Sanırım göçe hazırlık için."

"Ah. Bunun tam olarak nesi şüpheli?"

Demirci omuz silkti. "Emin değilim. Henüz gazeteye çıkmadılar."

"Anlıyorum." Bir sonraki durağımız kağıtçının ofisi olacaktı.

Demirci, "Sanırım bazı saf insanları kandırıyor," dedi. "Bir şeylerin ters gittiğine dair spekülasyonlar yapıyor. Kasabaya taşındığında gazeteye abone olan bizlerin onu bırakmamasını sağlıyor. Gördüğüm en iyi satıcılardan biri."

"Aynı fikirdeyim. Kesinlikle ilgimi çekti." Ona nazık bir gülümseme verdim. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Sizinle görüşmek çok güzeldi."

"Ve siz, Majesteleri." Tekrar eğildi.

Bundan sonra böyle mi olacaktı? Yaylar ve resmi unvanlar mı? Serçe'nin haberi Turah'a yayılana kadar ne kadar zaman geçecekti? Bu gizlilik bir noktada sona ermeliydi. Ama ben hâlâ hazır değildim.

"Gidelim mi kraliçem?" Ransom yola doğru bir el uzattı.

Demirciye el sallayarak veda ettim.

Çenesini eğdi ve ilk kez göğsümde bir şey taşıdığımı fark eder gibi oldu. Ama o şalın içine bakamadan, Faze'i gözden uzak tutarak döndüm.

Sonra Ransom'a "Milisler göç için mi?" diye sormadan önce kulak kesilmemizi bekledim. Yoksa başka bir şey için mi?"

İstila gibi.

Ya da birine karşı savunmak için.

"Ramsey'den daha büyük sorunlarım var." Ransom bileğine bir fiske vurdu. Konu kapanmıştır.

Bir kralın bu kadar çabuk kovulduğunu hiç görmemiştim.

"Demirciye kim olduğumu söyledin. Planın buydu, değil mi? Beni bu yüzden mi getirdin? Dikkat çekmek için buradayım."

Ransom yere baktı, yeşil bakışları benimkileri bulurken ağzında başka bir sırıtış . "Çok işe yaradı."

Gözlerimi devirdim. "Bana söyleyebilirdin."

"Böylesi daha eğlenceliydi."

"Senin için," diye mırıldandım. "Gazeteciyle konuşmalıyız."

Ransom yürümeyi bıraktı.

"Ne? Sorgulanması gereken önemli bir kişi olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Kaşlarını kaldırdı. Ve ön kapısında küçük bir pankart olan bir binanın önünde fark etmemi bekledi.

RAVALLI PAPER.

"Oh."

"Önden buyurun." Kapıya doğru adımlarını attı, sonra kapıyı açtı ve beni içeri buyur etti.

Kütüklere oyulmuş küçük pencereler sayesinde handan daha aydınlıktı ama çok fazla değildi. Bugün binalara girip çıkmaya devam edersek, gözlerim farklı ışıklara alıştıkça başım ağrıyacaktı.

Uzun, sağlam bir masa girişte bir bölme görevi görüyordu. Onun ötesinde, hepsi de kâğıt ve mürekkeple dolu başka masalar vardı. Uzak duvarın karşısında ise bir baskı makinesi tüm alanı kaplıyordu.

Ransom parmak eklemlerini ahşap masaya vurdu ve bir an sonra koridordan bir gazeteci belirdi.

Gülümsüyor ve ince, tel çerçeveli gözlükler takıyordu. Kahverengi gözlerinin üzerindeki kehribar rengi yıldızlar ve sarı saçları bana evimi hatırlatıyordu. Sol kolu askıdaydı ve tuniğinin kolundan bir bandaj çıkmıştı.

"Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ransom cevap veremeden koridordan bir çocuk içeri daldı. Babasının yüz hatlarına sahipti ama sırık gibi uzuvları ve çocuklar çok hızlı büyüdüğünde ortaya çıkan türden kontrolsüz hareketleri vardı.

Çocuk babasının yaralanmamış kolunu tutarken nefes nefese kalmıştı. "Baba. Gardiyan. Ravalli'de! Sence onunla tanışabilir miyiz?"

Ransom'ın ağzının bir köşesi seğirdi ve boğazını temizledi. "İyi bir şans var."

Çocuk iki kez baktı. Sonra dengesini zorlukla koruyarak yana doğru sallandı.

"Jonas." Gazeteci oğlunu sakinleştirdi ve başını salladı. "Bir nefes al."

Çocuk çenesi yere düşmüş bir halde

Ransom'a bakıyordu. Gülümsememi

gizlemek için dudaklarımı büzdüm.

Gazeteci, "Ziyaretinizden onur duyduk," dedi. "Hoş geldiniz. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Size bunu sormak istiyorum." Ransom bandajı işaret etti.

Adam iç çekti. "Bir savaşçı olduğumdan daha iyi bir yazarım. Muhtemelen yoldan uzak durmalıydım. Ama o canavar çok acımasızdı ve biri ölseydi bununla yaşayamazdım."

"Ne oldu?" Ransom sordu.

"Onu ilk babam gördü," diye ağzından kaçırdı Jonas, sonra da ön kapının yanındaki pencereyi işaret etti. "Burada çalışıyordu ve onun sokakta yürüdüğünü gördü. Arbaletini aldı ve peşinden gitti. Karnından vurmuş ama durmamış. Onu yere yıkmak için altı adamın ateş etmesi gerekmiş. Canavar öldüğünde iğne yastığı gibi görünüyordu."

Ransom çocuğun anlattıklarının doğrulanmasını bekleyerek gazeteciye baktı.

"Jonas'ın dediği gibi." Başını salladı. "Daha önce hiç bir şey görmemiştim." "Nasıl yaralandın?" diye sordum.

"İlk atıştan sonra benim için geldi. Yardım için bağırdım. O sırada diğerleri silahlı olarak dışarı çıkmıştı. Arbaletimi yeniden dolduruyordum ama yeterince hızlı değildim. İkinci bir ok attım, canavarın boynuna doğru gönderdim, onu yavaşlatmaya yetti ama kuyruğu fırladı. Kolumdan yakaladı ve kemiğe kadar kesti."

Yüzümü buruşturdum.

"Şifacılar beni dikmeyi başardılar. Kısa sürede iyileşeceğim." Boştaki kolunu çocuğun omuzlarına doladı.

Oğlunun yüzünün rengi solmuştu, sanki olayı yeniden yaşıyor ve babasının acı çektiğini görüyordu.

"Canavarla ilgili fark ettiğiniz başka bir şey var mıydı?" Ransom sordu.

Adam saldırı hakkında konuşmaya devam etmek istemiyormuş gibi oğluna baktı, ama Guardian için yine de konuştu. "Gözleri bulanıktı. Ve kanı kırmızı değil, yeşildi. Pek çok insan korkmuş ve konuşuyordu. Ve o canavarın pis kokusu." Ürperdi. "O iğrenç kokuyu asla unutmayacağım. Ozarth mağaralarındaki zencefil bataklığının ortasında olmak gibiydi."

"Mağara zencefil mi? Şeker mi?" Tatlı ve baharatlı kokuyordu. Kişisel favorilerimden biri.

"Ancak hasat edildikten ve kristalize edildikten sonra. En iğrenç, kokuşmuş kokuyu yayan aligask bataklıklarında yetiştiriyorlar. Eğer şekeri seviyorsanız, nerede yetiştirildiğini asla görmeyin. Bir daha asla yiyemezsiniz."

"Not edildi."

Aligasklar bataklıklarda ve bataklıklarda yaşardı. Vücutları kireç yeşili kabuklarla kaplıydı ve kuyrukları vücutlarının iki katı uzunluğundaydı. Karada yürüyebiliyorlardı, ancak bacakları o kadar kısaydı ki karınları toprakta sıyrılıyordu. Canavarlar devasa çenelerini açarak avlarını bütün olarak yutabiliyorlardı.

Ransom, "Ozarth'taki bataklıklara gittiysen iyi gezmişsin," dedi.

Gazeteci omuz silkti, kolunu oğlunun kemikli omuzlarında tutarken gözleri uzaklaştı. "Gezgin olan karımdı. Biz sadece onun gönüllü yol arkadaşlarıydık."

"Annem iki kış önce öldü," dedi çocuk, yutkunurken boğazı düğümleniyordu. "Bir keser tarafından öldürüldü."

Elim kalbime gitti. "Çok özür dilerim."

"Turah'a yeniden başlamak için geldik." Adam ve oğlu bir gülümsemeyi paylaştı. "Sadece ikimiz."

"Neden Ravalli?" Ben sordum. Daha fazla gazete satabilecekleri daha büyük kasabalar olmalıydı.

"Quentis'ten uzaktayız."

Ouch.

Ransom kolunu uzattı. "Adını sormadım." "Samuel Hay."

Ağzım açık kaldı. "Samuel Hay mi? *Quentis'te Bir Yıl'ın* yazarı mı?"

"Um, evet." Küçük bir attı. "O kitabı benim yazdığımı buralarda pek kimse bilmez."

Yalanlar kitabı mı? Kanım kaynamaya başladığında damarlarımdaki ısı alevlendi. Kırmızı

görüşümü kapladı.

Bu, babamı annemi öldürmekle suçlayan pislik miydi? "Sizinle tanışmak bir zevk," dedi Ransom. "Bu Odessa Wol-"

"Cross," dedim. "Odessa Cross."

Samuel'in gülümsemesi düzleşti. Gözleri şişti.

"Quentis'ten," diye ekledim kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"Prenses." Samuel oğlunu da yanına alarak başını eğdi. "Ben, uh..."

O an garip ve gergindi. Masanın altına girip saklanmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Güzel.

Gerginlik Faze'i harekete geçirmiş olmalı, çünkü o anı uykusundan hırıldayarak uyanmak için seçti.

Çocuk, Jonas, ayağa fırladı ve taşıyıcımı işaret etti. "O da ne?" "Oh, um."

Lanet olsun. Bu çocuk az önce babasının bir bıçakla doğranmasını izlemişti. Lionwick. Muhtemelen bebek bir Tarkin görmesine gerek yoktu. "Muhtemelen gitmeliyiz."

Ancak Faze yeterince kıpırdandı ve örtü kayarak yüzünü ve menekşe rengi gözlerini ortaya çıkardı.

"Bu bir Tarkin mi?" Çocuğun yüzü aydınlandı ve iki elini masanın üzerine koyarak yüzeyin üzerinden sıçradı. "Bu senin mi? Ne zamandır sende? Ne yiyor? Adı ne?"

"Jonas," diye tısladı Samuel.

Çocuğun elleri sarı saçlarına gitti, vücudu heyecanla titrerken saç tellerini çekti. "Nereden aldın bunu? Kaç yıllık bu? Görebilir miyim?"

Bu çocuk Evie'ye o kadar benziyordu ki tek yapabildiğim gülmek oldu. "Onun adı Faze."

Bir elimi karnının altına koyarak onu taşıyıcısından çıkardım ve yere bıraktım.

Jonas dizlerinin üzerine çöktü ve elini uzatırken canavara gülümsedi. Faze'in gerinmesini ve kuyruğunu havada sallamasını izlerken yüzü şaşkınlıkla aydınlanmıştı. "Vay canına."

"Onu ."

Jonas hiç tereddüt etmeden Faze'i kucağına aldı ve Tarkin'in omurgasındaki pul sırasını okşadı. "Sen bir prensessin. *Ve* bir efsane terbiyecisi."

Yanaklarıma bir kızarıklık yayıldı. Ransom'a baktığımda, onun zümrüt

gözler ve bir gülümseme
bekliyordu. "Efsane
terbiyecisi."

İhtiyacım olan son şey başka bir lakaptı. Ama belki bir gün Mae'yi tekrar
görürsem ona bir zamanlar bir çocuğun bana efsane terbiyecisi dediğini
söyleyebilirdim.

Muhtemelen bana inanmazdı.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedi Ransom Samuel'e. "Biz
yola çıkıyoruz." "Gidiyor musunuz?" Jonas Faze'i göğsüne bastırdı.
"Şimdiden mi?"

"Neden biraz daha kalmıyorum?" Ben teklif ettim. "Jonas Faze ile
oynayabilsin diye mi?"

Aslında bu milisler ve Samuel'in şüpheleri hakkında bilgi edinmek
istiyordum.

Ve Quentis hakkındaki kayıtları da düzeltmek isterim.

Özellikle babamın annemi öldürdüğü iftirasını.

Ransom'ın gözleri kısıldı. Şüphesiz kendimce sebeplerim olduğunu
biliyordu. "Uzaklaşma. Geri geleceğim."

Başımı salladım, gitmesini bekledim. Sonra şekerli bir gülümseme
yapıştırdım ve yazarla yüzleştirdim.

"Peki... kitabınız hakkında
konuşalım." Samuel yüzünü
ekşitecek kadar terbiyeliydi.

Kırk Bir

Samuell'in ailesi Quentinli tüccarlardı. Malları Genesis'e vagonla götürmek için Evon Vadisi'ne g  s geren çok az sayıdaki tüccardan biriydiler.

Çok sevdiği karısı Emsley, ailelerinin en büyük rakibinin kızıydı.

Samuel ve Emsley  ocukken tanışmışlar. Gençken birbirlerine aşık olmuşlar. Ve Quentis'ten birlikte ayrıldıklarında, kız Jonas'a hamileydi, bu aileleri arasında büyük bir kargaşaya neden oldu, çünkü her ikisinin de tüccar olarak başa geçmesi bekleniyordu.

Bunun yerine, yıllarını Calandra'yı keşfederek geçirmişlerdi. Kadının hayali kıtanın her köşesini görmekti, bu yüzden adam da onun yanında seyahat etmiş, yolculuklarını finanse etmek için ka ıt lara para karşılığı hikayeler satmıştı.

Emsley'in hasta annesine bakmak için Quentis'e döndüklerinde Jonas on bir yaşındaydı. Bir yıl sonra Emsley Roslo'da öldürülmüştü. Ve ondan sonraki bir başka zor, sefil yıl Samuel'e kitabını yazması için ilham vermişti.

Halkım hakkında.

Onunkiler de.

Ransom gittikten sonra Samuel beni çay içmeye davet etti. Bana karısının hikâyesini anlatırken ikimizin de fincanları so umuştu. Nasıl tanıştıklarını.

Nasıl  ld  n .

Ve o kitabı neden onun ölümünden sonra yazd  nı.

"Pişmanım," dedi bana. "Eğer geriye d nebilseydim, o kitabı Marixmore'a atar ve var olduğunu bile unutturdum."

"Bunu neden yazdın?"

" fkeliydim. Keder içinde kaybolmuştum. şehirde hayatın ne kadar zor olduğuna kızmıştım. Madeni paranın sorunlarımızı   zece ini düşünecek kadar aptaldım."

"Bize hain ve hırsız dediniz. Babamı annemi öldürmekle su ladınız."

Bakışları yere çarptı. " z r dilerim. Sarhoş bir asilzadenin dedikodusunu kanıtsız bir şekilde kullandım. S sledim çünkü sataca ını biliyordum."

" yle mi?"

"Krisenth'i geçmemize yetecek kadar. Jonas'ı buraya getirmek için,

Okuldaki çocukların babasının hataları yüzünden onunla alay etmediği bir yere. Bu evi inşa etmeye yetecek kadar. Kullanılmış bir Turan pres almaya. Bana daha iyi bir adam olma şansı verecek kadar."

Bir parçam sarhoş bir asilzadeden gelen bu söylenti hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Neden birinin babamın annemi öldürebileceğini düşündüğünü tam olarak öğrenmek istiyordu. Diğer yanımda ise bu hikâyeye hazır olmadığımı biliyordu, bu yüzden konuyu değiştirdim.

"Demirci, kralın milisleri hakkında yazılar yazdığınızı söyledi."

Samuel doğruldu, farklı bir konuya girmiş olmamızın şaşkınlığı bir an için yüzünde belirdi. "Evet."

"Şüpheli misin?"

"Oldukça." Soğuk çayından bir yudum aldı ve bardağı elinde tuttu. "Aileleri ziyaret ettiğimde duyduğum kadarıyla, bu milislere katılmak için giden tek bir asker bile evine mektup yazmamış. Askere yazılıyorlar ve ortadan kayboluyorlar. Bu sizce de garip değil mi?"

Omuz silktilim. "Sanırım. Ama belki de Turan askerleri için eğitim rejimi Quentis'tekinden farklıdır."

Quentis'teki askerler için kışlada yaşamak isteğe bağlıydı. Çoğu, başlangıçta evleri olmadığı sürece aileleriyle birlikte kalıyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm ama aylardır gençliğinde krala hizmet etmiş adamlarla konuşuyorum. Hepsi de mektupların cevapsız kalmasını ve ev ziyaretlerinin hiç yapılmamasını garip buluyor."

Mırıldandım. "Çok tuhaf. Bu adamların hepsi Allesaria'ya mı gidiyor?" "Muhtemelen. Emin değilim."

"Başkente gittin mi?" Sesimdeki çaresizliği gizlemeyi umarak kendi çayımı elime aldım.

"Hayır."

Lanet olsun.

Samuel uzun bir nefes verdi ve sandalyesine daha da gömüldü. "Biliyor musun, Allesaria'yı çevreleyen gizemin abartı olabileceğini düşünmüştüm. Buraya geldiğimde Calandra'nın en iyi saklanan sırrı olmadığını öğrenecektim."

"Abartı değil, değil mi?"

Başımı iki yana salladı. "Hayır. İçimdeki gazeteci kazmak ve gerçeği bulmak istiyor. Turanlıların başkentlerinin yerini neden gizli tuttuklarını ortaya çıkarmak istiyor. Ama içimdeki baba bu işin peşini bırakmaya karar verdi. Jonas'ı riske atmayacağım. Sahip olduğu tek şey benim. Burada güvendeyiz.

Lionwick. Oğlum mutlu. Gerçekten önemli olan tek şey bu."

"Anlaşılabilir." Ona küçük bir gülümseme verdim. "Ben de Allesaria'nın gizemini tam olarak kavrayamıyorum. Bir yanım şehrin varlığından bile emin değil."

Samuel bir kahkaha attı. "Aslında ben de bunu merak ediyordum. Ama Ravalli'de oraya gitmiş bir kadın var. Ona göre yol çok tehlikeli. Taş bir duvarla korunuyormuş ve kapılardan geçmenin tek yolu kan yemini etmekmiş."

Gözlerimi kırptım. "Bir şehre girmek için kan yemini mi?" "Yerini gizli tutmak için."

Tamam, şimdi daha da çok ilgimi çekti. Bu aşırı ötesiydi. Allesaria'da ne oluyordu da bu kadar gizli tutuluyordu?

"Şimdi merakım arttı," dedim ona.

"Bu meraka dikkat et." Sesini alçalttı, sanki duvarlarının içinde bile bu konuşmayı riske atıyormuşuz gibi. "Ravalli'de yerimi bulmak kolay olmadı. Turanlar yabancılara karşı inanılmaz derecede güvensizdir. Serçe olarak bile sizi kollarını açarak karşılamayacaklardır."

Birkaç kişi bana hoş karşılandığımı hissettirmişti. Tillia. Evie. Luella ve Cathlin. Ama ne dediğini anlıyordum. Çoğunlukla Turah halkı benden uzak duruyordu.

"Serçe olmam bile gerekmiyordu." "Kız kardeşin olacaktı, değil mi?"

"Mae." Başımı salladım. "Bu çok beklenmedik bir şeydi. Ve ani oldu. Turah hakkında pek bir şey bilmiyorum. Bir harita bile görmedim."

Samuel fincanını bir kenara bıraktı ve daha yakına eğildi. "Haritalar yasaktır. Eğer bir haritayla yakalanırsanız, ölümle cezalandırılırsınız."

"Ölüm mü? Bir harita üzerinde mi?" Lanet olsun. Harita bulmakta bu kadar zorlanmama şaşmamalı. Bir harita muhtemelen yoktu.

"Dediğim gibi, Prenses. Dikkatli olun."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Sadece anlamıyorum. Bir başkent, bir krallığın liderlerine ev sahipliği yapar. Diplomasi için bir yerdir. Yönetimin kurulduğu yerdir. Ticaret ve alışveriş için bir merkezdir. Kültürü kutlamak ve tarihi korumak için bir yer. Allesaria neden bir sır olarak saklanıyor? Üç nesil önce ne oldu da Turan hükümdarları bu kadar sert bir şekilde geri çekildi?"

"Bunu bilmiyorum," dedi. "Tüm niyet ve amaçlar için, Perris başkent olarak hizmet veriyor. Turan'ın ticaret ve zanaat merkezidir. Kral kararlarını orada alır ve bu kararlar tüm krallığa yayılır."

"Midilli sürücüleri tarafından mı?"

Samuel başını salladı. "Kısmen. Turan ordusu tarafından da. Her kasabanın kendi yönetim sistemi var ama hepsi krala bağlı. Ravalli'de konuşlu askerler barışı ve itaati sağlar. Herhangi bir direniş ağır bir el ile karşılanır. En azından askerler gitmeden önce durum böyleydi."

Uzaklaştırılmışlardı. Tıpkı Ashmore'da olduğu gibi. Kral bu insanları canavarlara karşı kendi başlarının çaresine bakmaları için bırakmıştı. Lyssa'ya karşı.

"Topladığım kadarıyla, bu krallığın bilgi hazinesi Allesaria'nın duvarlarının arkasında yaşıyor. Ve paylaşmıyorlar. Laine'deki şifacılar gibi keşifler yapıp diğer krallıkları bilgi ve kaynakları için para ödemeye zorlamıyorlar."

"Turanlar bunu kendilerine saklarlar," diye tahmin ettim.

"Allesaria'da saklıyorlar. Tavernada, vahşi doğada yaşayanların şehirdeki Turanlılardan daha aşağı görüldüğüne dair birkaç acı yorum duydum. Onların bilginleri, simyacıları ve şifacıları kereste öğütmeyi seçenlere tepeden bakıyorlar. İronik bir şekilde, aslında bu krallığı finanse eden endüstri."

Bilginler. Simyacılar. Ölümcül bir enfeksiyon yaratacak bilgi ve beceriye sahip olanlar.

Görünüşe göre Allesaria diye bir yer varmış. Başkentin bir efsane olduğu fikrini bir kenara atabilirim. Bir aldatmaca. Ve o şehri görmemin tek yolu bir rehber ve başka bir kan yeminiydi.

Lyssa'nın şehrin duvarları içinde yaratıldığından şüphelendiğimi söylesem Ransom beni oraya götürür müydü? Ramsey'in burnunun dibinde üretilmiş olabileceğini?

Belki de Ramsey onun yaratılmasını bizzat onaylamıştı. Belki de bu yüzden insanlara enfeksiyondan bahsetmeyi reddetmişti.

Bu düşünce kalbimin boğazıma tırmanmasına neden oldu. Babamın Allesaria'da istediği şey bu muydu? Halkımızı Crux'tan kurtarmanın sırrı Lyssa mıydı? Ramsey onu Turanları kurtarmak için mi kullanacaktı? Ama göç sırasında halkını korumanın bir yolunu bulmuş olsaydı, Turah'ın zaten daha fazla Koruyucusu olması gerekmez miydi?

Ön kapı açıldı ve Ransom içeri girdi. Kulakları yanıyor olmalıydı. Jonas'ın hâlâ Faze'le birlikte yerde olduğunu gördü. Ben de Samuel'in yanında oturuyordum.

"Çay için teşekkür ederim." Fincanımı bir kenara koydum, sonra ayağa kalktım, yoluma devam ettim.

Odanın önüne doğru. Faze'i Jonas'ın kollarından aldım ve taşıyıcısına geri koydum.

İkisiyle de vedalaştıktan sonra Ransom'ı dışarıda, hana giden yol boyunca takip ettim. "Lionwick mi?"

"Lyssa."

"Başka bir şey öğrendin mi?"

"Haftalar önce dağlarda bir boz ayı saldırısı oldu. İki avcı. İkisi de öldü. Bir bariwolves sürüsü bir tüccarı ve kızını öldürdü. Canavarlardan herhangi birinin enfekte olup olmadığını bilmenin bir yolu yok. Ama bu bölgelerde daha fazla saldırı oldu. Bu durum herkesi tedirgin ediyor."

"Bu, kaynağa yaklaşıyor olabileceğiniz anlamına geliyor. Ya..." Cümleyi bitirir bitirmez kapanacağını bildiğimden sözümü yarıda kestim. Bunu şimdiden hissedebiliyordum. Ama bunu dile getirmeliydim. Sormam gerekiyordu. "Samuel, Turah'ın simyacılarının ve bilginlerinin çoğunun Allesaria'da yaşadığından bahsetti. Ya kaynak başkentteki biriye?"

Başını sallayarak alay etti. "Allesaria'da kimse Lyssa'yı yaratmadı."

"Nereden biliyorsun?"

"Sadece seviyorum."

"Ama-"

"Şehir hakkında hiçbir şey bilmiyorsun Cross." Sesindeki ısırtık acı veriyordu. "Bu konuyu bir daha açma."

Tanrılar, bu Turanlar inatçıydı. Özellikle de bu Turan.

Hana doğru yürüyüşün geri kalanı sessizlik içinde geçti. Daha önce boş olan ortak salon şimdi müşterilerle dolup taşıyordu, bazıları bira içiyor, da yemek tabaklarını teneffüs ediyordu.

Ransom benim arkamdan odaya doğru yürürken, sohbet ve kahkahalar yerini mırıltılara ve fısıltılara bıraktı. Onun hakkında. Benim hakkımda.

Kimliğimin haberi çoktan . Bu gece burası bu yüzden mi bu kadar kalabalıktı? Barmen neden kocaman gülümsüyordu?

Ziyaretimiz, işletmesindeki tüm masaların dolu olduğu anlamına geliyordu.

Diğerlerinin etrafında oyalanmak yerine toplam altı kapısı olan dar bir koridorda ilerledik. Benim anahtarım sağdaki son kapıya, Ransom'unki ise koridorun karşısındaki sol kapıya uyuyordu.

"Yarın karakola doğru yola çıkacağız. Şafakta hazır olun. Barmen size akşam yemeği getireceğini biliyor."

"Pekala."

Ransom durakladı, bir eli kapısındaaydı. "Ramsey'nin yarın buraya geleceği söyleniyor."

"Oh." Gözlerimi kııptım. Asık nedeni bu muydu? Yoksa Allesaria'dan bahsettiğim için miydi? Ya da ikisi birden mi?

Ransom, "O geldiğinde biz burada olmayacağız," dedi.

"Pekâlâ. Ramsey ile bir sorunuz mu var?"

" gibi bir şey." Omzunun üzerinden baktı, gözleri benimkilerle buluştu.

Odasına girip kaybolmasını bekliyordum ama durdu, aklında önemli bir şey varmış gibi bana baktı. Söylemesi gereken bir şey.

"Ne?" Fısıldadım. *Söyle bana. Sadece söyle.*

Başını iki yana salladı. "Yok bir şey. İyi geceler kraliçem."

Blarg. "İyi geceler, Ransom."

Gözleri bir anda yeşilden elaya döndü. Odasına girdi ve kapıyı çarptı. Kilit açıldı.

Bana adını söylediğine pişman oldu mu? Şey, çok kötü. Söylemeyi seviyordum.

Kırk İki

Ertesi sabah hanın dışına çıktığımda ikiz ay hâlâ gökyüzünü aydınlatıyordu. Şafak henüz sökmemişti.

Faze taşıyıcısının içinde kıvrılmış, daha önce verdiğim bir şişe sütün ardından uyuyordu. Çantam omzumun üzerinden sarkıyordu, saçlarım şakaklarımdaki düzensiz bukleler dışında sıkı bir örgü halindeydi.

Hanın dışındaki yol boştu, tüm Ravalli hâlâ yataklarında uyuyordu.

Sokakta yürüyen ve iki atı hana götüren adam hariç.

"Bu şafak randevularından birine senden önce gitmek için ne kadar erken kalkmam gerekiyor?" Ransom'a sordum.

"Hazırlan. Gitmemiz gerekiyor."

Havayı yumuşatma ve dün geceki garipliği geride bırakma çabam buraya kadarmış. Dizginleri onun elinden kaptım ve Freya'nın yanına doğru ilerledim. Ancak ben daha ayağımı üzengiye koyamadan uzaktan bir at kişnedi.

Aurinda sesle dans etti, toynakları toprakta takırdıyordu. "Siktir," diye tısladı Ransom.

"Ne?"

Bir kaçış yolu arıyormuş gibi iki tarafa da baktı.

Bakışlarını takip ettim, kutu gibi binalar ve ıssız yollardan başka bir şey görmedim. Ama sonra ayaklarımın altındaki zemin, sakın suda yayılan bir dalgalanma gibi titremeye başladı.

Ravalli'ye bir fırtına gibi girdiler. Göz açıp kapayınca kadar ıssız sokaklar atlılarla doldu. Adamların bazıları benimkiler gibi giyinmişti. Diğerleri üniformalı askerlerdi. Kıyafetleri ve zırhları Kral Ramsey Wolfe'un armasını taşıyordu.

Çok geç kalmıştık. Ramsey biz ayrılamadan Ravalli'ye varmıştı. Normal kıyafetler giymiş adamlar kimdi? Bu milisler için acemi askerler mi? Kim olsunlar, kesinlikle dikkat çekmişlerdi. Kapılar açıldı, Hala gece kıyafetleri giymiş olan insanlar bu kargaşanın ne olduğunu görmek için eşikleri dolduruyordu.

Kralın askerleri bala üşüşen sinekler gibi hana üşüştiler. Sanki Ransom'ı nerede bulacaklarını biliyorlardı. Her açıdan gelip bizi engellediler. Silah çekilmedi. Tehdit edilmedik. Kimse tek kelime etmedi. Sadece bize bakıp beklediler.

Ransom ön sıradakilerden birkaçına kaşlarını çattı -çekinecek kadar akıllı adamlardı bunlar. Sonra Aurinda'nın bağını sıkmaya ve heybelerini sağlamlaştırmaya koyuldu. "Atına bin, Cross."

Gerçekten de bu adamların gitmemize izin vereceklerini mi düşünüyordu? "Cross," diye hırladı.

"Doğru." Freya'nın eyerine tırmanırken üzerimde çok fazla göz vardı.

Bu kalabalığın içinden geçmek için savaşacak mıydı? Yoksa geçmemize izin mi verecekler?

Ransom aygırına bindi ve atmosfer değişti. Adamlar arasında bir heyecan dalgası yayıldı.

Kol kola girip bir abluka mı oluşturacaklardı? Ransom boğazını temizlerken ikisi de üniformalı olan iki adam bakıştılar. Sonra atlarını yol açmak için yana yönlendirerek ayrıldılar.

"Gerçekten gitmemize izin verecekler mi?" Fısıldadım.

"Tabii ki hayır." Ransom kaldırdı, gözleri sıvı metale dönerken yüzü taş gibi sertleşti. Erimiş gümüş.

Bu iyi değildi.

"Hiçbir şey söyleme," dedi. "Tek bir kelime bile." Yutkundum ve "*Tamam*" dedim.

Ramsey, adamlarının hepsinden daha uzun boyuyla atını aralıktan geçirdi. Atı, Treow'a sürdüğü aynı şık gri binekti, hayvan neredeyse Aurinda kadar büyüktü. Kralın kendisi de Ransom kadar uzun ve geniş, heybetli bir vücuda sahipti. Xavier gibi o da alnının üzerinde parıldayan gümüş bir halka takıyordu.

Treow'a geldiğinde iyice bakamayacağım kadar uzaktaydı ama geniş burnu ve sert kaş çizgisinden kare çenesine ve çenesinin ortasındaki çukura kadar güçlü yüz hatları vardı. Ramsey'nin gözleri buz gibi olabilecek çelik grisiydi. Ransom'ın önünde durdu ve bakışları çarpıştı.

Sessiz çekişmeleri sonsuza dek sürdü. Ben nefes almamak için elimden geleni yaparken onlar birbirlerine bakıyor, sessiz bir savaşın içinde kilitleniyorlardı.

Ransom'ın eğilmesi gerekmez miydi? mıydım? Sinirlerim tepeme çıktı.

Faze taşıyıcısının içinde kıpırdandı ve bir çıkardı. Çınlayan bir çan da olabilirdi.

Ramsey'ninki de dahil olmak üzere tüm gözler bana çevrildi.

Yüzümü, saçlarımı incelerken bakışları daraldı. "Gelinin ödülü sensin. Serçe."

Benim bir adım var.

Ransom'ın yüzü bana doğru döndü, burun delikleri açıldı.

Oops. Özür dilerim, ağzımdan kaçtı.

Görünüşe göre, stresli zamanlarda kafamın içinde kalması gereken düşünceler ağzımdan çıkıyordu.

Ama Ramsey adımı öğrenmekle ilgilenmiyordu. Dikkati Ransom'a döndü. "Allesaria'da olmalı."

Kalbim güm güm attı. İyi bir çarpıntı mı? Kötü mü? Emin değildim. Evet, Allesaria'ya gitmek . Ama Ramsey ile değil. Beni alıp götürmezdi, değil mi? Bir çeşit adam kaçırma gibi mi?

Ransom bu yüzden mi cinayet işlemeye hazır görünüyordu? Başkente sürüklenmeyeyim diye kralla, bu adam kalabalığıyla savaşacak mıydı?

Ransom, "Ona güvenilene kadar olmaz," dedi.

Olması gerekenden daha fazla acıttı. Bana asla güvenmeyeceğine söz vermişti. Ve aptal ben, fikrini değiştirmiş olabileceğini düşünmüştüm.

Şu anda Allesaria'nın haritası elimde olsaydı, onu babama ulaştırmanın bir yolunu bulabilir miydim? Bu insanlara ihanet edebilir miyim? Ransom'a ihanet edebilir miyim?

İnanmak için yetiştirildiğim her şey kırılgan görünüyordu. Babam ona güvenmemi istemişti. Ben de ona güvendim. Güvendim de.

Ama...

Turanlılara ihanet edebilir miyim?

Hayır. Hayır, yapamam.

Gelecek göçle ilgili belirsizlik olsa bile. Ramsey'le yüzleşirken bile. Tillia'ya, Luella'ya, Cathlin'e ya da Xavier'e ihanet edemezdim.

Ransom'a ihanet edemezdim.

Bana güvenmeyebilirdi. Ama bir şekilde sadakatimi kazanmıştı.

Tanrım, aynı babam gibiydi. Ama güvenin sadece tek bir yöne gitmesi umurumda değildi. Babamın Allesaria'dan ne almaya bu kadar kararlı olduğundan emin değildim ama bu insanlara zarar vermesine izin vermeyecektim.

"gerekten bir yer var," dedi Ransom. "Başka bir şey var mıydı,

Majesteleri?"

Oof. Bunca yıldır bir insanın bu unvanı bu kadar küçümseyerek kullandığını hiç duymamıştım.

Hakaret Ramsey'i rahatsız ettiyse de belli etmedi. Yavaş bir sırtış ağzını gerdi, bana bir kez daha bakmadan önce solgun gözlerinde Ransom'a yönelik bir meydan okuma vardı. "Ne kadar güzel saçların var. Oğlumun dikkatini çekmenize şaşmamalı, Prenses."

Zavier'le tanıştığımda saçlarımın kahverengi olması dışında. Ramsey'e alıştırmış, iğrenç bir gülümseme verdim. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Ransom Aurindayı ileri doğru itti, aygırı sanki hayvanlar da bu çekişmeye dahil olmuş gibi kralinkine homurdandı.

Ramsey yana kayarak eliyle askerler arasındaki açıklığa doğru işaret etti. Gitmemize izin veriyormuş gibi yaptı.

Ransom'ın azı dişleri o kadar gürültülü sıkılmıştı ki çatırdadığını duyabiliyordum ama yine de sıraya girdi, ben de hemen arkasından takip ettim.

Bu kasabadan gitmek istedim. Hemen.

Tanrıların başka fikirleri olması beni şaşırtmamalıydı.

Bağırma sesiyle aynı anda çatıların üzerinde yükselen yoğun bir duman bulutu gördüm.

"Fidye," diye nefes nefese kaldım.

Ama o çoktan harekete geçmiş, Aurinda'yı adamların arasından geçirmiş, kılıcını kınından çekerken onları etrafa saçmıştı.

Bir pencerenin üzerindeki perdeler gibi ayrıldılar ve dumana doğru evlerin yanından geçmemiz için yer açtılar. Samuel Hay'in evine doğru. Etrafı yanan meşaleli adamlarla çevriliydi.

"Hayır," diye bağırdım, kalbim sıkışmıştı.

Jonas evinin dışında durmuş, alevlerin duvarları yalayıp ahşap kütüklere yayılmasını izliyordu. Ellerini ağzına götürüp "Baba!" diye bağırırken gözleri çılgına dönmüştü.

İnsanlar kovalarla su taşıyarak kargaşaya doğru koştu. Ancak alevleri söndürecek kadar yaklaşmadan askerler yollarını keserek onları uzaklaştırdı.

"Baba!" Jonas tekrar çığlık atarken sesi çatallaştı.

"Samuel." Ransom'a baktım ama o çoktan atından inmiş, askerler onu durdurmayı akıl edemedi yanlarından geçip gitmişti. Rüzgâr gibi merdivenlerden inip eve girdi, alevler tenine dokunmaktan korkuyormuş gibi geri çekiliyordu.

Freya'dan aşığı atlayıp Jonas'ın yanına koşarken ve o da içeri girmeye cesaret edemeden çocuğu sıkıca kavrarken kalbim boğazıma tırmandı.

Gözyaşları yanaklarından aşığı süzölüyordu. "Baba."

" yok," dedim ve Sekiz'i imzaladım. "O iyi olacak."

Ama, kurtar onu.

Ransom için dua etmedim. Kalbim onun hayatta olduğunu biliyordu. Yangının onun bedenini almayacağını biliyordu. Bu yüzden gözümü kırpmadan kapıya bakarken bu çocuğun kalan son ebeveyni için dua ettim.

Ateş daha da yükseldi ve yüzümü yakmaya başladı. Ama Jonas'ı uzaklaştırmaya çalıştığımda bana karşı koyarak bir adım öne ıktı.

"Geri ekilmeliyiz."

"Hayır." Hıçkırır hıçkırır ağladı. "Lütfen."

Samuel çocuğunun yalvarışını duymuş olmalıydı. Kapıdan koşarak çıktı, kolları kitaplarla, giysilerle ve merdivenlerden yukarı taşıyabileceği her şeyle doluydu.

"Baba." Jonas ayağa fırladı, ikisi kucaklaşırken babasıyla çarpıştı, dizlerinin üzerine çökerken eşyaları da onlarla birlikte toprağa gömölüdü.

Askerler üzerlerine ullanmış, kitapları ellerinden almaya çalışıyorlardı.

"Onlara dokunursan ölürsün." Ransom, is, kül ve ter içindeydi, Samuel'inki gibi bir vuruşla kapıdan içeri girdi.

Askerler, zeki adamlar, geri çekildiler.

Ransom kucağındaki her şeyi Samuel'in yanına koydu, sonra dimdik durdu, boğazından bir hırıltı çıkarken dudağı kıvrıldı.

Bu Ransom değildi. Bu

Guardian'dı. Canavar.

Acımasız. Tehditkar. Ölümöl ve korkusuz.

Vücudundan ateş kadar sıcak bir güç yayılıyordu. titreşti, elleri yumruk oldu. Kontrolünü kaybetmişti. Ama zar zor.

"At biniyoruz. şimdi." Ramsey'nin emri ateşin gürölüsünü kesiyordu. Jonas'ın çığlıklarını ve diğer izleyicilerin iniltilerini bastırdı.

Ravalli halkı, alevlerin yayılmasını önlemek için çoğu kova kova su taşıyan bir güçle dışarıdaydı.

Askerler, krallarının ikinci bir emrine ihtiyaç duymadan Muhafız'dan, ateşe verdikleri evden geri .

Piç kurusu.

Tıpkı kütüphaneler gibi bu da onun işiydi. Ramsey'in emriyle, Samuel'in

hayat alev alev yanıyordu. Tek bir yangın tüm kasabayı yok edebilirdi.

Döndüm ve Ramsey'i atının üzerinde, gözlerinde onaylayan bir parıltıyla izlerken buldum. "Korkak."

Kaşları kalktı. "Bana ne dediniz, Prens?"

"Sana korkak dedim." Arkamdan gelen nefes sesleri öfkemi daha da körükledi. "Kendine dikkat et kızım. Cehaletin ortaya çıkıyor."

"Senin gerçek doğanda olduğu gibi," diye tükürdüm. "Sadece aptallar ve yalancılar kitapları ve insanların evlerini yakar."

Ramsey eyerinde öne doğru eğildi.

Bunun beni korkutacağını düşündüyse, fena halde yanılmıştı. Omuzlarımı dikleştirdim ve zihnimdeki iki kelimenin yüzümde kanamasına izin verdim.

Sikeyim. Sen.

Eyerinde doğruldu. "Bana Altın Kral'ın en büyük kızının zayıf olduğu söylenmişti. Görüyorum ki casuslarım yanılmış."

Kalbime saplanmış bir kesik gibiydi ve belli etmemek için irkilmemi bastırdım. "Krallığımda pek çok şey oluyor, Prens Odessa Wolfe." Bakışları benimkileri terk etti, gözlerinde dans eden alevler arkamdaki bina. "Turah'ın ihtiyacı olan şey birkaç yangın."

"Git buradan." Ransom'ın sesi alçak ve yakındı, emir kulağımdan sadece birkaç santim ötedeydi. Arkamda duruyordu, vücudu ateşin sıcaklığını engelliyordu. Ama kendi öfkesinin ısınısını değil.

"Bir ayın var," dedi Ramsey ona. "Gelip seni tekrar bulmama neden olma."

Bir ay mı? Bir ayda ne oldu?

Ramsey aygırını çevirip uzaklaşırken adamları da onun yanında saf tuttu.

Son asker Samuel Hay'in evinden uzaklaşırken kaos patlak verdi. İnsanlar yangını söndürmek ve komşu evlere sıçramasını engellemek için çılgınca çalıştılar.

"Ne demek istedi, bir ayın mı var? Ne için bir ay?" Ransom'a sordum. Ama arkamı döndüğümde çoktan gitmişti.

Kırk Üç

Hatırlayabildiğim en uzun günde güneş batıyordu. Dünkü yangın bir ömür önceymiş gibi geliyordu.

Kral adamlarıyla ayrıldıktan sonra Ransom ve ben Ravalli'de kalmıştık. Samuel Hay'in evinin yanarak kömürleşmiş bir moloz yığınının dönüşmesini izlemiştik.

Kömürler, kurtarılabilecek bir şey aramak için küllerin arasında dolaşmak için çok sıcaktı. Hays'lerin kendileri dışında hayatta kalan tek şey Samuel ve Ransom'ın kapıdan dışarı taşıdıkları kucak dolusu eşyaydı. O yetersiz eşyalar da şimdi Ellder'a giden patika yolda yuvarlanan cılız arabaya yüklenmişti.

İleride, Ransom kaleye doğru ilerliyordu, hızı arabaya göre yavaştı. Yanımda Samuel ve Jonas bir evi terk edip başka bir ev arıyorlardı.

Hepimiz duman gibi kokuyorduk. Kıyafetlerime ve saçlarıma yapıştı. Gözlerim kaşınıyor ve kuruyordu.

Küçük kafilemiz, kasvetli bir kamp kurana kadar gece boyunca at sürmüştü. Sonra, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte Ellder'e doğru yavaş yolculuğumuza devam ettik.

Ravalli'deki birçok insan Hays'lere kalmaları için yalvarmıştı. Yeniden inşa etmeleri için. Ama Samuel'in kalbi kırılmıştı. Yüzünün her çizgisine kazınmıştı. İyileşmek için zamana ihtiyacı vardı. Lionwick'in saldırısından sonra kolunun iyileşmesi için. Çok fazla duman solumaktan kaynaklanan öksürüğün üstesinden gelmek için.

İyileştikten sonra Hays'in Turah'ta uzun süre kalmayacağını hissediyordum.

Ravalli'deki komşuları elleri boş gitmelerine izin vermemişti. Fazladan yiyecek, giyecek ve erzak teklif etmişlerdi. Gri kısıraklarına bağladıkları araba ağzına kadar yüklüydü. Jonas, dizginleri tutan babasının arkasında bir sandığın üzerine oturmuştu.

Nehir vadisindeki yolculuk ürkütücü bir sessizlik içinde geçmişti. Başka yolcu görmemiştik. Hiçbir hayvan. Tepemizde süzülen kuşlar bile cıvıdamıyor gibiydi. Bir bulut zehirli bir sis gibi üzerimizde asılı duruyor, neşeyi kovalıyordu.

Ramsey'i her düşündüğümde, öfkem geri geliyordu. Dişlerim acıyordu.

onları çok sert öğütmekten.

Faze taşıyıcısının içinde kıvranıyordu, özgürce dolaşmaya fazlasıyla hazırды. Ellder'e ulaşır ulaşmaz bu şansı elde edecekti.

Midilli sürücüsü karakolunda mola vermeyecektik.

"Henüz değil," dedim başını kaşıyarak.

"Onu tutabilirim," dedi Jonas. "Eğer istersen."

"Elbette." Freya'yı vagonun kenarına yaklaştırarak başımı salladım. Sonra iki elimle Jonas'a küçük canavarımı uzattım, bunun ikisine de iyi geleceğini umuyordum. "İşte şişesi."

Çantamdan çıkardıktan sonra çocuk onu aldı ve yapacak başka bir şeyim olmadığı için, Ramsey'le karşılaşmamı tekrarlamaya devam edersem çılgılık atacağım için günlüğümü çıkardım.

Freya'nın yol göstermeme ihtiyacı yoktu. Ransom'ı takip ederdi.

Günlüğün kapağını açarken, gevşek sayfaları içeride tutmaya dikkat ettim. Dün gece, odamın yalnızlığında onları çıkardım ve haritamı oluşturana kadar yere yaydım.

Haftalardır bir harita oluştuyordum.

Artık bunun yasak olduğunu ve idam edilme riskiyle karşı karşıya olduğumu bildiğim için, bu özel projede bana ilham verdiği için Ferious'a şükreliyordum. Haritamı gizlememi sağlayan şey Fesat Tanrısı'nın rehberliği olmalıydı.

Tek bir sayfaya çizmek yerine, birçok sayfanın kenarlarını ve köşelerini kullandım. Üst üste bindiler, bir yapboz gibi birbirlerine uydular.

Eğer biri günlüğümü bulsaydı, her biri tek başına hiçbir şeye benzemeyen birkaç süslemeyle sınırlandırılmış canavarlar, ağaç evler, dağlar ve kasabaların çizimlerini bulurdu. Ama bir araya getirildiğinde, sıralandığında ve doğru şekilde üst üste bindirildiğinde, Turah'tı.

Dün gece, Ravalli için bir yıldız eklemiştim. Bu patika için dolambaçlı bir çizgi. Ve Lyssa ile bir aslanböceği için tek bir tik işareti.

Haritamın doğru olup olmadığını bilmemin hiçbir yolu yoktu. Allesaria'yı bu sayfalarda çizmenin bir yolu yok. Bu görev bugün kasvetli görünüyordu. Anlamsız. Bu yüzden yeni bir sayfaya döndüm ve Faze'in çizimine başladım.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" Samuel sordu.

"Sadece bir eskiz." Faze'in yüzünün kaba hatlarını görebilmesi için onu havaya kaldırdım.

"Çok benziyorsun. Yeteneklisiniz."

Bana hiç yetenekli diyen oldu mu? Bir akıl hocası ya da öğretmen değil. Babam değil. Margot değil. Çizimlerim onları rahatsız etti. Başka bir gün olsa

ışıldadı. Bugün, her türlü gurur gösterisi ciddi ruh halimiz tarafından bastırıldı.

"Teşekkür ederim." Ona gülümsedim, sonra da günlüğü bir kenara koydum. Çizim yapmak bile aklımı o yangından uzaklaştıramazdı. "Özür dilerim, Samuel."

Benim hatam değildi, özür dilemem gerekiyordu ama bu sözleri bugün onlarca kez söyledim.

"Ben de öyle." Omzunun üzerinden Faze'le oynayan oğluna baktı. "Önemli olan tek şey Jonas'ın güvende olması."

"Sen de öylesin."

"Onun yüzünden." Ransom'ı işaret ederken gözleri yaşlarla doldu. "Taşıyabildiğim her şeyi almaya çalışırken Jonas'ı dışarı gönderdim. Bazı giysilerini. Emsley'nin sakladıklarını. Günlükleri. Bir portresi ve evlilik yüzüğü. En sevdiği şalı. Jonas bebekken onun için ördüğü patikler. Yangın koridorun zeminine yayıldığında odamdan çıkıyordum. Duman çok yoğundu. Çok karanlıktı."

Ağzından bir öksürük koptu ve öksürük geçene kadar iki büklüm oldu.

"Baba?" Jonas babasına bakarken Faze'i sıkıca tuttu.

"Ben iyiyim evlat." Samuel, Ravalli demircisinin hediyesi olan matarasından bir yudum alırken gülümsemeye zorladı. Sonra nöbet geçene kadar birkaç dakika nefes aldı. "Gardiyan ateşin içinden geçti. Ve size yemin ederim Prens, o alevler uzaklaştı. Beni kucağına aldı, kollarımdaki her şeyi aramızda parçaladı ve kapıya ulaşana kadar bizi evin içinde taşıdı. Beni ayağa kaldırdığında yığının yarısını düşürdüm ve geride bıraktım. Riske girmeye değmeyeceğine karar verdim. Ama o hepsini, her parçasını topladı ve kurtardı. Beni kurtardı."

Ransom alevlere dayanabilir miydi? O Lyssa mıydı? Yoksa sadece korkmuyor muydu? Bir babanın hayatını kurtarmak için yanmaya razı mıydı?

"Söylentileri duydum. Masalları," dedi Samuel, sesi alçaktı. "Jonas efsanelere inanırdı ama ben hep şüpheliydim. Onlar doğrudu. O normal bir adam değil. O gerçekten bir Gardiyan."

"Evet, öyle."

"Onun yanında olduğu için şanslısın."

"Öyleyim."

Samuel söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyordu ama onun yerine bir öksürük nöbetine daha tutuldu.

Sesini zorlamasını istemediğimden, Ransom'ın yanına gelene kadar Freya'yı ileri doğru ittim.

"O nasıl?"

Omuz silktim. "Beklendiği gibi
üzücü." Ransom nefes verdi. "
gibi." "Ama minnettarım. Senin
için."

Övgü onu rahatsız etmiş gibi koltuğunda kıpırdandı. "Şimdi sana
sorular soracağım," dedim.

"Sorularla donanmış olarak gelmeseydiniz siz siz olmazdınız. Dürüst olmak
gerekirse, silahların gereksiz olduğunu düşünmeye başladım."

Bu. Sisi dağıtmak için ihtiyacım olan şey buydu. Ransom ile didişmek.

"Lakabını nasıl aldın?" Quentis'te Calandra'daki canavarları nasıl
katlettiğine dair hikâyeler duymuştum. Turan sınır kasabalarını basan bir grup
Laine savaşçısını nasıl öldürdüğünü. Bir yetimhaneyi çığdan nasıl
kurtardığını.

Muhtemelen hepsi doğruydı. Ama bunu Ransom'dan duymak istedim.

Banner'ın kardeşini bir kadın yüzünden öldüren bir adamın nasıl Turah'ın
koruyucusu ilan edilebildiğini öğrenmek istiyordum.

Banner'ın kardeşine olanlardan daha fazlası vardı, değil mi? Hikayenin
kaçırdığım bir parçası.

Ransom bir katil değildi. Onu sadece canavarlara karşı silahını kaldırırken
görmüştüm. Halkını savunmak için.

Peki Banner'ın kardeşine gerçekten ne olmuştu? Her şeyin lakabıyla ilgili
olduğuna dair bir önsezim vardı.

"Westor'da, sahildeydim," dedi. "Krisenth'te bir liman. Isırıldığım yıld. O
zamanlar Lyssa'nın bir adı bile yoktu. Ne , nasıl değiştiğimi sadece Voster
biliyordu. Baş Rahip hâlâ enfeksiyonu anlamaya çalışıyordu. Ben de yeşil
kanlı vahşi canavarlarla ilgili söylentileri takip ediyordum. Beni ısırın
bariwolf'u arıyordum."

"Hiç bulabildin mi?"

"Evet." Durakladı. "Ashmore'da."

"Ne?" Ağzım açık kaldı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü beni ısırıldığı gün gözünü almıştım."

Tek gözlü bir bariwolf.

Kaçan canavar. "Oh, Tanrım."

Sekiz'i imzaladım.

O canavar hala dışarıdaydı, avlanıyordu. Öldürüyordu. Başkalarına
bulaştırıyordu.

Sürüsünün bu kadar büyük olmasının nedeni bu muydu? Bu konuda
yeterince bilgim yoktu.

bariwolves. O kadar zeki miydiler?

Ransom elinin tersiyle itti. "Westor'da bir kız vardı, belki on üç ya da on dört yaşındaydı. Annesi dul bir kadındı ve evlerindeki boş odayı gezginlere kiraya verirdi. Yabancı erkekleri evlerine davet etmek pek güvenli bir seçim sayılmazdı ama diğer seçenekten daha iyiydi."

Yabancı erkekleri vücuduna davet etmek.

"Kız ben geldikten bir gün sonra pazara gitti ve bir daha eve dönmedi. Annesi endişeden hasta olmuştu. Akşam olduğunda çocuğunun öldüğünden emindi. Gidip onu buldum."

"Yaşıyor mu?"

Başını salladı. "Yanlış erkek grubunun dikkatini çekmiş. Genç kızları gemilerine çekmekten çekinmeyen türden."

İçim burkuldu ve bu hikâyenin devamını istediğimden emin değildim

"Onu kaçıran adam üç kişiyi daha kaçırmıştı."

"Onları kaçırp satıyordu, değil mi?"

"Muhtemelen. Boğazını parçalamadan önce ona açıklama şansı vermedim."

Korkunç. Ama hak edilmişti. "Güzel. Bu şekilde mi Gardiyan oldun?"

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Kızın annesi bana vasi dedi. Diğerleri de duydu. Rüzgârda uçup gitti."

"Ve Quentis'e kadar yüzdü."

"Hiç şaşırmadım. Calandra'da sayısız savaşçı ve asker var ama en iyilerinin isimleri yaygın olarak biliniyor. Özellikle de kraliyet çevrelerinde."

"Quentis'in en iyisi kim?"

"Banner." Tereddüt yok. "Bıçak fırlatma konusundaki becerisi eşsizdir."

Bu ismi duymayalı uzun zaman olmuştu. Başka bir yaşamda, uçurumun kenarında durup Banner'a Gardiyan'dan intikam almaması için yalvarmışım.

Banner'ın hikayesine inanmışım. Neden inanmayayım ki? Ama şimdi Ransom'ı tanıdığım için, onun bir aşk kavgası yüzünden başka bir adamın nefes borusunu parçalayarak bu kadar vahşi bir şekilde öldürebileceğini hayal edemiyordum. Banner yanılmış olmalıydı.

Tanrım, umarım yanılmıştır.

"Kardeşine ne oldu?" Ben sordum. "Onu ben öldürdüm."

Bunu zaten biliyordum. "Neden?"

"Çünkü Westor'daki o kızları kaçıran adam oydu."

Elim, ayak parmaklarıma kadar inen kalbime bastırđı. Belki saflıktı ama Banner'ın kardeşi hakkında hiçbir fikri olmadığına inanmak zorundaydım. Babamın güvendiği adamın tüm gerçeği bilmediğine inanmak istiyordum.

Çok da önemli değildi. Banner'ı bir daha göreceğimden şüpheliydim.

"Gardiyan olmadan önce ne yapıyordun? Isırılmadan önce?" Onu Ransom'dan başka bir şey olarak hayal edemiyordum ama bir mesleği olmalıydı.

"Ben sadece kralın emrindeki başka bir adamdım." Gözleri uzaklara dalmıştı, sanki o kadar uzun zaman önceydi ki eski halini zar zor görebiliyordu.

"Ramsey ne demek istedi, bir ayın mı var?"

"Sonbahar ekinoksunda Allesaria'da ona katılmamı bekliyor."

Mae'nin Xavier'le evleneceği tarih. "Neden?"

"Çünkü o lanet olası bir pislik parçası."

"Bu konuda tartışmayacağım," dedim. "Ama bu yine de benim sorumu yanıtlamıyor."

"Generali olarak hareket etmem için Allesaria'da bulunmamı talep etti." "Oh. Gidecek misin?"

"Hayır." Hiç tereddüt etmeden cevap verdi.

"Seni zorlayacak mı?"

Ransom kuru bir kıkırdama

çıkardı. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

"Kesinlikle deneyecektir." Bana bir sırtıma fırlattı. "Ama başaramayacak."

Yerinde durmayacağını bile bile bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdım. Bu şu anda bir tema gibi hissettiriyordu. Kaçınılmaz olanla savaşmak ama yine de savaşmak. "Eğer Lyssa'yı biliyorsa, neden durdurmak için bir şey yapmıyor?"

"Bilmiyorum."

Bunun yerine Ramsey, halkını kurtarmaktan çok kitapları ve kağıtları yakmakla ilgileniyordu. Omuzlarım çöktü, bugünün ağırlığı üzerimdeydi. "Ondan nefret ediyorum."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Sana bugün sessiz kalmanı söylemiştim." "Kendime engel olamadım. Beni delirtti."

"Tanrılar seni delirten adamları korusun." Başını salladı ve sonra boğazından bir kıkırdama geldi. Bir gülümsemeden önce geldi.

Gerçek bir gülümseme, geniş ve beyaz. Kalbim yerinden fırladı.

O asık suratlı sisi kovacak bir gülümsemeydi. Berbat bir günü aydınlatacak bir gülümseme.

Bir gülümseme, sadece benim için.

Sadece bir kalp atışı sürdü. Bugünlerde gülümsemeler çok hızlı soluyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Hiçbir şey değişmedi Cross. Amaç aynı. Canavarları öldürmek.

Kaynağı bulun."

"Ve bir tedavi."

İç çekti. "Tedavisi yok."

Bugün tartışacak enerjim yoktu. "İşe yarıyor mu? Bu avlar?" "Sanırım yarıyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Senin ... bir önsezi." Sanki derinin içinden, oymaların arasından ısıruk izini görebiliyormuş gibi manşetine baktı.

Bu manşeti sayısız kez görmüştüm ama üzerindeki işaretleri pek incelememiştim. Bazı çizgiler ve girintiler diğerleri kadar belirgin değildi. Zamanla düzleşmişlerdi. Diğerleri daha hafif, daha taze kesiklerdi. Onun son ekledikleri. Bir tanesi o kadar yeni görünüyordu ki bugün eklenmiş olabilirdi.

Bana o işaretlerin aldığı canlar için olduğunu söylemişti. Yakın zamanda benim bilmediğim bir öldürme çılgınlığına mı girişmişti?

Bir karenin üzerinde elmas şeklinde küçük bir leke vardı. Kesikli bir çizgi o kareyi bir diğerine ve bir diğerine bağlıyordu. Ve bu karenin etrafı dokuz tane daha elmas şeklinde benekle çevriliydi. O kadar küçüklerdi ki, deriye bir bıçak ucuyla kazınmış olmalıydılar.

Dokuz kesik.

Ashmore'daki dokuz bariwolf için mi? Taze iz Ravalli'den miydi?

Ne? Ne. Sikeyim.

Bu bir harita mıydı? Ransom, Turah'ın haritasının çıkarılmasına karşı çıkan kurallara karşı gelmiş ve krallığı için o manşete işaretler mi koymuştu?

Ya bunca zamandır aradığım şey tam oradaysa? O deriye kazınmış.

Turah'ın bir haritası.

Allesaria o deride miydi?

"Raporlar giderek daha az geliyor," dedi ve beni konuşmaya geri getirdi. "Treow'a gittiğimizden beri Xavier'le konuşmadım ama Ellder'da olacak. Onunla kaynak hakkında konuşacağım. Bunu yaratan pisliği aramaya başlamamız gerekecek."

"Xavier Ellder'de mi?"

"Evet."

bir korku birikti. Bir eşin kocasını tekrar görme ihtimali karşısında hissetmesi gereken bir duygu değildi bu. "Bu harika."

Ransom profilime baktı, bakışları yanağımı yakıyordu. "Öyle mi?"

"Tabii ki." İkimiz de korkunç bir yalancı olduğumu biliyorduk. "Faze'i kontrol etsem iyi olacak."

Freya'nın dizginlerini çektim ve arabanın yanına gelene kadar onu yavaşlattım. Sonra da yolculuğun geri kalanında Ransom'ın sırtına bakarak orada kalmaya devam ettim.

Kaleye vardığımızda hava kararmıştı ve gecenin soğğundan kollarımın tüyleri diken diken olmuştu.

Askerler bizi avluda karşıladı, diğerleri arkamızdaki kapıları kapattı. Seyisler atlarımızı güvene almak için koşuşturdu. Sonra bir savaşçı belirdi, Treow'dan tanıdığım bir adamdı, alnı endişeyle çatılmıştı.

"Bu gece sizi beklemiyorduk," dedi Ransom, Samuel ve Jonas'a bakarak. İkili arabalarının yanında birlikte durmuş, olan biteni izliyorlardı. "Ne oldu?"

"Ramsey," diye homurdandı Ransom, sonra Samuel'i yaklaşması için işaret etti. "Bu Samuel Hay. Şimdilik Ellder'da kalacak. Ona istediği her şeyi verin."

"Ben halledeceğim." Savaşçı bugün karşılaştıkları zorlukları bilemezdi. Önlerindeki zorlukları da. Ama Hays'le karşılaştığında, nazik bir gülümseme ve sıcak bir karşılama ile karşılaştı. "Benimle gelin. Size kalabileceğiniz bir yer göstereyim."

"İyi geceler," dedim Samuel'e. Sonra Faze'i Jonas'ın aldım, çocuk onu serbest bırakmaya isteksizdi. "Yarın onu ziyarete getireceğim."

Jonas'ın çenesi titriyordu, sanki çocuk daha fazla gözyaşının eşiğindeydi.

Samuel bir kolunu oğlunun omuzlarına doladı ve birlikte savaşçıyı ana yolda takip ettiler, bir seyis atlarını ve arabalarını arkalarından götürüyordu.

"Sen iyi misin?" Ransom bana sordu.

"Tamam." Kollarımı belime doladım. "Yorgunum."

"Aç mısın?"

"Özellikle değil. Ama Brielle ve Jocelyn'e merhaba demek istiyorum. Nerede kalıyorlar?"

"Zavier'deki hizmetlilerin odası. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evie bana gösterdi." Bana evi baştan sona gezdirmişti,

Bana her odayı gösteriyordu, paylaşamayacağı odalar da dahil. "Cross, ben-"
Ransom elimi tuttu ve beni durdurdu.

Git. Dokunuşu damarlarımda bir kıvılcım yarattı. Avuçlarındaki nasırlar tenimde bir rüya gibi hissettiriyordu. Onları sadece benim elimde istemedim.

Bana baktı, ela gözleri fener ışığını yansıtıyordu ve işte yine o bakış. Ne söyleyeceğini bulmaya çalışan bir adamın bakışı.

Bekledim. Ve bekledim. Ve bekledim. "Ne?"

"Hiçbir şey." Elimı bıraktı ve kendi elini yüzünde gezdirdi. "İyi geceler kraliçem."

Omuzlarım çöktü. "İyi geceler, Ransom."

Uzaklaşırken bakışlarını omuzlarımda hissettim, eve giden tanıdık yolu izlerken adımlarım ağırlaştı.

Faze elimde kıpırdandı ama Xavier'in ve ana kattaki hizmetlilerin odalarına doğru ilerlerken onu kolumda tuttum. Her odanın kendi kapısı vardı, bu da personele istedikleri gibi girip çıkabilmeleri için kendi mahremiyetlerini sağlıyordu.

Evin köşesini döndüm ama ilk dairenin açık kapısında bir adam gördüğümde aniden durdum.

Yalnız değildi.

Kollarında bir kadın vardı, öpüşürken dudakları onunkilerin üzerindeydi. Adamın kadında olduğu kadar kadın da adamın içinde kaybolmuştu.

Kolları onu sımsıkı sarmış, çıplak bacaklarını ve çıplak kıcının kıvrımlarını ortaya çıkarmak için tuniğinin eteklerini yukarı kaldırmıştı. Uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı. Onu bıraktığında sarı saçlarını güzel yüzünden uzaklaştırdı. Sonra başının üstünden baktı, Jocelyn'le birlikte kapı aralığından dışarı çıktı.

Diğer arkadaşlarının dışarı çıkması için.

Başına bir tişört geçirmenin tam ortasıındaydı. Kocamın çıplak göğsünü ilk kez o an görmem çok garipti. Neredeyse iki aydır evliydik. Ve şimdi yatağımı ziyaret etmemesinin nedenini biliyordum.

Onun yerine Jocelyn'in evindeydi.

Turan kırlarındaki bir çadırdan gelen uzak bir konuşma zihnimin ön saflarına doğru tırmandı.

Zavier paylaşmayı sever.

Jocelyn'i paylaşıyordu.

Faze bir *rawr* çıkardı.

Üç yüz bana doğru döndü. Xavier'in
yüzünün rengi soldu.

"Ekselansları." Jocelyn soluğunu eliyle kapattı. "Sen-" Bitti.
Bu lanet günle işim çok ama çok bitmişti.

Kırk Dört

"Odessa, bekle. Lütfen." Beni ikinci kata kadar takip eden Xavier'in botları arkamdaki basamaklara vuruyordu.

Onu görmezden geldim ve yürüyüş yoluna ulaşana kadar merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Sonra kapıma doğru yürüdüm, içeride kaybolmaya ve alemi bloke etmeye fazlasıyla hazırdım.

Ama bu dileğim gerçekleşmeyecekti. Henüz değil. Yolumu kesen çatık kaşlı bir savaşçı vardı.

Ransom yaslandığı duvarı itti. "var?" "Bir şey yok. Yoluma çıkıyorsun."

Hareket etti mi? Hayır. Devasa gövdesiyle yürüyüş yolunu doldurdu ve beni durmaya zorladı. Ela gözleri başımın üzerinden Xavier'e kaydı. Sonra ela yerini erimiş gümüşe bıraktı.

Bu benim adıma bir öfke miydi? Az önce hizmetçimi beceren bir adamın işaretlerini - buruşuk kıyafetler, kızarmış yanaklar ve parmakla taranmış saçlar - fark etmiş miydi?

Zavier bu gece tacını takmamıştı. Belki de Jocelyn'in yatağının başucunda unutmuştu.

"Özür dilerim Ranse," dedi Xavier.

Neden Ransom'dan özür diliyordu? Benim için de özür dilemeye ne dersin? Karım için?

Bu noktada, bunu duymak bile istemiyordum. Ransom'ı iterek geçtim, Faze'i göğsüme bastırırken omzum koluna çarptı. Odama ulaştığımda kapıyı açtım ve çarparak kapattım; ellerim saçlarıma dalmış, çoktan çözülmeye başlamış olan örgüyü çekiştirirken Faze'i yere düşürdüm. "Lanet olsun."

Gözlerim yaşardı.

Neden? Neden bunun için ağlıyordum?

Zavier'e nasıl kızabilirdim ki? Aramızda zerre kadar bir çekim yoktu. Bir kez bile romantik bir ilgi göstermemişti ve ben bizi arkadaş bile sayamazdım.

Nişanlım Banner'ın Roslo'da bir sevgilisi olduğunu bilmek bile beni rahatsız etmemişti. Yine de bu beni gözyaşlarına boğuyordu? İlişkiler vardı

Babamın sarayında sıradan bir şeydi. Tabii ki Turan asilzadelerinin de ilişkileri olacaktı.

Ama neden Jocelyn'i seçmek zorundaydı? Turah'taki onca kadın arasından neden benim leydimin hizmetçisini sevgili olarak seçmek zorundaydı?

Onu suçlayamazdım bile.

Jocelyn güzel ve akıllıydı. Esprili ve güçlüydü. Çoğu erkek ona ikinci kez bakardı.

Bana ikinci bir bakış kazandıran tek şey, bir Turan askerinin Treow'daki ağaç evimden çaldığı taçtı.

Sorun Jocelyni seçmiş olması değildi. Beni seçmemiş olmasıydı.

Neden hiç ilk tercih ben olmadım? Neden hep teselli ödülüydim? Babamla. Margot ile. Öğretmenlerimle. Ve şimdi de Xavier ile.

Benim neyim vardı da yeterli değildim?

Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı döküldü ve onları burnumdaki sızıyla nefes alarak uzaklaştırdım.

İlk kez göz ardı edilmiyordum. Sonuncusu da olmayacaktı. Peki bu acı ne zaman bitecekti? Ne zaman farklı bir şey beklemeyi bırakacaktım?

"Lanet olsun." Bir yığın gözyaşını sildikten sonra örgümün son düğümlerini de çözerek buklelerimin omuzlarıma dökülmesine izin verdim.

Buradan sonra nereye gideceğiz? Hiçbir şey olmamış gibi mi davranmalıyım? Görmezden gelmemi mi bekliyorlardı?

Xavier bundan sonra onu yatağıma davet edeceğimi düşündüyse, hayal görüyordu.

Kapı arkamdan açıldı. İki adamdan biriydi ve şu anda ikisini de görmek istemiyordum.

"Git başımdan."

"Hayır." Ransom kapıyı bir tıkırtıyla kapattı. Tabii ki oydu.

Hep o olmuştu.

Belki de asıl sorun buydu. Belki de gözyaşlarımı durduramamamın nedeni buydu. Çünkü bunca zaman, bunca suçluluk duygusu, peki ne için? Bana asla sadık olmayacak bir prense, bir kocaya sadakat için mi?

"Biliyor muydun?" diye sordum. Aptalca bir soruydu ama şu anda tek istediğim bu ihanetin ne kadar derin olduğunu anlamaktı.

"Hayır. Xavier az önce söyledi."

Bu da bir şeydi. "Bana bakar mısın?"

Dönmedim. "Lütfen, Ransom. Sadece git. Yalnız kalmak istiyorum." "Gerçekten o kadar üzgünsün."

"Evet. Hayır." Başımı salladım, ellerim saçlarıma daldı. "Bilmiyorum. Bu yanlış. Her şey yanlış. Hissetmemeliyim..."

O yaklaştıkça hava değişti. Ransom'a ait sıcaklık ve kokular, omuzlarımı saran güçlü kollar da olabilirdi. Yosun ve sedir. Rüzgâr ve yağmur. Cennet ve cehennem gibiydi.

"Neyi hissetmek?" Sesi alçak bir mırıltıydı.

"Rahatlamış."

Rahatlamıştım.

Bu gözyaşları Xavier, Jocelyn ve incinen gururum yüzünden başlamış olabilir. Ama rahatladığım için gelmeye devam ettiler.

Zavier'in beni istemesini istemiyordum. Ve eğer başka biriyle bir bağ kurduysa, bu kendimi suçlu hissetmeyi bırakabileceğim anlamına geliyordu. Ransom'a aşık olduğum için kendimden nefret etmeyi bırakabilirdim.

Haftalarca gerçeği bastırmaya çalıştım. Suçluluk duygusunu bastırarak. Ama artık buna gerek yoktu. Çünkü önce Xavier sıçıp batırmıştı.

Shades, ne karmaşa.

"Bir kadın, kocası hizmetçisiyle yatıyor diye kendini rahatlamış hissetmemelidir."

Bir buklenin ucuna dokundu ve tüylerim diken diken oldu. "Bu yüzden mi bana bakmıyorsun? Rahatladığın için mi?"

"Hayır." Eğer ona bakarsam, içimde tuttuğum her şey dışarı dökülürdü. Ve bir kez söyledim mi, geri dönüşü yoktu.

"Bana bak, Odessa."

Hiç kimse adımları Ransom gibi söyleyemezdi. Yıllardır hissettiğim bu duygular, ne kadar unutmaya çalışsam da bitmiyordu. Ve sonunda, Xavier'in Jocelyn'le birlikte olması önemli değildi. Yatağında kaç tane sevgilisi olduğu önemli değildi.

O bir veliaht prensti. Bir kral.

Ben de ona varisler vermesi ve onun yanında durması beklenen aptal bir prensesim.

Kadınlar için kurallar farklıydı. Xavier'in Muhafız için bile olsa yeminimi bozmama izin vereceğinden şüpheliydim.

Ransom benim değildi. Benim olmayacaktı.

"zorundayım."

"Neyi?"

"Sen," diye fısıldadım. "Sen benim ."

Nefes aldı, göğsü sırtıma değecek kadar yaklaştı. "Ya senin olsaydım?"

"Nasıl? Adımı kanla imzalamıştım, hatırladın mı?"

Verdiği nefes o kadar derindi ki ayak parmaklarından geliyor gibiydi. Aylardır tuttuğu bir nefes. "Seni Roslo'da gördüm. Uçurumun kenarında."

Kalbim durdu. Ciğerlerim sıkışmıştı. Bunca zamandır bana anlatmaya çalıştığı şey bu muydu? Acı çekmem gereken bir sır daha mıydı bu?

Beni o gün görmüştü, düğün günümde, aylar önce. Ve bana sadece şimdi söylüyordu. Neden?

"Suya kahverengi saçlarınla girdin ve kızıl saçlarınla çıktın. Ve sen sırlısıklam bir halde kaleye doğru koşarken, gözlerimi ayıramadım. Sonra oradaydın, taht odasındaydın, saçların yine boyalıydı. Ve kendimde gördüğüm şeyi sende de gördüm."

Ellerim titriyordu. Nabzım o kadar hızlı atıyordu ki başım dönüyordu. Göğsümde umut ve korku savaşmaya başladı. Söyleyebilecekleri için umut. Aynı şey için korku. Bana bu gerçeği söylemesi aylar sürdüyse, bunu duymak istediğimden emin değildim.

"Rol yapmak hakkında bir iki şey biliyorum," dedi. "İkili bir hayat sürmek ve kılık değiştirmek hakkında."

"Fidye." Sesim titriyordu. "Senden nefret etmeme neden olacak bir şey söyleme bana."

"Benden zaten nefret ediyorsun, unuttun mu?" Sıcak ve güçlü elleri omuzlarıma yerleşti. "Quentis'e Altın Kral'ın kokusunu almaya geldim. Kendi askerlerinin bu işi yapabileceğinden eminken neden benim savaşçılarımla bir avuç Marroweel'i öldürmeleri için tuttuğunu anlamaya. Turan kraliçesi olacak kızı görmeye geldim. Ama sonra seni gördüm ve her şey değişti."

"Ne yaptın sen?"

"Seni özgür bırakmaya karar verdim."

Döndüm, ona bakarken elleri omuzlarımdan düştü. "Özgür mü? Sence ben özgür müyüm? Xavier'le evli? Beni gelin ödülü olarak almanın beni kurtardığını mı sanıyorsun? Eskisinden iki kat daha fazla pranga takıyorum. Beni özgür bırakmadın. Beni bir yerine iki krallığa zincirledin. Bir

karısının hizmetçisiyle daha çok ilgilenen bir adam. daha çok ilgileniyor. Karısından." Çenesi sıkıştı. "Zavier'e zincirli değilsin."

"Bu kıtada bir yerlerde aksini kanıtlayan bir anlaşma var." Ransom homurdandı. "Kiminle yemin ettin Odessa?"

"Zavier." Yanımda durmuştu. Adını kanla imzalamıştı. Yemin etmişti. Tek kelime etmemesi dışında. Bir kere bile.

Muhafız Ransom, prensi adına konuşmak için gönüllü olmuştu.

Oh, Tanrım. Yüzümün rengi soldu.

Zavier, biz *Cutter*'a binene kadar tek kelime etmemişti. Mabette onun sesi yoktu, Ransom'un sesi vardı.

"Kan. Şişe." Zavier şişeyi avucunun içine sıkıştırarak kenarlarını gizlemişti. Işığa tutmuş olsaydı, kırmızı renkte parlamazdı.

Yeşillerin en koyusu olurdu.

"Ama anlaşmayı o imzaladı," dedim başımı sallayarak.

Elimi tuttu ve avucumu açtı.

Babamın bıçağının izi etimde soluk pembe bir başka bir şey değildi.

Karanlıkta görünmüyordu bile.

Parmaklarımı açarak elimi genişletti. Sonra uzun zaman önce iyileşmiş bir kesiği göstermek için kendi elini uzattı. Geriye sadece soluk beyaz bir çizgi kalmıştı.

İkiz yara izleri.

Bir serçenin yaraları.

Ve onun kralının.

"Kanımla," dedi. "Ettiğim ."

Dizlerim titremeye ve güçsüzleşmeye başladı. Elim tuttuğu yerden çektim. "Bizi kandırdın. Bu bir yalandı. Hepsi yalandı. Peki ya Voster?"

"Başrahip kendimce sebeplerim olduğunu biliyordu."

Yani Ransom'ın bizi kandırmasına izin verdi. Hepimizi. "Peki bu sebepler tam olarak nedir? Bu anlaşma nesillerdir yürürlükte. Kraliyet evlilikleri yoluyla ülkeleri birbirine bağlar. Sen bir prens değilsin-"

Bir prens.

"O sensin." Aylardır bildiğim her şeyi pürüzlü cam parçalarına ayıran gerçekle sarsıldım, dengem bozuldu. "Sen veliaht prensisin. Hepsi bir oyundu."

"Hepsi değil." Kollarımdan tutup beni ayakta tutarken gözleri karardı ve o orman yeşiline dönüştü. Beni yakınına ve göğsüne çekti. "Sen her zaman benim kraliçem oldun."

Kraliçem. Bana kaç kere böyle demişti? Bana kaç kez Serçe diye hitap etmişti? Sayısız.

O veliaht prensti. Ramsey'in oğlu. Tillia'nın Xavier'in önünde eğilmemesinin bir nedeni vardı. Ona bir unvanla hitap etmedi.

Xavier'in değildi. Ve ben de
değildim.

"Neden?" Sesim çatallaştı.

"Sana söylemiştim."

"Beni özgür bırakmak için mi?" Kendimi onun elinden . "Beni zorla bir
Evlilik. Bu beni özgür kılmıyor."

İfadesindeki yumuşaklık kalbimin sıkışmasına neden oldu. "Bu diyarda fazla kalmayacağım, Odessa. Ve ben gittiğimde, sen özgür olacaksın. Bana olan bağın kopacak. Hayatını kendi seçtiğin gibi yaşayabilirsin."

Ölümüyle beni özgür bırakacaktı.

Kalbim yarıldı, tam ortasında onarılması imkânsız bir çatlak oluştu. Gözlerimden akan yaşlar onun yakışıklı yüzünü bulanıklaştırdı. Çenem titriyordu. "Bana yalan söyledin."

"Evet."

"Senden nefret ediyorum." Yalan dilimden döküldü, dişlerimin arasından geçti ve ilk kez kulağa inandırıcı geliyordu.

"Evet, biliyorsun." Ransom kulağımın arkasına bir bukle sıkıştırdı. Sonra beni yalnız bıraktı.

Kırk Beş

Ertesi sabah kapı çalındığında, ahşabın arasından geçip diğer tarafta duran kişiye ulaşmasını umarak kapıya baktım.

Görmek istediğim tek kişi Evie'ydi ama onun uyanık olması için çok erkendi. Ayrıca, kapıyı sadece bir kez çalmayı bilmiyordu.

Eğer Ransom'sa, siktirip gidebilirdi.

Eğer Xavier'se, Ransom'ın maskaralığına katıldığı için çürüyebilirdi.

Ve eğer Jocelyn ise.

Ona ne söyleyeceğimi henüz bulamamıştım. Xavier'in gerçek kimliğini biliyor muydu? Onun kocam olmadığını biliyor muydu? Yoksa evli olduğumuza mı inanıyordu?

Ya bana güvenmediği bir gerçeği ona itiraf . Ya da kocamı becerdi.

Beni aptal yerine koydular. Hem de hepsini. Yaralı gururumun iyileşmesi için uykusuz bir geceden fazlası gerekecekti.

Dün geceyi bu sandalyede, oturma odamın karanlığına bakarak geçirdim. Son iki ayın her anını tekrar yaşadım. Bir dizi duygunun içinden geçtim. Öfke. Aşağılanma. Keder. Rahatlama. Çok fazla sinir bozucu rahatlama.

Şafağı uyuşmuş ve bitkin bir halde karşılamayı bekliyordum. Yatağa girip öngörülebilir bir gelecek için uyumayı. Bunun yerine, iltihaplı bir öfke besliyordum. Shades, kızgındım. Gerçekten. Lanet olsun. Deliydim.

Kapı tekrar çalındı, bir öncekinden iki kat daha yüksek sesle.

"Ekselansları?" Jocelyn.

Bir parçam onu görmezden gelmek istiyordu. Sessizliğimde hepsinin acı çekmesine izin vermek. Ama diğer yanımdan ondan sonsuza kadar kaçamayacağımı biliyordu. Eninde sonunda hepsiyle yüzleşmek zorunda kalacaktım. Ve en azından onunla başlayabilirdim. Böylece sandalyemden kalktım, bacaklarım kaskatı kesilmişti ve odayı geçtim.

Kapıyı açtığımda elini bir kez daha vurmak için kaldırmıştı. Yanakları lekeli, gözleri kızarmıştı.

Yana kaydım ve ona el salladım.

"Özür dilerim, Majesteleri." Jocelyn'in elleri arkasında kenetlenmişti. Başı öne eğikti. "Bir mazeretim yok. Özür dilerim. Ne olursa olsun

Uygun gördüğünüz cezayı hak edeceğim."

Ceza mı? Jocelyn, Mae'nin öfke nöbetlerine çok alışkındı. Kötü bir kaş çatma sayılmazsa, ceza aklımın ucundan bile geçmedi.

"Seni cezalandırmayacağım." Sandalyeme döndüm ve bir elimi oturma odasındaki diğerine doğru uzattım. "Otur."

Sipariş bir ısırıkla geldi. Margot tarzı bir ısırık.

Evet, kızgındım. Bir süre daha öyle olacaktım. Bana yalan söylemişti. Hepsi yalan söylemişti. Nasıl kandırıldığımı her düşündüğümde kıvrandım. Ama bunun bana üvey annemin sivri uçlarını vermesine izin vermeyi reddettim.

Yanıma geldi, kaskatı kesilmişti, gözleri hâlâ kısıktı.

"Kızgıyım," dedim ona. "İncindim. Utanıyorum."

"Üzgünüm-"

"Özür dilerim." Bir elimi kaldırdım. "Özür dilemeyi geçelim. Gerçekle başlayalım. Bu ne zamandır devam ediyor?"

"Bir süre." Bakışlarını yere dikti, ellerini kucağında kavuşturdu. "Vander'la Treow'da tanıştım. İlk olarak o kamptayken başladık. Xavier'in bize katılıp katılamayacağını sordu."

Zavier onunla konuştu mu? Kendisinin bu yönünü ona göstermiş miydi?

"Özür dilerim." Jocelyn başını salladı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "O senin koca."

En azından, bu sahtekârlık tarafından kandırılan tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzeldi. "Ona karşı bir şeyler hissediyor musun? Onlara karşı?"

"Öyle bir şey değil." Burnunu çekti. "Bu sadece seks. Bir kaçış. Üzüntüden başka bir şey hissetmenin bir yolu."

Kalbim sıkışmıştı.

Üzgün olduğunu fark etmemiştim. Evini en çok özleyen ve yalnız görünen Brielle'di. Brielle, Quentis'te olduğu kişiden gittikçe uzaklaşıyor gibi görünen kişiydi.

Jocelyn geldiğimizden beri çok soğukkanlı ve istikrarlıydı ama belki de bu sadece bir maskeydi. Cesur bir yüz.

Aylardır buradaydık ve bu sürenin çoğunda Jocelyn ve ben ayrı kalmıştık. Ben keşfederken, Turah, Lyssa ve Ransom ile meşgulken, o yalnızdı ve hayatını özlüyordu.

"Ne istiyorsun, Jocelyn?"

"Size hizmet etmek için, Majesteleri. Affınızı kazanmak için."

Alay ettim. "Bu haftalardır duyduğum en pratik cümle. Tekrar dene." Alt dudaklarını çiğnedi. "Eve gitmek istiyorum."

Ev. Evin tam olarak nerede olduğunu bilmesine imreniyordum. ". Ne yapabileceğime bakacağım."

Yüzü kalktı, gözleri parladı. "Gerçekten mi?"

"Söz vermiyorum. Seni göndermek için bir bahane varsa, o da budur." Herkes onun Xavier ve Vander ile olan ilişkisi yüzünden yıkıldığını düşünebilirdi. Bunu onun cezası olarak görebilirlerdi. "Ama benim için bir şey yapmanı istiyorum. Babama bir mesaj iletmeni istiyorum."

"Tabii ki. Neye ihtiyacınız varsa alacağım."

Alabileceği hiçbir şey yoktu. Bu mesajı bizzat iletmesi gerekiyordu. "Babam benden Turah hakkında bilgi istedi. Brielle sana bu konuda bir şey söyledi mi?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Ne bilgisi?"

"Allesaria'ya giden yolu keşfedebileceğimi umuyordu."

Yalnız olup olmadığımızı kontrol etmek için kapıya baktı. "Peki ya sen?"

"Hayır. Yapmam da pek olası değil. İnsanların bunu herhangi bir harita. Ve Xavier'in beni oraya götürmeye niyeti yok. Kesinlikle göçten önce değil." Sertçe yutkundum. "Babama başarısız olduğumu söylemelisin. Turanlılar onun kendi şehirlerini bulmaya çalıştığından şüpheleniyorlar. Ve bu bilgi konusunda güvenecekleri son kişi de benim. Lütfen ona üzgün olduğumu söyle."

Üzgün değildim. Biraz bile. Ama ben bile bu mesajın kulağa inandırıcı geldiğini düşündüm.

Jocelyn başarısız olduğumu babama bildirecekti. Muhtemelen ona Xavier'le olan ilişkisini anlatacaktır. Shades, belki de en başından beri onu bu işe bulaştırmıştır. Kızacaktır. Onu eve işe yarar hiçbir şey almadan gönderdiğim için sinirlenecektir. Ama şaşırır mıydı? Hiç şaşırmazdı.

Onu her zaman hayal kırıklığına uğratacaktım. Ama bu başarısızlık benim seçimimdi.

Jocelyn'in Lyssa'yı bilmesine gerek yoktu. Xavier'in kimliğinin bir oyun olduğunu bilmesine gerek yoktu. Allesaria'ya giden yolun muhtemelen Ransom'ın kolundaki deri kelepçeye kazınmış olduğunu bilmesine gerek yoktu.

Vereceği mesajı ben seçecektim.

"Turanlıların düşündüğümüzden çok daha kurnaz bir düşman olduğuna inanıyorum," dedim. "Babama temkinli olmasını söyle. Bir milis gücü topluyorlar. Muhtemelen göçe karşı savunmak için, ama her ne planlıyorsa bunu da göz önünde bulundurmalı. Kral Ramsey bu askerleri nerede eğitiyor bilmiyorum ama Ellder'deki kışlalar dolu. Görünüşe göre hem Xavier hem de Muhafız burayı kendi evleri olarak görüyor."

Yalanlar ve gerçekler, Jocelyn'in hikâyeme inanmakla kalmayıp babama da satacağı umuduyla bir araya getirildi.

"Pekâlâ." Başını salladı. "Ona Treow'dan bahsedeyim mi? Kralın geldiği ve askerlerinin o kitapları yaktığı günü?"

"Ona istediği her şeyi söyleyebilirsin. Babamdan sakladığım hiçbir şey yok." Yalan dilimden hiç aksamadan döküldü. Neredeyse sırtımı sıvazlayacaktım.

"Majesteleri, sizce kalmalı mıyım? Belki daha fazlasını öğrenirsin diye? Böylece babanıza bir şeyler söyleyebilirim. Her şey hiç yoktan iyidir."

Benim için gerçekten endişeleniyor muydu? Yoksa elçi olmaktan mı korkuyordu? "Siz Roslo'ya , sonbahar ekinoksuna yaklaşmış olacağız. Kışın gelmesi uzun sürmez. Bu mesajı göndermeyi hiç göndermemeye tercih ederim. Ayrıca"- ona sert bir bakış attım-"sen kocamın sevgilisisin. Kalmana izin veremem."

Yutkundu.

"Eve git, Jocelyn. Annene sarıl."

Ayağa kalkarken gözleri tekrar yere kaydı. "Özür dilerim. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Belki Jocelyn ve Brielle arkadaşım olur diye ummuştum. Ama sonra Xavier'i becerdi.

Arkadaş değildik.

"Güle güle, Jocelyn."

Reverans yaptı ve kapıya doğru ilerledi, dışarı çıktı ve beni yalnız bıraktı.

Parmaklarımı çenemde birleştirdim ve boş sandalyesine baktım. Babam onun mesajına inanacak mıydı? Bunun bir önemi var mıydı?

Turah'ın sırlarını ortaya çıkarmak için buradaydım. Bu değişmemişti. Ama babam için hareket etmek yerine, bunu kendim için yapıyordum. Özgürlüğüm için.

Ve bu çabamda bana yardım edecek daha iyi biri var mı? Kocamdan daha iyi.

Kırk Altı

Ellder'dan eğitim alanına doğru ilerlerken bıçaklarım kılıflarında, omurgamın üzerinde çapraz olarak duruyordu. Ransom'ın bana verdiği kılıcı sevsem de, bıçaklarla daha çok zaman geçiriyordum ve bugün toplayabildiğim kadar güvene ihtiyacım vardı.

Eğitim merkezindeki neredeyse her meydan dövüşen askerler tarafından tutulmuştu. Ransom'ın en sevdiği alana, en büyük, merkezi meydana doğru ilerlerken çeliklerin çarpışma ve savaşçıların homurdanma sesleri her yönden yankılanıyordu.

Bunca zaman, efsanevi Muhafız olduğu için ona ayrıcalıklı muamele yapıldığını düşünmüştüm. Durum bu muydu? Yoksa bu askerler Ransom'ın veliaht prensleri olduğunu biliyorlar mıydı? Zavier'in alnına taktığı metal banda rağmen tahtın varisi olmadığını mı?

Meydanlarından geçerken bir grup terli savaşçı dövüşmeyi bıraktı. Bunlar Zavier'in avlarında onunla birlikte seyahat eden savaşçılardı ve yanlarında dün geceki adam duruyordu.

Vander.

Gün ışığında Jocelyn'in odasının dışında olduğundan daha da güzeldi. Siyah saçları Halston'inkine benzer şekilde karmaşık örgülerle örülmüştü. Ben yanından geçerken çenesini eğdi. "Prenses."

Başlık beni bir adım sendeletti.

Treow'daki insanlar benim Serçe olduğumu biliyordu. Brielle ve Jocelyn bana Majesteleri diye hitap ediyorlardı ve şimdi Ellder'da olduklarına göre başkaları da duyabilirdi. Eğer savaşçıların hepsi de bana Prenses derse, haberin yayılması uzun sürmezdi. Yakında bu kaledeki herkes benim Prenses Odessa Wolfe olduğumu öğrenecekti.

Anonimliğim tamamen yok olmuştu. Daha sonra yasını tutarım.

Ransom'ın meydanının ortasında iki adam duruyordu. Tam olarak bulmaya geldiğim iki adam.

Zavier'in sırtı bana dönüktü ama Ransom'ın ela gözleri omzunun üzerinden kayınca döndü ve belinden eğildi. "Odessa."

"Zav-" Başka bir şeyin farkına varınca kendimi durdurdum. Parmağıma bir iğne batırılmış gibiydi. Adı Zavier olamaz. Her şey

Calandra veliaht prensin adının Xavier olduğunu biliyordu. Peki kimdi o?
"Gerçek adın ne?"

Etrafına bakındı, kimsenin duyacak kadar yakın olmadığından emin oldu. Sonra sesini fısıltıya indirdi. "Dray. Gerçi on yılı aşkın bir süredir kimse bana böyle hitap etmemişti."

"On yıl mı?" Bu maskaralık o kadar uzun süredir mi devam ediyordu?

Xavier başını salladı ve bir adım geri çekilerek kendini aradan çekti. *Akıllı adam.*

Ransom bana baktı, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bacaklarını iki yana . Yüzünde çatık bir ifade vardı.

Muhtemelen çatık olduğu içindir. "Jocelyn ne kadarını biliyor?"

"Hiçbir şey. Benim prens olduğuma inanıyor. Konuşamayacağıma." Xavier - Dray, adı her ne haltsa - Ransom'a döndü. "Özür dilerim, prensim."

"Gerçeği öğrenmenin zamanı gelmişti." Ransom Xavier'le konuştu ama bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. "Bizi yalnız bırakın."

"Gitmeden önce." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Jocelyn Quentis'e geri gönderilecek. Derhal."

Xavier Ransom'a baktı, onay bekliyordu. *Kocam* tek bir baş hareketiyle onay verdi.

"Şimdi halledeceğim." Xavier rafların yanından geçerek uzaklaştı.

Eğitim alanındaki sesler kesildi, sanki tüm askerlere ve savaşçılara gitmeleri emredilmiş gibiydi. Misafirimiz olup olmadığını görmek için etrafa bakma zahmetine girmedim, bunun yerine bakışlarımı Ransom'a kilitledim.

Birbirimize baktık ve her geçen saniye, bütün sabah körüklediğim öfke daha da alevlendi. Sorulacak yüzlerce soru vardı. Talep edilecek sayısız cevap. Burun deliklerim alevlendi ve dişlerim o kadar sıkıldı ki taşları toz haline getirebilirdim.

Görünüşe göre, kızgınlığım yalancı kocamı eğlendirdi.

Sayısız kez gördüğüm o sırtış, mükemmel ağzını boydan boya kaplamıştı. O lanet sırtış.

Bıçaklarım kınlarından çıkarken şakırdadı ve ne yaptığımı bile anlamadan onları Ransom'ın boynuna doğru indirdim.

Geriye doğru eğildi, saldırıyı savuştururken sırtışı genişledi.

Ona tekrar saldırdım ve bir adım geri atmaya zorladım. "Herkes biliyor mu? Turah'taki herkes benim senin yalanlarına inanan bir aptal olduğumu mu düşünüyor?"

"Çok az kişi gerçeği bilir. Ve hiçbiri senin aptal olduğunu düşünmüyor, Odessa."

Duruşumu yeniden ayarladım ve başka bir saldırıya hazırlandım. "İsimler hakkında konuşalım, olur mu? Seninki ne *Muhafız*?"

"Fidye." Ona tekrar saldırdığımda önce sola, sonra sağa eğildi ve her darbemden kaçındı. "Zavier Ransom Wolfe. Her zaman Ransom adını kullandım. Her şey yalan değildi."

"Her şeyi değil, sadece önemli parçaları." Alay ettim ve karnına bir bıçak saplayarak onu yana kaymaya zorladım. "Zavier ne zamandır senin gibi davranıyor?"

"On bir yıl."

"Neden?" Bıçaklarım havada vınlıyarak boğazına doğru ilerledi.

Ellerini teslimiyetle kaldırarak uzaklaştı. "Turah'ın her prens ve prensesinin reşit olana kadar bir dublörü vardır. Yüz yıl önce, kralın oğlu on beş yaşındayken öldürüldü. O zamandan beri bu, kraliyet ailesi içinde bir uygulama haline geldi. Bir kraliyeti temsil etmek üzere seçilmek bir onurdur. Xavier on üç yaşından beri benimle birlikte. O benim kuzenim."

Bu yüzden birbirlerine benziyorlardı. Eğer seçilmek büyük bir onursa, Dray'in kendi ismini geride bırakıp Xavier'i almasına muhtemelen aileleri de çok sevinmiştir.

"Bu yüzden mi Quentis dilinde konuşmuyormuş gibi yaptı?" Ben sordum.

"Hem evet hem hayır. Eminim size söylemiştir ama sessizlik genellikle bir başkasının tökezleyip paylaşması için en iyi yoldur. Bu uzun zaman önce başladığımız bir şey. Gençken, Dray benim dublörüm gibi davranıyor ve ne söyleyeceğini bilmiyorsa, sadece sessiz kalırdı."

"Bu maskaralığı yapacak yaşı çoktan geçtiniz. Neden bu maskaralığa devam ediyorsun?" Ona tekrar vurdum ama özensiz ve yavaştı.

"Sebepleri var," dedi çenesini sıkarak.

"Bana söylemeyeceğin sebepler, değil mi?" Onun ihmallerinden ve yalanlarından bıkmıştım. Allesaria'dan veliaht prenslerine kadar tüm bu krallık bir sır dağı üzerine kurulmuştu.

Bu insanlar anne karnından şüpheyle mi çıktılar? Yeni yürümeye başlayan çocuklara nasıl sır saklayacaklarını öğrettiler mi? Çocuklara yabancılara düşmanca bakışlar atmaları ve küçümsemeleri öğretildi mi?

Damarlarımda bir öfke dalgası daha dolaştı ve kontrolsüzce, hedef gözetmeksizin savurarak peşinden gittim. Topraktaki engebeli bir noktaya takıldım, öne doğru yuvarlandım ama kendi lanet bıçağımın üzerine düşmeden önce kendimi yakalamayı başardım.

"Yeter." Ransom elini havada gezdirdi. "Kendine zarar vereceksin." "Seni de endişeni de sikeyim." Doğrudum, ciğerlerimi doldururken Bıçaklarımdaki tutuşu yeniden ayarladım. Sonra onları havaya kaldırdım. "Benimle dövüşecek misin? Yoksa bir korkak gibi kaçmaya devam mı edeceksin? Baba gibi, oğul gibi mi?"

"Cross," diye uyardı. "Yeter dedim."

"Kılıcını çek." Kabzası omzunun üzerinden parladı.

"Hayır."

Tillia'nın bana haftalar önce öğrettiği bir hareketle ilerleyerek solumla aşağıya, sağımla karşıya sallandım. "Dövüş benimle."

"Hayır."

Tekrar peşinden gittim ve onu bir köşeye doğru ittim. "Baban bütün bunları biliyor mu? Yalanları? Numara yaptığını?"

"Evet."

Ramsey'in Treow'a yaptığı ziyarette oğlunu sormuştu. Ransom'ı arıyordu. Ravalli'deki karşılaşmaları ve Ramsey'nin Ransom'dan Allesaria'ya gitmesini istemesi. Eve varisini çağırıyordu.

"Bu onun fikri miydi? Gelin ödülü mü?" Tükürdüm, sonra hamle yaptım ve kalçasına vurdum. Bıçağın ucu pantolonunun derisini sıyırdı.

"Lanet , Odessa," diye tısladı. "Kes şunu."

"Cevap ver bana," diye bağırdım, tekrar ilerleyerek.

Ama Ransom ulaşamayacağım bir yere doğru hareket etmeye devam etti ve beni meydanın etrafında onu kovalamaya zorladı.

"Bir kez olsun bana lanet olası gerçeği söyle. Bu babanın fikri miydi?"

"Hayır," diye bağırdı. "O benim. Baban Turah'ı işgal etmeyi planlıyor. Allesaria'yı bulmak için yanıp tutuşuyor. Ve ben her zaman Serçelerin Kalkanı'nı kızıyla bir birliktelikle tatmin etmek zorunda kalacaktım. Yıllardır kız kardeşini casus olarak eğittiğini biliyoruz. Neredeyse Banner kadar iyi bıçak kullanıyor. Farklı bir Serçe seçmek için bir yola ihtiyacım vardı."

"Zayıf kız." Tıpkı Ramsey'nin dediği gibi, casusları onlara benim küçük kız olduğumu söylemişti. Kullan at prenses.

Tanrım, acıyordu. Göğsüm ikiye bölünmüş gibi hissediyordum.

"Sen zayıf değilsin," dedi Ransom. "O uçurumdan atladığın anda bunu anlamıştım."

Ama yine de hayatımı alt üst etmişti.

"Senden nefret ediyorum," diye alay ettim, bıçaklarımı önce sola, sonra sağa savurdum. Kan akıtmak umuduyla. "Bunun benim özgürlüğüm için olduğunu söyledin ama umurunda bile değil."

Hayatım hakkında. Ben sadece senin hasta ve sapkın oyununda bir piyonum. Babamı manipüle etmek için beni kullandın. Ve seninkini."

Gözleri gümüş rengine parladı, kendi öfkesi yüzeye çıktı. *İyi* oldu. Belki şimdi gerçekten dövülecekti. "Sen bir piyon değilsin, Odessa. Benim için değilsin. Sen Serçe'sin. Sen benim karımsın. Turah'ın gelecekteki kraliçesisin."

"İnsanların başka bir adamla evli olduğunu düşündüğü bir kraliçe." Kollarım yorulmaya başlamıştı ama saldırmaktan vazgeçmedim, onu meydanın etrafında iterek bizi bir taraftan diğerine taşıdım. "Halkınız prensin kim olduğuna inanıyor?"

"Duruma göre değişir. Allesaria dışında çok az insan beni prens olarak tanıyor. Eğer tacı Xavier takıyorsa, onun olduğunu varsayıyorlar. Birbirimize çok benziyoruz, insanlar rolümüze inanıyor."

"Demek herkese yalan söylüyorsun. En azından bir tek ben değilim."

"Onlara ne söylememi isterdin?" Göz açıp kapayınca kadar karşımda durdu, gözleri gümüş rengi ve ifadesi sertti. Bileklerimi kavradı ve iki yanımda tuttu.

Savaşamayayım diye beni tuzağa düşürdü.

Yine de denedim, kıvrandım, çektim ve kaval kemiğine tekme attım. Hareket etmedi.

"Gerçeği söyle!" Yüzüne doğru bağırdım. "Onlara anlatmalıydın, bana anlatmalıydın, gerçeği."

"Tahtın varisi Turan prensinin ölmekte olduğunu mu? Kasabalarında onları avlayan canavarlarla aynı enfeksiyona sahip olduğunu mu? Onlara söylemem gereken bu mu? Göçe bir yıldan az bir süre kala onları paniğe mi sürüklemeliyim?"

"En azından dürüst olurdu." Ayak parmaklarımdan üzerinde durdum, daha yakına eğildim. "Sen bir korkak ve yalancısın."

"Dikkatli ol," diye
hırladı. "Yoksa ne
olur?"

Bıçaklarımı bıraktım, ellerimi genişçe açtım ve toprağa düşmelerine izin verdim. Bir çınlamayla yere düştüler. Sonra bileklerimi döndürerek ellerimi onun tutuşundan kurtardım. "Sen lanet olası bir pisliksin."

"Evet, ben lanet olası bir pisliğim. Ve bu pislik bu insanlar için ölü kadar iyi. Bir lidere ihtiyaçları var, cesede değil. Xavier veliaht prens olacak."

"O zaman neden bana söyledin? Neden herkes gibi yalanlarınıza inanmaya devam etmeme izin vermiyorsunuz? Neden bana gerçeği söylüyorsun?" Bir adım uzaklaştım, ellerim dalıyordu

yanlarıma dökülmeden önce saçlarıma karıştı.

Öfkem sönmüştü. Öfkem solup toza dönüştü. Geriye kalan tek şey kalp acısıydı.

Ransom benim kocamdı. Kendi duygularıyla savaşmaya devam etmeme gerek yoktu. Artık onun kalbimi çalmadığına kendimi ikna etmem gerekmiyordu.

Ama eğer Xavier prens olacaksa, eğer Ransom onun öleceğinden bu kadar eminseydi, ne anlamı vardı? Ona sahip olup kaybetmek mi? Rol yapmaya geri dönmek zorunda kaldığımda kalbimi bin parçaya bölmenin?

Neden bana umut verip sonra da onu yok ediyorsun?

Eğer Ransom ölürse, asla özgür olamayacağım. Günlerimin geri kalanında onun hayaletinin yasını tutmak zorunda kalırdım.

Ona bakarken gözlerim yaşlarla doldu. İliklerime kadar bana zarar vermeyeceğine inandığım adama. Sanırım aptalmışım.

"Seni kaybetmenin acısını neden bana çektiriyorsun?" Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı sildim. "Neden Xavier'in karısı olduğuma inanarak kalmama izin vermedin?"

Ransom tek bir adımda aramızdaki mesafeyi kapattı, elleri yüzümü çevreledi, parmak uçları saçlarıma daldı. Gözleri benimkileri ararken değişti.

Gümüş değil. Ela değil. Zümrüt yeşili bile değil.

Altın rengine dönüştüler.

Her sabah aynada gördüğüm aynı altın.

"Sen benimsin, Odessa." İnsandan çok hayvana özgü bir hırıltıydı. Omurgamdan aşağı süzülen ürperti, beni ikiye bölen kendi bıçaklarım da olabilirdi.

Benimkini.

Haftalardır duymak istediğim her şeydi. Kalbimi paramparça eden bir yalandı.

Ellerimi göğsünün üzerine koydum ve tüm gücümle ittim.

Boğazımdan bir kükreme geldi, çiğ ve harap.

Ona güvenmiştim. Ona inandım. Ona yalvardım, yakardım ve onun için her şeyimi ortaya koydum.

"Bana söylemeliydin." Onu tekrar, tekrar ve tekrar ittim, yüzümü bırakmasına yetecek kadar. Bıçaklarımı düşürdüğüm yere geri dönmemize yetecek kadar.

Onları yerden süpürdüm ve havada dilimledim, tutarak

bıçakları etine batırmaya çalışırken hiçbir şey geri gelmedi. Ama bıçaklar temasa her yaklaştığında, kendi tutuşumdaki direnci hissettim. İrademde.

Onu kemiğine kadar kesmemi engelleyen şey Ransom, yeteneği ya da hızı değildi.

O bendim.

O anlaşmayı imzaladığım kandı.

BİR KRAL SERÇESİNİ ÖLDÜREMEZ VE BİR SERÇE DE KRALINI ÖLDÜREMEZ,
DOĞRUDAN YA DA DOLAYLI OLARAK, İKİSİNİN DE BAŞINA ÖLÜM GELMEDEN.

Onun da planı bu muydu? Babamın onu öldürmeye çalışmamı istediğini ya biliyordu ya da tahmin etmişti. Bu yüzden beni Voster büyüyle tuzağa düşürdü.

Bıçaklarımı serbest bıraktım ve onları eğitim meydanının iki tarafına uçurdum. Sonra kendimi Ransom'a doğru fırlattım, yumruklarım taştan da yapılmış olabilecek göğsüne çarpıyordu.

Kollarını kaldırarak kendini iyice açtı ve her darbeyi aldı.

"Sen bir korkaksın." *Punch.* "Sen bir sahtekarsın." *Punch.* "Ve senden nefret ediyorum." "Şimdi kim yalancı?"

Göğsünü ittim ama beni kollarıyla yakalayıp kendine çekti.

Ne kadar mücadele edersem edeyim, ne kadar kıvranırsam kıvranayım, kızgın gözyaşları, üzgün gözyaşları ve utanmış gözyaşları yüzümden aşağıya ve toprağa düşerken beni yakınında tuttu.

Neden savaşıyordum ki? Anlamsızdı. Çok güçlüydü ve asla kazanamazdım. Ve eğer şu anda onun kollarından kurtulmazsam, gitmesine asla izin vermeyebilirdim.

"Bırak beni."

"Hayır." Alnını saçlarıma değdirdi.

"Senden nefret ediyorum." Bu sözlerde zerre kadar gerçeklik payı yoktu. Bu yüzden boşuna olduğunu bilerek son bir kez daha onu ittim. Kolları daha da sıkılaştınca mücadeleyi bırakıp göğsüne yaslandım. "Neden ben?"

"Sana söyledim. Sen benimsin."

Kollarını gevşeterek iç çekti.

Kaçmak için bir şansım vardı ama bacaklarım hareket etmek istemiyordu.

Ransom çenemi kavradı, başparmağı son gözyaşımı yakaladı. "Özür dilerim kraliçem."

"Bu kadar çok savaşmak zorunda kalmamalıyız, Ransom," diye fısıldadım. Aşk bu kadar çok yalanla birlikte gelmemeliydi.

"Neden olmasın? Uğruna savaşmamız gereken şey bu değil mi?" Başparmağı sürüklendi

alt dudağımı izleyerek ağzıma götürdü.

Nefesim kesildi.

Altın rengi gözleri gitmişti. En zengin yeşil gözleriyle bana bakıyordu. Yosun, toprak ve Ransom.

R yalarım  musallat olan s senler.

Kimin önce hareket ettiğinden emin değildim. Bir an topuklarım yere değdi. Sonra karnımda yüzlerce kelebek u ştu, beni ayak parmaklarımdan kaldırdı, ağzını ağzıma bastırırken ona uzandım.

Etrafımızdaki dünya dönmeye başladı, renkler gri, beyaz ve siyahtan oluşan bir girdapta birbirine karışana kadar aydınlık ve karanlık çizgiler halinde solmaya başladı. Ta ki geriye kalan tek renk yeşil olana kadar.

Bir uçurumdan atladıktan, okyanusa daldıktan ve ciğerlerimi doldurmak için yüzeyden kurtulduktan sonraki ilk nefes gibiydi.

Yeniden yaratılmak gibiydi.

Ransom'ın dudakları yavaş bir öpücükle benimkilerin üzerinde gezindi. Alay ediyordu. Test ediyordu. Sonra boğazından bir hırıltı daha koptu, titreşim içime doğru yayıldı. Dili dudaklarımın kenarını yalıyor, gardımı d ş rmemi istiyor, yalvarıyordu. İçeri girmesine izin vermemi.

Başka bir prenses son bir kez daha savaşabilirdi. Düzgün bir prenses yerinde dururdu.

Ama ben iyi bir prenses değildim.

Onun için ayrıldım, ağzını benimkinin üzerine eğip dudaklarımın arasından geçerken nefes nefese kaldım.

Gerçeklik yok oldu. Tanrım, bunu ne kadar istemiştim. Haftalar boyunca bunu istememe izin vermemiştim. Ransom'ı arzulamayı. Bunun bir olasılık olduğuna inanmayı reddetmiştim.

Ya bu öpücük de başka bir yalansa?

Başımdan aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibiydi. Ağzımı geri çektim, âlem tekrar keskin bir şekilde odaklandı.

Sabah, ruhumdaki azap için fazla aydınlık, fazla neşeliydi. Ransom'ın ulaşamayacağı bir yere adım attım ve eğitim merkezinin etrafına bakındım. Boştu.

Ransom başparmağını ıslak ağzının üzerinde gezdirdi.

"Odessa." Adımı  ğrenmesi uzun sürmemişti.

Taşıdığı kılıç gibi kullanamadan oradan ayrıldım.

Kırk Yedi

Evie parmağını koluma soktu. "Beni dinliyor musun, Dess?" "Özür dilerim." Kendimi düşüncelerimden sıyırdım. "Ne dedin sen?"

"Dudaklarında bir sorun olup olmadığını sordum. Onlara dokunup duruyorsun."

Elim sıcak bir taşmış gibi ağzımdan uzaklaştı. "Oh. Ben, uh... susadım."

Yanımdaki çimlerin üzerinde duran su matarasına yan gözle bir bakış attı.

Onu aldım, Faze'i beslemeye geri döndüğünde bir yudum içmek için kapağını kapattım.

Shades, berbat bir haldeydim ve hepsi Ransom'ın suçuydu.

Eğitim meydanında beni öpmesinin üzerinden bir hafta geçmişti ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım onu düşünmekten kendimi alamıyordum. Onun hakkında.

Hayatımın en güzel öpücüğüydü. Dudaklarının sıcaklığını hâlâ hissedebiliyor, dilimde tadını alabiliyordum.

Lanet olsun ona. Beni mahvetti. Tamamen. Umarım şu anda her neredeyse, o da mutsuzdur.

"Dess?" Evie Faze'in kulaklarından birini okşarken sordu.

"Evie?"

"Gerçekten gitmesine izin vermek zorunda kalacak mıyız?"

"Evet, küçük yıldız." Bir elimi siyah saçlarında gezdirdim. "Bir gün."

Tarkin'imiz kucağında kıvrılmış, Xavier'in bahçesinin ortasında otururken bir şişe süt içiyordu. Ya da Ransom'ın. Bu evin gerçek sahibi kimdi? Prens mi? Yoksa taklitçi mi?

Evie üzerinde gerçekte kimin hakkı vardı? Xavier'in kızı mıydı? Yoksa o da mı yalandı?

Bir hafta, önemli sorulara cevap almadan geçirmek için uzun bir süreydi. Her geçen gün büyüyen listeme daha fazlasını ekledim.

Belki de Ransom bu yüzden gitmişti. Sorularımdan kaçmak için. Ya da zamana ve boşluğa ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Jocelyn'i eve gönderdiğim gün Xavier ve bir grup korucuyla birlikte Ellder'dan ayrılmıştı.

O gün öğleden sonra, Perris'e giden bir vagonda kendisine yer verilmişti. Şimdiye kadar Krisenth Geçidi'ni aşmış olmalıydı. Bir hafta içinde Roslo'da olacaktı.

Babam onun raporuna inanır mıydı? Muhtemelen yıllar boyunca Turah'a gönderdiği diğer casuslarla bunu teyit ederdi. Ellder'da hiç var mıydı? Sokaklarda babamın adamlarından birinin yanından haberim olmadan geçmiş miydim?

"Evangeline," diye seslendi Luella evin kapısından. "Öğle yemeği vakti."

Evie burnunu kıvırdı. "Öğle yemeği, sonra dersler."

"Okumayı bilmen çok önemli," dedim Faze'i kucağından alarak. Onu kolumun kıvrımına yerleştirirken esnedi, beyaz dişleri parladı. Gittikçe , şimdiden şişman bir ev kedisi büyüklüğündeydi.

Yakında onu taşıyamayacaktım. Yakında onu serbest bırakmak zorunda kalacaktık. Yakında, bu sadece başka bir veda olacaktı.

Evie ayağa kalktı, pantolonunun paçasını fırçalarken Luella'ya dramatik bir surat ifadesi verdi.

Yaşlı kadın gülümsemesini gizlemek için dudaklarını büzdü.

Ayağa kalkarken Evie'ye "Yemekte görüşürüz," dedim. Sonra da nazik bir dürtmeyle onu öğretmenine doğru gönderdim.

Faze'i bir sandalyede uyuklarken bırakmak için odamda kısa bir mola verdikten sonra çantamı topladım ve Ellder sokaklarına doğru yola çıktım.

Ben geçerken erkekler yürümeyi bırakıp selam verdi. Bir grup kadın konuşmayı kesti, her biri yaptı. Fırının dışında birbirini kovalayan bir oğlan ve bir kız donup kaldı, gözleri kocaman açılmış bir şekilde "Prenses" diye fısıldadılar. Korktuğum gibi, bir daha asla kalenin duvarlarının ardındaki kalabalığın içindeki herhangi bir yüz olamayacaktım. Bu ilgi, süitimde daha fazla kalacağım anlamına geliyordu.

geçen hafta sık sık. Ama bugün, bir arkadaşımı ziyaret etme vakti gelmişti.

Ransom'ın Samuel ve Jonas Hay'i götürdüğü ev, birbirinin aynı dar evlerden oluşan bir sıradaydı. Binalar iki katlıydı ve yan yana dizilmişlerdi. Bir bakıma bana Roslo'daki şahincilerin mümkün olduğunca çok sayıda kuş kafesini bir alana tıktırdıkları şahincilik pazarlarını hatırlattılar. Evlerin çatılarında göç için bir savunma olan metal mızraklar bulunuyordu.

Samuel'in komşusunun ön kapısının yanında bordo çiçekleri olan bir saksı saksısı vardı. Zengin renkler yakındaki ağaçların yapraklarını tamamlıyordu. Sonbahar Turah'ı kasıp kavuruyor, yeşiller yerini altın sarısına bırakıyordu.

ve kırmızılar. Balkonumda kahvaltı ederken kucağımda bir battaniyeye ihtiyacım vardı. Sabahın erken saatlerinde kalenin etrafında yaptığım koşulardan ya da Freya ile bir saat at sürdükten sonra döndüğümde serin yanaklarım ve pembe kulaklarım olurdu.

Samuel'in kapısını çaldım, beklerken kazağımın eteklerini düzelttim.

Yüzümü gördüğünde gülümsemeye dönüşen bir kaş çatmayla cevap verdi. "Odessa. Hoş geldiniz. Lütfen, içeri gelin."

"?" İçeri girerken sordum. Omuz silktili.

"Yalnızım. Sıkıldım."

"Jonas bugün okula başladı mı?"

"Ravalli'deyken ona evde ben öğrettim. Arkadaş edinmesinin en iyisi olduğunu biliyorum ama... onu özlüyorum."

"Ne yapacağınızı hiç düşündünüz mü?" Ön odadan mutfığa kadar onu takip ettim ve küçük yemek masasına oturdum.

"Bekle, sanırım." Benimkinin karşısındaki sandalyeye oturdu ve parmaklarını masanın ahşap yüzeyine vurdu. "Bahara kadar bekle. Sonra eve, Quentis'e gideriz."

"Hainlerin ve yalancıların ülkesine mi?" Alay ettim.

"Bunu sonsuza dek bana karşı , değil mi?" "Planım bu."

Güldü ve koltuğunda rahatladı. "Ziyaretinizden duyduğum memnuniyeti neye borçluyum?"

"Şey, çoğunlukla nasıl görmek istedim. Ama eğer ilgilenirsen benim de bir görevim var."

Samuel daha dik oturdu. "Ne görevi?"

Haklı olarak, kendime saklamam gereken bir görev. Ama tek başıma bitiremeyeceğim bir görev. En azından doğru bir şekilde.

Bu yüzden derin bir nefes aldım, şüphelerimi yuttum ve çantamı açtım. "Turah'ın bir haritasını çıkarıyorum."

Gözleri büyüdü. "Prenses."

"Biliyorum." Alt dudağımı çiğnedim. "Bana içindeki kâğıt adamın Allesaria'yı araştırmak istediğini söylediğin zamanı hatırlıyor musun? Bende de aynı his var. Ve bunun peşini bırakamam. Eğer kraliçe olacaksam, bu krallıkta neler olup bittiğini bilmem gerek."

Bunu babam için yapmıyordum. *Kendim* için yapıyordum.

"Odessa." Samuel sesini alçalttı. "Eğer yakalanırsan..."

"Yakalanmaya hiç niyetim yok." Çantamdan haritayı çıkardım ve masanın üzerine yayılana kadar açtım. "Senden kendini riske atmanı istediğimin farkındayım. Lütfen bil ki yardım isteyebileceğim başka biri olsaydı, isterdim. Ama sen bir Quentin'sin. Turanlıların hiçbiri bana güvenmiyor."

Veliaht prensleri bile.

"Reddedersen anlarım. Bunu sana karşı kullanmayacağım. Ama ben haritacı değilim ve kısa bir süredir buradayım. Birçok hata ve eksiklik olduğundan eminim. Boşlukları doldurmak için yardımınızı istiyorum."

Geçtiğimiz haftayı günlüğümdeki çizimlerden bu versiyonu hazırlamakla geçirdim. Bu sadece geçiciydi. Bittiğinde, günlüğümdeki düzeltmeleri yapacak ve bu kopyayı yakacaktım.

Samuel dikkatle, temkinli bir şekilde inceledi, gözleri çizdiğim kasabalara giden yolları takip ediyordu.

Günlüğümün sayfalarında Lyssa ile canavarlar için işaretler vardı. Bu kopyada yoktu. Ama eksik olsalar bile, onları kâğıtta görünmez yanıp sönen ışıklar gibi görebiliyordum.

"Bu yol nedir?" Samuel'in parmağı haritanın tepesindeki dağlara doğru kıvrılan dolambaçlı bir çizgiyi izledi.

Bu bir tahmindir. Tek yapabildiğim tahmin etmektir. Ama dağların arasında bir yerde gizli bir şehir vardı.

Ve o hat, Allesaria'ya giden bilinmeyen bir yol, muhtemelen beni öldürtecek ya da sürgüne gönderecekti.

Sessiz kaldım ve Samuel'in bunu kendisi için bir araya getirmesini izledim. Haritadan başını kaldırdı. "Ne yapıyorsunuz Prenses?"

"Gerçeği buluyorum."

"Peki bu gerçeğe ne yapacaksınız?"

"Kendimi özgür bırak." Sırların merhametine kalmıştım. Gerçeği kadar, hep kapana kısılacaktım. Babam tarafından. Fidyeye tarafından.

Kafesteki bir serçe olmaktan bıkmıştım.

"Bu yasak," diye uyardı Samuel.

"Biliyorum. Allesaria'da bir şeyler oluyor. Doğru olmayan bir şeyler. Sen de bundan şüpheleniyorsun." Samuel'in Ramsey'e olan nefretinin bana bağlılığını satın alacağına güveniyordum. Sessizliği.

"Ramsey'in milisleri," diye mırıldandı. Diğer şeylerin yanı sıra.

Lyssa'nın Allesaria'dan geldiğine dair hiçbir kanıtım yoktu. Ama araştırmak istiyordum. Önsezimin doğru olup olmadığını öğrenmek için bir araç istedim. Yol

Bunu yapmak için Allesaria'ya girmek gerekiyordu. Bu başka bir kan yemini etmek anlamına gelse bile.

Kaynak öncelikli olmalıydı. Ransom ve Xavier diyardaki tüm canavarları öldürebilirdi ama enfeksiyonu kaynağında durdurmazlarsa asla sona ermeyecekti.

Samuel kâğıda baktı, kaşlarının arasında bir kırıksıklik oluştu. "Allesaria'ya hiç gitmedim. Haritanın o kısmı konusunda yardımcı olamam."

"Sorun değil." Turah'ın büyük bölümünü belirlememe yardım edebilirse, bu en azından bir başlangıçtı. Ve eğer Ransom'ın manşetini inceleme fırsatı bulabilirsem, eğer gerçekten bir haritaysa, o zaman belki bulmacayı tamamlayabilirdi. "Bana verebileceğin her şeyi kabul ederim."

İçini çekti ve birkaç acı dolu kalp atışı boyunca duvara baktı.

Reddetseydi onu suçlamazdım. En ufak bir şekilde bile. Ama acıtabilir.

Eğer kendi vatandaşlarımda sadakat bulamazsam, geriye ne kalırdı? Gerçekten tek başıma kalırdım.

"Ne yapabileceğime bakacağım," dedi haritayı yeniden katlayarak. Düzgün bir kare haline geldiğinde onu bir dolaba götürdü ve en üst rafa koydu. Jonas'ın ulaşamayacağı bir yere.

"Teşekkür ederim." Sandalyeden kalkıp onu masaya doğru iterken verdiğim nefes duyulabiliyordu.

Bana kapıya kadar eşlik etti ve çıkarken el salladı.

Odama dönmek üzereydim ki avludaki bir kargaşa beni ters yöne çekti. Bir tezahürat havayı doldurdu, ardından erkek kahkahaları geldi.

Diğerleri heyecanın ne olduğunu görmek için yanımdan koşarak geçtiler.

Adımlarımı hızlandırdım, koşuşturmanın içine düştüm. Ancak avluya adımımı attığım anda, tenimi karıncalandıran bir hisle hızla durdum.

Baş Rahip gülümseyen bir grup çocuğun önünde durdu. Onun bir dizi yaprağı havada döndürmesini ve gittikçe daha yükseğe fırlatmasını izlerken yüzleri huşu ve merakla aydınlanıyordu.

O daha fazla topladıkça çocuklar alkışladı ve kıkırdadı. Spirali minik çelenklere ayırmaya yetecek kadar, her birinin başına sığacak kadar.

Çocukları gülerken ebeveynler de gülümsedi.

Siyah lüleli genç bir kız yanımdan koşarak geçti, ön tarafa doğru ilerledi ve rahibin cübbesini çekiştirerek ona işaret etti

kendi çelengini istiyordu. Bir insan bu kadar yakın olmaya nasıl dayanabilirdi? Ona dokunmaya? Büyüsü çocukları aynı şekilde etkilemiyor muydu?

Sürünme, emekleme hissi büyüü arttıkça daha da , daha fazla yaprak uçuştı.

Rahip çocuklardan başını kaldırdı, sanki avluya adım attığım anı tam olarak biliyormuş gibi anlamsız gözleri benimkileri buldu.

Gitmek için arkamı döndüm ama yüzüm duvara çarptı.

Hayır, duvar değil. Baharat ve toprak kokan bir adam. Deri ve rüzgar.

Fidyе.

"Sakin ol." Güçlü kollar etrafımı sararak kıcımın üstüne düşmemi engelledi.

En son o kollara girdiğimde olanları düşününce, bu kadar yakın olmak konusunda kendime güvenemeyerek onun elinden kurtuldum.

Saçları nemliydi ve giysileri temizdi. Sakalı geri dönmüştü ama kılıcı yoktu. Cildinde gri bir solgunluk, ela gözlerinde donukluk vardı. Yorgun ve hasta görünüyordu, çöküp günlerce uyumaya hazırды.

"Dönmüşsün," dedim.

"Beni özlediniz mi
kraliçem?"

Evet. "Hiç de değil. Onun burada ne işi var?" Başparmağımı omzumun üzerinden Voster'a doğru uzattım.

"Çocukları eğlendirmek. Ve beni hayatta tutuyor. Şimdilik."

"Bugün Lyssa'yı kanından çekip aldı, değil mi?"

"Öyle yaptı." Ransom başını salladı. "Biraz yorgunum. Eğer senin için de aynı şey geçerliyse, dövüşü başka bir zamana saklayalım."

"Elbette." Yan tarafa doğru hareket ettim, tam uzaklaşacaktım ki eli elimi yakaladı.

Kaba nasırlar avucumu okşadı. Parmaklarımızı birbirine geçirdi, o kadar hızlı geçirdi ki sanki bunu daha önce binlerce kez yapmış gibiydi. "Benimle yürür müsün? Sonrasında iyi gelir. Sisi dağıtmak için."

"Pekâlâ." Parmaklarımı gevşetip iki elimi önümde kavuşturarak avludan uzaklaşırken bana karşı koymadı.

"Sen hazır olduğunda."

"Ne için hazır?"

"O güzel kafanın içinde ne tür sorular dönüp duruyorsa." Neredeyse gülüyordum. Neredeyse. "Ellder'deyken nerede kalıyorsun?"

"Sizin altınızdaki odalar."

Ve şimdi gözüme uyku girmiyor. Zeminin altında onu düşünmekten kendimi alamayacaktım. "Dinlenmek istemediğine emin misin?"

"Eminim."

Birbirimizin yanına düştük, adımlarımız sonbahar esintisi kadar yumuşak ve kolaydı.

"Lyssa hakkında herhangi bir şifacıyla konuştun mu?" Ben sordum.

"Isırıldıktan sonra bir şifacıya gittim. Bana hayatta olduğum için şanslı olduğumu ve tanrılara şükretmem gerektiğini söyledi. Değişiklikler fark etmeye başladığımda tekrar ona gittim. Bana geçeceğini söyledi. Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını itiraf etmek istemedi. Turah'taki en iyi şifacıydı. Eğer o ne yapacağını bilmiyorsa, hiçbiri bilemezdi. Ondan sonra Baş Rahip'e gittim."

"Ve o zaman mı kanından çekmeye başladı?"

"Hemen değil. Büyüsünü enfeksiyona uyarlaması neredeyse bir yılını aldı."

"Uyumlanmak mı?"

"Bu onun sözü, benim değil. Bana Voster'ların gençken büyülerini öğrenmeleri gerektiğini söyledi. Rüzgâra ve suya hükmedebiliyor çünkü büyüsüne sıvıları nasıl manipüle edeceğini öğretmiş. Kanı bağlarda kullanmayı öğrendi. Büyüsünün Lyssa'yı öğrenmesi bir yıl sürdü. O zamandan beri, elementlerini tanımlamaya çalışmak için aldığı şeyi kullanıyor. Ve beni tamamen tüketmeyecek kadar. Kaçınılmaz olanı uzatıyor."

"Neden hepsini alamıyor?"

"Bana bağlı. Varlığımın bir parçası haline geldi. Hepsini almak sonum olur."

"Sana bağlı. Kan büyüsü gibi."

"Evet."

Bana Voster'ın Lyssa'ya fenek dişi ve korakin gibi elementler bulduğunu söylediğinde, bunun sıradan bir şey olabileceğini düşünmüştüm. Bu enfeksiyonu bir simyacının yarattığını.

Ve eğer durum buysa, o zaman bir tedavisi olurdu.

Ama Lyssa diğer hastalıklar gibi değildi. Diğer enfeksiyonlar insanların hızını, gizliliğini ya da gücünü değiştirmiyordu. Bu sihirdi. Eğer Baş Rahip onu Ransom'ın vücudundan atamadıysa, belki de gerçekten bir tedavisi yoktu.

Tabii Baş Rahip hepimizi kandırmıyorsa.

Babam kan büyüsüyle bağlanmış eski anlaşmaları bozabileceğinden emindi. Büyülü bir enfeksiyonu kırmanın da bir yolu olmalıydı.

Ransom düşüncelerimi yarıda keserek elimi tuttu. Bu sefer kıpırdanmaya çalıştığımda gitmeme izin vermedi.

Ne kadar çekiştirirsem çekiştireyim, tutuşu demir gibiydi ve sokaktaki insanların yanından geçerken üzerimizdeki gözlerin farkındaydım. Bakışları bizi içine çekiyor ve anında bağlı ellerimize düşüyordu.

"Fidye."

Sırıttı. "Odessa."

"El ele tutuşmayı sevmiyorum."

"Nereden biliyorsun? Benimkini hiç tutmadın."

Kaşlarımı çattım ve son bir kez daha boş yere çektim. "Gitmeme izin vermeyeceksin."

"Hayır, değilim."

"İnsanlar görecektir." Sonra da prenseslerinin Muhafız'la ilişkisi olduğunu düşünecekler.

Boştaki elini havaya kaldırıp boş sokağa doğru salladı. "Hangi insanlar?"

Hiç kimse yoktu. Tamamen yalnızdık. Bizi Ellder'ın en sessiz sokaklarına götürdü. Boş evleri geçtik. Topluluk bahçeleri. Hayvan ağılları. Parmaklarımızı birbirine bağlarken bizi görecektir çok az meraklı göz olacağı anlamına gelen bir döngü.

Bu yüzden içimi çektim ve elimi tutmasına izin verdim, çünkü lanet olsun, hoşuma gidiyordu. "Tam bir baş belasıdır."

"Çok anlamlı, kraliçem. Ayrıca, bu benim repliğim."

Ona sadece sırtına neden olan acınası bir bakış attım. "Eğer Lyssa sihirliyse, o zaman Voster tarafından yaratılmış olmalı. Calandra'daki tek büyülü varlıklar onlar."

"Voster değildi."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum," dedi. "Voster'a inancım var." Benim yoktu. Ve büyüye de güvenmiyordum.

Ransom Voster'ı düşünmek istemeyebilirdi ama ben onların sihrinin bir lütuf değil, bir lanet olduğunu bilecek kadar acı çekmiştim.

"Neredeydin?" Konuları değiştirerek sordum. Kendini daha iyi hissettiğinde Voster'ı tartışacaktık.

"Avcılık. Frezan'ın dışında. Dağlarda Ravalli'ye benzer bir kasaba."

Haritamda olmayan ama bir sonraki konuşmamızda Samuel'e soracağım bir kasaba. "Ve?"

"Bir boz ayı, sığırlarını katledilmekten korumaya çalışan bir adamı öldürdü."

İrkildim. "Lyssa?"

"Hayır. Sadece bir canavar," dedi. "Avlar işe yarıyor. İşe yaradıklarına inanmak zorundayım. Her geçen gün daha az rapor alıyoruz. Enfeksiyona dair daha az kanıt. Tavsiyene uydum ve bir midilli binicisi karakolunda durdum."

Nabzım hızlandı. "Sana bir şey söylediler mi?"

Başını salladı. "Bazı saldırı haberleri duymuşlar. Ama bizim zaten bilmediğimiz bir şey değil."

Mırıldandım ve bir şey söylemek için ağzımı açtığımda nereden başlayacağımdan bile emin değildim. Geçen hafta aklımdan sayısız soru geçmişti ama şu anda yusufçuklar gibi uçup gidiyorlardı.

Bu onun eliydi. Uzun, nasırlı parmakları olan sıcak, güçlü eli. Bir savaşçının eliydi, bir prense ait olan değil. Benim elime bu kadar iyi oturmaması gereken bir el.

"Çok sessizsin," dedi.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." "Hala bana kızgın mısın?"

"Bana yalan söyledin."

"Ben yaptım." Parmakları büküldü. "Sana uzun zaman önce söylemeliydim."

Onca zaman sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi bana baktı. "Neden söylemedin?"

"Çünkü bana farklı bakacağını ." "Kocamışsın gibi mi?" Şakayla karışık söyledim.

"Sanki seni zincirlerle saracak başka biriymişim gibi. Xavier'e baktığın gibi."

Zavier'e nasıl baktım? Gardiyanım gibi mi? Bir düşman gibi mi? Hayatımı alt üst eden adama nasıl bakmalıyım?

Ransom elimi çekene kadar yürümeyi bıraktığımı fark etmedim.

"Gel, Cross. Seni geri taşıyamayacak kadar yorgunum."

Ayaklarımı çözdüm ve onu bir köşeden takip ettim. Duvara ulaşmıştık, kalenin çevresindeki kütükleri yavaşça takip ediyorduk. Devam edersek, askerlerin nöbet tuttuğu bir yan kapıya ulaşacaktık. Her sabah Ellder'in etrafında bir tur attığımda onun ve yanında duran muhafızların yanından geçerdim. Ellerimizin bağlı olduğunu görmemesi gereken muhafızlar.

Ransom hızını neredeyse emeklemeye kadar yavaşlattı.

"Bana babamı sordunuz," dedi. "Eğer bundan haberi varsa. Zavier'in hâlâ benim vekilim olarak hareket ettiğini biliyor. Gardiyan olduğumu biliyor. Lyssa'yı biliyor. Ama hepsini birbirine bağladıysa, emin değilim."

"Ramsey senin Lyssa'ya sahip olduğunu bilmiyor mu?"

"Olabilir. Bunu hiç konuşmadık. Ravalli'deki o güne kadar babamla dört yıldır konuşmamıştım."

"Ne? Neden?" "Evie."

Midem bulandı. "O senin kızın mı?"

Eğer cevap evet ise ne yapacaktım? Bu ona karşı olan hislerimi değiştirmeyecekti. Babası kim olursa olsun Evie'yi seviyordum. Ama Ransom'a bakış açımı değiştirecekti.

Bu da başka bir yalan olacaktı ve bir noktadan sonra geri dönüşü olmayacaktı. Kıyıda çok uzakta okyanusta yüzmek gibi. Çok fazla yalan olursa hepimizi boğarlar.

"O benim kızım değil, Odessa," dedi Ransom ve tuttuğum nefes dudaklarımdan fırladı. "O benim kız kardeşim."

Bu bir sürprizdi ama olması gereken şok değildi. Şimdiye kadar bunu pek düşünmemiştim ama Evangeline'le olan hali, kendimi Arthy'yle gördüğüm halimdi. Hatta Mae ile bile.

"Babamın onun varlığından haberi yok ve bu şekilde kalmasını istiyoruz."

"Tamam," dedim. "Bir sonraki sorumu tahmin edebiliyor olmalısın."

Neden?

"Çünkü annemi öldürmeye çalıştı."

Kırk Sekiz

Ramsey, Ransom'ın annesini öldürmeye çalışmıştı. Evie'nin annesini.

Peki Evie'nin babası kimdi? Ramsey mi? Yoksa Xavier mi? Xavier ve Ransom'ın annesinin bir ilişkisi mi vardı?

"Sorularım var," dedim.

"Tabii ki biliyorsun." Ransom kıkırdadı, bizi başka bir sokağa götürdü, bu yürüyüşü uzatacak ve umarım ona açıklamak için zaman kazandıracak bir yola girdi. "Annem Perrisli bir Turan asilzadesinin kızı. Calandra boyunca kereste nakliyatı yaparak inanılmaz bir servet biriktirmiş. Büyükbabamın, babamın babasının ve kralın paraya ihtiyacı vardı. Annemin babası kızının kraliçe olmasını istiyordu. Bu yüzden anneme giymek istemediği bir taç almış. Ve annemle babam ilk kez düğün günlerinde tanışmışlar."

"Tanıdık geliyor," diye mırıldandım.

"Babamı hiç sevmemi," dedi. "Ama o görevini yaptı, Turah'ın tahta bir varisi olmasını sağladı. Ve babam..."

"Ona kızgın mısın?"

"Hayır." Ransom yavaşladı, boştaki elini göğsünün üzerine bastırdı. "Onu severdi. Bana onun hayatı olduğunu söylediler. Yıllarca onun da kendisini sevmesi için uğraştı. Onun her sözüne asılırdı. Onun her isteğini yerine getirirdi. Yaz için Laine'e yelken açmak istediğinde, onu en iyi kolcularıyla ve bir gemiyi otlar, baharatlar ve yağlarla doldurmaya yetecek kadar parayla gönderirdi."

Ramsey acımak istediğim bir insan değildi ama kral için üzüldüm. Karşılıksız bir aşk için.

"Annem babamdan nefret etmezdi. Babamın ona karşı karşılık vermediği duygular beslediğini biliyordu ve ona karşı her zaman nazikti. Onun bu duyguları yaşamasına izin verdi, onları cesaretlendirmede ama boğmadı da. Sadece kabul etti. Ama babam bir kral. Onun sevgisini istedi ve yıllar geçtikçe, bunu asla kazanamayacağını anladıkça, bu onu değiştirdi. Keskinleşti ve sertleşti."

Margot bu yüzden mi bu kadar katı ve acımasızdı? O babamı, babam da annemin hayaletini sevdiği için mi?

"Güler ve gülümserdi. O benim idolümdü," diyor Ransom. "Tam olmak istediğim adamdı. Ama o kadar uzun zaman oldu ki, gülüşünün nasıl bir ses olduğunu hatırlayamıyorum."

"Özür dilerim."

"Olma. O kendi seçimlerini yaptı." Sessiz sokakta ilerlemeye devam ederken yüzünde bir öfke dalgası belirdi. "Bildiğim kadarıyla babam annemden hiç ayrılmadı. Kendini tamamen karısına adamıştı. Ama onun için aynı şeyi söyleyemem."

Ouch. "Bir sevgilisi vardı."

"Evet," dedi. "Annemin anne babası ve erkek kardeşi son göç sırasında öldürüldü. İlk izci görülür görülmez sığınağa girmişler. Perris'teki evlerinin altına erzakla dolu bir oda yaptırmışlar. Ama bir noktada, hapsedildikleri sırada hastalanmışlar. Muhtemelen küften ve yetersiz hava kaynağından. Belki de keşiften sonra birkaç hafta daha bekleselerdi hayatta kalabilirlerdi. Bunu asla bilemeyeceğiz."

Her göç gözcülerle başlar. Göçün yolda olduğu konusunda uyaran yalnız yengecikler. Kayıtlara göre, bir gözcü tespit edildiğinde, crux sürüsü genellikle bir veya iki ay içinde gelirdi.

Margot bana sürüye kadar barınmayacağımızı söylemişti. Kalenin altında mümkün olduğunca az zaman geçireceğimizi söylemişti.

Toprağa gömülmenin ya da mağaralarda sığınak bulmanın dorukta hayatta kalmanın en iyi yolu olduğu söylenirdi. Bazıları evlerini riske atar, içeride kalır ve sadece merhamet için tanrılara dua ederdi. Barınmanın da kendine has riskleri vardı. Buna göre plan yapmayanların çoğu açlıktan ölecekti. Diğerleri ise hastalığa yenik düşecekti.

İnsanlar güneş, ay ve soluyacakları temiz hava olmadan yaşamak için yaratılmamıştır.

"Annem babamla yeni evlenmemiş olsaydı, Allesaria'da olmasaydı, o da o sığınakta olabilirdi. Hal böyle olunca, babasının imparatorluğunun tek sahibi oldu. Birinin nakliye işini devralması gerekiyordu. Kendi başına yürütemeyeceği için de babasının yerine geçecek kişiyi seçti. Mikhail, Ozarth'lı genç bir kaptandı. Kardeşinin en iyi arkadaşıydı. Ve onun sevgilisi. İlişkilerinin ne kadar sürdüğünden emin değilim. Belki yıllar. Belki de babamı sevmemesinin nedeni gençken kalbinin çoktan alınmış olmasıydı."

"Ona sormadın mı?"

"Annemi seviyorum." Ransom kaşlarını çatı. "Ama bir bakıma annemle empati kuruyorum."

Babam. Onun ilişkisinden zarar gören tek kişi o değildi."

"Mikhail Evie'nin babası mı?" Eğer Ozarth'lıysa, belki de Ransom'ın annesi bebeği doğurmak için oraya gitmişti. Bu Evie'nin gözlerindeki mavi yıldız patlamalarını açıklıyordu. Evie'nin Xavier'e benzemesi dışında. Çikolata kahverengi saçları. Yüzlerinin şekli. Gülümsemeleri.

Ransom'a benziyordu.

Annelerinin neye benzediğinden emin değildim ama Ransom Ramsey'e benziyordu.

"Hayır, değil," dedi.

Yani Evie, Ramsey'in kızıydı. Turah'ın prensesi.

"Bu onun planladığı ya da beklediği bir şey değildi. Kıyamet koptuğunda henüz babama söylememişti. Sanırım babam bilseydi, onu öldürmesini engellemek zorunda kalmazdım."

"Onu durdurdun mu?"

"Onu boğuyordu." Ransom'ın eli benimkine daha sıkı kenetlendi, o kadar sertti ki ona kenetlendiğimizi hatırlatmak için parmaklarımı büktüm. Sarsılarak elini çekti, parmakları genişçe açılmıştı. "Seni incittim mi?"

"Ben camdan yapılmadım."

"Hayır, değilsin." Yürümeye devam ederken bir elini saçlarında gezdirdi. Bana tekrar dokunmak için hiçbir hareket yapmadı.

Daha önce elimin yanımda asılı olduğunun hiç bu kadar farkında olmamıştım. Birine uzanmamak için hiç bu kadar çabalamamıştım. Ama aramızdaki mesafeyi korumamız en iyisiydi. Ayrıca, el ele tutuşmayı sevmiyordum bile.

"Mikhail, gemicilik girişimini görüşmek üzere Annemle buluşma kisvesi altında Allesaria'daydı."

Ransom zorlukla yutkunurken boğazı düğümlendi. "Babam onları yatakta yakaladı. Çılgınlıklarını asla unutmayacağım. Kalenin içinde yankılanıyordu. Orada olmamam gerekiyordu. Eğitim için dışarı çıkmıştım ama demirci ustası beni eğitim alanına giderken durdurmuştu. Doğum günüm için bir hançer dövmüştü. Onu koymak için içeri geldim."

Yavaşladı ve durdu. Sonra başını gökyüzüne doğru eğdi, gözlerini kapattı. Sanki unutulmaz anıları unutmaya çalışıyordu.

"Muhafızlar odasının dışında durdular ve hiçbir şey yapmadılar. Onların yanından kan okyanusuna doğru koştum. Her yerde kan vardı. Duvarlar. Yerler. Çarşaf. Mikhail'in cesedi kapının yanındaydı, kaçmaya çalışmış gibiydi. Yüzü posa gibiydi. Ezilmiş et ve kanlı havuzlardan başka bir şey yoktu."

Boğazıma dolan safrayı yuttum.

"Babam annemi yere yatırmış ve gitmesine izin vermiyordu. 'Onu öldürdün' diye bağırıp duruyordu. Onu sen öldürdün' diye bağırıyordu. Onu ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da ellerini annemin boğazına dolamaya devam etti. Çılgılık atmaya devam etti. Ta ki ben o yeni bıçağın kabzasını alıp kafatasına öyle bir vurdum ki yere yığıldı."

Ransom ellerini yüzünde gezdirdi ve bir dakika boyunca hatıralarından sıyrılmaya çalıştı. Bana baktığında yanaklarının rengi uçmuştu. "Özür dilerim. Bu çok fazlaydı. Korkunçtu ve yapmamalıydım-"

"Ben camdan yapılmadım," diye tekrarladım. Şiddet içeren bir hikâye beni geri çevirmeyecekti.

Nefes verirken gövdesi sarktı. "Sanırım ben sadece acı gerçekleri korumaya alışkınım."

"Gerek yok. Benden değil." Sokağı taradım, bugün yalnız olduğumuz için minnettarım. Başrahip avluya bu kadar kalabalık çektiği için minnettardım.

Tanrılar. Ne karmaşa ama.

Evie gerçeği öğrenebilecek miydi? Hayatının geri kalanında ona yalan söylemeye devam edecekler miydi? Belki de onları suçlamıyordum.

"Annene ne oldu?"

"Onu güvenli bir yere götürdüm, iyileşene kadar sakladım. Gözlerindeki kanın akması haftalar sürdü. Morlukların solması için."

"Allesaria'ya hiç geri döndü mü?"

"Hayır."

Şimdi nerede saklanıyordu? Ellder'de mi? Treow'da mı? Göz önünde mi saklanıyordu? "Onunla daha önce tanışmış mıydım?"

Ransom bana baktı ama hiçbir şey söylemedi. Bu da karısından sakladığı bir başka sırdı.

Bunu ona karşı bile kullanamazdım. Gerçeği bilmiyor olsaydım, onun saklandığı yeri ortaya çıkaramazdım.

"Bu dört yıl önceydi. Annem bana hamile olduğunu söylediğinde onu Ozarth'a götürdüm. Orada kalacağını düşündüm. Yeniden başlayacağını. Ama Evie doğduktan sonra onu geri getirmemi istedi. Ayrı yaşamak istemedi."

"Senden." Oğlundan.

"Benden." Başını salladı. "Evie bebekken Allesaria'ya gittim. Babam annemi şehre getirmem için bana yalvardı. Nedenini sorduğumda, yarıda bıraktığım görevi bitirmesi gerektiğini söyledi. O gün oradan ayrıldım ve bir daha geri dönmedim."

"Ne? Hâlâ onun ölmesini mi istiyor?"

"Onun ihanetini asla affetmeyecek. Aşağılanmış bir kocadan daha fazlasıydı. O, vefasız bir kraliçesi olan bir kral. Gururu onun yaşamasına izin vermeyecek." "Peki ya Evie?"

"Onu alacak. Ve onu mahvedecek."

Başımı iki yana salladım ve her şeyi anlamam için kendime bir süre tanıdım. "Yani Evie'yi sır olarak saklamaya karar verdin. Ve Xavier'in onun babası gibi davranmasına izin verdin."

"Hiç kuşkunuz olmasın, Xavier onun babası. Onun kanını paylaşırsa da paylaşmasa da onu kalbinin her atışıyla seviyor. Xavier benim için, bu krallık için adil olandan çok daha fazlasını feda etti."

Bu da Ransom'ın Xavier'i, Jocelyn ve Vander ile tanık olduğum gibi mutluluk kırıntılarını çaldığı için asla cezalandırmayacağı anlamına geliyordu.

"Xavier'in benim dublörüm olarak devam etmesini planlamamıştık. Ama Allesaria'dan ayrıldıktan kısa bir süre sonra ısırıldım. Ve her şey değişti."

Gardiyan olmuştu.

Ve çocukluk ikizinin tacını giymesine izin verin.

"Xavier benim kuzenim. Halamın oğlu, babamın kız kardeşi. Benden sonra sırada o vardı. Evie doğana kadar."

"Ama o bir kız."

"Turah'ta veraset Quentis'te olduğu gibi işlemiyor. Taht, cinsiyete bakılmaksızın kral ve kraliçenin en büyük çocuğuna geçer. Evie babamın kızı ve ben öldüğümde tahtta hak iddia edecek."

Sonra Evie bir prenses olacak ve Ramsey onu bildiği tek hayattan koparacaktı.

"Büyüdüğünde, eğer mahkemede bir hayat istiyorsa ve ben hala hayattaysam, ona engel olmayacağım. Ama bunun onun seçimi olmasını istiyorum."

Kendisine verilmeyen seçeneği kız kardeşine veriyordu. Bana verilmeyen seçeneği.

Bu adama zaten aşık olmasaydım, bu beni uçurumun kenarına itebilirdi.

"O sadece dört yaşında," dedi. "Canavarlarla yeterince karşılaştı zaten. Allesaria'ya götürülmesine gerek yok. Bana kalırsa, babam mezara girene kadar kaleye adımını bile atmayacak. O zamana kadar ben de benimkinde olacağım."

"Böyle şeyler söylemeyi kes," diye tersledim. "Lütfen."

Ransom nefesini verdi ve yüzündeki yorgunluk bende çılgılık atma isteği uyandırdı.

O ölmüyordu. Bu kadarı kabul etmeyi reddettim. Tedavi için elimden gelen her şeyi yapmadan olmazdı. Büyülü olsun ya da olmasın, enfeksiyonu durdurmanın bir yolunu bulmadan olmazdı.

"Hey." Ransom durmak için yer değiştirdi. "Henüz ölmedim."

"Hayır, değilsin." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve ona en iyi kaşlarımı çattım.

Gülümsemesiyle birlikte yanaklarına biraz renk geldi. Daha iyi.

Yanından geçip gittim ve bir sonraki sorumu sormadan önce yanıma gelmesini bekledim. "Babanın Evie'den haberi var mı? Onun Xavier'in kızı olduğunu?"

"Emin değilim. Xavier'in bir olduğu bir sır değil."

"Neden onu kızı olarak kabul etmesin? Neden ona baba değil de Xavier desin?"

Ransom iç çekti. "Onun korunması için. Doğduğunda en iyi seçenek bu gibi görünüyordu. Eğer insanlar onun kraliyet soyundan geldiğine inanırlarsa, o zaman her zaman bir hedef olacaktır. Ozarth'ta doğum sırasında ölen bir kadından doğduğunu düşünmeleri için elimizden geleni yaptık. Xavier onu kendi çocuğu gibi yetiştirmeye karar verdi."

"Neden onun ebeveyni rolünü üstlenecek başka birini bulmuyorsunuz? Kraliyetten uzakta biri."

"Annemi Ozarth'tan geri getirdiğimde Xavier de bizimle birlikteydi. O çocuğa bir kez baktı ve onun olduğunu anladı. O zaman bir önemi yoktu. Ben prenstim. O Dray'di, bir kolcu ve benim kuzenimdi."

Ama sonra Ransom ısırıldı ve her şey değişti.

"Belki de başka düzenlemeler yapmalıydık ama Evie'yi Xavier'den onun soğuk, ölü bedeni üzerinden alacaksın."

"Başka biriyle daha güvende olsa bile mi?"

"Buna katılmıyorum. Ama onu kızımдан vazgeçmeye de zorlamayacağım. Ne düşünürseniz düşünün, ben o kadar zalim değilim."

Onun zalim olduğunu hiç düşünmemiştim. Acımasız. İnatçı. Kibirli. Yanımda büyük bir diken. Ama asla zalim değildi. "Yani Xavier'le kalıyor. Peki ya annen? O bu anlaşmadan memnun mu?"

"Hem evet hem hayır. Yıllar geçti ama o hala babamın dönüştüğü adamı kabullenmeye çalışıyor. Ben de öyle. Çocukken onun kararlarını bir kez bile sorgulamadım. Her sözüne inanırdım."

"Peki ya şimdi?"

"O doğru olduğuna inandığı şeyi yapıyor. Ona karşı durmayacağım. Bunun yerine, bu pozisyonda elimden geleni yapacağım."

"Gardiyan olarak mı demek istiyorsun? Tüm krallığı kandırmışsın. Hepsi Xavier'in prens olduğunu sanıyor."

"Ben Xavier."

Gözlerimi devirdim. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Ben halkıma sadığım. Benim kim olduğuma inandıklarının bir önemi var mı? Bir prens mi yoksa bir muhafız mı? Onları güvende tutmak için çabalıyorum. Pençeli canavarlardan. Ve taçlı canavarlardan."

"Baban gibi," diye mırıldandım.

"Ve seninki gibi."

Alay ettim ve durdum. "Babam bir canavar değil."

Kızlarının üzerine titreyen türden bir baba olmayabilirdi ama krallığını seviyordu. Quentis'i her şeyin üstünde tutuyordu. Bu gerçekten o kadar korkunç muydu?

Ransom yürümeye devam ederek beni acele etmeye ve yetişmeye zorladı. "Ufukta bir fırtına var, Odessa."

"Evet, buna crux göçü deniyor."

"Demek istediğim bu değil."

"O zaman ne demek istiyorsun?" Ellerimi havaya kaldırdım ve tekrar durdum. Bugün yorgun olan tek kişi o değildi. "Soru sormaktan yoruldum, Ransom. Seni temin ederim ki, konu babamın planlarına geldiğinde, ben hiçbir şeyden haberdar değilim. Senin bana güvendiğin kadar o da bana güveniyor. Yani hiç güvenmiyor."

Ransom dönüp bana baktı, sert ela gözleriyle beni süzüyordu. Ne zaman değişmişlerdi? Anlattığı hikâyeye kendimi o kadar kaptırmıştım ki, gözlerimdeki yeşil değişimin farkına varmamıştım. "Sanırım baban Serçelerin Kalkanı'nı kırmanın bir yolunu buldu."

Babam bunu ima etmişti. Calandra'da kaosa neden olacaktı. Krallar diğer krallara saldırmakta özgür olacak ve kırılgan barış sonsuza dek bozulacaktı. Bu imkansız bir başarıydı. Ya da öyle olmalıydı.

"Nasıl?" Eğer babam bana söylemezse, belki kocam söyler.

"Voster'ı öldürerek. Kardeşliği bitirirsen, sihirli bağlarını da bitirirsin."

Kırk Dokuz

"Voster'ı öldüremezsın." Değil mi? Sihirli güçlere sahip varlıkları öldürmenin imkânsız olduğundan oldukça emindim.

Ransom, "Deneyecek," dedi.

Neden? Babam burada olmadığı için sorularımı Ransom cevaplayacaktı. "Bu neyi başaracak? Eğer anlaşmalar feshedilirse, bu savaş anlamına gelir. Quentis güçlü ama o kadar da güçlü değil."

Quentin askerleri Turanlıların savaştığı gibi savaşmadı. Babamın lejyonu katledilecekti.

"Coğrafi bir avantajınız var," dedi Ransom. "Evon Vadisi'nde Genesis ile sadece tek bir sınırı paylaşıyorsunuz. Ve babanızın Calandra'nın hiç görmediği türden bir donanmayı güvence altına almaya yetecek kadar altını var. Bir savaş başlatmasına gerek yok. Sadece ayakta kalan son kral olması gerekiyor. Göçü beklemek için. Diğer kralların birbirleriyle savaşmasına izin vermek. Sonra da gelip ganimete el koyacak."

"Ne için? Altın için mi?" Ölçülemeyecek kadar zengindi. "Güç."

"Vosterlar onun tarafında olsaydı babam daha güçlü olmaz mıydı? Onların büyüü var."

"İplerle gelen büyü. Kardeşlik asla ölümlü bir krala hesap vermez. Ama kendi seçtiklerinin arkasında duracaklardır."

Demek mesele buydu. Vosterlar büyülerini Yediler Zinciri gibi sayısız antlaşma ve efsaneye bulaştırmakla kalmamış, aynı zamanda bir tehdit oluşturmuşlardı. Babam egemenliğini genişletmek isterse, yoluna çıkma ihtimalleri yüksekti. Serçelerin Kalkanı var olmasa bile.

Ve Voster, eğer tahmin etmem gerekirse, Turanların arkasında dururdu. Ransom'ın arkasında.

"Onları öldürmenin bir yolunu bulsa bile, kimse nerede yaşadıklarını bile bilmiyor," dedim.

Ransom mırıldandı.

Evet değil. Hayır da değil.

"Koca." Bakışlarımı kısmıştım. "Voster'ların nerede yaşadığını biliyorsun, değil mi?"

Ransom gözlerimi tuttu. Ve tek kelime etmedi.
Konuşmasına gerek yoktu. Sessizliği yeterli bir
cevaptı. *Allesaria*.

Turanlar bu yüzden mi başkentlerini taşımışlardı? Üç nesil önceki göçten sonra Voster'lara mı sığınmışlardı? Yoksa şehir kardeşliği korumak için mi inşa edilmişti? Üç göç önce bu krallığı gizlilik sarmalına sokacak ne olmuştu?

Cevapları olan adam ağzı kapalı bir şekilde bana baktı.

Bu konuyla bir yere varamazdık, ben de yeni bir konu buldum. "Ya babam Voster'ın peşinden gelirse?"

"O zaman babam onları savunacak."

Ama ya Ramsey onun üzerindeki hakimiyetlerinin de yok olmasını istiyorsa? Babamla yeni bir ittifak kurar mıydı? "Onun sadakatinden emin misin?"

"Şüphesiz."

İşin içinde büyü vardı, değil mi? Turanlılar Voster'ı korumaya yemin etmiş miydi? Allesaria'da bir yerlerde, diğer kralların bilmediği kanla imzalanmış bir antlaşma var mıydı?

"Ramsey kitap yakma işine biraz ara vermek zorunda kalacak." Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez farkına vardım ve ciğerlerimdeki rüzgâr kesildi.

Kitaplar. Voster.

Ransom bir süre önce üstü kapalı bir şekilde babamın casuslarından söz etmişti.

Babamın planlarını ya da en azından bir ipucunu .

Ramsey halkından bilgi almak için kitapları yakmıyordu. Turanları cezalandırmıyordu. İşgalcileri kapısına getirebilecek bilgileri yok ediyordu.

"Babamın eline bilgi geçmesini engellemek için onları yakıyor."

"Belki." Ransom elini çenesinde gezdirdi. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Bugünlerde babam söz konusu olduğunda hiçbir şey mantıklı gelmiyor ve öğrenmek için Allesaria'ya gitmek bir yana, şu anda benim için tamamen kayıp. O benim tanıdığım kral ya da adam değil. Bilgi saklamaya çalışıyor olabilir. Lyssa'yı gizli tutmak ve halkımızı kargaşaya sürüklememek için. Ya da annemi kışkırtmak ve cezalandırmak için kitapları yakıyor. Onu Allesaria'dan aldıktan sonra kütüphanesini ateşe verdi. Neredeyse kalenin bütün bir kanadını yakıyordu. Orası onun en sevdiği yeri ve bir yerlerde saklandığını biliyor. Sanırım bir gün onu durdurmaya çalışacağını umuyor."

Ramsey'nin kütüphaneyi yok etmek için Treow'a geldiği gün, bir ağacın arkasından izlemiştim. Saklanmışım. Cathlin'le birlikte.

Ransom ve Evie'nin annesi miydi? Sorsam Ransom'ın bana söyleyeceğinden

Kitap yakmak küçük bir intikam gibi görünüyordu ama ne kadar ileri gideceğini kim bilebilirdi ki? İnsanlar kalpleri kırıldığında değişir.

Yıllar önce, şatodaki bir partide Margot şarabı fazla kaçırmıştı. Annemin ölümünden sonra babamın ne kadar değiştiğiyle ilgili rastgele bir yorum yapmıştı.

Aşkın bizi inşa etme yolu vardı. Ve
bizi aşağı indirir.

"Diyelim ki Ramsey babamın niyetini biliyor," dedim. "Voster'ı koruyacağını. Bu yüzden mi bu milisleri kuruyor?"

"Şüpheli. Önemli göçlerden önce kralların ordularını güçlendirmesi adettendir. Bana söylendiğine göre, beş krallıktaki tüm krallar şu anda eğitim görüyor ve daha fazla asker topluyor. Baban da buna dahil. Benimki neredeyse bir yıldır her büyük şehir için mancınıklar inşa ediyor." "Ashmore gibi kasabaları canavarlara karşı savunmasız bırakırken. Ve yabancı istilacılar."

Ransom başıyla onaylarken çenesi çalışıyordu. Sonra tekrar yola koyuldu ve bizi bir köşeden döndürdü. "Buna katılmıyorum, Odessa. Ama gerekçesini anlıyorum. Büyükbabam insanları şehirlere sığınmaları için teşvik etti ama çoğu evlerinde kaldı. Babam Crux'un geride bıraktığı yıkımı gördü. İnsanlar katledildi, tüm köyler yok edildi. Ravalli'deki gibi en güçlü evler bile çatısını söküp atabilecek bir canavara dayanamaz. Onları güvende tutma şansının olduğu bir yere göndermeye çalışıyor."

"Göçün ilkbaharda gerçekleşmesi öngörülüyor. Geçmişte olduğu gibi bundan daha geç olursa, bir yıl kadar sonra olabilir. Evlerinde mümkün olduğunca uzun süre kalmak istedikleri için onları suçlayabilir misiniz? Lyssa'yı biliyor. Onları terk etmesi, ölüme terk etmesi demek. Hangi canavarın öldürdüğü ne fark eder ki?"

Ransom döndü ve kollarını uzattı. "Ne söylememi istiyorsun? Onun ordusunu ben kontrol etmiyorum."

"Biliyorum, ben sadece..." Ellerim yumruk oldu. "Bu şekilde olamaz." "Peki ya sizin halkınız? Toprakta yaşayanlar ve toprakları olmayanlar. bir kalenin altında saklanma lüksüne sahipler mi? Karanlıkta nereye gidiyorlar?"

Göç mü?"

"Çoğu şehirlere gelir." "Peki gelmeyenler?" Öldüler.

Ashmore'daki insanlar gibi bazı çiftçiler yıllarını sığınaklar inşa ederek ve toprağın altına tüneller kazarak geçirdi. Bazen bu sığınaklar onları hayatta tuttu. Diğer zamanlarda ise yaşatmadı.

Crux'lar avlarının peşinde acımasızca koşarlardı.

İnsanların şehre gelmesi bile güvende oldukları anlamına gelmiyordu. Son göç sırasında Roslo'da binlerce kişi öldürülmüştü. Yaklaşık iki ay sürmüştü ve duvarlarımızın, kalelerimizin tüm gücüne rağmen ancak bu kadarına dayanabilirlerdi. Barındırabileceğimiz çok fazla insan vardı.

Tüm Calandra'da durum aynıydı.

Sayısız hayatın yükü babamın omuzlarındaydı. Yapabileceği çok şey olduğunu biliyordu. Belki Ramsey de aynı şeyi hissediyordu. Adamla empati kurmak istediğimden değil ama onun yerinde olsam ben de ne yapardım emin değildim.

"Keşke göçleri durdurmanın bir yolu olsaydı. Crux ile etkili bir şekilde savaşmak için" dedim.

Ransom bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Ben de öyle." Denemediğimizden değil.

Laine'deki simyacılar canavarları gökyüzünden yakmak için alev silahları icat etmişlerdi. Roslo'da da bol miktarda mancınık vardı. Babamın demircileri kale kulelerine ve duvarlarına monte edilmiş büyük arbaletler için oklar dövmeye başlamışlardı bile. Ellder'in surlarında da benzer silahlar vardı.

Yine de bir dönüm noktasını öldürmek için araçlarımız olsa da, göç sırasında tamamen savaşmak için çok fazla canavar vardı. Öldürülen her bir canavarın yerini on tanesi alıyordu.

Savaşıp ölebiliriz. Ya
da saklanıp
yaşayabiliriz.

Ransom'la birlikte eve doğru yürüdük ama her ikimiz de kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk. Bu yürüyüşe onun zihnindeki sisi temizlemek için çıkmıştık. Şimdi benimkine yapıştığını hissediyordum. Eve döndüğümüzde ve bana süitin ön kapısına kadar eşlik ettiğinde, sersemlemiştim.

"Bütün bunları bana neden anlattın?" Yalanlarını telafi etmeye mi çalışıyordu?

Belki de her kelimesinden şüphe etmeli, bunun başka bir ayrıntılı plan olduğundan endişelenmeliydim. Ama kulağa yalan gibi gelmiyordu. En başından beri bana söylediği her şeye inanmıştım, yani ne biliyordum ki?

Yine de bu gerçek gibi hissettirdi. Sanki ailesiyle ilgili çirkin gerçekleri paylaşmak için duvarlarını indirmişti.

Ransom hiçbir zaman Xavier'den kocam diye bahsetmemişti. Geçen hafta boyunca, hatırlayabildiğim her anı yeniden oynattım. Hafızamı didik didik ettim. Xavier'e kocam dediği tek bir anı bile hatırlayamıyordum.

Benimle alay etti. Kaba yorumlar yaptı. İma etmişti ama asla açıkça söylememişti.

İhmal edilen yalanlar hala
yalandı. Ama affetmesi daha
kolaydı.

"Sana tüm gerçeklerim konusunda güvenemem, Odessa." Bir adım daha yaklaştı, eli şakağımdaki saça gitti. Bir parmağının etrafında döndürdüğü vahşi kırmızı bir kıvrıma. "Ama sana mümkün olduğunca çok şey vereceğim."

Serbest bırakmadan önce bukleyi düzleştirdi. Sonra iki eli de saçlarımdaydı, yüzümü avuçlarının arasına alırken saçlarımı itti. "Bağışlayın beni kraliçem. Lütfen."

Ransom cevap vermeme fırsat vermeden ağzını dudaklarıma değdirdi. Burnumun ucunu öptü. Alt dudağımı ısırды. Sonra ağzını benimkinin üzerine kapattı, dili tadına bakmak için dışarı fırladı.

Bu öpücük öncekinden farklıydı. Nazikti. Yumuşaktı. Tatlıydı. İçimi sivilaştırdı, hayal kırıklığımı eritti. Geriye kalan tek şey kıvılcım olana kadar acıyı soyup atıyordu. Bu adama karşı koymakta hiç iyi olmadığım bir çekim.

Sırlar ve yalanlar bir an için kayboldu, ta ki bir çığlık bizi ayırana kadar.

Ransom gürültüye doğru dönerken tüm vücudu gerildi.

Bağırışlar ve çığlıklardan oluşan bir senfoni havayı doldurdu, hepsi de kapıların olduğu yönden geliyordu. Avludan.

Bir canavarın çocukları uçan yapraklarla eğlendirdiği yer.

"Burada kal." Ransom balkonumun korkuluğunu kavradı ve kendini balkonun kenarından aşağı atarak yere sıçradı. Sonra kayboldu; siyah saçları ve temiz beyaz tuniğiyle kargaşaya doğru koşuyordu.

Kapımı hızla açtım ve kapının yanına bıraktığım bıçakları almak için içeri koştum. Eğer Ransom gerçekten çocuklar varken saklanmamı bekliyorsa

risk altındaydım, beni hiç tanıımıyordu. Yürüme yolundan ve merdivenlerden aşağı uçtum, Zavier'in ön kapısı açıldığında yere ulaştım.

Luella çerçevesini doldurdu, bir eliyle Evie'yi geride tutuyordu. "Ne oldu?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Burada, güvenli bir yerde kalmalısın."

Olmuyor. Bir bıçağın ucunu Evie'ye doğrulttum. "Faze'e göz kulak olmak mı?"

"Onu yakaladım." Başını salladı ve Luella'yı iterek yanımdan geçip merdivenlere doğru koştu.

Luella kaşlarını çattı, ben avluya doğru koşarken onun benim doğru yaptığı hücumu takip etti.

İnsanlar yüzlerinde dehşet ve gözyaşlarıyla ters yöne kaçarak bana doğru koşmaya başladılar.

Başrahipi. Bir şey yapmıştı. Birini incitmişti.

Ana yolun ağzına ulaştığımda bıçaklarımı daha sıkı kavradım. Avluya. Her ne bulmayı bekliyorsam, bu daha kötüydü.

Ellder'da bariwolves vardı.

Paltoları siyah parlıyordu. Dişleri beyaz parlıyordu.

Tam bir kaos vardı. Askerler insanları tahliye etmeye çalışırken, diğerleri de canavarlara karşı savaşmak için kılıçlarını çekerek mücadeleye katılıyordu. Anneler ve babalar çocuklarını taşıyordu. Ve hepsinin ortasında Ransom vardı.

Dövüşüyordu. Bir yerlerden bir kılıç ödünç almıştı. Ama onu suda kılıç sallarken izlemek gibiydi. Normal bir adam gibi hareket ediyordu, her zamanki hızına kıyasla yavaştı.

Başrahip bugün uyguladığı *tedaviyle* onu zayıflatmıştı.

Plan bu muydu? Ünlü Muhafızlarının en iyi halinde olmadığını bilen masumları avluya çekmek mi?

Bu düşünce Voster'ı gördüğüm anda aklımdan geçti.

Baş Rahip silah kullanmıyordu. Kalkan da taşımıyordu. Ama bariwolves ile savaştı ve havadan oluşturduğu buz parçalarıyla canavarlardan ikisini alt etti.

Ellerini kaldırdı, o budaklı yeşil tırnaklarını genişçe açtı ve kollarını bir hareketiyle yetişkin bir insan büyüklüğünde bir buz saçağını bir bariwolf'un açık ağzına gönderdi.

Canavarı ikiye böldü, kan ve bağırsaklar etrafa , üzerine düştü.

Hala kaçmaya çalışanlar.

Yeşil kan. Koyu, kokuşmuş yeşil.

"Oh, Tanrım." Boğazımda yükselen safrayı yutarak nefes aldım.

Her yerde bariwolf'lar vardı ve askerler kapıları kapatmaya çalışırken açık kapılardan içeri dalıyorlardı.

"Kapıları kapatın!" Ransom kılıcını bir bariwolf'un kafasına indirirken kükredi.

Ama bu onun kılıcı değildi. Çok küçüktü. Çok kırılıyordu. Bir canavarın kafasını boynundan yaracak kadar güçlü değildi. Kılıç kırıldı.

Ransom bunun yerine bıçağı bariwolf'un gözüne sapladı ve canavar yere yığılıp ölene kadar daha da derine itti.

"Kapılar!" Xavier bir binanın arkasından koşarak geldi, aralarında Vander'in de bulunduğu üç kolcu da arkasından geliyordu.

Bir bariwolf dişlerini göstererek üzerine atladı ama Xavier onun çenesinden kaçarak kılıcını canavarın kalbine sapladı. Sonra koşmaya devam etti, kapılara doğru koşarken kolları pompalıyordu.

Onlardan çok fazla vardı. On beş. Yirmi. Otuz. Hiç bu kadar çok canavarı aynı anda görmemiştim.

Ransom düşen bir askerin bedeninden bir kılıç kaptı ve savaşmaya devam etti. Hepsi savaşmaya devam etti.

Yürü, Odessa.

Kaçmaya çalışmayan ilk gördüğüm kişiye koştum.

Genç bir kız yolun ortasındaki bir dikenin arkasına saklanmış, tüm gücüyle ona tutunmaya çalışıyordu. Bu diken onu bir Crux'un pençelerinden koruyabilirdi ama bir bariwolf'un çenesinden değil.

Elimi koluna koyarak onu yukarı çektim. "Koş. Git! İçeri gir."

Çığlık attı, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu.

Hareket etmesi için sağlam bir itiş kakış gerekti. Sonra o arkamda kayboldu, ben de bacağındaki açık yarayı tutarak kendi üzerine kıvrılmış bir askere doğru koştum. "Seni içeri götürmeliyiz."

Acı içinde feryat etti, kendini acıya kaptırdı.

"Hadi. Hadi." Kolundan çekerek onu çamurda sürükledim ve uzaklaştırdım. Onu en yakın binaya, ahıra götürmek için tüm gücümü harcadım.

İçerideki atlar da en az bizim kadar korkmuş bir halde tepiniyor ve kişniyorlardı.

Askeri en yakın kabine sürükledim ve duvara yasladım.

Sonra gömleğinden bir parça bez koparıp bacağının etrafına ve yaranın üzerine sardım. "Yardım göndereceğim."

"Gitme, Prenses." Kolumu tuttu, gözleri kocaman açılmıştı.

kurtuldum ve ahırın kapısını kapattım. Dışarıda küçük bir çocuk dizlerinin üzerine çökmüştü, Voster'ın büyülu tacından bir yaprak hâlâ kahverengi saçlarındaydı. Yanında bir kadın yerde yatıyordu. Gözleri de bağırsakları gibi açıktı.

"Anne!" Çocuk onu hayata döndürebilecekmiş gibi kolunu salladı.

Hırıltılar. Hırıltılar. Bağırışlar. Tek duyabildiğim o çocuğun ağlaması olana kadar kayboldular.

Ölecekti. Eğer orada kalırsa, sıradaki o olacaktı.

"Cross!" Ransom'ın sesi gürledi. "Hayır!"

Onu görmezden geldim.

Hayatımda koştuğum en hızlı koşuydu. Değişimi hissettiğimde ona giden yolu yarılamıştım. Bir canavarın ilgisini hissettiğimde.

Çenesi bir adamın boynuna kenetlenmiş bir bariwolf, cesedi öyle sert salladı ki, bir köpeğin yılanı sallaması gibiydi. Avını bıraktı ve dikkatini bana çevirdi. Tek bir gözle gideceğim yeri takip ederken ağzından kan damlıyordu.

Kalbim durdu.

Tek gözlü bariwolf.

Ransom'a bulaşan canavar.

Akılsız, kana susamış bir canavar olmalıydı. Ama tam olarak nereye kaçtığımı biliyordu. Ve o anda, gülümsüyor gibiydi.

"Hayır!" Çocuğa doğru hamle yaparken hâlâ koşarak çığlık attım.

Üç büyük adım. Ve çocuğun kafasını vücudundan ayırarak yana savurdu.

Sonra bana kilitlendi.

Bir dizi klik sesi çıkarırken botlarım kayarak durdu. Bu ses bir ölüm vaadiydi. Bugün hayatta kalamayacağıma dair bir yemin.

Ses, başımın üzerinde yanıp sönen bir ışığı da yakabilirdi. Avludaki tüm bariwolflar bana doğru baktı, sadece bıçaklarımla donmuş bir şekilde durduğum yere.

Kahretsin.

"Kaçın!" Ransom bağırdı. "Odessa, kaç!"

Topuklarımla üzerinde döndüm, ayaklarım vücudumun geri kalanından daha hızlı hareket ettiği için takılıp düştüm. Ama kendimi yakaladım, parmak eklemlerim toprağı tırmalıyordu ve hızla doğru ilerledim. Hırıltılar kulakları sağır ediyordu. Pençelerin vuruşları

ayaklarımın altındaki zemini sarsıyor.

Siyah bir sürü yoluma çıktı. Ellder'deki her canavar beni avlıyor, gittikçe yaklaşıyordu.

Karavan çok uzaktı. Başaramazdım. Yetişsem bile, atlar önce beni çığneyip öldürmezse, içeri dalıp beni parçalara ayırırlardı.

Yüzümü ileriye döndüğümde bir rüzgâr göğsüme çarptı ve vücudumun yanından geçen toz bulutuna göz kırptım.

Hava açıldığında bordo cüppeler ve sonsuz gözler gördüm.

Başrahip pozisyon değiştirmiş, önümde durmuş ve yolumu kapatmıştı.

Beni onunla bariwolves arasına hapsetti.

Rahip kollarını kaldırdığında buz gibi soğuk bir rüzgâr saçları uçurdu. Ve bileğinin bir hareketiyle, bir buz parçası başının üstünden fırlayıp benimkinin üzerinden geçerek kuyruğumdaki canavara çarptı.

Bariwolf yere çarptı, öldü. İki gözü de vardı.

Hayır, o tek gözlü katil herif diğer yöne, Xavier ve savaşçılarının hâlâ kapatmak için mücadele ettiği kapılara doğru koşuyordu. Arkasında bir avuç bariwoldu kovalayan başka bir kaçısa doğru koşuyordu.

Kendisi kaçarken sürüsünün geri kalanına peşimden gelmelerini emretmişti. Bir buz saçağı daha uçu. Sonra bir tane daha.

Baş Rahip'in büyüünün acısı derime işledi, binlerce iğne doğrudan kemiğime saplandı, ama canım ne kadar acısa da Voster'a doğru koştum ve onu kovalayan canavarları savuşturmasına izin verdim.

Yüksek gövdesinin yanından hızla geçtim ve botumla akan cübbesinin yan tarafını yakaladım. Bu kez tökezlediğimde dengemi koruyamadım.

Bir *oof* sesiyle omzum yere çarptı ve yüzüme bir toprak püskürdü.

Acıdan inledim, kendimi oturmaya zorladım ve yedi buz parçası daha Baş Rahip'ten fırlayıp yolumuza çıkan yedi bariwolve'un bedenlerine doğru ilerlerken gözlerimdeki kumu kırıştırdım.

Kan yağdı, yeşil ve yapışkan. Ve son damlacık eterde süzülürken, avlu durgunlaştı.

Kapılar kapandı.

Ransom on adım ötede duruyordu, yüzü kanın her iki tonuyla kaplıydı. Saçlarından, burnunun ucundan damlıyordu.

Birkaç dakika önce öptüğüm dudaklar.

"Teşekkür ederim." Rahiple konuşurken göğsü kabardı.

Voster başını salladı, sonra döndü, elini bana yardım etmek için uzattı.

Ama ben çoktan ayağa kalkmışım ve Ransom'a doğru koşuyordum.

"Bariwolf. Gördünüz mü? O-"

"Tek göz. Biliyorum." Ransom'ın elleri omuzlarımda ve kollarımda geziniyor, gümüş bakışları herhangi bir yara olup olmadığını araştırıyordu.

"Sen iyi misin?"

Gözlerimden yaşlar boşanırken başımı salladım. "O küçük çocuk. O-"

Oh, Tanrım. Bu bir kabustu. Hayatımın geri kalanında gerçek olup olmadığını merak ederek oynayacağım bir sahne. "Fidye."

"Biliyorum." Beni kollarının arasına aldı ve göğsüne bastırdı.

Tuniğine yapıştım, kokusunu içime çekerken yumruklarımı sıktım. Kana rağmen oradaydı. Rüzgâr ve deri. Toprak ve yosun. Sedir ve Ransom.

"Ranse." Xavier yanımızda belirdi, nefesi kesilmişti ve üstü başı yeşil kan içindeydi.

Ransom hırladı ama gitmeme izin verdi, vücudumda yara olup olmadığını anlamak için son bir kez baktı. "Gitmek zorundayım."

Başımı salladım ve gömleğini bıraktım.

Avludan geçerken düşmüş bir askerin kılıcını aldı. Ve elinde kılıçla

Muhafız kapıların yeniden açılmasını emretti.

Bir canavarı öldürmek için.

Elli

Kapı çalındığında Evie yatağında Faze ile g re iyordu.

"Ben hallederim." Yere atladı ve s itime girdi, oturma odasındaki mobilyaların arasından geçerken bizim Tarkin de onu takip etmek için aşağı atladı.

Kapıda kimin olduğunu görmek için Evangeline kadar endişeli bir şekilde arkalarından ko tum.

Lütfen Ransom ol.

Bariwolf saldırısının üzerinden bir hafta geçmişti. Ransom, Xavier, Ba  Rahip ve bir grup korucu Ellder'da otuz bir kişiyi öldüren sürüyü avlamaya gitti inden beri.

Gittiklerinden beri haber alamıyorduk ve geçen her gün kendimi daha da gergin hissediyordum. Eğer Ransom'a bir şey olursa...

Evie kapıyı çekip a tı ında bu korkuları zihnimden uzakla tırdım.

Samuel Hay bizi ba ıyla selamladı ında yüzündeki umut hızla söndü.

"Günaydın, Bayan Evangeline. Prenses Odessa."

Evie kapı aralığından eğilerek başka birini aradı.

Xavier'in yokluğu onu her zamankinden daha çok etkilemişti. Muhtemelen gittiği yerin tehlikeli olduğunu bildiği içindi. Luella'nın ve benim saldırı haberlerini bu evden uzak tutmak için gösterdiğimiz tüm çabalara rağmen, dadısının ölen insanlar hakkında konu tu unu duymuştu. Sorularını yanıtlamak her zaman kolay olmasa da, onun küçük omuzlarına daha fazla yalan y kleyemezdim.

Ona saldırıdan bahsetmiştik. O gün bir şeyler olduğunu biliyordu. Ellder'deki diğer çocuklarla pek sık oynamasa da, be  çocuğun  ld  n  öğrenince kalbi kırılmı tı.

Benim ve Luella'nın omzunda a lamı tı ama ihtiyacı olan kişi, yani babası gitmişti. Xavier için duyduğu endişe, dört yaşındaki bir çocuğun çekmesi gerekenden çok daha fazlaydı.

"Başka birini mi bekliyordun?" Samuel, Evie'nin bakışlarını yürüyüş yolunda takip ederek sordu. "Bölmek istemem."

"Sen değilsin." Ona içeri girmesi için el salladım. "Lütfen. I eri girin."

Evie açık kapı aralığında kalırken o da beni oturma odasına kadar takip etti.

"Derslerin için geri d nsen iyi olur," dedim ona. "Eminim

Luella bekliyor."

"Tamam," diye mırıldandı ve kapıyı kapatarak dışarı çıktı. "Prens Xavier'den hâlâ haber yok mu?" Samuel sordu.

"Hayır."

Bildiğim kadarıyla Ellder'daki herkes gibi Samuel de Evie'nin Xavier'in vesayeti altında olduğunu biliyordu ama kapalı kapılar ardında ona baba dediğini bilmiyordu. Belki de onun kızı olduğundan şüphelenmişlerdir.

Evlat edinilmiş kız. Önemli olmayan bir ayrıntı. Gerçeğin acı vereceği tek kişi Evie'ydi. O Xavier'in olduğu gibi, Evie de Xavier'in kızıydı.

"Umarım yakında dönerler." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Zarar görmeden." "Ben de öyle umuyorum."

Saldırıdan sonra ortalığın toz duman içinde kalması neredeyse bir hafta sürmüştü. Erkekler, kadınlar ve çocuklar gömülmüştü. Kale yas tutmuştu. Ve halkı konuşmuştu.

Bazıları bariwolf sürüsünün sayısının yirmi olduğuna inanıyordu. Diğerleri ise canavarların otuzdan fazla olduğunu iddia ediyordu. Bu, Turah'ta şimdiye kadar görülen en büyük sürüdür.

Belki de hepsi Lyssa'dan etkilendiği için bir araya gelmişlerdi. Belki de tek gözlü canavar sürüsündeki diğerlerinin her birini ısırmişti ve bu bir tür alfa bağı yaratmıştı. Sayıları ne olursa olsun, Ellder'e ölüm getirmişlerdi.

Ve şimdi kalede yeşil kanlı canavarlarla ilgili fısıltılar dolaşıyordu.

Adını bilmiyor olabilirler ama Lyssa hakkındaki söylentiler ve spekülasyonlar enfeksiyon kadar hızlı yayılıyordu.

Belki de bu olduğunda, Ramsey artık görmezden gelemezdi. Yardım göndermek zorunda kalacaktı. Calandra'daki diğer krallar da bunu ciddiye almaya başlar. Belki o zaman bu canavarları öldürmek için yardım alabiliriz.

Sarı kurtlar surlara farklı noktalardan vurmuş, surlarda konuşlanmış askerlerin dikkatini çekmişti. Pençe izlerini görmek için dün öğleden sonra dışarı çıkmıştım. Bazıları on beş santim derinliğindeydi.

Akılsız, çılgın canavarlar böyle bir saldırıyı koordine edecek zekâyâ sahip olmamalıydı. Belki de planlanmamıştı ve biz de çok fazla anlam çıkarıyorduk. Ama niyetleri ne olursa olsun, muhafızların dikkatini dağıtmayı ve kargaşaya neden olmayı başarmışlardı.

Kalenin dışındaki bariwolves pençelemiş ve tırmalamışken, bazıları

Diğerleri duvarlara tırmanmaya çalışırken, kapılar kapanmadan önce kapılara doğru koşmuş ve avluya girmişlerdi.

Kulenin tepesinde bulunan ve hayatta kalan askerlerin hepsi perişan haldeydi ve şu anda gölgeliklerde yatan otuz bir ruhun suçunu taşıyorlardı.

Kapılar genellikle insanların girip çıkması için gün boyunca açık bırakılırdı. Bir hafta önce Ransom ve Xavier'in arkasından kapanmışlar ve düne kadar tekrar açılmamışlardı. O zaman bile sadece birkaç dakikalığına açık kalmışlardı; Ellder'ı geride bırakmaya karar verenlerin arabalarını kaleden çıkarmalarına yetecek kadar bir süre. Pençe izlerini görüp içeri çekilmem için yeterli bir süre.

Böyle bir şey olmamalıydı. Canavarlar enfekte olmamış olsalardı, surlardan üzerlerine yağın ok yağmuru onları caydırabilirdi. Ama kana susamışlardı.

Ve tatmin olmuştu.

Öldürülen canavarlar yakılmıştı ve ölümlerinin bir teselli olmasını diledim. En azından başka bir insana zarar veremeyecekleri için bir parça rahatlama hissetmek isterdim. Ama bir hafta boyunca tek hissettiğim umutsuzluktu.

Çok fazla canavar vardı.

Crux'tan bekleyebileceğimiz şey bu muydu? Eski nesillerin göçten korkmasına şaşmamalı.

Ne kadar zaman geçerse geçsin, kaç yıl yaşarsam yaşayayım, bu saldırıyı asla unutmuyacaktım. O çocuğun ölümünü asla unutmuyacaktım.

"İyi misiniz Prens?" Samuel sordu.

Kendimi anılardan sıyırdım ve gülümsemeye zorladım. "Elbette. Sen nasılsın? Jonas nasıl?"

"Bugün okula döndüm. Diğer çocuklarla birlikte." Hayatta kalanlar. "Bu sabah onu kapıdan göndermek zor oldu."

Avluda toplanan çocukların çoğu o gün okuldaydı. Öğretmenlerden ikisi öldürülmüştü. Jonas ve bazı büyük çocuklar küçüklerden uzak durmuşlardı. Saldırı başladığında en yakın binaya koşmuşlar ve içeride barikat kurmuşlardı.

"Sanırım, eğer bir şey varsa, bu doruk göçü sırasında olacakları hatırlatan bir şeydi."

"Sanırım." Samuel'e beni oturma odasındaki sandalyelere kadar takip etmesi için başımı salladım.

"Turah'ın böyle olacağını düşünmemiştim." Samuel zorlukla yutkunarak yerine oturdu. "Emsley hayattayken Turah'ı ziyaret etmiştik. Turah'ın kıyısında kalmıştık."

Sahil. Perris'te bir ay geçirmiş. Krallığın daha derinlerine gitmekdağları keşfetmek istedi. Ama haftalarca bir rehber tutmaya çalıştık. Kimse bizi götürmedi, biz de bu yolculuğu başka bir zamana erteledik. Ravalli'yi seçmemin bir nedeni de orayı kendisinin görmek istemesiydi. Sanırım bunu yapmadığı için mutluyum."

Zavier aylar önce *Cutter*'ın güvertesinde beni bu krallığın tehlikeli olduğu konusunda uyarmıştı ama söyleyebileceği hiçbir şey beni bu gerçeğe hazırlayamazdı. Turah tehlikeliydi. Görkemli. Korkutucuydu. Karıştırıcı. İyi ve kötü her duygu, kalbimi çalan bir manzaraya dokunmuştu.

Gardiyanı gibi.

"Her neyse." Samuel oturduğu yerde kıpırdanarak omzunun üzerinden kapalı kapıya baktı. Sonra yanında getirdiği çantasını açtı. "Haritanızı bitirebildim."

"Oh. Bunun için endişelenmene gerek yoktu."

"Uykusuz gecelerde hoş bir dikkat dağıtıcıydı." Vermek için uzandı.

Kağıdı açtım, eski satırlara karışmış yeni satırları taradım.

Birkaç yol ve kasabanın yolunu değiştirmiş. Benim bilmediğim birçok yol eklemiş. Dağ sıralarını ve ayrıntılı nehirleri ilk taslağımın ötesine genişletti. Parşömene detay ve derinlik kattı.

"Bu çok güzel." Bir harita hakkında daha önce hiç söylemediğim bir şeydi. "Teşekkür ederim."

Başını salladı. "Elimden geleni yaptım. Ama korkarım ki eksikler var. Sizin eklemeyi umduğunuz alanı ben ekleyemem. Ve bence sen de eklememelisin."

Bunu bıraktığımda, Allesaria'ya bir satır, bir tahmin eklemiştim.

O satır silinmiş.

Gergin olduğu için onu suçlayamazdım.

"Bunun için minnettarım," dedim. "Bunun bir risk olduğunu biliyorum. Yemin ederim kimse bunun varlığından haberdar olmayacak."

Ayrıntıları günlüğümün boş sayfalarına aktardıktan sonra bu sanat eserini şömineme atmak utanç verici olurdu.

Samuel ayağa kalkmadan önce ellerini dizlerine vurdu. "Ben Prensese."

"Odessa."

"Prensese Odessa." Ben gözlerimi devirirken o gülümseyerek eğildi. "İyi günler."

"Tekrar teşekkür ederim." Ona kapıya kadar eşlik ettim ve el sallayarak yoluna gönderdim. Sonra odama gittim ve makyaj masamdan bir kömür kalemi aldım.

Ve çekmecemin altında sakladığım günlük.

Parçaları bir araya getirdikten, bazı kenarları hizalayıp diğerlerini üst üste bindirerek yapbozu tamamladıktan sonra Samuel'in eklemelerini ve düzeltmelerini aktarmaya başladım.

Ravalli'den beri bu sayfalara dokunmamıştım. Şimdiye kadar Lyssa'yla birlikte canavarları tik işaretleriyle belirtiyordum ama Ellder'da o kadar çok bariwolf vardı ki, sadece bir X işareti ekledim.

Bitirdiğimde durdum, sayfaları inceledim, çizgilerin ve işaretlerin birbirine karışmasına izin verdim.

Lyssa bir yerden başlamıştı. Bir yerde. Bir merkez üssü. Ama parşömenden bir desen çıkmasını umarak gözlerimi kısıtığım da tek gördüğüm gri ve beyazdan oluşan bulanık lekelerdi.

Canavar kümesi yoktu. Belli bir noktada birleşme yoktu. "Kahretsin," diye nefes aldım.

Zamanımı boşa mı harcıyordum? Belki de kaynak, Lyssa'yı yaratan kişi, yerini tespit etmek için çok geniş bir alana yayılmıştı. Belki de canavarların kendileri çok göçebeydi ve çok özgürce dolaştıkları için, saldırdıkları zaman, nerede enfekte olduklarını bilmek imkansızdı.

Allesaria'ydı.

Allesaria olmalı. Ve Voster ile bir ilgisi vardı.

Turah'a geldiğimden beri okuduğum tüm kitaplarda diğer büyülü yaratıklara dair tek bir referans bile yoktu. Hele Quentis'teki evimde okuduğum hiçbir şeyde.

Ransom neye inanırsa inansın, eğer Lyssa sihirliyse, Voster'lar bu işin içindeydi. Babamın Allesaria'yı bulmaya bu kadar kararlı olmasının sebebi kardeşlik olmalıydı. Turan dağlarının derinliklerinde bir yerde, Voster kalesi olmalıydı.

Samuel manzarayı süslemişti ve haritasına göre Ellder'ın kuzeyindeki sıra en büyüğü gibi görünüyordu.

O bölgede herhangi bir işaret yoktu.

Yani ya benim varsayımım tamamen yanlıştı ve Allesaria o menzilin yakınında bile değildi. Ya da Allesaria kaynak değildi, Voster masumdu ve Ransom her konuda haklıydı.

Sıkışmıştım. Tekrar. Bütün casusların böyle anları olur muydu?

Birlikte mi? Yoksa sadece ben miydim?

Ransom'ın kelepçesine ihtiyacım vardı. Başkenti işaretleyip işaretlemediğini görmek için. Ama o burada değildi ve burada olsaydı bile, izini sürmem için bana vereceğinden şüpheliydim.

Hayal kırıklığım havasız ve sıcak odayı kaplamıştı, bu yüzden haritamın parçalarını toplayıp günlüğün içine geri koydum. Sonra, göğsümün altına sakladığım haritayla birlikte ocağa gittim ve Samuel'in haritasını yaktım.

Faze oturma odasının pencere kenarında uyuyordu. Kulağının arkasını kaşıdığım da mor gözlerini bile kırpmadı. Omurgası boyunca uzanan pullar sertleşmeye başlamıştı. Köpek dişleri uzuyordu. Daha keskin.

Arada bir Evie'nin parmaklarını ısıırıyordu. Onu her yakaladığımda, ısırılmayı öğretebileceğimi umarak burnuna vurdum. Ama ilk kez derisini parçaladığında.

Bu son olurdu. Artık birlikte oynadıkları günler olmayacaktı. Artık geceleri fazladan yastığımda uyumayacaktı.

Onu ne kadar uzun süre tutarsak, serbest bırakmak o kadar zor olacaktı. Ama henüz avlanacak kadar büyük değildi. Kendi geçimini sağlayacak kadar. Vahşi doğadaki diğer yırtıcılardan uzak durmak için.

Karnındakiyle aynı açık pembelikte olan burnunun tüylerini okşadım, sonra onu uyumaya bırakıp dışarı çıkmadan önce tüylü, yakut kırmızısı kulağının ucuna dokundum.

Belirli bir hedefe doğru yola çıkmadım, sadece kafamı boşaltmak için temiz havaya ihtiyacım vardı. Ellder'daki sokaklar bugün sessizdi. Bütün hafta sessizdi. İnsanlar başları eğik, vücutları gergin ve tetikte yürüyorlardı. Gereke medikçe kimse evinin güvenliğinden ayrılmıyordu.

Ortalık bu kadar sessiz olmasaydı, kapılardan yankılanan toynak seslerini muhtemelen duymayacaktım. Bütün hafta bu sesi beklemiştim.

Yolumu değiştirdim ve avluya doğru koşmaya başladım. Bu hafta buraya geri dönmek kolay olmamıştı ama saldırıdan sonraki gün kendimi geri dönmeye zorlamıştım. Gözyaşlarım yüzümden akarken, o çocuğun kanının toprağı lekelediğı yerde durmak için.

Adı Witt'ti.

Witt. Sariah.

İsimlerini hatırlayacaktım. Hayatımın sonuna kadar.

Bir grup savaşçının kapıdan içeri girdiğini, durduklarında atlarının toynaklarının altından toz püskürdüğünü görmek için tam zamanında ana yolun sonuna geldiğimde kalbim gırtlığımdaydı. Aralarında bir at arabası vardı.

Tillia eyerinde kaldı, gözlerinin etrafındaki kahverengi deri yorgun görünüyordu ve ifadesi sertti. Halston atını yanına sürdüğünde yumuşadı.

Yüzleri taradım, Ransom'ı arıyordum ama bunlar Halston'ın av partisiydi, Zavier'in değil. Bu korucular, bariwolves saldırdığında Ellder'da değillerdi. Tillia Treow'daydı.

Seyisler ve ahırdaki adamlar hayvanları toplamak için öne çıktılar ve onları suya götürdüler. Atlar da en az binicileri kadar bitkin ve tozlu görünüyordu.

Diğer savaşçılar muhtemelen çarpışacak bir yer bulmak için dağılırken Tillia ve Halston attan inip birlikte durdular, Tillia'nın kolu Halston'ın omuzlarındaydı.

Halston karısının kulağına bir şeyler eli karnına gitti ve hafif kabarıklığın üzerinde gezindi.

Çenem düştü, elim kalbime gitti.

Tillia başını kaldırdı ve beni yakaladı. Gülümsedi, eli kocasının elini tutuyordu.

Halston onun bakışlarını izledi ve şakağına bir öpücük kondurmadan önce beni hafifçe selamladı, sonra çantalarını topladı ve Tillia bana doğru gelirken onları Ellder'de kaldıkları yere taşıdı.

"Merhaba." Beni kucakladı. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Onu bıraktım, gözlerim karnına kaydı. "Bu da ne? Hamile misin?"

Parlak bir gülümseme yüzünü ve güzel kahverengi gözlerini aydınlattı. "Şifacılar bizi erkenden çok şey olabileceği konusunda uyardı. Bir süre bunu kendimize sakladık. Ama artık saklayacak bir şey yok."

"Senin adına sevindim."

"Ben de." Kolunu benimkine doladı ve avludan çıkarken beni de yanına çekti. Sanki uzun süre oyalanmaya hazır olmadığımı biliyor gibiydi. "Halston ve korucuları Zavier ve Muhafız'la birlikteler."

Hava ciğerlerime doldu. "Onlar-"

"Buraya geliyorlar. Bölgeyi keşfetmek için ayrıldılar. Treow'dan geldik. Halston bebek doğana kadar Ellder'da kalmamı istiyor. Görünüşe göre, artık onun çocuğunu taşıdığım için ip merdivene tırmanamıyorum."

"Korumacı olması çok tatlı. Ve belki de şu anda tedbirli olmak akıllıca olur." Gerçi geçen haftaki saldırıdan sonra hiçbir yerin güvenli olduğundan emin değildim.

Gülümsemesi soldu. "Ne olduğunu duydum."

"Sürüyü buldular mı?"

Tillia başını salladı.

Korku biriktikçe içim düğümlendi. Buradaki herkes sürünün öldüğü haberini bekliyordu. Tehdit ortadan kalkmıştı. İntikam bizim olacaktı.

Ama bu haber kalpleri kıracak.

"Gardiyan pes etmeyecek." Tillia kolumu okşadı. "Avlanmayı bırakmayacak."

"Ne zaman-?"

Surlardan bir çağrı duyuldu. "Kapıları açın!"

İkimiz de döndük, avluda durup Xavier ve kolcularının içeri girişini izlerken kollarımızı çözdük. İkisi taht odasında onunla birlikteydi. Diğer üçünü tanımıyordum. Vander sahte kocamın yanına bindi.

Ve hepsinin arkasında, Aurinda'yla birlikte arkada asılı duran Ransom geldi.

Yüzünde kir ve koyu lekeler vardı, muhtemelen kan. Sırtında bir kılıç vardı. Kıyafetleri kirliydi ve saçları darmadağınktı. Berbat haldeydi. Ve o kadar güzeldi ki gözyaşlarımın tehdidiyle boğazım yandı.

Bir haftadır mücadele ettiğim endişe ortadan kalktı ve günlerdir ilk kez rahat bir nefes alabildim.

Bakışları diğerlerinin arasından sıyrıldı ve sanki kalabalığın içinde beni hissediyormuş gibi üzerime dikildi. Sanki ben ona ne kadar bağlıysam o da bana o kadar bağlıydı. Yüz ifadesi değişmedi. Rahatlamadı. Ama gözleri eladan yeşile kaydı.

Zavier durdu ve atından inen Ransom'ı görmemi engelledi. Sol kolu askıdaydı ve topallıyordu. Yüzünde ter izleri vardı ama diğerleri kadar kirli değildi.

"Omzu yerinden çıkmış," dedi Tillia. "Bir aslanpençesi tarafından ürkütüldüğünde atından düşmüş. Diğerleri avlanırken o birkaç gündür Treow'da şifacılarla birlikte."

Bu yüzden o temizdi ve diğerleri değildi.

Zavier'in iyileşirken tıraş olma zahmetine katlanmamış olması dışında. Kısa sakalıyla her zamankinden daha çok Ransom'a benziyordu.

Tillia, "Şimdi neden işe yaradığını anlayabilirsin," dedi. "Prensmiş gibi davranabiliyor."

Elbette biliyordu. Belki de bildiği için üzölmeliydim ama Tillia'nın Xavier'e, Ransom'a olan sadakati ona hayranlık duymamın nedenlerinden biriydi.

"Özür dilerim, Odessa. Yalanlar için."

"Emirleri uyguluyordunuz. Anlıyorum." Omuz silktilim. "Gerçeği kaç kişi biliyor?"

"Halston. Vander. Allesaria'da durum farklı. Saray çevresindekiler Ransom'ı tanıyor. Ama burada, vahşi doğada, sadece en yakın çevresindekiler kimliklerinin gerçekliğini biliyor. Onlar Xavier'i prens, Ransom'ı da Muhafız olarak görüyorlar."

Ransom'ın en yakın çevresine girdiğimi bilmek beni rahatlatıyordu. Tillia'nın da.

"Kim bunlar?" Halston ve Tillia'yla birlikte gelen arabayı işaret ettim.

Arkadan sedyeyle taşınan ve revire götürölen iki adam vardı.

"Üç gün önce Treow'a geldiler. Geldikleri gün ikisi de hastalandı. O zamandan beri onları uyandıramadık."

"Lyssa?"

"Şifacılar onları ısırıklara karşı kapsamlı bir şekilde kontrol etti. Hiçbir şey yok. Avlanmaya çıkmış ve kaybolmuş . İkisi de susuz kalmış ve yetersiz beslenmiş. Tek yapabileceğimiz Ama'ya dua etmek, böylece nereden geldiklerini öğrenebiliriz."

Geçen hafta gördüklerimden sonra Ama'nın Turah'ın dualarını dinlediğinden emin değildim.

Adamlar ve atlar Aurinda'ya yol gösteren Ransom için ayrılmış gibiydi. Xavier'in yanında durdu ve kimsenin duyamayacağı bir şeyler söyledi. Seyislerden biri gelip aygırın dizginlerini aldı. Sonra uzun ve kararlı adımlarla bana doğru yürüdü.

Karnım guruldadı. Shades, onu özlemiştim.

"Gidip Halston'ı bulacağım." Tillia koluma dokundu, sonra kocam o zümrüt bakışlarıyla beni yakalamışken uzaklaştı.

durdu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Cross." "Wolfe."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Beni özledin mi?"

"Asla."

"Sana hiç korkunç bir yalancı olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Sana hiç koktuğunu söyleyen oldu mu?" Kan, at ve ter kokmasını umursamadan burnumu kıvırdım. Hepsinin altında rüzgâr, toprak ve tamamen Ransom'a ait olan o baharat vardı. "Sen iyi misin?"

"Evet, kraliçem." Eğildi. "Öyle mi?"

Şimdi öyleyim.

Rahatlama sadece tek bir kalp atışı sürdü. Bir sonraki seferde, büyü'nün o belirgin sızısını hissettim. Voster'ın acısı.

Baş Rahip, Ransom'ın omzunun üzerinden görünüp, askerler kapıları kapatmaya başladığında Ellder'in kapılarından içeri girdiğinde tüylerim diken diken oldu. Yanında babamın elçisi Kardeş Dime vardı.

Zamanda geriye, taht odası ve mabedin olduğu güne geri götürülmek gibiydi. Birinin büyü'sü rahatsız ediciydi. Ama iki rahip? Cığrılarımı doldurmak ve acıyı bastırmak için mücadele ettim.

Kollarımı kaşıdım. "Ne oldu?"

Ransom sordu. "Hiçbir şey."

Kaşlarını çattı. "Yalan söylemekle ilgili ne dedim ben?" "Sen konuşmayı seven birisin."

Ransom'ın çenesi sıkıştı. Belli belirsizdi, çenesinde bir kıpırtı bile yoktu ama sesimdeki keskinliğin bir sinire dokunduğunu anlamak için yeterliydi.

Suçtu Voster'a attım. Yolda beni .

Baş Rahip, yanında Kardeş Dime halde, yürümek yerine havalanarak Ransom'a geldi.

Ransom döndü ve rahipleri selamladı.

Dime Kardeş de selamına karşılık verdi.

Ama Baş Rahip gelmeye devam etti, büyü'sünden çıkan dikenlerin beni topuklarımın üzerinde sallayacağı kadar yaklaşıp o hayalet rüzgârın üzerinde süzüldü.

Tek kelime etmeden, ben çekingen elimi tuttu.

Bıçak kadar keskin ve ateş kadar sıcak bir acı, kolumu sanki parçalara ayrılmış gibi delip geçti. Boğazımdan bir çığlık koparken bacaklarım büküldü.

"Dur." Kolumu sarsarak kendimi kurtarmaya çalıştım ama Baş Rahip'in tutuşu daha da sıkılaşıp dizlerimin üzerine çökmemi engelledi.

Ransom'ın kılıcı gümüş çelikten bir bulanıklıktı ve Baş Rahip'in boğazından çıkan bir fısıltıyı durdurdu. "Bırakın onu. Şimdi."

Baş Rahip beni serbest bıraktı ve dizlerim yere çarparak yere düştüm.

Ransom bir aramıza girmişti, ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzatırken kılıcı hâlâ havadaydı.

Sertçe yutkundum ve nefesimi yutarak ayağa kalktım. Acı anında kayboldu ve ardında sadece karıncalanma bıraktı.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Ransom kükredi.

Başrahip, Ransom'ın kılıcını umursamıyormuş gibi görünerek sadece ayak tabanlarına kadar eğildi ve Kardeş Dime'a döndü. "Biliyor muydunuz?"

"Sadece korktuğunu düşünmüştüm. Pek çok kişi gibi."

Başrahip başını yana eğdi, kara gözleri yüzüme ve saçlarıma kilitlenmişti. "Annen kim, çocuğum?"

"Annem mi?" Neden annemi soruyordu ki? Ama ben daha sormadan avludan bir çığlık yükseldi.

"Zavier!" Hepimiz döndüğümüzde Luella'nın bize doğru koştuğunu gördük, siyah saçları çözülmüş ve yüzünün rengi solmuştu.

Ransom kılıcını indirdi ama tamamen bırakmadı. Diğer eliyle beni arkasında tuttu ve Luella'ya bakarken beni rahiplerden korudu.

Zavier savaşçılarını ve atlarını bırakıp topallayarak olabildiğince hızlı bir şekilde bize doğru koşmaya başladı.

Ama Luella kolunu tutarak Ransom'a doğru koştu. "Ne oldu?" diye sordu.

"Evie." Yutkundu. "O gitti."

Elli Bir

Zavier ve korucular kümelendi, tüm gözler Luella'nın üzerindeydi. "Onu en son ne zaman gördün?" Ransom sordu.

"Sabah derslerinden sonra Faze ile oynamak için Odessa'nın süitine gitti."

"Ve onu bir saat önce aşağıya gönderdim."

Luella başını salladı, gözleri irileşmiş ve paniklemişti. "Hiç gelmedi. Geç kaldığında süitinizi kontrol ettim ama boştu. Yine saklandığını düşünerek bakıyordum ama korktuğumu anladığında hep dışarı çıkıyor. Evde değil. Çantası ve yayı da kayıp."

"Siktir." Xavier yutkundu, sonra gruptan bir adım uzaklaşarak sağlam elini ağzına götürdü. "Evangeline!"

"Onu bulun," diye emretti Ransom.

Bütün korucular harekete geçerek aramaya koyuldular.

Bakışlarım yavaş yavaş kapanan ama hâlâ açık olan kapılara yöneldi.

"O bir savaşçı olmak istiyor. Canavarları avlamak istiyor." Gözlerimi Xavier'e kilitledim. "Senin gibi."

Ama avluya gelseydi, onun geri döndüğünü görecekti. Ve kapıları geçemezdi.

"Yan kapı mı?"

"Gardiyan onu asla dışarı çıkarmaz."

"Kaçış tüneli," diye fısıldadı Luella. "Göç mahzeninden. Bunu bileceğini sanmıyordum ama..."

Ama Evie zindanları biliyordu. Ondan saklayabilecekleri çok şey olduğundan .

Ransom ana kapılara doğru döndü ve kapanmalarını engellemek için bir elini kaldırdı. "Dur."

Sonra gitti, o kadar hızlı koşuyordu ki, hepimiz kale duvarlarının ötesine koşarken hiçbirimizin ona yetişme şansı yoktu.

"Evangeline!" Ransom'ın kükremesi ağaçlardan sekerek ormanı doldurdu.

"Tanrılar," diye hıçkırdı Luella. "Nerede o?"

"Evie," diye bağırdım, gözlerim her yeri tarayarak kızını arıyordu. Kız

bugün boynunda çiçekler olan pembe bir gömlek giymişti. Sarı, mavi ve mor çiçekler.

"Evie." Xavier onun adını bağırp çağırırken sesi çatladı, gözleri panikten irilemişti.

Ellerimi ağzıma götürdüm, tekrar bağırmak üzereydim ki Ransom elini kaldırarak hepimizi susturdu.

Sol tarafımızdan uzak ama net bir ıslık sesi duyuldu. Treow'da güvenlik sesini bilecek kadar uzun zaman geçirmiş birinin düdüğü.

Zavier yanımdan geçip gitti, duvar boyunca koşarken durmadı, topallaması onu yavaşlatıyordu ama çok fazla değil.

Nefes nefese kalmıştım, kalbim göğsümde çılgınca atıyordu. "Nerede?"

Luella Ransom'a doğru ilerledi ve kolunu kavradı. "Onu görüyor musun?"

"İşte orada." Ağaçları işaret etti ama onun ne yapabildiğini görebilmem için birkaç acı dolu an daha geçmesi gerekti.

Beyaz saçlar savruluyor. Uzun kollu, sade, ten rengi bir elbise giyen bir kadın. Ve sırtında ok sadağı ve elinde yayı olan pembe giysili bir kız.

Zavier onlara ilk ulaşan oldu ve Evie'yi tek koluyla kucakladı.

Kollarını onun boynuna doladı, bacaklarını beline doladı, biz yollarını kovalarken ona yapıştı.

"Onu yolda buldum," dedi Cathlin. "Tünel kapağından çok uzakta değil."

"Evangeline," diye kestirip attı Xavier.

Evie'nin gözlerinde yaşlar yüzüyordu. "Özür dilerim baba."

"Kaleden ayrılamazsınız. Anlaşıldı mı?" Kadın başını salladı.

Öfkeliydi, öfkesi korkudan besleniyordu, ama gözlerini kapadı, bir kısmını ve nefes verdi. Sonra Evie'nin öptü ve ona sarıldı. "Hadi eve gidelim."

Kız yüzünü adamın boynuna gömdü ve adam onu sadece tek koluyla taşıyabildiği halde, topallığı eskisinden daha belirgin bir şekilde duvar boyunca ilerledi ve kızını kapılara doğru taşıdı.

Ransom elini Cathlin'in omzuna koydu. "Teşekkür ."

"O çocuk uçmak için doğmuş." Cathlin bakışlarından sevgiyle Evie'ye baktı. Bir annenin sevgisi mi? "Onun kanatlarını kırmamak için hepinizin dikkatli olması gerekecek."

Ransom, "Onu güvende tutmak daha önemli," dedi.

"İkisini de başarmanın bir yolunu bulmalısın. Yoksa onu rüzgara kaptırırsın."

Luella yüzünü kuruladı ve Cathlin'i kucaklayarak kendine çekti. "Teşekkür ederim."

Cathlin de ona sarıldı; onlarca yıldır arkadaş olan kadınların sarılması gibi. Belki de Luella Allesaria'da Cathlin'in hizmetçisiydi? Belki de Cathlin'in ziyarete gittiği sevgilisi sarayda tanıştığı bir kadındı?

Luella çekildi. "Sonra gelip beni bulur musun? kapatalım diye mi?"

Bu neden çay eşliğinde dostça bir sohbetten daha ciddi bir şeymiş gibi geldi?

Cathlin başıyla onaylamadan önce bir süre Luella'yı inceledi.

Sonra Luella, Xavier ve Evie'ye yetişmek için acele etti.

Ransom'ın eli sırtımın alt kısmına geldi ve beni kapılara doğru itti. "Yan kapının güvenli olduğundan emin olacağım."

Avluya vardığımızda, kapılar kapanıp kilitlendikten sonra, hışımla yan kapıya doğru gitti.

"O kız Luella'nın ölümü olacak. Ama Evie'yi tüm kalbiyle seviyor." Cathlin'in dikkati Luella'nın geri çekilen figürüne odaklanmıştı. "Luella çocukluğumuzdan beri benim en iyi arkadaşım. Bunu sana söylemiş miydin?"

"Hayır." Ama ben Cathlin olsaydım ve gizli bir kızım olsaydı, çocuğuma göz kulak olması için en eski arkadaşımı seçerdim.

"Bir simyacı, bir şifacı ve bir gezgin olmak istiyordu. Kendini tek bir şeyle sınırlamak değil, hepsini denemek istiyordu. Onun etrafında olmak ilham almak demekti. Enerjik. Her şeyin mümkün olduğuna inanırdı. Nasıl olup da onun yörüngesine girecek kadar şanslı olduğumu bilmiyordum. Sadece orada olduğum için mutluydum."

Benim tanıdığım Luella metanetli ve dayanıklı biriydi. Nadiren gülümser ya da gülerdi. Onu bir ilham kaynağı olarak hayal edemezdim. Özgür bir ruh. Sadece korkunç bir şey böyle bir değişime neden olabilirdi. "Ne oldu?"

"En can alıcı nokta." Cathlin kollarını beline doladı, sanki onların adını söylemek bile zor geliyordu. "Onun ailesi öldürüldü. Benimki de öyle."

"Çok özür dilerim."

"Göç hepimizi değiştirir. ." Omurgamdan aşağı bir korku ürpertisi yayıldı.

"Eller'in de göç tünelleri olduğunu fark etmemiştim."

"Ashmore'daki barınaklara giden yollar gibi değil. Sadece bir tane var ve pek kimse nerede olduğunu bilmiyor. Daha çok acil durum kaçıışı olarak hizmet veriyor."

"Ya da bir Evie kaçışı olarak," diye mırıldandım. Ransom gerçekten de yan kapıyı kontrol etmeye mi gitmişti? Yoksa bu tünellerin girişine barikat mı kuruyordu?

"O da var." Cathlin doğruldu, gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyi zorladı. Ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı. Belki de saklanacağı bir yere? Ellder'da, kızına yakın olacağı ama her zaman ayrı kalacağı gizli bir daireye.

Evie'yi kontrol etmek için avluda yürüyordum ki önümdeki insanlar çekilen bir perde gibi ayrıldılar. Muhafız için yoldan çekildiler.

Ransom'ın ifadesi öldürücüydü, gözleri gümüş rengindeydi.

"Bana tüneli gösterir misin?" Önümde durduğunda sordum. "Zaten buldun. Zindandaki en uzak hücre. Orada sahte bir Duvar. Sizi ormana götürecektir. Ama sakın-"

"Kullanmak mı? Korkmayın, Ellder'ı terk etmek için bir nedenim yok. Ama bana söylediğin için teşekkür ederim." Bu bir güven beyanı değildi ama yine de bir şeydi. "Cathlin senin annen mi?"

Kaşları kalktı. "Hayır."

"Oh." Bana vereceği tek cevap bu olacaktı. O zaman sanırım annesinin kimliğini eleme yöntemiyle bulacaktım.

"Voster'a ne oldu?" diye sordu.

Yüzümü buruşturdum, daha önce yaşadığım ileyi unutmuştum. Muhtemelen büyülerinin acısı geçtiği içindi. Etrafımda dönerek kardeşleri aradım. "Neredeler?"

Nasıl oldu da Baş Rahip'le gerçekten konuşmak istediğim tek anda Dime Kardeş'le birlikte ortadan kayboldu?

"Bilmiyorum." Ransom'ın sesi jilet gibi keskindi. "Onları birazdan bulacağız. Önce bana ne olduğunu anlat."

Omuz silktim. "Daha önce hiç bir rahibe dokunmamıştım. Bu kadar acıtacağını tahmin etmemiştim."

"Acımıyor."

"Farklı düşünmek için yalvarıyorum." Dokunduğum kolumu ovuşturdum. "Onların büyüünü hissetmek gibiydi ama bin kat daha kötüsüydü. Sanki doğrudan kemiklerime işlemiş gibiydi."

Gözleri kısıldı. "Büyülerini hissetmekle ne demek istiyorsun?"

"Bilirsin işte, derinde örümcekler geziniyormuş gibi batma, karıncalanma hissi." İfadesinin boşluğı midemi bulandırdı. "Büyülerini hissedemiyor musun? Ama o gün seni Treow'un revirinde gördüm. O gün seni Treow'un

Baş Rahip size dokundu ve acı çekiyor gibi görünüyordunuz."

"Lyssa'yı hortumlaması acı verici. Ama ona dokunmak değil. Ve onun büyüünü başka türlü hiç hissetmedim."

Nabzım hızlanmaya başladı, içim içimi yiyordu. Voster Quentis'te nadiren görülürdü. Dime Kardeş ziyarete geldiğinde babamla vakit geçirir, gerekli işleri yapar ve giderdi. Ondan hep kaçmıştım.

Turah'a geldiğimden beri Voster ile karşılaşmak kaçınılmaz görünüyordu.

Neden onların büyüünü hissedebiliyordum? Neden diğerleri hissetmedi? Çocuklar tüylerini diken diken eden varlıklara doğru koşmazlardı. "Herkes hissedebiliyor mu? Yoksa sadece ben mi hissediyorum?"

Ransom omzumun üzerinden baktı, çenesi sıkılmıştı. "Bilmiyorum. Daha önce hiç kimsenin bunu hissedebildiğini söylediğini duymamıştım."

O zaman benim sorunum neydi? Ve Baş Rahip neden annemi ?

Sormak güzel olurdu. Kardeşlikten cevap almak için.

Ancak bir saat boyunca arayıp nereye gittiklerini sorduktan sonra bir gardiyandan, biz Evie'yi ararken kapıdan çıktıklarını öğrendik.

Voster gitmişti.

Elli İki

Gece Ellder'in üzerine çöküyordu ve her akşam yaptığım gibi, süitimin balkonundaki sandalyeye kıvrılıp Ama ve Oda'nın yıldızlarının göz kırpışını izledim.

Faze ayak bileklerime dolandı ve kuyruğunu baldırlarıma doğru salladı.

Eğildim ve onu kucağıma aldım, kucağıma yerleştirirken kulaklarının arkasını okşadım.

"Garip bir gün, ha?"

Faze mırıldandı ve ıslak burnunu ön koluma sürttü.

Bütün hafta olduğu gibi, aşağıdaki sokaklar sessizdi. Çok sessizdi. Bariwolf saldırısından önceki gürültüyü özlemiştim. Uzaktan gelen kahkahaları ve konuşmaları özlemiştim. Burada tek başıma oturmayı ama yalnız hissetmemeyi özledim.

Zavier evdeyken Evie yatmadan önce ziyaretine gelmeyecekti. Faze'in gözleri kapandığında onun da bana eşlik etmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden ayağa kalkıp onu içeri taşıdım ve dışarıdan kapı çalınırken oturma odasındaki bir sandalyeye oturttum.

Ransom muydu? Avludan ayrıldığımızdan beri onu görmemiştim. Ellder'deyken Gardiyan ne yapıyorsa onu yapmaya gitmişti. Ben de buraya Voster'la karşılaşmamı düşünmeye gelmiştim.

Odayı geçerken kalbim dörtmala atmaya başladı ve kapıyı açtığımda o oradaydı.

Bu adamın bu kadar yakışıklı olması aslında haksızlıktı. Mükemmel yüzüne bir kez baktım ve nefesim kesildi. "Merhaba."

Uzakta geçirdiği bir haftanın tozunu, kirini ve kanını temizlemişti. Saçları kısalmış, yüzü tıraş edilmişti ve sakalsız haliyle çenesinin köşeleri granit kadar keskindi.

Ransom yeni kıyafetler giymişti, tuniği boğazından açıktı ve pürüzsüz teninin bir parçasını ortaya çıkarıyordu. Nefes kesiciydi. Kirpikleri en sevdiğim renk olan yosun yeşili gözlerini çerçeveliyordu. En sevdiğim kokular olan sabun ve erkeksi baharat kokuyordu.

"Kraliçem." Sade bir kın içindeki hançeri eşiğin üzerinden uzattı. "Bir hediye."

Bıçağı çekerek ondan aldım. Kabzası pürüzsüz ve sadeydi. Mücevher ya da altın yoktu. Sadece elim için yapılmış gibi görünen pürüzsüz ahşap bir sapı vardı.

"O benimdi," dedi. "Çocukken. Süslü bir silah değil ama keskin. Eğer biri sana bir daha rızan dışında dokunursa, iz bırakır."

"Teşekkür ederim." Bıçağı kılıfına geri koydum, sonra da içeri, kapının yanındaki küçük masanın üzerine yerleştirdim. "Bana avdan bahset."

Parmaklıklara doğru geri adım attı, kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken aramızdaki yürüme yolunun genişliğini korudu. Gömleğinin kumaşı gerildi ve kollarındaki kaslara yapıştı. "Planladığımız gibi gitmedi."

"Nasıl yani?"

"Bilmiyorum." Kaşlarını çatı. "Üç gün boyunca izlerini takip ettik. Sonra kayboldular."

Nereye gittiler? Başka bir saldırı için fırsat kollamak üzere Ellder'a mı dönmüşlerdi? Yoksa sürü başka masum ruhlara zarar vermek için başka bir yere mi gitmişti?

"Avludaki o bariwolf'ta bir sorun vardı," dedim. "Farklı bir şey. Bana sanki *peşimdeymiş* gibi baktı. Kulağa abartı gibi geldiğini biliyorum ama tanrılara yemin ederim ki diğerlerine gelmelerini emretti." Kuru bir kahkaha attım. "Bunu yüksek sesle söylediğime inanmıyorum bile. O bir canavar. Akılsız ve kana susamış. Ama gözlerini görmeden duramıyorum. O klik seslerini duymak. Ya..."

Midemde bir batma hissi vardı. Saatlerdir düşündüğüm bir şeyi itiraf etmek üzere olduğumu hissediyordum. Ve eğer kendime karşı dürüst olursam, daha uzun süredir korktuğum bir şeyi.

"Ya o bensem?"

Ransom'ın gözleri botlarının altındaki tahtalara kaydı. Bunu bazen yapardı, bir şey sakladığında yere bakardı. Bu küçük şeyi haftalar önce fark etmiş olsaydım, muhtemelen kalbimi dağlar kadar sıkıntıdan kurtarmış olurdum.

"Sen de öyle , değil mi?"

Sessizliği yeterli bir cevaptı.

"Bana karşı dürüst ol. Lütfen."

"Küçük canavarın nasıl?"

"Konuyu değiştiriyorum. Gerçekten mi? Belki Turan saraylarınızda tuttuğunuz kadınlarda işe yarıyordur. Ama bunun peşini bırakmayacağım, Ransom."

"Tabii ki yapmayacaksın," diye mırıldandı. Kaşlarımı kaldırdım, bekliyordum.

"Bu sadece bir teori. Kampta bir bozkurt öldürdüğüm geceyi hatırlıyor musun? Ateşlere saldırdığı geceyi?"

Asla unutamayacağım bir gece. "Evet."

"Daha önce Lyssa olsun ya da olmasın bir canavarın ateşlere saldırdığını hiç görmemiştim. Sonra Ashmore vardı. Sonra Treow'daki Tarkin. Faze bile. Evie'yle oynuyor ama seni kendine çekiyor."

Onun koruyucusu olmamdan daha fazlasıydı. Küçük canavarı besleyen kişi ben olsam bile.

Ransom ellerini kaldırırken gözleri yumuşadı. "Sadece bir teori."

Canavarların bana çekildiğine inandığı bir teori. Benim de üzerinde durduğum bir teori.

Lyssa'lı ya da Lyssa'sız canavarlar. Ashmore'daki insanları katleden canavarlar. Ellder'daki insanları. Annesinin cansız bedenine sarılan o çocuk, Witt.

"Oh, Tanrım." İçim düğümlendi. Kaybedilen o hayatlar, dökülen kanlar benim yüzümdendi. "Neden? Nasıl?"

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bilmiyorum amına koyayım. Sadece bir düşünceydi."

"Ne zamandır böyle düşünüyorsun?"

"Birkaç saat. Voster'la olanlardan sonra düşünmeye başladım." Ben de düşünüyordum.

O bariwolf kaleye yapılan saldırı sırasında bana niyetlenmiş gibiydi. Aynı şey Ashmore'da da olmuştu. Treow'daki Tarkin de peşimden gelmek için geri dönmüştü.

Belki de hepsi bir tesadüftü. Belki de yanlış zamanda yanlış yerdeydim.

Ama ya bu saldırılarda daha fazlası varsa? Ya varlığımla ilgili bir şey onları yakınımı çekiyorsa? Parmaklarımda bir titreme başlarken kollarımı belime doladım.

"Hey." Ransom parmaklıkları itti ve yüzümü ellerinin arasına almak için alanıma geldi. "Nefes al."

Başımı salladım, yanaklarımdaki rengin aktığını hissettim. "Hepsi benim hatam olabilir."

"Hayır. Asla." Eğildi, böylece bakışlarımız kilitlendi. "Senin hatan değil."

"Ama benim yüzümden geldilerse. Benim sorunum her neyse-"

"Senin hiçbir sorunun yok, Odessa. Hiçbir şeyin. Anladın mı?"

"Ama Ransom... Tanrım." Kalbim boğazıma tırmandı, burnumdaki sızı o kadar keskindi ki nefes alamıyordum.

Sariah. Witt. Hatırlamaya yemin ettiğim isimler. Turah'tan uzakta, çok uzakta kalsaydım bugün hâlâ hayatta olacak insanların isimleri.

"Gitmeliyim."

"Hayır."

"Rans-"

"Hayır." Bağırmadı ya da çığlık atmadı ama bu kelimenin altında bir öfke, bir kesinlik vardı. Gözleri tekrar yeşile dönmekten önce sadece bir anlığına gümüşe kaydı.

Turah'ı terk etmiyordum.

Onu bırakmıyordum.

"Bu bir fikir." Kapımın önündeki yürüyüş yolunda adım atmama izin verdi. "İyi bir fikir bile değil. Diğer teorim ise benimle ilgili. Onları kendime çekiyorum. Ya da belki Lyssa zaman içinde değişmiştir. Ben sadece... olanları anlamaya çalışıyorum ve cevaplar arıyorum."

Ben de cevaplar istiyordum. "Bunu test etmeliyiz. Eğer bensem, bunu bilmemiz gerek." Alay etti. "Kesinlikle hayır."

"Bu insanları riske atamam." "Hayır."

"Ama-"

"Bu senin seçimin değil, Odessa."

"Benim seçimim mi?" Çenem düştü, öfkem bir anda alevlendi. "Babamın taht odasına ayak bastığın gün seçimlerimin çoğunu çaldın, *kocacığım*. Ama burada masum insanları riske atmaktan bahsediyoruz. Hoşuna gitse de gitmese de bu benim seçimim."

"Seni güvende tutmaya çalışıyorum."

"Bana özgürlüğümü verirken, değil mi? Bana böyle söylememiş miydin? Beni özgür bırakıyordun? Bu"-aramızda bir el salladım-"bu özgürlük gibi hissettirmiyor. Bu, boğulacağım bir yere kapatılmak gibi hissettiriyor."

"Boğulmak mı?" Ransom tek bir adımla yerime geçti. "Quentis'te boğuluyordun. O altın kalede harcanıyordun. Seni burada tuzığa düşürmeye çalışmıyorum, Odessa. Ama yaşamak için sana ihtiyacım var. Ben..." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Seni o çocuğun peşinden koşarken gördüğüm kadar hiç korkmamıştım."

"Witt," diye fısıldadım boğazımdaki yumruyu geçerek. "Adı Witt'ti. Ve

Onu kurtaramadım."

"Ben de yapamazdım." Yanağımı avuçladı, başparmağı burnumdaki çillere dokundu. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Seni hayal kırıklığına uğratiyorum. Gerçekten Quentis'e geri dönmek istiyor musun? Eğer istiyorsan, söyle. Bana gitmek istediğini söyle, ben de seni Roslo'ya geri götüreyim."

Bana seçim şansı veriyordu.

Tek yapmam gereken evet demekti.

"Hayır," diye fısıldadım.

Gözleri kapandı, alını benimkine düştü. "Güzel. Quentis'te yaşamak gibi bir arzum yok."

"Ne?" Uzaklara doğru eğildim.

"Sen benimsin." Elleri saçlarıma daldı, parmakları buklelerimin arasından geçti. "Ayrı krallıklarda olsak bile, sen benimsin. Ama ayrı bir krallık olmamayı tercih ederim."

Nefesim kesildi. Calandra'yı geçerken beni gerçekten takip edecek miydi? Vatanını, halkını geride bırakır mıydı? "Turah'ı terk edemezsin."

"Ben toz ve külden başka bir şey olmadıgımda, Turah varlığını sürdürecektir. Bir taca ihtiyacım yok. Ve kaderimle barıştım. Ama mezara girmeden önce seçimim sensin." Şakağıma bir öpücük bıraktı, eli yüzümden çekilirken parmakları çenemde gezindi. Sonra uzaklaştı, gecenin içinde kaybolmak üzereydi. "İyi uykular kraliçem."

Benim seçimim sensin.

Ben onun seçimiymdim. Her şeyden önce.

"Fidyeye." Elim bileğini kavradı ve gitmeden önce onu durdurdu.

Belki de söylediği her şeyi düşünmek için kendime zaman vermeliydim. Ama tanrım, düşünmekten, aşırı düşünmekten, şüphe etmekten ve üzerinde durmaktan yorulmuştum.

Bana yalan söyledi ve bu canımı yaktı. Beni kandırdı ve bu acıttı. Beni utandırdı ve bu acıttı.

Ama birbirimize baktıkça, aramızdaki boşluk çatırdadıkça, tüm o acı kayboldu.

Ransom benimdi. Her kusuru. Her mükemmelliği.

"Bu benim seçimim." Avucumu onunkinin içine kaydırdım.

Yaradan yaraya.

Onu kendime çektim, ayak parmaklarımda üzerinde yükselirken yeşil gözlerini tuttum ve fısıltımın dudaklarını okşamasına izin verdim. "Sen. Sen benim seçimimsin."

Ağzını benimkine yapıştırmadan önce boğazından bir hırıltı koptu. Beni içeri taşıyıp kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatırken ciğerlerimdeki havayı, kalbimin atışını çaldı. Dudaklarımın kenarını yalarken bir dönüşle beni tahtaya bastırdı.

Boğazımdan bir inilti kaçtı ve dili ağzımın içine girerek benimkine karşı döndü. İçimde bir nabız attı, damarlarıma bir sıcaklık yayıldı.

Ellerim saçlarına daldı. Kollarım omuzlarına yapıştı, onu kendime yakın tuttum. Tanrım, onu istiyordum. Hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok.

Ransom'ın elleri kaburgalarımın kollarıma doğru kayarak onları başımın üzerine kaldırdı ve bileklerimden kapıya sabitledi. Sonra ağzımı yağmaladı, beni sayıklayana kadar öptü.

Bacaklarımı kalçalarının etrafına sardım, merkezimi artan uyarılmasına karşı salladım. Her yeri sertleşmişti ve ben bunu istiyordum. Her santimini.

Dudaklarını ayırdı, alnı benimkine inerken göğsü kabarıyordu. "Bana ne yaptın sen?"

Dudaklarına doğru gülümseyerek eğildim. "Soru sormayı bırak Ransom ve karını öp."

"Evet, kraliçem." Sırıttı, sonra ağzını benimkinin üzerine kapattı.

Eğer son öpücük kıvılcımı ateşlediyse, bu öpücük beni alevlendirdi.

Isırdı, emdi ve yaladı, beni bütünüyle yuttu. Sürtünme için çaresizce ona karşı sallandığımda bu zonklama bir ağrıya dönüştü.

"Daha fazla," diye mırıldandım, topuklarımı sırtının alt kısmına kilitledim.

Beni kapıdan çekip aldı ve odama kadar taşıdı, beni ayağa kaldıran kadar ağzı benimkinden hiç ayrılmadı.

Ellerimi gömleğinin eteklerinin altına soktum, teninin sıcaklığını avuçlarımda hissetmek için çaresizdim. Parmaklarım karnındaki çıkıntıları sıyırıp göğsüne doğru ilerledi, tuniği havalandıkça kıvrılıyordu.

Elleri saçlarıma gömüldü, buklelerin arasından geçti. Köklerinden çekiştirdi, boynumu kaldırıp boğazımı ortaya çıkarana kadar çekti ve eğilip nabzıma yapıştı, çenem boyunca ıslak bir öpücük izi bırakmadan önce iz bırakacak kadar sert emdi. "Bu saçlar. Bu lanet saçları seviyorum."

"Çıkar," diye nefes nefese gömleğini çekiştirdim. "şunu."

Ayrıldı, kumaşı yumruklamak ve başının üzerinden çekmek için uzandı.

Ransom gergin derisinin altında sert kaslardan başka bir şey değildi. Ağzım

Sulandı, içimden gelen bir zonklama vücuduma yayıldı. O muhteşemdi. Bir tanrıyı tasvir eden bir heykel.

Her satırı ezberlemek istedim. Her zirveyi. Her vadiyi. Göğsünün güçlü düzlemini. Kalçalarındaki *V* kesimi. Karın kaslarındaki dalgalanmalar ve kollarındaki kordonlar.

Koyu renkli damarlar göğüs kafesinden yayılıyor, derisinin altında belli belirsiz görünüyordu. Ama onları gizlemek mümkün değildi, hele de pencerelerden süzülen ay ışığı ve tenini okşayan gümüş huzmeler varken.

O karanlık çizgilere uzandığım anda Ransom'ın elleri omuzlarıma geldi ve yüzümü yatağa dönmem için beni döndürdü.

Saçlarımı omzumdan kaldırdı, ağzı kulağıma gelip kabuğunu yalarken yana doğru itti. Elleri göğüslerimi kavradı ve kıyafetlerimin arasından, ben inleyene kadar meme uçlarımı çekip бүktü.

Geri uzandım, avucumu sertliğinin üzerinde gezdirdim.

Ransom tısladı, gömleği gövdemden sıyrırken elime bastırdı. Yere düşmeden önce dikiş yerlerinden hafif bir yırtılma sesi geldi.

O gömleği sevmiştim. Ama üzerimde tutacak kadar değil.

Giysilerimizin geri kalanı, botlarımız, tantanasız bir şekilde çıktı, birbirine karışmış uzuvlar ve kaynaşmış ağızlar içinde yatağa düştüğümüzde odaya dağıldı.

Beni kollarının arasına aldı, nefessiz kalana kadar öperken vücudu sardı. Dirsekleri yüzümü çevreledi, gözleri daha önce hiç görmediğim bir renkteydi. Adı olmayan bir renk. Zümrütten yeşim taşına kadar yeşilin her tonunu kapsıyordu.

"I-" Boğazı düğümlendi.

Bir elimi saçlarına götürdüm ve koyu renk saçlarını şakağından uzaklaştırdım. Sonra eğildim, kalçalarımın beşiğine yerleşirken ağzını aldım, sikinin tepesini girişime yerleştirdim ve içeri sürdüm.

"Tanrım." Tırnaklarım sırtına battı, vücudum onun uzunluğunun etrafında gerilirken sıkıca tuttu, sert ve kalın ve çok mükemmeldi.

"Odessa," diye inledi Ransom ve bu benim en sevdiğim sestiydi.

Yüzünü saçlarıma gömdü, keskin bir nefes çekerken bir an durdu, tüm vücudu kontrolünün sınırlarını test ediyormuş gibi titreyordu. Sonunda hareket ettiğinde eridim.

Felç üstüne felç geçirerek bizi bir araya getirdi, bedenlerimiz eski aşıklar gibi hareket ediyordu. Karısını sonsuza dek sevmiş bir koca gibi.

Rüya görüyordum. Rüya görüyordum.

"Bu gerçek," diye mırıldandı, bakışlarımız kilitlenirken adımlarını yavaşlattı. Gerçekti.

Ve bir daha asla eskisi gibi olamayacaktık.

Hareket eder gibi, doğal olmayan bir zarafet ve akışkanlıkla becerdi, ama tanrılar, şikayet etmiyordum. Beni gittikçe daha yükseğe çıkarıyor, uçurumun kenarına sürüklüyordu. Düşüş beni parçalayacak ve parçalar tekrar bir araya gelse de, bir zamanlar olduğum kadın artık olmayacaktı.

Ben onundum. Kanla, yeminlerle ya da insan ve büyü anlaşmalarıyla birbirimize bağlı değildik.

Bu geceye bağlıyım.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun." Alnımdan bir bukleyi itti, sonra ağzımı yakaladı, derinlere dalarken dillerimiz birbirine dolandı, içeride ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan o noktaya çarptı.

Bizi birlikte sallarken ve tenimin altında bir cehennem alevlenirken dudaklarına sımsıkı sarılarak inledim. Bu çok fazlaydı, çok yoğundu. Onun altında kıvrandım, hareketlerim artık bana ait değildi, ta ki onun adını haykırarak patlayana kadar, salıverilme bedenimi parçaladıkça onun etrafında titreşene kadar. Binlerce parçaya ayrıldım, haykırırken gözlerimin arkasında beyaz yıldızlar kırıldı.

Ransom beni tuttu, beni bu âleme bağladı, ben yıldızlara doğru süzülürken içimde hareket etti.

Orgazm her kasımı, her lifimi titretti, ta ki kemiksiz kalana kadar. Ta ki, artçı sarsıntılar azalırken gözlerimin kenarlarında yaşlarla beni bırakarak sonunda çekilene kadar.

"Ransom," diye soludum, bacaklarım kalçalarının etrafını sararak onu daha derine gönderdi.

İnledi, daha hızlı, daha sert itti, kalbim gümbürdemeye devam ederken kendi orgazmını kovaladı. Dişlerini sıktı, vücudu titriyordu, kontrolü elinde tutmak için savaşıırken çenesi sıkılmıştı.

Eğildim ve alt dudağımı dişlerimin arasına aldım.

Ransom'ın kontrolü kırıldı. Kükreyerek boşaldı, salıverilme sesi odamı doldururken içime aktı. Ve bitkin düşüp tükendiğinde üzerime yığıldı.

Sırt üstü dönüp beni göğsüne yaslarken kollarıyla beni sardı ve kendine çekti. "Beni mahvettin."

Bir dirseğimin üzerinde yükselirken ağzımda bir gülümseme belirdi. "Ben de senin dayanıklı olduğunu düşünüyordum."

Bizi o kadar hızlı çevirdi ki nefesim kesildi, yanımda uzanırken gözlerim büyüdü, parmakları meme uçlarımin etrafında görünmez desenler çiziyordu. Sonra eğildi ve birini sıcak ağzına aldı.

"Tanrım." Bir arzu sarmalı içimi sararken saçlarının ipeksi tellerine yapıştım.

Uzaklaştığında, o sırtışı takındı.

O lanet seksi sırtış. Dizlerinin üzerine çöktüğünde yüzündeki o sırtış kaybolmadı ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni karnımın üzerine çevirdi.

"Fidye," diye nefes nefese kaldım.

"Eller ve dizler, Cross." Sesinin tonunda karanlık, tehlikeli bir şey vardı. İtaat edersem istediğim her şeyi ve daha fazlasını elde edeceğime dair bir söz.

Ben de ellerimi kaldırdım ve beni kalçalarımından tutarak dizlerimin üzerine çekmesine izin verdim.

"Bu saça bayılıyorum." Bukleleri toplayıp yumruğunun etrafına sardı. Sonra çekiştirdi, sadece onun için eğilmeme yetecek kadar, çıplak omurgamı öpmek için eğilirken sert horozu kığımın yanaklarının arasına sığdı. "Daha yeni başlıyoruz. Karıcığım."

Elli Üç

"Benden mi saklanıyorsun, Cross?"

Okuduğum kitaptan başımı kaldırdım. Ransom balkonun açık kapısında duruyordu, üzerinde sadece düşük askılı bir pantolon vardı.

Dün gece ellerim yüzünden saçları dağılmıştı. Yüz ifadesi daha yumuşaktı, yüz hatlarında uyku vardı. Güneşin doğuşundan bile daha etkileyiciydi.

Ve o benimdi.

"Yatağı işgal ediyordun." Kitabımı kapattım ve Faze'in yanına, kucağıma koydum. "Sana hiç denizyıldızı gibi uyuduğunu söyleyen oldu mu?"

Kıkırdadı, sandalyemin arkasına doğru yürüdü ve alnıma bir öpücük kondururken yüzümü ellerinin arasına aldı. "Tereddüt etmiş olabileceğini düşündüm."

"Hayır." Yanağına uzandım.

Beni tekrar öptükten sonra yanımdaki sandalyeye otururken yüzünde rahatlama ifadesi belirdi. Karın kasları şişmiş, kolları hareket ettikçe esnemişti.

Tanrım, o mükemmeldi. Kalçalarımın arasında arzu birikmişti. O vücudu keşfettiğim bir geceden sonra bile daha fazlasını arzuluyordum. Ransom'a olan ihtiyacımı doyumak tüm hayatımı alabilirdi. Bir hayatı harcamak için iyi bir yol gibi geliyordu.

"En azından gömleğimin nereye gittiğini biliyorum." Kaşlarını tuniğime doğru kaldırdı. Onun tuniğine. Bu sabah onu dinlendirmek için yatak odasından sıvıştığım da altıma bir şey giymemiştim.

Faze başını çıplak kalçamdan kaldırarak Ransom'a değerlendirici bir bakış attı. Kocama pek güvenmiyordu. Ya da belki sadece Ransom'ın yastığına el koymasına kızmıştı.

"Ne okuyorsun?" Kitabımı işaret etti.

Cathlin bu sabah erkenden getirmiş olmalı. Kapının altında bir not ve dışarıda bekleyen yeni bir kitap yığının vardı. Bana verdiği diğer kitapları zaten iki kez okuduğum için bu hoş bir manzaraydı.

Görmesi için kapağını kapattım. "Calandran folkloru hakkında bir kitap. Yediler Zinciri hakkında bir şeyler bulmayı umuyordum."

Sırıttı. "Bir boşluk mu arıyorsun, karıcığım?"

"Her zaman," diye takıldım. "Sadece merak ediyorum. Ama bu konuda yazılı bir şey yok.

En azından benim okuduklarımda. Bu kitap geçmiş göçlerin hikâyelerini anlatıyor." Ransom mırıldanarak sandalyesine daha da gömüldü. "Bana bir tane anlat."

Kitabı açtım ve yüksek sesle okumak için daha önce bulduğum hikâyeye geçtim. "Bir zamanlar Laine'li bir adam vardı ve doksan gün boyunca çölde, kruks kanatlarıyla kararmış bir gökyüzünün altında dolaştı. Barınaksız, silahsız ya da büyüsüz, canavarlar için kolay bir av olmalıydı. Ama Savaş Tanrısı Mack adama acıdı. Çünkü o bir zamanlar büyük bir şampiyon ve gladyatördü, Laine arenalarındaki her savaşı kazanmış, hem insanlarla hem de canavarlarla mücadele etmişti. Adı Sonnet'ti. Ve Crux'la konuşarak hayatta kaldı. Mack'in zihnine yerleştirdiği kelimeleri fısıldayarak. Bir tanrının bahsettiği hikâyeleri fısıldadıkça kelimeler başının üzerinden uçup gidiyor, ona dokunmuyor ve zarar vermiyordu. Dolaştığı her gün için yeni bir hikâye. Bu hikayeler yüzlerce ve yüzlerce yıl yaşadı, Sonnet yatağında yaşlı bir adam olarak öldükten çok sonra bile hayatta kaldı."

"Sonnets Ninety."

"Bu hikayeyi daha önce de duymuştun."

"Onları okudum. Hikayelerini. Çoğunlukla büyü ve canavarlarla ilgiliydi. Yapılan ve kaybedilen savaşlar. Allesaria'daki kütüphanede ciltlenmiş bir kitapta duruyorlardı." Ransom kaşlarını çatı. "En azından öyleydi. O kitabın babamın yangınından kurtulup kurtulmadığını bilmiyorum."

"Umarım öyledir. Okumak isterim." Eğer beni Allesaria'ya götürürse.

Bir gün olur mu? Yoksa beni uzak tutmak için hep bir nedeni mi olacaktı? Beni başkente götürecekt kadar bana güvenir miydi?

Bakışlarımı tutarken başını sandalyenin arkasına yasladı. "Devam et. Aklındaki soruları sor."

Beni şimdiden bu kadar iyi tanıyor gibi görünmesi hem sevindirici hem de şaşırtıcıydı. Çünkü umutsuzca onu tanımak istiyordum, içini ve dışını.

"Bana Allesaria'dan , değil mi?" Başını iki yana salladı.

"Kan yemini ile mi bağlısın?"

Cevap vermedi. Ve diğer sessiz anları gibi, bu da yeterli bir cevaptı.

"Sanırım her şey orada başladı. Lyssa'nın kaynağı Allesaria'dan geldi. Onu orada biri yarattı."

"Allesaria'nın etrafındaki gizemin bunu şüpheli hale getirdiğinin farkındayım. Ama eğer orada ortaya çıkmış olsaydı, Voster bunu hissederdi."

"Ama ya ?" Ya Baş Rahip'in büyüü
Lyssa'ya gitmedin mi daha?

Dirseklerini dizlerine dayayarak dik oturdu. "Onlar düşman değil."

Onlara olan inancı da bana olan güvensizliği kadar sinir bozucuydu.

"Dünden sonra neden aynı şeyleri hissetmediğimi anlayabiliyor musun?"

Ransom başını eğdi ama başını salladı.

"Belki Lyssa Allesaria'da başlamadı. Ama belki de orada bitebilir.

Belki şifacılarınız, simyacılarınız ve hatta Voster bir çare bulabilir." Başını kaldırdı, gözleri üzgündü. "Tedavisi yok."

"Henüz. Bu son yıllara kadar Lyssa diye biri yoktu. Neden bir tedavi bulunamıyor? Neden pes ediyorsun?"

"Rahipler tedaviyi bulmak için yıllarını harcadı. Eğer bana edilemeyeceğini söylüyorlarsa, o zaman tedavi edilemez." Sandalyesinden kalktı ve önümde diz çöktü. "Bu umudu istemiyorum, Odessa. Asla gelmeyecek bir tedaviyi beklemektense sonunu bekleyerek yaşamayı tercih ederim."

Elimi çenesinin kirli çizgisine yerleştirdim. "O zaman bu umudu kendime saklayacağım."

"Ben de senin için bunu istemiyorum." Dokunuşuma doğru eğildi. "Avlanmaya devam edeceğiz. Saldırıya rağmen işe yarıyor."

miydi? Lyssa'yı bu diyardan yok edebileceğinden o kadar emindi ki. Peki ya avlar yeterli değilse?

Belki de Ransom bunu bana umut vermek için söylüyordu. Belki de bu umuda kendisi tutunuyordu. Bugün, ikimizden de onu çalmayacaktım.

"Gel hadi." Ransom ayağa kalktı, elini uzattı.

Faze'i kucağımdan yere indirdim, sonra ayağa kalktım, beni kollarıyla sarmasına ve burnumu çıplak göğsüne gömerken saçlarımdan nefes almasına izin verdim. Kokusunu asla unutmaya kadar ciğerlerimde tuttum.

"Yapmamız gereken bir eğitim var," dedi, sesi alçaktı.

İnledim. "Peki. Bırak da giyineyim. Eğitim alanındaki kimsenin pantolon giymeyen bir prensesi takdir edeceğinden şüpheliyim."

"Eğitim alanı hakkında kim bir şey söyledi?" Eğildi ve parmağını çenemin altından geçirdi. Sonra dudakları dudaklarıma değdi, ağzında sapkın bir gülümseme belirdi. "Aklımdaki eğitim pantolon gerektirmiyor."

Alt dudağıımı ısırırken nefesim kesildi. Elbisemin eteğini kaldırdığında

Parmakları kıcımların kıvrımlarında geziniyor, meme uçlarını kumaşa sürtünüyordu.

Ransom beni kollarına aldı, göğsüne yasladı ve süitten geçerek yatak odama doğru ilerledi, ancak kendimizi içeri kilitleyemeden kapı çalındı.

"Cevap verme," diye fısıldadım.

Hırladı ve bir an için ziyaretçimizi görmezden geleceğini düşündüm. Ama sonra kapı tekrar çalındı, öncekinden daha ısrarlı ve Evie olmadığını bildiğim kadar yüksek sesle.

Ransom beni ayağa kaldırdı ve kapıya doğru yürüyerek Xavier'e kapıyı açtı. Ransom kenara kayarak misafirimizi içeri buyur etti.

"Böldüğüm için özür dilerim." Xavier Ransom'a hafif bir selam verdi, sonra aynısını bana yaptı. "Odessa."

"Günaydın."

"Az önce bir midilli binicisi geldi. Buraya gelirken bir bariwolves sürüsü gördüğünü söyledi. Onlardan kaçmak için atını sert sürmüş ama bu bir saatten kısa bir süre önce olmuş. Aynı sürü mü bilmiyorum."

"Lanet olsun." Ransom bir elini saçlarının arasında gezdirdi.

Buraya geri mi dönüyorlardı? Canavarları daha yakına mı çekmişim? "Ransom, test edebiliriz-"

"Lütfen benden bunu isteme."

İçimi çektim. "Peki."

Bu unutacağım bir şey değildi, ama dün gecedan sonra, onu test etmesi için zorlamayacaktım.

Ransom Xavier'e, "Bana bir dakika ver," dedi ve beni odama kadar takip etti.

Kapı kapandığında, tuniğini çıkarıp yapılmamış yatağın üzerine koydum ve yerden kendi giysilerimi aldım, o da aynısını yaparken hızla giyindim.

"Dikkatli ol," dedim.

"Öpeceğim." Oturma odasına dönmeden önce alnımdan öptü. "Burada bekle," dedi Xavier'e. "Kılıcıma ihtiyacım var."

Xavier başıyla onayladı ve Ransom parmaklıkların üzerinden atlarken yürüyüş yoluna çıktı.

Dışarı çıktım, ayaklarım çıplaktı ve Xavier'in yanında durdum. "Hepinizin bu avlara çıkmasından nefret ediyorum. İşe yarıyorlar mı?"

Alay etti. "Hayır."

Vahşı doğaya gitmeden önce duymak istediğim şey bu değildi.

"Lyssa ile kaç canavar öldürürsek öldürelim, her zaman daha fazlası oluyor. İşe yaradığına inanmak istiyorum. Ama..." Kızını geride bırakarak yine başka bir ava çıkıyordu. Xavier çenesini eğerek uzaklaştı ama merdivene ulaşamadan durakladı. "O iyi bir adam. Sana bu kadar uzun süre yalan söylemek ona yakışmadı. Ama bilmelisin ki bunu seni incitmek için yapmadı."

Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "Biliyorum."

Merdivenlerden koşarak indi, evden çıkarken Ransom'a katıldı, yeleğinin tokalarını bağladı, kılıcını sırtına geçirdi. Beni bulmak için yukarı baktı, bir elini kalbinin üzerine bastırdı ve sonra gittiler.

Başka bir ava çıkıyorum.

İşe yarıyor olmalılar. En azından enfeksiyonu yavaşlatıyorlardı. Diğer seçeneği düşünemiyordum. Yaptıkları her şey boşa gitmişti. Lyssa kıtayı kaplayana kadar kontrolden çıkarak yayılmaya devam edecekti. Bu sadece göçü daha da kötüleştirir. Ve eğer crux enfekte olursa.

Tanrılar. Hangi korkularla yüzleşeceğiz?

Hayır, avlar işe yarıyor olmalıydı. Ransom, umuda tutunmamakla ilgili tüm konuşmalarına rağmen, bu konuda abartmazdı.

Turan savaşçıları enfeksiyon yok olana kadar öldüreceklerdi. Ve kaynağı, Calandra'daki bu beladan sorumlu olan kişiyi bulup hayatlarını yakarak yok edecektik.

Uzuvlarıma bir huzursuzluk çöktü ve dün gece Ransom'ın lezzetli işkenceleri yüzünden uzun süre uyuyamamış olsam da içeride kalamazdım. Bu yüzden aceleyle botlarımı giydim ve çantamı hazırladım, yeni hançerimi de keseye ekledim.

Sonra kahvaltı aramak için dışarı çıktım.

Brielle genellikle evdeki halletmeden önce onu yukarı çıkarırdı ama bu sabah hareket etmem gerekiyordu.

"İyi günler," diye selamladım fırıncı ve karısını girdiğimde, un ve tuz kokuları burnuma doluyordu. Taze bir çörekle temiz havayı içime çekerek yürüyüşe çıktım.

Olan biten her şeye, endişelere, korkulara ve belirsizliğe rağmen adımlarımda bir hafiflik vardı. Dudaklarımda utangaç bir gülümseme. Bugün kaslarım gevşekti, hareketlerim suyun altında yüzüyormuşum gibi akıyordu.

Ransom'ın sevgilisi olmak bir rüyaydı. Hayatımda hiç dün gece bana hissettirdiği gibi hissetmemiştim. Seksin bir erkeğin zevki yerine benim zevkime bu kadar odaklanabileceğini bilmiyordum. Ama tanrılar, Ransom cömertti. Orgazm üstüne orgazm, bütün gece boyunca, sonunda göğsüne yığılıp ölü gibi uyuyana kadar.

Binlerce gece kulağında onun kalp atışlarıyla uyumak istedim.

Umut etmemi istemeyebilirdi ama yine de yapacaktım. Eğer bir tedavi bulabilirsek, bu maskaralık sona erecekti. Ransom prens rolünü üstlenebilirdi.

Nasıl Xavier'in karısı gibi davranacaktım? Ransom'a herkesin içinde bakıp da nasıl dokunmayacaktım?

Her şey bir tedaviye bağlıydı. O zaman artık saklanmak yok. Artık rol yapmak yok. Artık ölümünden bahsetmek yok.

Onu Lyssa'ya kaptırmayı reddettim.

Eğer Voster bir tedavi bulamazsa, o zaman başkalarını işe almamız gerekecek. Şifacılar. Kimyagerler. Bilginler. Başka krallıklardan yardım isteme fikrinden nefret ederdi ama onun hayatını kurtarmak için her şeyi yapardım.

Yanımdaki bir kapı menteşelerinden fırlayarak açıldı ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Sese doğru döndüm.

Revir önlüğü giymiş bir adam, bileğinden omzuna kadar gazlı bezle sarılmış koluyla tökezleyerek sokağa çıktı. Düşmesine ramak kalmış gibi görünüyordu, sendeleyerek bana doğru yürürken adımları sallanıyordu.

Dün o vagondan indirilen adamlardan biriydi.

Tillia'nın Treow'un dışında bulduklarını söylediği adamlardan biri.

"Efendim, iyi misiniz?" Düşmeden önce onu yakalamak için uzandım ve sağlam kolunu kavradım. Tenine dokunduğum anda nefesim kesildi ve geri çekildim. O kadar sıcaktı ki neredeyse yanıyordu. "Shades. İçeri girmen gerek. Bir şifacıya ihtiyacın var. Bırak yardım edeyim-"

Eli boğazıma gitti ve ben daha ne olduğunu anlayamadan boğazımı sıktı.

Gözlerim büyüdü, kahvaltım toprağa düştü. Ağzım açıldı, çekip çevirirken ve kurtulmak için mücadele ederken hava almak için yutkundum.

Boğucu tutuşu daha da sıkılaştı.

"Dur," diye hırladım, yumruklarımı ön koluna vurarak tutuşundan kurtulmaya çalıştım.

"Yanıyorum." Gözlerini kırpmadan bana baktı. Gözlerindeki yeşil yıldızlar donuk ve solgundu. "İçim eriyor. Kralıma hizmet etmeye yemin ettim

ve yan yan yan."

Yardım edin, diye bağırdım, ama Tanrılar, o güçlüydü. Doğal olandan daha güçlüydü. Tek kolumla bile kurtulamadım.

Her geçen an gücüm azalıyor, başım dönüyordu.

Sokak bu kadar erken saatte boştu. İnsanlar hâlâ evlerindeydi. Avluda başkaları da olabilir ama çılgılık atmamın bir yolu yoktu. Yardım çağırmanın bir yolu yoktu.

Adamın ön koluna tekrar vurdum, ama vuruş çok yavaş, çok yumuşaktı. Görüşümün kenarları kararmaya başladı, sanki bilincime duman giriyordu.

Uzaktan bir çılgılık duyuldu. "Dur!"

"Öldürün onu. Öldürün onu. Öldür onu." Adam her kelimesinde beni salladı, sanki bir oyuncak bebekten başka bir şey değilmişim gibi.

Ama, kurtar beni.

Ölmeye hazır değildim. Bugün değil. Ransom'la geçen geceden sonra olmaz.

Beceriksiz parmaklarımla çantamın içine uzandım ve dibini yokladım. Görüşümdeki karanlık noktalar ikiye, üçe katlanıyordu. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu.

"Durdur şunu. Yanmayı durdur." Yaralı kolunu kaldırdı, eli ölümcül bir kavrayışla diğeriyle birleşti.

Boynumun etrafındaki baskı dayanılmazdı, bir parça hava emmek için savaşıırken ciğerlerim yanıyordu.

"Hey!" Başka bir bağıris.

Beni kurtarmak için zamanında yetişebilecekler miydi? Yoksa Ransom'a öldüğümü söyleyecek kişi onlar mı olacaktı?

Güç, bir bardaktan dökülen su gibi bedenimden aktı.

Dizlerimin bağı çözüldü. Yere doğru çöktüğümde adamın tutuşu zayıfladı ama bu bir nefes almaya yetmedi.

Yumruğum hançerimin kabzasına dolandı. Son gücümü de kullanarak hançeri kınından çıkardım ve boğazına sapladım.

Kan püskürdü, elimi kapladı. Göğsümü. Yüzümü.

Ve sonra düştüm, nefes nefese dizlerimin üzerine çöktüm. Boğazım yanıyordu ve ellerimin üzerine düşerken nefes almak sadece öksürmeme ve kesilmeme neden oluyordu.

"Prenses!" Adam yere düşerken bir asker kayarak yanıma geldi.

Boğazından akan kan sokakta bir su birikintisi oluşturdu. Ellerini yaraya bastırmadı. Akışı durdurmaya çalışmadı. Gülümsedi,

ve ağzının köşesinde beyaz bir köpük oluştu. Dudaklarının açısı, hançerle boynu boyunca çizdiğim kesikle aynıydı.

Vücudundaki yaşam tükenirken, gözlerindeki renk de kayboldu ve geriye süt beyazı dışında bir şey kalmadı. Bir an için, sanki vücudu buharlaşıyormuş gibi göründü.

Öksürdüm, hâlâ nefes alamıyordum, top gibi kıvrılmışım ve nefes almak için mücadele ediyordum. "Şifacı!" Asker kolumu tuttu. "Oh, Tanrım. Nefes al. Nefes almaya çalış."

Yanımda daha fazla insan belirdi ama ben yerdeki cansız adama bakarken hepsi yok oldu.

O adamı öldürmüştüm. Onun canını almıştım.

Ve koyu yeşil kanı toprağı ıslattı.

Elli Dört

Yatağımdan kalktım, su bardağıımı yeniden doldurmak üzereydim. Ancak ben daha ayaklarımı yere vuramadan Tillia beni tekrar yastıkların üzerine itti.

"Sakin ." Elimden boş bardağı kaptı. "I-"

"Konuşma." Bana attığı ters bakış, tekrar uzanmam ve suyumla dönmesini beklemem için yeterliydi.

"Tillia-"

"Konuşmak hakkında ne demiştin?"

Kaşlarımı çattım ve boğazımdaki ağrıyı dindireceğini ve sesimdeki tizliği gidereceğini umarak bir yudum aldım.

oturdu, yüzümü ve boynumu incelerken kaşlarını çattı. "Şimdiden morluklar oluşmaya başladı."

Lanet olsun. Ransom aklını kaçıracaktı.

"Ransom bununla iyi başa çıkamayacak."

Düşüncelerimi okuduğuna dair şaka yapmak istedim ama bana yine havlayacaktı, bu yüzden sessiz kaldım.

"Bu benim hatam." Elimi tuttu, sıkıca sıkı. "Çok özür dilerim."

İşaret parmağını çimdikledim.

"Ah." Elini çekip kurtardı.

Elimi boğazıma götürdüm ve "*Dur*" diye bağırdım.

Yere yığıldı. "O adamları buraya getirmek benim fikrimdi. Treow'da kalabilirlerdi."

"Nasıl bilebilirdin ki?" Fısıldadım. Sessizce konuştuğumda sesim o kadar boğuk çıkmıyordu. "Senin suçun değil."

"Konuşmamalısın."

"Ben iyiyim," diye

yalan söyledim.

Boynum zonkluyordu ve revirde şifacıların lapa, soğuk kompres ve şifalı otlar uyguladığı saatlerden sonra bile bir süre ağrıyacaktı. Ama en azından hayattaydım.

Adam mı? O da aynı şeyi söyleyemezdi.

Bugün bir insanı öldürdüm. Bir can almıştım.

Bunca zaman boyunca sadece dövüşmeyi hayal etmiştim.

Canavarlar. Elbette, başlangıçta Ransom'ı boğmakla ilgili hayallerim vardı, ama kan büyüğü kocamı öldürmemi yasaklamasaydı bile, öldürmek içimden gelmezdi.

Açık pencereden içeri süzölen soğuk bir esinti ürpermeme neden oldu. Belki de kollarımdaki tüyler havadan değil, o adamın cansız gözlerinin zihnimde sonsuza dek donmuş görüntüsünden kaynaklanıyordu.

Şışmış boğazımda bir yumru oluştu. Yutkundum ve yanma hissiyle irkildim.

Parçalanıyordum. Parçalara ayrılıyordum. Ama ağlayamayacak kadar canım yanıyordu, bu yüzden bir yudum daha su içtim ve derin bir nefes çektim.

Faze kalçama doğru kıvrılmıştı ve diğer tarafında bir boşluk vardı. Ransom'ın tarafı.

Ransom'ın bu yatakta sadece tek bir gece geçirmiş olmasına rağmen o alanın artık onun olması ne kadar garipti.

O neredeydi? Saldırıdan sonra Tillia onu bulmaları için bir grup savaşçı göndermişti ama onu ormanda bulmalarının ne kadar süreceğı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

O ölümcül sürüyü avlamakla meşgul olduğunu biliyordum. Ama onu burada istiyordum. Kollarına sarılmak ve sıcaklığını hissetmek istiyordum. Adamın saçmalıklarını birine anlatmam gerekiyordu ve bu kişinin Ransom olmasını istiyordum.

Durdur şunu. Yanmayı durdur.

Kralıma hizmet etmeye ve yemin ettim.

Öldürün onu. Öldür onu. Öldür onu.

Beni mi? Ramsey neden beni öldürmek istesin ki? Yoksa o adam sadece saçmalıyor muydu? Lyssa onun beynini söylediğı hiçbir şeyin inandırıcı olmadığı bir noktaya mı getirmişti?

Boğazımdaki ağrı, şakaklarımın arkasında acı veren bir davul sesine dönüştü.

"Şifacıların gönderdiği çayı ister misiniz?"

Çayın amacı acımı dindirmek ve beni uyutmaktı. Ransom döndüğünde uyanık olmak istediğim için bundan kaçınmayı umuyordum. Sanırım uyursam, Tillia her şeyi açıklayabilirdi.

Evet, diye mırıldandım, kafatasımı ovuşturarak. Ama Tillia çaydanlığın yanına gitmeden önce bileğini yakaladım. "İki çaya ihtiyacım var."

Kaşları birbirine karıştı ama bakışlarım karnına indiğinde, gün bitmeden başka hangi çayı içmem gerektiğini fark etti. "Sende hiç var mı?"

Makyaj masasını gösterdim.

Çekmeceye gitti, Margot'nun Quentis'ten benimle birlikte gönderdiği doğum kontrol çayını buldu ve odadan çıkarken yanına aldı.

Yatak başlığına yaslanıp gevşedim, yeni bir yorgunluk dalgası sertçe çarparken gözlerimi kapattım.

Şifacım-Geezala, dinlenebilmem için Tillia'nın beni odaya getirmesine yardım etmişti.

Bir tur daha lapa ve kompres yaptıktan sonra Geezala revire dönmüş, beni çay ve Tillia'nın dikkatli bakışlarıyla baş başa bırakmıştı.

Kapımın ardındaki hafif ayak sesleri Tillia'yı beklerken gözlerimi açmama neden oldu. Onun yerine Luella odaya daldı, eteklerini savurarak yanıma geldi.

"Ah, Odessa." Yatağımın kenarına çöktü, beni sıkıca kucaklarken yüzünde endişe okunuyordu. "Bir şeyin yok."

Soru değil. Güvence.

Ben iyiydim. Buna dayanabilirdim. Eskisinden daha güçlü bir şekilde iyileşecektim.

Luella'ya daha önce hiç sarılmamıştım ama sıcak bir kucaklaması vardı. Bir anne kucaklaması. Omuzları güçlüydü. Çocukların ağladığı türden omuzlar.

Margot'yu özlemedim. Ama şu anda Margot'yu özlüyor gibiydim. Sıcak, sevgi dolu bir tip değildi ama tanıdığım tek anneydi. Bugün bir annenin kucaklamasına ihtiyacım vardı. Bu yüzden onun yerine Luella'dan bir tane çaldım ve gözyaşı tehdidi tekrar, öncekinden daha güçlü bir şekilde geldiğinde ona sarıldım.

Çatlaklar genişlemeye devam etti. Kırılıyor. Parçalanmaları uzun sürmeyecekti.

"Nefes al," diye mırıldandı.

Burnumdan bir nefes çektim, hava ciğerlerime dolduğunda yanıyordu. Sonra elini omurgamda bir aşağı bir yukarı gezdirirken nefes verdim.

"Tekrar. Ve tekrar. Yapabileceğinizi hatırlamak için nefes almaya devam edin."

Bu tam da bana söylenmesi gereken şeydi. Tillia iki fincan çay getirirken Luella'ya tutunarak nefes aldım, sonra kapıyı arkasından kapatıp bizi yalnız bıraktı.

"Daha iyi misin?" Luella saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak beni .

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

"Gerekmedikçe konuşmamaya çalış." Gözleri yumuşadı. Gözleri tanıdık, zengin bir orman yeşiliydi.

Elini boynuma götürdü, parmaklarını boynumda gezdirirken yumuşak bir dokunuş yaptı.

Boğazım. Kaşlarını çattı. "Bir ya da iki hafta boyunca morlukların olacak. Gözlerin siyah olacak. Ama içindeki kan kaybolacak. Ve vücudun iyileşecek. Sadece zaman alacak. Ne yazık ki, bunun hızlı bir iyileşmesi yok."

Boynumu dürttüğünde bakışlarımın yüzünde gezinmesine izin verdim. İpeksi çikolata rengi saçları. O tanıdık yeşil gözler. Luella'yla ilk tanıştığımda, asil ve dengeli soğukkanlılığı bana Margot'yu hatırlatmıştı.

Bir kraliçenin.

Ransom, Ramsey gibi görünebilir.

Ama annesi ona kendine ait birkaç özellik vermişti. "Sen onun annesinin," diye fısıldadım.

Gözleri benimkilere kaydı, elleri hareketsiz kaldı. "Sen Evie'nin annesinin."

Luella'nın parmakları, korku bakışlarını genişletti. "Sana söyledi."

İhanet, sesindeki korku dolu titreme, boktan bir günü daha da kötüleştirdi.

"Hayır. O yapmadı. Tahmin ettim, özür dilerim." Konuşmak acı verse de sessiz kalmayacaktı. "Lütfen sırrınızı saklayacağımı bilin. Evie'ninkini de. Onu götürmek zorundaymışsın gibi hissetmeni istemem."

Sertçe yutkundu, bakışları kucağına düştü. "Ellder, Allesaria'dan en uzak kale."

O devam ederken bu bilgiyi haritam için bir kenara sakladım.

"Buraya ilk geldiğimde Ransom'a hamileydim. İkincisinde ise daha bebektir. Ziyaret etmek her zaman büyük bir çileydi. Yolculuk berbattı, bu yüzden Ramsey'e beni asla geri getirmemesini söyledim. Bir kraliçe için fazla ilkel olduğunu düşündüğümü sanıyordu. Şehrin şıklığına ihtiyacım olduğunu ve buradan nefret ettiğimi. Çoğunlukla, onun sonsuz sevgisinden başka hiçbir şey olmadan günlerce bir arabada sıkışıp kalmadığımız zaman nefes almak daha kolaydı."

Luella açık pencereye döndü ve dışarıdaki yumuşak akşam ışığına baktı. "Kulağa nasıl geldiğinin farkındayım. Çoğu kadın bir kralın ölümsüz aşkı için her şeyi yapar. Ben de Ramsey'i kendimce sevdim. O benim arkadaşım. Yoldaşımdı. Çocuklarımın babasıydı. Ama bir kalbin sadece çok fazla parçası vardır. Ben de kendiminkini Ramsey'le tanışmadan çok önce verdim. Şuna..."

"Mikhail," diye fısıldadım sözünü keserken.

"Babam Mikhail'e hayrandı. Ama Mikhail Ozarth'lı olduğu için, aramızdaki sevginin uygunsuz olduğunu düşünüyordu. Evlilik için uygun değildi. Ve uzun bir süre boyunca, çok uzun bir süre boyunca, önemli olan tek şey babamın fikriydi."

Bu yüzden Mikhail'in gitmesine izin verdi ve Ramsey'le evlendi.

"Artık bir zamanlar olduğum kişi değilim," dedi Luella. " önemli olan tek şey çocuklarım. Onları korumak için elimden geleni yapacağım. Ramsey eninde sonunda beni bulacak." Sesinin tonu boştu. Ondan sonsuza dek kaçamayacağına dair boş bir kararlılık. Belki de haklıydı. "Ama o zamana kadar Evie'yle olabildiğince çok gün geçirmek istiyorum. Ormanı seviyor. Engebeli, evcilleşmemiş toprakları seviyor. Bu yönden Ransom'a benziyor. Korkusuzdur. Belki şansım yaver giderse bir gün onu denize götürme şansım olur. Bilinmeyene doğru yola çıkarken yüzünde tuz esintisini hissetmesine izin vermek için. Kendim için savaşmadığım özgürlüğü ona vermek için."

"Neden onu götürmüyorsun?" "O benim tek çocuğum değil."

Luella, Ransom'ı geride bırakmazdı. Bundan şüphelenmiştim ama bu ona daha çok saygı duymamı sağladı. Ransom bir yetişkin olsa da o hâlâ onun annesiydi.

"Çayını iç." Bana bir fincan uzattı ve onunla birlikte konuşmamızın bittiğini anladım.

Sıvı soğumuştü ama yine de kaşınan boğazıma merhem olmuştu. İki fincanı da henüz bitirmiştim ki oturma odasından büyük bir gürültü duyuldu.

"Bu benim oğlum olmalı." Luella ayağa kalktı, eteklerini düzelitti. Sonra boş fincanlarımı topladı ve yatak odamın kapısından içeri daldığında hiç şaşırmamış görünüyordu.

Saçları saatlerce ata binmiş gibi rüzgârda savrulmuştu. Yüzü taş gibiydi, gözleri sıvı metaldi. O kadar kontrol altında tuttuğu öfkesi serbest kalmış, bedeninden yayılıyordu.

"Sakin ol Ransom," dedi Luella.

"Bugün neredeyse öldürölüyordu."

Tam burada oturuyordu, yaşıyordu ve tam olarak iyi değildi ama... yaşıyordu.

Ama ben daha bunu söyleyemeden Luella'nın kaşları kalktı. Bu ifade baştan aşağı Ransom'a aitti. "Zavier Ransom Wolfe. Sakin ol. Şimdi. Yoksa bu süiti terk edersin."

Vay canına, gerçekten de habersizmişim. Benzerliklerini daha önce fark etmemiş olsaydım, o bakış ve azarlayan ses tonu bunu yapardı.

Burun delikleri alevlendi, ama onun uyarısına kulak verdi - bir kraliçenin, bir annenin emri. Yumruklarını gevşekçe salladı. Göğsü derin bir nefesle inip kalktı. Ve gümüş rengi gözlerinden akarak yerini elaya bıraktı.

"Daha iyi." Luella bana doğru ilerlerken ona yan gözle baktı ve eğilerek alnıma bir öpücük bıraktı. "Dinlen. Yarın görüşürüz."

"Evie'nin beni böyle görmesini istemiyorum."

"Konuşmamalısın," dedi Luella, aynı anda Ransom da "Konuşma," diye havladı.

O güne, o dehşete rağmen gülümsedim.

Ve bu gülümseme Ransom'ın gözlerinin yeşile dönmesine neden oldu.

Luella odadan çıkarken o da yatağa doğru ilerledi. At, rüzgâr ve ter gibi kokuyordu. Çılgınca, zorlu bir yolculuk gibi.

Beni kollarıyla sararken burnumu göğsüne bastırarak o kokuya doğru kıvrıldım.

Bir eli belimin üzerinde geziniyordu. Diğeri ise beni içine çekerken saçlarıma daldı. "Burada olmalıydım."

"Ben iyiyim," diye mırıldandım.

Şimdi o buradaydı, ben iyiydim.

Kolları sıkılaştı, beni o kadar yakınına çekti ki Faze aramızda kıpırdandı ve etrafını sardığımızda bir homurtu çıkardı.

Ransom onu karnından tutup kalçamın üzerine kaldırdı. Ama beklediğim gibi onu yere yatırmak yerine, minik canavarımı yastığımın üzerine koydu.

Bu gece ona ihtiyacım olmayacaktı. Onun yerine Ransom'ın göğsünde uyurdum. Uyuyabilirsem tabii.

Gözlerimi her kapattığımda yeşil kan ve süt beyazı irisler görüyordum.

"Bugün bir adam öldürdüm."

Nefes verdi ve başıma bir öpücük kondurdu. "Özür dilerim."

O buradayken bile çatlaklar büyümeye, büyümeye ve büyümeye devam etti. "Öldürdüğün ilk kişiyi hatırlıyor musun?"

"Evet. On altı yaşındaydım," dedi Ransom. "Zavier'in üvey babasıydı." Yüzünü görebilmek için eğildim. "Gerçekten mi?"

Başını salladı.

"Bana anlatacak ?"

"Dinlenmelisin."

"Lütfen?" Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Bu duyguda yalnız olmadığımı bilmek için.

Ransom kaşlarını çattı ama yumuşadı. "Zavier'in gerçek babası o üç yaşındayken öldü. Teyzemin yas döneminden sonra, büyükbabam bir soylunun oğluyla evlilik ayarladı. Horace. Canavar gibi bir adamdı. Öğretilmiş

Hem Xavier'e hem de bana nasıl dövüşüleceğini öğretti. Biz daha çocukken Xavier'in benim yerime geçmesini savunan oydu. Babam da kabul etti. Horace da üvey oğlunun bir prens olarak ortalıkta dolaşmasını seviyordu. O kadar ki bunun gerçek olmasını istiyordu."

"Seni öldürmeye çalıştı," diye tahmin ettim.

"Şşşt," diye mırıldandı, parmağını dudaklarıma bastırarak. "Soru sormadan on dakikadan fazla zaman geçirirsen kıvranmaya başladığını biliyorum ama sana tüm hikâyeyi anlatacağıma söz veriyorum."

Gözlerimi devirdim ama dinledim.

"Onu öldürdüğüm gün Horace bizi geyik avlamak için ormana götürmüştü. Xavier'i bir yöne, beni başka bir yöne gönderdi. Sonra peşimden geldi ve beni bir uçurumdan aşağı itmeye çalıştı. Neredeyse başarıyordu. Ama beni dövüşmek için eğiten tek kişi o değildi. Onu çizmelerimde sakladığım hançerle yakaladım. Çenesinin altından kafatasına sapladım. yüzünü gördüğüm geceler oluyor. Acaba başka bir yolu var mıydı? Asla unutamayacaksın. Tek yapabileceğin yaşamaya devam etmek."

Unutmak istedim. O adamın yüzünü aklımdan çıkarmak istedim.

Lyssa'dan önce kim olduğunu bilmek istedim.

O bir koca mıydı? Bir baba mıydı? Turah'ta bir yerlerde onun yasını tutacak bir aile var mıydı? Adı neydi?

Boğazımdaki yumru geri geldi, gözyaşlarımdan acısı. Ve bu kez, çatlakların yarılmasını engelleyecek hiçbir şey yoktu.

İlk çığlık o kadar çığ ve kalp acısıyla doluydu ki neredeyse çığlık atacaktım. Sonra gözyaşlarım sel oldu, hıçkırıklar göğsümü parçalayarak yüzümden aşağı aktı.

"Seni yakaladım," diye mırıldandı Ransom. "Gitmene izin vermeyeceğim." Bırakmadı.

Artık her şey farklı olacaktı. Sonsuza dek değişmişim. O bıçakla kendimden bir şeyler koparmıştım. Ellerime bulaşan kanı yıkamış olabilirdim ama ömrümün sonuna kadar hissedecektim.

İsteyerek ya da zorla, ben bir katildim.

Ransom sanki bedenimdeki acıyı kendi bedenine çekiyormuş gibi bana sarıldı. Bitirdiğim hayatımın yasını tutarken bana sarıldı. Bugünden önce olduğum kadının yasını tutarken. Gözyaşlarım nihayet durana kadar, boğazımdaki ateş uyuşacak kadar yanana kadar bana sarıldı.

Uyuyana kadar bana sarıldı.

Ta ki yeni bir günün şafağına ulaşana kadar.

Ta ki asla birleşmeyeceğinden korktuğum çatlaklar yavaş yavaş kaynaşmaya başlayana kadar.

Elli Beş

"Ransom," diye fısıldadım, burnunun güçlü çizgisini izleyerek. Parmak ucumun altında dalgalanan köprüde hafif bir çıkıntı vardı.

Bu, son iki hafta içinde kocamın yüzünde keşfettiğim pek çok özellikten biriydi. Kirpikleri siyahın en safı ve tüy kadar yumuşaktı. Boğazının elması dudaklarımın altına tam oturuyordu. Pencere açık uyumayı severdi, gecenin serin havasını içeri alırdı ve benim donmamamın tek nedeni, beni yakın tutması, alacakaranlıktan şafağa kadar sıcaklığıyla sarmasıydı.

"Fidye."

Mırıldandı, gözleri kapalıydı.

Çenesinin alt tarafını öptüm, koyu renkli kirli sakalı ağzıma sertçe değiyordu.

Elleri çıplak sırtımda gezindi, saçlarımın dallarını buldu ve parmaklarının arasında döndürdü.

Beni daha yakına çekip bedenlerimizi birbirine bastırarak aradaki boşluğu silerken, göğsündeki tüyler meme uçlarımı gıdıklıyordu.

Bacaklarımız çarşafın altında birbirine dolanmıştı. Bir elimi kalbinin üzerine koydum, diğer elimi de kışının sert kıvrımına koydum.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca yatağında sarmaş dolaş sayısız saat geçirmiştik. Bu saatlerin çoğu benim dinlenmem içindi. İyileşmem içindi. Ransom fazla uzaklaşmamış, süitimde dünyadan saklanırken yanımdan neredeyse hiç ayrılmamıştı.

Onu camdan yapılmadığıma ikna etmek neredeyse iki hafta sürmüştü. Öpülmeye ihtiyacım olduğuna. Becerilmeye. Dün gece ona bana kırılmamışım gibi davranılması gerektiğini söylediğimde sonunda yumuşamış, parmakları, dili ve sikiyle bedenime tapmıştı.

Olaydan bu yana kâbus görmeden uyuduğum ilk geceydi. Vücudumun her yeri ağrıyordu ve daha fazlasını arzuluyordum.

Boynunun kordonlu sütununu öptüğümde Ransom inledi. Aramızdaki uyarılma sertleşmişti, klitorisime doğru salladıkça göbeğim zonkluyordu.

Hızlı bir dönüşle sırtüstü yattım ve onun altında sıkıştım.

Kendini girişime yerleştirirken bacaklarım kalçalarının etrafına sarıldı ve

eve kaydım. O kadar derindi ki nefesim kesildi.

"Tanrılar." Vücudum eridi ve onunlike göre şekillendi, uzunluğunun etrafında gerildi.

Acele etmeden ve telaşlanmadan birlikte hareket ettik. Dudakları, dili ve elleriyle vücudumun dokunulmadık hiçbir yerini bırakmadan girip çıkıyordu.

"Odessa," diye mırıldandı kulağıma, bağlandığımız yeri hissetmek için aramıza uzandı.

Etrafında çırpındım, bir parmağını sinir demetinin etrafında dolaştırırken nabzım hızlandı. Tırnaklarım gergin omuzlarına battı. "Fidyeye. Daha fazla."

Dişleriyle kulak mememi sıyırdı. "Benimkini."

"Senin," diye nefes aldım, uzuvlarım titremeye başlamıştı.

Dün gece çok sert sikişmiştik. Vücudumu yeni zirvelere itti, beni sadece geri çekmek için sınıra götürdü, ben ona gelmek için yalvarana kadar saatlerce sürükledi. Dün gece tamamen zevkle ilgiliydi. Serbest kalmakla ilgiliydi.

Ama bu tembel sabah farklı hissettirdi. Önemliydi. Bir araya geldiğimizde hissettiklerimizle ilgiliydi. İkimizin de söylemeye hazır olmadığı sözler.

İçeri girdi, beni soluk soluğa bırakan noktaya vurdu. Sanki vücudundaki güç benimkine geçmişti, güç, direnç. Kalçalarını döndürdü, ben paramparça olana kadar uzun, durgun vuruşlarla bizi bir araya getirdi.

Eliyle ağzımı kapatarak inlemelerimi bastırdı ve kendi elini saçlarımda kalınlığına gömdü.

Bu duvarların ötesinde, o açık pencerenin ötesinde, Turanlar benim Xavier ile evli olduğumu düşünüyorlardı.

Onların içinde, ben Ransom'ındım.

Birlikte geldik, kemiksiz kalana kadar birbirimize yapıştık, nefes nefese kaldık.

Ağırlığının çoğunu alarak dirseklerine kadar kalktı ve yeşilin her tonunda parlayan gözleriyle bana baktı.

Her sabah olduğu gibi, yeşil uzun sürmedi. Bakışları boğazıma kaydı ve gözleri boynumun benekli sarısına bürünerek elaya dönüştü.

Kaşları çatıldı ve ağzının kenarları aşağı doğru çekildi.

Çürükler geçtikten sonra bile boynuma dudaklarında hayalet gibi bir çatıklık olmadan bakabileceğinden şüpheliydim.

Elimi saçlarında gezdirdim ve bakışlarımla buluşana kadar saç tellerini sertçe ittim. "Senin suçun değil."

Boğazımı öpmek için eğilmeden önce bana hüzünlü bir gülümseme verdi.

"Benim hatam."

İç çekişİ boynumu gıdıkladı ve sonra Ransom yataktan yuvarlandı ve kapatmak için pencereye doğru çıplak bir şekilde yürüdü.

Bir dirseğimin üzerinde doğruldum ve o tuvalete geçİp kapısını kapatırken vücudunun mükemmel silüetini incelemek için bir an ayırdım. Sonra kendimi yataktan dışarı attım, makyaj masasına oturmadan önce gardıroptan aldığım bornozu üzerime geçirdim ve yakasını çekerek tenimi ortaya çıkardım.

Çürükler hızla soluyordu. Şifacı Geezala'nın bitki lapaları, çayları ve kompresleri sayesinde boynumun rengi siyahtan mora, yeşile ve şimdi de sarıya dönüşmüştü. Bazı izler tamamen kaybolmuştu. Gözlerim artık kan çanağı gibi değildi ve koyu halkalar yok olmuştu.

O günün dehşeti morluklarla birlikte kayboluyordu ama tüm bunların ağırlığı devam edecekti. Yıllar ve yıllar boyunca.

Ransom beline bir pantolon bağlayarak dışarı çıktı. Makyaj masasına geldi, elleri omuzlarıma yerleşti. İfadesine uzak bir bakış yerleşmişti, sanki bana değil de geçmişe bakıyordu.

Annesine. Ramsey'nin saldırısından sonra oluşan morluklara. "Ransom."

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Konuş benimle."

Gözlerini kırıştırdı, sonra elini kurtardı. "Küveti doldurmamı ister misin?"

"Sonra görüşürüz." İçimi çekip ayağı kalkmadan önce yatak odasından çıkmasını bekledim,

sabah rutinime devam ediyorum.

Saçlarımı tarayıp ördükten sonra bir tunik ve pantolon giydim, ardından boynuma bir eşarp sardım. Oturma odasına doğru yürüdüğümde Ransom ön kapıyı Xavier'e açıyordu.

Her sabah iyileşİp iyileşmediğimi kontrol etmeye gelirdi. Sevecen koca rolünü oynamak için. Ben kulak misafiri olmaya çalışırken Ransom'la balkonda gizli gizli konuşmalar yapmak.

Xavier, alnında parlayan bir sirkle içeri girdi. Ancak kapı kapandığında eğildi. "Prensım. Prenseseim."

Son iki haftadır giderek daha resmi olmaya başlamıştı. Fiyonklar. Unvanlar. Bir şeyler değışiyordu, ama ne zaman Ransom'a bu konuyu açsam, elinin tersiyle itiyordu. Bir öpücükle dikkatimi dağıtıyor ya da beni yatağı taşıyordu.

Belki de konuşmamız için ısrar etmeliydim, ama gerçek şu ki, ben de dikkatimin dağılmasını istiyordum.

İki hafta boyunca tek istediğim Ransom'dı. Rol yapmayı bırakıp birlikte olmak için biraz zaman. Bu süitte saklanmak anlamına gelse bile.

Bu, Xavier'in Ellder'de kapana kısılması anlamına gelse bile, Halston'ı onun yerine savaşçılara avlarda liderlik etmesi için gönderdi, böylece Brielle her geldiğinde

sabah odamı toplarken, onun yatağında uyuyan adam olduğunu düşünecekti.

Bu oyundu. Artık hepimizin bir parçası olduğu gösteri. Oynadığımız karakterler.

Belki bir gün hepimiz rol yapmayı bırakırız.

"Evie bu sabah nerede?" diye sordum. Genellikle derslerinden önce Faze'le oynamak için Xavier'le birlikte gelirdi.

"Cathlin ile. Harf alıştırması yapıyorlar, tahmin edebileceğin gibi biraz huysuz. Ama Tillia bugün onu eğitim alanına götüreceğine söz verdi, böylece yayıyla pratik yapabilecek."

Evie on yaşına geldiğinde muhtemelen Ellder'daki en iyi nişancı olacaktı. Xavier'in ona verdiği yay ve ok sadağı onun en değerli eşyalarıydı.

"Peki ya Luella?" Ben sordum.

Zavier başını salladı ve Ransom'la bakıştı.

Saldırımdan sonraki sabah, Luella Ellder'ı terk etmişti. Ransom ya da Xavier'e tek kelime etmeden. Ama Evie'ye bir not bırakmış, yakında döneceğine söz vermişti.

Nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve Ransom biliyorsa bile paylaşmıyordu. En azından benimle. Öldürdüğüm adam ya da Lyssa'ya sahip olduğu gerçeği kadar annesini tartışmakla da ilgileniyor gibiydi.

Ransom, Xavier'in kendisini balkona kadar takip etmesi için çenesini salladı ve ben itiraz edemeden gitmişlerdi.

"Lanet olsun." Cathlin'in dün getirdiği kitabı elime alarak bir koltuğa çöktüm.

Evie'ye özel ders vermeye başlamıştı ve ben iyileşirken okuyacak çok şeyim olmasını sağlamıştı.

İlk sayfayı açtım ama kelimelere baktıkça bulanıklaştılar. Dikkat isteyen sorular kıpırdanmaya başladığında konsantrasyon boşunaydı. İki haftamı bu alemi görmezden gelerek geçirmiştim. Kendimi yas tutmaya bırakarak. Gecikmiş konuşmaları erteleyerek.

İki hafta yeterince uzun bir süreydi.

Faze, uyukladığı oturma odasının penceresinden çıkıp yanıma geldi. Baldırıma sürtünürken küçük bir çığlık attı, sonra sandalyenin koluna sıçradı, pençeleri zaten harap olmuş kumaşa battı ve kucağıma yerleşti.

"Saklanmayı bırakmanın geldi, değil mi?"

Başıyla elimi dürttü. Bunu evet olarak kabul ediyorum.

Balkonda, Ransom ve Xavier konuşurken sesleri kısıktı ve Xavier her ne rapor etmek için geldiyse, bu sadece Ransom'ın çenesini sıkmasına neden oldu.

Bitirmelerini bekleyerek kitaba odaklandım. Xavier gittikten sonra Ransom'dan cevap almak daha kolay olacaktı.

Kitap bir çeşit ansiklopediydi. Sayfaları farklı yaprak ve köklerin özetleri ve çizimleriyle doluydu. Ama Cathlin'in bana getirdiği kitapların çoğunun aksine, bu basılı bir kitaptan çok bir günlüğe benziyordu. Sayfalar el yazısıyla yazılmış, çizimler karalanmış ve elle renklendirilmişti.

Ön sayfayı çevirdiğimde hiçbir yazar ya da sanatçının listelenmediğini ve son yirmi kadar sayfanın da boş olduğunu gördüm. Henüz doldurulmamışlardı.

Bu bir kayıt günlüğüydü. Benimkinden farklı olmayan bir günlük ama canavar çizimleri yerine bitkilerle ilgili.

Sayfalara göz gezdirdim, çizimleri ve notları taradım. Ama kitabın ortasında durdum.

Mağara Zencefili

Yazıyı okumak için gözlerim kısık bir şekilde yaklaştırdım.

Ozarth'a özgüdür. Bataklıklarda hasat edilir. Dış kabuğu ekşimsi bir koku yayar, ancak soyulduğunda posası traşlanabilir ve şeker kristalleriyle kurutulabilir (genellikle şeker olarak satılır). Kabuk tipik olarak atılır.

Kaynatıldığında ve fermente edildiğinde, posası pigment olarak kullanılabilir. Yutulduğunda, iyileşme için iyi önerilir. Alligasklar derilerini bataklıklara dökerler. Muhtemelen kabuğa karışmıştır?

Testler: ~~Sınırlı~~-Kapsamlı

Çizim dış kabuğa aitti, bitki daha çok meyveye benziyordu ve yeşil o kadar koyuydu ki siyahtı.

Midem düğümlendi. Bu rengi biliyordum.

Karşı sayfadaki çizim bir bataklığa aitti. Aşağıdaki iğneleyici not da benim yazmış olabileceğim bir nota benziyordu.

Görünürde bir mağara yok. Bu bitkinin adını kim buldu?

Bu kitabı kim yazdı? Kitabı kapattım, önünü ve arkasını tekrar inceledim. Bir isim yoktu. Belki de bir isme ihtiyacım yoktu.

Onun yerine, I bulundu kendim geri içinde ve Zindan itibaren haftalar önce.

Başka bir konuşmaya kulak misafiri olmak.

Onlar kitap, Lu. O zavallı kıza okuyacak bir şeyler veriyorum. Hepsi bu kadar.

Luella o gün Cathlin'i uyarmıştı. Ve bir dahaki sefere gittiğimde

zindan boştu.

Ama Cathlin bana kitap getirmeye devam etti. Zulasını sakladığı yerden beni beslemeye devam etti. Tahmin etmem gerekirse, Luella'nın bilgisi dışında olduğunu söyleyebilirim.

Neden?

Neden? Neden mi? Neden?

Nedenini sormaya iki hafta ara vermiştim. Erteleme sona ermişti.

Kitabı kapatıp bir kenara koydum ve Faze'in omurgasını okşadım. En büyük pullar artık başparmağımdan daha büyüktü. Daha da güçlenmişlerdi, her geçen gün daha da sertleşiyor ve kalınlaşıyorlardı. Kürkü yavaş yavaş değişiyor, kaburgaları boyunca belli belirsiz çizgiler belirliyordu.

Onu nasıl ? Ya onu serbest bıraktıktan sonra başka bir yırtıcı tarafından öldürülürse? Ya ısırılıp Lyssa'ya bulaşırsa?

Bir tedavi bulmalıydık. Bir kaynağı olmalıydı. Birisi bu vahşeti yaratmıştı. Kim yaratmıştı?

Zihnimin arkasında bir kıpırtı vardı. Bir önsezinin başlangıcı. Ama henüz anlamlandıramıyordum. Karmakarışık bir parça karmaşasıydı ve onları doğru sıraya nasıl koyacağımdan emin değildim.

Tam mıydı? Yüzüme bakıyordu ve ben Ransom, Turah ve babamın Allesaria'yı bulma talepleriyle o kadar meşguldüm ki apaçık ortada olanı göremiyor muydum?

Okuduğum her kitap, her hikâye, her masal zihnimde birbirine dolanıyor gibiydi. Serseri bukleler gibi telleri çekmeye başladım, onları sıralar halinde düzenledim. Onları bir örgü haline getirdim.

Allesaria. Ozarth. Laine. Mağara zencefil. Alligasks. Korakin.

Fenek. Büyü.

Kahretsin, ne kaçıırıyordum? Gözlerimi sıkarak kapattım ve şakaklarımı ovuşturdum.

Ransom'ın omzuma dokunan eli beni düşüncelerimden uyandırdı. "Hey. İyi misin?"

Hayır. Hayır, değildim. Biraz bile değil.

"Odessa." Sandalyemin önünde diz çöktü, alnında endişe çizgileri vardı. "Ne oldu?"

"Öldürdüğüm adam hakkında konuşmalıyız," dedim. Bunun neden önemli görüldüğünden emin değildim ama bu başka bir parçaydı. Bir şekilde bağlantılı olan başka bir parça.

"Hayır. Yeniden yaşamayı istemiyorum-"

"Sormuyorum, Ransom."

Kaşlarını çattı, kaşlarının arasında ikiz çizgiler oluştu.

Parmağımı kaldırdım ve onları ovuşturdum. "Teni o kadar sıcaktı ki dokunmak acı veriyordu. Vücudundan *buharlar* çıkıyordu. Kanı kırmızı değildi ve dudaklarında köpük vardı. Gözleri bembeyaz olmuştu ve sonunda öleceği için rahatlamış görünüyordu."

Ransom'ın sakladığı şey bu muydu? Voster Baş Rahibi'nin Ransom'ı görmek ve enfeksiyonu emmek için yaptığı ziyaretlerle uzak tuttuğu azap bu muydu?

"Lyssa onun elindeydi. O adamı ben öldürdüm ve beni neden öldürmeye çalıştığını bilmeyi hak ediyorum."

Ransom sessiz kalırken çenesi çalışıyordu.

Bana cevap vermeyecekti, değil mi? Beni burada, güvende olacağımı düşündüğü bir yerde hapsedecek ve bana hiçbir şey söylemeyecekti.

Ağzımı açtım, sadece Izzac'ın cehennem gölgesinde bilinen bir öfkeyi serbest bırakmak üzereydim ki Ransom Xavier'e baktı.

"Söyle ona," dedi Ransom.

Xavier kaşlarını çattı ama emredileni yaptı. "Evet, Lyssa'ya sahipti. Ve hayır, daha önce enfekte olmuş bir canavarın vücudunun bu kadar sıcak olduğunu hiç fark etmemiştik. Süt gibi gözleri ve köpüğü gördük ama sıcaklığı görmedik. İnsanları canavarlardan daha farklı etkilediğini düşünüyoruz. Sonunda."

Sonunda. Yani ölmeden önce. "Neden benim peşimden gelsin ki?"

"Bilmiyorum." Xavier bir elini çenesine götürdü. "Öğrenecek pek bir şey yok. Üzgünüm."

Doğru. Onu öldürmüştüm. Onu öldürmüştüm ve cesedinden toplayabilecekleri çok fazla cevap vardı.

"Ona ne tür bir canavar bulaşmış? Isırık izinden anlayabildiniz mi?"

Xavier tereddüt etti. "Isırık izi yoktu."

"Ama Lyssa'ya sahipti. Bu nasıl mümkün olabilir?" Cevap başka bir parçaydı, değil mi? Çözülecek, çekilecek ve diğerleriyle birlikte örülecek başka bir iplik. Kaçırdığım büyük resmin başka bir parçası.

"Kolunda taze enjeksiyon izleri vardı." Xavier kendi kolunu uzatarak dirseğinin iç tarafındaki yumuşak deriyi işaret etti. "İşte."

Şifacılar, ilaçlarını enjekte etmek için iğne yapmak üzere küçük kuşların içi boş kemiklerini kullanmışlardır.

Ya da zehirler.

"Yani Lyssa'yı her kim yarattıysa sadece canavarlara bulaştırmıyor." Artık değil. Fidyeye Turah'taki her canavarı öldürebilir. Dünya üzerindeki her canavarı.

kıta. Ancak bundan sorumlu olan kişi ortadan kalkana kadar hiçbir şey fark etmeyecekti.

"Neden-"

Sorumu bitiremedim. Bitirmeme gerek yoktu. Cevap önümde diz çökmüştü.

Neden birisi insanlara Lyssa bulaştırsın ki?

Gardiyan yüzünden.

Çünkü burada insan ya da canavar tarafından öldürölmesi neredeyse imkânsız olan bir kişi vardı. "O adama Lyssa'yı her kim verdiyse, sende olduğunu biliyor. Onu başkalarına vermeye çalışıyorlar. Seni yeniden yaratmak için."

Ransom başını salladı.

"Bunu ne zaman anladın?"

"Saldırıdan sonraya kadar olmaz" dedi. Bunu biliyordu ve iki hafta boyunca benden saklamıştı.

"Bana söylemeliydin."

Gözleri yumuşadı ve boğazıma düştü. "Neden yapmadığımı anlayabiliyor musun?"

"Evet." Nefes verdim. Çünkü iyileşmek için iki haftaya ihtiyacım vardı. "Öldürdüğüm adam. Nereliydi?"

Ransom'ın burun delikleri alevlendi. "Allesaria."

Lanet olsun. Her şey o gizli şehre geri döndü. Turan bilgisinin zenginliğini barındıran bir şehre. Yabancılaraya yasaklanmış bir şehre. Kan yeminleri ve büyü ile bağlı bir şehre.

Voster şehrine.

Allesaria. Ozarth. Laine. Mağara zencefil. Alligasks. Korakin.

Fenek. Büyü.

İpler çözölüyordu. Parçalar bir araya geliyor, bulanık bir resim oluşturuyordu. Bir fikir.

"İhtiyacım var..." Daha fazla. Daha fazla parçaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden ayağa kalktım, Faze yere doğru düşerken hırladı ve patilerinin üzerine düşmek için döndü.

"Ne?" Ransom yanımda durdu, eli dirseğimdeydi. Ben

çoktan kapıya doğru ilerlemiş, onu açmaya çalışıyordum.

Ransom ve Xavier'in botları arkamdaki yürüyüş yoluna ve merdivenlere vuruyor, ikisi de beni birinci kata kadar takip ediyordu. Evie'nin günlük derslerini aldığı odaya.

"Odessa?" Cathlin beni içeri koşarken görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Seninle konuşmam gerek."

Evie gerginliği hissedip masanın kenarına tutunarak hepimizin arasına baktı. "Baba?"

Zavier kızını kucağına alarak geçti. "Hadi yürüyüşe çıkalım." Xavier onu kucağına alıp götürürken kızım da ona sarıldı.

Ransom'ın eli sırtımın alt kısmına geldi. "Odessa, neler oluyor-" "İçimde bir his var," dedim Cathlin'e. "Ve sanırım bu önseziye sahip olmamın nedeni sensin.

bu önsezi."

Ayağa kalkarken yutkundu. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Cathlin." Gözlerim yalvarıyordu. "Kralın askerlerine Lyssa verdiğini ne zamandır biliyorsun?"

Ransom'ın tüm vücudu kaskatı kesildi, eli sırtımda tuniğimi yumrukladı. Ama sessiz kaldı, Cathlin'in gözlerini kapatıp omuzlarının çökmesine izin verdi.

Bir yanım bundan şüphelendiğini biliyordu. Ama diğer yanım babasının böyle bir şey yaptığına inanmak istemediğini biliyordu. Allesaria'da korkulacak bir şey olmadığından o kadar emindi ki. Baş Rahip böyle bir şeyi ondan saklamazdı.

Ama bu şüphe, bu önsezi, babasına olan son inancından da vazgeçmesi anlamına geliyordu.

Ve Voster'a verdiği güven dağı.

"Bu onun milisleri," dedim. "Askerlerin evden ayrılmasının ve bir daha haber alınamamasının nedeni. Muhafız'ı kopyalamaya çalışıyor. Crux'a karşı bir şansı olabilecek güçlere sahip adamlar yaratmak için. Ama işe yaramıyor. Lyssa bunun yerine onları öldürüyor."

Ardından gelen sessizlik o kadar ağırdı ki ciğerlerimdeki havayı ezip geçti.

"Cathlin," diye homurdandı Ransom. "Bir şey söyle."

Kalbim hızla çarpıyordu. Cathlin neden bana katılmıyor ya da söylemiyordu? Neden bana doğru yolu gösteriyor ama hiçbir şey söylemiyordu-

Gözlerim açıldı, bulmacanın bir parçası daha yerine oturdu.

"Yapamaz. Kan yemini etti." Elini uzattım ve parmaklarımızı birleştirdim. "Bu yüzden onun yerine bana bilgi veriyor. Kitaplar ve günlükler. Fikirler ve hikâyeler. Böylece o gizlilik yemini ettiğine göre, bunları bir araya getirip sana gerçeği söyleyecek kişi ben olabilirim."

Cathlin başını sallarken yere baktı, omuzları o kadar aşağı düşmüştü ki kollarını kavuşturduğunda sanki kucağına dayamak zorundaydı yoksa yere düşeceklerdi.

"Kim?" Ransom talep etti. "Bu sırrı saklaman için seni kim zorladı?"

Ağır sessizlik tenimi kaşındırdı. Cathlin neden bize anlatmıyordu? Ona bu gizlilik yeminini kim ettirmişti? Kral Ramsey olamazdı. Onunla çalışıyor olamazdı. O zaman kim?

Ama ben daha sormadan kapıda bir tırmalama sesi duyuldu ve ardından ağır ahşap kapı açıldı.

Luella içeri girdiğinde tüm gözler tek bir bakışa döndü.

Siyah saçlarının üzerine ve boynuna bir eşarp takmıştı. Kalın ve kürklü bir palto vücudunu kaplıyordu. Bizi gördüğünde dondu kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Yanakları kızarmıştı, alnında bir ter tabakası vardı, sanki saklandığı yerden buraya koşarak gelmişti.

Elinde de çilek dolu bir kavanoz vardı.

Yeşil kabuklu meyveler. O kadar koyu bir yeşil ki siyahtı. Lyssa ile aynı renk.

Mağara zencefili.

Bu korkunç enfeksiyonun bir bileşeni olduğuna dair elimde hiçbir kanıt yoktu. Kokusu, rengi ve önsezimden başka bir şey yoktu. Ama bir noktada, tesadüf tesadüf değildir. Ve bir önsezi gerçek olabilir.

Luella'nın neden bir kavanoz mağara zencefili olsun ki? Tabii...

İpuçlarının beni Ramsey'e götürmesi gerekmiyordu. Cevaplara sahip olan kişi o değildi.

Bakışlarım Cathlin'e kaydı ama o bana bakmıyordu. Luella'ya bakıyordu, yanakları suçluluk duygusuyla kızarmıştı.

Cathlin'in ektiği tohumlar, ördüğü iplikler gerilmişti. Üst kattaki kitapta mağara zencefilinin kapsamlı testleriyle ilgili kadınsı el yazısı. Evie'nin Luella'yla birlikte bilim yapmayı sevdiği tek ders.

"Sensin," diye fısıldadım, Luella'yla tekrar yüzleşmek için döndüğümde midem bulanıyordu.

Lyssa'nın "nasıl" olduğunu biliyordu. Nasıl başladığını.

Elimi Ransom'ın elinin içine kaydurdum ve kaşlarının arasında o ikiz çizgiler yeniden örülürken elimi sıkıca tuttum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, önce bana sonra Luella'ya bakarak. "Babamla mı çalışıyorsun?"

Hayır, Ramsey'le ortak olamazdı. Yaptığı şeyden sonra olmaz.

Ama o da bir şekilde bunun bir parçasıydı. Bunu iliklerime kadar hissettim.

Luella her şeyden önce bir anneydi. Kitanın diğer ucunda, Evie'den ayrı yaşıyor olabilirdi. Ama ayrılmak istememişti.

Fidye. Onun için, onu güvende tutmak için her şeyi yapardı.

Tanrım. Başım dönüyordu. İki elimle Ransom'a tutunmak için uzandım.
"Sanırım anlatacak bir hikâyesi olan kişi annen."

Elli Altı

Luella kapıya doğru döndü, ama kaçamadan Ransom onu tek bir sözle durdurdu.

"Anne."

Yavaşça döndü, elleri mağara zencefilini kavanozunu tutuyordu. Onun bakışlarıyla karşılaşması bir anını aldı. Karşılaştığında ise gözyaşları çoktan akmaya başlamıştı. "Asla bu kadar ileri gitmemeliydik."

"Ne yaptın sen?" diye sordu, eli benimkinin üzerinde sıkılarak. Onun cevabına bir sonraki nefesinden daha çok ihtiyacım vardı.

Ve bu alemde duymak istediğim en son şeydi. "Lu," diye fısıldadı Cathlin. "Her şey bitti."

Luella başını salladı, siyah saçları omuzlarının üzerinde dalgalanıyordu. "Daha fazla zamana ihtiyacım var. Bunu geri almanın bir yolunu bulacağım."

Cathlin bunu daha önce yüzlerce kez duymuş gibi sandalyesine çöktü. Binlerce kez de tersini savunmuştu. "İçeri gel. Onlara gerçeği söyle."

Luella'nın yüzündeki renk soldu ama kapıyı kapatıp odaya geçti ve Cathlin'in yanındaki koltuğa oturdu.

Ransom, ben elini çekip onu masaya doğru itene kadar kıpırdamadan öylece durdu.

Sandalyelerin yere sürtünme sesi sessizlikte gümbürdüyordu. Tahta ağırlığımızın altında gıcırıyordu.

Luella'nın vücudunda bir el çantası vardı. Mağara zencefilini masanın üzerine koydu ve keseyi kucağına alarak sıkıca sarıldı. "Crux'a karşı hiç şansımız yok. Onlarla savaşmaya çalışırken öleceğiz. Ve ben çocuklarımı haftalarca çürümeye terk edildikleri bir yeraltı sığınağında gölgeler yüzünden kaybetmeyeceğim."

Ailesinin ölüm şekli. Her şey iyi bir yerden başlamıştı, değil mi? Bir annenin sevgisinden.

Luella gözlerinin kenarlarını sildi ve boğazını temizleyerek daha dik oturdu. "Göçten sağ çıkmak için daha güçlü olmalıyız."

"Anne." Ransom'ın yumrukları masaya öyle sert indi ki mağara zencefilini kavanozu neredeyse devriliyordu. "Ne yaptın sen?"

Onun gözleriyle karşılaştı, meydan okuyan ve cesur. "Seni kaybedemem. Evie'yi kaybedemem. Kaybetmeyeceğim. Seni güvende ve hayatta tutmak için en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım."

"Canlı mı? Lyssa'yı sen yarattın. Ve şimdi bu beni öldürüyor." Ransom sandalyesinden fırladı, dizlerinin arkası sandalyeyi yere savurdu. Elini kalbinin üzerine götürmeden önce kollarını iki yana açtı. Göğsünde koyu renkli damarların kıvrıldığı yere.

Her gece üzerinde uyuduğum damarlar. Her sabah yok olması için dua ettiğim damarlar. İki elini masanın üzerine koyup öne doğru eğilerek yüzüne birkaç santim yaklaştı. "Kılıcımın her sallanışında, kalbimin her atışında bu bedenden yaşamı emdiğini hissedebiliyorum."

"Özür dilerim. Bunun olmasını istememiştim. Bilseydim..." Çenesi titriyordu. "Bunu geri alabilirim. Bir tedavi bulacağım."

Ransom alay etti. "Tedavisi yok."

"Ama ya varsa?" Elimi koluna koydum. "Lütfen. .
Onu bir ."

Bu hikayede daha fazlası vardı. Belki Luella bazı boşlukları, eksik parçaları doldurursa tedaviye giden yolu görebilirdik. Lyssa'nın Ransom'ı öldürmesini engelleyebileceğimize dair umudumu yitirmiyordum. Onu bu enfeksiyon yüzünden kaybetmeyi reddediyordum.

Ransom'ın vücudu öfkeyle, acıyla titriyordu, gözleri gümüş rengindeydi. Canavar tasmaından kurtulmaya çalışıyordu.

"Lütfen," diye yalvardım, kalbim boğazıma düğümlenmişti.

Dişlerini sıktı ama geri . Sandalyesine değil, odanın diğer tarafında duvara yaslanıp kollarını kavuşturarak dinlemeye koyuldu.

"Lyssa'yı sen mi yarattın?" Luella'ya sordum.

Sertçe yutkundu. "Lyssa büyülü. Ve ben değilim. Ama Calandra'da büyü var. Bu odadaki farklı gözlerle bir bakın."

Ya büyü toprağın ötesine geçseydi? Göz rengi ve Voster büyüünün ötesinde?

"Calandra'nın canavarlarının bu büyüünün bir parçası olduğuna inanıyorum," dedi Luella. "Ve ben de yıllarımı bu büyüüyü onlardan nasıl çıkaracağımı öğrenmek için harcadım."

Bir canavarın gücünü çıkarmak mı? "Nasıl?"

Luella kavanoza uzandı ve parmağıyla ağzını yokladı. "Bilim kendi başına bir sihirdir."

Ransom, "Açık konuş," dedi.

Derin bir nefes aldı. "Bir canavarın *varlığında* büyü vardır. Onlar olağanüstüdür. Daha güçlü. Daha hızlı. Her yönden daha iyi. Sanırım izler bırakıyorlar

bu diyardaki büyü'nün." Sesi bir fısıltı gibiydi, sanki bunu yüksek sesle söylemekten bile korkuyordu. "Bu yüzden herkesin bedenini hastalıklara karşı daha az duyarlı hale getirmek için bu izleri kullanmaya çalıştık. Hepimize iyileşme gücü vermek için." "'Biz' mi? Voster'la birlikte çalıştığınızı söylüyorsunuz." Biliyordum. Biliyordum amına koyayım. onu. Başından beri bu işin arkasında onlar vardı.

"Hayır." Başını iki yana salladı.

"Simyacılarım."

"Oh." Lanet olsun. "Ama büyüye sahip olan tek yaratık Voster'lar."

"Öyle mi?" diye düşündü. "Voster başka varlıklardan başka nedir ki? Bazıları onlara kendi başlarına canavarlar olarak bakabilir."

Beni. Ben de onları canavar olarak görüyordum.

"Voster'lar sadece güçlerini nasıl kullanacaklarını bilirler. Canavarlar bilmez. Ama bu onların damarlarında akmadığı anlamına gelmez. Derilerinden, kemiklerinden, kanlarından ve tükürüklerinden."

"Anne," diye bağırdı Ransom, sabrı pamuk ipliğine bağlıydı. "Lyssa'yı nasıl yarattığını duymak istiyorum. Bunu neden yaptın?"

"Lu." Cathlin bir kolunu masaya uzattı, sevgilisine yakındı ama tam olarak dokunmuyordu. "En baştan başla."

Luella başını salladı, ellerini masanın üzerinde düzleştirerek doğruldu. "Gençliğimi Calandra'yı gezerek geçirdim. Ziyaret etmeyi en sevdiğim yerlerden biri Laine'di. Bir yolculuk sırasında hastalandım ve şifacılarına götürüldüm. Babamın Genesis'te ilgilenmesi gereken işleri vardı, bu yüzden beni bir ay boyunca iyileşmem için geride bıraktı. Orada geçirdiğim zaman bende simyaya karşı bir merak uyandırdı. Bu bir hobi haline geldi."

Ve muhtemelen çeşitli bitkileri kataloglayan bir derginin başlangıcı.

"Yıllarca uğraştım," diyor. "Beni nasıl hissettirdiklerini görmek için farklı bitki ve baharatlardan çaylar yapabileceğim küçük bir atölye kurdum. Sonra babanla tanıştım ve hobim bir süreliğine askıya alındı."

Allesaria'ya taşındığında. Kraliçe rolünü üstlendiğinde. Kriz uçtuğunda ve ailesi acı verici bir şekilde öldüğünde.

"Allesaria'daki şifacıları tanımaya hamileyken başladım," dedi. "Sen doğduktan sonra, artık bir bebek olmadığın için daha fazla zamanım vardı. Şifacılar beni şehrin en iyi simyacısıyla tanıştırdı. Küçük bir eczanesi vardı ve istediğim zaman ziyaret etmem için beni davet etti."

"Demek hobinizi yeniden canlandırdınız," dedim.

"Evet." Luella'nın parmakları kavanozun üzerindeki işlemlerine devam etti. "O günlerde zamanımın çoğunu kütüphanede geçirirdim. Kitap toplayarak. Canavarlarla ilgili hikâyeler ve efsaneler okuyordum. O kütüphaneyi bir kaçış yolu olarak kurmuştum.

Simya da başka bir kaçıştı."

"Babamdan mı?" Ransom sordu.

"Hayatımdan," diye düzeltti. "O kitaplarda, mahrum bırakıldığım maceraları buldum. Ve sonra her şeyi değiştiren bir kitaba rastladım. Bir fikri ateşleyen hikayelerle doluydu. Kitabın nereden geldiğini bilmiyorum ama onu eczacı dükkanında saklı buldum ve kendime aldım."

Luella çantasının kapağını açtı ve bir kitap çıkardı. Siyah deri ve bir toka ile kapatılmıştı.

"Eski dilde yazılmış," dedi Cathlin. "Bunlar hikayeler, neredeyse bir insanın rüyaları gibi. Soneler Doksan gibi."

Luella kitabın sırtını okşadı. "Bir canavarın pençesinin, canavarın hayatını kurtardığı için bir adama hediye olarak verildiğini anlatan bir hikaye var. Pençe boynuna takıldığında, adam bir daha asla acı ya da hastalık hissetmemiş. Pençeyi çıkarıp oğluna verdiği gün ise öldüğü günmüş."

Kulağa bir rüya gibi geliyordu. Bir çocuğun masalı gibi.

"Bu beni meraklandırmaya başladı," dedi. "Ya daha güçlü olabilseydik? Ya enfeksiyonlarla savaşabilseydik? Ya aylarca saklanıp yeraltına indiğimiz günden farklı olmadan ortaya çıkabilseydik?"

"Yani bir enfeksiyonu durdurmanın yolunu arıyordunuz ama onun yerine bir tane yarattınız." Ransom alay etti. "Zekice."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Lyssa'yı biz yaratmadık. Düşündüğünüz gibi değil. Bir insanın doğal yeteneklerini geliştirecek bir iksir yaptık. Canavarlarla bağlantılı malzemelerden iksirler ve tonikler yarattık."

"Korakin gibi mi?" Bir kaverinin dışkısı.

Luella, "Kaverine geceleri neredeyse mükemmel bir şekilde görebiliyor," dedi. Ransom gibi.

"Peki ya mağara zencefili?" Kavanozu işaret ettim.

"Yetiştirildiği bataklıklar aligasklara ev sahipliği yapar. Derilerini döktüklerinde, parçacıklar zencefil kabukları tarafından emilir. Bir aligask inanılmaz iyileştirme yeteneklerine sahiptir. Ölümcül şekilde yaralanmaları neredeyse imkansızdır. Onları öldürmek için kafalarını kesmeniz gerekir."

"Yani bu iksir için farklı canavarların parçalarını kullandınız. Ama iksir Lyssa değil mi?" Başım dönmeye başlamıştı. Neyi kaçıırıyordum?

"Doğru." Luella başını salladı. "İksirler ve tonikler yarattık, onları kendi üzerimizde test ettik. Çoğu bizi hasta etti. Bazıları hiçbir şey yapmadı. Diğerleri ise bizi hastalığa daha az yatkın hale getiriyor gibi görünüyordu. Kendimizi iyi hissettiğimiz bir şey formüle etmek yıllar aldı."

Topladığım küçük ekibin dışında kullanma konusunda kendime güveniyordum. O noktaya geldiğimizde, bir şifacıdan bunu ölmek üzere olan bir hasta üzerinde denemesini istedik. Bacağı bir boz ayı tarafından koparılmış bir adamdı ve yaranın etrafındaki et çürümeye başlamıştı. Yaranın ilerlemiş haliyle hayatta kalması mümkün değildi. Ama bugün yaşıyor."

Böylece Luella ve simyacıları sıradan bir karışım yarattılar. Normal bedenleri güçlendirmek, enfeksiyonlar ve hastalıklarla savaşılmaya yardımcı olmak için canavarların yan ürünleri. Voster'ın Allesaria'da Lyssa'nın büyülmüş imzasını hiç hissetmemesinin nedeni büyülmüş imzanın var olmamasıydı. En azından henüz. Tek yaptığı bir ilaç yaratmaktı.

"Peki bu iksirin Lyssa'yla ne ilgisi var?" Bir bağlantısı olmalıydı, değil mi?

Luella'nın bakışları Ransom'a kaydı. "Baban simyacılarla vakit geçirdiğimi biliyordu ama bu onun pek de önemseydiği bir hobi değildi. İlgi alanlarımı asla reddetmedi ama tam olarak desteklediği de söylenemez. Sana iksir vermeyi isteseydim, bana hayır diyeceğini biliyordum. Ve göçten önce daha güçlü olmana ihtiyacım vardı."

"Yani, yine de yaptın." Ransom'ın sesi tüylerimi diken diken etti. "Ne zaman?"

Luella utanmış gibi baktı. "Baban beni Mikhail'le bulmadan kısa bir süre önce. Antrenman yaptığın ve bacağının kesildiği gündü. Korkunç bir yaraydı. Çok fazla kan kaybettiğinden endişelendim. Bilincin yerinde değildi, bu yüzden şifacılarım yarayı diktiğinde..."

"Bana iksiri, yarattığın bu kâbusu benim bilgin olmadan vermelerini sağladın." Ransom'ın vücudu titredi, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar parlak bir gümüş rengine büründü. "Neden bende işe yaradı da başka kimsede yaramadı?"

"Sende işe yaramadı."

Tuniğinin yakasını aşağı çekerek o koyu renkli damarları ortaya çıkardı. "Farklı düşünmek için yalvarıyorum. Bunu sen yaptın. Ve bana gerçeği söylemek yerine, dört yıl boyunca Lyssa'yı o bariwolf ısırığından aldığıma inanmama izin verdin."

"Sen yaptın." Luella sandalyesinden kalktı.

"Sanırım." "Sanıyor musun?" Sesi duvarlarda yankılandı.

"Hâlâ anlamaya çalışıyorum. Açıklayamıyorum. Henüz açıklayamıyorum. Ama o ısırık seni dönüştürdü. İksiri alan on kişiyiz ve hiçbirimiz Lyssa'ya ulaşamadık. Bence sana verdiğimiz iksir Lyssa için temel sihirdi ve bariwolf'un tükürüğü de eksik parçaydı. Seni ısırığında bir bağ oluştu. İnsan, canavar ve büyü arasında bir bağ. Bu

O gün, ikiniz de Lyssa'yı yarattınız ve o zamandan beri bedenlerinizde dönüştü. Bariwolf diğer canavarları ısırıka onu yaymaya devam etti. Sonra onlar da diğerlerini ısırđı ve bu böyle devam etti. Sizde, size normal bir insanın ötesinde gler verdi."

"Tanrım." Oturduğum yerde kalamayarak ayağa kalktım. Sonra bir elimi ağzıma kapattım, çünkü farkına vardığım şey o kadar sertti ki neredeyse midem bulanacaktı.

Odanın diğer ucundan bile Ransom'ın kalbinin kırıldığını hissettim. Lyssa iki varlıktan doğdu.

Bir bariwolf. Tek gözlü bir canavar. Ve Ransom.

"O bariwolf asla başlangıç değildi." Sesi atallaştı. "O bendim. Lyssa'yı ben başlattım."

Elli Yedi

"Ne yaptın sen?" Ransom'ın boğazı düğümlendi.

Bu soruyu ona üçüncü kez soruyordu. Bir suçlama gibi görüldüğü tek seferdi.

"Bunu tedavi etmenin bir yolunu bulacağım." Çenesi titriyordu. "Sana yemin ederim. Bu büyüü bozacağım."

Başını salladı, gözleri şaşkındı. "Ölen tüm insanlar. Kurtaramadığımız hayatlar."

Sariah. Witt.

Ransom kendi listesini tutuyordu, değil mi? Ve şimdi bu enfeksiyon yüzünden kaybedilen her ruhun yükünü taşıyacaktı. Bu suçu taşıyacaktı.

Tanıştığımızdan beri Ransom'ın pek çok versiyonunu görmüştüm. Savaşçı. Prens. Aşık.

Ama bu versiyon? Kaybolmuştu. Tanınmaz haldeydi. Yüzündeki yıkıntıdan nefret ediyordum. Saklayamadığı acıdan.

"Bu senin hatan değil." Gözyaşları Luella'nın yanaklarından aşağı döküldü. "Özür dilerim, Ransom. Çok özür dilerim. Bilmiyordum."

Çömeldi, dünyamız kendi ekseninde dönüyor gibi görünürken elleri saçlarına daldı, yukarı aşağı yer değiştirdi.

"Babamın bu işle ilgisi nedir?" diye sordu.

Luella gözlerini kapattı ama suçluluk duygusu yüz hatlarında belirmeden önce değil.

Başka bir sır.

Bu kadının vücudu yalanlarla mı besleniyordu?

"Simyacılarımdan biri güvenime ihanet etti. Babana gitti."

Ransom'ın gözleri kalktı. Daraldı. Ayağa kalktı. "Ne zaman?"

Luella'nın eli boğazına gitti. "Beni öldürmeye çalıştığı gün."

Ransom o kadar hareketsiz kaldı ki, toz zerrecikleri bile bir sonraki adımdan korkarak uçuşmayı bıraktı. "İlişkiniz yüzünden mi sizi öldürmeye çalıştı? Yoksa bana bu iksiri verdiğini öğrendiği için mi?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Öfkeyle yatak odama geldi. Mikhail'i görünce öfke daha da arttı."

Ellerim yüzüme geldi, çenemi tutmak için yanaklarıma bastırdı.

düşmekten. Tekrar.

Ramsey, Luella'nın Ransom'a kendi yarattığını enjekte ettiğini öğrenmiş miydi? Bu yüzden mi öfkelenmişti? Oğlunu öldürebileceği için mi?

Bir şeyler değişmiş olmalı. Çünkü şimdi bunu milisleriyle tekrarlamaya çalışıyordu.

"Bunu yeniden üretemez," dedim. "Üretebilir mi? Lyssa ya da iksir, adına ne dersiniz deyin?"

"Hayır," dedi Luella. "Ama deniyor. Ve bu süreçte onları öldürüyor."

O askerler, damarlarına ne koyuyorsa ondan diri diri yanıyorlardı.

"Kayıp parça onlarda değil." Luella sandalyesine çöktü. "Ramsey, Ransom'a iksirin verildiği ve sonra da ısırıldığı bağlantısını kuramadı. Bu kombinasyonun enfeksiyonu yarattığına inanıyorum. Ama Ramsey'nin ekibi deneyler yapıyor. Bir tahminde bulunmam gerekirse, enfekte olmuş bir canavardan kan alıp adamlarına enjekte ediyorlar."

"Ama işler bu şekilde yürümüyor, değil mi?" Tahmin ettim. "Isırık eksik parçaydı. Sihir."

"Evet," diye fısıldadı

Luella. İroni boğucuydu.

Ramsey, Crux'la savaştık kadar güçlü bir ordu kurmak için yola çıkmıştı. Bunun yerine, köylerinden ve kasabalarından sağlam adamları çalmıştı. Calandra'daki canavarlarla savaşabilecek adamları. Ve göç başladığında muhtemelen hepsi ölmüş olacaktı.

"Büyüyü bozacak bir şey olmalı. Sadece zamana ihtiyacım var." Luella'nın gözleri yalvarıyordu. "Bunu düzeltebilirim."

Ransom alay etti. "Bir an için bunu başardığını edelim. Ya babam tedaviyle ilgilenmezse? Ya tek yapması gerekenin senin iksirini adamlarına enjekte etmek ve onları ısırarak öldürmesini fark ederse? O zaman ne olacak? O adamların ölmesi umurunda bile olmaz, hele ki krallığı bu beladan kurtaracaksa."

Ramsey, Ransom gibi hareket edebilen, savaşabilen ve iyileşebilen adamlardan oluşan bir orduyla durdurulamazdı.

Belki de en önemli noktaya karşı savunma yapmak istemiştir.

Belki de babam gibi o da eski anlaşımlardan bıkmıştı. Sınırlardan. Krallıklardan.

Belki de Calandra'yı kendine almak istiyordu. Önce askerlerinin ölmesini engellemesi gerekiyordu.

"Öğrenmemeli. Kimse bilmemeli," dedi Luella. "Oğullarımızı feda edemeyiz."

Bu son ifadeye kazınan acı, Luella'nın gözlerinin Ransom'dan af dileme şekli göğsümün sıkışmasına neden oldu. Ve hâlâ aklımda başka sorular vardı. "Neden kitapları yakıyor?"

Cathlin'in dudağı kıvrıldı. "Çünkü o bir tehdit."

Luella kitaplarını yaklaştırdı. "İksiri formüle ederken kütüphanede çok zaman geçirdik. Bazıları notlarını kitaplara ve günlüklere orada bırakmayı tercih etti. Ben de benimkileri orada tutuyordum."

Diğer kralların kendileri için isteyebileceği notlar ve bilgiler. Kendi Muhafız versiyonlarını yaratmak amacıyla kendi simyacılarına ve şifacılarına vermek için.

Babamın Allesaria'da istediği bu muydu? Sonu böyle mi durduracağını düşünüyordu? Kendisi için Lyssa'yı yaratarak ve Muhafızlardan bir ordu kurarak mı?

Babam şehri bulmam için beni göndermek yerine diğer simyacıların peşine düşebilirdi. Gerçi simyacılar Ramsey'in onları kendi hizmetine almasından - sağlıklı adamlara ölüm iksiri enjekte etmekten- korkuyor olsalardı, o insanlar muhtemelen Luella gibi saklanıyor olurlardı.

Hayır, babamın bir sonraki göçten önce zamanı azalıyordu. En uygun seçeneği Ramsey'in sırrını başkentten çalmaktı. Lyssa'yı kendisi için çalmak.

Turanların kalesinin kapısını açmak için tek ihtiyacı olan bir anahtardı. Mae. O anahtar olmak için eğitilmişti.

Ve şimdi o bendim.

Ransom diğer krallıkların kendisinde enfeksiyon olduğunu fark etmediğini düşünüyordu ama babam da bundan şüphelenmiş olmalı. Gardiyan ve Lyssa. Hepsi bağlantılıydı.

Babamın Allesaria'ya girme arzusu, Muhafız'ın güçlerini anlama ihtiyacına bağlı olmalıydı.

Ben şüphelerimi dile getiremeden, Ransom masaya doğru yürüdü ve kitabı annesinden koparıp aldı. "Belki de bunu yakmalıyız."

Luella ayağa fırladı, onu geri almaya çalıştı ama adam onu uzanamayacağı bir yerde tuttu. "Yapma. Bu kitap, topladığım diğerleri gibi, bir tedavi bulmak için yaptığım araştırmanın bir parçası."

"Tedavisi yok," diye öfkелendi. "Yılların vardı. Artık çok geç. Eğer Voster bunu durduramazsa, kimse durduramaz."

"Fidye-"

"Lanet olsun sana, anne." Kitabı masanın fırlattı ve yüzeyde kaymasına neden oldu. "Lanet olsun sana."

Başka bir şey söylemeden evden çıktı. Kapı çok sert bir şekilde açıldı ve duvarları sarsacak kadar büyük bir güçle çarparak kapandı.

Luella koltuğuna yığıldı, ağlarken yüzünü ellerinin arasına gömdü. Cathlin bir kolunu onun omuzlarına doladı ve kulağına güvence veren sözler mırıldandı.

Ransom'ın peşinden gitmem gerekiyordu. Onu takip edip iyi olduğundan emin olmak için.

Ama ben olduğum yerde donup kalmıştım, gözlerim masanın üzerindeki kitaba yapışmıştı.

Ransom onu fırlattığında ters dönmüş ve diğer yüzü ortaya çıkmıştı.

Kapağında karmaşık bir oyma vardı. Kanatlı bir amblem.

Boynuma taktığım kolyenin üzerinde de aynı amblem vardı.

Elli Sekiz

"Muhafız Ran'ı gördünüz mü?" Ön kapılarda görevli bir askere .

Konuşurken belinden eğilerek selam verdi. "Hayır, Prenses Odessa Wolfe."

Bukleleri yüzümden uzaklaştırdım ve avluyu taramak için döndüm.

Kahretsin. "Gitti mi?"

"Bu kapılardan geçemezsiniz, Majesteleri."

Botumla bir kayaya tekme attım. "O zaman hangi cehenneme gitti?" "Özür dilerim. Bilmiyorum. İstersen onu bulmana yardım edebilirim."

"Hayır. Teşekkür ederim." Kalenin dış kenarı boyunca uzanan duvarı takip ederek uzaklaştım.

Bu Ellder çevresinde üçüncü turumdu.

Luella ve Cathlin'den ayrıldığımdan beri geçen saatler içinde her sokağa girip çıktım. Pencerelerden baktım ve dükkânlarda durdum. Zindana iki kez gittim, göç tüneline açılan sahte duvara kadar ilerledim - ona seslendiğimde sadece yankım cevap verdi. Kışlayı bile aradım, açık kapılardan bakarken birden fazla askeri ürküttüm.

Ransom her nerede saklanıyorsa, kimsenin bilmesini istemiyordu.

Arayışımдан vazgeçmek istemedim. Bırakmak istemedim. Ama kocam bulunmak istemiyorsa bunun bir anlamı yoktu, bu yüzden odama çekildim, adımlarım ağır ve yavaştı.

Luella'nın kitabındaki o lanet olası amblem olmasaydı, hışımla evden onu takip ederdim. Onu en başta kaybetmezdim.

Tüm bunlar ne anlama geliyordu? O kanatlı sembol neydi? Kolyem sadece bir biblo muydu? Yoksa daha fazlası mı?

Şu anda bunun için endişelenemezdim. Belki Lyssa, Ramsey, canavarlar ve göç meselesini çözdükten sonra Cathlin'i bir kenara çeker ve amblemi daha önce görüp görmediğini sorardım. O zamana kadar Ransom'ı bulmam gerekiyordu.

Tanrım, Luella'ya çok kızmıştım. Bunu nasıl yapabilmişti? Aklından ne geçiyordu? Ransom'a yaptığı şey akıl alır gibi değildi.

Ransom enfeksiyonun neden olduğu ölümle için kendini suçladı. Ben de onu suçladım.

Ve lanet olsun, bir tedavi bulsa iyi olacaktı. Eğer bu karmaşayı o yarattıysa, o zaman onu çözebilirdi.

Eve doğru yürüdüm, yumruklarımı iki yanımda sıkıp açtım, yürürken gözlerim kısıktı, sadece merdivenin dibine ulaştığımda başımı kaldırdım. Ve işte oradaydı, en üst basamakta oturuyordu, dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini kenetlemişti. "Merhaba."

Ransom bana öyle bir kalp ağrısıyla baktı ki sanki göğsüme bir savaş çekici inmiş gibi hissettim. "Merhaba."

"Ben de seni arıyordum."

"Biliyorum."

"Bunca zamandır burada mıydın?"

Döndü ve arkasından bir şeye uzandı. Öne doğru döndüğünde Faze'i kolunun üzerine yatırmıştı. "O bir iblis. Süite girdim ve onu oturma odasındaki sandalyenin üzerinde pençelerini bileyleirken buldum."

"Kulağa doğru geliyor."

"Ben kapıyı kapatamadan dışarı fırladı. Sanırım geride kalmak istemedi, bu yüzden bana burada arkadaşlık ediyor."

Ona eşlik eden ben olmalıydım, ama benim yokluğumda benim küçük canavarıma sahip olduğu için mutluydum.

"Özür dilerim, Ransom."

"Ben de öyle." Faze'in kulağının arkasını kaşıdı, sonra ayağa kalktı ve Tarkin'i süitin kapısına kadar taşıyıp içeride bıraktı. Sonra merdivenlerden indi ve en altta benimle buluştu. "Benimle bir yürüyüşe çık."

Ellder'ın arasından yan kapıya doğru ilerlerken birbirimizin yanına düştük.

Kalenin arka tarafına doğru, kışlalara ve ahırlara yakın bir yerdeydi; burada atlar, dolaşabilecekleri kadar geniş bir padokta tutuluyordu. Freya'yı aradım, onu bir çite yaslanmış, uzun otlardan bir tutam kemirirken buldum. Aurında onun yanında, diğer atlardan daha uzun boyuyla duruyordu.

Bir seyis, elinde yular ipiyle hayvanların arasında yürüyordu. Ransom'ı gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı ve ayakları durdu.

Tam bir huşu. İnsanlar Muhafız'ı gördüklerinde böyle bakarlardı. Ellder'da kaç gün geçirirse geçirsin, o her zaman bir efsane olacaktı. Bir kurtarıcı. Bir kahraman.

Ama güçleri olsa da olmasa da bir kahraman olurdu. Büyüklük

Lyssa'dan gelmedi. Sadece Ransom'dı.

Kapıda duran altı silahlı muhafıza yaklaştı. Bir adam kilidi çevirirken yüzlerindeki ifade değişmedi.

Kapı sadece binicisi olmayan bir atın geçebileceği kadar yüksekti ama o zaman bile Aurinda gibi bir aygırın eğilmek zorunda kalacağından şüpheleniyordum. Kapı, Ransom ve benim kalenin dışına çıkıp ormana adım atmamıza yetecek kadar açıldığında demir menteşeler gıcırdadı.

Bir asır gibi gelen bir süre boyunca ağaçların ve çalılıkların arasından geçerek yürüdük. Parlak turuncu yaprakları olan bir çalının yanından geçerken Ransom dalından bir tane kopardı ve sapını parmaklarının arasında döndürdü.

Yere düşmesi için bıraktığında elime uzandı ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. Artık surların çok ötesindeydik. Surlarda bizi görebilecek askerlerin görüş alanının ötesindeydik.

"Keşke..." Başını sallayarak sözünü bitirdi.

"Ne?"

Parmak eklemlerimi öpmek için elimi kaldırdı. "Keşke rol yapmak zorunda olmasaydık."

"Ben de."

Ama bu sadece bir dilekti. Lyssa damarlarında dolaşırken Xavier'e karşı bu maskeyi düşüremezdi. Kız kardeşinin hayatını riske atmaktansa kuzeninin tahta geçmesi daha iyiydi. Veliaht prensin ölmesindenense Muhafız'ın ölmesi daha iyiydi.

Luella bu felaketi çözmenin bir yolunu bulursa ikisi de olmayacaktı.

Simyacı, şifacı ya da bilgin değildim ama o kitapları çalmak zorunda kalsaydım, Quentis ya da Laine'deki en iyi simyacılara götürmek zorunda kalsaydım, bu büyüü bozmanın bir yolunu bulurdum.

"Ben bir aptalım," diye mırıldandı. "Bunu kendi başıma çözmeliydim."

"Bunu bilmene imkân yoktu."

Bunun ötesinde, sevdiklerine olan inancı onu bu kadar özel yapan şeyin bir parçasıydı. Annesine inanırdı. Babasına bile inanıyordu. Her ikisinin de böylesine korkunç şeyler yapabileceğini düşünmek onun ruhunu ezebilirdi.

"Annemin yaptıklarını durdurmak için artık çok geç," dedi. "Ama babamı durdurmalıyım."

"Nasıl?"

Yavaşladı, başını eğerken geniş omuzları kıvrıldı. "Senden ayrılmak , Odessa."

"Ne? Hayır."

Bana döndü ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Seni götürmeyeceğim

Allesaria."

Olmaz. Yapamaz demedi. Olmaz.

"Bana hâlâ güvenmiyorsun." Mantıklı geldi. Onun yerinde olsam, muhtemelen ben de aynısını yapardım. Ama bu daha az acı verdiği anlamına gelmiyordu.

En kötüsü de onu suçlamamamdı. Hayatı boyunca tanıdığı insanlar, öz annesi ona ihanet etmişti. Ben de kimseye güvenmezdim.

Kesinlikle karısı değil.

"Eğer babamın ordusundaki adamlar seni burada öldürmeye çalışan adam gibiyse, Allesaria Calandra'da gitmen gereken son yer." Alnını benimkine yaklaştırdı. "Ve bunu durdurmanın tek bir yolu var."

"Canavarları öldürün," diye fısıldadım. "Hepsini öldürün."

Ama *canavar* yeni bir anlam kazanmıştı. Pençeleri ve dişleri olan dört ayaklı canavarlardan bahsetmiyordu. Babası bu çılgınlığı durdurmadıkça, Ransom'ın yeteneklerini kopyalamak için imkansız bir arayış içinde insanları öldürmeyi bırakmadıkça, Muhafız'ın bir sonraki öldüreceği canavar onun kralıydı.

Bunu sonsuza dek bitirecekti.

"Tamam." Göğsüne gömüldüm, onu içime çektim. Rüzgâr ve toprak. Deri ve baharat.

Belki daha iyi bir prenses başka bir seçenek olduğunda ısrar ederdi. Belki daha iyi bir prenses prensinin yanında kalmanın bir yolunu bulurdu.

Ama hiçbir zaman iyi bir prenses olamadım.

Ben de kollarımı onun belinden çözdüm ve uzaklaştım.

Belki de gerçekten yardım edebilmemin tek yolu ona gerçeklerimi anlatmaktı.

"Babam beni buraya Allesaria'ya giden geçidi bulmam için gönderdi. Casusluk yapacak ve mümkün olan en kısa sürede Brielle ya da Jocelyn ile Quentis'e haber gönderecektim. Bana ne aradığını söylemedi ama bunun bizi dipsiz kuyulardan kurtarabileceğini söyledi. Babanın kitap yakma tutkusuna bakılırsa, bu Lyssa olmalı. Eğer babam sende enfeksiyon olduğunu bilmiyorsa, bence şüphelenebilir. Çünkü bana güçlerini öğrenmemi ve eğer şansım olursa seni öldürmemi de söyledi."

İtiraf bir sel gibi aktı ve aramızda yerleşirken aylardır taşıdığım bir ağırlık hafıfladı.

Ransom kaşlarını çattı. "Çapraz."

"Pardon?" Ona abartılı bir şekilde kaşlarımı çattım. "Sanırım bunların hepsini zaten biliyorsun ama yine de yüksek sesle söylemek istedim."

İçini çekti ve bir kahkaha atmadan önce başını salladı. "Sen korkunç bir

casus."

"Doğru."

Yüzünü gökyüzüne çevirdi. "Kahretsin, bir karmaşanın içindeyiz." Hemen hemen. "Şimdi ne olacak?"

"Bu Turah'tan daha büyük bir şey. Lyssa, insan ya da canavar, ölümden başka bir şey değildir. Bu durdurulmalı. Eğer en önemli nokta enfeksiyonu alırsa..." İç çekti. "Asla hayatta kalamayız. Kralın ordusunu göçten önce tüm enfekte canavarları avlamak için kullanmalıyız."

"Ya çok geçse? Ya çoktan çok ileri gittiyse?"

"Benimle başladı. Ve son nefesimde bile buna son vereceğim. Denemek zor."

Tabii ki öyle. Başka bir cevap verseydi Ransom, Ransom olmazdı. "Nasıl?"

"Bilmiyorum. Bir şekilde babamı yanıldığına ikna et. Ondan asker isteyin. En azından, uydurduğu Lyssa versiyonunu onlara vererek masum insanları öldürmesini engelleyin." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ama Allesaria... değişti."

Elini kalbine bastırarak yüzünü buruşturdu, sanki başkent hakkında bu kadar çok şey söylemek bile ona acı veriyordu.

"Bana ne anlatabilirsin?"

"Çok az şey."

"Lanet olası kan yeminleri." Cevap veremezse, en iyi yaptığı şeyi yapacaktım. Sorular sorardım.

"Allesaria'ya gidebilir misin?" Başını salladı.

"Evet, ."

"Peki ya Xavier? Korucular?"

"Enfeksiyonun yayılmaya devam etmediğinden emin olmak için vahşi doğada kalmaları gerekiyor."

"Peki ya Ellder'deki askerler?"

"sadık askerler mi?" Alnını sıvazladı. "Ben taç giymiyorum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Ellerimi havaya kaldırdım. "Gerekirse baban ve ordusuyla savaşır mı?"

Nefes verdi. "Onlardan bunu isteyemem."

"Neden olmasın?" Başka insanları korkunç, yakıcı bir ölümden kurtarmak anlamına geliyorsa, burada seve seve gönüllü olacak adamlar olduğunu düşünmek zorundaydım.

"Yapamam," dedi bir kez daha irkilerek.

Biraz zaman aldı ama sonra bana söyleyemediği şeyi anladım. Kralına karşı kimseye emir veremezdi. Varisinin taç için kendisine suikast düzenlemeye çalışacağı paranoyasına kapılan bir hükümdarın aldığı bir önlem.

Belki de bu bir Turan geleneğiydi. Belki de Ramsey gerçek bir ahmaktı.

"Damarlarında kan olması bile şok edici.

ettiğin kanlı yeminler. Dur tahmin edeyim. Ayrıntıları paylaşamaz mısın?" Başını salladı.

"Yani Allesaria'ya gidip babanı aptallığına son vermesi için ikna edeceksin. Peki ya dinlemezse, o zaman ne olacak? Babanın ordusundaki tüm enfekte adamları kendin mi öldüreceksin? Bire karşı bin adam mı? Sen Muhafız'sın ama bunun da bir sınırı var Ransom."

"Damarlarımdaki enfeksiyon yüzünden ya da babamın kılıcı yüzünden ölsem ne fark eder?"

İrkildim, sonra kaşlarımı çattım. "söyleme."

Daha yakına kayarak bukleleri şakağımdan uzaklaştırdı. "Her zaman benim ölümümle son bulacaktı."

Hayır. "Kes şunu." Hayatının sona erdiğini düşünmeyi reddettim.

Bu kaderi nasıl kabullenebilirdi? Neden lanet olası mezarına tırmanmaya bu kadar kararlıydı? Çılgılık atmak istedim. Ellerimi boğazına dolamak ve onu boğarak öldürmek istedim. Ama boğazımdaki yanık boğuyordu. Gözlerimdeki yaşlar onu bulanıklaştırıyordu.

"Ölmüyorsun, Ransom Wolfe."

"Hey." Beni kollarının arasına aldı, gömleğinin arkasını yumruklarken beni kendine yakın tuttu.

"Lütfen beni bırakma," diye fısıldadım.

Saçlarımı öptü, kollarını sımsıkı sardı.

"Başka bir yolu olmalı."

"Bu savaş için bir ordum yok, Odessa." Hayır, yoktu.

Ama babam yaptı.

Elli Dokuz

Ransom bana üç gün verdi.

Odamdan çıkmadığımız üç mutlu gün. Duvarların ötesindeki dehşet sadece bir rüyaymış gibi davranmak için üç gün. Sonsuz saatleri birlikte geçirmek için üç gün.

Ve henüz konuşmamış olsak da, vedalaşmak için üç günümüz vardı. Sonra her şey bitti.

Bu sabah yalnız uyandım. Ransom henüz Ellder'dan ayrılmamıştı ama bugün hazırlık yapıyordu. Ve yarın, şafakta, Allesaria'ya doğru yola çıkacaktı.

Tek başına.

Dün gece beni Xavier'le eğitim alanında buluşacağı konusunda uyarmıştı, ben davet edilmemiştim. Muhtemelen konuşmaları beni sadece ağlatacağı ya da çığlık attıracağı ya da her ikisini de yapacağı için.

Ransom bana ayrıntıları anlatmamıştı ama tahmin etmem gerekirse strateji geliştiriyorlardı. Canavarlar hakkında. Ramsey'in ordusu hakkında. Her şey boka sarar ve Ransom ölürse ne yapacakları hakkında.

Tanrım, kalbim acıyordu. O kadar çok ki nefes almakta zorlanıyordum. Onun gidişini nasıl izledim?

Yatak odamın açık penceresinden güneş ışığı süzülüyordu. Bir yanım yastıkla kıvrılıp bir ay boyunca ağlamak istiyordu. Diğer yanım ise gözyaşlarımdan hayır gelmeyeceğini biliyordu, bu yüzden bir şeyler için giyindim.

Zorlayıcı da olsa bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti. Kıta boyunca seyahat edip babamla pazarlık yapmak gibi.

Ramsey Lyssa'dan vazgeçmeyecekti. İliklerime kadar biliyordum. Enfeksiyonu silah haline getirmeye niyetliydi. Ve babamın da aynısını yapmak istediğinden şüpheleniyordum.

Ama babama Lyssa'nın masum insanları öldürdüğünü, daha büyük tehdidin enfeksiyonu taşıyan bir düğüm noktası olduğunu söylersem belki fikrini değiştirir. Belki de Ramsey'in görmemesinin nedenini görürdüm.

Babam bir göç yaşamıştı. O tabloları ve duvar resimlerini Crux Sanat Galerisi'nde tutmasının bir nedeni vardı. Bir hatırlatma.

En can alıcı nokta ölüm ve yıkımdan başka bir şey değildi. Lyssa'yı durdurmak zorundaydık.

bir göçün dehşetini Calandra'nın sonuna dönüştürmeden önce.

Ransom ister kabul etsin ister etmesin, yardıma ihtiyacı vardı. Bir orduya ihtiyacı vardı. Ramsey ona bir ordu vermezse, belki babam verirdi.

Ama ben babama başkentin yerini söylemeden önce, o bana kasalarına açık erişim sağlayacaktı. Kasasındaki tüm altınları kullanacaktım. Krallıktaki tüm şifacıları kiralayacaktım.

Ransom'ın hayatını kurtarmak için bir tedavi yapmak.

Luella'nın şansı vardı. Şimdi sıra bendeydi.

Babamdan taleplerde bulunurken, annem hakkında da bilgi almak istiyordum. Voster neden mirasımı sormuştu.

Daha önce babamdan hiçbir şey talep etmemiştim.

Ama ben onun *Cutter*'la gönderdiği kızı değildim.

Turah'tan ayrılma, Quentis'e dönüş yolunu bulma vakti gelmişti. Yakında. Ransom gittiğinde.

Süitten çıkmak, biraz temiz hava almak ve sinirlerimden arınmak için kapıyı açtım ve yürüme yolunda bir ziyaretçi buldum.

Evie dışarıda durmuş, eli kapıyı çalmaya hazırlanıyordu. Giydiği tunik sarıydı, yakası kırmızı ve pembe çiçeklerle işlenmişti. Artık çok küçük gelmeye başlamıştı ve dirseğinde bir delik açılmıştı. Yeni bir gömleğin zamanı gelmişti ama bu onun en sevdiğiydi, diğerlerinden daha çok gördüğüm bir gömlekti. Surat asmasına bakılırsa, bugün biraz daha az üzgün hissetmek için giymişti.

Zavier ona yarın gideceğini söylemiş olmalı.

Ransom Allesaria'da Ramsey ile ilgilenirken, Xavier, Halston ve kolcuları avlarına devam edeceklerdi. Öldürülmesi gereken bir bariwolves sürüsü vardı. Ölmesi gereken tek gözlü bir canavar.

Çıkış planım bekleyebilirdi. Ben dahil herkes onu geride bırakacaksa, önce birlikte bir gün daha geçirmekten zarar gelmezdi.

"Günaydın, küçük yıldız." Eğildim ve ipeksi kahverengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım. "Bugün nasılsın?"

Omuz silkti.

"Biraz üzgünüm."

"Babam gidiyor diye mi?" "Evet."

Calandra'daki neredeyse herkes gibi Evie de Xavier'le evli olduğuma inanıyordu. Bir gün ona gerçeği söyleyebileceğimi umuyordum. Ransom ve ben, kız kardeşiyle özgürce birlikte olabilirdik. Ama henüz değil.

"Faze ile oynamak ister misin?" Ona sordum.

Tekrar omuz silkti. "Ya da bir oyun oynayabiliriz. Luella hâlâ yok ve Cathlin bugün ders yapmak zorunda olmadığımı söyledi."

"Şanslı kız."

Luella'nın Ransom'a itirafından sonra Ellder'ı tekrar terk etmiş, Evie'yi Xavier'in, Cathlin'in ve dadının bakımına bırakmıştı.

Faze yanına yaklaştı ve burnunu Evie'nin eline dayayarak onu sevmeye çalıştı.

Onu kollarımın arasına aldım ve avucumu gözlerime kapattım. "Saklambaç mı?

Hazır olun."

Evie'nin kıkırdaması kalbimin üzerindeki fırtına bulutlarından birkaçını kovmaya yetti. Botları yürüme yolunda gümbürdüyor, merdivenlerden aşağıya doğru koşarken uzaklaşıyordu.

Parmaklarımı çıtlatarak bir göz attım, sonra Faze'in alnına bir öpücük kondurdum. "Git onu benim için bul."

Merdivenlere doğru koşarken kuyruğunu sallayarak bir havalandı. Bu canavarlar...

Onları anlayamadık, değil mi? Onlar hayvandan daha fazlasıydı. Canavarlardan daha fazlası. Gerçekten sihirleri vardı. Faze sadece bir bebektir ama ne kadar çok şey anladığına sürekli şaşıırıyordum. Sadece komutları değil, ruh hallerini de. Bazen bana bakıyordu ve sanki tam olarak ne hissettiğimi biliyor gibiydi.

Neşe. Öfke. Kalp ağrısı.

Sanki bir şey söylemek istiyordu ama her neyse, aynı dili konuşmuyorduk.

Peşinden gittim ve onu Evie'nin ana katta girmiş olması gereken kapıda beklerken buldum.

Arayışım sırasında Evie'nin dadısına rastladığımda, o gün için işi devralacağıma söz verdim ve o da beni mazur gördüğüne çok sevindi. O kendi odasına giderken ben de Faze'i evin içinde dolaşırken, boş odalardan geçerken, koklarken ve Evie'nin saklanmaya layık görmediği birkaç yerde oyalanırken takip .

Yarı kapalı bir kapıyı iterek açtı ve daha önce görmediğim bir odaya girdi. Üst kattaki benimkine benzer bir süitti, oturma odası ve yemek masası vardı. Başka bir kapıdan evin geri kalanı gibi dekore edilmiş bir tuvalet ve yatak odası vardı. Tahta kaplı ahşap zeminler. Bordo, zeytin ve çikolatanın zengin tonlarında kalın dokuma halılar. Aynı tonlarda yorganlar ve battaniyeler.

Quentis'teki odalarım beyaz ve krem ile bej ve griydi. Temizdi.

ve net. Ama ben bu hayatı koyu renklerde tercih ettim.

Faze yatağın altına kaçtı ve onu bulduğunda bir kahkaha tufanı daha kopardı.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm. "Yakaladım seni."

"Hile yaptın!" Yatağın iskeletinin altından kıpırdanarak çıktı ve ellerini kalçalarında yumruk yaptı. "Bu sefer Faze benimle geliyor."

"Anlaştık." Kaçıp gitmeden önce elimi omzuna koydum. " bakalım. Bu oda kimin?"

"Luella'nın."

"Ah. Peki senin burada olman gerekiyor mu?"

"Hayır." , kulağımı ona vermem için parmağını eğdi. "Bir şey görmek ister misin?"

"Her zaman."

Elimi tuttu, ayaklarım yerden kesilene ve yatağın arkasındaki duvara doğru onu takip edene kadar çekti. Komodini itip çekerek yolumuzdan çekmem için beni bıraktı. Sonra ellerini duvara dayadı ve itmek için tüm gücünü kullandı, topuklarını sıkarken homurdandı.

"Evie, sen ne-" Duvar

çatladı.

"Whoa."

Evie sırttı, Ransom'dan öğrendiği belli olan bir şeydi bu ve kapıyı iterek daha da açtı. Parmağını dudaklarına götürdü ve kapıdan içeri adımını attı. "Burası gizli bir yer."

" mi?" Komodinin üzerindeki feneri aldım ve alevini tutuşturdum. Sonra onu karanlığa karşı tutarak Evie'yi bir merdivenden aşağıya kadar takip ettim.

Hava kuruydu, sıcaklık her adımda düşüyordu. Ondan sonra saymaya başladım. On beş. Yirmi. Dibe ulaşana kadar toprak ve toz kokuları burnumu gıcıklayarak ilerledikçe ilerledik. Işığım odanın ahşap duvarlarında titriyordu.

Alan, bir duvar boyunca dört karyola ve diğer duvar boyunca raflar bulunan büyük bir dikdörtgendi. Erzak rafları. Yiyecek rafları.

Bir göç mahzeni.

Quentis'te de böyle odalar vardı. İnsanların mümkün olduğunca uzun süre sığınacakları odalar. Ve Quentis'te olduğu gibi, çoğu zaman girişler gizliydi.

Bunun gibi mahzenlerde, stoklanan malzemeler karneye bağlanırdı. Tam olarak bu odayı kullanması planlanan kişi sayısı için tahsis edilmiştir. Ama göç

sadece ölümü getirmedi.

İnsanlar bu odalar için adam öldürürdü. Sağladıkları yiyecek ve güvenlik için.

Merdivenlerden inmeye başladığımızda kontrol etmemiştim ama muhtemelen o gizli kapıda bir kilit vardı. İnsanları içeride tutmak için değil. İnsanları dışarıda tutmak için.

Evie raflara gitti, parmaklarını dikkatsizce sıralanmış ve istiflenmiş kitapların sırtlarında gezdirdi. En alt sırada, kitapların altında, düzensiz bir şekilde yığılmış biblolar ve parşömenler vardı.

"Bunlar zindandan," dedim.

Luella zindanı boşaltmış ve yerine her şeyi buraya getirmişti. "Evet."

Evie'nin bakışları omzumun üzerinden geçiyordu.

kimsenin dinlemediğinden emin olmak için. "Onları buraya getirdiğini gördüğümü bilmiyor ama bir gece uyuyor olmam gerekirken bazı sesler duydum ve ne yaptığına bakmaya geldim."

Gülmek için başımı salladım. "İnsanları gözetlememelisin." "Neden olmasın?"

"Bu çok kaba."

Başını yana eğdi. "Ama sır saklamak kabalık değil mi?" "Kaba-Biliyor musun? Boş ver."

Luella onun annesiydi. Bir noktada casusluk konusunu ele alabilir.

Raflara doğru yürüdüm, kitapların sırtlarına bakmak için eğildim. Birkaç tanıdık başlık gözüme çarptı ama hiçbirini okumak istemedim.

"Başka bir şey görmek ister misin?" Evie sordu. Bu noktada, neden olmasın?

"Elbette."

Beni geçip merdivenlere yöneldi ve en alt basamağa eğildi. Parmaklarıyla basamağın yan tarafını yokladı, basamağın ön tarafı katlanıp gizli bir bölme ortaya çıkana kadar çekti.

"Bunu nasıl buldun?" Yanına gittim, eğildim ve feneri soğuk taş zemine bıraktım.

"Dün Cathlin yukarıda Faze'le oynadığımı sandığında buraya geldim."

"Evangeline," diye azarladım ama arkasında fazla bir sıcaklık yoktu.

Çünkü o bölmenin içinde üç kitap vardı. Bir tanesi siyah deriydi ve üzerinde kolyemin amblemi vardı.

Luella geri dönmeyi planlıyor olmalı. Aksi takdirde, nereye giderse gitsin bunları da yanında götürürdü. Ya da gittiği yer güvenli değildi. Diğer iki kitabın ne içerdiğinden emin değildim ama onları merdivenin altına sıkıştırması önemli oldukları anlamına geliyordu.

"Gitmeliyiz." Evie'nin ellerini kenara ittim, böylece bölmeyi yeniden yerleştirip kapatabilecektim. Sonra feneri aldım, ayağa kalktım ve onu merdivenlerden yukarı çıkarmak için elimi uzattım. "Artık buraya gizlice inmek yok, tamam mı? Kapıya bir şey olmasını ve senin kalmanı istemiyorum."

Yatak odasına vardığımızda "İyi," diye homurdandı.

Kapıyı kapattım, bölmenin tekrar gizlendiğinden, ahşap panellerdeki dikişlerin birbirine karıştığından emin oldum. Sonra, Evie bir başka saklambaç turu için Faze'i kollarına alırken, saymaya başladım.

"Bir. İki. Üç." Beşe geldiğimde gitmişlerdi. Ve yirmiye geldiğimde, günaha girip o kitapları çalmadan önce kendimi Luella'nın odasından çıkmaya zorladım.

Daha sonra. Artık nerede saklandıklarını bildiğime göre, onları daha sonra alacaktım. Kesinlikle benimle Quentis'e geliyorlardı.

Faze'in yardımı olmadan Evie'yi bulmam biraz zaman aldı; bir mutfak dolabının içine sıkışmış, elinde bir yığın tahta kâse vardı. Ellder'ın sokaklarında dolaşmak için dışarı çıkmadan önce birkaç tur daha oynadık. Küçük bir oyuncakçıya gittik ve ona yalnız kaldığında sarılması için sarkık kulaklı tüylü bir tavşan aldık; adını Merry koydu.

Öğle yemeğinde fırından aldığımız tatlıları yedik. At padokuna havuç ve elma götürerek Freya, Aurinda ve arkadaşlarını şımarttık. Akşam yemeği vakti geldiğinde, Faze tüm bu aktiviteden yorulmuş bir halde kucağımda uyurken süitimde birlikte yemek yedik.

Evie kalbime merhem oldu, tıpkı benim de onun için olmayı umduğum gibi. Ama akşam karanlığı kalenin üzerine çöktüğünde, Xavier kızını almaya geldi ve onu yatağına götürdü.

Süit tek başıma çok sessizdi ve ben de hareketsiz kalamayacak kadar huzursuzdum, bu yüzden dışarı çıktım, bir saat daha öldürürsem döndüğümde Ransom'ın beni bekliyor olacağını umuyordum.

Avlu her gece fiçılarda yakılan ateşlerle aydınlanıyordu. Pencereler içerideki ışıklardan altın rengine parlıyordu. Evden üç sokak ötedeki meyhaneden kahkahalar ve müzik sesleri yükseliyordu. Her şey çok neşeli, çok sıcaktı. Ben de kapılara ve surlara çıkan merdivenlere doğru ilerledim.

Duvara konuşlanmış muhafızlar yaklaştığımda iki kez baktılar ama merdivenlerden çıkmaya başladığımda ikisi de beni durdurmadı. En tepeye ulaştığımda, omuzlarında geniş bir kılıç taşıyan bir asker beni kaşlarını çatarak karşıladı.

"Uyanık olamazsınız- Prenses Odessa Wolfe." Eğildi. "Özür dilerim, Majesteleri."

"Birkaç dakika yalnız kalmayı umuyordum. Sakıncası yoksa."

Ben duvara yaslanıp dirseklerimi omuzlarım kadar geniş bir kütüğün pürüzlü yüzeyine dayadığımda o daha da eğilerek geri çekildi.

Meşaleler surları aydınlatıyordu ama sadece gölgeleri kovalamaya yetiyordu. Işığın çoğu ikiz aylardan geliyordu.

Bu duvarlar Treow'daki tüm ağaç evlerden daha yüksekti ve bana ormanı ve ağaçların silüetini farklı bir şekilde görme imkânı veriyordu. Gökyüzü gri, mavi ve parıltıyan beyazın güzel bir girdabıydı. Quentis'teki kayalıklarımın farklıydı ama kendine has bir sığınaktı.

Gecenin soğuşunu ciğerlerime çekerken yüzüme bir esinti çarptı, nefesi yanana kadar tuttum. Nefesimi verirken onu hissettim. Rüzgârı hissettiğim gibi. Kendi kalp atışlarımı hissettiğim gibi.

Ransom'ın kolları beni sararak göğsüne doğru çekti.

Bizi birlikte görebilecek tek kişi o askerdi ve karanlıkta fark etse bile umurunda değildi. Bu gece değil.

Başımı Ransom'ın omzuna yasladım ve ellerimle kollarına tutundum. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Aşağı yukarı."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Beni tekrar bulacağını söyle."

Çenesini başıma yasladı ama tek kelime etmedi.

"Söyle."

"Özgürlüğünü hak ediyorsun, Odessa. Seni bunun için savaşmak zorunda bırakmayacağım."

"Özgürlük mü?" Döndüm ve parmağımı göğsüne sokmak için kollarından kurtuldum. "Sen bir aptalsın."

Kıkırdadı. "Bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

"Ben ciddiylim, Ransom. Sürekli özgürlüğümde bahsediyorsun. Özgürlük diye bir şey yok. Eski bir antlaşmadan ya da kan yemininden bahsetmiyorum. Sen ve benden bahsediyorum. Bundan bahsediyorum." Elimi kalbinin üzerine bastırdım. "Eğer ben ölürsem, sen özgür olur musun?"

Ransom'ın eli benimkinin üzerine yerleşti ve avucumu göğsüne doğru tuttu. "Hayır." "O zaman bana geri dönmek zorundasın. Yoksa senden sonsuza dek nefret ederim."

"Benden zaten nefret ediyorsun."

"Evet, ediyorum." Ondan hiç nefret etmemiştim. Başlarda bile. Gerçekten etmiyordum. Ama nefret kullanmak için daha güvenli bir kelimeydi. İkimiz de bunun başka bir anlama geldiğini bilsek bile.

Yakınıma eğildi, ağzı alnıma değdi. "Sakın unutma."

"Asla." Çenem sallanıyor, gözlerim yaşlarla doluyordu.

Ransom onları başparmaklarıyla yakaladı. "Pişman değilim. Bir an bile."

"Ben de pişman değilim."

"Bunu istemeye hakkım yok ama zorundayım. Evie'ye göz kulak olmanı istiyorum. Annemi Allesaria'ya götürüyorum."

"Ne-ne?" Onu Ramsey'e götürecekt kadar öfkeli gerçekten?

"Bu onun fikriydi," dedi. "Yaptıklarını geri almak istiyor. Ve Turah'ı ölüme mahkum etmekten başka bir şey yapmadığına onu ikna edebilecek tek kişi de o olabilir."

İçim içime sığmıyordu. "Ama ya baban onu tekrar öldürmeye çalışırsa?"

"Onu korumak için elimden geleni yapacağım. Bunun tehlikeli olduğunu biliyor ama bu onun seçimi. Elinden yeterince şey alındı. Telafi etme şansını ondan esirgemeyeceğim. Vedalaştıktan sonra Cathlin'in evinden ayrıldı. Evie'nin yanında uyumaya gitti."

"Onu geride bırakamaz." O küçük kız, kendisine ait olduklarını bilmeye fırsat bulamadan annesini ve kardeşini kaybedebilirdi.

Ransom ellerimi arasına aldı, yere baktı. "Dikkat eder misin-"

"Evet." Sorusunu bitirmesine gerek yoktu. Bu Ellder'den ayrılma planımı değiştirecekti ama bu yarının sorunuuydu. Bu gece kocam benden sevdiği birine göz kulak olmamı istiyordu.

Hayır demeyecektim.

"Ona göz kulak olacağım," diye söz verdim.

"Eğer bize, Xavier'e bir şey olursa, onu Turah'tan çıkarın. Onu Quentis'e götürün."

Başımı salladım, kalbim boğazıma tırmandı. Bu düşünmek istediğim bir sonuç değildi. Şu anda aklımın ucundan bile geçirebileceğim bir durum değildi. "Yapacağım."

"Teşekkür ederim." Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Tillia ihtiyacın olan her şey için burada olacak. Xavier ve Halston mümkün olan en kısa sürede dönecekler. Sadece dikkatli ol. Pervasızca bir şey yapmayacağına söz ver."

"Söz veriyorum," diye yalan söyledim.

Gözleri daha önce görmediğim bir renge dönüştü. Turuncu, kırmızı ve sarı renkte dönüyorlardı. Aynı anda hem parlak hem de karanlıktılar. Hüznün rengi. Vedalaşmanın rengi.

Gözlerim değişebilseydi, yine aynı olurdu.

Sürekli değişiyorlardı, renkler alev gibi yanıp sönüyordu.

Ransom başımın üzerinden baktı, ifadesindeki yumuşaklık azalıyordu. Duvara yaslanabilmek için beni yolundan çekerken kaşlarının arasında ikiz çizgiler oluştu.

"Ne oldu?"

Bakışlarını daralttı ve profiline baktığımda gözlerinin yeşil olduğunu ve yavaşça elaya kaydığını gördüm.

Gördüğüm yeni bir renk değildi. Bir yansımaydı.

Toynak sesleri ağaçların arasında yankılandı. Ardından meşalelerin ateşli parıltısı göğüs zırhlarından ve miğferlerden ışıldarken metal şingirtıları geldi. Gördüklerimi idrak etmem bir an aldı. Anladığımda, gece soluğumu yuttu.

Bir ordu ormandan geçerek Ellder'ın üzerine yürüdü.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım aynı anda Ransom döndü ve kükredi, "Kapıları açmayın!"

Altmış

Kapıları tutan askerler Ransom'ın emrine itaat etti, ama surlara şaşkınlıkla bakmadı. Şaşkın ifadeleri surlarda konuşlanmış askerlerinkiyle eşleşiyordu.

Surların ötesindeki orduya baktılar, muhtemelen Turan arması ve krallarını - krallarını- taşıyan askerlerin girişini neden engellediğimizi merak ediyorlardı.

Ağaçlara baktım, fener ışıklarının ikiye katlanmasını, sonra tekrar ikiye katlanmasını izledim. Yaklaşan ordu duvarın uzunluğu boyunca uzanıyor, sıra sıra diziliyordu.

"Mack, bizimle ol," diye fısıldadım ve Sekiz'i imzaladım. Eğer bu bir savaşa dönüşürse, Savaş Tanrısı bu gece bir tarafın yanında yer alacaktı. Bizim tarafımız olması için dua ettim.

Ramsey sadece Ravalli ya da Treow'da birlikte seyahat ettiği bir grup askeri getirmemişti. Bütün bir lejyonu getirmişti. Bu onun milisleri miydi? Bu adamlardan kaçının damarlarında Lyssa dolaşıyordu?

Diğer askerler kışladan avluya girerken aşağıdan bağırışlar geliyordu.

"Açın şu kapıları," diye bağırdı bir adam, kapıları kapatan ağır tahta kalası göstererek.

"Yap. Yapma." Ransom'ın emri avluda gürledi ve aksini söyleyen adam dikkatini hızla botlarına verdi. "Zavier'i bulun. Hemen."

"Neler oluyor Muhafız?" Bir asker onun yanına geldi. "Bu kral."

Başka bir gece, bu bariz ifade karşısında gözlerimi devirebilirdim.

Bu gece mi? Ben de neler olduğunu bilmek istiyordum.

"Emin değilim," dedi Ransom. "Zavier ya da ben emir verene kadar o kapı kapalı kalacak. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim." Adam başıyla onayladı.

"Benimle gel." Ransom koluma girerek beni duvardan uzaklaştırdı ve merdivenlerden aşağı indirdi. En alt basamağa ulaştığımızda, kemiği kesebilecek kadar keskin bir bakışla kapı muhafızlarını hizaladı. "Yasak. Ben aksini söyleyene kadar."

"Evet, efendim."

Anlamıyor olabilirlerdi ama dışarıda bekleyen Ramsey bile olsa, Muhafızlarına emri sorgulamayacak kadar güveniyorlardı.

" oluyor?" Alçak sesle sordum.

"Beni uyarmıştı." Ransom'ın burun delikleri alevlendi. "Ravalli'de. Beni bir ayım olduğu konusunda uyarmıştı. Allesaria'ya daha erken gitmeliydim. Babam boş tehditler savurmaz."

"Bütün bunlar seni toplamak için mi?" Bir duvara doğru salladım. "Bu çok aşırı.

Siz Muhafız'sınız ama o orduya gerek yok."

Çenesi sıkıştı. "Yanlış bir şeyler var. Onu Ellder'ın içinde istemiyorum ama başka bir seçeneğim var mı bilmiyorum. Savaşamayız. Ve bu adamlara krallarına karşı emir veremem."

"Yemininiz."

Başını salladı ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Siktir."

Bize doğru koşarken Xavier'in ayak sesleri yeri dövüyordu. Tunığı boğazından açıktı ve pantolonunun bir bacağı kalkmış, botunun şaftına sıkışmıştı. Başındaki eğri büğrü halkayı düzeltti. "Neler oluyor?"

"Babam. Bir lejyon getirdi."

Karanlıkta bile Xavier'bakışları kapıya kayarken yüzündeki rengin azaldığını gördüm. "Annen mi?"

"Bu mümkün," dedi Ransom. "Nerede o?"

"Evie ile." Xavier yaklaştı. "Onlarla savaşamayız."

"Hayır, yapamayız." Ransom içini çekti. "Ellder'daki askerlerden bunu istemeyeceğim. Kapının ötesinde ne kadar beklerse, ne sakladığımızı o kadar merak edecek."

Muhtemelen bu sürpriz ziyaretin sebebi de buydu zaten. Ramsey, Ransom'ı zorlamıştı. Luella için geldiyse, onu kaleden çıkarmak için zaman kalmayacaktı.

Ransom ve Xavier bakıştılar, daha önce gördüğüm pek çokları gibi sessiz bir konuşma. Sonra Xavier bir kolunu kaldırarak kapıdaki askerlere krallarını getirmeleri için işaret verdi.

"kal," dedi Ransom. "Peki ya

Evie?"

"Annem onu saklayacaktır," diye mırıldandı. "Daria'nın şansına, onlara hemen Allesaria'ya kadar eşlik etmemi emredecek."

Ne olursa olsun şafakta gitmeyi planladığı yere.

Ama ya Ramsey bu gece burada kamp yapmak isterse? Ya Ransom'ın evinde kalmak isterse?

Kapılar gıcırdayarak açılırken kolunu sıkıca tuttuğumda tüm vücudum titremeye başladı.

Öndeki atlılar, kapılar genişleyip önce iki, sonra üç, sonra da dört atlının yan yana girmesine izin verene kadar önce tek sıra halinde açıklıktan geçerken toynakların gürültüsü anında duyuldu.

Avluya ulaştıklarında, tıpkı Ravalli'de olduğu gibi ayrılarak kralları için bir koridor oluşturdular.

Ramsey acele etmeden içeri girdi, atının adımları mağrur ve kasıtlıydı, sanki ona yürüyüş öğretilmişti.

Kardeş Dime kapıdan içeri girdiğinde derimdeki karıncalanma anlıktı.

Neden Kral Ramsey ile birlikteydi? Babamın elçisi değil miydi?

Belki şimdi geri döndüğüne göre, sormam için yeterince uzun kalırdı. Belki büyüsunü nasıl hissedebildiğimi açıklardı. Baş Rahip'in neden annemi sorduğunu öğrenirdi. Ama bu cevaplar Ramsey ve bu gezgin ordunun bir an önce gitmesi için beklemek zorundaysa, öyle olsun.

Voster dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki arkasından gelen adamı fark etmem bir anımı aldı.

Çoğunlukla unuttuğum bir adam. Turan kurdunun amblemini değil, hayatım boyunca gördüğüm bir sembolü taşıyan bir adam.

Yapraklar ve buğday saplarıyla örülmüş bir yay.

Quentis'teki her bayrağın üzerindeki sembol.

Afiş.

Nefesim sadece Ransom'ın duyabileceği kadar yüksekti. *Ne be?*

"Ne. Ne. Siktir," dedi Ransom sıkılmış dişlerinin arasından.

Banner neden buradaydı? Quentis'ten başka adamlar da var mıydı?

Duvarların üzerindeyken lejyonu tam olarak incelememiştim. Hepsi Ramsey'in askerleri miydi? Yoksa babam askerlerini Turah'a mı göndermişti?

Davet edilmiş olsa bu bir istila sayılmazdı. Tanrım, neler oluyordu?

Her biri Turan üniforması giymiş kadın ve erkek askerler kapıdan içeri süzölmeye devam ediyordu. Banner yalnız mı gelmişti?

Her asker silahlıydı; kılıçları, bıçakları ve kalkanları

Yanan fiçılardan ve meşalelerden gelen ateş ışığı. Lejyon avluyu doldurduğunda, Ellder halkı krallarının neden ziyaret edeceğini merak ederek evlerinden ve arkamızdaki binalardan dışarı akmaya başladı. Çoğu hırka ve paltoların altına uyku kıyafetleri giymişti, yumuşak dokular Ramsey'in lejyonunu süsleyen metalle keskin bir tezat oluşturunuyordu.

Tillia ve Halston kalabalığı yarararak Xavier'in arkasında durdular. Vander ve Xavier'in diğer savaşçıları da çok geride değildi.

Ramsey geçit törenini durdurduğunda, eyerinde kalmasını ve alnının üzerinde cesurca duran o halkayla bize bakmasını bekliyordum. Ama oturduğu yerden kalktı ve önümüze geldi.

Etrafımdaki herkes eğildi. Herkes. Ransom hariç.

Ve ben.

Ransom babasına büyük bir nefret ve küçümsemeyle baktı. Gözleri gümüş rengine dönmüştü. O kargaşada kılıcını çektiğini fark etmemiştim. Kabzasını kavrarken eklemleri bembeyazdı, kılıç yanı başındaydı.

"Majesteleri," dedi Xavier krala hitap etmek için ayağa kalkarak. "Ellder'a hoş geldiniz." Ramsey alay ederek Xavier'le konuştu ama bakışlarını Ransom'dan ayırmadı.

"Burada hoş karşılanıyormuşum gibi davranmayalım."

Metal şingirtıları, postal sesleri arkamızda yankılanıyordu ve Ramsey'in askerlerinin sokaklardan geldiğini görebilmemin tek nedeni herkesin hâlâ eğilmiş olmasıydı. Ama etrafımızın sarıldığını, her taraftan kuşatıldığımızı anladıklarında, çoğu dik durdu, korku yükseldi ve havayı duman gibi kapladı.

O askerler yan kapıdan gelmiş olmalı. Orada görevli muhafızlar Ransom'ın emrini duymamış ve onları dışarıda tutmayı bilmiyorlardı. Aynı üniformayı giyenlerin girişini engellemek için hiçbir neden yoktu.

Aralarında Banner'ın da bulunduğu diğer askerler atlarından inerek Kardeş Dime'in yanında durdular.

Cutter'la uzaklaşmamı izlediği günkü gibi görünüyordu. Deniz mavisi paltosunu giymişti, altın rengi düğmeleri avlunun ışığında parlıyordu. Ransom'a dik dik bakarken gözlerinde öfke vardı, o kehribar rengi yıldızlar parlıyordu.

Babamın emriyle mi geldi? Beni eve götürmek için mi buradaydı? Yoksa tamamen başka bir sebepten mi buradaydı?

Banner'ı babama olan sadakati için her zaman övmüştüm ama belki de bu sadakat ben Turah'tayken test edilmişti. Belki de Banner buraya

Babamın ona vermediği şeyi.

Gardiyan'a karşı intikam.

Ramsey, Banner'ın kendi oğlunu öldürmesine izin vermezdi, değil mi? Banner'ın Ransom'a karşı hiç şansı yoktu. Tüm bu sorular başımı ağrıtmaya başlamıştı ve Voster'ın büyüü beni geriyordu.

Zavier ve Ransom omuz omuza durmuş, ikisi de Ramsey'nin konuşmasını bekliyordu.

Ramsey onları fazla bekletmedi. "İki gün önce batı cephesinde bir Crux keşif kolu tespit edildi."

"Hayır." Topuklarımın üzerinde sallandım, kalabalığın üzerine bir dehşet dalgası yayılırken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Bir kadın haykırdı. İnsanlar fısıldaşmaya, haberi duyamayanlara iletmeye başladılar. Yakındaki bir adam yanındaki çocuğun kolunu tuttu, dönüp onu cesetlerin yanından çekerek eve doğru ilerledi.

Zirve için çok erkendi. Göçün en erken gelecek yıl gerçekleşmesi gerekiyordu. Her zaman baharda gelirdi. Her zaman. Hazırlanmak için hala kış vardı.

Çok erkendi. Hazır değildik.

Ramsey, "Bu kaleyi yönetmek için gerekli olmayan tüm birliklere Allesaria'da ihtiyaç var," dedi. "Eller'da kalmak istemeyenler şehre gelebilirler. Bu gece ayrılıyoruz."

Demek bu yüzden bu kadar çok vardı. Başkente götürmek için asker topluyordu.

Ramsey Ransom'a, "Bizimle geleceksin," dedi. "Bu bir emirdir."

Ransom bunu duymazdan geldi ve kılıcını kaldırarak ucunu Banner'a doğrulttu. "Onun burada ne işi var?"

"Altın Kral ve General Banner ile bir pazarlık yaptım." Ramsey kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Nişanlısını Quentis'e geri götürecekt."

"Hayır." Ransom'ın parmakları kılıcını kavrarken açılıp kapanıyordu. Onu Ramsey'ye karşı kullanamayacaktı ama uyarı açıktı. Kan yemini olsun ya da olmasın, kesinlikle deneyecekti. "O kalıyor."

"Ben gitmiyorum." Ransom ile birlikte konuştum.

Bir yanım babam beni eve getirme sözünü tuttuğu için çok mutluydu. Ama çok geç kalmıştı.

Evdeydim.

Banner boğuk bir kahkaha attı. "Buraya senin için gelmedim."

Bekle. "Ne?"

O zaman kim? Ben onun nişanlısıydım. Ya da bir zamanlar öyleydim. Eğer benim için burada olmasaydı.

Banner'ın odağı başımın üzerine kaydı.

Avludan o kadar çok insan sıvışmıştı ki, bir grup asker yolumuza çıkarken kimse görüşümü engellemedi.

Kısa bir süre önce burada yaşayan bir kadının önderliğinde yan kapıdan gelen bir grup. Güzel bir yüzü ve iri kahverengi gözleri olan bir kadın. Sarı saçları savaşçı örgüleriyle yüzünden uzakta örülmüştü.

"Jocelyn?"

Bir kalp atışı için, onu tekrar gördüğüm için rahatlamıştım. Annesine sarılmak için eve geldiğini bilmek. Onu Roslo'ya geri gönderdiğimden beri Banner'la nişanlanmışlar mıydı?

Bir kılıç taşıyordu. Bir erkeğe ait olanlardan daha küçüktü ama elinde tutarken rahat görünüyordu. Tillia'nın kılıcını taşıma şekli pratik ve emindi. Bir hanımefendinin hizmetçisi için fazla pratikti.

Onu görmenin verdiği sevinç, içimde biriken dehşetle birlikte hızla kayboldu.

Jocelyn sadece bir hizmetçi değildi, değil ? Banner'ın casusu muydu?

Ya da babamın?

Bu yolculuğa çıkmasının bir nedeni vardı ve bu hiçbir zaman benim banyomu çekmek olmamıştı.

Bunca zaman kendime olan güvenim arttıkça, babamın bana olan inancının ne kadar az olduğunu unutmuştum. Jocelyn'i görmek, zamanda geriye doğru sürüklenmek gibi acımasız bir hatırlatmaydı. Eski yaralar yeniden açılıyordu.

Roslo'dan ayrılan aynı prenses değildim. Onlara ne kadar değiştiğimi söylemiş miydi? Beni hiç sordular mı? Yoksa hep Allesaria için miydi? Onun planları için mi?

Beni aptal yerine koymuştu, değil mi? Jocelyn kendisine verilen bilgileri toplamış, sonra da onu eve göndermem için bana mükemmel bir bahane vermişti. Gözyaşı bile dökmüştü.

Jocelyn dönerek birini öne doğru salladı.

Brielle onun yanında belirdi ve bizi fark ettiğinde boğazından boğuk bir çığlık yükseldi. "Banner?"

Kollarını açtığında yüzünü bir rahatlama kapladı. "Brielle."

Askerlerin ve Jocelyn'in yanından geçip ona doğru koşmaya başladı, saçları sırtına dökülüyor, bacakları ve kolları göğsüne çarpana kadar pompalanıyordu.

"Sen

benim için geldi."

"Bir yolunu bulacağıma söz verdim." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken arkasına yaslandı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Sonra onu sanki bir insan kalabalığının ortasında değil de karanlık bir yatak odasında yalnızlarmış gibi öptü.

O öpücük ciğerlerimi parçaladı. Banner ve Brielle.

Onun nişanlısı mıydı? Banner'ın yaptığı pazarlık bu muydu? Jocelyn'in Brielle için verdiği bilgiler.

Shades. Bu gece daha fazla sürprizi kaldırabileceğimden emin değildim. Ama şokun etkisi geçtikçe gerçek anlam kazanmaya başladı. Artık görebiliyordum.

Banner denize açıldığımız gün o uçurumun kenarında kalmıştı, gidişimi izlemek için değil, onun için. Şehirde sahip olduğu kadın, kale söylentilerinde hakkında bir şeyler duyduğum sevgilisi. Brielle'di.

Ona hiç aşık olup olmadığını sorduğumda, evet demişti ama o aşık olduğu adamın kalbini kırdığını söylemişti.

Banner benimle evlenmeyi kabul ettiğinde kalbini kırmıştı.

Ve acıya rağmen onu yine de sevmişti.

Ayrıldılar, alınları birbirine yaslandı, sanki her şey yolundaymış gibi.

Jocelyn'in evden götürdüğü tek kişi Brielle değildi.

Jocelyn'in arkasındaki askerler, kollarını amansızca kavradıkları Luella'yı çatışmanın içine sürükledi.

Ransom döndü ve yanımdan uzaklaşırken kılıcını kaldırdı. "Bırak onu gitsin."

Luella'nın koyu renk saçları açıktı, bornozu altındaki uyku önlüğünü ortaya çıkaracak şekilde açıktı. Terlik giymesine izin vermemişlerdi, bu yüzden ayakları toprakta çıplaktı.

Ramsey buraya sadece oğlunu almaya gelmemişti. Karısı için gelmişti.

Onu nasıl bulduğundan emin değildim ama Jocelyn yüzünden olduğuna bir önsezim vardı. Belki de eski leydimin hizmetçisi kraliçenin tarifini Muhafız'ın yanında sık sık görülen kadınla eşleştirebilmişti.

Eğer önsezim doğruysa, Jocelyn hepimize ihanet etmişti.

Kaltak.

Zavier kıpırdandı, askerlerin arkasından bakıyor, araştırıyordu.

Evie için. Tanrım, Evie neredeydi? Lütfen güvende olsun.

Zavier'in sesli nefes verişine bakılırsa, muhtemelen bir saklanıyordu. Benim nefes verişim de yüksekti.

"Durun!" Cathlin muhafızlara ulaşmaya çalışarak ön tarafa doğru ilerlerken kalabalığın arasında beyaz bir çizgi parladı. Ransom'ın çoktan yollarını kestiğini görünce yavaşladı, rotasını değiştirirken nefes nefese kaldı ve Zavier'in arkasında durdu.

Muhafızların yolunu keserek annesinin önünde duran Ransom'ın bedeninden öfke akıyordu. "Onu serbest bırakın."

Dinleyecek kadar akılları vardı.

Kralı vuramayabilirdi ama bir muhafızı? Göz açıp kapayınca kadar kelleleri uçardı.

"Arkanı dön," dedi Luella'ya. "Uzaklaş."

Elini yanağına götürerek ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Bu ister Allesaria'da ister Ellder'da olsun, her zaman olacaktı. Onunla tekrar yüzleşmemin zamanı geldi. Buna bir son vermenin."

Hayır. Ramsey onu öldürecekti. Bu işi çözebileceklerini düşünseydi böyle konuşmazdı. Bunu burada herkesin önünde yapar mıydı? Ramsey onu Ransom'ın önünde öldürecek miydi?

Onu içeri almak için döndüğümde kralın yüzünde tehditkâr, muzaffer bir gülümseme vardı. Dört yılı aşkın bir süre Luellayı aradıktan sonra onu bulmuştu. Jocelyn'in ona verdiği bilgi onu bu kaleye götürmüştü.

Gitmeliydi. Hepimiz .

Luella Ransom'ın etrafından dolanarak çenesi dik bir şekilde kocasının önünde durdu. "Ramsey."

"Lu." Sesi soğuktu. "Bunca zaman sonra seni bulmak için diyarın öbür ucuna gitmem gerekeceğinden emindim. Bir Quentin casusundan Muhafız'ın yanından hiç ayrılmayan bir kadın hakkında bir şeyler öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı tahmin edin. Kraliçe'nin tasvirlerine dikkat çekici bir benzerlik gösteren bir kadın. Dört yaşında bir kızın özel öğretmeni."

Önsezim. Doğru çıktı.

Çenem sıkıştı, damarlarımda öfke dolaşmaya başladı. Ramsey Evie'yi bulursa Jocelyn'i öldürecektim.

"Kim bu kız?" Ramsey sordu. "Yoksa önce seni öldürüp sonra mı öğreneyim?"

"Sen aklını kaçırmışsın Ramsey," diye tükürdü Cathlin. "Kıskançlık ve intikam duygusuyla körleşmiş bir aptala dönüşmüşsün."

Onu görmezden geldi, çelik gibi gözleri karısına kilitlenmişti.

Kraliçesine. "Ramsey." Luella'nın sesi nazıktı. "Bu iş çok ileri gitti."

"Yeterince uzak değil." Bir elini yüzüne doğru kaldırdı, parmak uçları yanağını okşadı.

Kadın irkildi ve bu onun kibirli gülümsemesini alaycı bir ifadeye dönüştürdü. Saçlarını avuçladı ve kızın çığlık atmasına neden olacak kadar sert çekti. Hepimiz ileri atıldık, yaklaşmaktan başka ne yapacağımızı bilemiyorduk.

Etrafımızdaki askerler de bize doğru yaklaştı ve hepsi silahlarına uzandı. Dikkatli olmazsak ortalık kan g l ne dönecekti. Herkes bir emir bekliyordu. Kaçmak için. Ya da savaşmak için.

"Yeter." Ransom'ın kılıcı titriyordu ama yanında duruyordu. Titriyordu, sanki o silahı kaldırmaya çalışırken kendi kanıyla savaşıyordu.

Ama bunu durduramazdı.

Düşünmeden hareket ettim ve kılıcı elinden aldım. Ağırlığı ellerime bir demir tuğla gibi yerleşti. Ne kadar ağır olduğunu unutmuştum. Ama *Kesici*'de olduğumdan daha g  l yd m. Kılıcı havaya kaldırdığımda, iki elimle bile onu uzun süre tutamayacağımı biliyordum.

Sadece yeterince uzun süre tutmam gerekiyordu. "Bırak onu."

Ramsey boğazında bir bıçak olduğuna inanamıyormuş gibi iki kez baktı.

Askerler tekrar ileri atıldılar ama Zavier, Tillia ve Halston, Ransom'ın savaşçıları, hatta Cathlin bile bir barikat oluşturarak onları dışarıda tuttular. şimdilik. Daha fazla silah çekildi ve gerilim o kadar yoğundu ki nefes almak zorlaşıyordu.

Kalbim k t küt atıyordu ve ellerimin sabit kalması için irade gösterdim. Bu silahı asla tam anlamıyla kullanamayacaktım ama Ramsey'nin bunu bilmesine gerek yoktu. "Sana yemin etmedim ama şimdi yemin ediyorum, onu  ld rmene izin vermeyeceğim."

Ramsey'nin gözleri parladı, ifadesi taşa döndü. Kendisine meydan okunmasına alışık olmayan bir kraldı.

Eğer sinmemi bekliyorsa, hayal kırıklığına uğrayacaktır.

"Karın tam bir baş belası," diye tükürdü ve Luella'yı öyle bir kenara itti ki ayağı takıldı. Halston onu yakalamak için uzanmasa düşecekti.

Ramsey, Ransom dışında gördüğüm herkesten daha hızlı hareket ediyordu. Kolumu çekerek dengemi bozdu, kılıç ellerimden düşerken yere çarparak çınladı.

"Hayır." Ransom ileri atıldı, ama arkasındaki askerler onu kollarından yakalamayı başardılar; dört adam onu geride tutarken, diğer dört adam  nde durdu.

Sekiz adam yeterli değildi. Kurtulması gerekiyordu. Ama sonra ne olacaktı? Kralına ettiği o lanet olası kan yemini, yapabileceği çok şey olduğu anlamına geliyordu.

Tillia ve Halston, Xavier ve kolcuları, hepsi de etrafımızdaki yüzlerce askere, emir verildiği takdirde bizi öldürmeye hazır savaşçılara karşı koymaya devam ediyordu.

Ramsey'i durduracak kimse yoktu, beni kollarımdan kavradı ve tüm vücudumu dişlerimi takırdatacak kadar sert bir şekilde sarsarken sıkı sıkı tuttu. "Sen kim olduğunu sanıyorsun, Sparrow?"

"Turah'ın gelecekteki kraliçesi," diye tısladım dişlerimi sıkarak. "Bırak Beni. Gitmeme. Şimdi."

Dinlemedi.

Ben de Tillia'nın birçok eğitim seansımızdan birinde bana öğrettiği bir hareketi kullandım.

Dizimi kralın kasıklarına öyle bir geçirdim ki elleri yere düştü ve bir *oof* sesiyle öne doğru eğildi.

Jackass. Sevincim anlıktı. Ve kısa sürdü. Luella'ya yaptığı gibi, saçlarımı sıktı, kafa derimden acı fışkırırken sıkıca büktü. İçimde tutamayarak haykırdım.

Serbest kalmadan önce Ransom'ın boğazından bir hırıltı çıktı ve askerleri bir hiçmiş gibi kenara fırlattı. Sonra ateşi arkamdaydı, babasının tutuşu daha da sıkılaşıırken sesinde bir hırıltı vardı. "Seni öldüreceğim. Yemin ederim."

Ramsey'nin burun delikleri alevlendi. "Ona nasıl baktığını görüyorum." "O benim hayatım," dedi Ransom.

"O senin ölümün olacak. Tıpkı annenin benim olacağı gibi."

"Baba. Lütfen." Ransom elini Ramsey'nin koluna koydu. "Bırak onu."

"Baba?" Banner sordu. "Muhafız... O senin oğlun mu?"

Ramsey cevap vermedi. Tekrar oğluna baktı, gözleri hâlâ parlıyordu ve sonunda beni bıraktığında, Dime Kardeş'i itti. "Onu sen istedin. Onunla sen ilgilen."

Çırpındım ve rahibin bordo cübbesinin içine düştüm.

Eli elime dokunduğu anda derimde bir ateş patladı, acı kemiklerimi parçaladı. Boğazımdan bir çığlık koptu ve toprağa düşerken dizlerim çatırdadı. Rahip elini çektikten sonra bile çığlıklarım devam etti.

Acı dinmiyordu ve o tiz ses havayı yararak gittikçe daha da yükseliyordu.

Ama artık çığlık atmıyordum.

Dime Kardeş geri çekildi, sonsuz gözlerini gece gökyüzüne çevirdi.

Ransom beni ayağa kaldırdı ve hem rahibin hem de babasının ulaşamayacağı şekilde geriye doğru iterken beni sıkıca tuttu.

Biri hâlâ çığlık atıyordu. Ellerimi kulaklarıma bastırdım.

"Ne..." Avludaki herkes sessizliğe bürünürken ben de sözümü yarıda kestim.

Ardından gelen başka bir çığlık değildi.

Kanatların kusursuz ırpınışıydı. *Crux*.

Altmış Bir

"Crux!" Uyarı yeterli değildi. Çok geç gelmişti.

Avluya düşerek açık kapıların önüne indi. Orada görevlendirilmiş olan askerler, Ellder'in girişinde durmuş olan Ramsey'in askerleri, canavar onları pençelerinin altında ezdiği anda öldüler.

Devasaydı, Roslo'daki galeride yıllarca o resimleri inceledikten sonra bile hayal edemeyeceğim kadar büyüktü. Dik durduğunda kafası bir insanın boyunun üç katıydı. Turah'ta karşılaştığımız diğer tüm canavarlar. Tanık olduğum dehşetler. Hiçbiri en can alıcı noktayla kıyaslanamazdı.

Nefes alamıyor, düşünemiyor ya da hareket edemiyordum. Tek yapabildiğim dişie, gözlerine ve mürekkepten daha siyah tüyelerine bakmaktı.

Pençeleri toprağı tırmalıyor, oyuyor ve çiziyordu. Yarıklar o kadar derindi ki mezar olarak kullanılabilirdi. Gagası herhangi bir kılıç kadar keskin bir noktaya doğru kıvrılmıştı.

Erkekler her zaman boynuzlarıyla çizilirdi, ama bu dişinin kanatlarının önünde kendine ait sivri uçları vardı. Avludaki insanlara doğru attığı her adımda et ve kemikleri parçalıyordu.

Avluda tam bir kargaşa vardı.

Ramsey'in askerlerinin çoğu Ellder'in kalbine doğru kaçarken, surların yakınındaki diğerleri atlarını canavarın arkasına sürerek onun gazabından kaçmaya çalıştı. Birkaç kişi kurtulmayı başardı.

Jocelyn duvarın dibine sokulmaya çalıştı, ama Crux böcek yiyen bir tavuk gibi her insanı gagaladı. Eski hizmetçim ikiye bölünmüştü.

"Ama, kurtar bizi."

Surlardan fırlayan okların çoğu canavarın vücudundan sekti. Bazıları hedefini bulmuş gibi görünüyordu ama canavar sanki iğne batırılmış gibi zar zor irkildi.

"Siper alın!" Ransom bağırdı, elinden aldığım kılıcı almak için eğildi ve beni geriye doğru iterken kılıcı savunmak için tuttu. "Dikenler. Gidin."

Hâlâ donmuş, dehşetin ortaya çıkışını izliyordum.

"Cross," diye bağırarak beni kendime getirdi. "Koş."

Ana yola çıkmak üzere döndüm, ama insanlar yanıma çarptı, aceleyle birbirlerine takılıp düştüler.

Omzumdan bir ok fırladı ve çömelip Ransom'ı arkama alarak ileri atıldım.

Çığlıklar canavarın çığlıklarına karışıyor, insanların arasından geçerken kulaklarımı acıtacak kadar yüksek bir ses çıkıyordu.

"et." Ransom'ın kolu ortama dolandı ve beni yana doğru savurdu.

Bir askerin cesedi yüzümün önünden geçti. Göğsünde bir delik vardı. Bir canavar pençesi büyüklüğünde bir delik.

"Acele et." Ransom beni ayağa kaldırdı, eli sürekli sırtımdaydı.

O canavarla savaşıyor olmalıydı, benimle koşuyor değil, ama yanımdan ayrılmadı. Ta ki ben bu avludan çıkana kadar.

Bu yüzden bacaklarımı daha hızlı ittim, yoluma çıkan bir cesedin üzerinden atladım, yoldaki en yakın çiviye gelene kadar önüme çıkan herkesi atlattım, tahta sütunun arkasına eğildiğimde botlarım kayarak durdu.

Tam zamanında avluya baktım ve Crux'un bir kanadını kapılara çarparak neredeyse menteşelerini kırdığını gördüm. Bu darbenin yarattığı titreşim surun üstündeki askerlerin ayaklarının kaymasına neden oldu ve canavara ok yağmuruna bir anlık ara verdirdi.

"Ransom. Git." Omzunu ittim. "Annen."

Luella hâlâ çatışmanın içindeydi ve yaralı bir adamın ayağa kalkmasına yardım ediyordu. Adamın kolunu omuzlarına doladı ve onu duvara doğru itmeye başladı.

"Evie," dedi. "Onu yakaladım."

Başını salladı ve gitmeden önce alnıma sert bir öpücük kondurdu.

Hareket etmem gerekiyordu. Eve gitmek için. Ama katliama bakmaktan kendimi alamıyordum. Çok fazla insan vardı. Tillia ve Halston neredeydi? Xavier neredeydi? Cathlin?

Birisi yanan bir varili devirmiş ve ateş ahırlara sıçramıştı. İçerideki çocuk atları kovalıyordu, korkmuş kişnemeleri bağırlara ve ölüme karışlıyordu.

Çılgınca tanıdık yüzler ararken tırnaklarım çiviye saplandı. Tillia'yı gördüğümde bedenim direğe yaslandı.

Canavardan uzaklaşmak için duvara doğru koşuyordu. Yüzü

kanla kaplanmıştı. Ama onun ötesinde, Halston ve diğer iki korucu uç noktaya doğru koşuyordu.

Bir canavarı öldürmek için koştular.

Crux onların geldiğini gördü ve devasa bir kanat gerdi, tam açıklığı o kadar genişti ki nefesim kesildi. Sonra o sivri kanadını bir yol açıyormuş gibi ileri doğru savurdu. Kaçmaya çalışanları yakalıyordu.

"Tillia!" Halston çığlık attı.

O da bu yoldaydı.

Tillia öne doğru eğildi ve crux'ın kanadı omurgasının üzerinden geçip onu kıl payı ıskalarken yerde kıvrılmış bir şekilde yuvarlandı.

Ayağa kalktığı anda Halston'ın vücudu sarkmıştı. Ama karısına fazla odaklanmıştı. Gözlerini en önemli noktadan ayırmıştı.

Ve canavarın pençesi etini ve kemiğini parçalayarak bacağına kopardı.

Yan tarafına düştü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, uzvu toprağa düşerken yarısından kan fışkırıyordu.

Tillia yönünü değiştirip kocasına ulaşmak için bir kanat hamlesinden daha kaçarken ağzı bir çığlıkla açık kalmıştı. Kocasının yanına ulaştığında dizlerinin üzerine çöktü ve kemerini çıkarıp kocasının kalçasına doladı.

Ransom yaralı askere yardım etmek için annesine doğru koşmuştu ama Luella başını sallayarak onu itti.

Onun da alnından öptü ve sonra canavarla savaşmak için oradan ayrıldı.

Kendi eğik yuvarlanışını yaparken parlayan gümüşten bir çizgiyle en uç noktaya hücum etti ve bedeninin altından uçarken canavarın boynunu kesti.

Şaha kalktı, kulakları sağır eden bir çığlık havayı doldurdu. Sonra Ransom'a saldırdı, saldırdı, onu gagasıyla yakalamaya çalıştı, ama Ransom ondan kaçtı, bir hareket bulanıklığı, hiç görmediğim kadar hızlı hareket ediyor, kanatlarını, karnını ve boynunu tekrar tekrar kesiyordu.

O canavarı öldürmek için ne gerekiyordu? Tüyleri demirden miydi?

Ransom bacaklarına nişan aldı, ama o daha saldıramadan crux dik durdu ve geri çekildi. Kanatları genişçe gerildi ve tek bir vuruşla yerden havalandı.

Rüzgâr yüzüme bir toprak ve hava bulutu gönderdi, kumlar gözlerimi çizdi. Patlama Ransom'ı yana savurmaya yetti.

"Luella!" Ramsey'in çığlığı kaostun üzerinde yankılandı.

Hâlâ o yaralı askerle birlikteydi - onun askerlerinden biriyle - ve ilerlemeleri yavaştı. Çok yavaş.

"Kaçın!" Sığındığı duvarı iterek ona doğru bağırdı.

Başını kaldırıp omzunun üzerinden baktı.

Ama artık çok geçti.

Kanatlarının tek bir vuruşuyla, Crux avlunun bir tarafından diğer tarafına sıçradı. Ve gagasını şaklatarak Luella'nın bedenini ikiye ayırdı.

Canavar gövdesini yana doğru savurdu. Kalçaları ve bacakları çöktü.

Dizlerimin üzerine çöktüm, ağzım açıldı, gözlerimden yaşlar akarken nefes alamıyordum.

Korku Ransom'ın yüzünü kapladı. "Anne!"

Nabzım o kadar yüksekti ki diğer her şeyi bastırdı.

Bu gerçek olamazdı. Bu gerçek değildi. Bu gerçekleşmiyordu. Göç aylar sonra gerçekleşecekti. Gelecek bahara kadar. Bu sadece bir kabustu. Yatağımda, Ransom'ın kollarında güven içinde uyanacaktım ve Luella hayatta olacaktı.

Aşağıda sabah çayını içiyor, Evie'nin uyanmasını bekliyordu. Dersler için notlar alıyor, kızına aritmetik ve fen bilgisi öğretmeye hazırlanıyor olacaktı.

Crux Ramsey'e döndü, ama sonra bir kükreme dikkatini çekti. Ransom canavarın sırtına sıçradı ve kılıcını Crux'ın kafatasına saplamak üzere kaldırdı.

Ancak adam bıçağı bırakmadan, kadın havalanarak onu yere fırlattı.

Zavier ve üç savaşçısı ok yaylarını kuşanarak duvara tırmanmışlardı.

Surlara monte edilmiş devasa yaylı tüfekler vardı. Geçmiş göçlerin kalıntıları. Ancak Ellder hazırlıklara daha yeni başlamıştı. Demirciler diğer canavarlar, bariwolves ve grizzur için silahlara odaklanmıştı. Henüz büyük crux oklarını dövmeye başlamamışlardı.

Zavier ve kolcuları, bir okun hedefini doğru bulmasını, belki de bir gözün canavarı kör etmesini umarak canavara art arda ateş ettiler.

Ama tek yaptığı onu kızdırmak gibi görünüyordu. Bir çılgılık daha atarak daha da yükseğe uçtu ve duvarlardan birkaç askeri de yanına alarak gökyüzüne yükseldi.

Nereye ineceğini görmek için beklemedim. Çiviye ittim ve eve doğru koştum.

Annesini kaybettiğinden haberi olmayan bir kız için.

"Evie!" Kapıdan içeri daldım ve odasına doğru koştum.

Yatağı buruşuk ve boştu. Luella'nınki de öyle.

"Evie," diye tekrar seslendim, sesim çatlıyordu.

Neredeydi? Luella ona nereye saklanmasını söylemişti? Sokaklara gitmiş olamaz, değil mi? Canavarlarla savaşmak için mi?

Faze. Bizim Tarkin'le birlikte olacaktı.

Yatak odasından bir çift çizme ve pantolon aldım, sonra merdivenleri ikişer çıkarak odama çıktım, kapıdan içeri girerken ayak seslerim gürültülüydü. Doğruca odama koştum, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüğümde Evie'yi yatağımın altında, yeni doldurulmuş tavşanı Merry'yi Faze'in yanında göğsüne yapışmış halde buldum.

Tanrılara şükürler olsun.

", küçük yıldız." Ona salladım.

Yerde sallanarak ilerledi ve serbest kalır kalmaz onu kollarıma aldım, bacakları kalçalarımın dolandı, kolları boynuma dolandı.

Eşyalarımı toplamak için onu yatağa bırakmadan önce sadece bir anlığına ona sarıldım. "Pantolonunu ve botlarını benim için giy."

Başını salladı, ben düşünmeden hareket edip çekmecemin altından günlüğümü alıp çantama yerleştirirken itaat etti. Ransom'ın bana verdiği hançeri aldım, en son ne zaman elime geçtiğini düşünmeyi reddederek. Sonra silahlarımı kuşandım, bıçaklarım için omuz kemerimi taktım ve kılıcımı omurgamdaki kınına yerleştirdim. Faze'in taşıyıcısını göğsüme astım ve sonra Evie'yi kucağında Faze'le oturduğu yataktan aldım.

"Korkuyor." Gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"Ben de korkuyorum. Ama her şey yoluna girecek." Onu ondan aldım ve çantasına koydum. Sonra Evie'nin elini tuttum ve onu dışarı çıkardım.

Sokaklarda insanlar bağırarak ve ağlayarak her yöne koşuyordu.

"Dess?" Evie inledi.

"Acele et." Onu arkamdan ana kata ve evin içine çektim, yaşam alanından Luella'nın süitine doğru ilerledim. Yatak odasına ulaştığımızda Evie'nin elini bırakıp komodini yoldan çektim ve göç mahzeninin kapısını açtım.

"Her adımda dikkatli ol." Daha önce kullandığım feneri aldım, en üst basamakta yaktım, mahzene inmeden önce kapıyı kapatmayı düşünmedim, dibe ulaşana kadar merdivenleri yavaşça çıktım.

"Tut şunu." Dizlerimin üzerine çöküp son basamağın altındaki oyuğu açarken Evie'ye feneri verdim.

Kitaplar çantama zar zor sığdı ama onları zorla içeri soktum ve feneri almadan önce kapağını kapattım.

Evie'nin burnunu çekmesi odayı doldurdu.

"Biraz daha cesur ol." Yüzündeki saçları düzelttim ve yanağından öptüm. Sonra elini bir kez daha avucumun içine aldım ve çenemi merdivenlere doğru salladım. "Yukarı çık."

"Burada kalmıyor muyuz?"

"Hayır." Çatıda hiç sivri uç yoktu, henüz değil. Onlar olmadan, bir uçurumun bu binayı paramparça etmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu. Şimdi ne kadar büyük olduklarını gördüğüme göre, bu riski göze alamazdım. Evie'nin bir evin altında sıkışıp kalmasını isteyeceğim son yerdı ama bu kitapları geride bırakamazdım.

Tırmanırken ona "Zindanlara gideceğiz," dedim. "Dışarısı korkutucu olacak. Sadece elimi tut. Ne olursa olsun bırakma. Bunu benim için yapar mısın?"

"Evet."

"İşte benim cesur kızım." Üst kata tırmandık ve evin içinde ilerledik, arka kapıya ulaştığımızda kalbim o kadar hızlı atıyordu ki canım acıyordu. Sağa, sola ve yukarıya baktım ve temiz olduğunu görünce geceye adım attım.

Ama yalnız değildik.

Banner gölgelerin arasından, Brielle'in hizmetkârların odasındaki kapısından çıktı. Karanlıkta bile, Ransom'ın Ramsey'in oğlu olduğunu öğrendiğinde avluda gördüğüm gözlerindeki vahşiliği seçebiliyordum.

Ürkütücü bir adımla, ölçülü adımlarla bana doğru yürüdü. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Sağ elindeki kılıç olmasaydı pek bir şey düşünmeyebilirdim.

"Banner. Brielle nerede?" Evie'yi arkama sıkıştırıp onun arkasını aradım.

"Saklanmak." İleri doğru bir adım daha attı, gözleri beni baştan aşağı taradı. kendi silahlarıma dikkat ederek. "Ne istiyorsun?"

"O çocuğu içeri göndermelisiniz Prenses."

Midem bulandı. Son zamanlarda canavarların etrafında avını avlayan bir yırtıcının bakışını bilecek kadar çok zaman geçirmiştım. Omzumun üzerinden uzandım,

kılıfından bir bıçak çıkarıyor. "Ne yapıyorsun Banner?"

"Yalanlarıyla bizi aptal yerine koydular. Beni de."

Evie'yi kapıdan uzaklaştırdım ve bedenimi onunkinin önüne doğru eğdim.

"Sen aptal değilsin. Muhtemelen korkmuş ve nereye gittiğini merak eden bir nişanlısı olan bir generalsin. Brielle'e git. Onu evine, Quentis'e götür."

"Bir yemin ettim. Onun intikamını alacağıma söz verdim." Sertçe yutkundu ve uzun bir süre bana baktı. Sanki bu işin peşini bırakmak istiyordu ama kardeşinin, annesinin ve gururunun hayaletleri vazgeçmesine izin vermiyordu.

Turah'a Brielle için gelmiş olabilir. Ama intikam için kalacaktı. Beni öldürerek.

Gardiyan'ın en çok sevdiği kişi.

Altmış İki

Banner kılıcını kaldırarak bir adım daha ilerledi.

Lanet , çok fazla eşya taşıyordum. Geri çekildim, Banner ilerlemeye devam ederken taşıyıcıyı ve çantayı attım. Faze, Evie'nin bekleyen kollarına koştu.

Diğer bıçağıma uzandım ve dövüş pozisyonumu alırken ikisini de kaldırdım. "Geri çekilin."

"O silahlarla ne yaptığınızı biliyor musunuz?"

"Yaklaşırsan öğrenirsin." İçimdeki dehşet fişkırmasını yutarken kılıcın saplarını sıkıca kavradım. Kılıcımı istiyordum. Onunla daha çok pratik yapıyordum. Bıçaklara kıyasla ondan daha fazla uzak durmamı sağlayacaktı. Ama silahımı değiştirirsem saldırmayacağına da güvenmiyordum.

Tek umudum aylarca süren eğitimin, Tillia ve Ransom'la geçirdiğim sayısız saatin yeterli olmasıydı.

"Onları yere bırak, Odessa. Ve bunu acısız yapacağıma yemin ederim." "Siktir git."

Hızlı ve ölümcül bir şekilde ilerleyip kılıcını savurduğunda kelimeler henüz dudaklarımdan dökülmüştü. Kılıcı bıçaklarıma çarparak kollarımı yana savurdu. Hızlıydı ama ben daha hızlılarıyla çalışmış ve ayakta kalmayı başarmıştım.

"Dess!" Ben sokağın ortasına doğru geri çekilirken Evie ağladı.

Ransom geri çekildiğim için beni eleştirirdi. Bir saldırıya verdiğim en iyi tepki değildi ama Banner beni gafil avlamıştı. Bunun tekrar olmasına izin veremezdim.

Nefesimi içime çektim ve sıfırlanmak için bir kalp atışı attım. Nefes almak, dizlerimi bükmek ve merkezimi bulmak için. Bunu yapabiliyordum.

Bunu yapabilirim.

Başka seçeneğim yoktu.

"Gerçekten savaşmanın sonucu değiştireceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu, bir avcının bakışlarıyla beni çevreleyerek.

"Gerçekten beni öldürmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Sokaklardaki kaosa kulak tıkadım. Kendimi Ransom ile bir eğitim arenasına koydum ve bugün düşmeyecektim.

Banner'ın bakışlarında saf bir cinayet vardı, bana doğru tekrar geldi ve sertçe savurdu. Hareketleri sadık ve ölümcül bir generalin hareketleriydi. Swift

ve pürüzsüzdü. Uzun boyluydu. Güçlüydü. Hızlıydı.

Ama Ransom kadar iyi değildi. Ve eğitim için Muhafız'a lanet ettiğim tüm o günler dengemi korumamı sağladı.

Her vuruşu engelledim. Her darbeden kaçtım. Şakaklarımda boncuk boncuk ter vardı ve nabzım kulaklarımda çekiç gibi atıyordu ama koştuğum onca kilometre kaslarımın yorgun değil sıcak olduğu anlamına geliyordu. Henüz yorulmamıştım.

"Allah belanı versin." Banner dişlerini göstererek bana doğru tekrar hamle yaptı, bakışları hâlâ evin önünde duran ve Faze'i kollarından tutmuş olan Evie'ye kaydı.

İntikamını almak için bir çocuğun peşinden gider miydi? Onu bana karşı kullanır mıydı?

Onun önüne geçerek görüşünü engelledim.

Dışımızdaki kaos aynı anda hem daha gürültülü hem de daha sönük hale geldi, sanki kulaklarım hepsini emiyor ama Banner olmayan her şeyi reddediyor, bu dövüş dışında her şeyi kapatıyordu.

"Böyle olmak zorunda değil," dedim ona. "Çok geç olmadan Brielle'i buradan çıkar."

"Bu şansı bir daha asla yakalayamayacağım."

Hayır, yapmaz. Babam beni öldürmeye çalıştığını öğrenirse Banner'ın hayatı mahvolurdu. Aynı şey Ransom için de geçerliydi.

Banner zaten ölmüştü. O sadece kaçınılmaz olanı uzatıyordu. "Bugün beni öldüremeyeceksin," dedim ona.

Ransom ve Xavier'den bir kılıç istememin sebebi buydu. Bunun için aylarca eğitim almıştım. Başka birinin beni kurtarmaya gelmesi için değil.

Kendimi kurtarmak için.

Şimdiye kadar hamlelerinden kaçıyordum. Saldırı zamanı.

Sola doğru çalım attım, sonra sağa doğru vurdum. Bıçağımın kenarı, bozkurt derisinden yapılmamış pantolonunun içinden geçerek kalçasını yardı.

Kesiğe doğru böğürdü, eliyle dokundu ve kan geldi. Beni daha önce hiç görmemiş gibi önce ona, sonra bana baktı. Kanı sildi ve kontrolsüz ama ölümcül hareketlerle üzerime geldi.

Saldırılarını engelledim, sağa sola ve yukarıya ve tekrar sola. Avuç içlerimdeki titreşim ellerimi ağırtana kadar tekrar ve tekrar ve tekrar. Ter, tutuşumu gevşetmekle tehdit edene kadar.

Ama pes etmiyordum. Pazusuna bir kesik daha attım, kan deniz mavisi ceketinden sızıyordu.

Karnımı deşti ve ben geriye sıçradığımda, öldürmek için eline geçen fırsatı değerlendirdi. Kemerinden fırlatmakla meşhur olduğu bıçaklardan birini çıkardı ve bıçağın ağzını tutana kadar elinde çevirdi.

Midem bulandı. Fırlatılan bir bıçağı nasıl durduracağımı bilmiyordum. Ransom bana bunu henüz öğretmemişti.

"Evie!" Xavier evin köşesini dönüp kızına doğru koşarken attığı çığlık sokağı doldurdu.

"Baba!" Gözyaşları yüzünden akıyordu.

Ancak Xavier rotasını değiştirdi, çocuğuna gitmek yerine Banner'a doğru koşmaya başladı.

"Hayır!"

Her şey bir anda oldu.

Banner döndü, bakışları vahşiydi. Eli bir şimşek gibi hareket ederek bıçağı savurdu ve bıçak bir uçtan diğer uca yuvarlandı.

Zavier'in bağırsaklarının derinliklerine gömüldü.

Aynı anda ben de bıçaklarımı Banner'ınkilere sapladım.

Sonra diyar sessizleşti. Duyduğum son şey Evie'nin çığlığıydı.

Sanki zihnim sınırlarına ulaşmıştı. Kavrayamayacağım kadar çok ses, kavrayamayacağım kadar çok dehşet vardı. Bir şey vermek zorundaydı.

Gürültü yüzünden.

Ses donuk bir uğultuya dönüştü ve tek yapabildiğim kâbusu izlemek oldu. Evie'nin ağzı bir feryatla açıldı. Dudakları hareket ediyordu.

Baba. Baba.

Gözlerini kırpmadan bıçağa baktı. Kılıcı yere düştü. Hançerin kabzasından sızan kan tuniğini kapladı. Boz yeleğini giymemişti. Evden aceleyle çıkmış ve zırhını unutmuştu.

Dudaklarından kırmızı bir baloncuk çıktı ve dizlerinin üzerine çökerken çenesinden aşağı damladı.

Evie ona doğru koştu, ellerini bıçağa bastırdı, akışı durdurmaya çalışırken parmakları anında kanla kaplandı.

Hiçliği delip geçen bir çığlık sessizliği kovaladı. Kendi çığlığım.

Gürültü bir patlamaydı, o kadar yüksekti ki kulaklarım kanıyordu.

"Baba!" Evie karnına baktı, gözleri kocaman ve panik içindeydi.

Sonra Xavier yana düştü, omzu toprağa çarpınca öksürmeye başladı. Ağzından akan kan Evie'nin yüzüne sıçradı.

Bıçaklarımı Banner'ın bedeninde bıraktım ve Xavier'e doğru koştum, ellerim Evie'ninkileri kapladı, kanı bedeninde tutabilirmişim gibi tuttum. "Geçti artık. Her şey yolunda, her şey yolunda."

Bu iyi değildi.

Çok fazla kan vardı.

"Baba!" Evie'nin sesi çatladı ve onunla birlikte kalbimden bir parça daha koptu.

Dudaklarında bozuk, kanlı kelimelerle ona doğru uzanırken gözleri kendi gözyaşlarıyla doldu. "Seni seviyorum."

Ellerimi bıçağa daha sert bastırdım. "Yardım edin."

Tanrım, yardıma ihtiyacım vardı. Bir şifacı, büyü ya da bu kanamayı durduracak herhangi bir şey.

"Yardım edin!" Birilerinin duymasını umarak çığlık attım.

"Git." Paniğe kapılmış yeşil gözleri benimkileri aradı. "Kaç."

"Yardım edin bana!" Sesim çatallaştı. Şifacılar hangi cehennemdeydi? İnsanların öldüğünü bilmiyorlar mıydı?

Zavier başını salladı, son birkaç nefesini vermek için soluk soluğa kalmıştı. Ve bir sonraki konuşması ancak fısıltıyla oldu. "Evie."

Burada kalamazdı. Bu şekilde olmaz. Ve böylece bu sokakta kan kaybından ölecekti. Tek başına.

"Özür dilerim," diye hıçkırdım, gözyaşlarım kana bulanmış gömleğinin üzerine düştü. Ellerimi çektiğimde Xavier'in gözleri dalgın dalgın kapandı.

Parmaklarımı ağzıma götürerek gözlerimi kapadım, dudaklarımda onun kanının tadını aldım ve toplayabildiğim en yüksek ısılgı çaldım. Treow'dan bir ısılk, birinin, herhangi birinin bu işareti fark etmesini umuyordum.

İşlerin yolunda gitmediğinin işaretiydi.

Ayağa kalkarken hıçkırıklarımı yuttum, Banner'ın cansız bedeninin yanından geçip yola koyulurken dengem bozuldu.

Zindanlara giden en hızlı yol Ellder'in merkezinden geçiyordu ama o kadar açıkta kalma riskini göze alamazdım. Bu yüzden ana yol boyunca ara sokakları ve binalar arasındaki boşlukları kullanacak, kışlaya ulaşana kadar kalenin içinde sinsice ilerleyecektik. Umarım gökyüzündeki dehşet tarafından fark edilmeden duvara doğru süzülebiliriz.

Aceleyle çantama koştum ve Faze'in taşıyıcısıyla birlikte tekrar çantama koydum. Evie'nin tavşanını içine koydum ve Faze'i aldım. Evie'nin yanında titriyordu. Onu çantaya koyduktan sonra güçlendirici bir nefes aldım ve Evie'yi kollarıma aldım. "Benimle gel, küçük yıldız."

"Hayır!" Onu Xavier'den alırken tekmeledi ve çığlık attı, bana karşı koydu.

"Baba!"

"Özür dilerim. Gitmek zorundayız. Burada kalamayız." Ona daha sıkı sarıldım, onu geri çevirdim.

"Baba!" Omuzlarımın üzerinden uzandı, ellerini babasına doğru uzattı.

Zavier'i geride bırakana kadar kollarımı ona dolayarak ilerledim.

Bir köşeyi döndüğümüzde omzuma yaslandı ve onu gözden kaybetti.

"Özür dilerim." Peluş tavşan Merry'yi aldığımız oyuncak dükkanının yanında durduğumuzda şakağını öptüm.

Bugün. O sadece bugündü.

Dükkanın bir camı kırılmıştı. Bir fener yerde paramparça yatıyor, alevler oyuncak raflarını yalıyordu.

Dünya yanıyordu.

Zirve neredeydi? Gökyüzünü araştırdım, çatıların ötesini görmeye çalıştım. Sürekli kanat çırpışları, rüzgar esintileri sokakları dolduruyordu.

Uçuyordu, avını yakalamak için aşağı iniyordu. Ransom'ın kılıcının ulaşamayacağı bir yerde.

Neredeydi o? İnsanların kaçmasına yardım mı ediyordu?

Neredeyse her gölgede insanlar vardı, Ellder'den ya avluya ya da yan kapıya kaçmaya çalışan insanlar.

Yolun aşağısında, her sabah karısına çiçek getiren fırıncı adam, kendi geçişini riske atıyordu. Karısı ona sarılmıştı. Muhtemelen bir sığınak bulmaya çalışarak işlerinden kaçıyorlardı.

Sanki hayatta kalmak için duydukları çaresizliği hissetmiş gibi, gecenin içinden aşağıya doğru süzüldü ve pençesinin bir darbesiyle adamın başını omuzlarından ayırdı.

Çılgılığımı bastırmak için elimi ağzıma kapattım. Diğer elimle de Evie'nin yüzünü görmemesi için omzuma gömdüm.

Karısı dizlerinin üzerine çöktü.

Ve kocasının başını vücuduna geri koymaya çalıştı.

Dönüp dolaşıp bu kez bir binayı hedef aldı. İki ayağını bir evin içine soktu, çatının bir bölümünü kaldırdı, bırakmadan önce bir anlığına taşıdı. Yere düşerken yığından patlayan sopalar ve kirişler gitmeyi planladığım yolu kapattı. Bizi ana yola yaklaştırmaya zorladı.

Evie'yi tutuşumu ayarladım, uçuşumun ters yöne uymasını bekledim, sonra yolun karşısına koştum, başka bir ara sokağa girene kadar durmadım ve

bir çıkıntının altına saklandım. Duvar boyunca kaydım, köşeye doğru ilerledim, böylece Ransom'ı bir an görebilmeyi umarak ana yola bakabildim.

Diken sırası boyunca yürüyen bir kadın vardı. İki bıçağı vardı.

-Bıçaklarım onun kanlı ellerinde.

"Brielle," diye nefes nefese kaldım. Orada ölmüştü. Kaçmak zorundaydı. Saklanmak için. "Kaç!"

Onun yerine durdu. Bıçakları bıraktı. Ve yüzünü yıldızlara doğru kaldırdı.

"Hayır." Vücudum tutuldu.

Bir çığlık havayı yarıdı, o kadar yüksekti ki Evie ellerini kulaklarına götürdü. Sonra kanat çırpma sesi geldi.

Canavar gökyüzünden dalışa geçti, bir başka çığlık geceyi deldi.

Brielle onu yerden kaldırırken hiç ses çıkarmadı. Onu gölgeliklere taşıırken.

Umarım Arabella'nın cennetidir.

Dizlerim titriyordu, bu ölümün ağırlığı taşınamayacak kadar ağırdı.

"Yürüyebilir misin?" Evie'ye sordum.

Başını salladı, ben de onu ayağa kaldırdım.

"Koşacağız, tamam mı? Ta zindanlara kadar." Gözlerini

kapattı, isli kirpiklerine yağlı gözyaşları yapıştı.

Alnından öptüm, elini tuttum, sonra bir sokaktan diğerine koştuk.

Kanat sesleri durmamı ve bir duvarın yanında toplanmamı sağladı. Caddenin bu bölümünde sivri uçlar yoktu, bu yüzden inmek için yer vardı.

Ateş ışığı canavarın kanatlarını yakaladı ve siyah tüylerin kırmızı ve turuncu renkte parlamasına neden oldu.

Geriye doğru eğildim, nefesim boğazımda düğümlendi. *Uçup gitmek. Git buradan.*

Faze bir gıcırta çıkardı, minik pençeleri taşıyıcısının kumaşını kazıyordu, sanki gerçek canavarların Calandra'ya geldiğini biliyor gibiydi.

Crux havaya fırlayıp avluya doğru uçarken botlarımın altındaki zemin titredi.

Bedenim duvara yaslandı. "Tamam. Hadi tekrar yapalım. Üç deyince. Bir. İki. Üç."

Son binaya varana kadar Evie'yi elini sıkıca tutarak kendimle birlikte çektim. Karşımızda barakalar vardı. Eğer sadece

o küçük ev sıralarına ulaşabilirsek, duvara ulaşabiliriz. Ama kasabadaki binaları ve evleri askerlerin kaldığı yerlerden ayıran geniş bir alan vardı.

Uçurum daha önce bu kadar geniş görünmemişti. Şimdi, Krisenth de olabiliyordu. Cesetler ve kanla doluydu. Kışladan savaşmak için çıkan askerler. Ölmek için.

"Son itiş." Onu kollarımın arasına aldım ve bacaklarını belime dolayana kadar bekledim.

Ciğerlerimi doldurdum, bacaklarımın güçlenmesini istedim. Sonra cesetlerin, bağırsakların ve kanın üzerinden atlayarak kaçtım.

Baraka sıralarına ulaştım ama durmadım. Bakışlarımı kalenin arkasındaki o kara taşa diktim ve ilerlemeye devam ettim, Ellder ve Treow'un etrafında koştuğum turlar için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Dayanıklılığım bok gibi değildi, artık değil.

Ama uçan devasa bir canavarla boy ölçüşemezdim. Bir rüzgâr saçlarını yüzüme doğru iterken çığlık attı. O kadar güçlü bir rüzgârdı ki beni ileri itti.

"Yere yat!" Ransom'ın bağıırışı benim tarafımdan geldi.

Dizlerimin üzerine çöktüm, boynumu gökyüzüne doğru uzatırken bedenim Evie'ninkinin etrafında kıvrıldı.

Canavar bir ok gibi geldi, düz ve doğru fırlatıldı. Pençelerini uzatmıştı, bedenlerimize batmaya, bizi yerden çalmaya hazırды.

Tek yapabildiğim Evie'yi değil de beni almasını ummaktı.

Çarpışmaya hazırlanırken bedenimle onunki arasında bir santim boşluk bırakarak tutuşumu gevşettim.

Ancak Ransom ikimize de çarparak bizi tepe yolundan dışarı fırlatırken, bu ses yukarıdan değil yandan geldi.

Yuvarlanırken omzumda bir acı patladı. Ransom'ın vücudu benimkine çarptı ama Evie'nin göğsüne yaslandığından emin oldu. Kız kardeşi kollarında ve gözleri gökyüzünde, indi.

Tam zamanında kafamı kaldırıp baktım ve başka bir hedefin, dörtnala kaçan ve özgür kalmaya çalışan bir atın seçildiğini gördüm.

"Odessa." Ransom Evie'yi kucağına alıp ayağa kalkmama yardım ederek beni en yakın barakaya götürürken gümüş gözleri vahşiydi. Onu yere bıraktı, elleri önce onun vücudunda, sonra da benimkinde dolaşarak bir yara olup olmadığını araştırdı.

"Ben iyiyim. Ama Xavier. O..." . .

Gümüş gözleri inançsızlıkla parladı. Sonra da ıstırapla. Alnını benimkine dayadı.

Crux gökyüzünden haykırdı. Bir savaş çılgılığı. Bir ölüm vaadi.

Arkasına yaslandı, kanla kayganlaşmış parmaklarını saçlarıma geçirirken gözleri benimkileri arıyordu. "Burası senin için güvenli değil."

Kaleden bahsetmiyordu. Elleri hakkında konuşmuyordu.

Turah benim için güvenli değildi. Eğer teorisi doğruysa ve bu canavarlar bana doğru çekiliyorsa.

Göç çoktan başlamışsa olmaz.

Bunu aylar önce kendisi de söylemişti. Quentis saklanmakta savaşmaktan her zaman daha iyiydi. Ve göç için tek yapabileceğimiz kaçmaktı.

Ve saklan.

Başımı salladım, çaresizce başka bir yol arıyordum. "Peki ya sen?"

Dudaklarını alnıma bastırdı. "Git."

"Fidye-"

"Lütfen." Ellerini saçlarımdan çözdü. Sonra, daha önce hiç görmediğim derinlikte bir umutsuzlukla ön kolundaki kelepçeyi çözdü. Ve benimkinin etrafına bağladı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Allesaria'ya giden yol.

"Evet."

"Babamın nereye gittiğini bilmiyorum. Eğer o hâlâ kaledeyse, sen de olamazsın. Evie de olamaz."

"Zindanı ve tüneli biliyor mu?" "Muhtemelen."

Kahretsin. "O zaman Treow. Kampa giden yolu bulup orada bekleyeceğim." Yolun çoğunu hatırlıyordum. Gerçi bu ışıklar altındaydı ama sadece irademle yolu bulabilirdim.

"Aurinda'ya doğru yürü," dedi, yukarıdaki ayı işaret ederek. "O seni Treow'a götürecekt."

"Pekâlâ." Yutkundum.

"Yarından sonraki güne kadar gelmezsem, gitmelisin. Evie'yi Turah'dan al. Yapılması gerekeni yap."

Babama bunca zamandır peşinde olduğu şeyi verecektim. Bu Turah anlamına gelse bile

-Calandra'nın hayatı sonsuza dek değişecekti. "Emin misin?"

Bu Voster'ın ölümü anlamına gelebilir. Allesaria'nın sonu. Lyssa'nın yayılması. Babamın ne planladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Gerçekleri konusunda bana güvenmemiştir.

"Sana güveniyorum." Ransom bir bukleyi yüzümden uzaklaştırırken

Kanatlar gittikçe daha yüksek sesle çıkıyordu. Sonra ağzı, çok erken biten sert bir öpücükle benimkini ezdi.

O canavar gökyüzündeyken uzun süre veda edemem.

"Seni seviyorum, Evie. Odessa'yla kal." Saçlarını öpmek için eğildi, sonra bir adım uzaklaşarak geceye baktı. Çenesi sıkıldı, kılıcını kavrayışı sıkılaştı. "Kaç. Şimdi, Cross."

Sıcak gözyaşlarım botlarımdaki toprağa damladı. "Seni seviyorum." "Evet, seviyorsun. Sakın unutma."

"Asla."

"Ben de öyle." Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Seni bulacağım. Burada ya da gölgeliklerde."

Crux sırtına indi, düşerken yer sarsılıyordu. Ve Ransom, Muhafızım, savaşmak için döndü.

Calandra'daki gerçek canavarın kim olduğunu o kaltağa göstermek için. Bize kaçacak zaman vermek için.

Evie'yi kucağıma alıp koğuşun geri kalanına doğru koşmama yetecek kadar uzun bir süre uzak tuttu. Son sıraya geriye doğru bir bakış attım.

Uçurum, kalenin yüksek duvarlarının üzerinde havaya uçtu. Siyah kanatlarını çırpıyor. Boğazından bir çığlık kopuyor.

Ve Ransom onun pençelerinde. Kalbim ikiye bölündü.

"İyi olacak," dedim Evie'ye, zindana varana kadar bir ayağımı diğerinin önüne atarak. "Crux'ı öldürecek."

Canavarları öldürecekti. Hepsini öldürecekti.

Ve sonra beni bulacaktı. Kabul edebileceğim başka bir sonuç yoktu.

"Onu Treow'da göreceğiz. gel." Evie'yi zindanların karanlık duvarları boyunca çektim, gözlerimin alışmasına izin verdim ve geçen sefer burada olan feneri hissetmek için ayaklarımı kullandım.

Tekmelediğimde tıngırdadı ama eğilip yerden aldım ve fitili yakmak için tablasındaki kibriti kullandım.

Ani aydınlığa karşı gözlerimi kısarak bir elimle onu yüksekte tuttum, diğer elimle de Evie'ninkini alarak gizli tünel girişine doğru ilerledik.

Adımları yavaşlıyordu, sanki vücudu bu gecenin stresinden dolayı kendini kapatıyordu.

"Bir dakika içinde dinleneceğiz," diye söz verdim.

İlk olarak, o tünelin kapısının arkasında olmak istedim.

Omzumun sert bir itişiyile açıldı, içerideki hava bayat ve nemli. Tünel uzun ve genişti, karanlık fenerin ışığını yiyordu. İlk köşeye kadar on adım yürüdük ve pürüzsüz taş kenarı yuvarladığımda başka bir ışıkla irkildim.

Sonra tenimde örümceklerin sürünme hissini hissettim.

Yalnız değildik.

"Kaçma." Dime Kardeş gölgelerin arasından belirdi ve eğer arkasındaki at olmasaydı, dönecektim. Freya'nın dizginlerini tutuyordu, sevgili atım tetikteydi ama korkmamıştı.

"Ne istiyorsun?" Evie'yi ittim. "Şimdi benimle gelmelisin, çocuğum."

Bu bir öneri değildi.

Ramsey, Kardeş Dime'in beni istediğini söylemişti. Ve beni buldu. Neden? "Bunun annemle bir ilgisi var mı?"

Cevap vermedi. Sadece Freya'yı çevirdi ve bizi tünelden geçirerek duvarların ötesine, ormana açılan kapağa götürdü.

Kardeş Dime dizginleri bana verirken bana dokunmamaya dikkat etti. Freya'nın sırtına atlayıp kıtayı boydan boya geçmememin tek nedeni bu dikkatti.

Voster'a güvenmiyordum. Ama Ransom güveniyordu. Bu gece için bu kadarı yeterliydi.

"Kalk bakalım," dedim Evie'ye, önce onu eyere oturttum ve arkasına yerleşmeden önce feneri ona uzattım.

Kollarıma doğru sarktı, burnu göğsüme bastırıyordu. Eli Faze'in taşıyıcısına kaydı ve patisini aldı.

Dudaklarımda gözyaşlarını hissederek yanağını öptüm. "Sıkı tutun, küçük yıldız. Güvendesin."

Bu bir yalandı. Ama yine de söyledim.

Dime Kardeş kemikli elini kaldırdı, tek parmağını havaya kaldırdı ve fenere bir hava üfleyerek alevi söndürdü.

Ve sonra bizi gecenin içine götürdü.

Altmış Üç

RANSOM

Botum bir kan birikintisinin içinde ezildi.

Kaçmak için çok fazla vardı. Sanki şiddetli bir yağmurdan gelmişler gibi yeri ıslatıyorlardı.

Kan ve ölüm kokusu havaya sinmişti. Avludaki sıra sıra cesetlerin arasından geçtim ve geçerken her birini saydım. Bu sayı asla doğru olmayacaktı. Erkekler, kadınlar, çocuklar. O kadar çok kişi korkunç bir kaderle karşılaşmıştı ki parçaları birleştirmek imkânsızdı.

Yarımlardan bütünler yapmak için.

Cathlin son sıranın sonunda durmuş, yerde yatan ve mezarı bekleyen cesede bakıyordu.

Annemin cesedi.

Bir çarşaf vücudunun çoğunu örtüyordu ama elbisesinin eteklerini biliyordum. Çizmelerinin topuklarını. Bunlar geçen yıl ekinoksta ona verdiğim hediye idi.

Acı ve keder o kadar hızlı kabardı ki boğuldular, ama duyguları yuttum, onları iltihaplanıp büyüyecekleri derinlere ittim. Öfkemi körükleyecekleri yere.

Saldırı sırasında çıkan yangınlar nihayet durmuştu. Birkaç bina kül ve cüruftan başka bir şey değildi. Crux öldükten sonra, Ellder'de hayatta kalanlar alevleri söndürmeyi başarmıştı.

Duvarlar hâlâ ayakta idi ama kapılar iki saman parçası gibi birbirlerine yaslanmıştı ve ilk güçlü esintide yıkılmaya hazır idi.

Ben baygınken bir noktada, babam ve hayatta kalan askerleri o kapılardan çıkmışlardı. Piç kurusu. Onunla daha sonra ilgilenecektim.

Cathlin yanaklarını, bitmek bilmeyen gözyaşlarını sildi. Saçları omuzlarına dökülmüş, elbisesinin etekleri sıırılsıklam olmuştu.

Yanında durup elini tuttum ve annemin botlarına baktım.

Bu sıralara başka bir beden katılma ihtimali yüksekti.

Belki iki.

Halston revirde yaşam savaşı veriyordu.

Zavier de öyleydi.

Bir şifacı olan Geezala, dün gece Xavier'in cesedini bulmuştu. Treow'da şifacı olarak çalıştığı zamanlardan öğrendiği bir ıslık sesi duymuştu. En kötüsüne hazırlanmam için beni uyarmıştı. Kimsenin böyle bir yaradan kurtulamayacağını söylemişti.

Tillia duyduğunda Geezala'ya siktir olup gitmesini ve Xavier'in hayatını kurtarmasını söylemişti.

Tillia, inatçı iradesiyle Halston'ın yarısından kurtulduğunu görecekti. Ve Xavier'in başka bir şafağa tanıklık etmek için yaşadığını görecekti.

Normalde alnını öpen halkayı yeleşimin içine saklamıştım. Turah için yeterince fedakârlık yapmıştı. Benim için de.

Eğer Xavier-Dray yaşıyorsa, o zaman hayatının olma zamanı gelmişti.

Artık rol yapmak yok.

Cathlin'in şakağına bir öpücük kondurup elini sıktım, sonra annemin cesedinin yanından geçip tek başına yatan cesede doğru yürüdüm.

Avlunun ortasında, bir kadının çıplak bedeni kan gölünün içinde yatıyordu.

Figürün yanına çömelip onu onuncu kez tepeden tırnağa inceledim.

Bu gerçek miydi? Yoksa gözlerim bana bir oyun mu oynuyordu? Kaza zihnimi ve hafızamı mı etkilemişti?

Odessa Evie'yle birlikte zindana kaçtıktan sonra, Crux beni yerden kaldırıp gökyüzüne taşıdı. Muhtemelen beni akıl almaz bir yükseklikten düşürmek için. Ama kaltak öfkemi hesaba katmamıştı.

Kılıcımı göğsüne saplamıştım, tam kalbine. Ve sonra gölgelerden düştük.

Canavar darbenin en ağır kısmını almıştı ama ben o kadar sert fırlatılmıştım ki uyandığımda sabahın soluk ışıkları ufku öpüyordu.

Avluda bir canavarın cansız bedeni olmalıydı. Göğsünde benim kılıcım olan kanatlı bir canavar olmalıydı.

Onun yerine, kılıcımı bu kadının vücudundan çektim.

Kızıl saçlı bir kadın, sarmal bukleler turuncu, çilek ve bakır karışımı.

Odessa'nın saçı.

Kemerimden bir bıçak çıkardım ve bir kilidi kestim. Sonra onu yeleşimin içine, Xavier'in halkasının yanına soktum.

Sirketim.

Ayağa kalktım ve kadına son bir kez baktım. En can alıcı nokta.

"Bunu daha önce gördün mü ya da duydun mu?" Yanımda beliren Cathlin'e sordum.

"Hayır," dedi. "Öldürülen herhangi bir crux sadece bir canavardı. Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Ama niyetliydim.

Kadının cesedinin üzerinden geçip nöbet tutan askere baktım. "Yakın onu."

"Evet, efendim." Kapıya doğru yanından geçerken başıyla onayladı. "Nereye gidiyorsun?" Cathlin seslendi.

Yürümeye devam

ettim. "Karımı

bulmak için."

Aşk burada bitmiyor...

*ÜCRETSİZ Kitapları sever misiniz?! En çok satan kitaplarımızdan birini
BURADAN indirin!*

Ücretsiz kitaplar, çekilişler ve çok daha fazlası için Entangled Insiders'a katılın!

Teşekkür

Serçelerin Kalkanı'nı okuduğunuz için teşekkür ederim! Bu kitabı yazmak ruhumu dolduran bir yolculuktu. Yıllardır romantik fanteziye istiyordum ve Liz Pelletier'e bana bu fırsatı verdiği için çok minnettarım.

Odessa ve Ransom'ın hikayesine harcadığın tüm zaman, enerji ve sevgi için teşekkürler Liz. Ve Red Tower Books'taki tüm ekibe, muhteşemliğiniz için teşekkür ederim!

Georgana Grinstead'e bana inandığı ve hayallerim için savaştığı için teşekkür ederim. Sen benim güneş ışığım ve umudumsun. Yaptığınız her şey için minnettarım.

Elizabeth Nover'a, her zaman ilk taslaklarıma dalan ilk cesur ruh olma isteğiniz için teşekkür ederim. Tavsiyeleriniz ve katkılarınız paha biçilemez.

Logan Chisholm'a her gün perde arkasında yaptığın tüm çalışmalar için teşekkür ederim. sayende bu hayali dünyalarda kaybolabiliyorum, gemiyi yönlendirmek için orada olduğunu biliyorum. Binlerce teşekkür için sesli mesajlar, dinlemek için orada olduğun ve her zaman arkamı kolladığın için.

Nicole Resciniti'ye bu kitabın ve benim bu kadar destekçisi olduğu için teşekkür ederim. Bir aksaklık olduğunda konuşmak için her zaman yanımda olduğu için.

Samantha Brentmoor ve Jason Clarke'a programlarında çok da küçük olmayan bir projeye zaman ayırdıkları için. Teşekkür ederim! İkinize de tapıyorum.

İsteyebileceğim en iyi arkadaş olduğu ve her zaman beyin fırtınası yapmak için olduğu için Kaitlyn'e. Monica, Marni, Valentine ve Karla'ya en iyi amigo kızlar oldukları için. Her zaman fazladan bir Diyet Kola getiren basketbol annelerine çünkü muhtemelen bir taneye ihtiyacım olduğunu biliyorsunuz. Teşekkür ederim!

İnanılmaz ailemin sonsuz desteği olmasaydı bu işi yapamazdım. Bill, Will ve Nash, bunu asla göremeyeceksiniz ama bilin ki siz benim tüm kalbimsiniz.

Ve son olarak, okuduğunuz için tekrar teşekkür ederim. Dünyadaki onca kitap varken benimkini okumayı tercih etmenizden onur duydum. Sizi bu maceranın bir sonraki bölümüne götürmek için sabırsızlanıyorum.

Yazar Hakkında

DEVNEY PERRY, kırktan fazla aşk romanının *Wall Street Journal* ve *USA Today* çoksatan yazarıdır. On yıl boyunca teknoloji sektöründe çalıştıktan sonra, yazma tutkusunun peşinden gitmek için konferans görüşmelerini ve proje programlarını terk etti. Montana'da doğup büyümüştür ve şimdi kocası ve iki oğluyla birlikte Washington'da yaşamaktadır.

En son kitap haberlerini kaçırmayın. Bültenine abone olun!

[devneyperry .com](http://devneyperry.com)

Ayrıca Devney Perry tarafından

EDENS SERISI

Indigo Ridge

Juniper Hill

Garnet Flats

Jasper Vale

Kızıl Nehir

Sable Zirvesi

TREASURE STATE WILDCATS SERISI

Koç Blitz

Ralli

Liyakati

CLIFTON FORGE SERISI

Çelik Kral

Riven Şövalyesi

Taş Prenses

Soylu Prens

Düşmüş Soytarı

Teneke Kraliçe

CALAMITY MONTANA SERISI

Rüşvet Blöf

Arsız

Kabadayı

Kavgı

Damızlık

JAMISON VADİSİ SERISI

*The Coppersmith iftlik Evi The
Clover şapeli
şanslı Kalp Karakol
The Bitterroot Inn
The Candle Palace*

HAVEN RIVER RANCH SERISI
*Crossroads
Güneş Işığı*

MAYSEN KAVANOZ SERISI
*Doğum Günü Listesi
Molly'ye Mektuplar
Karahindiba Günlüğü*

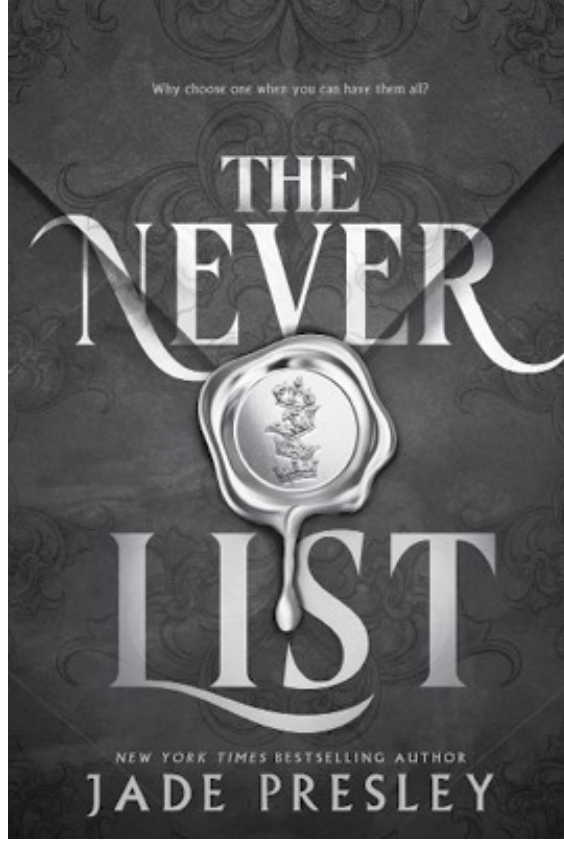
LARK COVE SERISI
*Parçalanmı
ř Ürkek
Trajik
Cicili Bicili
Zamansız*

KAÇAK SERISI
*Runaway Road
Wild Highway
Çeyrek Mil
Forsaken Trail
Noktalı Çizgiler*

TATIL KARDEşLERİ SERISI
*Yaramaz, İyi ve Dadı
Üç Zil, İki Yay ve Bir Kardeşin En İyi Arkadaşı Bir Keklik
ve Bir Hamilelik*

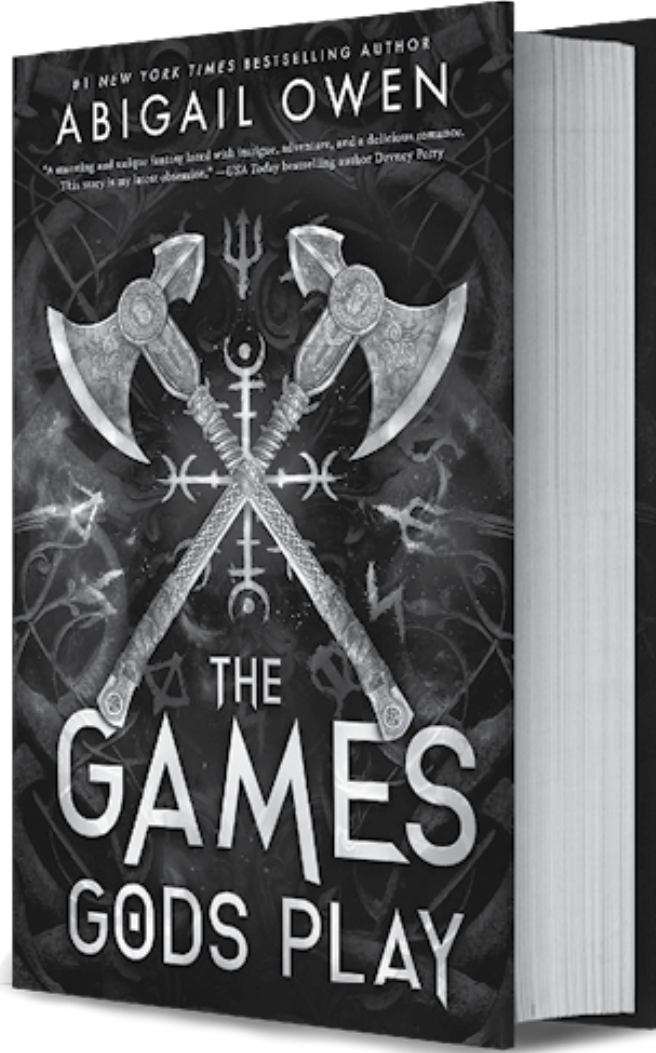
STANDALONES
*Clarence
Malikanesi Riftleri
ve Nakaratları
Biraz Fazla Vahşi*

NEW YORK TIMES'IN EN ÇOK SATAN KİTABINI KAÇIRMAYIN
HEPSİNE SAHIP OLMAK VARKEN NEDEN SEÇESİNİZ Kİ?

"BU BOOKTOK KEDİ NANESİ."
-PUBLISHERS WEEKLY, YILDIZLI İNCELEME ŞİMDİ
MEVCUT

TANRILAR BIZ ÖLÜMLÜLERLE OYNAMAYI SEVER. VE
HER YÜZ YILDA BİR, ONLARA IZIN VERIRIZ.

Tanrılar tarafından hiç kayırılmadım. Zeus sağ olsun.

Hırsızlar Tarikatı için lanetli bir ofis memuru olarak yaşarken, başımı öne eğip Olimpos'tan hükmeden kaprisli varlıkların beni fark etmemesini umuyorum. San Francisco'nun Zeus'un koruyucu şehri olduğu düşünülürse kolay bir iş değil, ama yapıyorum. Hayatta kalıyorum. Ta ki *başka* bir tanrıyla karşılaştığım geceye kadar.

En kötü tanrı. Hades.

Yeraltı Dünyası'nın acımasız değişken Kralı ilk kez, tanrıların Olimpos tahtına oturacak yeni hükümdarı belirlemek için düzenledikleri ölümcül yarışma olan Pota'ya girdi. Ancak tanrılar kendi savaşlarını vermek yerine, *ölümlüleri* kendi *yerlerine* yarışmaları için görevlendirirler.

Peki neden Hades beni - omuzlarında lanet olan alaycı bir hiçi- şampiyonu olarak seçti? Ve neden *onun* olduğumu her söylediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor?

Bu tehlikeli derecede baştan çıkarıcı tanrı için bir piyon muyum, yem miyim, yoksa tamamen başka bir şey miyim bilmiyorum. Gökyüzündeki yıldızlardan daha fazla sırrı varken nasıl olabilirim?

Çünkü Hades kendi kurallarına göre oynuyor... ve Ölüm ne pahasına olursa olsun kazanacak.

BİZİMLE ÇEVİRİMİÇİ BAĞLANTI KURUN

[redtowerbooks @](#)

[RedTowerBooks](#)

[@redtowerbooks](#)

RED TOWER
BOOKS™

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

